

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Concilium Calchedonense Generale, ab actione VII. vsque ad fine[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO
 CHRISTI
 451.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΒΔΟΜΗ Ἡ ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
 ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ
 ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.

ACTIO SEPTIMA
 CALCHEDONENSIS
 CONCILII.

ΥΠΑΤΕΙΑΣ Ἡ Δεσπότης ἡ
 μῆρ Μαρκιανός, τῆς αἰωνίου
 Αὐγούστου, τῆς πρὸς ἐπιπέδα καλανδῶν
 Νομβριέων, ἐν Καλχηδόνι καὶ κέ-
 λεισιν τῆς Ἡστιάτου καὶ Βισεβέρσου ἡ-
 μῆρ Δεσπότης, σιμελδόντων ἐν τῇ ἀ-
 γιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μάρτυ-
 ρος Εὐφημίας τῆς ἐνδοξοτάτων ἀρ-
 χόντων· πούτῃ τῆς μεγαλοπρεπέστα-
 του ἐνδοξοτάτου πατριάρχου Ανα-
 τολίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ
 ἐνδοξοτάτου ἐπαρχοῦ τῆς ἱερῶν πραι-
 τωρίων Παλλαδίου, ἐκ τῆς μεγαλοπρε-
 πέστατου ἐνδοξοτάτου μαγίστρου τῆς
 δυνάμεως Ὀφικίου Βίκομαλου· σιμελ-
 δόντων δὲ ἐκ Παρσαίνου ἐκ Λουκί-
 σίου τῆς βλαβεστάτων Ἐπισκόπων, καὶ
 Βονιφάτιου τῆς βλαβεστάτου πρεσβυ-
 τῆρου, ἐπερχόντων ἐκ τῆς ἀγιο-
 τήτου Σεργίου τῆς πρεσβυτέρας
 Ρώμης Λέοντος, ἐκ Ανατολίου τῆς βλα-
 βεστάτου Ἐπισκόπου τῆς μεγαλωνύ-
 μου Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώ-
 μης, ἐκ Μαξίμου τῆς βλαβεστάτου Ἐ-
 πισκόπου Ἀντιοχείας Συρίας, ἐκ Ιου-
 βενάλιου τῆς βλαβεστάτου Ἐπισκόπου
 Ἱεροσολύμων, ἐκ Κυπρίλλου τῆς βλα-
 βεστάτου Ἐπισκόπου Ἡρακλείας Μα-
 κεδονίας, ἐπέχοντος ἐκ τῆς ἀγιο-
 τήτου Ἐπισκόπου τῆς Θεσσαλονικέων
 Αναστασίου, καὶ Θαλασίου τῆς βλα-
 βεστάτου Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ
 λοιπῶν τῆς πρεσβυτερίας βλαβε-
 στάτων Ἐπισκόπων, καὶ τῆς λοιπῆς
 ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνοδου, τῆς κατὰ θέσιν τῆς Ἡστιάτου καὶ
 Concil. Tom. 9.

A

piissimi domini nostri in Calchedonensium ciuitate congregato, & residentibus cunctis ante cancellos sanctissimi altaris, magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Diuinius & piissimus dominus noster rogatus a Maximo & Iuuenale sanctissimis episcopis, praecepit nos * agnoscere de motis inter eos capitulis. Vnde conuenientes praedicti sanctissimi viri, certa ad inuicem inter se ex non scripto constituerunt, quae etiam nobis manifesta fecerunt, & videntur ex consensu iuste disposita. Haec igitur necessarium iudicauimus etiam coram sancta Synodo vnumquemque eorum edocere, quatenus & ex nostro decreto, & ex vestra sententia, quae fuerint placita, confirmentur. *

* disceptate

* Latine.

Maximus reuerendissimus episcopus Antiochia Syriae dixit: Placuit mihi & reuerendissimo episcopo Iuuenali, post multa contentionem, per consensum, vt sedes quidem Antiochensium maximae ciuitatis beati Petri habeat duas Phoenicias & Arabiam, sedes autem Hierosolymorum habeat tres Palaestinas. Et rogamus ex decreto vestrae magnificentiae, & sancti Concilii, haec ex scripto firmari.

Iuuenalis sanctissimus Hierosolymorum ciuitatis episcopus dixit: Haec etiam mihi complacuerunt, vt sancta quidem Christi resurrectio tres Palaestinas habeat; sedes autem Antiochensium, duas Phoenicias & Arabiam. Et rogo quatenus ex

ἵ ἁγίων τῆς Ἀντιόχειας δύο Φοινίκας καὶ Ἀραβίαν. καὶ ἀλλοῦ ὡς ὅτι

ἡ ἐκείνου ἡμῶν δεσποῦ ἐν τῇ Καλ-
 χηδονέων πόλει συναθροισθῆναι, καὶ
 καθιδέντων πάντων πρὸ τῆς καθέλι-
 λαν τῆς ἀγίας τοῦ θυσιαστηρίου, ὁ
 μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐνδοξότατος
 ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ὁ θεότατος ἐκ ἐκεί-
 νων ἡμῶν δεσποῦ τῆς ἁγίας πα-
 τρῆς Μαξίμου ἐκ τῆς Ἰουβενάλιου, ὅτι ὁ
 ἁγίων ἐπισκόπων, ἀρεχέλιστα
 ἡμᾶς διαλαβεῖν μετὰ ἅπαντες
 τῆς κινουμένων κεφαλῶν. ἐκ σι-
 λῶντες οἱ μητροπολίτες ὁσώτατοι ἀ-
 ρχιεπίσκοποι, φανερὰ πρὸς ἀλλήλους ἐν τοῖς
 ἀρχείοις ἐτύπωσαν, ἃ ἐκ τῶν ἁγίων
 ἀρχιεπίσκοπων, δοκίμως καὶ σι-
 νω αἰσθητῶν ἡμῶν ἐκ τῆς
 ἀγίας συνόδου ἐκείνης διδάξαι,
 ὡς ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀποφάσεως, ἐκ
 τῆς ἡμετέρας ἁγίας, τὰ δεξιούτα
 βεβαιώσονται. *

* ἀρχι-
 επίσκοπος

* Συμμετρίως.

Μαξίμος ὁ ἀλαβείστας ἐπίσκοπος
 Ἀντιόχειας Συρίας εἶπεν ἡρεσέ
 μοι καὶ τῶν ἀλαβείστων ἐπίσκοπων
 Ἰουβενάλιου, καὶ σύμβασιν, μετὰ πολ-
 λὴν φιλονεικίαν, ὡς ἐκ τῆς
 τῆς Ἀντιόχειας μεγαλοπόλεως ἐκ τῆς
 ἀγίας Πέτρου, ἔχον δύο Φοινίκας καὶ
 Ἀραβίαν, ἐκ τῆς ἀγίας τῆς Ἱεροσολυ-
 μιτῶν ἔχον τὰς τρεῖς Παλαιστίνας.
 καὶ ἀλλοῦ ὡς ἀποφάσεως τῆς ἡ-
 μετέρας μεγαλοπρεπείας, καὶ τῆς ἀ-
 γίας συνόδου, ἐπὶ τῆς βεβαιώσονται
 ταῦτα.

Ἰουβενάλιος ὁ ὁσώτατος ἐπί-
 σκοπος τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως εἶ-
 πε τὰ αὐτὰ καὶ μοι σιγήσονται ὡς
 ἐκ τῶν ἁγίων τῆς ἁγίας ἀν-
 τιστοιχίας τῆς τρεῖς Παλαιστίνας ἔχον, ἐκ
 τῆς ἀγίας τῆς Ἀντιόχειας δύο Φοινίκας καὶ Ἀραβίαν. καὶ ἀλλοῦ ὡς ὅτι

ANNO
CHRISTI
451.

Ἰσοφάσεως τῆς ἡμετέρας μεγαλοπρε-
πέας, ἔκ τῆς ἀγίας συνόδου, βεβαιω-
θῶσι ταῦτα.

Ἡς ἕνος διαλαλιας Ἑλλημιστῶν ἐρ-
μιωθεύσεως διὰ Βερονικιανὸν τῶ κα-
θολικῶν μαγιστρίων, καὶ σκη-
ταίου τῶ θεοῦ κομιστῶν, ἔπα-
γῆρα,

Παρθένῶν καὶ Λουκίανῶν οἱ
βλαβεράτοι Ἐπισκοποὶ, καὶ Βονιφά-
του πρεσβυτέρῶν, ἐπέχοντες τῶ
τόπον τῶ ἰσοφάσεως τῆς πρε-
σβυτέρων Ρώμης, εἶπον ταῦτα, ἃ ἕ-
να συμφωνούτων τῶ ἀδελφῶν ἡ-
μῶν, Μαξιμίῳ τῶ βλαβεράτῳ Ἐπι-
σκοπῶ Ἀντοχείας, καὶ Ιουβενάλιῳ
Ἱεροσολύμων, ὑπὲρ ἀγαθῆς εἰρήνης
εἰρηθεῖ νομίῳ τούτῳ, ἵνα ὁ τῆς
Ἀντοχείας ἐκκλησίας τὰς δύο Φοινί-
κας καὶ τὴν Ἀραβίαν ἔχη, ὁ δὲ Ἱε-
ροσολύμων τὰς τρεῖς Παλαιστίνας ἔ-
χη· ἐπὶ τε καὶ τῆς ἡμετέρας ταπεινώ-
σεως τῆ διαλαλιᾷ βεβαιωθῶσιν· ἵνα
μηδεμία μετέπειτα πᾶσι τούτου τῶ
παραστατοῦ τῆς ἀρετῆς ἐκ-
κλησίας φιλονεικία καὶ ἀλειψθείη.

Ἀνατόλιος ἐπίσκοπος τῶ ἐκδύξου Κων-
σταντινουπόλεως, νέας Ρώμης, εἶπε· ἔ-
σσωρέσονται μεταξύ τῶ θεοφιλεστά-
του Ἐπισκόπου τῆς Ἀντοχείας Μα-
ξιμίῳ, καὶ τῶ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
τῆς Ἱεροσολυμιτῶν Ιουβενάλιῳ, καὶ
ἔξ ἡμῶν διαλαλιας βέβαια μὲν-
τω· ἵνα ἡ μὲν ἀγιώτατη ἐκκλησία
τῆς Ἀντοχείας μεγαλοπόλεως Φοι-
νίκας δύο καὶ Ἀραβίαν ἔχη, ἡ δὲ ἀ-
γιώτατη ἐκκλησία τῆς Ἱεροσολυμιτῶν
τὰς τρεῖς Παλαιστίνας ἔχη· ὥστε τῶ
λοιπῶν ἐκκλησιῶν πρὸς τῶ ἑ-
τέρων ταύτης ἕνεκα τῆς ὑποδείσεως
Concil. Tom. 9.

decreto vestrae magnificentiae,
& sancti Concilii, ista firmen-
tur.

Qua interlocutione Graece in-
terpretata per Beronicianum
deuotissimum magistrum,
& secretarium sacri consistorii,
mox sequentia,

Paschasinus & Lucentius re-
uerendissimi episcopi, & Boni-
facius presbyter, tenentes
locum apostolicae sedis veteris
Romae, [per Paschasinum re-
uerendissimum episcopum] di-
xerunt: Haec concordantibus
fratribus nostris, Maximo re-
uerendissimo Antiochen-
si civitatis episcopo, & Iuvenale
[reuerendissimo & sanctissimo]
Hierosolymorum episcopo, pro
bono pacis dicta noscuntur:
hoc est, ut Antiochen-
sis ecclesia duas Phoenicias & A-
rabiam habeat; Hierosolymo-
rum vero, tres Palaestinas possi-
deat. Ad hoc autem & nostrae
humilitatis interlocutione fir-
mentur, ut nulla in posterum
de hac causa praedictis ecclesiis
contentio relinquatur.

Anatolius reuerendissimus ar-
chiepiscopus gloriosae Constan-
tinopolis nouae Romae dixit:
Quae placuerunt inter Dei a-
mantissimum episcopum Antio-
chen-
simum Maximum, & Dei a-
mantissimum Hierosolymorum
episcopum Iuvenalem, & ex
mea interlocutione firma con-
sistant: ut sanctissima quidem
ecclesia Antiochen-
sis magnae civitatis habeat duas Phoe-
nicias & Arabiam, sanctissi-
ma vero ecclesia Hierosoly-
morum tres Palaestinas obti-
neat; quatenus de cetero vtri-
que ecclesiae huius rei causa

nullius contentionis relinquatur occasio.

Thalassius reuerendissimus episcopus Cæsareæ Cappadocia dixit : His quæ per consensum ordinata sunt inter Dei amantissimos episcopos Maximum & Iuuenalem, & nos consentimus.

Stephanus reuerendissimus episcopus Ephesi dixit : Sicut placuit Dei amantissimo & reuerendissimo episcopo Antiochenfium ciuitatis Maximo, & Dei amantissimo Iuuenali Hierosolymorum episcopo, vt sanctissima quidem Antiochenfium ciuitatis ecclesia habeat duas Phœnicias & Arabiam, sanctissima vero Hierosolymorum ecclesia tres habeat Palæstinas; quæ inter eos placuerunt, confirmo: quatenus vtraque ecclesia de cetero nullius habeat contentionis occasionem.

Eusebius reuerendissimus episcopus Ancyræ Galatiæ dixit : Gratias agimus Domino Deo, in eo quod duorum patrum contentio amicabile placito terminata est. Obtinere igitur volumus ea, quæ vtrique partibus placuerunt.

Petrus reuerendissimus episcopus Corinthi dixit : Circa pacem & concordiam vtrorumque patrum gaudentes, placitis consentimus.

Iulianus reuerendissimus episcopus Coensium dixit : Sicut complacuit vtrique parti, hoc est, Maximo reuerendissimo episcopo Antiochenfium, & Iuuenali reuerendissimo episcopo Hierosolymorum, vt sanctissima quidem ecclesia An-

μηδεμίαν ἀμφισβητήσεως ἔχῃ ἀφορμῶν.

Θαλασσιος ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Καισαρείας Καππαδοκίας εἶπε· τοῖς καὶ συναίνεσαν πτωχότησι μεταξὺ τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Μαξίμου & Ιουβενάλιου, & ἡμεῖς συνανομήδην.

Στέφανος ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Εφέσου εἶπε· καθὼς ἐδόξε τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ἐπιθεωρητῇ ἐπισκόπῳ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως Μαξίμῳ, καὶ τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ τῆς Ἱεροσολυμιτῶν Ἰουβενάλιῳ, ὥστε ἢ μὲν ἀριωπάτιον ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἔχῃ καὶ δύο Φοινίκιας & τὴν Ἀραβίαν, τὴν δὲ ἀριωπάτιον ἐκκλησίαν Ἱεροσολυμιτῶν καὶ τρεῖς Παλαιστίνιας ἔχῃ, καὶ ἰσὺς βελαιῶν τὰ μεταξὺ αὐτῶν δόξαντα· ὥστε ἐκατέρωθεν ἐκκλησίαι τῶν λοιπῶν μηδεμίαν ἀφορμῶν ἔχῃ φιλονεικίας.

Εὐσεβίου ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Αἰκύρας Γαλατίας εἶπε· χάριν γνώσκοντες τῷ θεῷ πατρί, ἐφ' οἷς δύο πατρῶν ἀμφισβητήσεις συμβάσει φιλικῇ πεπράτωται. κρατῆρ ἰσὺς τὰ ἐκατέρωθεν τοῖς μέρεσι δεδογμένα βουλόμθα.

Πέτρος ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Κορίνθου εἶπε· ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ & ὁμοιοῖα τῶν ἀμφοτέρων πατέρων ἡδύντες, συνανομήδην τοῖς δόξαντα.

Ἰουλιανὸς ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Κοῦων εἶπε· καθὼς συνήρουν ἐκατέρωθεν τοῖς μέρεσι, τούτῃ, τῷ ἐπιθεωρητῇ Μαξίμῳ ἐπισκόπῳ τῆς Ἀντιοχείων, καὶ Ιουβενάλιῳ τῷ ἐπιθεωρητῇ τῆς Ἱεροσολυμιτῶν ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἔχῃ καὶ δύο Φοινίκιας & τὴν Ἀραβίαν, τὴν δὲ ἀριωπάτιον ἐκκλησίαν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν ἐκκλησίαν τῶν λοιπῶν μηδεμίαν ἀφορμῶν ἔχῃ φιλονεικίας.

ANNO
CHRISTE
431.

ANNO
CHRISTI
451.

πορχέων μεγαλοπόλεως ἔχον τὰς δύο
Φωνίκας καὶ τὴν Ἀραβίαν, τὴν δὲ
ἀγιοπάτῃν ἐκκλησίαν τῆς Ἱεροσολυ-
μιτῶν τὰς τρεῖς Παλαιστίνας ἔχον, κα-
τὰ ὁρμῶν, βεβαία ἐστὶν πᾶσι μετὰ αὐ-
τῆς διδξαντα, μεσπεύουσας τῆς Χρι-
στοῦ ἀγάπης ἐκατέρωθεν εἰς ἑνωσιν.

Διογῆνης ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος
Κυζίκου εἶπε· σωμαίναι τοῖς παρὰ τῶν
ἀγίων πατέρων γενημηδύοις.

Ἀμφιλόχιος ὁ βιλαβέσατος Ἐπί-
σκοπος Σίδης εἶπε· τῆς θείας ἐναργῶς
οἰκονομίας εἰς Φιλικῶν σύμβασιν τῆς
τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς φιλοκατα-
πῶν Ἐπισκοπῶν Μαξίμου καὶ Ιου-
βενάλιου, ἐλθεῖν καλυψάσης, βί-
χαιρῶν κατὰ τὴν σωτῆρι Χριστῶ
πρὸς τῆς ἀπάν ἐρήμης, σωμαίναι τοῖς
τετυπωμηδύοις.

Πάντες ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοποι
ἔδοξαν· καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ λέγομεν,
καὶ σωμαίνομεν τοῖς παρὰ τῶν πα-
τέρων ἐρημηδύοις. Ὁ μεγαλοπρεπέ-
στατος καὶ ἐνδοξότατος ἀρχιεπίσκοπος
ἔργον καὶ ἵστο γενημηδύοις τῆς ἀγίας
τριάδος, ἡ τῆς τῆς ἁγίας τῆς ἡμετέρας
συνόδου, ὡς τὰ ἀμφισβη-
τούμενα παρὰ αὐτῶν τῶν φιλονεικῶν
δικουμένων, ὁμογνώμονι τέμνεσθαι παρὰ
θεῶν. ἡ κατὰ σύμβασιν τῶν Μαξί-
μου τῆς ἀγίας τῆς Ἐπισκοπῶν τῆς Ἀν-
τιορχέων, καὶ Ιουβενάλιου τῆς ὁσιωτά-
του Ἐπισκοπῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν γε-
νημηδύοις σωμαίνεσθαι, ἡ ἡ ἐκατέρωθεν κα-
τάθεσις ἐδήλωσε, βεβαία ἐστὶν ἡμε-
τέρας ἀποφάσεως, καὶ ἀπὸ τῆς ἁγίας
τῆς ἀγίας συνόδου, εἰς τὴν ἀ-
παντα χρόνον διαμῆναι· τούτων, ὡς
τε Μαξίμον τε ὁσιωτάτων Ἐπισκο-
πων, εἶπωμ τῆ ἀγιοπάτῃν Ἀντιορχέων

tiochensium maximæ ciuitatis
habeat duas Phœnicias & Ara-
biam, sanctissima vero ecclesia
Hierosolymorum tres Palæsti-
nas obtineat; & ego quæ inter
eos placuerunt, mediante Chri-
sti caritate, vtrisque ad vnita-
tem firma esse decerno.

Diogenes reuerendissimus
episcopus Cyzici dixit: Con-
sentio his quæ a patribus facta
sunt.

Amphilochius reuerendissi-
mus episcopus Sidenfis dixit:
Aperte diuina dispensatione ad
amicabilem consensum conten-
tionem Deo amantissimorum
episcoporum Maximi & Iuue-
nalis venire iubente, gratias a-
gens & ego Saluatori Christo
de eorum pace, consentio his
quæ sunt bene disposita.

Omnes reuerendissimi epi-
scopi clamauerunt: Nos et-
iam eadem dicimus, & con-
sentimus his, quæ a patribus
dicta sunt. Magnificentissimi
& gloriosissimi iudices dixe-
runt: Et hoc opus fuit san-
ctæ Trinitatis, & propositi
diuinissimi & piissimi princi-
pis nostri, quatenus ea quæ
in lite erant apud eos qui con-
tendere videbantur, concor-
di proposito deciderentur. Per
placitum igitur Maximi san-
ctissimi Antiochensium ciuita-
tis episcopi, & Iuuenalis san-
ctissimi Hierosolymorum epi-
scopi facta consensio, sicut v-
triusque attestatio declarauit,
firma etiam per nostrum de-
cretum, & sententiam sancti
Concilii, in omni tempore per-
manebit, hoc est, vt Maximus
quidem sanctissimus episcopus,
seu Antiochensium sanctissima

ecclesia, duas Phoenicias & Arabiam sub propria habeat potestate: Iuuenalis autem sanctissimus Hierosolymorum episcopus, siue sanctissima ecclesia quæ sub eo est, tres Palaestinas itidem sub propria habeat potestate, vacantibus scilicet, secundum iussionem diuinissimi & piissimi principis, omnibus * rebus, & quocumque modo sacris ab vtraque parte literis impetratis, insuper & multatione, quæ in eis huius rei causa noscitur contineri.

* pragmatice.

ἐκκλησίᾳ, τὰς δύο Φοινίκας καὶ τὴν Ἀραβίαν ἔχον ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν· Ἰουβιανὸν δὲ τὸν οὐνοῦτον ἐπίσκοπον τῆς Ἱεροσολυμιτῶν, εἴπωμι ὑπὸ αὐτὸν ἀγριώτου ἐκκλησίαν, τὰς τρεῖς Παλαιστίνας ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν ἔχον, ζεφυρώπων καὶ κέλειον τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἡμῶν δεσποῦ, πάντων τῶν πνευματικῶν, καὶ τῶν ἄλλων πνευματικῶν τοῖς μέρεσι τῶν γραμμῶν, καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτοῖς προσήμων, ταῦτος ἐνεκεν τῆς ὑποδείσεως.

ACTIO OCTAVA CALCHEDONENSIS CONCILII.

ΠΡΑΞΙΣ ΟΓΔΩΗ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ ἀγίας συνόδου.

CONSULATV domini nostri Marciani perpetui Augusti, & qui fuerit nuntiatus, sub die septimo Calendas Nouembris, Calchedone secundum iussionem sacram diuinissimi & piissimi domini nostri congregatis in sanctissima ecclesia sanctæ martyris Euphemie, magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum & exconsule [ordinario] & patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo prefecto sacrorum pratoriorum Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo magistro sacrorum officiorum Vincomalo: congregatis autem & Paschasino & Lucentio reuerendissimis episcopis, & Bonifacio reuerendissimo presbytero, tenentibus locum sanctissimi archiepiscopi senioris Romæ Leonis, & Anatolio reuerendissimo archi-

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῶν δεσποῦ ἡμῶν Μαρκανῶν, αἰώνιος Αὐγούστου, καὶ δὲ δηλωθησομένης, τῆς καθ' ἑπτά καλῶνδων Νομβριανῶν ἐν Καλχηδόνι καὶ κέλειον τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἡμῶν δεσποῦ συνελθόντων ἐν τῇ ἀγριώτῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μητρὸς Εὐφημίας, τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου στρατηλάτου, ἀποῦντος ἐν πατρίδι Ἀνατολίας, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου ἐπίχρου τῆς ἱερῆς πραιποριανῶν Παλλαδίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτάτου μαγίστρου τῆς τῶν ὀφφικίων Βισκομάλου· συνελθόντων δὲ καὶ Παρλασίου καὶ Λουκηνσίου, τῶν βιλαβεισίων ἐπισκοπῶν, καὶ Βονιφάσιου τῆς βιλαβεισίου πρεσβυτέρου, ἐπιχόντων τὸ τόπον τῆς ἀγριώτου ἐπισκοπῆς τῆς πρεσβυτέρου Ρώμης Λεόντος, καὶ Ἀνατολίου τῆς βιλαβεισίου ζεφυρω-

Amphilochio reuerendissimo
 episcopo Sida, &
 Theodoro reuerendissimo epi-
 scopo Tarfi, &
 Cyro reuerendissimo episcopo
 Anazarbi, &
 Constantino reuerendissimo e-
 piscopo Boftrorum, &
 Photio reuerendissimo episco-
 po Tyri, &
 Theodoro reuerendissimo epi-
 scopo Damasci, &
 Stephano reuerendissimo epi-
 scopo Hierapolis, &
 Nunechio reuerendissimo epi-
 scopo Laodicea, habente lo-
 cum reuerendissimi Olym-
 pii episcopi Constantia, &
 Ioanne reuerendissimo episco-
 po Sebastia, &
 Seleuco reuerendissimo episco-
 po Amasia, &
 Constantino reuerendissimo e-
 piscopo Melitena, &
 Patricio reuerendissimo epi-
 scopo Tyanorum, &
 Petro reuerendissimo episcopo
 Gangrorum, &
 Apragmonio reuerendissimo e-
 piscopo Tii, habente locum
 reuerendissimi Calogeri epi-
 scopi Claudiopolis, &
 Atarbio reuerendissimo episco-
 po Trapezuntis, habente lo-
 cum reuerendissimi Doro-
 thei episcopi Neocæsarea, &
 Photino archidiacono, habente
 locum reuerendissimi Theo-
 etisti episcopi Pissinuntis, &
 Romano reuerendissimo epi-
 scopo Myrorum, &
 Critoniano reuerendissimo e-
 piscopo Aphrodisiadis Ca-
 ria, &
 Nunechio reuerendissimo epi-
 scopo Laodicea Phrygia, &
 Mariniano reuerendissimo epi-
 scopo

scopo

ANNO CHRISTI 451.

scopo Synnadorum, &
 Onesiphoro reuerendissimo e-
 piscopo Iconii, &
 Pergamio reuerendissimo epi-
 scopo Antiochia Pifidia, &
 Epiphanio reuerendissimo epi-
 scopo Pergæ, &
 Attico reuerendissimo episco-
 po Nicopolis Epiri, &
 Martyrio reuerendissimo epi-
 scopo Gortynæ, &
 Luca reuerendissimo episcopo
 Dyrrhachenorum, &
 Vigilantio reuerendissimo e-
 piscopo Larissæ Thesſalia, &
 Francione reuerendissimo epi-
 scopo Philippopolis,
 Sebastiano reuerendissimo epi-
 scopo Berrhoæ, &
 Basilio reuerendissimo episco-
 po Traianopolis, &
 Tryphone reuerendissimo epi-
 scopo Chii, &
 Theoctisto reuerendissimo epi-
 scopo Berrhoæ, &
 Gerontio reuerendissimo epi-
 scopo Seleucia Isauria,
 Eusebio presbytero habente lo-
 cum Macarii reuerendissimi
 episcopi Laodiceæ Syria, &
 Eusebio reuerendissimo episco-
 po Dorylæi,

καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας ἑοικουμένης
 συνόδου, τῆς κατὰ διακοσίμα τὸ ἔκο-
 πῆτον καὶ διαβέστατον ἡμεῖς δεαπό-
 του ἐν τῇ Καλχηδονέων πόλει συνα-
 ξουμένης· καὶ καθεδόντων πάντων
 πατρῶν καὶ κληρικών τῆς ἀγιωτάτου
 θυσιασθείου, ὁ διαβέστατος ἐπι-
 σκοπος ἐβόησεν· Θεοδώρητος ἀρὴ ἀ-
 ναθεματιστός· Θεοδώρητος ὁ διαβέστα-
 τος ἐπίσκοπος ἀφελθὼν ἐν τῷ μέσῳ
 εἶπεν· Ἐδέσσης ἐπιπέδονα τῷ θεο-
 Concil. Tom. 9.

& reliqua sancta & vniuersali
 Synodo, quæ secundum san-
 ctionem diuinissimi & piissimi
 domini nostri [imperatoris] in
 Calchedonensium ciuitate col-
 lecta est: & residentibus omni-
 bus ante cancellos sanctissimi
 altaris, reuerendissimi episcopi
 clamauerūt: Theodoretus mo-
 do anathematizet [Nestorium.]
 Theodoretus reuerendissimus
 episcopus transiens in medium
 dixit: Et preces obtuli diuinif-

fimo & piissimo imperatori, & libellos obtuli reuerendissimis episcopis agentibus locum reuerendissimi archiepiscopi Leonis: & si vobis videtur, legantur coram vobis, vt sicut sapio cognoscatis. Reuerendissimi episcopi clamauerunt: Nihil relegi volumus: modo anathematiza Nestorium. Theodoretus reuerendissimus episcopus dixit: Ego per Dei gratiam* ab orthodoxis sum nutritus, & orthodoxe sum edoctus, & orthodoxe prædicauit: & non solum Nestorium & Eutychem, sed & omnem hominem qui recte non sapit, auersor & alienum existimo. Et dum diceret hæc, reuerendissimi episcopi clamauerunt: Clare dic, anathema Nestorio, & dogmatibus eius: anathema Nestorio, & amantibus eum. Theodoretus reuerendissimus episcopus dixit: Vere non dico, nisi quo modo noui Deo place-
* apud orthodoxos
* persuad-
bo
* curo,

πάπο & βλαβεράτω βασιλεῖ, ἡ λιβέλλοις Ἰησοῦσιν καὶ τοῖς βλαβεράτοις Ἰησοῦσιν, τοῖς διέποισι (ὁ) πόνον τῆ βλαβεράτου θεολογοῦ Λέοντος· ἡ εἰδοκεί ὑμῶν, ἀναγνώστοι) ἐφ' ἑμῶν· καὶ μανθάνετε ὅπως φρονῶν· (ὁ) βλαβεράτοι Ἰησοῦσι ἐβόησαν· ἀναγνώστοι οὐδὲν ἀλογῶν. Νεστόρι(ὁ) ἀρὴ ἀναθεματῶσον. Θεοδώρητος ὁ βλαβεράτος Ἰησοῦσιν εἶπεν· ἐγὼ διὰ τὴν τῶ θεοῦ χάριν ἐπαρ' ὀρθοδόξοις ἐπράξην, ἡ ὀρθοδόξως ἐδιδάχθην, καὶ ὀρθοδόξως ἐκήρυξα· ἐ σὺ μόν(ὁ) Νεστόρι(ὁ) ἡ Εὐτυχιῶν, ἀλλὰ καὶ πάντα ἀθέτον μὴ φρονούonta ὀρθῶς διποσεύομαι, ἐ δὴλόστεμ(ὁ) ἠροδομα. καὶ ἐν τῷ λέγαν αὐτόν, (ὁ) βλαβεράτοι Ἰησοῦσι ἐβόησαν· φανερός ἐστὶ· ἀναθεμα Νεστορίω καὶ τοῖς δογμασιν αὐτοῦ· ἀνάθεμα Νεστορίω καὶ τοῖς φιλοδοσιν αὐτόν. Θεοδώρητος ὁ βλαβεράτος Ἰησοῦσιν εἶπεν· ἐπὶ ἀληθείας οὐ λέγω, εἰ μὴ ὡς οἶδα θέσκειν τῷ θεῷ, παροῦτον πείσω ὑμας, ὅτι οὔτε πόλιως φρονήζω, οὔτε ἡμῶς κηρίζω, οὔτε διὰ τῶτο παρεγγυήμιω· ἀλλ' Ἰησοῦσιν ἐσυκοφαντήθην, ἡ λθον πληροφορησασαι, ὅτι ὀρθοδόξος εἰμι, καὶ ὅτι Νεστόρι(ὁ), ἡ Εὐτυχιῶν, ἡ πάντα ἀθέτον δυο ἡμῶν λέγοντα ἀναθεματῶσον. καὶ ἐν τῷ λέγαν αὐτόν, (ὁ) βλαβεράτοι Ἰησοῦσιν ἐβόησαν· ἐπὶ φανερός· ἀνάθεμα Νεστορίω ἡ τοῖς φρονοδοσι τῶ αὐτοῦ. Θεοδώρητος ὁ βλαβεράτος ἐπὶ σκοπος εἶπεν· ἐγὼ, ἐὰν μὴ ἐμδομαι ὅπως πιστεύω, οὐ λέγω· πιστεύω δέ, ἡ ἐν τῷ λέγαν αὐτόν, (ὁ) βλαβεράτοι Ἰησοῦσιν ἐβόησαν· ἐπὶ ἀιρετικὸς ὄστιν·
ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

Ἰστέ Νεστοριανός ἐστὶ. Ὁ αἰρετικὸν ἐξω
 βάλει. Θεοδώρητος ὁ βίλαβέσατος ἐπι-
 σκοπος εἶπεν· ἀνάθεμα Νεστορίῳ, ἔτι
 μὴ λέγοντι τὴν ἀρίαν παρθένον Μαρίας
 Θεοτόκον, ἔτι τῶν εἰς δύο υἱοὺς μετέστη
 Ὁ ἕνα υἱὸν Ὁ μονογενῆ. ἐγὼ δὲ ἔτι
 τῶν ὄρων τῆς πίστεως ὑπέγραψα, καὶ
 τῆ Ἐπιστολῆ τῆ ὁσιώτατου Σεμιπ-
 σκόπου Λέοντος. καὶ οὕτω φρονῶ. Ἐ
 μετὰ ταῦτα πάντα, * σὺ λέγουσι. οἱ βί-
 λαβέσατοι ἀρχόντες εἶπον· ἡ πᾶσα λαο-
 πὸν ἀπὸ Θεοδώρητου τῆ Θεοφιλεστά-
 του ἀμφιβολία λελύθη. Ἐ γὰρ Νεστορίον
 ἐπὶ ἡμῶν αἰνεμαίοντες, ἔτι παρὰ τῆ Θεο-
 φιλεστάτου ἀγιάτου Σεμιπσκο-
 που Λέοντος τῆς πρεσβυτέρου Ρώμης
 πρεσβυτέρου, καὶ τῶν ὄρων τῆς πίστεως, τὴν
 ἐξ ἡμετέρας Θεοσεβείας δοθέντα, ἐ-
 δέξατο ἀσμένως· καὶ τὸ ἐπὶ μὲν καὶ τῆ
 Ἐπιστολῆ τῆ μνημονωθέντος ὁσιώτα-
 του Σεμιπσκοπού Λέοντος καὶ ὑπε-
 γραψα. λέγεται πῶνιν ἡ ΦΦ ὅτι
 νεχθῶν παρὰ τῆς Θεοφιλίας τῆς ὑ-
 μετέρας, ὡς καὶ πῶν ἐκκλησίᾳ αὐ-
 τῶν ἀπολαβεῖν, κατὰ τὸ ὁσιώτατος
 Σεμιπσκοπος Λέων ἐδικαίωσεν. πάν-
 τες ὁ βίλαβέσατοι Ἐπίσκοποι ἐβόη-
 σαν Θεοδώρητος ἀξίος τῆς θρόνου. τῆ
 ἐκκλησία ὁ ὀρθόδοξος. ἡ ἐκκλησία τὴν
 πομῆν ἀπολαβεῖν. ὁ ὀρθόδοξος δι-
 δασκαλὸν ἡ ἐκκλησία ἀπολαβεῖν. τῆ
 θρόνου Θεοδώρητος ἀξίος. τῆ Σεμι-
 πσκοπού Λέοντος πολλὰ τὰ ἔτη. μὴ
 τῆ Θεο Λέων ἐδικαίωσεν. ὁ λαὸς ὁ ὀρ-
 θόδοξος ἀπολαβεῖν. ἀξίος τῆ θρόνου.
 Θεοδώρητου τῆ Ἐπισκοπῆ ἡ ἐκκλησία
 ἀπολαβεῖν.

Παχασίνος καὶ Λουκηνσιος οἱ
 βίλαβέσατοι Ἐπίσκοποι, καὶ Βονι-
 φάσιος ὁ βίλαβέσατος πρεσβύτε-
 Concil. Tom. 9.

iste Nestorianus est. Hæretic-
 cum foras mitte. Theodoretus
 reuerendissimus episcopus
 dixit: Anathema Nestorio, &
 ei qui non dicit Dei genitricem
 virginem Mariam, & qui in
 duos filios partitur vnum Fi-
 lium vnigenitum. Ego autem
 & fidei definitioni subscripsi,
 & epistolæ sanctissimi & Deo
 amantissimi archiepiscopi do-
 mini Leonis; & sic sapio. Et
 post omnia hæc [dixit:] Sal-
 uete. Gloriosissimi iudices di-
 xerunt: Omnis iam dubitatio
 de Theodoro reuerendissimo
 episcopo est soluta; quippe &
 Nestorium coram nobis ana-
 thematizauit, & a sanctissimo
 & Dei amantissimo archiepi-
 scopo senioris vrbs Romæ
 Leone suscepius est, & defi-
 nitionem fidei a religiofitate
 vestra prolatam libenter susce-
 pit, & insuper epistolæ memo-
 rati sanctissimi archiepiscopi
 Leonis subscripsit. Deest igitur
 vt sententia proferatur a
 reuerentia vestra, vt ecclesiam
 suam recipiat, sicut & sanctissi-
 mus Leo archiepiscopus iudi-
 cavit. * Omnes reuerendissimi
 episcopi clamauerunt: Theo-
 doretus dignus est fede. Eccle-
 sia orthodoxum. Ecclesia pasto-
 rem recipiat: orthodoxum do-
 ctorem ecclesia recipiat. Theo-
 doretus dignus est fede. Archi-
 episcopo Leoni multos annos.
 * Post Deum Leo iudicauit.
 Populus orthodoxum recipiat
 dignum sua fede. Theodoro
 * catholico doctori reddatur
 ecclesia.

Paschasinus & Lucentius re-
 uerendissimi episcopi, & Bo-
 nifacius reuerendissimus pre-
 B ij

* Legi, le-
 gimus.

* Cum Deo

* episcopo
 reddatur.

sbyter, insuper & Iulianus reuerendissimus episcopus Coen-
 sis, habentes locum apostoli-
 cæ sedis, dixerunt: Sanctissi-
 mum & venerabilem episco-
 pum Theodoretum sanctissimi
 & beatissimus vniuersæ
 ecclesiæ episcopus vrbis Ro-
 mæ Leo dudum in commu-
 nionem suscepit ita, sicut lite-
 ræ ab eo ad nostram humilita-
 tem directæ testantur. Si igitur
 fidem catholicam sicut prom-
 mittit, & secundum prædictum
 beatum episcopum subscriptionem
 in proprio libello direxit,
 & nostræ insuper humilitati
 alio dato libello monstrauit;
 quoniam & Nestorium & Eutychem
 non solum scripto, sed
 & sub præsentia totius confes-
 sus ore proprio anathematizauit;
 hoc iudicio sanctissima &
 venerandissima Synodus, insu-
 per vero & nostra humilitas,
 reddi ei ecclesiam propriam de-
 finiuit.

Anatolius reuerendissimus e-
 piscopus Constantinopolis dixit:
 Reuerendissimus episcopus
 Theodoretus per omnia quidem
 est orthodoxus demonstratus;
 & ob hoc* vero, quod
 anathematizauit Nestorium &
 Eutychem, [eiusque male placiti
 hæresim] suam igitur ecclesiam
 iuste recipiat.

Maximus reuerendissimus e-
 piscopus Antiochiæ dixit: Du-
 dum quidem & a principio reuerendissimum
 episcopum Theodoretum noui catholicum,
 audiens doctrinas eius in sanctissima
 ecclesia: multo autem magis nunc
 eius recipio sanctitatem, quia modo
 anathematizauit Nestorium & Euty-

ρῶν, ἐπὶ ᾧ καὶ Ἰουλιανὸς ὁ βίλαβεί-
 σατος Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
 ἐπέχοντες ἡ πόπιν ἔδοξατολκεῖν ἑξ-
 εῖν, εἶπον. Ἐπίσκοπον Θεοδώρητον καὶ ὁ
 ἀγιώτατος ἔμακαρῶτατος πῶσις
 ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος πόλεως Ρώμης
 Λέων * πάλιν εἰς κοινωσίαν ἐδέξατο
 οὕτως, καθὼς τὴν ἑαυτοῦ, πὲρ
 παρ' αὐτῶν ἑδοξατολκεῖν τὴν ἡ-
 μετέραν ἑαυτοῦ, μὲν ἑαυτοῦ. εἰ
 τοίνυν τὴν ἐκκλησίαν ἡσιν, καθὼς
 ἑαυτοῦ, καὶ ἡ ἐκκλησία ἑαυτοῦ
 μακαρίων Ἐπίσκοπον τὴν ἑαυτοῦ
 φωνὴν ἐν τῷ ἰδίῳ βιβλίῳ ἀπέγραψε,
 ἔ τῆ ἡμετέρας ἐπὶ ταπεινότητι ἑαυτοῦ
 δόντος βιβλίου, * ἐδέξατο. Ἐπίσκοπος καὶ
 Νεστόριον καὶ Εὐτυχήν οὐ μόνον ἐπέγρα-
 φως, ἀλλὰ ἔ τῆ ἡμετέρας πῶσις ἑαυτοῦ
 σιωπῆ, οὐκ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπέγραψε,
 τῶν τῆ ἡμετέρας ἡ ἀγιώτατος ἔ σεβασ-
 μιὰ σιωπῆ, ἐπὶ τῆ καὶ ἡ ἡμετέρας ἑαυ-
 τῶν, ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ, ἑαυτοῦ
 ἐκκλησίαν ἑαυτοῦ.

Ανατόλιος ὁ βίλαβείσατος Ἐπί-
 σκοπος Κωνσταντινουπόλεως εἶπεν. ὁ
 βίλαβείσατος Ἐπίσκοπος Θεοδώρητος
 διὰ πάντων μὲν ὁρθόδοξος ἀπεδεί-
 χθη, καὶ δι' αὐτῶν δὲ τῆ ἀναθεμα-
 τίσαι Νεστόριον καὶ Εὐτυχήν. δικαίως
 τοίνυν ἔ τὴν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἐκ-
 κλησίαν.

Μάξιμος ὁ βίλαβείσατος Ἐπίσκο-
 πος Ἀντιοχείας εἶπε. πάλιν μὲν καὶ
 ἔ τῆ ἡμετέρας ἑαυτοῦ Θεοφιλέτατον Ἐπίσκο-
 πον Θεοδώρητον ὁρθόδοξον ἡσιν, ἐπα-
 κούων αὐτῶν ἑαυτοῦ ἡ ἀγιώτατος ἐκκλη-
 σίας τῆ διδασκαλιῶν πολλῶν ἡ πλείων
 νῦν ἀπεδέξατο τὴν αὐτῶν ὁσίοτητα,
 ἀναθεματίσασαι νῦν Νεστόριον ἔ Εὐ-

* demum

ANNO
CHRISTI
451

in. 1111

in. 1111

ANNO
CHRISTI
451.

τυχία, κὶ Φρονοδοσαν κ' ἡ ὄρω ἡ ἐπι-
πέδοντι παρὰ τῆς ἀγίας ταύτης συνό-
δου. ὅθεν ἡμφιζομαί ἐγὼ τὴ πόλεως
Κύρου συνήδως αὐτὸν ἐπὶ Ἐπίσκοπον.

Ιουβενάδιος ὁ βλαβείατος ἐπί-
σκοπος Ἱεροσολύμων εἶπε· καὶ γὰρ τοῖς
αὐτοῖς συνήδεμαί, οἷσ' ἡμφιζομαί
το ὁ Θεοφιλέατος ἀρχιεπίσκοπος Α-
νατόλιος.

Θαλασίος ὁ βλαβείατος Ἐπί-
σκοπος Καισαρείας Καππαδοκίας εἶ-
πε· καὶ γὰρ παραπήσια τοῖς ὑποφω-
ναυμοῖς ἀγίοις πατράσι ἡμφιζομαί
πρὸς Θεοδώρητου τῆς βλαβείατου ἐ-
πισκόπου.

Φώπιος ὁ βλαβείατος Ἐπίσκοπος
Τύρου εἶπε· τοῖς τυπωθεῖσι παρὰ τῆς
ἀγίας πατρῶν ἡμεῖς καὶ ἀρχιεπισκό-
πων κατὰ πείραμα συνώδα πρὸς τῆς
βλαβείατου Ἐπισκόπου Θεοδώρη-
του.

Κωνσταντῖνος ὁ βλαβείατος ἐπί-
σκοπος Βοσταν Ἀραβίας εἶπε· συναι-
νῶ καὶ γὰρ τοῖς πρὸς τῆς ὁσιωτάτου ἐπί-
σκοπου Θεοδώρητου ὁρθῶς καὶ δι-
καίως ὁρεαθεῖσιν.

Παύλος ὁ βλαβείατος Ἐπίσκο-
ποι ἐβόησαν· αὐτὴ δίκαια κρίσις· αὐτὴ
δικαία ἡμφιζομαί· αὐτὴ Χριστοῦ κρί-
σις. τοῦτοίς καὶ ἡμεῖς συναινοῦμεν· ταῦ-
τα πάντες λέγομεν. Οἱ ἐνδοξότατοι
ἀρχόντες εἶπον· καὶ τὴν κρίσιν τῆς ἀ-
γίας συνόδου, Θεοδώρητος ὁ ὁσιώτα-
τος Ἐπίσκοπος τὴν ἐκκλησίαν Κύρου
πόλεως ὑπολήψεται. * ὁ βλαβεί-
ατος Ἐπίσκοποι ἐβόησαν· ἀνάθεμα
ἡμῖν καὶ Σωφρόνιος.

Σωφρόνιος Ἐπίσκοπος Κωνσταν-
τινῆς εἶπε· ἀνάθεμα Νεστορίῳ καὶ
Εὐτυχεί, καὶ πᾶσι τοῖς μὴ ὁρθῶς

chem, & sapit secundum defi-
nitionem expositam ab hoc sanc-
cto Concilio. Vnde & ego de-
cerno esse eum consuete episco-
pum ciuitatis Cyri.

Iuuenalis reuerendissimus e-
piscopus Hierosolymorum di-
xit: Et ego eisdem consentio,
quæ decreuit Anatolius Dei a-
mantissimus Constantinopoli-
tanus episcopus.

Thalassius reuerendissimus e-
piscopus Casareæ Cappadociæ
dixit: Et ego decerno his simi-
lia, quæ patres sanctissimi de
Dei amatissimo episcopo Theo-
doreto firmauerunt.

* Eusebius reuerendissimus e-
piscopus * Ancyræ dixit: His
quæ firmata sunt a sanctissimis
patribus nostris & archiepi-
scopis, consona definitio de re-
uerendissimo episcopo Theo-
doreto.

Constantinus reuerendissi-
mus episcopus Bostrorum A-
rabiæ dixit: Et ego consentio
his, quæ de sanctissimo episco-
po Theodoreto recte & iuste
decreta sunt.

Omnes reuerendissimi epi-
scopi clamauerunt: Hoc iustum
iudicium, hæc iusta sententia,
hoc Christi iudicium. his &
nos consentimus: hæc omnes
dicimus. Gloriosissimi iudices
dixerunt: Secundum decretum
sancti Concilii, Theodoretus
sanctissimus episcopus eccle-
siæ ciuitatis Cyri recipiat. * Re-
uerendissimi episcopi clamaue-
runt: Anathematizet & So-
phronius.

Sophronius reuerendissimus
episcopus * Constantiæ dixit: a-
nathema Nestorio & Eutychi,
& omnibus qui orthodoxe non

* Photius
* Tyri

* Latine.
relegi, re-
legimus.

* Constan-
tianiæ

ANNO CHRISTI 451.

sapiunt. Reuerendissimi episcopi clamauerunt: Et Ioannes modo anathematizet.

Ioannes reuerendissimus episcopus Germanicæ dixit: Anathema Nestorio & Eutychi, & omnibus praua sapientibus. Reuerendissimi episcopi clamauerunt: Amphilocheus modo Eutychem anathematizet.

Amphilocheus reuerendissimus episcopus Sidæ dixit: Anathema maledicto Eutychi, & qui ea quæ eius sunt, sapiunt. Gloriosissimi & magnificentissimi iudices dixerunt: Curata per omnia sancta Synodo, tempus est omnes seruare concordiam.*

* Legi, legimus, legit.

Φρονόδου. Θ' ὀλιγαριθμοὶ ἐπίσκοποι ἐβόησαν· καὶ Ἰωάννης ἀρ' π' ἀνάθεμα τὸν Νεστορίου.

Ἰωάννης ὁ ὀλιγαριθμὸς Ἰησοῦτος Γερμανικῆς εἶπεν· ἀνάθεμα Νεστορίῳ καὶ Εὐτυχεί, καὶ πᾶσι τοῖς φαῦλα Φρονόδου. Θ' ὀλιγαριθμοὶ ἐβόησαν· Ἀμφιλόχ' Εὐτυχίᾳ ἀρ' π' ἀνάθεμα τὸν.

Ἀμφιλόχ' Ἰησοῦτος Σίδης εἶπεν ἀνάθεμα τῷ ἐπαράτῳ Εὐτυχεί, & τοῖς πᾶσι αὐτῶν Φρονόδου. Θ' ἐνδοξότατοι καὶ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχιερεῖς εἶπον· διὰ πάντων θεραπειύσεως τῆς ἀγίας συνόδου, καιρὸς τὴν ὁμόνοιαν πάντας φυλάξιν.

ACTIO NONA CALCHEDONENSIS CONCILII.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΝΝΑΘΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.

CONSULATV domini nostri Marciani perpetui Augusti, & qui fuerit declaratus, septimo Kalendas Nouembris in Calchedone secundum iussionem diuinissimi & piissimi domini nostri Marciani perpetui Augusti, conuenientibus in sanctissima ecclesia sanctæ martyris Euphemie * magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum exconsule & patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo præfecto sacrorum prætoriorum Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo magistro sacrorum officiorum Vincemalo: conuenientibus etiam & Paschasino & Lucentio religiosissimis episcopis, &

* gloriosissimis proceribus & sancta vniuersali Synodo,

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῆς δευτέρου ἡμῶν Μαρκιανῶ τῆς αἰωνίου Αὐγούστου, καὶ τῆς δηλωθῆσομένης, τῆς αὐτῆς * ἐξ Καλαυδῶν Νοεμβρίου, ἐν Καλχηδόνι καὶ κέλεισιν τῆς ἡσυχίας καὶ βραβείων ἡμῶν δευτέρου Μαρκιανῶ τῆς αἰωνίου Αὐγούστου, συνελθόντων ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μητρὸς Εὐφροσύνης, τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξότατου στρατηλάτου δότ' ἰσάριον καὶ πατρικίου Ανατολίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξότατου ἐπαρχοῦ τῆς ἱερῆς πραιτωριανῆς Παλλადίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξότατου μαγίστρου τῆς δειῶν ὀφφικίων Βινκομάλου· συνελθόντων δὲ καὶ Πασχασινοῦ καὶ Λουκηνσινοῦ τῆς ὀλιγαριθμῶν Ἰησοῦτων, &

ANNO CHRISTI 451.

ANNO
 CHRISTI
 451.

Βονιφάτιου τῆς βίλαβερσάτου πρεσβυ-
 τῆρ, ἐπεχόντων ὁ πόπον τῆς ἀγίω-
 τάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς πρεσβυ-
 τῆδος Ρώμης Λέοντος, καὶ
 Ανατολίου τῆς βίλαβερσάτου ἀρχιεπι-
 σκόπου τῆς μεγαλωνύμου Κωνσταν-
 τνουπόλεως νέας Ρώμης, καὶ
 Μαξίμου τῆς βίλαβερσάτου Ἐπισκόπου
 Αντοχίας Συρίας, καὶ
 Κωνσταντίνου τῆς βίλαβερσάτου Ἐπισκό-
 που Ηρακλείας Μακεδονίας, ἐ-
 πέχοντος ὁ πόπον τῆς βίλαβερσά-
 του Ἐπισκόπου Θεσσαλονικέων Α-
 ναστασίου, καὶ
 Θεοδοσίου τῆς βίλαβερσάτου Ἐπισκό-
 που Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ
 Στεφάνου τῆς βίλαβερσάτου Ἐπισκόπου
 Εφέσου,
 καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης
 συνόδου, τῆς κατὰ δόξαν τῆς ἁγίας
 πίστεως καὶ βίλαβερσάτου ἡμῶν δεσπότη
 Μαρκιανοῦ ἐν τῇ Καλιχιδόνειαν πό-
 λει συναθροισθείσης· καὶ κατεδέχοντων
 πάντων παρὰ τῆς κατέλλων τῆς ἀγίω-
 τάτου συστάσεως, εἰσελθόντων Ἰβας ὁ
 βίλαβερσάτος ὁ ἡγεμὸν Ἐπισκόπος
 τῆς Εδισσηνῶν πόλεως, εἶπεν· ἀδικη-
 δεῖς παρὰ Εὐτυχιῆ, καὶ σκεδῶν ὑπο-
 μένας ἀπὸν λόγον πεσσεύοντα μο-
 νῶν, καὶ κατὰ τρεῖς, ἡλθον ἐν ταῦτα
 Φιλανεσπίας τυχῶν· καὶ προσήλθον
 τῇ θείᾳ καὶ ἀθανάτῳ κορυφῇ· καὶ
 ἐκλάθον τὴν ἡμετέραν μεγαλοπρε-
 πειαν ἀμα τῇ ἀγία ταύτῃ καὶ οἰκου-
 μνηκῇ συνόδῳ ἐξέταξεν τὰ κατὰ ἐ-
 μέ. δεόμεναι τὸν ἡμῶν, ἵνα μάθω-
 τε, ὅτι συσκέδῶν ὑπομέμενα, συκο-
 φαντικῶς παρὰ πῶν κληρικῶν, κε-
 λῶσατε τὰ Ἐπικριθέντα παρὰ Φωτίου
 καὶ Εὐσταθίου τῆς βίλαβερσάτων Ἐπισκόπων ἀναγνωσθέντα. Οὐρανίος γὰρ ὁ Ἐπι-

Bonifacio religiosissimo pre-
 sbytero, tenentibus locū san-
 ctissimi archiepiscopi anti-
 quæ Romæ Leonis, &
 Anatolio reuerendissimo archi-
 episcopo magni nominis
 Constantinopolis nouæ Ro-
 mæ, &
 Maximo reuerendissimo epi-
 scopo Antiochiæ Syriæ, &
 Quintillo reuerendissimo epi-
 scopo Heracleæ Macedonia,
 tenente locum reuerendissi-
 mi episcopi Thesalonicensium
 Anastasii; &
 Thalasio reuerendissimo episco-
 po Cæsareæ Cappadociæ, &
 Stephano reuerendissimo epi-
 scopo Ephesi,
 & reliqua sancta & vniuersali
 Synodo, quæ per decretum di-
 uinissimi & piissimi domini no-
 stri Marciani in Calchedone
 ciuitate collecta est: & residen-
 tibus omnibus ante cancellos
 sanctissimi altaris, ingressus I-
 bas reuerendissimus, qui fuit
 Edessenæ ciuitatis episcopus,
 dixit: Iniustitiam ab Eutyche
 & falsa figmenta perpeffus, ab-
 sens a quadraginta mansioni-
 bus, & condemnatus, huc ad-
 ueni impetrare clementiam, &
 adii sacrum & immortalem ver-
 ticem: & iussit vestram magni-
 ficentiam, cum sancta hac & v-
 niuersali Synodo, quæ * aduer-
 sum me sunt gesta perquirere.
 Deprecor igitur vos, vt cognos-
 catis quoniã falsam accusatio-
 nem pertuli, & calumniã a qui-
 busdam clericis. Iubete ea quæ
 iudicata sunt a Photio & Eu-
 stathio reuerendissimis episco-
 pis, relegi. Vranus enim epi-

* circa

scopus Himerorum in gratiam Eutyichis omnia agens, præparavit vt quidam clerici accusarent me, & iudicium sibi prædictisque transmitteretur: & inuentus sum innocens a blasphemiiis quæ mihi illatæ sunt, & iudicatum datū est a præfatis reuerendissimis episcopis, accusationes quidem aduersum me per calumniâ factas arguens, testificans autem me esse catholicum. Iubete igitur omnia quæ per absentiam meam in Epheso sub Dioscuro gesta sunt, euacuari, & iustitiam mihi seruari, qui in nullo culpabilis sum, & reddi mihi episcopatum pariter & ecclesiâ. Nam & omnes clerici Edesseni per quæ scripserunt præfatis episcopis testantur me esse catholicum: & alienus sum a nefaria blasphemia quæ mihi inferitur. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerūt: Postulatione Ibas reuerendissimi declarata, quid sanctæ Synodo videtur? * Paschasinus & Lucentius & Iulianus reuerendissimi episcopi, & Bonifacius presbyter, [vicarii sedis apostolicæ per Paschasinum] dixerunt: Ea quæ gesta sunt, quorum memoriam fecit reuerendissimus Ibas, & semetipsum mundum ab omni accusatione in episcoporum iudicio significauit, proferantur in medium, vt eorum lectioe aut quid iudicandum sit, aut quid definiri oporteat, cognoscamus. Et porrecta ea sententia ab Iba reuerendissimo, Beronicianus deuotissimus secretarius diuini consistorii relegit.

* testimonium autem reddens meæ rectæ fidei.

* Latine.

σκοπος τῆς Ἰμερών, εἰς χάριν Εὐτυχίου πάντα ἐπείσθη, παρασκευάσας ἕνας κληρικούς ἀποάσασθαι με, καὶ πρὸς ἐμὲ εἰσαγαγεῖν, καὶ τοῖς ἀπολεχθεῖσι παραπεμφθῆναι. καὶ ἀνέδωκεν ἀδελφῶν μου ἐπιβλασφημιῶν ἧς ἐπέλεχθεῖσάν μοι. Ἐπίκρισις ἐξελήχθη παρὰ τῶν ἀπολεχθέντων ἐπισκοπῶν, τὰς μὲν κατηγορίας τὰς κατὰ συνοδικῶν καὶ ἐμοῦ ἡγουμένης ἐλέγχουσα, ἀποκαρπυροῦσα δὲ τῆς ἐμῆς ὀρθοδόξιας. κατέβαλεν οὖν, πάντα τὰ κατὰ ἀποσίτου πεπερασμένα ἐν Ἐφέσῳ ἔργα, καὶ τὰ δικαῖά μοι φεραχθῆναι, πῶς ἐν μηδενὶ καταργωθέντι, καὶ ἀποδοθῆναι μοι πρὸς ἐπισκοπὴν καὶ πρὸς ἐκκλησίαν. Ἐπεὶ γὰρ ἅπαντες οἱ κληρικοὶ Ἐδέσσης δι' ὧν ἐγραψάν τῶν ἀπολεχθέντων ἐπισκοπῶν ἐμὲ δεικνύσαντες μοι, ὅτι πρὸς ὀρθοδόξῳι τυχούσῃ, καὶ ἀλλοτρίως ἐμὲ τῆς ἐπέλεχθεῖσάν μοι ἀδείμου βλασφημίας. Ἐμεγαλοπρεπέτατοι ἀρχιερεῖς εἶπον· τῆς διδασκαλίας Ἰβασ τοῦ ἀλαβείτου δήλου ἡγουμένης, ἣ περιέλαμψε τῆς ἀγίας συνόδου; * Παχασίνος ἔ Λουκίνιος καὶ Ἰουλιανός. Ἐλαβεῖτατοι ἐπίσκοποι ἐβόησαν οὖν Βονιφάτιον πρεσβυτέρω· τὰ πεπερασμένα, ὧν πρὸς μὴ μίσην ἐπιτίσασθαι ὁ ἀλαβεῖτατος Ἰβας, καὶ ἑαυτὸν καθαρὸν ἀπὸ πάσης κατηγορίας ἐν τῷ τῶν ἐπισκοπῶν κριτικῶν κατεσθῆναι, ἀποκαρπυροῦσαν ἐν τῷ μέσῳ· ἵνα ἐν τῆς τοῦτων ἀναγωγῆς ἢ δικασμοῦ, ἢ ἐπιθέσειμι χεῖρ, ἐπιγνώμεν. καὶ ἐπίδοξισις τῆς ἐπίκρισεως παρὰ Ἰβασ τοῦ ἀλαβεῖτου, Βερονικιανός ὁ κα-

ταστασθῆναι σκηπτέριον τῆς θεοῦ κοινοῦ ἐπιπέτου ἀνέγνω. Μετὰ

ANNO CHRISTI 431.

* παρὰ

* συν-

His ergo dantibus capitula quaedam, & rogantibus vt horum fieret subtilis inquisitio, & incumbentes nos capitulis, & inuenientes in his accusatiorem quamdam aduersus Ibam religiosissimum episcopum, quasi non recte saperet, sed alia praeter piam doctrinam doceret; necessario huius rei prius inquisitionem cum magna diligentia facere sumus impulsus. Praecipimus igitur accusatoribus dicere, quanam a religiosissimo episcopo Iba dogmata dicta essent, a pietate (sicut ipsi dicebant) aliena. Cum illi certa quaedam dixissent, & multa mora fuissent, quae in actis inferta sunt; nos audientium ordinem ad modicum relinquentes, & ad sanctarum ecclesiarum communem utilitatem respicientes, pro iudicibus, pacis mediatores eis partibus nosmetipsos effecimus: & multis vsu consiliis, pietatem vbique praepontes, & inquirentes, praeparauimus religiosissimum Ibam episcopum (quod & ipse amplexus est) ad satisfactionem eorum qui lesi dicebantur, ex scripto dare quod sentit vel sapit de pia nostra fide: quod & fecit. Ex abundantia autem praedictus religiosissimus vir promissit & in suae ciuitatis ecclesia alloqui, & manifeste anathematizare malignae impietatis principem Nestorium, [& eos qui sicut ille sapiunt,] & qui vel libris vel codicibus eius vtuntur. * Confessus autem sic se credere, sicut continent literae conuentionis factae inter Dei amantissimum

* legentes nos capitula,

* iustissimus, vel, hortatissimus

* Confiteri etiam

Ἐπιδεδωκότων ἡμῶν κεφαλαιά π-
να, ἃ ἔξωσαντων τούτων ἀκριβῆ γε-
νέσθαι τῶν ἐξετάσων, ἐντυζόντες ἡμεῖς
τοῖς κεφαλαιαῖς, καὶ ἐν τούτοις διρόντες
διαβολῶν πνα τῶ θεοφιλεστάτου Ἐπι-
κόπου Ἰβᾶ, ὡς ἐκ ὁρθῶς φρονουῦ-
τος, ἀλλ' ἔπειτα παρὰ τῶ τῆς ὡσε-
θείας λόγον διδάσκοντος, ἀιαδικαίως
τούτου πρῶτον ἢ ἐξετάσων μὲν πολ-
λῆς τῆς ἐπιμνησίας ποιήσασθαι καλ-
ηπέθην. ἔπειτα ἑαυτῶν ποιησα-
νοῦ τοῖς κατηγοροῖς εἰπεῖν, πνα ὅτιν,
ἀ τῶ θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ Ἰβᾶ εἶ-
ρηται ἡ ὡσεθείας, ὡς ἔφασι, ἀλλο-
τεια δόγματε. εἰπόντων ἡ αὐτῶν φα-
νεσθ πνα, καὶ πολλῶν κινήσεων, ἀπὸ
ἐμφέρεται τοῖς ἑσπομημασιν, ἡμεῖς ἢ
ἢ ἀκρατῶν ταξιν πρὸς μικρὸν κα-
ταλιπόντες, εἰς τὸ κοινωφιλῆς ἢ ἀ-
ρίων ἐκκλησιῶν ἀποδόντες, αὐτῶ δικα-
σῶν, εἰρήνης μεσίται τοῖς μέρεσιν ἑαυ-
τῶν κατεστήσαμεν. καὶ πολλῶν χρησα-
μοῖ τοῖς συμβουλαῖς, τῆς ὡσεθείας
πρωτοῦ πρῶτον πρῶτον καὶ ἐξετα-
σῶν, παρεκελεύσαμεν τῶ θεοφιλε-
στάτῳ Ἐπισκόπῳ Ἰβᾶν, καὶ αὐτὸν τῶτο
ἀπύσασθαι εἰς πληροφροσύναν τῶ λεγόν-
των βιβλίῳ φθᾶν, ἐπεσφῶς ὁπιδό-
ναι, ὅπως ἔρη τε καὶ φρονῆ πρὸς τῆς
ὡσεθείας ἡμῶν πίστεως. ὅπρ καὶ πεποιή-
καν. ἐν πειρασίας δὲ ὁ πρῶτος ἡμε-
ν τῶ θεοφιλεστάτου ἀνὴρ ἰστέρο, καὶ
ἐν τῆ ἑαυτῶ πῶλοι διαλέγεσθαι πρὸς
τῶ ἐκκλησίαν, καὶ φανερῶς ἀιαδι-
μασίαν τῶ τῆς πονηρῆς διωσείας
ἐξάρχον Νεστόρου, καὶ τῶν ἢ λόγους
ἢ βιβλίοις αὐτῶ κατηχηθῶν ὁμολογεῖν
δὲ οὕτως πιστεῖν, ὡς τῶ γε δόγματε
πρὸς τῶ τῆς συμβάσεως τῆς γε-
ρημηθῆς μετὰ τῶ τῶ θεοφιλεστάτου

* πρ-
αὐτῶν

ANNO
 CHRISTI
 451.

Ἐὸς ὁσιώτατων τῶν μνημῶν, Ἰωάννου ἁγίου
 τῆς μεγίστης Ἀντιοχείας πόλεως Ἐπι-
 σκόπου, ἔ Κυρίλλου ἁγίου τῆς Ἀλεξάν-
 δρείων μεγίστης πόλεως Ἐπισκόπου,
 οἷς ἀποκηρύσσεται ὁ τῆς μακαρίας μνη-
 μης Ἐπισκόπος τῆς Ἐμεσσηνῶν πόλεως
 Παῦλος. ὅς ὢν ἡ οἰκουμένην σωε-
 κροτήσῃ ὁμόνοια. σοιχεῖν δὲ καὶ πᾶσι
 τοῖς ἀρχιερεῖσιν ἐναρχοῦσιν παρὰ τῆς
 συνελθούσης ἀρχίας συνόδου ἐν τῇ
 βασιλεύσει καὶ Φιλοχρίστῳ Κωνσταν-
 τίνου πόλει. ἔχον ἢ τὰ δεδομένα ἐν
 τῇ Ἐφεσίων μητροπόλει ἀπαντα, ὡς
 παρὰ συνόδου ὑπο ἀρχίου πάλαιος
 κινήσεως. ἴστω τε αὐτῶν ἡγεῖσθαι τῇ
 ἐν Νικαίᾳ συνκροτήσει, καὶ μηδε-
 μίαν διαφορὰν νομίσειν αὐτῆς πρὸς
 πάντων. καὶ σφόδρα αὐτῶν τῶν θεο-
 σέβειν ἐπιπέσειν, ἀπάσαισιν προ-
 σέμωσιν ἢ δευραπέδοσιν ἑὸν ὅς ὑπο-
 νοίας, ἢ ἄλλως βεβλαμμένους πρὸς
 τῶν ὑπολήψιν τῆς αὐτῆς διδασκα-
 λίας. τούτων διδάσκων ἔ ἐπαπέ-
 λήτων, καὶ μεσοτοῦχου τῆς ἐχθρας συν-
 δεῖ καὶ ἀλυτῶν, ἐπαναίσεις ἑὸν συν-
 ἀγαγεῖν ἡμᾶς, καὶ συνάψαι πρὸς ἐί-
 ρην καὶ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην τῇ
 κεφαλῇ τὰ διεσώτα μέλη. διαλε-
 χθέντες ποιησαμένους ὅσα ἡμεῖς ἐδὲ, πε-
 πέκαμεν ἡμεῖς θεοφιλέτατον Ἐπισκόπον
 Ἰβαν, ἔχον ἑὸν πρὸς φημιδῶν ὡς ἴδια
 τέκνα, ἔ δὲ ἀλπειν, καὶ συγκροτεῖν, ἀπα-
 σης ἀμνησίας πρὸς ἐχθρῶν, τῆς θεοῦ
 ἢ κριτικῶν αὐτῶν πρὸς ἑμῶν. πεπέ-
 καμεν ἡμεῖς ἔ αὐτοῖς ἑὸν πρὸς φημιδῶν
 συνελθῶν ὡς πατὴρ τῶν αὐτῶν θεοφιλε-
 τάτων Ἐπισκόπου Ἰβαν, καὶ πᾶσαν ἐπαπέ-
 λησεν ἡμεῖς καὶ διδάσειν, ὡς ἔ λυπη-
 ρῶν ἀπάντων συν δεῖ πειπαυμένων.

& sanctissima memoria virum
 Iohannem maximae Antioche-
 nae ciuitatis episcopum, & Cy-
 rillum maximae Alexandrino-
 rum ciuitatis episcopum, qui-
 bus ministravit beatae memo-
 ria Paulus Emisenorum ciui-
 tatis episcopus, ex quibus v-
 niuersalis concordia facta est.
 Consentire autem & omnibus
 quae nuper gesta sunt a sancta
 Synodo, quae conuenit in re-
 gia & Christiana Constantino-
 poli ciuitate: habere autē om-
 nia quae placuerunt in Ephesi-
 na metropoli, vt a Concilio,
 quod a Spiritu sancto mouebat-
 ur: aequalem autem eam iudi-
 care illi, quae in Nicæa habita-
 est, & nullam differentiam ar-
 bitrari eius ad illam. Et valde
 eius religiositatem laudauimus,
 quod prompte anticipauerit
 curare eos, qui vel suspicione,
 vel alio quolibet modo laesi erāt
 de opinione eius doctrinae. His
 ergo placitis & promissis, &
 * medio parietem inimicitia-
 rum Dei ope soluentes, necesse
 fuit congregare nos, & con-
 iungere ad pacem & con-
 cordiam & dilectionem cum
 capite membra diuisa. Docen-
 tes igitur quaecumque decebat,
 persuasimus reuerendissimo e-
 piscopo Ibae, vt praefatos sicut
 filios proprios haberet & fo-
 ueret & contineret, omni in-
 iuriarum obliuione prauiua, Dei
 iudicium ei proponentes. Per-
 suasimus autem & eisdem praedi-
 ctis, vt conuenirent cum
 eodem religiosissimo episcopo
 Iba tamquam cum patre, &
 omnem * praerberent benigni-
 tatem pariter & affectum, om-
 nibus quae tristitiam commouerunt,
 Deo iuuante, cessantibus.

* medio pa-
 riete i. d. o.
 destructo,

* promitte-
 rent

ANNO CHRISTI 451.

ΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ.

SVBSCRIPTIONES.

ΦώπⓄ Ἐπίσκοπος τῆς Τυρίων πόλεως ἐπέκρινα.

Photius episcopus Tyri decreui.

ΕὐστάθιⓄ Ἐπίσκοπος τῆς Βηρυτιῶν καλλιπόλεως ἐπέκρινα.

Eustathius episcopus Berytiorū pulcræ ciuitatis decreui.

Σαμουήλος πρεσβυτέρⓄ σέρζω τὰ Ἐπικριθέντα.

Samuel presbyter rata habeo quæ decreta sunt.

[Maras presbyter rata habeo quæ decreta sunt.

Cyrus presbyter rata habeo quæ decreta sunt.

Eulogius presbyter rata habeo quæ decreta sunt.]

.

Οἱ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον· ἤκουσε τῆς ἀγαθωδέντων ἡ ἀγία συνόδος. ἡ τοίνυν παριστάμενον αὐτῆ λεγέτω. ΠαχασίνⓄ καὶ Ἐλιστοῖ δὲ λαβέσασθαι διὰ τῆς πρεσβυτέρου τῆς ἀποστολικῆς ἑσθῆτος εἶπον· Ἐπικριθέντες ἐπίσκοποι, οἱ πνευ ἰδίᾳ ψήφω δὲ αὐτῆς ἐπίσης κατηγόρειας ἐλθέτωσαν, τὴν ἰδίαν Ἐπικρισιν εἰ ἐπιγινώσκουσιν, ἐπάτωσαν. ΦώπⓄ ὁ δὲ λαβέσασθαι Ἐπίσκοπος Τύρου εἶπε· ναὶ ἡμετέροις ὅτιν ἡ Ἐπικρισις. ΕὐστάθιⓄ ὁ δὲ λαβέσασθαι Ἐπίσκοπος Βηρυτιῶν εἶπε· ἐμὴ ὅτιν ἡ ἰσαγορεύει. ΠαχασίνⓄ καὶ Ἐλιστοῖ δὲ λαβέσασθαι Ἐπίσκοποι ἐβόησαν· ἤκουσεν ἡ ὑμετέρα μακαροτότης, ἡ ἀδελφία καὶ ἡ τῆς ἀγιωτάτων Ἐπισκόπων Ἐπικρισις· ὁμοίως καὶ τῆ ὑμετέρα ἀγιότητι ἀδελφίᾳ τῆς ἐπίσεως Ἰβᾶ ἡ φαίνεται, ἀποφωλάσθαι καλεῖσθαι. καὶ σιωπῶντων πάντων τῆς δὲ λαβέσασθαι ἐπισκόπων, Ἐπιμεγαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον· τῆ ἕξῃς τὴν ἑαυτῆς γνώμην ἡ ἀγία συνόδος φανεράν καταστήσει. *

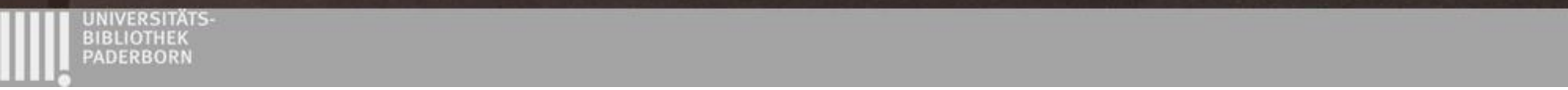
Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Audiuit sancta Synodus quæ relecta sunt. quid igitur ei videatur, edicat. Paschasinus & reliqui reuerendissimi episcopi per Bonifacium presbyterum apostolicæ sedis dixerunt: Sanctissimi episcopi, qui decreto proprio inculpabilem & ab omni accusatione liberum Ibam reuerendissimum declararunt, si propriam sententiã recognoscant, edicant. Photius reuerendissimus episcopus Tyri dixit: Etiã nostrum est iudicatum. Eustathius reuerendissimus episcopus Beryti dixit: Mea est & dictatio. Paschasinus & reliqui episcopi [sedis apostolicæ] dixerunt: Audiuit vestra beatitudo quid contineat & sanctissimorum episcoporum decretum: similiter & vestræ puritati de statu Ibæ quid videatur, declarare dignemini. Et tacentibus omnibus reuerendissimis episcopis, magnificentissimi iudices dixerunt: Subsequenti die suam sententiã sanctissima Synodus efficiet manifestam. *

* αὐτῆ
* ἡ δὲ πρεσβυτέρου τῆς ἀποστολικῆς ἑσθῆτος

* clamauerunt;

* Ρωμαίων, ἀγίων, μακαροτόμων, ἀγιῶν.

* Latine, legi, legimus, legit.

ANNO
 CHRISTI
 451.

συνόδον τῆς δικοιῶνται αὐτῆ εἰπεῖν ὡς
 Ἰβᾶ τῆς βλαβεράτου, πᾶ δόξαντα αὐ-
 τῆ φθνερά καδισάτω. ④ βλαβερά-
 τοι Ἰπσκοποι ἐβόησαν· ἀπόντα οὐ-
 δεῖς κατακρίνει. Ἰβᾶς βλαβεράτος εἶ-
 πε· δέομαι ἰμῶν. ἀπόν κατακρίθην·
 οὐ παρήμην· ἐκ ἔργων δόλοσθαι·
 ἐκ ἡζιώθην λόγου. ④ βλαβεράτοι
 Ἰπσκοποι ἐβόησαν· κακῶς ἐποίησαν
 ④ παρὰ τῶν κανόνων κατακρίνδου-
 τες αὐτόν· πᾶ κατὰ δόποντος ἡμῶν
 δερμίτω. ταῦτα πάντες λέγομεν· οὐ-
 δεῖς ἀπόντα κατακρίνει. Πατελικῶ
 ὁ βλαβεράτος Ἰπσκοπος Τυανῶν εἶ-
 πε· ὡς ἔβω ἀνεγνώθη ὅρῶ τῆς πᾶ-
 τε διακτηπῶν τυπώθεντων, Φημι δὴ,
 Φωπού κὶ Εὐσταθίου τῆς βλαβερά-
 των Ἰπσκοπῶν· ἔ κριναν αὐτόν ἱε-
 ρέα εἶ. πάντες οὐὶ σωμανοδομῶ πᾶ
 ὅρῶ ἐκείνω, καὶ βουλόμεθα αὐτόν εἶ
 ἱερέα. ④ ἀνατολικοὶ Ἰπσκοποι ἐβόη-
 σαν· αὐτῆ δικαία κρίσις. πνές τῆς ἐ-
 πσιόπων ἐβόησαν· ἀνπλήγαται. εἶ-
 σιν ④ κατηγορεῖν θέλοντες Ἰβᾶ τῆς β-
 λαβεράτου Ἰπσκοπού. καὶ εἰσελθόν-
 των Θεοφίλου διακόνου καὶ Εὐφρα-
 σίου, κὶ Ανπόχου, ἔ Αβρααμίου, Θεό-
 Φιλος διάκονῶ εἶπεν· ἀξιοῦμεν πᾶ ἐ-
 πὶ Ἰβᾶ περαγμένα ἐν Βηρυτῶ ἀνα-
 γνωδιῶν, ἵνα μάθωτε, ὅτι δικαίως
 καθρέθη. ④ μεγαλοσπεπέτατοι κὶ
 ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· κατηγο-
 ρήσαν Ἰβᾶ τῆς βλαβεράτου Ἰπσκοπού
 εἰσελήλυθας, ἢ ὡς ὑπὲρ τῆς πίστεως
 ἀγνωρίζου, πᾶ περαγμένα ἡ-
 τῆς ἀναγνωδιῶν; Θεόφιλος διάκο-
 νῶ εἶπεν· ④ κατηγοροὶ δὴλοὶ εἰσι,

Synodus quæ ei viderentur edi-
 ceret de Iba reuerendissimo;
 quæ ei placent, manifeste de-
 claret. Reuerendissimi epis-
 copi clamauerunt: Absentem
 nemo condemnat. Ibas reue-
 rendissimus dixit: Exoro vos,
 absens condemnatus sum, non
 aderam: non obtinui me de-
 fendendi locum, non mihi per-
 missum est facere verbum. Re-
 uerendissimi episcopi clama-
 uerunt: Male fecerunt, qui
 eum præter Canones dudum
 damnauerunt. Quæ aduersus
 absentem facta sunt, vacuen-
 tur. Hæc omnes dicimus. Nul-
 lus condemnat absentem. Pa-
 tricius reuerendissimus episco-
 pus Tyanensis dixit: Pridem
 relecta est sententia eorum qui
 tunc iudices fuerunt deputa-
 ti, (dico autem Photij & Eu-
 stathii reuerendissimorum e-
 piscoporum) & decreuerunt
 eum sacerdotem esse. Omnes
 ergo eorum definitioni con-
 sentimus, & eum esse volumus
 sacerdotem. Orientales epi-
 scopi clamauerunt: Iustum est
 hoc decretum. Quidam reue-
 rendissimi episcopi clamaue-
 runt: Contradicitur. Sunt [ac-
 cusatores eius foris, & iube-
 antur ingredi. Magnificentis-
 simi & gloriosissimi iudices
 dixerunt: Ingrediantur] qui
 Ibam reuerendissimum episco-
 pum accusare volunt. Et in-
 gressis Theophilo diacono, &
 Euphrasio, & Abraamio, &
 Antiocho, Theophilus dixit:
 Rogamus, quæ super Iba in Be-
 ryo gesta sunt, relegi, vt ad-

discatis quia iuste damnatus est. Magnificentissimi & gloriosissimi
 iudices dixerunt Theophilo: Accusaturus Ibam reuerendissimum
 episcopum aduenisti, an tamquam pro fide certaturus, gesta rele-
 gi quæris? Theophilus diaconus dixit: Accusatores manifesti sunt,

* 101
 L.
 * 101
 si mi
 101

& hic non sunt. Ego diaconus sum, & scio violentiam ciuitatis. Et si accuso, & testes non adfunt, denegat. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Scriptas probationes de re aliqua praestare potes? Theophilus diaconus dixit: Habeo monumenta, quae super eo gesta sunt in Beryto, & quae in Epheso. Ecce & dominus Thalassius religiosissimus episcopus nouit: ipse, qui suscepit relationes, adest. Interrogetur ipse, ob quam causam damnationem fecit. Et dominus Eusebius adest, & nouit. Eusebius reuerendissimus episcopus Ancyrae Galatiae dixit: Ego relatione non suscepi: dum autem in Epheso relegeretur, audiui. & est versuum charta multorum, & multorum hominum depositiones habens. Si autem habet monumenta, tamquam ad petitionem gesta, eius est probare. Ego enim cum multitudine auditor fui. Thalassius reuerendissimus episcopus Caesareae Cappadociae dixit: Cum omnibus audiebamus. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Aderat tunc reuerendissimus Ibas in vestra audientia? Thalassius reuerendissimus episcopus Caesareae Cappadociae, & Eusebius reuerendissimus episcopus Ancyrae Galatiae, dixerunt: Non aderat. [Orientales & Pontici] reuerendissimi episcopi clamauerunt: Absentem nullus abiecit. Theophilus diaconus dixit: Veritas in sancta Synodo demonstretur. Et dominus Eustathius dixit: Quia introduxerunt tres, & sex, & duodecim testes propter dictionem quam dixit, hoc est: Non in iudeo Christo facto Deo.

καὶ ἐκ εἰσὶν ἐν ταῦτα. ἐγὼ διάκονός εἰμι, καὶ οἶδα πλὴν βίβου τῆς πόλεως· καὶ εἰ κατηγορῶ, οὐ παρέοι μάρτυρες, καὶ ἀρνεῖται. Ὁ μεγαλοπρεπέστατοι καὶ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· * ἐπεὶ φωνὴ δόξαστος ἐπὶ πρὸς δὲ ναδὲ παραχρῆν; Θεόφιλος διάκονος εἶπεν· ἔχω τὰ ἱστορικὰ ἐπὶ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Βηρυτῶν, ἔτι καὶ ἐν Εφέσῳ. ἰδοὺ ἔο κὺρις ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Θαλάσσιος οἶδεν· αὐτὸς διεξάμειρος τὰς ἀναφορὰς, παρέσιν αὐτὸς ἐρωτηθῆν· αὐτὸς καὶ πλὴν κατὰ ῥησιν αὐτῷ ἐπίσκει· διὰ πῶν ῥησῶν γμα, καὶ ὁ κὺρις Εὐσεβίου παρέσιν, καὶ οἶδεν. Εὐσεβίου ὁ βλαβερίστατος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας Γαλατίας εἶπεν· ἐγὼ ἀναφορὰν ἐκ ἐδεξάμην· ἤκουσα ἡ ἀγαθὴ σκορδὴ αὐτῆς ἐν Εφέσῳ· ἔστι πολυεπὴς ὁ γάρτος, ἔτι πολλῶν ἀνδρῶν κατὰ τὸς ἔχων. εἰ ἔτι ἐχὼ ἱστορικὰ, ὡς ἐν δεήσῃ, αὐτῷ ὅτι διεξάμειρος ἐγὼ γὰρ μὴ ἴσθ' ἀπὸ πλείους ἀκροατῆς ἤμην. Θαλάσσιος ὁ βλαβερίστατος ἐπίσκοπος Καισαρείας Καππαδοκίας εἶπε μὴ πάντων ἡκροατῶν εἶπα. Ὁ μεγαλοπρεπέστατοι καὶ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· παρὶν πῶν τῶν μαρτύρων Ἰβας ὁ βλαβερίστατος τῆ ὑμετέρῃ ἀκροατῆ; Θαλάσσιος καὶ Εὐσεβίου ὁ βλαβερίστατος ἐπίσκοπος εἶπον· οὐ παρὶν. Ὁ βλαβερίστατος ἐπίσκοπος ἐβόησαν· ἄσπνται οὐδὲν κατὰ κρίνῃ. Θεόφιλος διάκονος εἶπεν· ἡ ἀλήθεια διὰ τῆ ἁγίας συνόδου. καὶ ὁ κὺρις Εὐστάθιος λέγει· ὅτι εἰς ἡμεῖς καὶ ἔξ, καὶ δώδεκα μάρτυρες διὰ τὸ λέξῃν ἡμῶν εἶπε, πλὴν οὐ φθονῶ πρὸς Χριστῷ ἡμῶν βίβου θεῶν.

* condemnat.

* ἐν ἐπιπέτῃ.

* ἐν δεήσῃ.

ANNO CHRISTI 451.

ἐπιταύθα ἔστι Φωτίος ὁ ἐπίσκοπος· περὶ αὐτοῦ τὸ διαβήθιον. Ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἔνδοξοτάτος ἀρχιεπίσκοπος Πέπειεσμιδὸς ὁ βλαβερότατος ἐπίσκοπος Φωτίος τῆς κρίσεως τῆς σωόδου, τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἵππ' ἵς ἰδίῃς παθήμασι βίβρε, φυλάξαι ἔνωσιν σουδασίτου, διηγουμένους ἡμῖν, ὡς ἔρχετο καὶ ἰβαν ὁ βλαβερότατος πράγμα. * Φωτίος ὁ βλαβερότατος ἐπίσκοπος τῆς Τυρίων πόλεως εἶπε· τὸ δὲ λέγω· οὔτε γὰρ πρέπει ἐν οἰκονομῆσι παθήματα γίνεσθαι· πολλὰ δὲ μάλλον ἵππ' ἰβαν καὶ σοσύτου, καὶ ἱππομύδου παρὰ τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας ἔσ' οἰκονομικῆς συνόδου φανεράς. ἐπὶ αὐτῷ ἐλθόντες δὲ τὸν Μεσοποταμίας πρεσβύτεροι ἔμοναζοντες, ἐλεγον πρὸς αὐτῷ· εἴτα ἔσ' ἠρνεῖτο. ἡμεῖς ὡς ἡμεσάζομεθα, καὶ δὲ τὸ ὄγκου τῆς δυσφημιᾶν, καὶ δὲ τῆς ὀχλήσεως τῆς μοναζόντων καὶ πρεσβυτέρων, * περὶ αὐτοῦ ἐξελθεῖν αὐτοῖς δὲ τὸν Τύρου. ἐπικανδαλίξτε γὰρ ἡ πόλις, μηδέποτε τσοδότῃ * νοήσεται, μήτε ἀκούσεται. μετὰ ταῦτα αὐτῷ ὁμνύοντες, μηδὲν εἰρήσεται παρ' αὐτῷ, ἐδέξαμεθα ἡμεῖς ἀφορμαί, ὡς εἰρηλώσεται τὸν ἀμφοτέρους, κοινωνήσεται * αὐτοῖς. παρὼ δὲ νομίζω, ἔο κῶεις ὁ διάκωνος Εὐλόγιος δὲ τὸν Κωνσταντινουπόλεως· ἡμεῖς φίλοι αὐτοῖς ἐποιήσαμεν. Ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπον· ἡλέγηθη τὸν ἰβαν ὁ βλαβερότατος παρὰ τῆς κατηγορησάτων αὐτῷ; Φωτίος ὁ βλαβερότατος ἐπίσκοπος εἶπεν· οὐ. ἔλεγε δὲ * ἐλθόντες πνὲς, συνόντες αὐτοῖς τῶν κληρικῶν, πρεῖς, ὑβελῶσις ἔπιμάροισι, καὶ μαζομύδου παρὰ αὐτῶν, μδρτυρεῖν· ἡμεῖς εἶπομεν, ὅτι ἐκ

Hic est Photius episcopus. Proponatur ei euangelium. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Expertus reuerendissimus episcopus Photius sententiam Synodi, iustitiam quam in propria causa inuenit, custodire nunc quoque festinet, narrans nobis quomodo se habuit Iba negotium. * Latine. Photius reuerendissimus episcopus Tyri dixit: Vere dico. neque enim decet in quacunque causa mentiri, multo magis in tali & tanta, & quæ a vestra potestate requiritur, & ab vniuersali Synodo aperte. [Quæstione quadam de eo mota] aduersus eum venientes presbyteri & monachi a Mesopotamia, dicebant de ipso: iste vero negabat. Nos tamquam mediatores, & pro mole blasphemiarum, & pro importunitate monachorum & presbyterorum, * iussimus egredi eos a Tyro. Scandalizabatur enim ciuitas, quæ nunquam tale aliquid vel cogitauerat, vel audierat. Post hæc eo iurante nihil tale a se dictum, occasionem percepimus vt pacificaremus ambos, & communicarent sibi, (aderat autem, vt puto, & domnus diaconus Eulogius Constantinopolitanus) & nos amicos eos fecimus. Gloriosissimi iudices dixerunt: Ibas igitur reuerendissimus a suis accusatoribus est conuictus? Photius reuerendissimus episcopus Tyri dixit: Non. Dicebat autem: Venerunt quidam, tres cohabitatores ipsis clericis iniuriantibus, & litigantibus contra eum, dicere testimonium. Nos diximus quia non

Εομασί.

* τὸ πρὸς ἐπίσκοπον αὐτῶν ἐπιπέσει

* αὐτῶν L.

* ἄλλοι L.

* f. rogauimus

* supra

possunt cohabitantes inimicis suscepi- biles ad testimonium comprobari. Fecimus ergo eos amicos: sancta munera * rursus in episcopio communicaverunt inuicem presbyteri & ipse. Theophilus diaconus dixit: Per salutem imperatorum, eorumque victoriam, legantur quae super eo gesta sunt. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Relegantur ea quae super Iba reuerendissimo in Tyro gesta dicuntur*. Et his oblati, Constantinus deuotus magistrilianus [&* adiutor facti consistorii] relegit.

ἐστὶν τῶν σωόντων τοῖς ἐχθροῖς δεκ- τῶν τῆ) εἰς μαρτυρίαν. ἐπισημασθῆναι οὐδ' αὐτοῖς φίλοις· τὰ ἅγια δῶρα αὐτῶ ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ ἐκοινωνήσαν μετ' ἀλλήλων αὐτὸς καὶ ὁ πρεσβύτερος. Θεοφίλος διάκονος εἶπε· τὴν σωτηρίαν τῶ βασιλέων, & τῶν υἱῶν αὐτῶν, ἀναγνω- δῆται ἐπ' αὐτὰ πεπραγμένα. οἱ μα- γαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον· ἀνα- γνωσκέσθω τὰ ἐπιβὰ τῶν διαβεσά- των ἐν τῇ Τυρίῳ λεγόμενα πεπρα- γθῆαι. * καὶ ἐπιδοθέντων αὐτῶν, Κων- σταντῖνος ὁ κατωσιωμηθεὶς μαγιστρια- νὸς ἀνέγνω.

* Latine, legi, legitimus, legit. * E. auditor

* Romae, auctore, auctore, auctore.

Commonitorium [pro causa Iba Edesseni episcopi] Damascio spectabili tribuno & notario pratorianorum.

Υπομνητικὸν Δαμασκίῳ τῷ ἀει- κλήτῳ τριβούνῳ καὶ νοταρίῳ πρατωριανῷ.

* ciuitatis,

SCIENTES admirationis tuae propositum, & cognoscences quantum habeas studium, vt te ipsum Deo & nostrae pietati commendes; visum nobis est, vt tu pergas cum Vranio reuerendissimo episcopo Himerorum ciuitatis ad partes orientales, & cooperantibus per singula loca iudicibus, inducas reuerendissimum Ibam Edessena ciuitatis episcopum, & Dancielem reuerendissimum [Carrhenorum ciuitatis episcopum, & Ioannem reuerendissimum] Theodosiopolitanum episcopum, in Phoenicum prouinciam properare, & ibi inquiri quae mouentur a reuerendissimis praedictarum ciuitatum clericis, tam apud praedictum religiosissimum Vranium, & Photium reuerendissimum episcopum Tyri * metropolis, quam Eustathium

Εἰδοτες τὴν πρόθεσιν τῆς σῆς θαυμασιότητος, καὶ ἐπιστά- μνοι ὀπίσσω ἔχῃς σουδῶν εἰς τὸ παραδέσθαι ἑαυτὸν τῷ θεῷ καὶ τῇ ἡ- μετέρα βίσεβείᾳ, ἐδοκίμασθῆναι, * ὡς τὸ ἀπελθεῖν ἀπὸ Οὐρακίῳ τῷ δι- λαβεσάτῳ ἐπισκοπῶ τῆς Ἰμερίων πόλεως εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς, καὶ συνεπιγυρόντων τῶν καὶ τῶν δρχόν- των, παρασκεδάσαι Ἰβαν τὸν διλα- βέσταν ἐπισκοπῶν τῆς Ἐδεσηνῶν πό- λεως, καὶ Δανιῆλον τὸν διλαβεσά- τον ἐπισκοπῶν Θεοδοσιουπόλεως, εἰς τὴν Φοινίκῳ ἀπελθεῖν ἐπαρχίαν, καὶ αἰεὶσι κινηθῆναι τὰ κινούμενα πα- ρὰ τῶν διλαβεσάτων κληρικῶν τῶν περὶ τῶν ἐρημιῶν τοσβεσάτου Οὐρακίῳ, καὶ Φωτίῳ τῶν διλαβεσάτου ἐπισκοπῶ τῆς Τυρίων πόλεως, καὶ Εὐσταθίου

* orator, orator, orator.

* in. etc.

ANNO
CHRISTI
451

Ἡ ἀλαβεράτου Ἐπισκόπου τῆς Βηρυ-
πίων πόλεως, καὶ τῆς μητροπολιτικῆς
Ἐπισκοπῆς ἀποστάσας, ἀποστάσας
τοίνυν καὶ τὰ παρασάτα τῆς ἡμέτε-
ρας ἰσότιμης, ἀπέλθειν εἰς τὰ μέρη τῆς
ἀνατολῆς, καὶ παρασιδάσαι, ἐπὶ
πρεσβυτέρους ἀλαβεράτους Ἐπισκό-
πους εἰς τὴν Φοινίκην παραγυῖας, καὶ
καίσε πάντα τὰ κινέμενα κεφάλαια
παρὰ τῆς ἀλαβεράτων κληρικῶν τῆς Ε-
δεσσηνῶν πόλεως ἀκριβῶς ἡπιζυῖαι ἐ-
πιτὴν μητροπολιτικῆν Ἐπισκοπὴν, καὶ
τὰ ὀρεζώματα παρ' αὐτῶν
ἡραπ ἀραδεδύσαι. ἐδόθη τῆς αὐτῆς
ἡμετέρας ἀλαβεράτου Νοεμβρίου ἐν Κων-
σταντινουπόλει.

reuerendissimum Berytiorum
ciuitatis episcopum, aduersus
supra memoratos religiosissi-
mos episcopos. Festina igitur
secundum ea quæ nostræ diui-
nitati visa sunt, pergere ad par-
tes orientales, & inducere præ-
fatos reuerendissimos episco-
pos in Phœniciam aduenire, &
ibi omnia capita quæ mouentur
a venerabilibus clericis E-
desse[n]s[is] & Carrhen[sis] & Theo-
dosiopolitana[rum] ciuitatis, in-
quiri subtiliter apud memoratos
religiosissimos episcopos, &
quæ ab iis fuerint definita, effe-
ctui mancipare. Datum Con-
stantinopoli, * sexto Kalendas * septimo
Nouembris.

Τὰ ἐν Βηρυτῶν πεπραγμένα
τῆς 16α.

*Berytensis Synodus habita in
causa Iba Edesseni episcopi, re-
lecta Calchedone.*

ΜΕΤΑ τὴν ὑπατίειον Φλαυί-
ου Ζυλιανῶν καὶ Ποστυμιανῶν τῶν
λαμπροτάτων, καὶ ἀνατολῆς Σεπτεμ-
βρίου, ἐν ἀνατολῆν δυνάστας, ἐν κο-
λονίᾳ Φιλόχριστου Βηρυτῶν συνεδρόν-
των Φωτίου, Εὐσταθίου, Οὐρανού,
τῆς θεοφιλεστάτου Ἐπισκοπῆς, ἐν τῷ
νέῳ Ἐπισκοπείῳ τῆς ἐν Βηρυτῶν ἀ-
γιωτάτης νέας ἐκκλησίας, παρόντος
Ἐδδαμίου τοῦ ἀρεστοτάτου τελε-
τουλάου καὶ νοταρίου τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
καὶ Εὐλογίου τοῦ θεοφιλεστάτου διακό-
νου τῆς κατὰ τὴν Φιλόχριστον Κων-
σταντινουπόλιν ἀγιωτάτης ἐκκλησίας,
παρόντων τῆς θεοφιλεστάτου Ἐπισκο-
πῆς, 16α, Ἰωάννου, Δανιήλου, ἐσώ-
των δὲ Σαμουήλου, Κύρου, Εὐλογίου,
Μάρα, Αβλαβίου, Ἰωάννου, Ανατο-
λίου, Καίουμου καὶ Αβίβου, ὁ ἀρεστοτά-
τος Δαμάσιος εἶπε· τῆς παρόντων
Concil. Tom. 9.

POST consulatum Flauii Ze-
nonis & Postumiani viro-
rum clarissimorum, Kalendis
Septembris, indictione secun-
da, in colonia Christi ami-
ca Beryto, confidentibus Pho-
tio & Eustathio & Vranio re-
ligiosissimis episcopis in no-
uo episcopio Beryti sanctissi-
mæ nouæ ecclesiæ, præsentibus &
Damascio spectabili tribuno &
notario diuini palatii, & Eu-
logio religiosissimo diacono
Christi amantissimæ Constan-
tinopolis sanctissimæ eccle-
siæ, præsentibus religiosissi-
mis episcopis Iba, Ioanne, Da-
nielle; stantibus autem Samue-
le, & Cyro, & Eulogio, &
Mara, & Ablauio, & Ioane,
& Anatolio, & Caiuma,
& Abibo, vir spectabilis Da-
mascius dixit: Cum præsentibus
D ij

reuerendi clerici adissent piif-
 fimum & diuinissimum domi-
 num nostrum imperatorem ,
 & accusassent reuerendissimum
 [& Deo amantissimum] Ibam e-
 piscopum , & reuerendissimum
 Ioannem episcopum , & reue-
 rendissimum Danielem episco-
 pum , pietas eius sanxit (sicut
 continent & pia sacrae literae,
 quae ad vestram datae sunt fan-
 ctitatem) vt ij qui accusati
 sunt, ab Osroena prouincia ad
 Phoeniciam aduenirent, & ad
 illata crimina apud vestram
 religiositatem responderent.
 Et deputatus sum eos dedu-
 cere, & quae a vobis fuerint
 definita, executioni manda-
 re. Ad sunt ambae partes ad hoc
 quod vobis placuerit. Religio-
 sissimi episcopi Photius & Eu-
 stathius & Vranus dixerunt:
 Pium commonitorium digne-
 tur tua magnificentia demon-
 strare, vt per omnia intention-
 nem piissimi & Christianissi-
 mi imperatoris nostri sequa-
 mur: praefulgere etenim debet
 his gestis. Quo facto, Eulogius
 diaconus [Constantinopolis]
 dixit: Adeuntibus reuerendissi-
 mis clericis, Samuele, Cyro,
 Eulogio, Mara, Ablauio, Io-
 anne, & Anatolio, & Caiu-
 ma, & Abibo, Deo aman-
 tissimum & sanctissimum ar-
 chiepiscopum nostrum Flauia-
 num in sanctissima ecclesia re-
 giae Constantinopolis nouae
 Romae, & accusantibus Ibam,
 Ioannem, & Danielem reue-
 rendissimos episcopos, appro-
 bavit eius sanctitas vestram re-
 ligiositatem audire negotium:
 & de hoc literas detuli, & de-
 di vestrae sanctitati. Et ad sunt

βλαβεράτων κληρικῶν προσελθόν-
 των πρὸ βλαβεράτων & ἡθροῦν ἡμῶν
 δεασσῆ, & αἰπάσεμδρων. Ὁ βλα-
 βεράτων Ἐπίσκοπον Ἰβαν, καὶ Ὁ βλα-
 βεράτων Ἐπίσκοπον Ἰωάννην, καὶ
 Ὁ βλαβεράτων Ἐπίσκοπον Δανιὴλον,
 ἐδικάσεν ἡ αὐτῶν βλάβεια, ὡς ἀεὶ ἐ-
 χροισὶ καὶ αἰ πορὸς ἡ ἡμετέραν διοσι-
 βειαν βλαβεῖς καὶ δίκαια συλλαβαί,
 ὅτῶν αἰπαδόντας δὸτὸ τῆς Οσρολων
 πλὴν Φονικῶν κατὰ λαβεῖν, & πορὸς
 τὰ ἐπαρὸν αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἡμε-
 τερας διοσιβείας ἀπολογησάσαι. καὶ
 προσετῆρξεν αὐτοῖς προσελαγῆν,
 καὶ ὡς πρὸ ἡμῶν ὀλεθρῶν ἐκβι-
 βασημῶν παραδωῶναι. ὡρῆσιν ἀμ-
 φότερα τὰ μέρη εἰς τὸ πικισάμδρον.
 Ὁ θεοφιλέτατοι Ἐπίσκοποι Φώτιος
 καὶ Εὐστάθιος καὶ Οὐρσανῶς εἶπον·
 τὸ βλαβεῖς κομμονιτωρεῖν κατὰ ξιῶ-
 σῆ ἢ σὴ μεγαλοπρέπεια ἐπιδείξαι,
 ἵνα πῶ σκοπῶ τῆς φιλοχρείου ἡμῶν
 βασιλείας διὰ πάντων ἀκολουθησο-
 μδν· προσλαμπεῖν ἢ ὀφείλει τῆς
 δε τῆς προσέξωας. πύτου γενόμεν,
 Εὐλόγιος διάκονος εἶπε· προσελθόν-
 των ἡ βλαβεράτων κληρικῶν, Σα-
 μουήλου, Κυρε, Εὐλογίη, Μάρεα,
 Αβλαβίς, Ἰωάννης, Ανατολίς, Καίου-
 μου καὶ Αβίβος, πρὸ θεοφιλετάτων & ὀ-
 σιωτάτων ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Φλαυια-
 νῶ τῆς κτῆ τῶν βασιλεύουσας Κωνσταν-
 τνουπολιν νέου Ρώμης ἀγιοπάτης
 ἐκκλησίας, ἢ αἰπάσεμδρων Ἰβαν καὶ
 Ἰωάννην & Δανιὴλον ὅτῶν διοσιβε-
 ράτους Ἐπισκόποις, ἐδοκίμασεν ἡ αὐτῶν
 ἀγιότης, ἡ ἡμετέραν διοσιβειαν ἀκού-
 σαι τῆς ὑποθέσεως· καὶ ἀεὶ τούτου
 γράμματῶν ἐκόμισα, καὶ ἀποδέδω-
 κα τῆ ἡμετέραν ἀγιοσύνην. καὶ πύρεσι

LEO CA
 P.I.
 πὸ μέρη
 Ὁ θεοφιλέτατος
 πύρεσι
 ἡμῶν πύρεσι
 ὡς πρὸ ἡμῶν
 χροισὶ
 πύρεσι
 ἀπολογησάσαι
 Σαμουήλου
 ἡμῶν
 ἐκβιβασημῶν
 παραδωῶναι
 ἀμφοτεροῦ
 Κωνσταντινουπόλεως
 πύρεσι
 ἡμῶν ἡμῶν
 τῆς ὑποθέσεως
 ἡμῶν, ἐπὶ τῆς
 εἰς τὸ ἀγιῶ καὶ
 ὡρῆσιν
 ἐκβιβασημῶν
 καὶ αἰ πορὸς
 ἡμῶν ἡμῶν
 ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως
 τῆς ὑποθέσεως
 κατὰ ξιῶσιν
 ἡμῶν ἀποδοῦναι
 καὶ αἰ πορὸς
 πύρεσι ἡμῶν, καὶ
 bis, vt occur-
 diam nos mille

ANNO
 CHRISTI
 451.

τὰ μέρη πρὸς τὸ περιστάμενον. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐπειδὴ ἀποροῦμεν, ὅπως προσάρομεν τὰς πύσας καὶ τὰς ἀποκρίσεις τοῖς τὸ πρῶτον τῶν κατηγόρων ἐπέχουσι, διδάσκειτο ἡμᾶς ὁ θεοφιλέστατος Ἰβας ἐπίσκοπος, εἴη κατ' αὐτῶν πτωρακτικὴ ἐπὶ τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς κατὰ μέγαλόπλιν Ἀντιόχειαν πρῶτον συγκροτηθείσης. Σαμουήλως εἶπε· παρακαλοῦμεν τὰς λέξεις, Συρασί λέξι, διὰ τὸν ὁσιώτατον ἐπίσκοπον Οὐραίνιον· ὁ δὲ ἀκριβῶς οἶδε, ἵνα ὅτι τὰ γραφέντα τῷ θεοφιλέστατῳ καὶ ἀγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Φλαυιανῷ πρὸς τὸν θεοφιλέστατον ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Δόμνου πρὸς ἡμᾶς· παρὼν γὰρ ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι ἐβόησαν· παρὶ τῶν διωκτικῶν ἐπιμελῶν εἰς τὸν θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Οὐραίνιον. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος ἐβόησαν· καὶ ἡδη περὶ τὴν προσήγορον σου τῷ θεοφιλέστατῳ ἐπίσκοπῳ Ἰβᾶ, ὡς διδάξαι ἡμᾶς, εἴη πρὸς τὴν ἐξῆς ἐπιπέσει ἐν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ συνόδῳ, τῇ πρῶτῃ συνάξει καὶ τῇ φιλοχρῆσον Ἀντιόχειαν· ὡς ἀμειδίως προσεγγάζειν ἡμᾶς αὐτοῖς τὰς πύσας καὶ ἀποκρίσεις. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἰβας εἶπεν· οὗτοι ὁ πᾶσαρες ὁ ἐξῆς λιβέλλοις ἐπιδεδωκασί τῷ θεοφιλέστατῳ ἐπίσκοπῳ κλεῖω Δόμνῳ· καὶ κατήξιωσεν ἡ αὐτῆ ἀγιωσιμῇ δηλώσει ἡμῖν ἀπαντήσαι. καὶ ὁ δὲ πᾶσαρεσσὸς καὶ ἐκέλευσε μετὰ τῆς ἡμέρας ἀπαντήσαι ἡμῖν, ἡμεῖς ἐμοὶ, ὡς ἀπο-

partes ad hoc quod vobis videtur. Reuerendissimi episcopi dixerunt : Quoniam dubitamus, quomodo proferre interrogationes aut responsiones debeamus his qui personam accusatorum obtinent, Deo amantissimus episcopus Ibas nos doceat, si quid aduersus eos actum est in sancta & magna Synodo, quae in Antiochena pridem facta est ciuitate. Samuel dixit: Rogamus vt ea quae dicuntur, dicantur Syra lingua propter sanctissimum episcopum Vranium : quoniam integre nouit ea quae scripta sunt Deo amantissimo & sanctissimo archiepiscopo Flauiano a Deo amantissimo & sanctissimo archiepiscopo Domno, de nobis. adfuit enim apud Constantinopolim. Deo amantissimi episcopi dixerunt : Adsit vnus eorum, qui * possit interpretari Deo amantissimo episcopo Vranio. [Notarii dixerunt: Adest Maras, qui potest interpretari Deo amantissimo episcopo Vranio.] Deo amantissimi episcopi dixerunt : Iam interrogationem intulimus tibi religiosissimo episcopo Iba, quatenus nos doceres, si quid de his stantibus actum est in sancto magnoq. Concilio, quod est pridem in Antiochia Christo amantissima congregatum, vt congrue eis nos inferamus interrogationes, siue responsa. Religiosissimus episcopus Ibas dixit : Isti quatuor, qui stant, libellos obtulerunt religiosissimo episcopo Domno, & dignata est eius sanctitas mandare nobis, vt occurreremus. Et quoniam quadragesima erat, post diem nos iussit occurrere. Qui scripsit mihi, vt ab excommu-

* possunt

nicatione eos absoluerem. Erant enim a me excommunicati. Ego omnia sententiae archiepiscopi dereliqui. Qui archiepiscopus propter festiuitatem ab excommunicatione eos absoluit, sub ea tamen definitione, vt non excederent Antiochia, donec sententiam causa perciperet. Si autem exirent antequam finem causa perciperet, maiori poenae essent damnationis obnoxii. Samuel & Cyrus, antequam adueniremus in ciuitatem, deferentes, in comitatum profecti sunt: Maras autem & Eulogius remanserunt. Deinde vbi collecta est sancta Synodus, (erant enim illic non pauci episcopi) iussit libellos relegi. Relecti libelli sunt: continebantur nomina quatuor accusatorum: stabant autem duo. Interrogauit autem eos: Vbi sunt vestri sodales, [qui vobiscum obtulerunt libellos?] Illi autem dixerunt: Nescimus. tamen sicut audiuimus, Constantinopolim perrexerunt. Religiosissimi episcopi dixerunt: Tua religiositas, quae tunc praesens fuit, debet scire intentionem sancti illius & magni Concilii, vtrum integre damnaasset, an in dubio hanc sententiam protulisset. Manifestum est enim, quia non patietur tua sanctitas, quae a sancto illo non sunt gesta Concilio, dicere quasi gesta. Nam & facile percipitur veritas. Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Occulta nosse non possum. Ego puto, quia perfectam horum damnationem fecit. Si au-

λυθῶμαι αὐτοῖς τῆς ἀκοινωνησίας ἦσαν γὰρ μοι ἀκοινωνῆται. ἐγὼ τὸ παῦ ἐπέστρεψα τῇ γνώμῃ τοῦ ἀρχιεπισκόπου. ὁ ἀρχιεπίσκοπος διὰ τὴν ἐορτὴν ἀπέλυσεν αὐτοὺς τῆς ἀκοινωνησίας, ὅτι τῷ ὄρω πύτω, ὅτι τῷ μὴ ἔξειλεῖν Ἀντιόχειαν, ἕως αὐτῶν λαβῆναι τὰ κατὰ τὸ πρῶτον. ἐδὴ ὁ ἔξειλεῖται πρὶν τύπον δεξέσθαι τὸ πρῶτον, ὑποκειδὲς αὐτοῖς μείζον ἐπιτησίαν καὶ καταρέσειος. Σαμουήλτος καὶ Κύρος, πρὸ τοῦ ἡμᾶς ἐπιστηναί τῃ πόλει, καταλιπόντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὸ κομητάριον. ἔμεινε δὲ Μαρᾶς καὶ Εὐλόγιος. εἶπε ὡς συνεκροτήθη ἡ ἀγία συνόδος ἦσαν γὰρ ἐκ ὀλίγων ἐπίσκοποι ἐκεῖ ἐκέλευσεν ἀναγνωθῆναι τῶν λιβελλοῦ. ἀνεγνώσθησαν ὁ Νεέλλοι ἐνεφέρθη ὀνόματα πωστέρων κατηγορησῶν ἐστῆκασαν ὁ δὲ δύο ἤρετο αὐτοῖς ποῦ εἰσιν ὁ ἑστῆκοι ὑμῶν; ὁ δὲ εἶπον ἐκ οἰδαμῶν. ὡς ὁ κούσαμῶν, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῶν. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος εἶπον ἡ σὴ θεοσέβεια παροῦσα τότε ὁ σκοπὸν ὀφείλει εἶδεναι τῆς ἀγίας ἐκείνης καὶ μεγάλης συνόδου, εἶπε τελείως κατέλιεν, εἶπε ἐπὶ ἀμφιβόλῳ τῶν ὄρων ὁ ἔξειλεῖται. δὴλον γὰρ ὅστιν, ὡς ἐκ αὐτοῦ εἶδοντο ἡ σὴ οὐσίῃς τὰ μὴ παρὰ τῆς ἀγίας ἐκείνης συνόδου παραχθέντα, ὡς περὶ αὐτὰ εἶπε ἔπει καὶ ῥάδι καταλαβῆναι τὴν ἀλήθειαν. ὁ θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Ιβας εἶπε τὰ κρυπτὰ εἶδεναι οὐ δύναμαι. ἐγὼ νομίζω, ὅτι τελείαν καταρέσειον αὐτῶν ἐποίησατο. εἰ δὲ φανεραὶ ὑμῖν διὰ τῆς καταρέσειος αὐτῶν τὴν κατέσειον αὐτῶν μὴ πεποι-

Leo P.I. Concilium 451. Anno Christi 451. Iamnis agnoscent illi discesserint. presbyter dixit

ANNO CHRISTI 451.

ηκέναι, ὑμέτερόν ἐστι κρίναι. Ὁ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· λαβόντες ὁ νότος, ἐκείνο τὸ μέρος τὸ περὶ τῆς ἀπολειφθέντων διέλθωσιν, ἵνα γνώμεν τὰ πεπραγμένα. Σαμουήλως εἶπε· πᾶσαν δικαιολογίαν ἡμῖν ἀρμόζουσαν καὶ τῆς κατὰ πίστιος τῆς βίβλου ἐστῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ιβᾶ, ἔκ τῆς κελυθωθέντων ἀναγνωστέων, φυλαχτέων τῶν ἡμετέρων, μετὰ παρακαλοῦμεν δικαιοῦσαι τὴν ὑμετέραν βίβλον. οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· εἰς ἀποκρίματα σὺν * οὐκ εἶπομεν τὴν ἀναγνωστέων ἡμετέων. Σαμουήλως εἶπεν· ὅτι τὰ πεπραγμένα ἀκολουθῶντος περὶ εἴπεται, ἔτι πολλὰς * ἐπειρᾶ ἡμᾶς ἔσθαι κινεῖν, καὶ οὐ πάντα ἠξιώσαμεν * δὲ φυλαχτέων ἡμῖν δικαιολογίαν, καὶ περὶ πύπτου ἀγωνιστέων καὶ δικαιοῦμεν, ὅτι ἐκ ἐπιπέδου ὑπεύθυνοι τῆς καθάρσεως, οὐδὲ τῆς ἀκωνωνοσίας. Ἄλλα τὸ ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ παρὰ τῶν κανόνων, παρὰ τῆς ἐπισκόπου ἡμῶν Ιβᾶ. οἱ θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· ἀναγνωστέων τὸ μέρος τῆς ὑπομνημάτων, τὸ περὶ τῆς ἀπολειφθέντων ἐν τῇ ἀποδοσὶ τῆς καὶ τὴν μερίστην ἀπόχρισαν γεγραμμένην.

Ἡ ἀγία συνέδος εἶπε· ποδοῖσιν ὁ ἅμα ὑμῖν ἐπιδικώμενος τῶν λιβέλλοις; Μάρας καὶ Εὐλόγιος πρεσβύτεροι εἶπον· τὰς συσκευαίας αὐτῶν μαδόντες, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐμάδομεν, ἐκ οἰδαμῶν πῶς ἐκείνοι ἀνεζώρησαν. Ἡ ἀγία συνέδος εἶπε· ποδοῖσιν ἡμεῖς εἶσιν; Μάρας πρεσβύτερος εἶπεν· οὐκ οἶδαμεν ἀκριβῶς· ὡς δὲ ἀκούομεν, ἐν Κωνσταν-

cisse, vestrum est iudicare. Reuerendissimi episcopi dixerunt: [Ea quæ gesta sunt in sancto illo Conuentu, tua sanctitas præ manibus habet? Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Habeo, & adiacent. Reuerendissimi episcopi dixerunt:] Suscipientes notarii, illam partem gestorum percurrant, quæ continet de his qui se subtraxerunt; vt quæ de his gesta sunt, agnoscamus. Samuel dixit: Omnem allegationem nobis congruam aduersus depositionem reuerendissimi episcopi Ibas, & aduersus ea quæ iussa sunt relegi, referuari nostræ parti, sicut iustum est, vestram sanctitatem statuere quæsumus. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Ad præiudicium tuum non diximus nunc fieri lectionem. Samuel dixit: Quoniam ea quæ aguntur, consequenter aguntur, & forte imminet vobis, vt non hæc, sed alia moueantur: rogauimus autem referuari nobis allegationem, & ob hoc certamus, & ostendimus, quia non subiacemus damnationi, neque excommunicationi: sed hoc quod factum est, sine ordine & præter regulas a reuerendissimo episcopo nostro Ibas factum est. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Relegatur pars illa gestorum, quæ de his qui se de audientia subtraxerunt, pridem in maxima Antiochia sunt confecta.

Sanctum Concilium dixit: Vbi sunt qui vobiscum obtulerunt libellos? Maras & Eulogius presbyteri dixerunt: Eius calumnias agnoscentes, sicut & nos didicimus, nescimus quomodo illi disceserint. Sanctum Concilium dixit: Nunc autem vbi sunt? Maras presbyter dixit: Nescimus integre: sicut autem audiuius, Constan-

* sipe cogunt nos, non hæc, sed alia mouere:

Pars Conc. Antioch.

tinopolim sunt profecti. Neque vero literas eorum suscepi-
 mus, neque scimus integre. Sanctissimus Dominus archiepi-
 scopus dixit: Quas calumnias metuebant, cum ego utique
 scripisssem religiosissimo Iba ob hoc, & rescripserit, relin-
 quens mihi omnia; & absoluti vobiscum sunt ab excommuni-
 cationis pœna, sub hac defini-
 tione, vt vos quidem habere-
 tis communionem: si quis autem
 vestrum causam desereret
 ante finem, ecclesiasticæ disci-
 plinæ subiaceret. Manifesti sunt
 igitur desertores, & excom-
 municationem & apostolicum
 hunc thronum contemntes,
 & semetipfos submittentes ma-
 iori damnationis supplicio. Sa-
 muel dixit: Rogo subscriptiones
 eorum episcoporum, qui
 ibidem reperti sunt & subscrip-
 serunt, relegi, & inseri moni-
 mentis. Reuerendissimi episco-
 pi dixerunt: Relegantur sub-
 scriptiones religiosissimorum
 & sanctissimorum episcoporum,
 qui in his inserti sunt mo-
 nimentis, pariter & subdantur.

προυπλει ἀδελφουσαν· οὐτε ἡ γραμμα-
 τεῶν ἀπάν ἐδεξάμεθα, οὐτε οἱ δὲ ἀδελ-
 φῶς. ὁ ἀγιώτατος ἀρχιεπίσκοπος
 Δόμου εἶπε· ποίας ὑφωρεσθῆτο συ-
 σιθῶς; Ἐ μὲν ἐμοδὲν γράψαντος τῷ
 θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ Ιβᾶ πᾶσι τῶν
 αὐτῶν γράψαν, ἡμῖν διδοῖς τὸ πᾶν· καὶ
 ἐλύθησαν ἅμα ὑμῖν τῷ ἁπλημοῦ τῆς
 ἀκοινωνίας. Ἡ δὲ ὄρα ποιούτων, ἡπὶ
 τῷ ἐξῆν ἡμῶν τὴν κοινῶν· ἐὰν δὲ
 τις ὑμῶν ἀπολειφθῆται πρὸ πέρους
 τῆς ὑποστάσεως, ἐκκλησιαστικῶν ὑπο-
 βληθῆσῃ τῷ ἁπλημῶ. δῆλοι τὸν ἰὺ εἰσὶν
 ἀπολειφθέντες, καὶ τῆς ἀκοινωνίας
 καὶ τῷ ἀποστολικῷ τῶν ἁγίων κατὰ
 φρονήσαντες, ἔαυτοὺς ὑποβαλόντες ἔ
 τῷ μείζονι τῷ καταιρέσεως ἁπλημῶ.
 Σαμουήλτος εἶπεν ἀξίως τῶν ὑπογρα-
 φᾶς τῆς ἀρεθῶντων ἐκεί τῶν ἀποκόπων
 ἔ ὑπογραψάντων ἀναγνωσθῆναι, ἔ
 ἰνταγῆναι τῶν πρᾶξιμοῖς. οἱ θεο-
 φιλέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον· ἀναγνω-
 σῆδωσαν αἱ ὑπογραφαὶ τῆς θεοφι-
 λεστάτων καὶ ἀγιώτατων ἐπισκόπων τῆς
 ἐκκεμμένων τῶν δὲ τῶ ὑπομνήματι· καὶ
 ἐπὶ τῆς ἀδελφουσαν.

Subscriptiones.

Domnus episcopus Antio-
 chiæ interlocutus sum.
 Symeonius episcopus Ami-
 dæ hæc eadem interlocutus
 sum.
 [Stephanus episcopus Hie-
 rapolitanus hæc eadem inter-
 locutus sum.]
 Constantinus episcopus Bo-
 stræ [sanctissimæ ecclesiæ,] hæc
 eadem interlocutus sum.
 Theodotus episcopus Berrhææ hæc eadem interlocutus sum.
 Thomas episcopus Mopsuestiæ hæc eadem interlocutus sum.

ΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ.

Δόμου ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας δι-
 ελάλησα.
 Συμεώνιος ἐπίσκοπος Ἀμίδης τὰ
 αὐτὰ διελάλησα.
 Κωνσταντῖνος ἐπίσκοπος Βόστρης
 τὰ αὐτὰ διελάλησα.
 Θεοδοῦτος ἐπίσκοπος Βεῤῥοίκας τὰ
 αὐτὰ διελάλησα.
 Θεωμάς ἐπίσκοπος Μοψουεστίας τὰ
 αὐτὰ διελάλησα.

Γράβιος

Leo C
 P. I.
 Πλάγιος
 αν ἀγίας
 451
 Φιλαρίτος
 Εὐλαβίος
 τὸ ἔσθ
 Δαυίδος
 πᾶσι
 Δαδὸς
 διελθῶσα.
 Οἱ ἐπίσκοποι
 διὰ τὸν ἁ
 σπου καὶ ἁ
 καὶ ἀρχιεπίσκοπος
 εὐὸ
 ἀναγνωσθῆναι
 τῆς ἀδελφουσαν
 ΟΙ ΚΑΤ
 Τῶν ἀγιώτατων
 ἁγίων καὶ ἁγίων
 πᾶσι, Φιλαρί-
 τῶν, Εὐλαβί-
 οῦ, Δαυίδου,
 Κωνσταντῖνου,
 Θεοδοῦτου καὶ
 Θεωμάου.
 Η ΜΕΙΖ
 ἀναγνωσθῆναι
 βούλησθε· καὶ
 τῶν πᾶσι
 ἀναγνωσθῆναι
 πᾶσι τῶν ἀγιώ-
 τῶν, ἐκείνων ὅσοι
 λαοὺς ἡμῶν ἐπὶ τῶν
 ἁγίων ἀδελφῶν καὶ
 Council Tom

ANNO CHRISTI 451.

Πλάκιος ἐπίσκοπος τῆς κτ' Γερασσαν ἀγίας ἐκκλησίας τὰ αὐτὰ ἐψηφισάμενος.

Εὐόριος ἐπίσκοπος τῆς Ζάβματς τὰ αὐτὰ διελέλησα.

Δανιήλος ἐπίσκοπος πόλεως Βεργόρων τὰ αὐτὰ διελέλησα.

Δάδας ἐπίσκοπος Βάτων τὰ αὐτὰ διελέλησα.

Οἱ θεοφιλέστατοι ἑπίσκοποι εἶπον· ἡλίη ὄντι ἡ διαλαλία τῆς θεοφιλεστάτου καὶ ἀγιωτάτου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀρχιεπισκόπου Δόμου. Τησαρῶν δὲ λιβέλλοι ἑποδόντες χθὲς ἀμαρτωσκέδωσαν, καὶ ἐνταπίέδωσαν τοῖς ἀσφαλισμένοις.

Plancus episcopus Gerasenæ sanctæ ecclesiæ hæc eadem decreui.

* Euoltius episcopus Zeugmatis hæc eadem interlocutus sum.

Daniel episcopus * Carrhen- sium hæc eadem interlocutus sum.

Dadas episcopus Bateno- rum hæc eadem interlocutus sum.

Deo amantissimi episcopi dixerunt: manifesta est interlocutio reuerendissimi & sanctissimi patris nostri & archiepiscopi Domni. Libelli igitur, qui heri oblati sunt, relegantur, & gestis addantur.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΒΑ
λιβέλλοι.

Τοῖς ἀγιωτάτοις καὶ πάντα ὁσίωνταῖς καὶ θεοφιλεστάτοις ἑπισκόποις, Φωτίω, Εὐσταθίω καὶ Οὐρανόω, ἱκεσία παρὰ Σαμουήλου, Κύρου, Εὐλογίου, Μαρα, πρεσβυτέρων τῆς κτ' Εδεσσαν ἀγιωτάτης ἐκκλησίας.

LIBELLVS SA-
muelis & aliorum presbyterorum Edesse, ad Photium & ad reliquos episcopos, contra Ibam.

Sanctissimis per omnia & Deo amantissimis episcopis, Photio & Eustathio & Vranio, petitiõ oblata a Samuele, Cyro, Eulogio, Mara, presbyteris sanctissimæ ecclesiæ Edessena.

ΗΜΕΙΣ μὲν νύξάμεθα τὸ ἀπερᾶμονα τῆς ζωῆς ἀπαντα βιώναι χρόνον. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπισημάντων κατὰ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας καὶ τῆς διαγωγῆς τῆς πατέρον ἡμῶν πίστεως, παρὰ τῆς ἀλαβεστάτου ἑπισκόπου Ιβας, ἐπέκεινα ὄντα τῆς ἀδικίας, σωήλασεν ἡμᾶς ἐπὶ πλῆθει ἢ κατηγορεῖαν ἐλθεῖν αὐτῶν τε, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν
Concil. Tom. 9.

NOS equidem optabamus per omne tempus vitæ sine litigio viuere. Quoniam autem ea quæ audacter gesta sunt aduersus nostram ecclesiam & sanctorum nostrorum patrum fidem, a venerabili episcopo nostro Iba, * per summam iniustitiam, compulerunt nos ad hanc accusationem descendere, tam eius, quam eius fratris
E

* omnē iniustitiam superantia,

Danielis, qui idem episcopus est Carthensium ciuitatis, consequenter & secundum Canones adeuntes Concilium tam orientale, quam occidentale, oportuit nos & piissimum atque Christianissimum principem nostrum pro his deprecari. Ex hoc ergo & sanctissimo nostro archiepiscopo Flauiano pariter decernente, & cum piissimo nostro principe disponente, a vestra sanctitate nostrum exerceri negotium, aduenimus parati nobis adesse. Adimus igitur per hos nostros deprecantes libellos, vt iubeatur a vestra sanctitate inchoari negotium.

Samuel presbyter libellos obtuli cum collegis.

Cyrus presbyter porrexi libellos cum collegis.

Eulogius presbyter obtuli hos libellos cum sociis.

Maras presbyter obtuli libellos cum sociis.

Samuel dixit: Rogamus hoc nobis licitum existere a vestra iustitia, vt hæc eadem Syra lingua dicantur Deo amantissimo & sanctissimo episcopo Vranio, quoniam aderat Constantinopoli, quando literæ de hoc scriptæ ab archiepiscopo Domino ad archiepiscopum Flauianum, relectæ sunt: & iterum adfuit in Antiochia, quando de hoc moturi eramus sermonem. Et de hoc qualia ei locutus sit, & quid ei dixerit, rogamus vt dicat. Photius & Eustathius reuerendissimi episcopi dixerunt:

ερακελοδιδυμω αυτων ειπειν. οι θεοφιλες τρι επισκοποι Φωτιος η Ευσεβιος ειπον

Δανιηλου, και αυτος επισκοπος της Καρθυλων πολεις ακολουθως και κατα κανοντας της συνόδου προσελθοντες, τωτο μην τη δυνατοκη, τωτο η τη δυνακη, εδησαν ημας η τω υστερατω η φιλοχρησω ημω βασιλα φει πωτων προσελθωιν και η αγιωτατου δεχηρισκου ημω Φλαουιανου συμψηφισαυμου τω υστερατω η φιλοχρησω ημω βασιλει, η πωπωσαντος επι η υμεσφας αγιοτης τα καθ ημας γυμναδιωαι, παρεχρωμωδα, ετοιμως εχοντες εαυτοις συνηαι. προσαιμω πωνω δια ηηδε ημω η λελλων, δεδωιδροι επησπηνας παρα της υμεσφας αγιοτης, αρξαδαι της υσποδιετας.

Σαμουηλος προσβυτηρ επηδεδωκα τριδε των λελλωις * αμα εητοις.

Ευλογη προσβυτηρ επηδεδωκα τριδε των λελλωις αμα εητοις.

Μαρας προσβυτηρ επηδεδωκα τριδε των λελλωις αμα εητοις.

Σαμουηλ προσβυτηρ ειπε παρακαλοδιδυμω η τωτο υσαρξαι ημιν παρα της υμεσφας δικαιοσυνης, ωτε αυτα ταυτα Συελσι ρηδιωαι τω θεοφιλεστω η αγιωτατω επισκοπω Ουρανω, επη παρω εν Κωνσταντινουπολει, λωικα τα γραφωτα φει τωτου γραμματα παρα η δεχηρισκου Δωμου προσ η δεχηρισκων Φλαουιανον, ανεγνωδη και πωλιν παρω εν Αντιοχεια, οτε ηρι τωτου εμωιδρω κινειν λογον. η ηρι τωτου οια αυτω διελεθη, η η αυτω ειπε, πα

ANNO CHRISTI 451.

* i. i. i. i. Lat. & sic inf.

* i. i. i. i.

LEO CAL. PL. 450. 451. ANNO CHRISTI 451. ...

ANNO
 CHRISTI
 451.

ἀπαντα, ἀπὸ ἐξηγήσας, ὁ παρὲς τῶν
 θεοσεβέστατων ἐπισκόπων Οὐρανόω διὰ τὴν
 οἰκείας ἐριμωβίας γλώσσας, καὶ ἡμιλυ-
 βῶν. * διδάξαι λοιπὸν καὶ ἡμᾶς ὁ δὲ λαβέ-
 σατος Μάρκας, ἀπὸ θεοσεβέστατος ἐπί-
 σκοπος Οὐρανόω τῆς οἰκείας διελέχθη
 Φωνῆ. Μάρκας εἶπε· ταῦτα εἶπεν. ἀνε-
 γνώσθη τὰ γραμματα ἐπὶ τῆς πατρι-
 κίων· ὅτι ἐπὶ τῆς σωτέρας τὸ σωτέριον,
 ἐπισημαίνον αὐτοῖς ἀκοινωνήτους, ὅμως
 ἢ ἐγὼ κριτὴς ἐδίδωμι, καὶ οὐ διὰ μαμα
 μάρτυρεν. ὁ θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Ι-
 βας εἶπεν· ἐκέναν ὁ κύριος Δόμν-
 ον ἐμνημόνευσεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, γρα-
 φαν πατρὸς τῆς ἀγιώτατος δεσποτικῆς
 Φλαυιανόν, ἀπαξ καὶ ἐρημηθῶν.
 Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον· εἰ-
 ρηκαίμην· ἡλίη ὅστις ἡ διαλλαχὴ τῶν
 θεοφιλεστάτων καὶ ἀγιώτατων πατρῶν ἡ-
 μῶν, ἐξ ἐξουσιῶν Δόμνου ἀνα-
 γινωσκόμεθα πηγαροῦ αὐτοῦ Θεο-
 φιλέστοι. καὶ ἀνεγνωσθῆσαν. Θεο-
 φιλέστατοι ἐπίσκοποι ἐβόησαν· ἐ-
 πιδοθέντες παρὶ ἡμῶν λιβελλοὶ γε-
 νικίω πνα παρὲς κατηγορίαν.
 ἐπεσφῶς τῆς πηγαροῦ ἕκαστος κατὰ π-
 θέω, πὶ τὴν κατηγορεῖν ἐγὼ, καὶ οἷοις
 ἐνσωμα κεφαλαίους βεβούλω. Σα-
 μουήλος εἶπε· κατὰ τὰς κεφα-
 λαίας διὰ τῶν παρὲς ἐπι-
 τῆς ἡμετέρας ὁσίου πατρὸς. δεσποτικῆς ἢ ἀπὸ
 πύτου τῶν κεφαλαίων. Θεοφιλέ-
 στατοι ἐπίσκοποι εἶπον· ἕκαστος οἰκείας
 Φωνῆ κατὰ πθέω, εἰ ἐπίσταται πῶς
 κατηγορίαν παρὲς τῆς ἐπιδοθέντων
 κεφαλαίων. Σαμουήλος εἶπεν· ἐπίστα-
 μαί. Μάρκας εἶπεν· ἐπίσταμαι. Εὐλόγιος
 εἶπεν· ἐπίσταμαι. Κύρος εἶπεν· ἐπίστα-
 μαί. Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον·
 Perfisto. Cyrus dixit: Perfisto. Deo amantissimi episcopi dixerunt:

Omnia quæ expetisti, is qui ad-
 est, religiosissimo episcopo V-
 ranio propria interpretabitur
 lingua. Et postquam interpre-
 tata sunt, [Deo amantissimi
 Photius & Eustathius episco-
 pi dixerunt:] Edoceat nos ve-
 nerabilis Maras, quæ religio-
 sissimus episcopus Vranus pro-
 pria voce locutus est. Maras
 dixit: Hæc dixit. Relectæ sunt
 literæ coram * patriciis, & quo-
 niam confundebant confes-
 sum, fecimus eos * excommu-
 nicari. Tamen ego iudex da-
 tus sum, & non possum testa-
 ri. Religiosissimus episcopus I-
 bas dixit: Non fecit illorum
 mentionem dominus Dominus
 in epistola, quam scripsit ad
 sanctissimum archiepiscopum
 Flavianum, qui fuerunt semel
 damnati. Religiosissimi & san-
 ctissimi episcopi dixerunt: Di-
 ximus, clara est interlocutio
 Deo amantissimi patris nostri
 & archiepiscopi Domni. re-
 legantur igitur rursus libelli. Et
 postquam relecti sunt, Deo a-
 mantissimi episcopi dixerunt:
 Libelli, qui a vobis oblatis sunt,
 generalem quamdam conti-
 nent accusationem. In scriptis
 igitur vnusquisque vestrum de-
 ponat & quid accusare habeat,
 & quibus deliberauerit instare
 capitulis. Samuel dixit: Per or-
 dinem ex ore capitula coram
 vestra sanctitate proferimus. In-
 cipimus autem ab isto capitu-
 lo. Deo amantissimi episcopi
 dixerunt: Singuli propria voce
 deponant, si accusationi persi-
 stunt de iis capitulis, quæ dede-
 runt. Samuel dixit: Perfisto. Ma-
 ras dixit: Perfisto. Eulogius di-
 xit: Perfisto. Cyrus dixit: Perfisto. Deo amantissimi episcopi dixerunt:

* patriciis,
 quoniam

* excommu-
 nicatos.

ANNO CHRISTI 451.
* 360100

ἐπεχείρησεν αὐτὸν ἐπίσκοπον χερσονή-
σαι τῆ * Βαλνικῶν πόλεως ἢ κωλυ-
θεὶς παρὰ τῶ πτωχῶντα δερχιδιακό-
νε αὐτῶ, ἠγανάκτησε ἢ τῶ μὲν ὑπεύθυ-
νον θαλάττω, καὶ θῆ ἑαυτὸν ἐν Φίσι (τῶ ἐπὶ)
ἐπίσκοπον, τῶ μὲν ὑπὸ τῶ δρυλλῶν
τῶ πόλεως, ἔειπόντα, ὡς οὐ δίκαιον γε-
νέσθαι, ἀπεικόνισε τῶ πόπου, ποιήσας ἀ-
κοινώνητον, διώξας ἔ τ ἐκκλησίας, ἢ
ἐπὶ τῶ οὐ παρέβη αὐτῶ τῶ τῶ ἐπίσκο-
που, ἠπέχθη αὐτὸν ποιήσας ξενόδοχον
καὶ ἔχθ παρακατασχῶν τῶ χερσί τῶ
ρομπυτικῶν ἐπιπέσειων ὁ ἔλαβε ἔσα-
τες ἠμῶν ἐπίσκοπος, ὁ Φείλων τῶ ἀρ-
χη τῶ ἐπαρχίας τῶ ἀπηροβήμενον
παρασενέκειν καὶ τῶ ἀκολουθίῃ τῶ
νόμων.

Βαλέντιον πνα ἐπὶ ῥήτην ἀνδρα,
οὐ πάντες ἔ συγκαμήται καπέδονσαν
ἐγχεράφως ἔ ἀγχεράφως μοιχείῃ ἔ
δερσενκοιτίαν, ἐχρητόνησε πρεσβύτε-
ρῶ ἔ ἀελοδεντίῳ, Φυλακήσας ἢ
τῶ ἀρχοντῶ παραδίδε δὲ κατὰ βου-
σαντας ἢ ταῦτα, ἐμφανισαίτων αὐ-
τῶ χερσὶ ματα τῶ θεοφιλεστάτου δερ-
χεπίσκοπου Δόμου.

Οπ ἐχρητόνησε Δαμιῆλον τῶ αὐτῶ
ἀδελφιδιῶ ἐπίσκοπον τῶς Ἑλλῶων
πόλεως ὅ ποτε ἐδὲ πινθίμα ἀγον γε-
νέσθαι, οὐ ἠδυνάτω τῶ ἔργα καταμδέ-
σαι, ἢ ἔσποπέσαι, νῦν γουὲ εἰς ἐπί-
γνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν αὐτὸν ἀτακτον
ὄντα, ἢ ἀσελγέστων, ἔ νεώτερον. οὐδὲ
γδ ἠξίωσεν, οὐδὲ ἠνέχθη ποτε λαθεῖν.
ἀλλὰ δι ὄλου χερδὸν τῶ ἠμετέρα πό-
λει παραβάλλων διὰ Χαλλιδάων π-
να ὑπαιδρῶ, ἐκτοπίζων ταῦτῶ,

tem, & luxuriosissimum. Neque enim statuit, aut passus est a-
liquando latere, sed pene semper in nostram adueniebat ciuita-
tem propter Challoom quamdam maritatum, circumducens eam

tentauit eum Batenorum ciui-
tatis ordinare episcopum: &
prohibitus ab eo, qui tunc ar-
chidiaconus erat, indignatus
est. Et hunc quidem, qui mor-
ti erat obnoxius, apud semet-
ipsum decreuit esse episcopum.

Illum vero qui * turbam inci-
tauerat ciuitatis, & dixit iustum
non esse hoc fieri, remouit de
proprio loco, & excommuni-
cavit, & expulit ab ecclesia.

Et quia de episcopo ei non
processit, compulsus est eum
facere xenodochum. Et reti-
net chartam magicarum incan-
tationum reuerendissimus epi-
scopus noster, qui debuit ad
iudicem prouinciae * hunc, qui
ita execrabilis est, offerre se-
cundum consuetudinem le-
gum.

* Balleum nomine quemdam
virum (de quo omnes qui in eo-
dem vico habitant, * clamaue-
runt & in scriptis, & sine scri-
ptura, tamquam adulterum &
mafculorum concubitorem)
ordinauit presbyterum & pro-
curatorem; in custodiam re-
trudens, & iudici tradens hos
qui * clamauerunt; & hæc in-
notescantibus ei literis Deo a-
mantissimi archiepiscopi Dom-
ni.

Quia ordinauit Danielem
filium sui fratris episcopum *
Paganorum ciuitatis; cui oport-
eret sanctum Spiritum adef-
se, cuius possent opera addu-
cere & persuadere, vt vel nunc
ad cognitionem veritatis acce-
derent; iste illic ordinauit in-
quietum, & iuuenem existen-

* sermone
qui in ciuitate
iactabatur, indi-
cauerat, ac
dixerat ius-
tum

* crimen
deferre se-
cundum

V.
* Valentii
quemdam
infamem
hominem,
quem om-
nes
* criminati
sunt

* criminati
fuerant,
quamuis
ei ostendit
literas

VI.
* f. Helle-
nopolis,

per loca diuersa, & in deliciis cum ea deditus.

VII. Quia omnes ecclesiasticos redditus multos existentes, & in infinitum tendentes quantitatem, confert suo fratri, vel consobrino. Et rogamus vt rationem faciat coram vestra sanctitate.

VIII. Quia hereditates & munera, & quae vndecumque offeruntur, & cruces * positas aureas & argenteas, collecta * dirigit fratri suo, vel consobrino. * dicatur * erogat

IX. Quia quae ex definita * mensura in expensas * captiuorum eroganda fuerant, in domos suorum erogat cognatorum. * parte * quae videtur le- gisse hic in- terpres, & alius qui verit, car- cerum. at Graecus co- dex habet, quodam, cu- stodum.

X. Quia dum memoria fieret sanctorum martyrum, non est datum vinum * ad sacrificium altaris, ad sanctificationem & populi distributionem, nisi admodum exiguum, & vitiosum, ac lutosum, & quasi eo

tempore vindemiatum: vt ex hoc cogerebatur, qui deputati fuerant ministrare, de tabernis omnino vitiosi comparare sex sextarios, qui nec sufficerent: ita vt his qui sanctum corpus distribuere, innueret vt ingrederentur, quia san- guis non inueniretur; illis bi- bentibus, & tunc ac semper

habentibus * diuersum & mi- rabile vinum. Et haec acta sunt conscio & admonito eo, qui potestatem ministeriorum ha- bebat: cui & dictum est, vt & ipse admoneret episco- pum cum fiducia. Et cum ni- hil fecisset, illo tempore coac- ti sumus nos & ipsum reue- rendissimum episcopum rur- sus admonere. Et cum didi- cisset, permotus non est, sed

* excellens

κὶ ἀενοσῶν τόπον ἐν τόπου, κὶ εἰς βυ- φλω ἑαυτὸν μὲν πάσης ἐκδιδούς.

Ὅτι πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ προσ- ὀδια, πολλὰ ὄντα, κὶ εἰς ἀπειρῶ ποσότητα συνπίοντα καταβάλλεται Ἰππὶ ὁ ἑαυτῶ ἀδελφόν, καὶ ἑδὸν ἑ- αυτῶ ἀδελφίδου. Ἐ ἀξιοδύμν λόγον αὐτὸν δοῦναι Ἰππὶ τῆς ἡμετέρας ὁσιό- τητος.

Ὅτι τὰς κληρονομίας, Ἐ τὰς καρ- ποφορίας, κὶ τὰ ὀδενθήματα σωφο- ρόμια, κὶ ἀσπιδόμια, σωελαχρυσ- σὰ κὶ χρυσοῦ σαματόμια, καὶ ἑ- βάλλεται ἐπὶ ὁ ἑαυτῶ ἀδελφόν, κὶ ἑδὸν αὐτῶ ἀδελφίδου.

Ὅτι κὶ ἐκ τῶ ἀφωρομένου * μέ- * μῆ- ρους εἰς ἀλάωμα τῶ φυλακῶν, εἰς τὰς οἰκίας τῶ αὐτῶ συνθενῶν ἀναλίσκει.

Ὅτι μετίαι οὔσης τῆς ἀγίας μηρ- πύρον, ἐκ ἐδδῆ ὄντῶ προσερχθῆ- ναι τῶ ἀγία εὐσασπεία, κὶ ἀγιασθῆ- ναι, Ἐ τῶ λαῶ διαδοθῆναι, εἰ μὴ ὁ- λυγροῦ πάνυ, Ἐ ὄσσε φαῦλος, Ἐ πηλώ- δης, καὶ ἐν αὐτῶ τῶ καιροῦ τρυγη- θῆς: ὡς ἀνάκαθῆναι ἑδὸν ἀφορε- δύντας ὑπορεπίσαι, δόπο καπηλείου φαῦλον πάνυ ἀργροῦται ἐξ ἕξιας, ἑδὸν μηδὲ ἐπαρκεῖσθαι. * ὅπ τοῖς * ὄν λ.

τῶ ἀγιῶ σώμα διανεμοῖσιν ἐν βίον, εἰσελθεῖν αὐτοῖς, ὡς τῶ ἀήματος μὴ ὀλεσκομῆναι αὐτῶν πνόντων, κὶ ἐξη- κῶτων, κὶ ἀεὶ ἐχόντων διάφορῶ, καὶ συνμασῶν οἶνον. Ἐ πάντα ἐπερῆθη τῶ ἐχόντος τῶ ὀλοῖσθαι τῆς ὑπηρεσίας ἰδν- ὄτος, Ἐ διδαχθέντος ἐπὶ τῶ κὶ αὐτὸν δι- δάξαι ὁ ἐπίσκοπον μὲν παρρησίας. Ἐ μηδὲν αὐτῶ ποιήσαντος κατ' ἐμείνο καμ- ροδ, ὡς ἀνάκαθῆναι ἡμᾶς, κὶ αὐτὸν τῶ ὀλεσῆσθαι τῶ ἐπίσκοπον ἀναδιδά- ξαι. μαθόντα δὲ, μὴ κινήθῆναι, δὴ δὲ

LEO CAL... ANNO CHRISTI 451... On Nicom... On Cal...

ANNO CHRISTI 451.

καταφρονήσαι, ως σκωδαλιδιώται εντεθεν πολλούς τῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Οπι Νεστοριανός ἐστὶ, καὶ τῷ μακαρίῳ Κύριλλῳ τῷ Ἐπίσκοπον ἀρειπικόν δοποκαλεῖ.

Οπι ὁ Ἐπίσκοπος Δανιήλός πνας τῆ μάλιτα τῆς ἀσελγείας αὐτῶν ἐχρηστίησε κληρικοί.

Πειροζου τῷ πρεσβυτέρου καλῶς διαδεμῖνου, καὶ πὰ κατ' αὐτὸν τυπώσαντος, καὶ κατέλειψαντος ἀπὸ εἰχρα παρῶματα τῆς παρῶσον μὴ ἐχούσης ἐκκλησίας, ἀχθεθεῖς ὁ ἡμέτερος Ἐπίσκοπος Ἰβας, εἶπε γραμματεῖον αὐτῷ ἐχρὸν νομισμάτων τετραγλίων διακοσίων καὶ τῆτο ἐδήλωσεν αὐτῷ, θέλων διατρέψαι αὐτῷ πτω βούλησιν, καὶ αὐτὸν δοπολέσαι δοπο λύπης.

Δανιήλου τῷ τῷ Ἐπίσκοπου διαδεμῖνου, ἔ κατέλειψαντος ἀπὸ εἰχρα πλούσια παρῶματα ἔ κτήματα ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῖς ἐχθροῖς τῆς αὐτῶν Φίλης, καὶ αὐτῆ Χαλλῶα, οὐτε ἠανάκτησεν, οὐτε ἐνεκάλεσεν.

Οπι Χαλλῶα ἡ Φίλη Δανιήλου τῷ Ἐπίσκοπου, τῷ παρῶ τῷ μηδὲν ἐχρῶσα, δοποκερημῖνη τοῖς ἐκκλησιαστικῶς τοῖς παρ' αὐτῆ οὐσι πολλοῖς παρῶμασι, δανείζει δοπο νομισμάτων διακοσίων καὶ τετρακοσίων. ως δὴλῶ ἐντεθεν γνέεται, ποδεν ἡ συναγωγή τῶν παρῶματων.

Αβραάμιός τις τῷ δαίμονος. ἔστ' ἀπ' αὐτῆς ἐπύχρανε τῆ ἡμετέρας ἐκκλησίας, διαφύρετος παρῶματευσάμῖμος, ὡν παρῶ τῶν πέντης, καὶ μηδὲν, ἔχον εἶπεῖν, ἐχρὸν, τῆ ἡμετέρας ἐκκλησίας πολλὰ καὶ ἀμύθητα παρῶματα ἐχρὸν. ἄ πνα κατ' ἀλλήληδιν τῷ τῆ ἡμετέρας ἐκκλησίας. ἔσπεῖται τῆτον Δανιήλῳ

contempfit, ita vt multi nostrae ciuitatis hinc scandalizarentur.

Quia Nestorianus est, & beatum Cyrillum episcopum appellat haereticum.

Quia episcopus Daniel quoddam suae maximae intemperantiae clericos ordinauit.

Pirozo presbytero bene stante, & sua propria disponente, & res quas habuit, relinquente ecclesiis redditus nullos habentibus, accensus noster episcopus Ibas cautionem eius se habere dixit * mille ducentorum solidorum: & id significauit ei, volens eius infringere voluntatem, & eum per tristitiam perimere.

Daniele autem episcopo stante, & relinquente quam habuit locupletem facultatem & praedia ex ecclesiasticis rebus, nepotibus suae amicae, & ipsi Challosae, neque indignatus est, neque increpauit eum.

Quia Challosa amica Danielis episcopi, quae prius nihil habuit, multis rebus ecclesiasticis abutens, quae apud ipsam sunt, ducentos & trecentos solidos feneratur: vt ex hoc manifestum fiat, vnde sit harum rerum collectio.

Abraamius fuit quidam diaconus. Hic * apantita erat nostrae ecclesiae, diuersis negotiabatur temporibus: primitus pauper & nihil fere habens, ex nostra ecclesia multas & innumeras res habuit, quae * pro veritate erant nostrae ecclesiae. Suadet huic Daniel

* trium milium ducentorum

* ex ipsa vel in ipsa nostra ecclesia erat, & diuersis modis negotiabatur:

* reuera

* ἐκ αὐτῆς καὶ ἡ ἀποστολή

episcopus , vt sub scripto testamento in eum suam transmitteret hereditatem , iurans ei, hæc se post eius mortem pauperibus erogare . hoc enim & testamento continetur . Et postquam hæc Daniel est adeptus , non solum (sicut oportebat , & sicut iurauerat) non disposuit , sed luxuriæ suæ

*mancipio, Challoe mulieri dedit.

XVII. Quia a paganis * incidentibus in peccatum sacrificiorum , accipiens Daniel episcopus sportulam, remittit crimen, negotians & hinc sibimet lucrum.

XVIII. Quia & ecclesiæ Edessensæ prædio Lafargaritha siluas cadentes , portauerunt ad prædia Challoe amicæ Danielis episcopi , & ædificauerunt quæ voluerunt.

Deo amantissimi episcopi dixerunt : Quando redargutio capituli sequitur , animæ periculum ferens , superfluam iudicamus inquisitionem fieri ceterorum . Quæ igitur manifeste interdicta sunt & Canonibus & legibus , & sunt aperte odiosa Deum timentibus , hæc eligitè primum , & his instate . Videntur autem nobis hæc esse principalia . Primum quidem , rectæ esse oportere fidei , qui sacerdotio fungitur . Deinde , esse eum totius luxuriæ liberum : sed nec prodere pietatem , maxime pecuniarum causa . Ex quibus si alicuius probare potestis præuarcationem , proprio ore deponite . Samuel dixit : Sicut iam postulauimus , rogamus fieri inquisitionem capituli vniuscuiusque per ordinem .

ὁ Ἐπισκοπος , εἰς αὐτὸν παραπέμψαι κληροῦ καὶ ἐπιστάτους διαθήκας , ὁμοίως αὐτῷ τοῖς πτωχοῖς αὐτὰ δίδοναι μετὰ τῶν ἐκείνου ἀποβείων . τὸτο γὰρ καὶ αἱ διαθήκαι περὶ ἐλευθέρουσι . τούτων ἐν καθέξει γυμνῶν ὁ Δανιήλος , οὐ μόνον , ὡς ἐξελεύη ἡ ὠμότης , ἢ διακίσειν , ἀλλὰ τῆ δουλεύουσι τῆ ἀσελείας αὐτῶν Καλλώα τῆ γυναικὶ δίδωκεν αὐτὰ .

Ὅτι παρὰ τῆς ἐμπλήροντων Ἑλλήνων ἀμνηστίασι θυσίας λαμβάνων Δανιήλου Ἐπισκοπος ἀπορτοῦσα , ἀφίσει τῆ ἐκκλησίας , περὶ γυμνῶν ἑαυτῶν κἀντέθειν κέρδος .

Ὅτι τῆς ἐκκλησίας Ἐδессης τῆς κτήματος Λαφαργαρίθας ὕλας πρυμνίας , ἀπώλεσαν εἰς τὰ κτήματα Καλλώας τῆς φίλης Δανιήλου τῆ Ἐπισκόπου , καὶ ἔκτισαν ἀ ἰβουλίησαν .

Οἱ ἀλαβέτες τοῖ ἐπίσκοποι εἶπον ὅταν ἔλεγχος ἐπὶ κεφαλαιῶν παρὰ κληρονομίας κινδύων φέρον , περὶ τῶν ἡγομένων τῶν λοιπῶν ἢ ὀξέτασιν . Ἐπειὶ τῶν ὁμοιογενῶν ἀπηγορεύματα ἐστὶν καὶ τοῖς κανόσι καὶ τοῖς νόμοις , ἐπεὶ οὐδὲν μισθῶ τοῖς τῶν φόβου μέρους , ταῦτα ἐκλέξαδε πρόφρον , καὶ τούτοις ἐνεστη . δοκεῖ ἡμῖν ταῦτα εἶναι καὶ κείρα . περὶ τὸν μὲν τὸ ὀρθῶς εἶναι πίστεως χρησιμῶν ἱερατεῖν ἀσθενῶντα ἔπειτα τὸ καθίσταται πάσης ἀσελείας ἐλεύθερον . ἀλλὰ μὲν ἐ τὸ μὴ ἀποδιδόναι τῶν ἀσθενῶν , μάστιγα χρημάτων ἐνεκῶν . ὡς εἶπεν ὁδοδείξαι διώκαδε τῶν παράβασι , οἰκείως κατέδειξε σάμαπ . Σαμουήλ εἶπεν ὡς ἡξίασται ἡδη , παρακαλοῦμεν ἕκαστου κεφαλαιῶν καὶ τῶν ὀξέτασιν γυμνῶν καὶ

Leo CA... P.I... Anno Christi 451... Concil. Tom...

ANNO CHRISTI 451.

Εἰ μὲν τὸ πρῶτον κεφάλαιον ἐπι-
 ἤμιον τοιοῦτον ἔχῃ, ὡς αὐτὰ δὲ κεαθῆ-
 ναί μόνω, καὶ μήτε ἔτρα κινήσειαι,
 καλῶς ἐδικαίωσεν ἡ ἡμετέρα ὁσιότης, Ἐ-
 ἡμεῖς τούτω δουλοῦσμεν. οἱ θεοφιλέ-
 σατοι ἐπίσκοποι εἶπον· ἐκ τῆς ἐπιδο-
 δέντων παρ' ὑμῶν κεφαλαίων τρεῖς
 μάλιστα ἔστι τὰ παύσινα, καὶ τῆς ἄλλων
 δικολώσθον ἐξελίχεται πεφυκότα.
 Τούτοις τίνω εἰ συζητῆαι διώσασθε, κα-
 ταὰ τὴν εἰρηκίαν, οἰκεία γλώττη κα-
 τὰ τὴν ἑστέ. Μαρὰς εἶπε· Ἐπεὶ τῆς πῆ-
 σεως κινουμένου πρῶτον, καὶ τὰ ἄλλα
 κεφάλαια κινουμένου. Ὁ θεοσεβέστα-
 τοι ἐπίσκοποι εἶπον· πρῶτον ἡμῶν
 τὸ ποιήσασθαι τούτων τῆς τριῶν κε-
 φαλαίων πλὴν ἑστέ, ἐκ ἧδὴ ἡρη-
 σάμεθα τ' λοιπῶν πλὴν ἐξέπεισιν. Μά-
 ρας εἶπε· τὸ πρῶτον πῆσεως κινου-
 μένῳ πρῶτον. Ὁ θεοφιλέστατοι ἐπί-
 σκοποι εἶπον· ἢ κινεῖν ἔχῃ πρῶτον
 πῆσεως; Μαρὰς εἶπε· πρῶτον μὲν εἶ-
 πον· οὐ φθονῶ τῷ Χριστῷ ἡρμοδιῶ
 θεῷ· ἐφ' ὅσον τῆς αὐτῆς ἐγγύτη, κα-
 γὰρ ἐγγύτη. Ὁ θεοφιλέστατοι ἐπί-
 σκοποι εἶπον· ὁμολογήσας πρῶτον ὁ
 θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Ἰβας, εἰ * αὐ-
 τῶν πάντων εἰρηται. ὁ θεοσεβέστατος ἐπί-
 σκοπος Ἰβας εἶπεν διὰ τὴν πῶν εἰπόν-
 τι, Ἐπεὶ τῶν συκοφαντήσαντι ἐγὼ τῆς ἐκ
 εἶπον μὴ γένοιτο. Σαμουῆλος εἶπε·
 μδρπτες ἡμῶν εἰσι τούτων, ἐξ ὧν ἐν-
 ταῦτα περὶσιν. παρακαλοῦμεν τού-
 τως καλοῦμεν παρ' ὑμῶν δεχθῆναι,
 καὶ οἰκεία φωνῆ κατὰ τὴν ἑστέ, εἰ μὴ ἡκου-
 σαι αὐτῶν εἰρηκίως τῆτο. ὁ θεοσεβέστα-
 τος ἐπίσκοπος Ἰβας εἶπε· μυελάκις
 ἐγὼ δόποτην δέωαι καταδέχομαι, ἢ
 εἰπεῖν τὸ ρήμα τῆτο· καὶ μὴ γένοιτο,
 μηδὲ ἐννοηθῆναι με τῆτο. διὰ οἶδα ἐγὼ, ὅτι ἕκαστος δόπο τ' ὁμολογίας σὺ τῆτο.
 Concil. Tom. 9.

Et si quidem primum capitulum * increpationem talem ha-
 beat, vt id solum sufficiat, & ni-
 hil aliud sit mouendum, bene id
 iudicabit vestra sanctitas, & nos
 * his seruiemus. Deo amantissi-
 mi episcopi dixerunt: Ex capi-
 tulis a vobis oblati, tria sane
 sunt * pessima, cū soleant talia
 obiurgari facillime. Hæc igitur
 si probare potestis, vt diximus,
 propria lingua testamini. Maras
 dixit: De fide mouemus prius,
 & alia capitula post mouemus.
 Deo amantissimi episcopi dixe-
 runt: Si proposuimus vobis, vt
 horum trium capitulorum pro-
 bationi instetis, non ex hoc in-
 quisiitionē negauimus reliquo-
 rum. Maras dixit: Capitulum de
 fide mouemus prius. Deo a-
 mantissimi episcopi dixerunt:
 Quid habes de fide mouere?
 Maras dixit: Alloquens dixit:
 Nō in iudeo Christo factus Deo:
 in quantum enim ipse factus est,
 & ego factus sum. Deo aman-
 tissimi episcopi dixerunt: Con-
 fiteatur prius religiosissimus e-
 piscopus Ibas, si hæc * ita dicta
 sunt. Religiosissimus episcopus
 Ibas dixit: Anathema ei qui di-
 xit, & ei qui calumniatur. Ego
 enim non dixi: absit. Samuel
 dixit: Testes nobis existunt hu-
 ius rei, ex iis qui hic sunt. roga-
 mus hos a vobis vocatos susci-
 pi, & propria voce testari, si
 cum non audierunt hæc dicen-
 tem. Religiosissimus episcopus
 Ibas dixit: Decies millies ego
 fecari patior, quam dicere hoc
 verbum. absit a me, hoc vel co-
 gitare. Sed scio ego, quia vnus-
 quisque ex confessione saluatur.

* censuram

* huic

* grauissi-
ma, & faci-
lius quam
alia coar-
gui possunt.

* at. ab eo

Deo amantissimi episcopi dixerunt : In ecclesia dicis religiosissimum Ibam episcopum hæc dixisse: Samuel dixit: Confectudo est in ecclesia in die sancto Paschæ, aut ante diem, dare eum de manu clericis quædam pro festiuitate. Hæc daturus, alloquitur primitus, & sic dat. Allocutus est autem hoc, & dixit coram omnibus presentibus clericis, vt acciperent ea quæ pro festiuitate dantur. Et conuincitur ab aliquibus ex his clericis hic stantibus, qui hoc ab isto audierunt dictum. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Ante quantum tempus hæc dixisse reuerendissimum Ibam episcopum profiteris? Samuel dixit: Sunt tres anni, * plus minus. Dicta sunt autem & alia. Sed interim hæc, si videtur, comprobamus. Si autem & alia nos coniungere iu- betis, & alia quoque deponimus. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Qui sunt, qui hoc possint interim attestari? Samuel dixit: Sunt quidem multi: coram omni enim clero dixit. Ex his autem sunt hic tres: & * tres, quos Canones legesq. suscipiunt. Si autem pluribus opus est, & videtur, etiam aliorum dabimus nomina, & secundum vestram aderunt iussionem. Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Est clerus noster paulo maior numero nominum ducentorum, plus minus, aut etiam plurium, (neque enim retineo numerum:) omnes clerici testati sunt, siue orthodoxus siue hæreticus sum, & per confessiones scriptas, quæ directæ sunt sanctissimo archiepiscopo Domino :

* & paulo plus.

* tres a Canonibus & legibus admittuntur.

Θεοφιλέτατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· ἐπ' ἐκκλησίας φησὶ ταῦτα εἰρηδῶν τῷ Θεοφιλέτατῳ Ἐπισκόπῳ Ἰβᾶ; Σαμουὴλ εἶπεν· ἔτος ὅστιν ἐν τῇ ἀγία ἐκκλησίᾳ ἡμέρᾳ τῆς πάσχα, ἢ πρὸς τῆς ἡμέρας, δίδοναι αὐτὸν ἐκ χροῦς τοῖς κληρικαῖς φανερά πνα ἑορταστικά. ταῦτα μόνον δίδοναι, ὁμιλεῖ πρὸς τὸν καὶ οὕτως δίδωσιν. ὁμίλησε ἡ τῆτο, καὶ εἶπεν ἰπὶ πάντων κληρικῶν παρόντων διὰ τὸ λαθεῖν τὰ ἑορταστικά ταῦτα· καὶ ἐλέχθητι, ἡνὼν δὲ αὐτῶν ἐν ταῦτα κληρικῶν παρόντων, τ' ἀκουσάντων τυτου εἰρημῆρου παρ' αὐτῶν. Θεοφιλέτατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· πρὸς πόσου χρόνου ταῦτα εἰρηδῶν λέγῃς τῷ Θεοσεβέστατῳ Ἐπισκόπῳ Ἰβᾶ; Σαμουὴλος εἶπεν· ἐστὶ ἡμεῖς ἐπὶ, μικρὰ πρὸς εἰρηται δὲ ἢ ἔτη. τίως ἡ ταῦτα, εἰ παρίσταται, δοποδὲ κνύουμν. εἰ ἡ κὶ τὰ ἄλλα συνάξαι ἡμαῖς κελεύετε, καὶ τὰ ἄλλα καὶ ἀπὸ τῆς μεθ᾽ ἡμᾶς. οἱ Θεοφιλέτατοι ἐπίσκοποι εἶπον· ἴνες εἰσὶ τίως ἡ τῆτο μδρτυρεῖν δυναμένοι; Σαμουὴλος εἶπεν· εἰσὶ μὲν πολλοί· ἰπὶ πάντες ἡ τ' κλήρου εἶπε· ἐκ τυτων δὲ εἰσιν ἐν ταῦτα τρεῖς· καὶ ἡ τρεῖς δεκτοὶ καὶ τοῖς κανόσι καὶ τοῖς νόμοις. εἰ ἡ πλειόνων χρεία, κὶ παρίσταται, κὶ ἄλλων ἐκδιδόντων ὀνόματα· καὶ παραγίνονται κατὰ κέλευσιν ἡμετέραν. ὁ Θεοσεβέστατος Ἐπίσκοπος Ἰβᾶς εἶπεν· ἐστὶν ὁ κλήρος ἡμῶν διακοσίων ὀνομάτων, μικρὰ πρὸς, ἢ κὶ πλειόνων· οὐδὲ γὰρ σὺ τῶν δευμῶν. πάντες ἡ κληρικαὶ ἐμδρτύρησαν, εἴτε αἰρετικός εἴμι, εἴτε ὀρθόδοξός εἴμι, κὶ δὲ ἐφ' ἡμετέραν ὁμολογιῶν δοποδὲ λατῶν τῶ ἀγιωτάτῳ δεχητικοτάτῳ Δόμῳ·

Leo P.I. C. 451. Anno Christi 451. ...

ANNO CHRISTI 451.

ἔγραψαν ὃ καὶ παρὸς τὴν ἡμετέραν
 θεοσεβείαν · εἰ σωδὸν ἢ μδρτυρία
 τῆς ὁσούτων κληρικῶν τῆς, ὡς λέγει,
 τρεῶν μδρτυρεῶν τῆς σωμασελδόντων
 αὐτοῖς εἰς κατηγορεῖν ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει, καὶ νῦν ὃ αὐτοῖς ἀμα οὐ-
 σιν, ἡμέτερόν ἐστι δεικνύσαι. Σα-
 μουήλⓄ εἶπεν · ἡμέτερόν ἐστι τῆς
 παρτεροντων ὃ κεφάλαιⓄ, ἢ κα-
 τηγορουμένων, ὁποδείξεις δοῦναι ὧν
 εἰποῦν, οὐ τῆ θεοσεβείας τοῦ ἡπισκό-
 που Ἰβᾶ μδρτυρῆσαι ἑαυτῶν, ἢ δὲ ἄλ-
 λων · ἀνήσεις γὰρ λόγον οὐδεὶς ἀ-
 παιτεῖται. εἶπον, ὅτι γέροντες ἐμὸν ἐ-
 σιν ὁποδείξαι. Ⓞ θεοσεβείας τοῦ ἡπι-
 σκοποῦ εἶπον · εἶπε δὲ * παραγε-
 νομένοις ὑπὸ σοῦ μδρτυρεῖς ὀνομα-
 σί, ὡς ἀκηκότας τῆ θεοσεβείας τοῦ
 ἡπισκόπου Ἰβᾶ ταῦτα εἰρηκότος. Σα-
 μουήλⓄ εἶπεν · ἐστὶ Δαυὶδ διάκο-
 νⓄ ὁπὸ καμηλιοφυλακῶν, ἔ Μα-
 ρας διάκονⓄ, καὶ Σάββας ὁ διάκο-
 νⓄ, ὁ τᾶ σωδᾶματα κατὰ Ⓞ πό-
 πον τῆ μακαρίου Εφραῖμ λέγων,
 ἀνὴρ ἐν τοῖς Σύροις σοφώτατος. ὁ
 θεοσεβείας τοῦ ἡπισκόπου Ἰβᾶς εἶπε ·
 καὶ Μαρᾶς ἐπέτυχεν ἐν Ἀντιοχείᾳ
 μετ' αὐτῶν, καὶ λέλλοις ἡπισκόπου
 κε μετ' αὐτῶν, καὶ ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταν-
 τινουπόλει ἀμα αὐτοῖς. Μαρᾶς ὃ καὶ
 ὃ ἄλλοις ἀκοινώνητος ἐστὶ τῶ ἰδῶ
 ἀρχιδιακόνω · οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ ἐστὶν ἀκοι-
 νώνητος · ἡπὶ ἔβρισε πρεσβυτέρⓄ.
 δια τῆ ἀκοινώνητον αὐτὸν ἐποίησεν.
 εἶτα βίβⓄ αὐτὸν λυπούμενⓄ, καὶ
 παρσεδέξαστο αὐτὸν εἰς κατηγορεῖν.
 ἐκείνοις δὲ ἀνελάθοντας καὶ ἐμοῦ, πῶς
 δύνανται αὐτοὶ παρᾶν εἰς μδρτυρεῖν;
 οὐ ὅτε εἶπας · ἢ ἡ ζωὴ ἀπέθανεν · ἐκ

& ad vestram reuerentiam scri-
 pserunt : si consonat tantorum
 testimonium clericorum tri-
 bus (sicut ipse dicit) testibus,
 qui cum ipsis venerunt ad accu-
 sandum in Constantinopolim,
 & nunc vero cum ipsis existunt,
 vestrum est iudicare. Samuel
 dixit : Nostrum est, qui * in-
 tendimus de hoc capitulo, &
 accusantium, eorum quæ dixi-
 mus, probationes ostendere,
 non religiosissimi episcopi no-
 stri Iba aut per semetipsum aut
 per alios sibi testari. Nega-
 tionis enim rationem nullus
 exigit. Dixi quia factum est:
 meum est probare. Deo aman-
 tissimi episcopi dixerunt : Eos
 qui testes a te adducti sunt, de-
 clara nominatim, vt qui audie-
 rint Ibam religiosissimum epi-
 scopum hoc dixisse. Samuel di-
 xit: Est Dauid diaconus * ex
 custode sacrorum vasorum, &
 Maras diaconus, & Sabbas dia-
 conus, qui * constituta beati
 Ephraem per loca singula pro-
 fert, vir inter Syros sapientissi-
 mus. Religiosissimus episcopus
 Ibas dixit: Et * Maras cum ipsis
 in Antiochia adiit, & libellos
 cum ipsis porrexit, & ascendit
 Constantinopolim cum eis.
 Maras autem secundum veri-
 tatem excommunicatus est a
 proprio archidiacono, (non enim
 a me excommunicatus est)
 quoniam iniuriam fecit presby-
 tero, ob hoc eum a communio-
 ne suspendit. Deinde inuene-
 runt eum ad accusationem. Illos
 qui ascenderunt aduersus me,
 [& contra me adierunt princi-
 pem] quomodo isti ad testimo-
 nium producere poterunt? Tu quando dixisti: Vita mortua est; non

* proposui-
 mus hoc ca-
 pitulum, &
 accusamus,
 eorum

* ex custo-
 dibus

* scripta

* f. alter ex
 his Sabbas
 dicendus
 est. nam
 duarū per-
 sonarum
 distinctio
 in Græco
 spectatur.

nium producere poterunt? Tu quando dixisti: Vita mortua est; non
 Concil. Tom.9.

tibi dixi repente: Amice; si quidem hoc dicis, quia caro Domini viuificans est, & Christus * nostra vita est, & ego confiteor: si autem de diuinitate sensisti, non recipio: & ex eo tempore communicasti mihi annis decem. Samuel dixit: Si vocauit me secretius, vel increpauit, vel de hac re si mihi locutus est, sum his quæ dicit obnoxius, nisi quia ex illo me alloqui non * præcepit. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Religiosissimus episcopus Ibas edocuit, quia te vocasset, & aliqua monuisset: tu denegas. Coram testimonio vero nullus * ex omnibus est, qui vel doceat, vel moneat. Hoc ergo tamquam superuacuum relinquentes, ad præsens redite negotium. Samuel dixit: Sufficit mihi, quod coram vestra confessus est sanctitate, quoniam me increpauit de hoc. Religiosissimus Ibas episcopus dixit: Non increpauit, sed interrogauit: Amice, quomodo dixisti vitam fuisse mortuam? Diuinitatem dicis, an carnem Dei viuificantem dicis? Etenim vita est, & viuificans. Et sic credo, & confiteor ore meo, sicut iussit ipse Deus: Quia ore fit confessio ad salutem. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Interrogauimus vos, si in ecclesia religiosissimus episcopus Ibas hoc quod dicitur a vobis, docuit: & dicitis, quia in triclinio episcopii, omni clero præsentente, hoc dogmatizauit. Quoniam igitur & Canones & leges propter indigentiam certum numerum testium deduci * ex omnibus decreuerunt, & in præsentem negotio indigentia testium non est,

* nostra vita

* præcepit.

* omnino est,

Rom. 10.

* omnino

διθις εἶπον σοι ἐπιτρε, εἰ μὴ τὸ το λέγεις, ὅτι ἡ σαρκὶς τῆς κρεῖται ζωοποιός ἐστι, καὶ ὁ Χριστὸς ἡμῶν ζωὴ ἐστὶ, καὶ ἡ ἀγάπη ὁμολογῶ· εἰ δὲ ἠνίκα τὴν θεότητα, οὐδέχομαι· καὶ ὅτι ἐκείνου ἐκονῶνται μοι δεκα ἔτη. Σαμουὴλος εἶπεν· εἰ ἐκάλεισέ με ἰδίᾳ, ἢ ἐνεκάλεισεν, ἢ περὶ τοῦτου μοι διελέχθη, ἢ πῶς ἄθιμὸς εἶμι οἷς λέγεις· εἰ μὴ, ὅτι ὅτι ἐκείνου ἐκ ἐπιτρέξαι μοι ὁμιλήσαι. Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι ἐβόησαν· ὁ Θεοσεβέστατος Ἐπίσκοπος Ἰβας ἐδίδαξεν, ὡς προσεκαλίσατό σε, καὶ πᾶσα πῆνυσε· αὐτὸς δὲ ἐντὶ. Ἐπὶ μὲν τούτων οὐδεὶς ἐκ παντὸς ἢ διδάσκει, ἢ παραινεῖ. τοῦ ἁγίου, ὡς πᾶσι πῶν, κατελιπόντες, ἐπὶ τῷ προσκείμενῳ ἐλθόντες. Σαμουὴλος εἶπεν· δεῖ καὶ μοι, ὅτι ὁμολογήσῃ ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ὁσιότητος, ὅτι ἐνεκάλεισέ μοι πᾶσι τούτου. ὁ Θεοσεβέστατος Ἐπίσκοπος Ἰβας εἶπεν· οὐδὲ ἐνεκάλεισα, ἀλλὰ ἐπιθύμη· ἐπιτρε, πῶς εἶπας τὴν ζωὴν πεθάναι; ἢ θεότητα λέγεις, ἢ τὴν σαρκὰ τῆς θεοῦ ζωοποιὸν λέγεις; ἢ ἢ τῆς ζωῆς ἐστὶ, ἢ ζωοποιός· καὶ οὕτω ἐπευνώ, καὶ ὁμολογῶ τῷ σώματι μου, ὡς ἐκέλευσεν ὁ Θεὸς αὐτός· ὅτι τῷ σώματι ὁμολογῶται εἰς σωτηρίαν. οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι εἶπον· ἐπιθυμῶμεθα ὑμῶν, εἰ ἐπὶ ἐκκλησίας ὁ Θεοσεβέστατος Ἐπίσκοπος Ἰβας τὸ το παρ' ὑμῶν εἰρημνίᾳ ἐδίδαξε· ἢ εἶπατε, ὅτι ἐν τῷ τεκλινω τῷ Ἐπισκοπείῳ, παντὸς τῆς κλήρου πυρόντος, τὸ το ἰδομαίωσεν. ἐπεὶ τῶν οὐ κανόνες, οἱ νόμοι διὰ τὸ ἀπὸρῶν ἐπεστέταξαν ῥητὸν ἀριθμὸν μὲν τῶν ἐκ παντὸς παραρῥῆσθαι, ἐν τῷ τῶν παρόντι προσκείμενῳ ἀπορία ἐκ ἐστίν,

* καὶ ἰ.

LEO CA... ANNO CHRISTI 451... ἡ ἀγάπη ὁμολογῶ... ἐπιτρε... ἢ ἐνεκάλεισεν... ἢ πῶς ἄθιμὸς... ἐκ ἐπιτρέξαι... ἐβόησαν... ἐδίδαξεν... πᾶσα πῆνυσε... ἐπιθύμη... ἐπιτρε... πῶς εἶπας... λέγεις... ζωοποιὸν... ὁμολογῶ... ἐκέλευσεν... ἰδομαίωσεν... ἀπὸρῶν... ἀριθμὸν... ἀπορία... ἐκ ἐστίν...

ANNO CHRISTI 451

* in. 451. 2. 1. 1. 1.

ὅλλ' ὑποκρίματα μάρτυρον, ὡς αὐτοὶ κατέδειξε· ἐπιφανέως ὅτι, μὴ μόνον τῶν ὑφ' ἡμῶν νῦν * παραγχομένων, ἐπειπὶ ὁ θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Ἰβας ὡς συγκατηγόρους ἡμῶν αὐτοῖς διέβαλε, ψευδίως, ἀλλὰ καὶ καὶ ἁλῶν πάντας ἐροτηθῶναι τῶν καὶ ἐκείνῳ (Θ) καιρὸν τὰς διλογίας παρ' αὐτῶν δεξαμένων, ὡς ἐδιδάξατε. Μαρὰς εἶπε· πολλὰ κίς εἰσι πνές μηδὲ εἰδότες ἀκοδοῦναι· ὅλλ' (Θ) ἀκριβῶς εἰδότες τὰ ἑαυτῶν, φανεροὶ εἰσι· καὶ τούτοις ἐκιδδαμένῳ. (Θ) θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον· πόσοι παρήσαν ἑσπινικαῦτα ἐκείσε πρεσβυτέρῳ; Μαρὰς εἶπεν· ἐκ οἰδαμένῳ. (Θ) θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι εἶπον· διλογίαν παρεχομένων, εἰκὸς ἴσθ' ἀπαντὸν σύστημα τῆν ἀλαβεστάτων κληρικῶν παρέναι. Εὐλόγιος (Θ) εἶπε· μαλιστα μὲν· καὶ εἰ ἡβούλοντο πνές ἐλθεῖν, ἔειπεν, τὰς συσκυβὰς αὐτῶν φερούμενοι, ἐκ ἀνῆλθον. πολλοὶ γὰρ αἰρουῦνται μὴ προσκοδοῦναι αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀποθανῶσι. πνὰ γὰρ μὴ βουληθέντα τῶν πρεσβυτέρων καὶ υπογράψαι τῶν αὐτῶν ἐπάνοις, ἡνίκα τῶν κατηγορείαν ἐν Ἀντιοχείᾳ κατ' αὐτῶν ἐνεσπάρδα, μετὰ τὸ κατελθεῖν αὐτῶν ἐκεῖθεν, σίωεσκειν ἀσπασατο· ἔδιδρα δὲ πνὸν πεντήκοντα ἐπὶν ὀρθόδοξον ὄντα, μηδέποτε μηδὲ λουσαμένον εἰς οὐ τῶν βίβων τούτων ἀπετάξατο, ὡς πῦσαι ἡ πόλις μάρτυρεῖ, κατηγορείαν ἐνεσπάρδα κατ' αὐτῶν. * ἴω, εἰδὲ διὰ τῆν ἰδίων οἰκονομίαν, * ἡὲ οὐδὲ ὑπεξελθεῖν ἐδωμήθη, ὡς (Θ) ἀρχόντα παρελαβόμενον αὐτῶν μὴ βουληθῶναι, * ὅπως κείνου ἐνεσπάρδα, ἔλεγον τῶν· ἀχθῆναι ἡ κατ' ἐμὸν συσκυβή· ἀπολύσαι αὐτῶν, ἔπεισαν τῶν πόλιν

sed abundantia magis, sicut ipsi testamini: necessarium est, non solum his qui a vobis nunc adducti sunt, credi, quoniam illos reuerendissimus episcopus Ibas tamquam * accusatores vobiscum hic asserit existentes; sed pene omnes interrogari, qui illo tempore benedictiones ab eo, sicut narratis, acceperunt. Maras dixit: * Forte sunt quidam neque scientes se audire: sed qui integre nouerunt talia, manifesti sunt, & hos nominaturi sumus. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Quanti aderant ibi tunc presbyteri? Maras dixit: Nescimus. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Dum benedictiones praeberentur, verisimile est omne reuerendissimorum clericorum concilium adfuisse. Eulogius dixit: Maxime quidem, & si venire & dicere aliqui voluissent, eius * concinnationes pauescentes non venerunt. Multi enim eligunt hunc non offendere, ne moriantur. Quaedam enim presbyterum nolentem subscribere in eius laudibus, cum accusationem in Antiochia aduersus eum instituissemus, postquam exinde est reuerfus, insidiosè peremit: & viro ante annos quinquaginta catholico, nec lauanti aliquando ex quo conuersus est, cui tota ciuitas testabatur, accusationem intulit contra ipsum per proprios dispensatores, quam nec ad exitum perducere valuit, * quamuis iudex in eius gratia ageret, illo stante & clamante: Ostendatur quae aduersus me calumnia instituta est, aut absoluar. Et omnis

* accusatio- nis vestrae socios reicit.

* Pterum- que sunt nonnulli, qui ne au- dire quide sciati:

* machina- tiones

* f. ita vt iudex qui illi gratificaba- tur, vltra nollet, illo instante & dicente: Demon-

ANNO
CHRISTII
431.

ὁ θεοσεβέστατος ἡπίσκοπος Ἰβας εἶπεν·
ὁ ἀγιώτατος & ὁσιώτατος ἡμῶν δεχ-
ἐπίσκοπος παρέχμετο εἰς Ἱεραπολιν εἰς
ἐμῶν ἐπισημασμένον τῶ κυρίου Στεφάνου
θεοσεβεστάτου ἡπισκόπου. ἠβουλήθη-
μεν πληροῦσαι τὰ νενομισμένα, καὶ
ἀπελθεῖν, καὶ ἀσπασάσθαι αὐτοὺς εἰς Ἱε-
ραπολιν. ὡς ἐπ' ἐξερχόμεθα, ἀκούο-
μεν ὅτι Σαμουὴλος & Κόρος ὠδενῶν
ἐπὶ τὸ κατηγορεῖσθαι ἡμῶν ἡλθόν, ὑπο-
γραφὰς πῶν κληρικῶν λαβόντες. ὁ-
μολογῶ τῷ πτο. σιωπῶντες. κλη-
ρικῶν, καὶ εἶπον, ὡς ἠκούσα, ὅτι Σαμου-
ηλος καὶ Κόρος ἡλθόν ἐπὶ τῶ κατηγο-
ρεῖσθαι ἡμῶν. ἀλλὰ καὶ ὑμῖν λέγω, εἰ τις
ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐκωνώγησεν εἰς τῶν
λιβέλλοις, ἕως ἀν' εἰδῆ ποιῶν πῶν
λαμβανέει τὸ παρῶν, μὴ κοινωνή-
σῃ. ἀφώρουν ἑαυτοὺς οἱ λοιποὶ, π-
νευματοκῶντες ὑπὸ τῶ σιωπῶντος. οἱ θεο-
φιλέστατοι ἡπίσκοποι ἐβόησαν· πόσοι
ἦσαν ὁ ἀφωρευόμενος αὐτοῖς; ὁ θεο-
φιλέστατος ἡπίσκοπος Ἰβας εἶπεν· εἰ-
σὶν ὡς δεκαπέντε, μικρῶν παρῶν, ὁ
ἀφωρευόμενος ἑαυτοῖς· καὶ ἐγὼ ἐπὶ
ἀφώρουν αὐτοῖς. Μάρας εἶπεν· εἰ
ἀφώρουν ἑαυτοῖς, εἰ μὴ ἐγὼ μό-
νος καὶ ὁ πρεσβύτερος Σαμουὴλος· ἐπὶ
ἡμεῖς ἡμεῖς λιβέλλοις ποιήσαντες κατ'
αὐτῶν, ὁ πῶντες, ἐγὼ καὶ Κόρος καὶ
Σαμουὴλος καὶ Εὐλόγιος· ἔλαβον
ὁ δύο τῶν λιβέλλοις, & ἀπῆλθον εἰς
Ἱεραπολιν, ἐπὶ τῶ μείναν ὁ δεχ-
ἐπίσκοπον. ὁ κυριεὶς ἡ Σαμουὴλος ἐ-
κακοδοτοῦσιν· σιωπῶντες πάντας
ἐν τῶ σικρέτω, καὶ εἶπεν· ἐπὶ ἠκού-
σα, ὅτι Κόρος καὶ Εὐλόγιος ἀπῆλθον
κατ' ἐμῶν κατηγορεῖσθαι, τῶν ἀφώ-
ρουν, ἵνα γινώσκῃ, ὅτι ἀκωνώγητοί εἰσιν.
hos a communione suspendi, vt cognoscatis quia excōmunicati sunt.

Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Sanctissimus & beatissimus archiepiscopus noster aduenit in Hierapolim, vt dominum Stephanum inthronizaret religiosissimum episcopum. Nos volumus quae consuetudinis sunt implere, & ire & salutare eos in Hierapolim. Dum egredimur, audio quia Samuel & Cyrus iam huc venerunt ad accusandum nos, subscriptiones nonnullorum clericorum accipientes. Confiteor quia conuocaui clerum, & dixi me audisse, quia Samuel & Cyrus venerunt ad accusandum nos. Sed & vobis dico, si quis in scriptis * communicauerit eis in libellis, donec videat quem finem causa suscipiet, non comunicet. * Excommunicauerunt semetipfos reliqui sua conscientia vulnerati. Religiosissimi episcopi dixerunt: Quot erant, qui semetipfos * excommunicauerunt? Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Sunt * plus minus quindecim, qui semetipfos a communione suspenderunt. Nam ego eos non excommunicauit. Maras dixit: Nullus * excommunicauit semetipsum, nisi ego solus, & presbyter Samuel: Quoniam nos quatuor libellos * dederamus aduersus eum, ego & Cyrus & Samuel & Eulogius: duo tulerunt libellos, & profecti sunt Hierapolim, vt * sustinerent archiepiscopum: dominus autem Samuel iam male habebat. Deinde conuocauit omnes in secretario, & dixit: Quoniam audiui, quia Cyrus & Eulogius profecti sunt vt me accusarent,

* commu-
nicauit

* Segrega-
uerunt

* Segrega-
uerunt

* circiter
quindecim,
paulo plu-
res, qui

* segregauit

* confece-
ramus

* expecta-
rent

* οὐκ ἀ-
πόστ. Lat.

ANNO CHRISTI 451.

καὶ ἕως οὗ ἀνεδημάσθη τὰ κεφάλαια, ἐκ ἐδεξάμην αὐτὸν. ὁ θεοσεβέστατος Ἰπποκοπος Ἰβας εἶπεν· ὄντως οὐ μέμνημαι. εἰ δὲ καὶ εἶπον, * εἶπον· ὅτι δληθῶς, εἰ μὴ ἡ διάπολική συνόδος ἐδέξατο αὐτὸν ἐρμηνεύσαντα τὰ ἐκεῖ κεφάλαια αὐτῶν, ἀρεπικὸν εἶχον αὐτὸν. ὁ θεοφιλέστατος Ἰπποκοπος εἶπεν· εἰ δὴ ἴσατε ὅτι ἐξέειπα, ὅτι μὴ τὴν ἐνωσιν τῆς ἐκκλησίας, τὴν ἡνωμένην πρὸς τὸ μακαριώτατον καὶ ὁσιώτατον τὴν μητίμην πατέρα ἡμῶν καὶ Ἰπποκοπον Ἰωάννην, καὶ τὸ θεοσεβέστατον καὶ ἀγιώτατον τὴν μητίμην Ἰπποκοπον Κύριλλον, ἀρεπικὸν ὠνόμασεν αὐτὸν ὁ θεοσεβέστατος Ἰβας, ὠμολογήσατε. Μάρας εἶπε· ἴσῃτο εἶπεν ὅτι εἶχον αὐτὸν ἀρεπικόν, ἕως οὗ ἀνεδημάσθη τὰ κεφάλαια. ὁ θεοσεβέστατος Ἰπποκοπος Ἰβας εἶπεν· ἐγὼ τσοδοπον ἀπέχω τῶ μὴ τὸ ἐρμηνεύσθαι αὐτῶν τὰ κεφάλαια ἀναδημάσθη τὸ ἀπόφασι, ὅτι καὶ τὰ γραμματικὰ παρ' αὐτῶν ἐδέξαμην, καὶ γραμματικὰ αὐτῶν ἐπέμψα, καὶ κοινωνικὸν με ἔχε, καὶ κοινωνικὸν αὐτὸν ἔχον. ὁ θεοφιλέστατος Ἰπποκοπος εἶπεν· μὴ τὸ ἡνέσθη ἡμῶν κοινωνικὸς, ἢ ποτε εἶπας; Μάρας εἶπε· ἴσῃτο εἶπεν· ὅτι ἀρεπικὸς ἴω, ἕως ὅτε ἀνεδημάσθη. ὁ θεοσεβέστατος Ἰπποκοπος Ἰβας εἶπεν· ἕως ὅτε ἡρμηνεύσεν αὐτὸν, Ἰπποκοπος ἡ ἀνατολική συνόδος ἀρεπικὸν αὐτὸν ἐκάλεσε, καὶ οἷς ἀρεπικὸν κατέειλεν, ἀρεπικὸν αὐτὸν καὶ ὠνόμασε. ὁ μὴ τὸ ἐνωσὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὸ μακαριώτατον Παῦλον ἀπελθεῖν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπενεχθῆναι τὴν πίσιν τῆς ἀνατολικῶν, καὶ δεξασθαι παρ' αὐτῶν τὴν ἐρμηνείαν τῆς κεφαλαίων, πάντες

& donec anathematizasset sua capitula, non recepi * eum? Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Vere non sum memor. Si autem dixi, dixi quia vere, nisi orientale Concilium recepisset eum sua illic capitula retractantem, haereticum eum haberem. Religiosissimi episcopi dixerunt: Si probare potestis, quia post factam ecclesiarum unitionem (quae facta est cum beatissimae & sanctissimae memoriae Iohanne, & religiosissimae & sanctissimae memoriae Cyrillo episcopo) * eum sua confessione haereticum nominavit religiosissimus [episcopus] Ibas? Maras dixit: Hoc dixit, quia habuimus eum haereticum, donec sua anathematizasset capitula. Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Ego, postquam sua capitula interpretatus est, tantum abest ut eum virum anathematizarim, ut etiam literas ab eo acceperim, & literas ei miserim; & communicatorem me habuit, & communicatorem eum habui. Deo amantissimi episcopi dixerunt: Postquam communicastis adinvicem, dixisti aliquid? Maras dixit: Anno superiore dixit, quia haereticus fuit, donec anathematizasset. Religiosissimus episcopus Ibas dixit: Donec semetipsum interpretatus fuisset, (quia orientale Concilium eum vocabat haereticum, & ut haereticum eum condemnauit) haereticum eum & ego putabam. Postquam vero adunatae sunt ecclesiae, & beatus Paulus perrexit Alexandriam, orientalium fide portata, & suscepta ab eo capitulorum interpretationem, omnes

*cum Religiosissimus

*cum haereticum nominavit religiosissimus episcopus Ibas, fatemini.

*in. ἀνεδημάσθη

ANNO CHRISTI 451.

ἢ ἀβελιῶν αὐτὸν ἔχων, ὁποδῆξατε. Μάρας εἶπεν· ὁποδῆκνυμι. ὁ αὐτὸς καὶ ὁποδῆκνυμι στικρηταεὶ ὁμοίως ἀνέγνω*.

* Ἐπισημῶς, ἀνέγνω, ἀνέγνω.

Ἀπὸ τῆς ἑπιστολῆς γραφείσης παρὰ τῆ βλαβεράτου ἑπισκόπου Ἰβᾶ τῆς Ἐδουσιανῶν πόλεως, Μαρῆ Γέροση, μὲτ' αἰετοῦμα.

ΕΝ σιωπῆν δὲ τῆ σιωπῆς σου τῆ φωτῆν, τῆ δὲ ὀλίγων τῶ πολλὰ ἑπιγνωσκουσι, οἷα παρὰ πύτου καὶ νυῦ ἐνταῦθα ἐγγύετο, γνωρίσαι σοὶ ἑπισκοπῆσιν, εἰδότες, ὡς ταῦτα τῆ σὴ θεοσεβείᾳ γραφέντες, πᾶσι διὰ τῆς σὴς ἀποδοχῆς τοῖς ἐκείσε γνώριμα γίνεται τῶ παρ' ἡμῶν, ὡς οὐδεμίαν ἐναλλαχῶν αἰ παρὰ τῆ θεοῦ δοθέντων γραφῆν ἔλαβον. ποιοῦμαι δὲ πῶν ἑγγύετο τῆς ἑπισκοπῆσιν ἐκ τῆς λόγων, ὧν καὶ αὐτὸς ἑπιστάται. ἐγγύετο φιλονεκία, ἧ οὐδ' ἦν ἡ σὴ θεοσεβεία ἐνταῦθα ἰδῶ, τοῖς δύο ἀνθρώποις τούτοις, Νεστορίῳ καὶ Κυρίλλῳ· καὶ σιωπῆσαν κατὰ ἀλλήλων λόγους βλαβεράς, οἱ ἄνευ σκαιδαλον ἦσαν τοῖς ἀκούουσι. Νεστορεὶς ἦν εἶρηκεν ἐν τοῖς αὐτῶν λόγοις, καθὼς καὶ ἡ σὴ θεοσεβεία ἑπιστάται, ὅτι ἡ μακαρία Μαρία θεοτόκος ἐκ ἑστίν· ὡς νομιθεῖναι τοῖς πολλοῖς ἐκ τῆς ἀβελιῶν Παύλου τῆ Σαμοσατίως αὐτῶν εἶναι, τῶ φάσκοντι, ἀνθρώπων ψαλὸν εἶναι τῶ Χριστῶν. Κυρίλλῳ δὲ δέλων ἑστὶν λόγους Νεστορέου διατρέλαι, ὡς ἰδῶ, καὶ διέστη ἐμπήσιον εἰς τὸ δόγμα Ἀπολιναρίου. σιωπῆσαν ἦν καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἐκείνω, ὅτι αὐτὸς ὁ θεὸς λόγος γέγονεν ἀνθρώπος· ὡς μὴ εἶναι διαφορὰ μετὰ τῶ ναοῦ καὶ τῶ ἐνοικοῦντι ἐν αὐτῶ.

Concil. Tom. 9.

& cum hæreticum habuisse, monstrate. Maras dixit: Probamus. Idem vir deuotissimus secretarius similiter relegit*.

* Latine, legi, legimus, legit.

Ex epistola, quæ scripta est a reuerendissimo Iba episcopo Edessenorum, Mari Persea, post præmium.

IN breui autem claræ tuæ prudentiæ, quæ in paucis multa cognoscit, indicare quæ pridem & nunc hic acta sunt, festinauimus, scientes quia quæ vestræ sanctitati a nobis scripta sunt, vestro studio illic omnibus innotescant, & quia nullam permutationem scripturæ a Deo traditæ susceperunt. Facio autem huius argumenti principium ex sermonibus, quos & ipse edoctus es. Contentio facta est, ex quo hic tua religiositas fuit, his duobus hominibus Nestorio & Cyrillo: & conscripserunt aduersum se nociuos & perniciosos libros, qui audientibus fuerunt scandalum. Nestorius enim dixit in suis libris, sicut & religiositas tua nouit, quia beata Maria Dei genitrix non est: ita ut multi putarent, ex hæresi Pauli Samosatani hunc esse, qui dixit hominem purum esse Christum. Cyrillus autem libros Nestorii uolens destruere, lapsus est, & inuentus est in Apollinari dogma incidens. Conscripsit enim & iste illi similiter, quia ipse Deus Verbum homo factus est, ut non esset differentia inter templum & inhabitantem in eo.

G ij

Conscripsit enim duodecim capitula, quae puto & tuam cognouisse religiositatem: quia vna natura est diuinitatis & humanitatis Domini nostri Iesu Christi: & quia, sicut dicit, non oportet diuidere voces dictas, quas vel ipse Dominus de semetipso dixit, vel euangelista de eo. Hæc omni impietate plena sunt, & antequam nos dicamus, sicut sanctitas tua nouit. Quomodo enim accipi potest hoc quod est in principio Verbum, de templo quod factum est ex Maria: aut illud: *Minuisti eum paulo minus ab angelis*; de diuinitate Vnigeniti dictum? ecclesia enim sic dicit, sicut & tua religiositas nouit, & a principio * est edocta atque firmata diuina doctrina ex libris beatissimorum patrum: Duæ naturæ, vna virtus, vna persona, quæ est vnus filius Dominus noster Iesus Christus. Ob hanc contentionem victores & pii imperatores iusserunt episcoporum primores in Ephesina congregari ciuitate, & coram omnibus libros Nestorii & Cyrilli iudicari. Prius autem quam omnes episcopi, qui iussi fuerant congregari, venissent in Ephesum, * præcedens idem Cyrillus, aures omnium quodam medicamine, quod solet sapientum oculos obæcere, præoccupauit. Inuenit autem causam ex odio, quod habuit circa Nestorium. Et antequam in Synodum adueniret sanctissimus & Deo amantissimus archiepiscopus Ioannes, Nestorium ex episcopatu depofuerunt, iudicio & inquisitione non facta. Post duos autem dies

Psal. 9.

** sum edoctus, atque firmatus*

** antequa- tens*

συζητησάμενος τὸ πρῶτον ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ νομίμων καὶ πλὴν σιωπῆς διότι τὴν φύσιν ἐπὶ μίᾳ φύσει ὄντι τῆς τοῦ θεοῦ φύσεως ἐκ τῆς αἰθέρος φύσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὡς οὐ χρεῖται, διαρεῖν τὰς φωνὰς τὰς εἰρημύνας, ἅς ἢ ὁ κύριος ἐπέειπεν εἰρηκεν, ἢ ὁ ἀγγελικαὶ ἐπέειπεν. πάσης δὲ ἀσεβείας περιλήθηται πάντα, καὶ ἐπεὶ ἔημάς εἰπεν, ὡς καὶ ἡ σὴ ἀρρωστωμένη ἐπίσταται. πῶς ἴδωσαν ἡμετέρας ἐν δευτέρῳ λόγῳ τῆς ἐνάδος ἔχρησθαι ὡς ἐκ Μαριας; ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡλθὲν αὐτὸν βεβαίως ἢ παρ' ἀγγέλους; ὡς τῆς φύσεως τῆς μονογενούς ῥηθῆναι; ἢ ἴδωσαν ἐκκλησία οὕτως λέγει, ὡς καὶ ἡ σὴ διόσεβεια ἐπίσταται, καὶ ὅτι δευτέρως ἐδιδάχθη καὶ ἐπελήθη τῆς θεῆς διδασκαλίας, ἐκ τῶν λόγων τῶν μακαρίων πατέρων δύο φύσεις, μία διώμις, ἐν ᾧ ἑσώπων ὅτι ὄντι, εἰς υἱὸς κύριος Ἰησοῦ Χριστοῦ. διὰ πάντων πλὴν φιλονεκίᾳ ὁ νικητὴ καὶ δισεβεί βασιλεὺς ἐκέλευσαν τὸν Ἐξαρχοῦ τῆς ἑπισκοπῆς εἰς τὴν ἐφεσίναν πλὴν σωματικῶν, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν λόγων Νεστορίου καὶ Κυρίλλου κριτικῶν. ἐπεὶ δὲ τῶ πάντας τῶν ἐπισκοπῶν τῶν κελυδέντας σωματικῶν, ἐλθόντες εἰς τὴν ἐφεσον, παραλαβόντες αὐτοὺς κύριον τὰς ἀκοὰς τῶν φαρμάκων, τῶ προσηνέ τῶν ὀφθαλμοῦ τῶ ὄφθαλμοῦ, παρακατέστην. ἄρα δὲ αἰτίαν ἐκ τῆς μίσεως τῆς Νεστορίου. καὶ ἐπεὶ τῆς εἰς τὴν σιωπῆ παραχρησάμενος ὁ ἀριώτατος καὶ θεοφιλέστατος δεχητικός Ιωάννης, ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Νεστορίου κατεδίωκτον, κείσεως καὶ ὑψηλώσεως μὴ γηρομύνης. καὶ δὲ δύο ἡμέρας τῆς

** ἡλικία, ἢ ἐπίσταται Lat.*

ὡς οὐ χρεῖται, διαρεῖν τὰς φωνὰς τὰς εἰρημύνας, ἅς ἢ ὁ κύριος ἐπέειπεν εἰρηκεν, ἢ ὁ ἀγγελικαὶ ἐπέειπεν. πάσης δὲ ἀσεβείας περιλήθηται πάντα, καὶ ἐπεὶ ἔημάς εἰπεν, ὡς καὶ ἡ σὴ ἀρρωστωμένη ἐπίσταται. πῶς ἴδωσαν ἡμετέρας ἐν δευτέρῳ λόγῳ τῆς ἐνάδος ἔχρησθαι ὡς ἐκ Μαριας; ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡλθὲν αὐτὸν βεβαίως ἢ παρ' ἀγγέλους; ὡς τῆς φύσεως τῆς μονογενούς ῥηθῆναι; ἢ ἴδωσαν ἐκκλησία οὕτως λέγει, ὡς καὶ ἡ σὴ διόσεβεια ἐπίσταται, καὶ ὅτι δευτέρως ἐδιδάχθη καὶ ἐπελήθη τῆς θεῆς διδασκαλίας, ἐκ τῶν λόγων τῶν μακαρίων πατέρων δύο φύσεις, μία διώμις, ἐν ᾧ ἑσώπων ὅτι ὄντι, εἰς υἱὸς κύριος Ἰησοῦ Χριστοῦ. διὰ πάντων πλὴν φιλονεκίᾳ ὁ νικητὴ καὶ δισεβεί βασιλεὺς ἐκέλευσαν τὸν Ἐξαρχοῦ τῆς ἑπισκοπῆς εἰς τὴν ἐφεσίναν πλὴν σωματικῶν, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν λόγων Νεστορίου καὶ Κυρίλλου κριτικῶν. ἐπεὶ δὲ τῶ πάντας τῶν ἐπισκοπῶν τῶν κελυδέντας σωματικῶν, ἐλθόντες εἰς τὴν ἐφεσον, παραλαβόντες αὐτοὺς κύριον τὰς ἀκοὰς τῶν φαρμάκων, τῶ προσηνέ τῶν ὀφθαλμοῦ τῶ ὀφθαλμοῦ, παρακατέστην. ἄρα δὲ αἰτίαν ἐκ τῆς μίσεως τῆς Νεστορίου. καὶ ἐπεὶ τῆς εἰς τὴν σιωπῆ παραχρησάμενος ὁ ἀριώτατος καὶ θεοφιλέστατος δεχητικός Ιωάννης, ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Νεστορίου κατεδίωκτον, κείσεως καὶ ὑψηλώσεως μὴ γηρομύνης. καὶ δὲ δύο ἡμέρας τῆς

lant. Ex quibus ipse non ignoras

ANNO
CHRISTI
451.

Τούτου καταρτέσεως ἡλδομην εἰς Εφε-
σον· καὶ μαθητῶν ἡμῶν, ὅτι ἐν τῇ κα-
ταρτέσει Νεστορίου τῆ ἡγομένη παρ'
αὐτῶν, τὰ δώδεκα κεφάλαια τὰ συγ-
γραφέντα παρὰ Κυρίλλου, ἐναντία
ὄντα τῇ πίστι τῆ Ἀληθινῆ, ἀνέστηκαν & ἐ-
βεβαίωσαν, καὶ σωζέοντο αὐτοῖς, ὡς τῆ
Ἀληθινῆ πίστεως συμφωνοῦσι, πάντες
& ἀνατολῆς Ἐπίσκοποι αὐτῶν Κυρίλλου
καθεύον, & καὶ τῶν ἄλλων Ἐπισκό-
πων τῶν σωζομένων τῶν κεφαλαίων,
ἀκωνωτοῦσαν ὤρεσαν. καὶ μὴ πάντων τῶν
ἀπαξίαν, ἕκαστος εἰς τὴν πόλιν πλεῖστον
ὑποέσχετο. Νεστωριος δὲ, ὁ δὲ ἑ-
μισίτω παρὰ τὴν πόλιν, & τὴν μεγα-
λων τῶν ὄντων ἐν αὐτῇ, ἐκεῖ ὑποσχε-
σάμενος ἐκδημήσῃ. & ἐμμένει ἡ συνόδος
ἡ ἀνατολικὴ μὴ κοινωνῶσα τῶν ἐπισκό-
πων τῶν κοινωνήσασιν Κυρίλλου. & διὰ
πάντα λυπητὴ πολλῇ μετὰ τὴν αὐτῶν ἐ-
σχέσει. & ἐν Φιλαδέλφειᾳ Ἐπίσκοποι πρὸς
Ἐπισκόπους ἐρχόμενοι, καὶ λαοὶ πρὸς
λαοὺς. & τὰ γεγραμμένα ἔργα ἐπιλη-
ροῦσθαι. ὅτι ἔσονται ἐχθροὶ οἱ οἰκειακοὶ
αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ λοιδορεῖται πολλὰ
καθ' ἡμῶν ἐχθρόν τε Ἑλλήνων τε & αἰ-
ρετικῶν. οὐ γὰρ ἐτόλμα πρὸς πό-
λιν εἰς πόλιν, ἢ δὲ πρὸς χωρὸς εἰς χω-
ραν ἀπέρχεσθαι. ἀλλ' ἕκαστος ὁ πλη-
σίον, ὡς ἐχθρόν, ἐδίωκε. πολλοὶ δὲ μὴ
ἔχοντες φόβον Θεοῦ, πρὸς ὀφθαλμῶν,
πρὸς φάσιν ἡλοῦ τῶν ὑποὶ τῶν ἐκκλη-
σιῶν, ἢν εἶχον ἐχθρὸν κεκρυμμένον ἐν
τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, εἰς ἔργον ἀγαγεῖν ἐ-
σπούδασαν. ὧν εἰς αὐτῶν πυχρῶν
ὁ πρὸς ἡμετέρας πόλιν τυραννός, ὃν καὶ
αὐτὸς ἐκ ἀγνοεῖς ὅτις πρὸς φάσιν τῶν πρὸς
σεως οὐ μόνον τῶν ζώντων ἀμύνεται,

damnationis eius venimus in
Ephesum : & cognoscentibus
nobis, quia in damnatione Ne-
storii quæ ab eis facta est, duo-
decim capitula quæ a Cyril-
lo conscripta sunt, cum essent
contraria veræ fidei, posue-
runt & firmaverunt, & con-
senserunt eis tamquam veræ
fidei consonis, omnes orien-
tales episcopi eundem Cyril-
lum damnauerunt, & excom-
municationem aduersus alios
episcopos qui consenserant ei-
us capitulis, protulerunt. Et
post hanc perturbationem v-
nusquisque in suam ciuitatem
reuersus est: Nestorius autem,
quia suæ erat odio ciuitati, &
viris qui in ea sunt, maximis, in
eam reuerti non potuit. Et re-
mansit orientale Concilium
non communicans episcopis,
qui communicauerunt Cyrillo.
Et ob hoc multa tristitia inter
eos facta est, & in contentione
erant episcopi aduersus episco-
pos, & populi aduersus popu-
los : & completum est opere,
quod scriptum est: *Quia erunt* *Matth. 10.*
inimici hominis domestici eius. Ex
hoc detractiones multe aduer-
sus nos factæ sunt paganorum
& hæreticorum. Non enim au-
debat aliquis de ciuitate ad ci-
uitatem, aut ad prouinciam de
prouincia proficisci : sed tam-
quam inimicum suum, vnus-
quisque proximum suum per-
sequebatur. Multi autem ante
oculos non habentes Dei timo-
rem, occasione ecclesiastici ze-
li, inimicitiam, quam occul-
tam in cordibus suis habuerant,
ad effectum perducere festina-
bant. Ex quibus vnus existit nostræ tyrannus ciuitatis, quem &
ipse non ignoras : qui occasione fidei non solum viuentes punit,

fed & hos etiam qui olim ad
 Dominum migrauerunt. Quo-
 rum vnus est beatus Theodorus
 veritatis predicator, & doctor
 ecclesie, qui non solum in vita
 sua colaphis cecidit hereticos
 pro veritate sue fidei, sed &
 post mortem spiritualia arma in
 opusculis suis ecclesie filiis de-
 reliquit, sicut & tua sanctitas
 cum eo versata agnouit, & ex
 his quae ipse conscripsit, credidit.
 Hunc ausus est, qui omnia
 praesumit, coram ecclesia clare
 anathematizare, qui propter ze-
 lum Dei non solum propriam
 ciuitatem ab errore ad verita-
 tem conuertit, sed & longe exist-
 tentes ecclesias sua doctrina
 perdociuit. Et de libris quidem
 eius multa vbique perferutatio
 facta est, non quia a vera fide ex-
 stiterent alieni* (vidi enim eum,
 adhuc illo viuo, frequenter eum
 laudantem, & in libris eius le-
 gebat :) sed propter inimici-
 tiam latentem, quam aduersus
 eum habuit, quoniam manife-
 ste eum conuicit in Synodo.

* (semper enim illo vi-
 uente fere
 ipsum lau-
 dabat,

* Cum inter-
 rim mala
 haec gerere-
 tur, & vno-
 quoque,
 Iudic. 17.
 21.

*His ergo malis interea gestis,
 & vnoquoque vt volebat, sicut
 scriptum est, ambulante, ado-
 randus Deus noster, qui semper
 sua clementia curam pro suis
 gerit ecclesiis, erexit cor fidelis-
 simi atque victoris principis, vt
 dirigeret virum magnum, & in
 suo palatio notum, qui cogere
 reuerendissimum atque sanctis-
 simum archiepiscopum orien-
 tatis domnum Ioannem, vt re-
 conciliaretur Cyrillo : ab eo
 enim fuerat de episcopatu de-
 positus. Et postquam literas im-
 peratoris accepit, sanctissimum
 & religiosissimum Paulum E-
 misenum episcopum direxit,

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παλαιὸν πρὸς τὸ θεῖον ἐπιλη-
 λυθότατος ὢν ἔστιν ὁ μακάριος Θεο-
 δωρος, ὁ κήρυξ τῆς ἀληθείας, καὶ διδασκα-
 λὸς τῆς ἐκκλησίας ὃς οὐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ
 αὐτοῦ ἐπὶ αἵρετικοῖς ἐκολοφώνησεν τὴν
 ἀληθινὴν αὐτοῦ πίσιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν θάνα-
 τον ὄπλων πνευματικῶν τοῖς σινοταίμα-
 σιν αὐτοῦ τοῖς τέκνοις τῆς ἐκκλησίας κλι-
 ἐλεησεν ὡς καὶ ἡ σὴ θεοπέθετα αὐτῷ σω-
 τηροῦσα ἐγνώ, καὶ ἀπὸ τῆς συγγραφέων
 παρ' αὐτοῦ ἐπέβη. τῶτον ἐπόλυσεν ὁ
 πάντα ἐλατῶν ἐπὶ ἐκκλησίας φανερός
 ἀναθεματισμῶν, τὸ διὰ τὸν θεὸν οὐ μόνον
 πλὴν ἰδὲν πλὴν ἐν τῆς πληθῆς εἰς τὴν
 ἀλήθειαν ὄψεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς
 μακρὰν οὐσας ἐκκλησίας παιδῶσαν-
 ται τῇ αὐτοῦ διδασκαλία. καὶ πρὸς τῆς
 βιβλῶν αὐτοῦ πολλὰ ἔρβυλα παρηγο-
 εῖσθε, οὐ διὰ τὸ τῆς πίστεως ἀληθινῆς
 ἐνδραπέας αὐτὰς εἶναι. ἀλλὰ τῆς ἀντι-
 αὐτοῦ σωζώσας αὐτὸν ἐπίηται, καὶ εἰς τὰ
 βιβλία αὐτοῦ ἀνεγίνωσκον. ἀλλὰ διὰ
 τὴν ἐχθρὰν πλὴν κεκρυμμένῃν, ἣν
 εἶχε πρὸς αὐτὸν, ὁπότε ἠλεγξεν αὐ-
 τὸν φανερός ἐν τῇ συνόδῳ. τούτων
 δὲ τῆς κακῶν μετὰ τὸν γινόμενον, καὶ
 ἐκείνου ὡς ἐβούλετο, καὶ τὸ γεγραμ-
 μένον, ἀπόντος, ὁ θεὸς ἡμεῶν ὁ
 παροικητὸς, ὁ πάντοτε τῇ φιλανθρω-
 πία αὐτοῦ φρονήτων τῆς ἐκκλησίας,
 διηγήσει τῆς πσοτάτου καὶ νικητοῦ βα-
 σιλέως τοῦ νοῦ, πέμψαι ἀνδρα μέ-
 γαν καὶ γνώσειμον ἀπὸ τῆς παλαίου τῆς
 ἰδίου, ἀναθίσκειν τὸ ἀγιώτατον δε-
 χειπέστον τῆς ἀνατολῆς τοῦ κυρίου Ἰω-
 ἀννου, διαλαλίωαι Κυρίλλῳ ἰσο-
 αὐτοῦ τῆς ἐπισκοπῆς καθήρητο. καὶ μετὰ
 τὸ δέξασθαι τὰ γεγραμμένα τῆς βασι-
 λέως, ἀπέστειλε τὸ ἀγιώτατον καὶ θεοφι-
 λίστατον Παῦλον τὸ ἐπίσκοπον Ἐμέας, *

ANNO
 CHRISTI
 451.

* In. d. p. 30.
 1020 m.

* In. d. p. 30.
 1020 m.

* In. d. p. 30.
 1020 m.

* In. d. p. 30.
 1020 m.

LEO
 P.I.
 ANNO
 CHRISTI
 451.
 * In. d. p. 30.
 1020 m.

ANNO CHRISTI 451.

γραφας δι αυτων πτω δληθινω πισιν, και παραγραφας αυτω, οτι ει ταυτη η πισις σωθηται Κυριλλω, και αναθεματισα ουν λεγοντας, οτι η θεοτης επαθε και ουν λεγοντας, οτι μια φύσις βσι θεοτης και ανθρωποτητι. να αυτω κοινωνησι. ηβουληθη δε ο θεος ο παντοτε φρονιζων ης ιδιαις οικησιας ης τω ιδιω αμαση αυτω λυτρωθεις, και πτω καρδιω τω αιγυπτιου μαλαξα, και οκτος σκυλσεως η πισις σωθεται, και ταυτην δεξαται, και παντας ουν οκτος ταυτης πισθοντας διαθεματισαι. και κοινωνησαντων δληθις, η φιλονεικια εν μεσου ηρη, η ειρμη εν η οικησια γερονε και εν επλοιον εν αυτη ησσια, ηλλα ειρμη, ως το περιση, βσι. να δε βσι τα ρηματα τα παρα ης αγωνιστου και θεοφιλεσιτου θεροσκοπου Ιωαννου γραφεντα, και ποια απηγραφα εδεξατο παρα Κυριλλου, αυτας τις επισολας ταυτη η προς πτω σω θεοσεβειω συβυξας, απεστα η ηση οσιοτητι. να αιαγιοις γνωις, και πασιν διαγραφισι, οτι η φιλονεικια λοιπον πεπτωται, η το μεσοτοιχον ηρη ης εχθρας, η απαντος κτω ζωντων και νεκρων επελθοντες, εν αιχμη εισιν, δτολογουμθμοι ωπερ τω ιδιω ημασιματων, ενδυνπια ηη προστη αυτων διδαχη διδασκοτες. ου γαρ πολμα τις ειπειν, οτι μια βσι φύσις θεοτητι και ανθρωποτητι. δλλα ομολογοδσιν εις τω ναον, η εις τω εν αυτω ενοικουωται, οντα να ον Ιησωυ Χριστον. παντα δε εγραφα ηηση θεοσεβεια εν πολλης διαδισσεως, ης εχω προς σε, πεπεισμενος ως ηση αγωνιστην νυκτος η ημερας

per eum veram fidem scribens, & denuntians ei, quia si huic fidei Cyrillus consentiret, & anathematizaret eos qui dicunt: Quia diuinitas passa est; & qui dicunt: Quia vna natura est diuinitatis & humanitatis; vt ei communicaret. Voluit autem Dominus, qui semper suæ curam gerit ecclesiæ, quam sanguine suo proprio redemit, vt & cor Ægyptii* subigeret, & sine fatigatione consentiret fidei, eamque suscipere, & omnes qui absque hac crederent, anathematizaret. Et communicantibus inuicem, contentio de medio est ablata, & pax in ecclesia facta est; & non est in ea iam schisma, sed pax, sicut pridem fuit. Quæ autem verba sunt, quæ a sanctissimo & Deo amantissimo archiepiscopo Ioanne scripta sunt, & quæ a Cyrillo rescripta suscepit, ipsas epistolas huic, quam ad tuam direxi religiositatem, coniunxi: vt relegendis tua sanctitas agnoscat, & omnibus amantibus pacem denuntiet, quia contentio iam quieuit, & medius inimicitiae paries est ablati, & qui seditiose aduersus viuos & mortuos irruerant, in confusione sunt, satisfaciendo pro suis excessibus, & contraria docentes suæ priori doctrinæ. Non enim quisquam audeat dicere: Quia vna est natura diuinitatis & humanitatis; sed confitentur in templum, & in eum qui in hoc habitat, qui est vnus filius Iesus Christus. Hæc autem scripsi tuæ religiositati ex magno affectu, quem circa te habeo, sciens quia tua sanctitas nocte & die

*molliret.

in doctrina Dei semetipsum excrcet, vt multis fit vtilis.

Ibas reuerendissimus episcopus dixit: lubeat vestra clementia relegi & literas clericorum Edessenorum, vt cognoscatis, quia & ab his quæ mihi illata sunt, alienus existo, & violentiã sum perpeffus. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Relegantur ea quæ scripta sunt a venerabilibus clericis Edessenis. Et oblati his, Beronicianus deuotus secretarius sacri confistorii legit.

Instructio & deprecatio Dei amantissimis atque sanctissimis episcopis Photio & Eustathio, ab omni clero Edessenæ ciuitatis.

*metropolit.

MVLTI atque diuersis de Phœnice aduenientibus ad nos cognouimus ea quæ ab his, qui insurrexerunt in Deo amantissimum & sanctissimum episcopum nostrum Ibam, gesta sunt, & perterriti in eo quod dictum est, (transcendunt enim & illorum qui sine Deo sunt, & infidelium, & hæreticorum, & Iudæorum, & paganorum auditum, ea quæ nobis dicta sunt: quia nobis presentibus dixisset idem Deo amantissimus episcopus noster: Non inuideo Christo facto Deo, quoniam & ego, si volo, possum fieri secundum illum: & omnes nos, quos dicunt audiuisse ea verba) manifestum facimus vestræ Deo amabilitati, tamquam coram Dei clementia, quia neque ab eo, neque ab alio vlllo tale dictum aliquando audiuius, ne-

*nos (vt dicunt) audiuisse

ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς θεοῦ σωτῆρος γυνάξεως, ἵνα πολλοὶ ἀφελήσῃ.

Ἰβας ὁ ἐπιπέτατος ἐπίσκοπος εἶπε· καλῶς ἢ ἡμετέρα φιλανθρώπινα ἀναγνωσθῆναι τὰ γράμματα τῆς κληρικῶν Ἐδέσσης, ἵνα μάθῃτε, ὅτι καὶ τῆς ἐπαχθέντων μοι διλλοτελεὶς εἰμι, καὶ βίβου ἐπαθόν. Ὁ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον· ἀναγνωσθῆτω τὰ γράμματα τὰ γραφέντα παρὰ τῆς ἐπιπέτατου κληρικῶν Ἐδέσσης. καὶ Ἰπποδρόμων, Βερονικιανὸς ὁ κατωσιωμητῆς σκηπτέρου τῆς θεοῦ κοινοῦ σωτῆρος ἀνέγνω.

Διδασκαλία καὶ παράκλησις τοῖς θεοφιλετάτοις καὶ ὁσιωτάτοις ἐπισκόποις, Φωτίῳ καὶ Εὐστάθιῳ, παρὰ παντὸς τῆς κλήρου τῆς Ἐδέσσιων μητροπόλεως.

ΠΑΡΑ πολλῶν καὶ διαφόρων τῆς ἀπὸ Φοινίκης παραχρησθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν μαρτυρῶν ἡμῶν τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιπέτατου τῶ θεοφιλετάτου καὶ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου Ἰβας, καὶ φελλῶντες ἐπὶ τῷ ῥηθέντι· ὑπεβλήθη καὶ τῆς καὶ τῶν τῆς πάντων ἀδελφῶν καὶ ἀπίστων, αἱρετικῶν, καὶ Ἰουδαίων, καὶ Ἑλλήνων ἀκόλου τὰ ῥηθέντα ἡμῖν· ὅτι τῆς πάντων ἡμῶν εἶπεν ὁ αὐτὸς θεοφιλετάτος καὶ ἡμῶν ἐπισκόπος· ὅτι οὐ φθονῶ τῷ Χριστῷ γεγονότι θεῷ, ἵπτα καὶ γὰρ, εἰ βούλομαι, γίνομαι κατ' αὐτὸν· καὶ πάντας ἡμᾶς, ὡς λέγουσιν, ἀκηκοέναι τῆς ῥηθέντων· κατέδηλον ποιῶμεν τῇ ἡμετέρα θεοφιλίᾳ, ὅτι, ὡς ἐπὶ θεοῦ τῆς φιλανθρώπου, οὐτε παρ' αὐτῆς, οὐτε παρ' ἀλλοῦ οὐδενὸς ἀκηκοέναι ποιοῦν ποτε εἰρηθεῖν, οὐδέ εἰσιλ-

ANNO CHRISTI 451.

LEO P.I. CA. ἐπιπέτατος εἶπε· καλῶς ἢ ἡμετέρα φιλανθρώπινα ἀναγνωσθῆναι τὰ γράμματα τῆς κληρικῶν Ἐδέσσης, ἵνα μάθῃτε, ὅτι καὶ τῆς ἐπαχθέντων μοι διλλοτελεὶς εἰμι, καὶ βίβου ἐπαθόν. Ὁ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον· ἀναγνωσθῆτω τὰ γράμματα τὰ γραφέντα παρὰ τῆς ἐπιπέτατου κληρικῶν Ἐδέσσης. καὶ Ἰπποδρόμων, Βερονικιανὸς ὁ κατωσιωμητῆς σκηπτέρου τῆς θεοῦ κοινοῦ σωτῆρος ἀνέγνω. Διδασκαλία καὶ παράκλησις τοῖς θεοφιλετάτοις καὶ ὁσιωτάτοις ἐπισκόποις, Φωτίῳ καὶ Εὐστάθιῳ, παρὰ παντὸς τῆς κλήρου τῆς Ἐδέσσιων μητροπόλεως. ΠΑΡΑ πολλῶν καὶ διαφόρων τῆς ἀπὸ Φοινίκης παραχρησθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν μαρτυρῶν ἡμῶν τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιπέτατου τῶ θεοφιλετάτου καὶ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου Ἰβας, καὶ φελλῶντες ἐπὶ τῷ ῥηθέντι· ὑπεβλήθη καὶ τῆς καὶ τῶν τῆς πάντων ἀδελφῶν καὶ ἀπίστων, αἱρετικῶν, καὶ Ἰουδαίων, καὶ Ἑλλήνων ἀκόλου τὰ ῥηθέντα ἡμῖν· ὅτι τῆς πάντων ἡμῶν εἶπεν ὁ αὐτὸς θεοφιλετάτος καὶ ἡμῶν ἐπισκόπος· ὅτι οὐ φθονῶ τῷ Χριστῷ γεγονότι θεῷ, ἵπτα καὶ γὰρ, εἰ βούλομαι, γίνομαι κατ' αὐτὸν· καὶ πάντας ἡμᾶς, ὡς λέγουσιν, ἀκηκοέναι τῆς ῥηθέντων· κατέδηλον ποιῶμεν τῇ ἡμετέρα θεοφιλίᾳ, ὅτι, ὡς ἐπὶ θεοῦ τῆς φιλανθρώπου, οὐτε παρ' αὐτῆς, οὐτε παρ' ἀλλοῦ οὐδενὸς ἀκηκοέναι ποιοῦν ποτε εἰρηθεῖν, οὐδέ εἰσιλ-

ANNO CHRISTI 451.

είσηλθεν εἰς τὰ ὅσα τὰ ἡμέτερα οὐδὲν
 τιοδοτον οὐδέποτε· αἰαδεμαίζοντες ἐ-
 αυτῶν, καὶ τῆ φρεκτῆ γένην ἰσθδύ-
 νοις ποιούτες, εἰ οἰδαμὲν τὸ τιοδοτον εἰ-
 ρῆσαι παρ' αὐτῶν, ἢ ἔσθον τὸ ἐναπου-
 μνον τῆ ὀρθοδόξου πίστεως. εἰ γὰρ ποιούτου
 τινὸς ῥήδεις, ἡμερομῆδα, ἢ κοινωτή-
 σαι τῶ ἐπὶ τῆ, ἢ συλλειτουργήσαι αὐτῶν,
 τῆ ἐξαιτῆ ἰσθδύθωοι ἡμῶν ἡμερομῆδα,
 ὡς κοινωτήσαντες τιοδοτῶ * μῶς. πα-
 ρεκαλομῶν δὲ, καὶ δέομῆδα τῆς ἡμε-
 ρῆς ἑφίας, ὡς μὲν τὰ χεῖς συμπεῖ-
 σαι (Θ) αὐτῶν τιοφιλῆσαι τὸν ἡμῶν ἰπ-
 σοκτον, καὶ λαβεῖν τὴν αὐτῶν ποιμνίαν
 κινδυνώουσαν διασσωθῆναι παρὰ
 πάντων, μηδενὸς ὄντος τῆ ταύτης πρε-
 σβυῶν διωαμῶν· καὶ μάλιστα τῆς
 σωπελοῦ ἐορτῆς τῆς ἀγίου πάρα πρεσ-
 ελαιουοῦς, ἐν ἣ καὶ δια τὰς κατη-
 χήσεις, καὶ τῶν ἀξιουμῶν τῆς ἀγίου
 βαπίσματος, χεῖρα τῆς αὐτῶν παρου-
 σίας, καὶ ἀξιομῶν τῶν τῶν ἡμῶν τῶν δι-
 δασκαλίαν ἐν ταῖς τῶν πρεσβυ-
 τῶν τῆς ἡμερῆς ἑφίας, ὡς
 μηδὲνα ταύτῃ διαλαθεῖν.

Καὶ αἱ ἰσογραφαί.

* Θεομῆδα
 * ἐπιμῶν
 Lat.

* Θεομῆδα * Θεομῆδα πρεσβυτέρῳ πεποιήμα
 τῶν διδασκαλίαν ταύτῃ ἀμα ἐφῶς.
 * ἐπιμῶν
 Οὐρσικῶν πρεσβυτέρῳ πεποιήμα τῶν
 διδασκαλίαν ταύτῃ ἀμα ἐφῶς.
 Εὐλόγιος πρεσβυτέρῳ πεποιήμα τῶν
 διδασκαλίαν ταύτῃ ἀμα ἐφῶς.
 καὶ ἡ ἰσογραφή Συριακή.
 Λιβανίου πρεσβυτέρῳ πεποιήμα τῶν
 διδασκαλίαν ταύτῃ ἀμα ἐφῶς.
 καὶ ἡ ἰσογραφή Συριακή.
 Λεόντιος πρεσβυτέρῳ πεποιήμα τῶν
 διδασκαλίαν ταύτῃ ἀμα ἐφῶς.
 Concil. Tom. 9.

que in aures nostras ingressū est
 tale aliquid aliquando : anathe-
 matizantes nosmetipsos, & ter-
 ribili gehennæ nosmetipsos ob-
 noxios facientes, si nouimus ali-
 quid tale dictum ab eo, aut aliud
 aliquid contrarium catholicæ
 fidei. Si enim aliquo tali dicto
 acquiesceremus, aut communi-
 care ei qui dixit, aut communi-
 strare in sacrificio; vltimo sup-
 plicio fuisset obnoxii, tam-
 quam communicantes tali exe-
 crationi. Rogamus autem & de-
 precamur vestram sapientiam,
 vt eidem religiosissimo episco-
 po suadeatis, quatenus veloci-
 ter ad suum gregem reuerti fe-
 stinet, qui periclitatur ab omni-
 bus lacerari, cum nullus sit qui
 ei adesse præualeat; & maxime
 festiuitate salutifera sancti diei
 paschalis imminente, in qua &
 propter catechismos, & propter
 eos qui digni sunt sancto bap-
 tismate, opus est eius præsentia.
 Et petimus hanc instructionem
 nostram coram vestra sapientia
 gestis innecti, vt nullum hæc
 lateant.

Et subscriptiones.

Facidas presbyter feci hanc fug-
 gestionem cum focis.
 Vrsicinus presbyter feci hanc
 suggestionem cum focis.
 Eulogius presbyter feci hanc
 suggestionem cum focis. Et
 subscriptio Syra.
 Libanius presbyter feci hanc in-
 structionem cum focis. Et
 subscriptio Syriaca.
 [Rhodon presbyter similiter. Et
 subscriptio Syra.]
 Leontius presbyter feci hanc in-
 structionem cum focis.

H

ANNO CHRISTI 451. * Marcianus

Micallus presbyter, similitur.

* Μίκαλλος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Eusebius presbyter, similitur.

Εὐσέβιος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Basilus presbyter, similitur. Et subscriptio Syra.

Βασίλειος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις. ἢ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Abraamius presbyter feci hanc instructionem cum sociis.

Ἀβραάμιος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Patroinus presbyter, similitur. [Atticus presbyter, similitur.]

Πατροῖνιος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Bassus presbyter, similitur.

Βάσσος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Strategius presbyter, similitur. Et subscriptio Syra.

Στρατηγίος πρεσβύτερος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις. ἢ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Sabbatius diaconus feci hanc suggestionem simul cum ceteris.

Σαββατίος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

*Nicias

* Nicæas diaconus, similitur.

Νικίας διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Martyrius diaconus, similitur.

Μαρτίριος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Eulogius diaconus, similitur.

Εὐλόγιος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Sabbas diaconus, similitur.

Σάββας διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Iacobus diaconus, similitur. [Cyrus Leontii diaconus, similitur.]

Ἰάκωβος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Aphremius diaconus, similitur.

* Ἀφρήμιος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις. * Ἐπὶ ἡμῶν

Patricius diaconus, similitur.

Πατρικίος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Acacius diaconus, similitur.

Ἀκάκιος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

*Iaacius

* Sanctius diaconus, similitur.

Ἰσακίος διάκονος πεποίημα τῆν διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐτέροις.

Sabbas diaconus, qui dicor me-

Σάββας διάκονος, λεγόμενος Ἰακώβος, πε-

LEO P.I. CONCILIVM VALENTIN. MARCIANVS } IMPP. ANNO CHRISTI 451. * Marcianus. Ευσεβιος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Κιριλλος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Βασιλιος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Αβρααμιος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Πατρονιος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Αττικος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Βασσος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Στρατηγιος πρεσβυτερος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Σαββατιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Νικιας διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Μαρτιριος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Ευλογιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Σαββας διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Ιακωβος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Αφρημιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Πατρικιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Ακακιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Ισακιος διακονος πεποιημα την διδασκαλιαν ταυτην αμα ετεροις. Σαββας διακονος, λεγόμενος Ιακώβος, πε-

ANNO CHRISTI 451.

ποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Εὐσεβίος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Κύριλλος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Ἀβραάμιος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Ἀνυσίος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Ἀβίβος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Ἀνδρέας διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Ἀρβίος διάκονος ἀξιωματικὸς ἐγραψα ὑπὸ τῷ βλαβεράτου διακόνου Ὑπατίου, ὁμολογουμένως πεποιημένα τὴν διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Δαδοὺς διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Ἀβίβος διάκονος ἀξιωματικὸς ἐγραψα ὑπὸ τῷ βλαβεράτου διακόνου Οὐαλεντίνου, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτόν. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Εὐσεβίος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ. καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.
 Εὐλόγιος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ, ἐπιστάμνος ὑπὸ αὐτῆς ἀρχιεπισκόπου.
 Ἀβραάμιος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Ρωμανὸς διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Παῦλος διάκονος πεποίημα ἢ διδασκαλίαν ταύτην ἄμα ἐφ' ἑστέ.
 Παῦλος διάκονος ἀξιωματικὸς ἐγράψα

dicus, feci hanc suggestionem cum ceteris. Et subscriptio Syra.
 Eusebius diaconus, similiter.
 *Cyrus diaconus, similiter. *Cyrillus
 Abraamius diaconus, similiter. Et subscriptio Syra. [Lucianus diaconus, similiter.]
 Anysius diaconus, similiter. Et subscriptio Syra.
 Abibus diaconus, similiter. Et subscriptio Syra.
 Andreas diaconus, similiter.
 Arbibus diaconus rogatus subscripsi pro reuerendissimo Hypatio diacono, qui confessus est se fecisse hanc instructionem cum sociis.
 Dadoes diaconus feci hanc instructionem cum sociis, [stans pro ea usque ad mortem.]
 Abibus diaconus rogatus subscripsi pro reuerendissimo Valentino diacono, ob hoc quod non poterat. Et subscriptio Syra.
 Eusebius diaconus feci hanc instructionem cum sociis. Et subscriptio Syra.
 Eulogius diaconus feci hanc *petitionem cum sociis, & in *instructio-
 sto pro ea usque ad mortem. nem
 Abraamius diaconus feci hanc petitionem cum ceteris.
 Romanus diaconus, similiter.
 Paulus diaconus, similiter.
 Item Paulus diaconus rogatus

* Mara

subscripti pro* Mareà diacono, qui hanc fecit petitionem cum fociis.

Cyrillus diaconus feci hanc instructionem cum fociis.

Cæfarius diaconus, fimiliter.

Apeneus diaconus, fimiliter.

Maronius diaconus, fimiliter.

Fæcidas diaconus, fimiliter. Et subscriptio Syra.

Ioannes diaconus, fimiliter.

Gerontius diaconus, fimiliter.

Agapius diaconus, fimiliter.

Adelpius diaconus, fimiliter.

Sabbas diaconus, fimiliter. Et subscriptio Syra.

Bassus subdiaconus feci hanc petitionem cum fociis. Et subscriptio Syra.

Restitutus subdiaconus feci hanc instructionem cum fociis, instans pro ea vsque ad mortem.

Cyrus subdiaconus feci hanc instructionem cum fociis.

Restitutus subdiaconus rogatus subscripti pro Abibo subdiacono, qui hanc petitionem fecit cum fociis.

Thomas subdiaconus feci hanc petitionem cum ceteris. Et subscriptio Syra.

Bassus subdiaconus rogatus sub-

Ἰα ὑπὲρ Μαρῆ διακόνου, τῷ δὲ πεποικῶτος διδασκαλίαν ἅμα ἐῆφοις.

Κυρίλλος διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Καίσαριος διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Ἀπένιος διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Μαρόνιος διάκονος πεποίημαι τῷ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

* Φερίδης διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις. κὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Ἰωάννης διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Γερόντιος διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Ἀγάπιος διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Ἀδέλφιος ὑποδιάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Σάββας διάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις. Ἐ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Βάσος ὑποδιάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις. κὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Ρεστὶτὸς ὑποδιάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις, ἐνιστάμενος ὑπὲρ αὐτῆς ἕως θανάτου.

Κύρος ὑποδιάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις.

Ρεστὶτὸς ὑποδιάκονος ἀξιώθεις ὑπέγραψα ὑπὲρ Ἀβίβου ὑποδιακόνου, πεποικῶτος τῷ δὲ ἡ διδασκαλίαν ἅμα ἐῆφοις.

Θωμάς ὑποδιάκονος πεποίημαι ἡ διδασκαλίαν τῶν τῶν ἅμα ἐῆφοις. κὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Βάσος ὑποδιάκονος ἀξιώθεις ὑπέγρα-

LEO P.I. ... Ἰα ὑπὲρ Μαρῆ ... Κυρίλλος ... Καίσαριος ... Ἀπένιος ... Μαρόνιος ... Φερίδης ... Ἰωάννης ... Γερόντιος ... Ἀγάπιος ... Ἀδέλφιος ... Σάββας ... Βάσος ... Ρεστὶτὸς ... Κύρος ... Ρεστὶτὸς ... Θωμάς ... Βάσος ...

ANNO
CHRISTI
451.

Ἰαὺ Ἰπὶ Αβίβου ἀναγνώστου, ὁμολο-
γῶντος πεποιθήματι τῆς διδασκα-
λίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.

Ἀδελφίος ὑποδιάκονος πεποιθήματι τῆς
διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.

Εὐφράσιος ὑποδιάκονος πεποιθήματι τῆς
διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.
καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Ρωμύλος ὑποδιάκονος πεποιθήματι τῆς
διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.
καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Εὐσέβιος ὑποδιάκονος πεποιθήματι τῆς
διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.
καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Ποιμένιος ὑποδιάκονος πεποιθήματι τῆς
διδασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις.
καὶ ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Θεόφιλος ἀναγνώστου πεποιθήματι δι-
δασκαλίαν ταύτην ἅμα ἐῆφοις. καὶ
ἡ ὑπογραφή Συριακή.

Θεόφιλος διάκονος εἶπε δεόμεναι
ἐμῶν, ὁ ἐνέκα ταύτην αὐτῶν· ἐκ οὐ-
δα πῶς λέγεται ὁ διάκονος, ὁ ἐνέκα
αὐτῶν μὴ τὸ κληρικῶν αὐτῶν ἐκεί-
θεν, εἰ μὴ ὁμολόγησεν ὅτι ὅλων τῶν
κληρικῶν, ὅτι ἐγὼ ἠλλαξα τὴν λέ-
ξιν ἐκείνῳ, ἵνα ᾄδω τῶ ὀπισθό-
πῳ. καὶ μὴ ταῦτα ἐγγέτο ἡ ἀναφορὰ
ἀπὸ πόσεως τῆς πόλεως· καὶ κείτω ἐκεί-
νη ἡ λέξις εἰς τὴν ἀναφορὰν. κελύσα-
τε ζητιδιώται, εἰ μὴ ὁμολόγησεν ὁ διά-
κονος, ὅτι ἐγὼ ἠλλαξα τὴν λέξιν ἐπε-
ψεν αὐτὸν ἀπὸ Βηρυτοῦ. Ὁ μεγαλο-
πρεπέστατοι ἀρχόντες εἶπον τὰ μὲν ἀνα-
γνωσθέντα, φανερά· ἵνα δὲ μηδὲν ἐλ-
λέγη τοῖς δικαίως κριτιώται ὀφείλου-
σιν, ἀναγνωσκέσθω τὰ ἐν Ἐφέσῳ ἐν
τελευταίοις παρὰ Ἰβὰ τῆς βλαβεράτου
ὀπισθοπότου παραθέντα.

Παρχαίνος, καὶ Λουκλιῆσιος, καὶ

scripsi pro Abibo lectore,
qui se confessus est hanc pe-
titionem fecisse cum sociis.

Adelphius * lector feci hanc
petitionem cum sociis.

Euphrasius subdiaconus, simi-
liter. Et subscriptio Syra.

Romulus subdiaconus, simili-
ter. Et subscriptio Syra.

Eusebius subdiaconus, simili-
ter. Et subscriptio Syra.

Poemenius subdiaconus, simili-
ter. Et subscriptio Syra.

Theophilus lector, similiter. Et
subscriptio Syra.

Theophilus diaconus dixit:
Deprecor vos, qui detulit hanc
ipsam (nescio quomodo dici-
tur diaconus, qui eam deporta-
uit) postquam inde proiectus
est, si non confessus est coram
omnibus clericis, quia ego mu-
taui verbum illud, ut placerem
episcopo. Et post hæc relatio
facta est ab omni ciuitate, & est
illud verbum in relatione posi-
tum. Iubete quæri, si non con-
fessus est diaconus, quia ego
mutaui verbum: misit enim
eum a Beryto. Magnificentissi-
mi & gloriosissimi iudices dixe-
runt: Ea quidem quæ relecta
sunt, clarent: ut autem nihil de-
sit iuste iudicare debentibus, re-
legantur quæ in Epheso in vlti-
mum de Iba reuerendissimo e-
piscopo gesta sunt.*

Paschafinus & Lucentius &

*subdiaconus

*Latine, legi, legitimus, legit.

* Roma, auctoritas, auctoritas

Iulianus reuerendissimi episcopi, & Bonifacius reuerendissimus presbyter, vicarii sedis apostolicæ, per Paschasinum dixerunt: Synodus proferri non potest, in qua illa nefaria delicta relecta sunt, & ob hoc adlectionem videntur esse superflua ea quæ ibi sunt acta. Si ergo & a beatissimo & apostolico Romanæ vrbis episcopo omnia quæ ibi gesta sunt, vana sunt habita, claret, quia & sanctissimus episcopus Antiochenæ ciuitatis extra hæc est, [quem post hæc beatissimus episcopus in propria communionem suscepit. Necessarium est enim,] vt rursus eundem tranquillissimum & Christianissimum principem adeamus, quatenus illud Concilium sacræ * & pia lege neque nominari præcipiat.

Anatolius reuerendissimus archiepiscopus Constantinopolis nouæ Romæ dixit: * Hinc destructionem ea quæ in Epheso nuper gesta sunt, habuerunt, ex quo maxime post hæc optime sunt & Deo amabiliter emendata. Igitur definimus, nihil horum valere, quæ in illa (quæ Synodus dicitur) sunt confecta, nisi illud circa sanctissimum Maximum magnæ Antiochenæ ciuitatis episcopum: quoniam & sanctissimus Leo Romanus archiepiscopus in communionem eum recipiens, præesse eum Antiochenis iudicauit ecclesiæ: quam formam sequens & ipse approbauit, & præfens omne sanctum Concilium. Deprecamur autem piissimum & Christi amantissimum nostrum imperatorem, quatenus & pia lege fanciat, neque Synodum illam, quæ post primam in Epheso facta est, nominari, neque

* propria lege

* Ex ipso destruct.

Ιουλιανός, & Βονιφάσιος πρεσβύτερος τῆς ἀποστολικῆς θρόνου, διὰ Παχασίνου εἰπόντος συνόδου οὐ δυνάται ἐμφερεῖσθαι, ἐν ἧ τὰ ἀδελφὰ πλάσματα ἐκείνα ἀνεγνώσθων καὶ διὰ τὸ τοῦ αὐτοῦ φαίνεσθαι πρὸς ἀδελφῶν τὰ ἐκείνη πρὸς ἀδελφῶν. εἰ μὴ οὐκ ἐξ ἑαυτοῦ μακαριότητος καὶ ἀποστολικῆς ἀποστολῆς τῆς πόλεως Ῥώμης πάντα τὰ ἐκείνη πρὸς ἀδελφῶν μακάριον ὄντι, διὸν ὄντι, ὡς καὶ ὁ ἀγιώτατος ἀποστόλος τῆς Ἀποχθίων ἐκκλησίας ἔξω τοῦτον ἔβη. * ἵνα ἴδῃ τὸ ἀπὸ τῆς γαλιλιότητος καὶ Χριστιανικῆς βασιλείας ἀπὸ τῆς ἁγίας ὡς ἐκείνῳ τῆς συνόδου ἕξω ἴδῃ νόμου μήτε ὀνομαζέσθαι πρὸς ἀδελφῶν.

Ἀνατόλιος ὁ ἀλαβείστας ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἑὲς Ῥώμης, εἶπεν· αὐτὸν τῶν διὰ τὸν ἐξουσίαν τὰ κατ' Ἐφέσον πρὸς ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα μὲν τῶν καὶ καλίστων καὶ τῶν κατὰ Φίλιππον ἔχοντες τῶν διόρθωσιν. Ἰωαννοῦ * κατὰ τὸν Φίλιππον, μὴδὲν ἴδῃ ἐν ἐκείνῃ τῇ λεγομένη συνόδῳ πρὸς ἀδελφῶν κατὰ τὸν πῶν τῆς κατὰ τὸν μέγιστον Ἀποχθίων ὀνομαζέσθαι ἀποστόλου Μαξίμου· ἐπειδὴ ἦ καὶ ὁ ἀγιώτατος ἀποστόλος Ῥώμης Λέων εἰς κανονίαν αὐτὸν δεξάμενος, ἀρχὴν τῆς Ἀποχθίων ἐκκλησίας ἐδικαίωσεν. ὅτι οὐκ ἔστιν ἀκολουθῶν, αὐτὸς τε σωθήσεται, καὶ πᾶσα ἡ παροῦσα ἁγία σύνοδος, δεόμεθα ἵνα ἀλαβείστας καὶ Φιλοχρίστου ἡμῶν βασιλέως, ὡς ἐκείνῳ νόμῳ δεασίται, μήτε συνόδον ἐκείνην, τῶν κατὰ τὸν πρὸς ἀδελφῶν ἐν Ἐφέσῳ, ὀνομαζέσθαι,

* ἡ. κατὰ τὸν Φίλιππον

Leo P.I.
ANNO CHRISTI 431.
C
Iulianus
presbyter
et Bonifacius
episcopus
vicarii
sedis
apostolicæ
per
Paschasinum
dixerunt
Synodus
proferri
non
potest
in
qua
illa
nefaria
delicta
relecta
sunt
& ob
hoc
ad
lectionem
videntur
esse
superflua
ea
quæ
ibi
sunt
acta
Si
ergo
& a
beatissimo
& apostolico
Romanæ
urbis
episcopo
omnia
quæ
ibi
gesta
sunt
vana
sunt
habita
claret
quia
& sanctissimus
episcopus
Antiochenæ
ciuitatis
extra
hæc
est
quem
post
hæc
beatissimus
episcopus
in
propria
communionem
suscepit
Necessarium
est
enim
vt
rursus
eundem
tranquillissimum
& Christianissimum
principem
adeamus
quatenus
illud
Concilium
sacræ
& pia
lege
neque
nominari
præcipiat
Anatolius
reuerendissimus
archiepiscopus
Constantinopolis
nouæ
Romæ
dixit
Hinc
destructionem
ea
quæ
in
Epheso
nuper
gesta
sunt
habuerunt
ex
quo
maxime
post
hæc
optime
sunt
& Deo
amabiliter
emendata
Igitur
definimus
nihil
horum
valere
quæ
in
illa
(quæ
Synodus
dicitur)
sunt
confecta
nisi
illud
circa
sanctissimum
Maximum
magnæ
Antiochenæ
ciuitatis
episcopum
quoniam
& sanctissimus
Leo
Romanus
archiepiscopus
in
communionem
eum
recipiens
præesse
eum
Antiochenis
iudicauit
ecclesiæ
quam
formam
sequens
& ipse
approbauit
& præfens
omne
sanctum
Concilium
Deprecamur
autem
piissimum
& Christi
amantissimum
nostrum
imperatorem
quatenus
& pia
lege
fanciat
neque
Synodum
illam
quæ
post
primam
in
Epheso
facta
est
nominari
neque

ANNO CHRISTI 451.

μήτε ἡ τῆς ἐν αὐτῇ πεποιημένων
χερσίν.

Ιουβενάδιος ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Ἱεροσολύμων εἶπεν· ὁ παρὶς αὐτῶν πέ-
ρὲς τοῦτον τῶν ἀσεβῶν ἡμῶν βασιλεῖ,
θεασάτω τὸ θεοφιλὲς αὐτῶν κράτος.

Θαλασσιος ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Καισαρείας Καππαδοκίας εἶπε·
τὰ αὐτὰ καὶ γὰρ φρονῶ τῶν θεοφιλεστά-
των καὶ ὁσιωτάτων ἐπισκόπων Ἰβηνῶν.

Εὐσεβίου ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Ἀγκύρας Γαλατίας εἶπε·* συμφω-
νῶ καὶ γὰρ τῶν ὁσιωτάτων ἐπισκόπων Ἰου-
βενῶν πρὸς τὴν ἐκδοθέντων,
καὶ φρονῶ, καὶ λέγω.

Στέφανος ὁ ἀλαβέστατος ἐπί-
σκοπος Ἐφέσου εἶπε· καὶ γὰρ δοκιμάζω,
τὰ παρὰ κανόνας ἡγουμένη ἐν τῇ Ἐφε-
σίῳ μητροπόλει αἰατρῶν πλῆθος, ἐκ τῶν
τῆς ἀναρχίας καὶ Δομίου τῆς τῆς
Ἀναρχίας ἐπισκόπου, διὰ τὸ δεχθῆ-
ναι τὴν χρονοσίαν τῆς ἡγουμένης κανο-
νικῶς θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Μαξι-
μου ἀντὶ αὐτῶν ἐν τῇ ἀναρχίᾳ μητρο-
πόλει παρὰ τῆς ἀγιωτάτου δεχρεπι-
σκόπου Λέοντος, ἧς παρούσης ἀγίας
καὶ οἰκουμένης συνόδου.

Πέτρος ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Κορίνθου εἶπεν· οὐτε ἀφειδήμην ἀ-
πὸ τῆς ἱεροσύνης, ἐπεὶ μήτε ἐκινώ-
νησα τῇ συνόδῳ τῇ κατ' Ἐφεσον καὶ
ἐπομαί τῇ κατὰ τὴν τῆς ἐπιπέδων
τόπον τῆς ἀποστολικῆς καθεδρᾶς, καὶ
τῆς ἀγιωτάτου δεχρεπισκόπου Ἀνα-
τολίου.

Διογένης ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Κυζίου εἶπε· συναμνω καὶ γὰρ τοῖς ὁσιω-
τάτοις δεχρεπισκόποις.

Ἰωάννης ὁ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Σεβαστείας εἶπεν· ὁμογνωμότως

quidquam, quod in ea actum est, tenere.

Iuuenalis reuerendissimus e-
piscopus Hierosolymorum di-
xit: Quod placet de hac re piis-
simo & Dei amantissimo impe-
ratori nostro, eius imperium
Deo amicum sancire dignetur.

Thalassius reuerendissimus
episcopus Caesareae Cappado-
ciae dixit: Hac eadem & ego
sapio, quae Dei amantissimus
& sanctissimus Iuuenalis epi-
scopus.

Eusebius reuerendissimus e-
piscopus Ancyrae Galatiae di-
xit: Consona & ego sanctissimo
episcopo Iuuenali de hoc nego-
tio & sapio & dico.

Stephanus reuerendissimus
episcopus Ephesi dixit: Et ego
iudico, ut quae contra Canones
in Ephesina metropoli facta
sunt, infringantur, exceptis his
quae gesta sunt aduersus Dom-
num Antiochena civitatis epi-
scopum, ob hoc, quia ordina-
tio Dei amantissimi episcopi
Maximi facta pro eo canonice
in Antiochena metropoli, a san-
ctissimo archiepiscopo Leone
& hoc praesente sancto & vni-
uersali Concilio est suscepta.

Petrus reuerendissimus epi-
scopus Corinthi dixit: Neque
abstuli ipsi Ibae sacerdotium,
quia nec communicavi Ephesi-
no Concilio: & sequor exposi-
tionem horum qui sedis apo-
stolicae locum habent, & sanctis-
simi archiepiscopi Anatolii.

Diogenes reuerendissimus
episcopus Cyzici dixit: Et ego
consentio sanctissimis archiepi-
scopis.

Ioannes reuerendissimus epi-
scopus Sebastiae dixit: Simili

sententia, qua Dei amantissimus & sanctissimus episcopus Iuuenalis, & ego decerno, omnia auctoritati imperatoris nostri piissimi & Christianissimi permittens.

Constantinus reuerendissimus episcopus Bostræ dixit: Et ego consentio his quæ interlocuti sunt patres.

Theodorus reuerendissimus episcopus Damasci dixit: Et ego consentio omnibus quæ a sanctis patribus iuste & sancte formata sunt.

*statuta:

Critonianus reuerendissimus episcopus Aphrodisiadis dixit: Et ego consentio his quæ a sanctis patribus sunt formata.

Romanus reuerendissimus episcopus Myrorum Lyciæ dixit: Omnia quæ a piissimis & Christi amatoribus imperatoribus nostris formata sunt de Synodo quæ dicitur esse, cum non sit, & nos prone suscipimus.

*formantur de Syn.

Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomediæ dixit: Quod placuit sancto Concilio de his quæ in Epheso gesta sunt, hoc & mihi placet.

Cecropius reuerendissimus episcopus Sebastopolitanus dixit: Illud Concilium dicere non debemus.

Reuerendissimi episcopi clamauerunt: Omnes hæc eadem dicimus.

Igitur non amplius relectis iis quæ in Epheso gesta sunt, magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Quid placet ei de Iba reuerendissimo episcopo, sancta Synodus doceat.

*Latine, legimus, legit.

Paschasinus & Lucentius reuerendissimi episcopi, & Bonifacius presbyter, tenentes locum

πρωτοφιλιστατω και αγαποτατω επισκοπω Ιουβενάλιω Ιμφιλομα καιω, η αυθεντια η παυ επιδαις ης διαλεξατου και φιλοχριστου βασιλευς ημω.

Κωνσταντίνος ο διαλεξιατος επσκοπος Βοστρων ειπε· καιω συνηδεμα τοις παρα ης πατρων λαλησει.

Θεόδωρος ο διαλεξιατος επσκοπος Δαμασκου ειπε· καιω συναγω πασι τοις παρα ης πατρων δικαιως ε οσιως τυπωθει.

Κριτωνιανος ο διαλεξιατος επσκοπος Αφροδισιαδος ειπε καιω συνηδεμα τοις παρα ης αγιων πατρων τυπωθει.

Ρωμανος ο διαλεξιατος επσκοπος Μυρων της Λυκιας ειπε· παντα τα παρα ης διαλεξιατων και φιλοχριστων ημω βασιλευς τυπωθημα θεου της λεγομενης συνόδου, εκ ουσης δε, η ημεις προσθυμωσ δεχουμεθα.

Ευνωμιος ο διαλεξιατος επσκοπος Νικομηδειας ειπεν· οση δδξ η αγια συνωδη θεου προσθεντων εν Εφεισω, ης το καιω η δεξισα.

Κεκροπιος ο διαλεξιατος επσκοπος Σεβαστουπολεως ειπε· συνωδον εκαινω εκ οφειλομεν λεγειν.

Παντες ο διαλεξιατοι επσκοποι εβουλησαν· παντες τα αυτα λεγομεν.

Μηκειν τοινω αναγνωθεντων ης εν Εφεισω η προσθεντων, μεγαλοπρεπεστατοι και ενδξοτατοι αρχοντες ειπον· η παρεσμεν περ Ιβα ης διαλεξιατου η αγια συνωδος διδαξατω.

Πασχασινος και Λουκινιος ο διαλεξιατοι επσκοποι, και Βονιφάκιος πρεσβυτερος, επεχοτες

*συμμεριδι, αιγισαι, διεγρον, αιγισα.

τοπον

LEO P.I. CA. ANNO CHRISTI 451. ππαι ης δδξ... Concil. Tom

ANNO CHRISTI 451.

τόπον τῆς ἀποστολικῆς θρόνου, διὰ Πα-
χασίου εἶπον ἀναγνωσέντων τῆς χαρ-
τῶν, ἐγνωρῆν διὰ μὲν ἀποφάσεως τῆς
ἐπιμελῆτος ἐπισκοπῶν, Ἰβαν ^ϑ ἐπι-
μελῆτος ἀντιόχειας ^ϑ ἀποδεδειγμέναι·
ἀναγνωσθέντες τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ἐπέ-
γνωρῆν αὐτὸν ὑπαρῆν ὀρθόδοξον ^ϑ καὶ
διὰ τὸ δογματικῶς εὖ καὶ ἐπιμελῶς
ἐπισκοπῶν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἀφ' ἧς
ἀδικῶς ἐκείνην ἐξελήθει, ἀναγεω-
μεῖν. καὶ τῆς ἀναγνωσθέντος τῶν ἐπι-
σκοπῶν, καὶ πρεσβυτέρων αὐτῶν γε-
νηθέντων, τὸ δογματικῶς εὖ καὶ ἐπιμελῶς
ἐπισκοπῶν τῆς Αντιόχειας ἐκκλησίας,
ὡς καὶ οὗτου καὶ ἡ ^{*} τυπώσεται.

*τυπώσεται.

Ανατόλιος ὁ ἐπιμελής τῆς ἐπισκο-
πῆς Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώμης,
εἶπεν ἡ τῆς δικασάντων ἐπιμελῆτων
ἐπισκοπῶν πίστις, καὶ ἀναγνωσθέντων
τῆς παρακολούθησάντων, ἀντιόχειας ^ϑ
δείκνυσιν Ἰβαν τῆς ἐπιμελῆτος τῆς ἐπι-
μελῆτων αὐτῶν κατηγορημάτων. ὅ-
θεν πάντες ἐπὶ τῆ παρόντι ἀποδομα
καὶ ἀποδείξουσιν αὐτῶν τῆς νῦν δοθέντι καὶ
τῆς πίστεως ὅσον πρὸς τῆς ἀγίας συνό-
δου, καὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς οὐσίας του δε-
καεπισκοπῶν τῆς Ρωμαίων Λέοντος καὶ
ἀξιῶν αὐτὸν κρίνωσιν τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ ἔχα-
σαν τῆς φρονήσεως τῆς ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπι-
μελῆτος ἐκκλησίας. καὶ δὲ Νόννου τῆς ἐπι-
μελῆτος ἐπισκοπῶν τυπὸν δόσεσθαι ὁ ἐπι-
μελής τῆς Αντιόχειας ἐκκλησίας
Μαξιμου.

Μαξιμος ὁ ἐπιμελής τῆς ἐπισκοπῆς
τῆς Αντιόχειας πόλεως εἶπεν· ἀπὸ τῆς
δεξιῶς ἀναγνωσθέντων δὴλον κατέστη,
ὡς ὁ ἐπιμελής τῆς ἐπισκοπῆς Ἰβαν ἀ-
δικῶς ὅτι πάντων τῶν ἐπιμελῆτων αὐτῶν
καὶ ἐκ τῆς ἀναγνωσθέντων δὲ ἀναγερ-
Concil. Tom. 9.

fedis apostolicæ, per Paschasi-
num dixerunt: Relectis char-
tis, agnouimus ex sententia re-
uerēdissimorum episcoporum,
Ibam reuerēdissimum inno-
xium approbari. Relecta enim
eius epistola agnouimus eum ef-
se orthodoxum. Et ob hoc de-
cernimus, & honorem episco-
patus, & ecclesiam, a qua iniuste
& absens expulsus est, ei resti-
tuendam. De sanctissimo igitur
episcopo [Nonno] qui pro eo
paulo ante factus est, existima-
tionis erit venerabilis episcopi
Antiochenæ ecclesiæ, quid o-
porteat de eo formari.

*iudicii

*statui.

Anatolius reuerēdissimus
archiepiscopus Constantinopo-
lis nouæ Romæ dixit: Dei aman-
tissimorum episcoporum qui
causam iudicauerunt, fides, ac
lectio omnium horum quæ sunt
subsecuta, demonstrant inno-
xium Ibam reuerēdissimum
*ab accusationibus, quæ illatæ
sunt in eum. Vnde omnem in
præsenti de eo suspensionem abi-
iicio, quoniam consentit & sub-
scribit ei quæ nunc de fide sen-
tentia data est a sancto Conci-
lio, & epistolæ sanctissimi archi-
episcopi Romæ Leonis: & di-
gnum eum iudico episcopatu,
& habere curam eius ecclesiæ,
in qua pridem existeret. De
Nonno autem reuerēdissimo
episcopo formam dabit Maxi-
mus reuerēdissimus Antioche-
nus episcopus.

*a crimini-
bus, quæ il-
lata

Maximus reuerēdissimus e-
piscopus Antiochenus dixit:
Ex iis quæ modo relecta sunt,
manifestum est, quia ab omni-
bus ei illatis reuerēdissimus
Ibas innocens est repertus, & ex
relecto quoque rescripto epi-
I

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

stola, quæ prolata est ab eo qui aduertarius eius existit, orthodoxa eius declarata est dictatio. Vnde & ego decerno, eum & episcopatus recipere dignitatem, & ciuitatem propriam, sicut visum est & sanctissimis archiepiscopis, qui locum sanctissimi archiepiscopi Leonis retinent, & qui regia ciuitatis est, sanctissimo archiepiscopo Anatolio: Nonno nimirum Dei amantissimo episcopo, qui pro eo factus est, manente in eadem episcopatus dignitate, quo ad simul cum Dei amantissimis episcopis eiusdem diocesis meæ de * illius ordinatione deliberem.

* ipso delibetem.

Iuuenalis reuerendissimus Hierosolymorum episcopus dixit: Qui conuertuntur, hos scriptura diuina suscipi iubet. Quapropter & eos qui ab hæreticis reuertuntur, suscipimus. Vnde * peruideo reuerendissimum Ibam impetrare clementiam, quia & senex est, vt habeat episcopatus gradum, orthodoxus existens.

* equum esse censio, vt reuerendissimus Ibas clementiam impetret, quia

Thalassius reuerendissimus episcopus Casareæ Cappadociæ dixit: Cum reuerendissimi episcopi Photius & Eustathius causam Ibae inquisierint, & eum non condemnauerint; horum sententiæ inharrens, volo permanere eum in sacerdotio, sicut & sanctissimis præfulibus visum est, maxime quia in gestis promisit, se anathematizaturum illa, quæ accusatores aduersus eum deposuerant ex scripto.

Eusebius episcopus Ancyra Galatiæ dixit: Lectio sententiæ quæ in Tyro prolata est a fan-

του της Ἱεροσολῶν, τῆς περιουσιμῆτος παρὰ τῆς ἀιπῆκου αὐτῆς, ὁρῶν δὲ ὁ ὠφθῆν αὐτῆς ἢ ὑπαρξεία. ὅθεν κἀγὼ ἀφίξομαι, δοπολαβεῖν αὐτὸν τὴν τε ἀξίαν τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ τὴν οἰκίαν πόλιν, καὶ τὴν τοῖς ἀγιωτάτοις δεχηροποποῖσι συνῶδοξε, τοῖς ἐπέροισι τὸ ποπὸν τῆς ἀγιωτάτου δεχηροποποῦ Λέοντος, κὲ τὴν τῆς βασιλιουσιος ὀσιωπάτω δεχηροποποῦ Ανατολίω δηλαδὴ τῆς θεοφιλεσάτου ἐπισκοποῦ Νόνου, τῆς ἀπὸ αὐτῆς γηουδρου, μεύοντῶ ἐν τῇ αὐτῇ ἀξίᾳ τῆς ἐπισκοπῆς, ἐπὶ τῷ πῶδῃ αὐτῆς δοκιμάσαι με μὲν τῆς τῆς διοικήσεως θεοφιλεσάτων ἐπισκοποῦν.

Ιουβενάλιος ὁ βιλαβέσατος ἐπισκοπος Ἱεροσολυμῶν εἶπεν· Ἐδὸν ἐπιερεφοντας ἡ θεία γραφὴ κελβίει δεχίωαι. διὸ καὶ Ἐδὸν ἀπὸ αἰρετικῶν δεχίωαι. ὅθεν σωροσθ, ὁ βιλαβέσατον Ἰβαν φιλανθεροπίας τυχεῖν, τῷ καὶ γέροντι εἶ, ἐπὶ τῷ ἐχεδαμ αὐτῶ τῆς ἐπισκοποικῆς ἀξίωματῶ, ὁρῶν δὲ ὄντα.

Θαλασσῶς ὁ βιλαβέσατος ἐπισκοπος Καπουρειᾶς Καππαδοκίᾶς εἶπε· τῆς θεοφιλεσάτων ἐπισκοποῦν Φωτίου ἔ Εὐσταθίου δοκιμασαντων τὰ καὶ τῆ βιλαβέσατον Ἰβαν, ἔ μὴ κατακρινῶντων αὐτὸν, τῇ αὐτῶν ἰπολήμῃ ἡθεμλιμος κἀγὼ, βουλομαι αὐτὸν ἐχεδαμ τῆς ἱεροσιωῆς καὶ τῆ δόξαν τοῖς ἀγιωτάτοις πωρεδροῖς, διὰ τῆ μάλιεα ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἰποροῆδαμ αὐτῶ δὲ ἀδμαπόσι ἐκείνα, ἀπὸ τῶ κατήγοροι κατῶ αὐτῆς ἐγγραφως κατέδηντο.

Εὐσεβῶς ὁ βιλαβέσατος ἐπισκοπος Ἀγκύρας Γαλατίας εἶπεν· ἡ ἀνάγνωσις τῆ ὄρου τῆς ἐκ Φωνησάτου ἐν Τύρο, παρὰ τῆς ἀγιωτάτων

LEO P.I. C
 Ἰπποκράτους
 Ἰβαν, αἰς ὃ
 ἢ τῷ κερ
 εἰν ἔ π
 τοῖς ἰδόν
 ἀποφασί
 πὶ τὴν π
 Ἐλάφου, τ
 ἐπισκοπῶ
 παροῦτος ὡ
 ἔν ἰβαν ἀν
 ἔ ἀπὸ τῶ αὐ
 καὶ τῆς
 Σπασ
 πὶς Εὐσῆου
 καὶ ἀκατάμ
 ποχία, καὶ
 κἀμ ἰβαν
 πῆς, εἰνα
 αἰοῦς.
 Διορῆς ὁ
 Κουμου ἐπε
 πὶ παρὰ τῶ
 Φωτίου ἔ Εὐ
 σταθίου Ἰβαν, καὶ
 ἰβαν ἔ ἔδον κ
 τῆς συμμῆ
 γροφῆς τῶ αὐ
 διογρασάτου ὁ
 αἰουσιμῆτος π
 Καουρεπῶ
 πὶ Βοσταν εἶπ
 κελῶς ἔξασ
 Ἰβαν τῶ θεοφιλε
 Θεόδωρος ὁ
 πὶς Δαμασκῶ
 κατονίως παρὰ
 ὄσον ἐπὶ τῶ
 πῶ Ἰβαν, κἀγὼ
 Μελῆτῶ
 Concil. Tom

ANNO CHRISTI 451.

Ἐπισκόπων Φωτίου καὶ Εὐσταθίου, ἐδή-
δαξεν, ὡς ὁ ἀλαβέστατος Ἰβας ἐν κεί-
νῳ τῷ κριτικῷ ἀνέθεματι Νεστό-
ρειον καὶ τὰ ἀσέβη αὐτοῦ δόγματα, καὶ
τοῖς ὁρθοῖς συνέθετο δόγμασι. διὸ καὶ ὁ
καθ' ἑαυτὸν ἀλαβέστατος Ἐπισκο-
πος τῶν πληροφροῦν τούτων δε-
ξάμενος, τὸ δεῖν ἔχειν αὐτῷ τῶν
Ἐπισκοπῶν ἐδοκίμασεν. καὶ ἔπειτα
παρόντος Ἰβανος αὐτὸν δευσεβέστα-
τον Ἰβαν ἀναθεματίζοντα Νεστόρειον καὶ
τὰ ἀσέβη αὐτοῦ δόγματα, ἐχεῖται βου-
λομαι τῆς δευσεβουσίας.

Στέφανος ὁ ἀλαβέστατος Ἐπισκο-
πος Ἐφέσου εἶπε. ὁ ἀλαβέστατος Ἰ-
βαν ἀναθεματίζοντα Νεστόρειον καὶ Εὐ-
τυχίαν, καὶ τὰ ἀσέβη αὐτῶν δόγματα,
καθὼς ἠπιφύλαξαι, καθὼς καὶ ὁ ἅγιος
πατήρ, εἶναι ἐν τῇ τάξει τῆς Ἐπι-
σκοπίας.

Διογένης ὁ ἀλαβέστατος Ἐπισκοπος
Κυζίκου εἶπε. ὁ ἅγιος ἐκ Φωνιτικῶν
παρὰ τὸν θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων
Φωτίου καὶ Εὐσταθίου καὶ τῶν θεοφιλε-
στάτου Ἰβαν, κρατεῖν ἐδικαίωσα, τῶν μά-
λιστα καὶ τῶν κατηγόρου τῶν ἐκμεμέ-
νοισι συναγέσθαι διὰ τῆς οἰκείας ὑπο-
γραφῆς τῶν αὐτῶν ἐκπεδέχθη ὅρα, καὶ νῦν
ἀναγνωσθέντι ἔπειτα τῆς ἀγίας τῆς καὶ
οἰκουμένης συνόδου.

Κωνσταντῖνος ὁ ἀλαβέστατος Ἐπισκο-
πος Βοστανῶν εἶπε. συναγέσθαι καθὼς τοῖς
καλῶς δόξασιν τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ καὶ
Ἰβαν τῷ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου.

Θεόδωρος ὁ ἀλαβέστατος Ἐπισκο-
πος Δαμασκού εἶπε. τοῖς ἀκολουθῶσι ἐ-
κωνονικῶς παρὰ τὸν ἅγιον πατέρα ὁρε-
δεῖσιν ἔπειτα τῶν καθεστώτων τῶν θεοφιλε-
στάτου Ἰβαν, καθὼς συναγέσθαι.

Μελέτιος ὁ ἀλαβέστατος Ἐπι-
Concil. Tom. 9.

atissimis episcopis Photio & Eu-
stathio, docuit quia reueren-
dissimus Ibas in illo iudicio ana-
thematizauit Nestorium & e-
ius impia dogmata, & consensit
rectis dogmatibus. Quapropter
& praefati reuerendissimi epi-
scopi hanc satisfactionem reci-
pientes, cum episcopatum reti-
nere debere censuerunt. Et in
praesenti igitur eundem reli-
giosissimum Ibam anathematiz-
antem Nestorium & eius im-
pia dogmata, permanere in sa-
cerdotio volo.

Stephanus reuerendissimus
episcopus Ephesi dixit: Reue-
rendissimum Ibam anathema-
tizantem Nestorium & Euty-
chem, & eorum impia dogma-
ta, & ego decerno, sicut & san-
cti patres, in ordine episcopa-
tus existere.

Diogenes reuerendissimus e-
piscopus Cyzici dixit: Senten-
tiam quae prolata est a sanctissi-
mis episcopis Photio & Eusta-
thio de reuerendissimo episco-
po Iba, tenere oportere iudico,
maxime quia & eius accusato-
res * ibi positi, subscriptione
propria expositae illi definitio-
ni consentiunt, quae nunc rele-
cta est in sancto hoc & vniuer-
sali Concilio.

* qui vrge-
bant.

Constantinus reuerendissimus
episcopus Bostrorum dixit: Et
ego consentio iis quae bene visa
sunt sancto Concilio de Iba Dei
amantissimo episcopo.

Theodorus reuerendissimus
episcopus Damasci dixit: His
quae consequenter & canonicè
a sanctis patribus definita sunt
super persona religiosissimi Ibae,
& ego consentio.

Meletius reuerendissimus epi-
I ij

scopus Larissæ, tenens locum Domni reuerendissimi episcopi Apameæ Syriae, dixit: Et ego consentio iis quæ bene definita sunt a sanctissimis patribus de reuerendissimo episcopo Iba.

Romanus reuerendissimus episcopus Myrorum Lyciæ dixit: Sicut relectorum nobis fides suavit, & ego decerno eundem reuerendissimum episcopum Ibam permanere in sacerdotio, sicuti est & a sanctissimis patribus & archiepiscopis definitum: utique eo anathematizante Nestorium & Eutychem, & ea quæ impie sapuerunt.

Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomediæ [dixit: Iam quidem ex iis quæ relecta sunt, innoxius approbatus est reuerendissimus Ibas. In quibus etenim dicendo male, culpæ visus est beatissimum Cyrillum, in postremis recte confessus, illa, in quibus culpauerat, refutaui. Vnde & ego anathematizantem eum Nestorium & Eutychem, & impia eorum dogmata, & consentientem iis quæ a sanctissimo episcopo Leone scripta sunt, & huic vniuersali Concilio, dignum esse episcopatu decerno.]

Ioannes reuerendissimus episcopus Sebastie, & Seleucus reuerendissimus [episcopus] Amasie, & Constantinus reuerendissimus episcopus Melitenus, & Patricius reuerendissimus episcopus Tyanorum, & Petrus reuerendissimus episcopus Gangrorum, & Atarbius reuerendissimus episcopus Trapezuntis, habens locum reuerendissimi episcopi * Dorothei Neocæsareæ, dixerunt: Defi-

* Theodori

scopus Λαρίσσης, ἐπέγραυεν τὸν τόπον Δόμου τῆς Βιλαβέσατου Ἐπισκόπου Ἀπαμείας Συρίας, εἶπε· σιωπῆσαι καὶ τῶν τοῖς ὁμοδοξοῦσι καλῶς παρὰ τῆς ἀγίας καὶ ὁσίων πατέρων πατρὶ τῆς Βιλαβέσατου Ἐπισκόπου Ἰβᾶ.

Ρωμαῖος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας εἶπεν· ὡς ἡ τῆς διαγνωθέντων ἐπίστασεν ἡμᾶς πίστις, ἐκρίνω καὶ τὸν Βιλαβέσατον Ἐπίσκοπον Ἰβᾶν ἐχόντων ἰεροσωμῶν, καὶ ἀγιώτατοι δὲ χειροτόκοι ἐψηφίσαντο· διλονόησαν ἀναθεματίζοντα Νεστόρον καὶ Εὐτύχηα, καὶ τὰ ἀσεβῆ αἰμάτων φρονήματα.

Εὐνόμιος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Νικομηδείας,

καὶ Ἰωάννης ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Σεβαστίας, καὶ Σέλευκος ὁ Βιλαβέσατος Ἀμασείας, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Μελιτινῆς, καὶ Πατρικῖος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Τυανῶν, καὶ Πέτρος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Γανγκρῶν, καὶ Ἀταρβῖος ὁ Βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Τραπεζουῦντος, ἐπέγραυεν καὶ τὸν τόπον τῆς Βιλαβέσατου Ἐπισκόπου Θεοδοῦρου Νεοκαισαρείας, εἶπον· ὁ

LEO P.I. C. ANNO CHRISTI 451. ...

ANNO
CHRISTI
451.

ρος τῆς ὁμοιωτικῆς ἐπιτοκίας τῶν Φω-
τίου καὶ Εὐσταθίου αἰδούτων ἐδύξετο
ὁμοίως ὁμοίως ὁμοίως ὁμοίως
δὲ καὶ ἡ αὐτῆ ἀρνησις παρθενομορφῶν
ἡμᾶς ἀπὸ τῶν δόξαδων αὐτῶν κατέστησε
Φίλον τῆς αἰετῆς δεσποτικῆς Χριστοῦ τῶ
Φιλαμύθεον. ὅθεν καὶ πῶς κρίσιν τῆς
ἰσιστάτων πατέρων καὶ πάσης τῆς
ἀγίας συνόδου, δίκαιον κρινόντων αὐ-
τῶν καὶ ἡμεῖς ἀπολαβεῖν τῶν βαθμῶν
τῆς ἐπιτοκίας, ἀναθεματίζοντα αὐ-
τῶν δηλονότι Νεστόριον καὶ Εὐτυχέα,
καὶ τὰ ἀσεβῆ ἁπάντων δόγματα, καὶ συν-
ωμοθετοῦν καὶ πάντα τῆ ἀγίας πατρῆς
συνόδου.

Φραγκίων ὁ ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας
Φιλιππουπόλεως, καὶ Βασίλειος ὁ
ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας Τραιανοπο-
λεως, εἶπον τῶν τῆς κρίσεως μὴ παρόντων,
ἀλλὰ μὴτε παρεσληθέντα, καὶ μηδένα
ἔσπον βλασφημῶν ὑπὸ τῆς ἕνεχθῆς
σὺν κατ' αὐτῶν ἰησοῦ δοκιμαζόμενον.

Νερέως ὁ ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας
Λαοδικείας Φρυγίας εἶπε συναγαγόντων
ὁμοιωτικῶν πατρῶν τῆς ἀγίας πατρῶν ἐπι-
τοκίας τῶν ὁμοιωτικῶν ἐπιτοκίας.

Φλωρέντος ὁ ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας
Σαρδίων Λυδίας εἶπε σύμφημι
καὶ τῶν τῶν ἰσιστάτων πατέρων ἐπι-
τοκίας τῶν ὁμοιωτικῶν ἐπιτοκίας.

Εὐσέβιος ὁ ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας
Δορυλαίου εἶπε ἰσιστῶν ὁμοιωτικῶν
πατέρων ἀποδοτικῶν ἰσιστῶν ὁμοιω-
τικῶν τῶν ὁμοιωτικῶν ἐπιτοκίας, καὶ τῶν
συναγαγόντων.

Πάντες ὁμοιωτικῶν ἐπιτοκίας
ἐβόησαν πάντες τὰ αὐτὰ λέγον-
τες. Νεστόριον καὶ Εὐτυχέα ἀρ-
ναθεματίζοντες.

Ἰβας ὁ ὁμοιωτικὸς ἐπιτοκίας

nitio reuerendissimorum epi-
scoporum Photii & Eustathii
demonstrat innoxium reueren-
dissimum episcopum Ibam: si-
militer autem & Ibae abnega-
tio facit nos ad eum recipien-
dum proniores. Amica etenim
semper est Domino Christo cle-
mentia. Vnde secundum iudi-
cium sacrorum praesulum &
totius sancti Concilii, iustum
decernimus & nos, eum recipere
gradum episcopatus, quippe
cum anathematizet Nestorium
& Eutychem, & impia eorum
dogmata, & per omnia huic
sanctae Synodo consentiat.

Francion reuerendissimus e-
piscopus Philippopolitanus, &
Basilius episcopus Traianopoli-
tanus, dixerunt: Qui in iudicio
neque praesens fuit, sed neque
aduocatus est, eum nullo modo
laedi per sententiam, quae aduer-
sus eum prolata est, iudicamus.

Nuncchius reuerendissimus
episcopus Laodiceae Phrygiae
dixit: Consentio iis quae defi-
nita sunt a sanctis patribus de
Iba reuerendissimo episcopo.

Florentius reuerendissimus
episcopus Sardinum Lydiae di-
xit: Et ego * eadem colloquor
iis quae iam dicta sunt de Iba re-
uerendissimo episcopo.

Eusebius reuerendissimus e-
piscopus Dorylaei dixit: * Tan-
tis patribus sanctis episcopa-
tum reuerendissimo Ibae red-
dentibus & ego consentio.

Omnes reuerendissimi epi-
scopi clamauerunt: Omnes ea-
dem dicimus. Nestorium modo
anathematizet, Eutychem [&
eius dogmata] modo anathe-
matizet.

Ibas reuerendissimus episco-

pus dixit: Et iam in scripto anathematizavi Nestorium, eiusq; dogma, & nunc anathematizo eum decies millies. Quod enim semel * cum satisfactione fit, si fiat decies millies, non contristat. Anathema & ipsi Nestorio & Eutychi, & vnam dicenti naturam. Et omnem eum qui non sapit sicut hæc sancta Synodus, anathematizo.

*ex animo

Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Quæ iudicata sunt a sancto Concilio de Iba reuerendissimo episcopo, propriam vim retinebunt.*

*Latine, legi, legit.

ἐπεὶ καὶ ἡδη ἐξεδέχθη ἀναθεματισθῆναι Νεστορίου καὶ τὸ δόγμα αὐτοῦ, καὶ νῦν ἀναθεματίζω αὐτὸν ἑκατόκις. ὃ ἅπασι μὲν πληροφροσύνης ἡρώδη, καὶ μωραίας ἡρώται, οὐ λυπεῖ. καὶ διὰ δόγμα καὶ αὐτῶν Νεστορίου, ἔστι Εὐτυχίου, καὶ τῶν λέγοντι μίαν φύσιν καὶ πάντα εἶναι τὸ μὴ φρονουῦντα ὡς φρονεῖ ἡ ἀγία συνόδος αὐτῆς, ἀναθεματίζω.

Οἱ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχιερεῖς εἶπον τὰ δικαιώματα παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου τοῦ Ἰβᾶ ἔστω διαβεβαίωται ἡ σπουδὴ, πλὴν ἰδίαν ἰσχυρῶς ἐξεί.

*Dum sit, legitur, legit.

ACTIO DE DOMNO ANTIOCHENO.

CONSVLATV domini Marciani perpetui Augusti, & qui fuerit nuntiatus, sexto Kalendarum Nouembrii, Calchedone secundum præceptum diuinissimi & clementissimi domini nostri imperatoris, conuenientibus in sancta ecclesia sanctæ martyris Euphemix, magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum & exconsule ordinario & patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo præfecto sacri consistorii Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo sacrorum officiorum magistro Vincomalo: conuenientibus etiam Paschasino & Lucentio reuerendissimis episcopis, & Bonifacio reuerendissimo presbytero, vicariis sanctissimi archiepiscopi senioris Romæ Leonis, & Anatolio reuerendissimo archiepiscopo maximi nominis Constantinopolis, & Maximo reuerendissimo archiepiscopo Antiochiæ Syriæ, & Iuuenale reuerendissimo episcopo Hierosolymitano, & cetera sancta Synodo, quæ ex sanctione diuinissimi & clementissimi domini nostri Marciani imperatoris in Calchedonenfi ciuitate congregata est, quorum nomina infra sunt scripta. Et residentibus vniuersis ante cancellos sancti altaris, Maximus reuerendissimus episcopus Antiochiæ dixit: Deprecor magnificentissimos & gloriosissimos iudices, & sanctam hanc & vniuersalem Synodum, vt humanitatem exercere in Domnum, qui fuit Antio-

LEO P.I. CA
 chix episc
 de ecclesi
 Pascha
 Bonifacio
 sinum reu
 beatissim
 Maximie
 stofatis in
 dem men
 suo arbit
 ei de sua
 rit, largia
 rum. Q
 uotissim
 Anatolia
 canus dix
 scopi Ant
 ipse tales
 no, qui fuit
 ter hoc præ
 Iuena
 dor & es
 mi. Vni
 merito su
 tum eius la
 manus cog
 xerunt: A
 viri religio
 probauit,
 linquentes
 manu eda
 ΠΡΑΞΙ
 ΤΗ ΤΗΣ
 ἀγία
 ΥΠΑΤΕ
 Μαρκιαν
 καὶ τῶν ἀλλοτρίων
 εἶναι καὶ λαὸν δὴ
 ἡδὴ καὶ τὸν λαὸν

ANNO
CHRISTI
451.

chia episcopus, dignemini, & statuere ei certos sumptus de ecclesia qua sub me est.

Paschasinus & Lucentius reuerendissimi episcopi, & Bonifacius presbyter, vicarii sedis apostolicae, per Paschasinum reuerendissimum episcopum dixerunt: Sanctus & beatissimus papa, qui episcopatum sancti ac venerabilis Maximi episcopi Antiochenae ecclesiae confirmavit, iusto satis iudicio eius meritum approbasse videtur; si quidem memoratus reuerendissimus episcopus Maximus suo arbitrio Domino voluerit esse consultum, ut sumptus ei de sua ecclesia, miserationis intuitu, prout aestimauerit, largiatur; ut contentus alimoniis, quiescat in posterum. Quae confessio Graece per Beronicianum virum deuotissimum, secretarium sacri consistorii, tradita est. Anatolius reuerendissimus episcopus Constantinopolitanus dixit: Laudo & ego condolentiam beatissimi episcopi Antiochiae Maximi, in quibus spontanea voluntate ipse tales precatórias obtulit, ut sumptus praestaret Domino, qui fuit episcopus ecclesiae sanctae quae sub eo est, praeter hoc praedicto nihil requirente.

Iuuenalis episcopus Hierosolymitanus dixit: Amplector & ego consilium sancti episcopi Antiochiae Maximi. Vniuersa sancta Synodus vociferata est: Laudabiles merito sunt benevolentiae archiepiscopi. Omnes cogitatum eius laudamus. Hic decet eius existimationem humanus cogitatus pontificis. Magnificentissimi iudices dixerunt: Amplectente sancta Synodo arbitrium Maximi viri religiosi episcopi Antiochenis, quod de Domino probauit, & nos eidem consentimus, eius arbitrio derelinquntentes quae sunt de Domni honorificentia. Et alia manu edantur.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΝΔΕΚΑ-
ΤΗ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ
ἀγίας συνόδου.

ACTIO VNDECIMA
CALCHEDONENSIS
CONCILII.

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῆς δευτέρας ἡμῶν
Μαρκιανῶς αἰωνίᾳ Αὐγούστου,
καὶ τῆς δευτέρας ἡμέρας τοῦ
ἔτους καλῶν δῶν Νοεμβρίου, ἐν Καλ-
χηδόνι καὶ κέλευσιν αἰσιματάτου ἡμῶν &

CONSVLATV domini no-
stri Marciani perpetui Au-
gusti, & qui fuerit nuntiatus,
quarto Kalendas Nouembris,
in Calchedone secundum iul-
sionem diuinissimi & piissimi

domini nostri imperatoris conuenientibus in sanctissima ecclesia sanctæ martyris Euphemie, magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum, ex confule & patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo præfecto sacrorum prætoriorum Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo magistro sacrorum officiorum Vincomalo : conuenientibus etiam Paschasino & Lucentio reuerendissimis episcopis, & Bonifacio reuerendissimo presbytero, tenentibus locum sanctissimi ac beatissimi episcopi antiquæ Romæ Leonis, & Anatolio reuerendissimo episcopo magni nominis Constantinopolis nouæ Romæ, & Maximo reuerendissimo episcopo Antiochiæ Syriæ, & Quintillo reuerendissimo episcopo Heracleæ Macædoniæ, tenente locum sanctissimi Anastasii Thesalonicensium episcopi, & Thallasio reuerendissimo episcopo Casareæ Cappadociæ, & Stephano reuerendissimo episcopo Ephesi, & reliquo sancto & vniuersali Concilio, ex diuali decreto in Calchedonenfium ciuitate congregato: & residentibus omnibus ante cancellos sancti altaris, ingressus Bassianus reuerendissimus pridem factus episcopus in Ephesiorum metropoli, adharente sibi etiam Cassiano reuerendissimo presbytero, * dixit: Violentiam passus, adiuuissimum nostrum imperatorem, eique supplicauit; & direxit diuinas literas ad sanctum & magnum & vniuersale Con-

* dixit:

βίσεβράτου βασιλέως συνελθόντων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μάρτυρος Εὐφημίας, τῆς μεγαλοπρεπέστατης καὶ ἐσδοξοτάτης στρατηλάτου, διπλοῦ ὑπάτων ἔπιτρομίου Ανατολίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατης καὶ ἐσδοξοτάτης ἐπαρχοῦ τῆς ἱερῆς πραγματικῆς Παλλαδίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατης καὶ ἐσδοξοτάτου μαγίστρου τῆς δεινῆς ὀφφικίων Βινκομάλου συνελθόντων τε Παχασίνου καὶ Λουκιωσίου, τῶν βίλαβεστάτων ἐπισκόπων, καὶ Βονιφάτιου τῆς βίλαβεστάτου πρεσβυτέρου, ἐπεχόντων τὸ τόπον τῆς ἀγιωτάτου καὶ ὁσιωτάτου ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρου Ρώμης Λέοντος, καὶ Ανατολίου τῆς βίλαβεστάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς μεγαλωνύμου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης, ἔπι Μαξιμίου τῆς βίλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Συρίας, καὶ Κωνσταντίνου τῆς βίλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἡρακλείας Μακεδονίας, ἐπέχοντος τὸ τόπον τῆς ἀγιωτάτου ἐπισκόπου τῆς Θεσσαλονικέων Ἀναστασίου, καὶ Θαλασίου τῆς βίλαβεστάτου ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ Στεφάνου τῆς βίλαβεστάτου ἐπισκόπου Ἐφεσίου, καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου, τῆς καὶ ἀποστολικῆς τῆς ἁγίας ἀποστόλου καὶ βίσεβράτου ἡμετέρου ἐν τῇ Καλχηδονίαν πόλει συναθροισθείσης, καὶ καθεδόντων πάντων παρὰ τῆς κατέλλων τῆς ἀγίας ὑποσηλείου, εἰσελθόντων Βασσιανὸς ὁ βίλαβεστάτος, ὁ παρὸν γρηγόριος ἐπισκοπος τῆς Ἐφεσίων μητροπόλεως, συνόντων αὐτῶ καὶ Βασσιανὸς τῆς βίλαβεστάτου πρεσβυτέρου, εἶπε: Βίαν παθόντων, παροσθέντων τῶν βίλαβεστάτων ἡμετέρων βασιλέων, καὶ ἐδεδίχθη αὐτῶ. Ἐκατέπεμ-

* in. ouis. * Cassiani

LEO P.I. C
 ANNO CHRISTI 451.
 ἐκείνου ἐπι
 ἡμετέρου
 καὶ ὁσιωτάτου
 καὶ τῆς ἀγιωτάτου
 μαγίστρου
 καὶ τῆς ἀγιωτάτου
 ἐσδοξοτάτου
 ἀποστόλου καὶ
 βίσεβράτου ἡμετέρου
 ἐν τῇ Καλχηδονίαν πόλει
 συναθροισθείσης, καὶ
 καθεδόντων πάντων
 παρὰ τῆς κατέλλων
 τῆς ἀγίας ὑποσηλείου,
 εἰσελθόντων Βασσιανὸς
 ὁ βίλαβεστάτος, ὁ παρὸν
 γρηγόριος ἐπισκοπος τῆς
 Ἐφεσίων μητροπόλεως,
 συνόντων αὐτῶ καὶ
 Βασσιανὸς τῆς βίλαβεστάτου
 πρεσβυτέρου, εἶπε: Βίαν
 παθόντων, παροσθέντων
 τῶν βίλαβεστάτων ἡμετέρων
 βασιλέων, καὶ ἐδεδίχθη
 αὐτῶ. Ἐκατέπεμ-

ANNO CHRISTI 451.

δὸν, ὡς ἀκούδιώσαμε. καὶ ἐπὶ πάν-
τα τὰ γινόμενα ἐν τῇ ἀγία συνόδῳ
ἐκέλευσεν ἡ δεῖα κορυφῆ παρούσης τῆ
ἡμετέρας μεγαλοπρεπείας ἐξετασθῆ-
ναι, ὡς ἀκαλῶ τῆ ἡμετέρου ἐξουσίαν
καὶ τὴν ἀγίαν συνόδον, ὡς τὸ δεῖον γράμ-
μα ἀιαννωδιώται, καὶ ἀκούδιώσαμε,
καὶ τὰ * διηγήσαμι Φυλαχθῆναι. Ὁ
ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον ἀιαννω-
σκέδατο τὸ δεῖον γράμμα. καὶ ἐπὶ δό-
ξεντος αὐτοῦ, Βερονικιανὸς ὁ κατωσω-
μῆρος μαγιστριανὸς καὶ σπικρητῆρ
τῆς δεῖου κοινοσφαιλου, ἀνέγνω.

Αὐτοκράτορες Καίσαρες Οὐαλεντι-
νιανὸς ὁ Μαρκιανὸς, νικηταί, ἑγ-
παυδοχοί, τῇ ἀγία συνόδῳ, τῇ καὶ
δεῖον ἡμῶν διακρίσιμα ἐν Καλχη-
δόνι συναθροισθῆσι.

ΒΑΣΣΙΑΝΟΣ ὁ ἀλαβείατος
πολλὰ ἀποπαύσαμεν ἡμῶν, ἀ-
να ταῖς αὐτῆς δεήσεσι ταῖς τῶδε τῶ
δεῖον ἡμῶν γράμματι ἡσποπεταμέ-
νας ἀεὶ ἐχέτω, ἡξίωσε, παρὰ τῆ ἡ-
μετέρας ἀγίωσυνῆ ταῦτα γυμνασθῆ-
ναι. δελησάτω πόνω ἡ ἡμετέρας ἀλα-
βεία, δεξαμένη ταῦτα ἡμῶν τὰ δεῖα
γράμματα, (ἡπίστω τὰ τῶ ἀρχιμα-
τος, ὁ τυπὸν δοῦμαι) ἡμῶν περιε-
μῆρον. Ὁ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον
καὶ αἱ ἡσποπεταμέναι δεήσεις ἀιαννω-
σκέδασαν. ὁ αὐτὸς ἀνέγνω.

Τῆς γῆς καὶ θαλάσσης καὶ παντὸς αἰθέ-
ρων ἔθνος καὶ γένους δεσπότης,
Φλαυίῳ Οὐαλεντινιανῶ ὁ Μαρκι-
ανῶ, τοῖς αἰωνίοις Αὐγούστοις,
δέησις ὁ ἱκεσία παρὰ Βασσιανῶ
ταπίνου ὁ ἐλαχίστου ἐπισκόπου.

ΠΑΣΑ ἡ σωπεία * μὲν τὸ δεῖον
ἡ ἡμετέρας γαλλωδότης ὑπαρχῆ,
ὁξαρῆτος δὲ τῶ ἱερέων τῶ Χριστοῦ. διὸ
Concil. Tom. 9.

cilium, vt me audiat. Et quo-
niam omnia quæ mouentur in
sancto Concilio, diuinus apex
præfente vestra magnificentia
præcepit examinari, rogo ve-
stram potestatem, sanctumque
Concilium, vt literæ diuinæ le-
gantur, & ego audiar, & mihi
quæ sunt iusta, seruentur. Glo-
riosissimi iudices dixerunt : Li-
teræ diuinæ legantur. Quibus
traditis, Beronicianus vir deu-
tus, magistrarianus & secretarius
diuini consistorii, legit.

Imperatores Casares Valenti-
nianus & Marcianus, vi-
ctores & triumphatores,
(maximi, semper colendi
Augusti,) sancto Concilio,
quod sacro nostro decreto Cal-
chedone collectum est.

BASSIANVS reuerendissi-
mus multa incongrua pas-
sus, contenta in precibus eius,
quæ his nostris diuinis literis
subditæ sunt, petit a vestra san-
ctitate hæc discuti. Fectinet igi-
tur vestra reuerentia, has nos-
tras suscipiens literas, causam
discutere, & formam quæ vobis
visa fuerit, proferre.

Gloriosissimi iudices dix-
erunt: Et preces, quæ subiectæ
sunt, relegantur. Idem relegit.

Terræ marisque & totius huma-
ni generis dominis Flauis
Valentiniano & Marciano
perpetuis Augustis, supplica-
tio & deprecatio a Bassiano
humili & pusillo episcopo.

OMNIS salus violentiam pa-
tientium, post Deum ve-
stra tranquillitas est, præcipue
autem sacerdotum Christi. Qua-
K

* diuiz, id est
sacra leg.

* Placeat
igitur ve-
stra reue-
rentia, cum
has nostras
susceperit
literas,

Bassiani epi-
scopi litera
ad Valenti-
nianum &
Marcianum
impp. supplic-
atoria pro
causa sua.

* διηγήσα-
μι ταῦτα

* ὁξαρῆτος
ἡμῶν, ἡ.

ANNO
CHRISTI
451.

propter & ego ad has preces veni prouolutus vestigiis vestris, vt in his mei misereamini. Nam quæ in me præsumpta sunt, lacrymis & gemitibus plena & inenarrabilia esse noscuntur. Sed vt breuiter pietati vestræ suggeram, quidam eorum qui sacerdotio funguntur, nec non & alii vulgares, crudelia & interdicta legibus in me facere præsumpserunt, & talia, quæ neq; a barbaris sunt aliquando cõmissa. Spernentes enim Dei timorem, & immaculorum virtutem mysteriorum, quam ex humillimis manibus meis Deo misericordia susceperunt, postquam a nobis mysteriorum perfectio celebrata est, repente apprehendentes me, & abripientes de sancta ecclesia, plagis afficiebant, ducentes & portantes in foro; aliquando vero & recludentes, gladiis me subiecerunt. In iis itaq; dum ipse vitæ periculum sustineret, furentes & abripientes pallium sacerdotii mei, in sede posuerunt quemdam ex iis, qui & ipse præsumpserat ea quæ in me incongrue facta sunt, & in locum meum. Et post hæc, quascumq; res habueram mobiles vel immobiles, abstulerunt, & sicut voluerunt, sibi partiti sunt. Super hæc etiam, multos hominũ meorum diuersis plagis morti tradiderunt, ita vt funera ante ianuas sanctæ Dei ecclesiæ quidam exponerent. Quia ergo (Deo mihi teste, & hominibus potentibus & venerabilibus) in nullo culpabilis extiti ex iis quæ in me dicta sunt, atque in me præsumpta: supplico vestræ pietati, & prouoluor diuinis vestris sacratisque vestigiis, qua-

*sacrificiũ absolutum est,

*verberibus

*cadavera

καὶ ὡς ἐπὶ τὰς δὲ τὰς δειήσας ἐλήλυθα, προσκυλῶνδὸν ὑμῶν ποῖς ὑμετέροισι ἰγρήσιν, ἐν τούτοις με κατελεθῆναι. Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμὲ ὁλμῆδεντα, δακρυῶν καὶ στεναγμῶν δὴ ἀμέσα ὑπαρξῆς, καὶ ἀδύνητα. Ἄλλ' ἵνα διὰ σωτηρίας αἰαδιδαξῶ ἢ ὑμετέραν δισθεσίαν, ἵνα ἐστὶ ἐν τῷ τὰ γματὶ ἢ ἰερατείας, καὶ ἄλλων πινῶν τυχαίωντων, δὴνὰ καὶ ἀπιγορὸν δὴ τῶν νόμοις εἰς ἐμὲ, ὡς εἶρηται, τεπολμῆκασι τῶν αὐτῶν, οἷα οὐτε ὑπὸ βαρβαρῶν τετολμηται ποτε. ὡς εἰ φρονήσαντες γὰρ ἢ φόβον ἔδειξεν, ἔτ' ἢ ἀρχαίων μυστηρίων δύναμιν, ἡνὰ ἐν τῷ ἐλέω θεοῦ, ὡς πεφρονόχρον μου ἐδέξαντο, μὴ τὸ πῶν ἢ ἀρχαίων μυστηρίων τελέσαι ἡμᾶς λήθησαν, παρὶ αὐτῶν χροσσιμῶν με, ἀρπάσαντες ἀπὸ τῆς ἁγίας ἐκκλησίας, πληγαῖς ἠκλόντο μοι, ἀζροντες ἔφειροντες ἐν τῇ ἀγορᾷ ποτε δὲ καὶ ἐκκατάκλεισον ποιοῦντες, εἴφει με κατέβαλον. ἐν τούτοις τῶν εἰς αὐτὸ τὸ ζῆλον κινδυνολογῶν μου, μανιῶντες ἐν στερηλοισιν, ἀρπάζαντες τὸ σθελεόλαγον ἢ ἐμῆς ἰερασιῶν, ἕνα πινὰ, καὶ αὐτὸν εἰς αὐτῶν ἢ ἰολμῶντων ἰα εἰς ἐμὲ γένημῶν ἀποπήματα, εἰς τὸ ποῖν ἢ ἐμῶν. καὶ λοιπὸν καὶ ὅσα ἢ ὑπῆρχέ μοι πρὸς ἀμείλια ἐν τῇ κινήσει καὶ ἀκινήσει, ἀφείλοντο, καὶ ὡς ἡβελήθησεν, εἰς ἐαυτοῖς κατεμερίσαντο. πολλὰς ἢ καὶ τὰ διαφρονῶν μου ἀύροσπον δανατῶν καὶ πληγαῖς διαφόροις κατέβαλον ὡς ἐκ καὶ τὰ λείψανα ποτὶ τὸ εὐροῖν ἢ ἁγίας ἔδει ἐκκλησίας ἵνα ἐπέδειντο. ἐπεὶ ἔν ἐν ἄδενι, ἢ δεῖ μοι μδρτυροῖντος, καὶ ἀύροσπον ἢ δανατῶν καὶ ὄλαβῶν, παρὰ ἄμπος ἐγγυόμενον ἐπὶ τούτοις τοῖς εἰρημῶν καὶ ὁλμῆδεις παρὶ αὐτῶν εἰς ἐμὲ, δεομαι ἢ ὑμετέρας δισθεσίας, ἔπροκυλῶνδὸν μου ἢ τῶν ὑμῶν ἢ ἀρχαίων

LEO P.I.
ANNO CHRISTI 451.
ἐπὶ τὰς δὲ τὰς δειήσας ἐλήλυθα, προσκυλῶνδὸν ὑμῶν ποῖς ὑμετέροισι ἰγρήσιν, ἐν τούτοις με κατελεθῆναι. Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμὲ ὁλμῆδεντα, δακρυῶν καὶ στεναγμῶν δὴ ἀμέσα ὑπαρξῆς, καὶ ἀδύνητα. Ἄλλ' ἵνα διὰ σωτηρίας αἰαδιδαξῶ ἢ ὑμετέραν δισθεσίαν, ἵνα ἐστὶ ἐν τῷ τὰ γματὶ ἢ ἰερατείας, καὶ ἄλλων πινῶν τυχαίωντων, δὴνὰ καὶ ἀπιγορὸν δὴ τῶν νόμοις εἰς ἐμὲ, ὡς εἶρηται, τεπολμῆκασι τῶν αὐτῶν, οἷα οὐτε ὑπὸ βαρβαρῶν τετολμηται ποτε. ὡς εἰ φρονήσαντες γὰρ ἢ φόβον ἔδειξεν, ἔτ' ἢ ἀρχαίων μυστηρίων δύναμιν, ἡνὰ ἐν τῷ ἐλέω θεοῦ, ὡς πεφρονόχρον μου ἐδέξαντο, μὴ τὸ πῶν ἢ ἀρχαίων μυστηρίων τελέσαι ἡμᾶς λήθησαν, παρὶ αὐτῶν χροσσιμῶν με, ἀρπάσαντες ἀπὸ τῆς ἁγίας ἐκκλησίας, πληγαῖς ἠκλόντο μοι, ἀζροντες ἔφειροντες ἐν τῇ ἀγορᾷ ποτε δὲ καὶ ἐκκατάκλεισον ποιοῦντες, εἴφει με κατέβαλον. ἐν τούτοις τῶν εἰς αὐτὸ τὸ ζῆλον κινδυνολογῶν μου, μανιῶντες ἐν στερηλοισιν, ἀρπάζαντες τὸ σθελεόλαγον ἢ ἐμῆς ἰερασιῶν, ἕνα πινὰ, καὶ αὐτὸν εἰς αὐτῶν ἢ ἰολμῶντων ἰα εἰς ἐμὲ γένημῶν ἀποπήματα, εἰς τὸ ποῖν ἢ ἐμῶν. καὶ λοιπὸν καὶ ὅσα ἢ ὑπῆρχέ μοι πρὸς ἀμείλια ἐν τῇ κινήσει καὶ ἀκινήσει, ἀφείλοντο, καὶ ὡς ἡβελήθησεν, εἰς ἐαυτοῖς κατεμερίσαντο. πολλὰς ἢ καὶ τὰ διαφρονῶν μου ἀύροσπον δανατῶν καὶ πληγαῖς διαφόροις κατέβαλον ὡς ἐκ καὶ τὰ λείψανα ποτὶ τὸ εὐροῖν ἢ ἁγίας ἔδει ἐκκλησίας ἵνα ἐπέδειντο. ἐπεὶ ἔν ἐν ἄδενι, ἢ δεῖ μοι μδρτυροῖντος, καὶ ἀύροσπον ἢ δανατῶν καὶ ὄλαβῶν, παρὰ ἄμπος ἐγγυόμενον ἐπὶ τούτοις τοῖς εἰρημῶν καὶ ὁλμῆδεις παρὶ αὐτῶν εἰς ἐμὲ, δεομαι ἢ ὑμετέρας δισθεσίας, ἔπροκυλῶνδὸν μου ἢ τῶν ὑμῶν ἢ ἀρχαίων
Oti cadu-
ræto Ba-
sæstare
n. Basan-
pis ante
ἢ γρημῶν
αυτοῖς Σπ-
μου κρη-
καλα δὴ
ἢ αὐτῶν ἢ
πῶν, ἕνα π-
αυτοῖς ὡ-
οἰεῖται. Ὁ
εἶπον ὡ-
Φανος ὁ
Φανος ὁ
κενῶν ἢ
ἢ Ἀσπ-
εὐκατά-
Concil. T. 10

ANNO CHRISTI 451.

ἰγνώων, ὅπως θεασάσαι κατὰ ξιώσει τὸ ὑμῶν ἔργον κράτος διὰ θείας ὑμῶν ὑποσημειώσεως κατὰ πεμπομένης πρὸς τὴν ἁγίαν συνόδον, διαγνωσιν συκροτηθῆναι μετὰ ξυμῶν τε καὶ ἐλεεινῶν, καὶ αὐτῶν τῶν ταῦτα διαπραξαμένων εἰς ἐμὲ, καὶ λεγόντων ἔχοντα πρὸς ἐμὲ, θεασάσαι δὲ ἵνα ποικιλιῶν ἡμετέραν θεότητα, ὡς μὴ ἕξιναι ἡμῖν, ἐπαρῆν μοι μεθοδείαν, ἀρχὴς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦμαι μεταξὺ ἐμοῦ τε καὶ τῶν ὑμῶν διαδικῶν πρὸς τὸ ἴδιον ἔδος αὐτοῖς ὅτι ποιῆν τῆσο, πρὸς τὸ μὴ πρὸς ἕνα με αὐτῶν, ἔτι παρ' αὐτῶν ἐπιφροσύνη μοι, ἔτι παρ' ἐμοῦ λεγόμενα ὅτι τὸ δὲ χριεῖων ἐν τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, ἐπὶ τῆς θείας ὑμῶν ἀκοῆς ἀναγαγῆν δόξωμαι ἢ ἡμῖν ἢ ὁφείλοισθα παρ' αὐτῶν ἐπικριθῆναι εἰς τῆς ἀγαγῆν, καὶ τούτου τυχόν, τῆς συνήθους βίχας τῶ θεῷ ἀναπέμψω ὑπὲρ τῆς ἀγιότητος ὑμῶν κράτους διὰ παντός.

Οἱ ἐνδοξοτάτοι ἀρχόντες εἶπον λέγω βασιανὸς ὁ ἐλαβεῖσα τῆς πρὸς ἐπιφροσύνης παρ' αὐτῶν ἀπαδείκτων. Βασιανὸς ὁ ἐλαβεῖσα τὸς ἐπισκοπὸς εἶπε πολλοὶ μὲν εἰσιν ὁ δὲ δὲ δὲ δὲ τῶν γενημένων αὐτοῖς ὅτι ὁ ἀρχὴ ἐπισκοπὸς Στέφανος. οὗτος γὰρ ἔτι τὸ θεῖον μου κατέχει, καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄλλα καλῶ δοκιμασθῆναι πάντα ἀναγκαῖα ὅτι ἡ ἐρεθιστὴ ἢ κτημάτων. ἡ τῆς, ἐδὴ τίποτε ἡμῶν ἢ δοκιμασοῖσιν ὁ πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὡς θέλοισιν, ὁ εἰσοῖσιν. ὁ ἐνδοξοτάτοι ἀρχόντες εἶπον ἡτοιμασθῶ πρὸς ταῦτα Στέφανος ὁ ἐλαβεῖσα τὸς ἐπισκοπὸς. Στέφανος ὁ ἐλαβεῖσα τὸς ἐπισκοπὸς ἀπεκρίνατο· εἰσὶν ἐν ταῦτα ὁ ἐπισκοπὸς τῆς Ἀσιατικῆς διοικήσεως ἔτι ἔλασσι, καὶ συνιστάμεθα ἐαυτοῖς, ἐστὶν ὁ ἐπισκοπὸς

Concil. Tom. 9.

tenus sancire dignetur vestra caelestis potestas, sacra vestra subnotatione missa ad sanctum Concilium, ut cognitio fiat inter me * miserrimum, & eos qui in metalia * praesumpserunt, ac dicunt aliquid se aduersum me habere. Hoc insuper sancire vestram diuinitate exoro, ut nulli liceat vexationem aliquam mihi inferre, donec ad finem perueniant ea quae inter me & aduersarios meos aguntur. Nam consuetudo illorum est hoc facere, ne in eos videar praequalere, & ea quae mihi ab eis inferuntur, vela me dicuntur, coram sacerdotibus in sancto Concilio, vestris sacratissimis auribus referre: & ut detur nobis, qui debeat quae ab eis definita fuerint, effectui mancipare: * vt his potius, consuetas orationes referam incessanter Deo pro perpetuo vestrae potestatis imperio.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Dicat Bassianus reuerendissimus nomina eorum qui ab eo sunt accusati. Bassianus reuerendissimus episcopus dixit: Multi quidem sunt; princeps tamen horum ipse est, qui nunc episcopus est Stephanus. Hic enim & sedem meam tenet, & res: & rogo omnia examinari. Necessarium est enim potius sacerdotium, quam possessione. Queratur enim si quid peccauit: inquirant patres nostri, & sicut volent, decernant. Gloriosissimi iudices dixerunt: Stephanus reuerendissimus episcopus ad ista respondeat. Stephanus reuerendissimus episcopus dixit: Sunt hic episcopi Asianaë diocesis: veniant, * & probamus quae nostra sunt. Est episcopus

* miserabilem, perpetrarunt,

* ab ipsis possim emergere,

* &

* & nosipfos defeudemus.

K ij

Magnesiæ Leontius, Maonius episcopus Smyrnæ, & ceteri qui hic sunt. Gloriosissimi iudices dixerunt: Interim tu responde. Stephanus reuerendissimus episcopus Ephesi dixit: Ille neque ordinatus est in Epheso, sed vacante sancta ecclesia, colligens feditioforum turbam cum gladiis, & aliis quibusdam * arena- riiis, superingressus est, & sedit ibi. Si huc iudicat vestra magnificencia esse episcopum, alia ratio est. Hoc ergo expulso secundum Canones, & proiecto vt merebatur, me quadraginta episcopi Asiæ, suffragio & nobilium & * plebis, & totius reuerendissimi cleri, & omnis ciuitatis, ordinauerunt. Hodie enim quinquaginta annos habeo in Ephesino clero. Bassianus reuerendissimus [episcopus] dixit: Noli me circumuenire. Ego & canonicè factus sum episcopus, & ostendo hoc, & a nullo depositus sum, nec accusatus ab aliquo, neque culpatus. Sed & ego a iuuenili ætate mea vixi pauperibus, & *ptochium feci, & in eoposui septuaginta lectos, & omnes languentes & vlceratos hospitio suscipiebã. Memnon autem qui fuit episcopus Ephesi, *inuidiam habens in istis, quoniam diligebam ab omnibus, nihil non egit vt expellerer a ciuitate: & immisit manus suas vt me ordinaret episcopum Euzorum, & hoc fecit. Ego autem non acquiescebam, sed ab hora tertia vsq; ad sextam * coram altari me plagis afflixit: & sanctum euangelium & altare sanguine est impletum. His igitur ita gestis ego sic permani, neque ad

Μαγνησίας Λεόντιος, Μαμόνιος ἐπίσκοπος Σμυρνῆς, καὶ ἄλλοι οἱ ἐπιβληθέντες ἐφ’ ἐμὲ ἡμεῖς δὲ ἰσχυροὶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήραμεν αὐτὸς. Στέφανος ὁ ἀρχαῖος ἐπίσκοπος ἐφ’ ἐσοῦ ἔπεισεν οὐκ ἐξ ἠρεσκονήσει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀσίας ἐκκλησίας, συναρχῶν ὄχλου ἀτακτον μὴ ἐπιφῶν καὶ ἄλλων ἰσχυρῶν ἐρασιμαρίων, ἐπίσκοπος ἦλθε, καὶ ἐκατέδρα ἐν αὐτῇ. εἰ τῶτον κρίνει ἡ ὑμετέρα μεγαλοπρέπεια ἐπὶ ἐπίσκοπον, ἄλλος λόγος ὄστί. τούτου δεσποδέντος καὶ κανόνας, καὶ ριφέντος ἀξιώσεως, ἐμὲ τεσσαρεσκαιδεκάτοισι ἐπίσκοποι τῆς Ἀσίας ἡμίφωτον καὶ λαμπροῦσθατον, ἐπὶ τῆς ἱεροσολῶν καὶ τῆς ἀλαβέσσας παντός κλήρου, καὶ τῶν λοιπῶν πάντων τῆς πόλεως πάνσι, ἐξήρατόνησαν. σημερον δὲ πενήτηκοι ἐπὶ ἐγὼ ἐν τῷ κλήρῳ ἐφέσου. Βασσιανὸς ὁ ἀλαβέσσας εἶπε: μὴ περιετρέχει με. ἐγὼ καὶ κανονικῶς ἐξηρόμην καὶ ἀκνήνω τῶτον: οὐτε κατεγράδην παρὰ ἄλλου, ἀλλὰ ἐκ νέας ἡλικίας ζῶν τῶν πτωχῶν, ἐπὶ πτωχῶν ἐπιόντων, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐξοδισκοῦσθα κραβάτα, ἐπὶ πάντας ἑδὴ νοσοῦντας ἐπὶ τραυματισμένους ἐξένειμι. Μέννων δὲ ὁ γυμνασίῳ ἐπίσκοπος ἐφέσου, φρονήσας τούτοις, ἐπὶ ἡραπάμην παρὰ πάντων, πάντι ἐπιόνσιν ἐπὶ τῷ ἐκκλησίᾳ αἰματῆς τῆς πόλεως. καὶ ἐπέβαλε τὰς χεῖρας αὐτῶ ἐπὶ τῷ χροτονισαί με ἐπίσκοπον εὐζῶν. ἐπὶ τὸ ἐπιόνσιν. ἐγὼ δὲ οὐ κατεδρεχόμεν, ἀλλὰ ἀπὸ ὕρας περὶ τῆς ἑως ἑκτῆς ἐπὶ τῆς θυσιασθείου με ἀνήλοσκαι καὶ τὸ ἄγιον διαγάμιον ἐγμάθη αἰμάτων, καὶ τὸ θυσιασθείου. τούτου δὲ οὕτω γεγονός, ἐγὼ ἔμεινα οὕτω, μήτε εἰς τιμῶ

* i. gladiatores, qui in arena depugnant.

* primatus.

* i. hospitium pauperum.

* his rebus inuidens.

* in altari confitebatur.

* in altaribus.

* in altaribus.

* in altaribus.

* in altaribus.

ANNO CHRISTI 451.

*σικαδλ

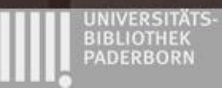
*αυτ. 1.

πόλιν ἀπελθὼν, μήτε αὐτῷ τιῶ πό-
λιν εἰδὼς· ἐμένα δὲ οὕτω. καὶ σω-
βῆ αὐτῷ Μέννονα τέλει τῆ βίου
χρησάσθαι. μὲν ταῦτα ἐχρηστονήθη
Βασίλει· οὕτω δὲ μετακαλεσά-
μενος τῷ σωζοδῶν τῆς ἐπαρχίας, καὶ
μαθὼν παρ' αὐτῶν τιῶ βίαν ἡ ἐπα-
ρχία, ὅτι *σικαδλ ἡ, ἐχρηστονήσεν ἐν
τῇ πόλει οὐκ εἰνὴ ἀλλ' Ἐπίσκοπον, ἐ-
μοὶ δὲ ἀπέδωκε τιῶ κοινωνίαν καὶ Ἐπί-
σκοπον τῆς Ἐπισκοπῆς. σωβῆ δὲ τῆτον
παλιν τέλει τῆ βίου χρησάσθαι, ἐμέ
δὲ μὲν πολλῆς δυνάμεως καὶ βίας ἐν-
χρηστονήσεν εἰς τιῶ αὐτῷ πόλιν Ἐφε-
σον ὁ λαὸς, ἔδ ὁ κληρῶν, καὶ Ἐπί-
σκοποι ὧν εἰς Ολύμπιον ὁ Ἐπίσκοπος
ἐν ταῦτά ἐστι. γοῖς δὲ ταῦτα ὁ εὐσε-
βέστατος ἡμῶν βασιλεὺς, ὡς τῆ τῆ το αὐ-
τῶ ἐβελήσασε· καὶ ὡς τῆς δια ἕσο-
μνητικοῦ ἐδήλωσεν ἐν Φανερῶν, βε-
βαιῶν τῷ Ἐπισκοπῷ. μὲν ταῦτα ἀ-
πέστρεψε σάκρον παλιν διὰ Εὐσεβίου τῆ
σιληνταρίου, βεβαιώσασιν τῷ Ἐπι-
σκοπῷ. ἦλθον δὲ ἐν τῇ βασιλευσῆσι
Κωνσταντινουπόλει καὶ λαβόμενος ἡ-
μαῖς ὁ αὐτὸς δεσπότης, ἐμέ τε καὶ Ἐπί-
σκοπον τῆς αὐτῆς βασιλευσῆσι πό-
λεως Ἐπίσκοπον Πρόκλον, φίλους ἡ-
μαῖς ἐποίησε· ἔδ οἰκονώσασιν μετ' αὐ-
τῶν, ἔδ μὲν πάντων τῶν καὶ ἡμερῶν ἕρε-
δῶτων Ἐπισκοπῶν. ἔδ συνοδικῶ ποιή-
σας ὁ αὐτὸς ὁσῶτατος Πρόκλον, ἀπέ-
στρεψε ἔδ τῇ πόλει, ἔδ τοῖς Ἐπισκοποῖς,
ἔδ τοῖς κληρικοῖς. ἐμένα δὲ οὕτως ἐ-
γὼ τετραετῆ χρόνον· ὡς καὶ δέκα
Ἐπισκοποῖς με χρηστονήσασιν, καὶ πολ-
λοῖς κληρικοῖς. καὶ ἐν εἰρήνῃ ἡμῶν
διαζώντων, ἀπὸ καὶ δι' ἀναφορῶν
ἐγνώρισαν αὐτοῖ ὁσῶτατοι Ἐπί-
σκοποι καὶ ὁ εὐσεβέστατος κληρῶν

ciuitatem vadens, [neque peni-
tus ecclesiae illi communicans,
in qua nominatus fueram,] neq;
penitus ipsam ciuitatem videns.
Mansi ergo sic, & cōtigit ipsum
Memnonem finem vitae suscipere.
Post hæc ordinatus est Ba-
silius. Is autem euocans Conci-
lium prouinciae, & agnoscens ab
eis violentiam quam fuerat pas-
sus, & quoniam machinatio fue-
rat, alium in illa ciuitate ordina-
uit episcopum, mihi vero reddi-
dit communionem & locum e-
piscopatus. Contigit iterum &
hunc finem vitae suscipere, me
autem cum multa necessitate &
vi inthronizauerunt in eadem
ciuitate Ephesi populus & cle-
rus & episcopi, quorum vnus e-
piscopus Olympius hic est. Ag-
noscens autem hæc piissimus
noster imperator, *repente hoc
confirmauit, & continuo per
commonitorium aperte decla-
rauit, confirmans episcopatum.
Postea direxit iterum sacra per
Eustathium silentiarium, quæ
confirmaret episcopatum. Veni
autem in regiam Constantino-
polim: & suscipiens nos idem
rerū dominus, id est, me & eum
qui erat in ipsa regia ciuitate, e-
piscopum Proclum, amicos nos
fecit: & communicauit cum eo,
& cum omnibus episcopis qui
*per singula tempora sunt reper-
ti. Et faciens synodicam idem
sanctissimus Proclus, direxit &
ciuitati & episcopis & clericis.
Mansi itaque sic quatuor annis,
ita vt decem episcopos ordina-
rem, & multos clericos. Et cum
in pace degeremus, (quæ etiam
per relationem suam manifesta-
uerunt ipsi sanctissimi episco-
pi & reuerendissimus clerus

* statim

*tunc tem-
poris

piissimo nostro imperatori, & perpetuæ Augultæ;) placida voluntate suscipiens eorum pietas, repente rescripsit mihi & ipsis sanctissimis episcopis & clericis, & direxerunt per silentiarium. Relectis autem diuinis syllabis, omnes nos glorificauimus Deum, quia eorum pietas de ecclesiarum pace adeo curam gerit. Craffina autem die Missas celebrauimus omnes simul, & post Missas, manus iniicientes inluserunt me, & cum vi abripuerunt pallium sacerdotii mei, & omnia bona mea: & fumentes vnum ex ipsis hunc Stephanum, fecerunt eum episcopum. Stephanus reuerendissimus [episcopus Ephesi] dixit: Iubeat vestra potestas, episcopos qui sunt hic, venire, vt appareat veritas coram vestra magnificentia. Gloriosissimi iudices dixerunt: Pro qua re vocas reuerendissimos episcopos? Stephanus reuerendissimus [episcopus Ephesi] dixit: Vt testentur de vniuersis quæ gesta sunt, quãdoquidem ipse superintrauit in sanctam ecclesiam cum gladiis & arenariis & aliis quibuldam, & sedit in fede. Et pro hoc expulsus est a sanctis patribus, & a sanctissimo regie ciuitatis Romæ Leone, & a beatissimo sanctæ memoriæ Flauiano Constantinopolitanæ vrbs, & ab Alexandrino & Antiocheno. ab his enim expulsus * est. Ecclesiastico enim iudicio mea humilitas constituta est. Cognouerunt omnes, & consenserunt, & sanctæ memoriæ Theodosius imperator, & vniuersa Synodus. Pro his enim misit sanctæ memoriæ imperator Theo-

το δισθεσάτω ημῶν βασιλεῖ, & τῆς αἰωνία Αὐγούστη, διδυμῶς δεξάμην ἡ αὐτῆς δισθεσά, ἀθις αἰτέζασαν ἐμοί τε καὶ αὐτοῖς τοῖς ὁσιωτάτοις ἑπισκοποῖς καὶ τοῖς κληρικοῖς· καὶ ἀπέστειλαν διὰ σιληνπαρελου. αναγνωθουσῶν ἡ τῶν θείων συλλαβῶν, πάντες ἐδοξασαμῶν ὁ θεόν, ὅτι οὕτως φροντίζει ἡ αὐτῶν δισθεσά, πᾶσι τῆς εἰρήνης τῆς ἐκκλησιῶν. τῆς αὐτερον ἡμερᾶς λειτουργήσαντες πάντες ὁμοθ, ἀπὸ τῆς λειτουργίας αὐτοθάρης χυόμενοι, κατέκλεισον με ἐπίσῳσαν καὶ μὴ βίας ἀρπάσαντες μου τὸ παθεῶλαι, ὅτι τῆς ἰερωσύνης, καὶ πάντα τὰ ὑπὸ ἄργοντά μοι, καὶ λαβόντες ἐνα ὄξ αὐτῶν τῶν ὁ Στέφανον, ἐπίσῳσαν αὐτῶν ἑπισκοπον. Στέφανος ὁ δὲ λαβέσῳτος εἶπε· κελῶσθ ἡ ὑμεῶν ἐξουσία· ἐνταῦθα εἰσιν ὁ ἑπισκοποι· ἔλθουσιν ἑπι τῶ φανυῶσι πῶς ἀλήθειαν ἑπι τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ὑμεῶν. ὁ ἐν δὲ ὄξ τῶ ἀργοντες εἶπον· ἑπι ἕνα κελῶσι δὲ δὲ λαβέσῳτος ἑπισκοποῖς; Στέφανος ὁ δὲ λαβέσῳτος εἶπε· ἑπι τῶ κελῶσῳται αὐτῶν τὰ ἄργοντα πάντα, ἐπεὶ ἠ αὐτῶς ἐπεσῳλθε τῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας μὴ ἐξ ἱφῶν, καὶ ἰεραναρίων, καὶ δάδων ἑνων, καὶ ἐκαθεῶθη ἑπι τῶ θεῶν. ὁ ἐξῳσθη παρὰ τῶτο παρὰ τῆς ἀγιων πατέρων, παρὰ τῆς ὁσιωτάτου τῆς βασιλευσύνης Ρώμης Λέοντος, καὶ τῆς μακαρωτάτου Φλαυιανῶδ ἑ ἐν ὁσῳσι, τῆς βασιλευσύνης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ παρὰ τῆς ἐν Αλεξάνδρειᾳ, καὶ παρὰ τῆς ἐν Ανπορχίᾳ, παρὰ τῶτων ὁξῳσθη κρισῳ βασιλικῆ, κατῆσῳ ἡ ἐμὴ βεσῳχῳς. ἐμαδων πάντες, συνῳνησαν, καὶ ὁ ἐν ἀγιῳσι βασιλεῦς Θεοδοσῳς, καὶ ἡ σιωῶδος πᾶσα. ἑπι τῶτῳ εἶπεμῳ ἑ ἐν ἀγιῳσι βασιλεῦς Θεο-

* facibus

* est regio iudicio, & mea humilitas

120 CA PL
ANNO CHRISTI 451.
ἐπι τῶτῳ εἶπεμῳ ἑ ἐν ἀγιῳσι βασιλεῦς Θεο-
δοσῳς, καὶ ἡ σιωῶδος πᾶσα.
ἐπι τῶτῳ εἶπεμῳ ἑ ἐν ἀγιῳσι βασιλεῦς Θεο-
δοσῳς, καὶ ἡ σιωῶδος πᾶσα.
ἐπι τῶτῳ εἶπεμῳ ἑ ἐν ἀγιῳσι βασιλεῦς Θεο-
δοσῳς, καὶ ἡ σιωῶδος πᾶσα.

ANNO
CHRISTI
451

δοσι Ευσάθιου περιμνήσει
 τῆς σιληνταρίαν, διαγράψαι μετα-
 ξύ αὐτῶν καὶ τῶ κλήρου καὶ τῆς πλω-
 χῶν τῆς ἡδονημένων παρ' αὐτῶν. ἤλ-
 θεν ἐν τῇ Εφεσίῳ ὁ μακάριος Εὐ-
 σάθιος, τρεῖς μιλίας ἐποίησε διαγι-
 νάσκων. ἃ δέγνω, φανερὰ κατέση-
 σε καὶ τὸ ὄρον, ὃν πρὸ ὤρεσεν ὁ μακά-
 ριος Εὐσάθιος, κατεδέξατο, καὶ ὁμο-
 λογίας ὄξυθεν καὶ τῶ κλήρου, καὶ τῇ
 ἐκκλησίᾳ φανερὰ πάντες ὄντιν. εἰσὶν ἐν-
 ταῦτα ὁ ἴπσκοπος· εἰσελθὼν, ἐὰν
 ἄλλως ἐσθ. κελύσῃ ἡ μεγαλοπρέπεια
 ὑμῶν, ἐλθεῖν αὐτοῖς. μὴ σὺ αὐτοῖς ἐ-
 χροτονήσῃ ἐκείνους ἐπίσηλθον ἐκείσήμε-
 ρον διὰ πείρασον ἐτῆρ. καὶ ὁ Ρώμης αὐ-
 τῶ καθεύλε, καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας αὐτῶ
 καθεύλεν. ἰδιότης ἴπσκοπῶν τῶν γε-
 φείσαν παρὰ τῶ μακαριώτατου πά-
 πα Λέοντος τὸ ὑμέτερον μέγεθος. ὁ ἐν-
 δοξότατος ἀρχόντες εἶπον ὁμολογεῖς,
 Βασίλειον ὁ ἀλαβέστατον πείρασον ἐ-
 τι κατεργασμένην τῶ ἀγιώτατου τῆς Ε-
 φεσίῳ πόλεως ἐκκλησίαν, ὡς ἴπσκο-
 πος, Στέφανος ὁ ἀλαβέστατος εἶπε τυ-
 ραννήσας, οὐχ ὡς ἴπσκοπος. πῶς γὰρ
 εἶχε κρατῆσαι, ὁ μὴ χροτονήσῃς, ἀλλὰ
 καὶ ξιφῶν εἰσελθὼν, ὁ καθεαδὲς ἐαυ-
 τῶν κελύσῃ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑμῶν, εἰ-
 ελθεῖν ἐπὶ ἴπσκοπος. ὁ ἐνδοξότα-
 τος ἀρχόντες εἶπον δεικνύτω Βασίλειος ὁ
 ἀλαβέστατος, εἶγε διὰ σὺν ὁδοῦ ἀλα-
 βέστατων ἴπσκοπῶν, καὶ καὶ τῶ εἰω-
 θῆτα θεομὸν εἰς χροτονίαν ἴπσκο-
 πος κατέση τῆ Εφεσίῳ μητροπόλεως*.
 Βασίλειος ὁ ἀλαβέστατος εἶπεν· Εὐά-
 ζων ποτὲ ἐγὼ οὔτε ἐργόμην, οὔτε
 ἀπῆλθον, ἀλλὰ βιασθεὶς ὠνομάσθην
 ἴπσκοπος. οἱ κανόνες φανερὰ ἔχουσιν.
 vim passus, denominatus sum episcopus. Canones manifesti sunt.

dofus Eustathium primicerium
 filentiariorum, vt cognosceret
 inter eum & clerū & pauperes,
 qui ab eo iniustitiam fuerat pas-
 si. Venit in Epheso beate memo-
 riæ Eustathius, tres menses exe-
 git cognoscendo. Quæ cognouit,
 manifesta fecit: & terminū
 quem decreuit beate memoriæ
 Eustathius, suscepit, & *confes-
 siones exposuit: & clericis [&
 pauperibus] & ecclesiæ hæc mani-
 festa sunt. Sunt hic episcopi:
 veniāt huc, & fateantur si aliter
 dico. Iubeat vestra magnificen-
 tia venire eos. Numquid cum eis
 ordinatus est ibi? Superintrauit
 ibi, hodie quatuor anni sunt: &
 Romanus episcopus eum depo-
 suit, & Alexandrinus eum dam-
 nauit. Videat vestra magnificen-
 tia epistolam scriptam a beatif-
 simo papa Leone. Gloriosissimi
 iudices dixerunt: Confiteris re-
 uerendissimum Bassianum qua-
 tuor annis obtinuisse sanctam
 Ephesiorum ciuitatis ecclesiam,
 velut episcopum: Stephanus re-
 uerendissimus episcopus Ephesi
 dixit: Velut tyrannus, non vt e-
 piscopus. Quomodo enim obti-
 nere poterat, qui per manus im-
 positionem constitutus non est,
 sed cum gladiis est ingressus, &
 sedit * ibi? Iubeat vestra magni-
 ficentia episcopos ingredi. Glo-
 riosissimi iudices dixerunt: O-
 stendat Bassianus reuerendissi-
 mus, si per Synodum reuerendif-
 simorum episcoporum, & con-
 sueta ordinationis lege episco-
 pus Ephesiorum metropolis est
 constitutus. * Bassianus reueren-
 dissimus episcopus dixit: Euazo-
 rum ego neque vnquam factus
 sum, neque profectus illuc, sed

*conuen-
tiones

* sibi

* Latine, le-
gi, legitimus,
legit.

* ἑταιρῶν,
αἰγῶν,
αἰγῶν,
αἰγῶν.

Dicant patres, si praedictum est ordinari, nec proficisci. Ipsi dicant: nouerunt regulas. Supplicio ut audiat. Interim praesumptio declaretur, quia auctoritate usi capientes clauerunt me; & tunc de sacerdotio quaerimus. Violentia primo quaeratur. Stephanus reuerendissimus episcopus Ephesi dixit: Supplicio ut Canones relegantur, qui dicunt, ut is qui in alia ciuitate ordinatus est, constitui non possit in altera. Gloriosissimi iudices dixerunt: Relegantur hi Canones. Leontius reuerendissimus episcopus Magnesia ex codice relegit regulam nonagesimam quintam.

Est Can. 16. Concilii Antioch.

Si quis episcopus vacans super ecclesiam vacantem semetipsum iniiciens, subripuerit sedem praeter perfectum Concilium, hunc expellendum esse, licet omnis populus quem arripuit, eum elegerit. Perfecta vero Synodus illa est, cui interest & metropolitanus episcopus.

Idem reuerendissimus Leontius episcopus ex eodem codice legit regulam nonagesimam sextam.

Canon. 17. eiusd. Concilii Antioch.

Si quis episcopus ordinationem acceperit episcopatus, & populo praesente decretus, non acquirat ordinationi, neque ei persuasum fuerit proficisci ad ecclesiam sibi commissam, hunc excommunicatum esse, donec coactus acquiescat, aut quidquam de eo episcoporum prouinciae Synodus perfecta definiat.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Reuerendissimus episcopus Bassianus edoceat, quis eum fecit episcopum. Bassianus reuerendissimus episcopus dixit: Vnus eorum qui me inthronizauerunt, hic est Olympius, nescio

ειπωσιν. Ο πατρις, εαν παθεριμα βη το χροπονηδιωαι, και μη απελθειν. αυτοι ειπωσιν οιδουσι εδν κανονας. παρθκαλω, ακουσατε μου. πως φανεροθη η πολυμα, οπ νυδντισαν, και λαβοντες εν κλεισαι με και ποτε ωελ τις ιεροσωλης ζητοδιδυ. η βια ζητηθη. Σεφανος ο βλαβερατος ειπεν αζηνω εδν κανονας αι αγνωδιωαι εδν λεγοντας ωσε εν επερα πολει. Χροπονηδιωαι μη διωαδαι εν επερα και θισαδαι. Ο ενδοξοτατοι αρραγτες ειπον. αι αγνωσιεαδωε. Ο κανονες. Λεοντος ο βλαβερατος επσκοπος Μαγνησιας ανεγνω. Καν. 15.

Ει τις επσκοπος χρονων επηρολαουσαν εκκλησιου εαν επηριβιας, υφαραπατοι θεου διχα σωδοου πελειας, ητον δαδελνητ ειναι, καν ει πας ο λαος, ον υφηρπισον, ελοιτο αυτον. πελειου δε ειναι σωδοον εκεινιου, η συμπαριεσι ε ο της μηδσοπολειω.

Ο αυτος βλαβερατος Λεοντος επσκοπος ανεγνω λαο το αυε βελιου. Καν. 15.

Ει τις επσκοπος χρονιαν λαοι επσκοπου, και οελαιεις παρεσταναι λαοδ, μη και αδεξοις τιω χροτονιδου, μηδε πειθουλο απεναι εις τιω ερχειλαδεισαν αυτω εκκλησιου, ητον ειναι ακοινοωνισον, εως αν ανακααδεις και αδεξεται, η οελαις ωελ αυε η πελεια σωδοος ηη και τιω επαρχιδου επσκοπων.

Οι ενδοξοτατοι αρραγτες ειπον δεξατω Βασσιανος ο βλαβερατος, τις αυε και επισεν επσκοπον. Βασσιανος ο βλαβερατος ειπεν εις εν τ ενθροισατων με ουτως εστιν Ολυμπιος. ει οιδαι αλλοις

110 P.I. C. Αλλοις εστον μα βλαβερατος ο ειναι ο κυριος. κε εστιν Πουλι μαχεριος. βασιλει και εν αυτου επισημ. Ουτοι; Σεφασ τον ο μαχεριος ελεσιος απο γρησε ειπεν ο μαχου το ο υς εα ζηνισαδω. εβελου, εσιν Ολυμπιος, εις αετα. Ολυμπιος αετα θεοδου. Σελεπον το ε. αλειου τη πο. επσκοπος θεοδου διωρι. διωδοι. της παλαιω εφ. ηηδω εν τοιω. και ελετα η. της οιας μαχου. μηδω επσκοπος. τα χροματα τα. εαδω, οπ. επσκοπι εκλη. ημερονη μαχου. κησται ητοι. χηος εν τον οα. εδν ηηαι βλα. ως ηηετα και. ηαν ηη η ηος. δωησαν, ηηετα. το οαπα, η αιη. Φιλετατος επσκο. οητες λαοι ηη. και, λεγονσι μη. Concil. I. tom.

ANNO
CHRISTI
451.

ἀλλοις ἔστων μνημονώω. Λουκιανὸς ὁ
διλαβέσατος Ἐπίσκοπος Βυζῆς εἶπεν ὁ
ἔχων τὸ κῦρος, ἐδέξατο αὐτὸν ὁ μα-
καρίτης Πρόκλος ἐδέξατο αὐτὸν, καὶ ὁ
μακαρίτης Θεοδοσίος ὁ δισεβέσατος
Βασιλεὺς καὶ καλέσας αὐτοὺς, φίλοις
αὐτοῦ ἐποίησεν. ἀλλ' ὁμοίως διὰ τὴν ἐξε-
βλήθη; Στέφανος ὁ διλαβέσατος εἶ-
πεν ὁ μακαρίτης ἐν ἀγίοις Φλαυιανὸς
ἐδέξατο αὐτὸν. Ὁ ἐνδοξότατος ἀρ-
χοῦντες εἶπον Ἐπιμνήμη γεγνήταται Ο-
λυμπίου τοῦ διλαβέσατου Ἐπισκόπου,
ὡς ἐνεθρονίσαντος Βασίλειον τοῦ διλα-
βέσατον, ὁ παρελθὼν διλαβέσατος
Ολύμπιος, εἰ ταῦτα οὕτως ἐστίν, διδά-
σκεῖται. Ολύμπιος ὁ διλαβέσατος Ἐπι-
σκοπος Θεοδοσιουπόλεως εἶπε μὲν ὅτι
Βασίλειον τὸ κατὰ τὸν Ἐπισκόπου Βα-
σιλείου ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣν κεχρητόνηται
Ἐπίσκοπος Θεοδοσιουπόλεως, ἐν αὐτῇ
ἐνήγον. δηλοδοσί μοι ὁ κληρικὸς αὐτῆς
τῆς πόλεως Εφῆσου, λέγοντες παρα-
χρησθὲν ἐν ταῦτα, ἵνα κανονικῶς χροτο-
νίσαν δέξεται ἡ πόλις, Ἐπιμνήμη ὁ
τῆς ὁσίας μνήμης Βασιλείου, ὁ γυό-
μδρ Ἐπίσκοπος. ἐγὼ δὲ δέξαι αὐτοῦ
τὰ χεράμματα ταῦτα, παρεγυρόμεν,
ὑπολαβῶν, ὅτι καὶ ἄλλοι δισεβέσατοι
Ἐπίσκοποι ἐμλήθησαν. κατὰ τριῶν δὲ
ἡμερῶν τὰ μέλλεν εἰσέναι εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τῶν καὶ ἐνεθρονίσανται, κατα-
χθῆς ἐν τῇ ὁσασίῳ, καὶ ἐμδρ καὶ
αὐτοῦ ἐστὶν διλαβέσατος Ἐπισκόπου,
ὡς τε γυόμεναι κανονικῶς τὴν χροτο-
νίσαν καὶ τὸ ἔδος. ὡς δὲ καὶ μίαν, καὶ
δουσαν, καὶ τριῶν ἡμέρων ἕμεινα ἐν
τῷ ὁσασίῳ, καὶ ἄλλοι οὐχ ἕρῃσι θεο-
φιλέσατος Ἐπίσκοπος, τελωταῖον ἐλ-
θόντες ἕνῃ τῇ διλαβέσατον κληρι-
κῶν, λέγουσί μοι. ἄλλοι Ἐπίσκοποι
Concil. Tom. 9.

alios: hunc recorder. Lucianus
reuerendissimus episcopus By-
zia dixit: Qui habuit ius, susce-
pit eum bonæ memoriæ Pro-
clus, & suscepit eum beatæ me-
moriæ Theodosius piissimus im-
perator, & vocans eos, amicos
effecit: sed tamen cur est expul-
sus? Stephanus reuerendissimus
episcopus Ephesi dixit: Beatus
sanctæ memoriæ Flavianus ex-
pulit eum. Gloriosissimi iudices
dixerunt: Quoniam memoria
facta est Olympii reuerendissi-
mi episcopi, tamquam is in throni-
zauerit Bassianum reuerendis-
simum episcopum, prædictus
Olympius, si hæc ita sunt, nos e-
doceat. Olympius reuerendissi-
mus episcopus Theodosiopolis
dixit: Post mortē Basilii episco-
pi, qui illo tempore fuit in ciui-
tate, in qua ordinatus sum epi-
scopus Theodosiopolis, in ea de-
gebam. *Mandauerunt mihi cle-
rici eiusdem ciuitatis Ephesi, di-
centes: Veni huc, vt canonice
ordinationem suscipiat ciuitas,
quoniam obdormiuit sanctæ
memoriæ Basilii, qui fuit epi-
scopus. Ego vero has literas ac-
cipiens, adueni, credens quia &
alii reuerendissimi episcopi vo-
cati essent. Ante tres autem dies
quam * ingressus essem eccle-
siam, vt inthronizaretur, dum
applicassem in quodam hospiti-
o, sustinebam etiam reueren-
dissimos episcopos, vt canoni-
ce secundum morem ordinatio
proueniret. Vt ergo primam &
secundam & tertiam sustinuis-
sem diem in hospicio, & alter
nullus Deo amicissimorum est
inuentus episcopus; tandem ve-
nientes quidam e reuerēdis cle-
ricis, dicunt mihi: Alii episcopi

*Significa-
uerunt

*iste ingref-
sus est

non sunt hic, quid factu est opus: Dicebam ego: [Solut] quid possum facere? Quoniam extra rationem Canonum est, solum episcopum disponere ecclesiam, & maxime tantæ metropolis. Cum ergo hæc loquerer mecum, circumdedit mansionem, in qua eram, innumera multitudo: & nesciui ubi essem, & coram tanta potestate, & coram altari, quidam enudans gladium, Holofericus nomine, qui, puto, comitianus est, venit & ipse & omnis multitudo, & portantes me, profecti sunt in ecclesiam. Et ita cum ducentis aut trecentis hominibus & me & ipsum leuauerunt ad sedem, & inthronizatio celebrata est. Usque ad hoc, quemadmodum factum est, noui. Bassianus reuerendissimus episcopus dixit: Mentitus est: Gloriosissimi iudices dixerunt: Si Proclus sanctæ memoriæ, qui fuit archiepiscopus regiæ Constantinopolis, suscepit Bassianum reuerendissimum episcopum, & communicauit ei tamquam episcopo Ephesiorum metropolis, reuerendissimus clericus sanctæ Constantinopolitanæ ecclesiæ nos edoceat. Theophilus reuerendissimus presbyter Constantinopolis sanctæ ecclesiæ dixit: Ut coram Deo, & suscepit eum sanctæ memoriæ Proclus communicantem, & synodalibus literis honorans dimisit eum ad Ephesum, & in diptychis posuit eius nomen, & recitabatur usque ad modicum ab hinc tempus. Omnes reuerendissimi clerici sanctissimæ Constantinopolitanæ ecclesiæ dixerunt: Et nos hæc ipsa dicimus. Suscepit enim

* tam illustris
* loqueretur

* abduxerunt

* Latine, legitur, legit.

ἐκ εἰσὶν ἐν ταῦτα, ἡ δὲ οὐκ ἔστιν ἐπι-
 πον ἐγὼ: ἢ διωμάμαι ποιήσαι; ἵππ
 ἔξω τῆς ἀκλειείας τῆς κανόνων ἐστὶ,
 μόνον ἵπποκοπον διοικεῖν ἐκκλησίαν,
 καὶ μάλιστα τῆς αὐτῆς ὁμοιωμένης
 ἱεροπόλεως. ὡς δὲ ταῦτα ἐλάλω μετ'
 ἐμοῦ, ὡς ἐκκλῆσαι τὸ οἶκον, ἐν-
 δεῖν ἡμεῖς, πλῆθος ἀπὸ τῆς, καὶ ἐκ οὐ-
 दा ποδὸς καὶ τῆς ποσῆς ἐξου-
 σίας, καὶ τῆς συστάσεως, ἡς ποτε
 γυμνάσιον παραμύχου Ὀλοσέρμου,
 τὸ τοῦ ὀνόματι αὐτοῦ, κομητιανὸς τὰ χα-
 ῶν, ἦλθε καὶ αὐτὸς, καὶ τὸ πλῆθος ἀπῆλθε,
 καὶ βασιλεύσαντες με, ἀπήγαγον εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν. καὶ οὕτω καὶ διακοσίων ἢ
 τετρακοσίων ἀνδρῶν, καὶ ἐμὲ καὶ
 αὐτὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ θρόνον, καὶ ἐξή-
 λτο ὁ ἐνθρονισμὸς. μέχρι τούτου τὸ ὄ-
 πως γέγονεν, οἶδα. Βασίλειος ὁ ἀλαβεί-
 στατος εἶπεν ἐν βίβλατι. ὁ ἐν δόξῃ ὄν-
 ται ἀρχόντες εἶπον· εἰ Πρόκλος ὁ τῆς
 οἰκίας μνήμης, ὁ γεροντὸς ἀρχιεπίσκο-
 πος Κωνσταντινουπόλεως, ἐδέξατο αὐ-
 τὸν Βασίλειον ὁ ἀλαβείστατος ἵπ-
 ποκοπον, καὶ κοινωνήσεν αὐτῷ ὡς ἵπ-
 ποκόπου τῆς Εφεσίων μητροπόλεως, ὁ
 ἀλαβείστατος κληρὸς τῆς ἁγίας Κων-
 σταντινουπόλεως ἐκκλησίας διδάσκατος
 ἦσαν. * Θεόφιλος ὁ ἀλαβείστατος πρε-
 σβύτερος τῆς κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἀ-
 γιωτάτης ἐκκλησίας εἶπεν· ὡς ἵπ-
 ποδος, καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ὁ ἐν ἁγίοις
 Πρόκλος κοινωνικῶν, καὶ συνοδικῶν
 γράμμασι τμήσας αὐτὸν, ἀπέλυσεν
 ἵππ τὴν Εφεσον· καὶ ἐν τοῖς διπύ-
 χους ἐτάξεν αὐτὸν τὸ ὄνομα, καὶ ἐλέγετο
 ἕως τοῦ ὀλίγου καιροῦ. πάντες ὁ ἀ-
 λαβείστατος κληρικοὶ τῆς Κωνσταντινου-
 πολίτων ἀγιοτάτης ἐκκλησίας εἶπον καὶ
 ἡμεῖς τὰ αὐτὰ λέγομεν. ἐδέξατο γὰρ

* Συμαίος, αἰγύπιος, αἰγύπιος

Leo P.I.
 Anno Christi 451.
 Proclus
 Episcopus
 Ephesus
 Concilium
 Constantinense
 451.
 Proclus
 Episcopus
 Ephesus
 Concilium
 Constantinense
 451.
 Proclus
 Episcopus
 Ephesus
 Concilium
 Constantinense
 451.

ANNO CHRISTI 451.

αὐτῷ, καὶ ἐκοινῶσεν αὐτῷ ὁ μακάριος Πρόκλος, ἔπιπέσει σινοδικὰ γράμματα, ἔς εἰς τὰ διπύχα αὐτῷ ἔταξεν.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἄρχοντες εἶπον· νῦν Στέφανος ὁ βλαβείστας ἐπίσκοπος λέγει, ὅπως ἐπίσταται Βασσιανὸν βλαβείσταν ὑποκινήσει τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ εἰ αὐτὸς παρὰ τῆς σινοδοῦ ἐχρηστονήσει. Στέφανος ὁ βλαβείστας εἶπεν· αἰνέχθη παρὰ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἀλεξανδρείας πόλεως, τῆς ἐν ἀγίοις Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως γράσαντος ἐκεῖ· ἠέχθη δὲ γράμματα καὶ παρὰ τῆς μακαριώτατου παπῆς ἐν Ρώμῃ ἀγιωτάτου ἐπισκοπῆς, ὡς τῶτον μὴ δεῖν εἶναι ἐπισκοπὴν καὶ φανερὰ ἐστὶ τὰ γράμματα. κελύσαι ἐλθεῖν τὸν νότον εἰς τὴν Φανερωθῆναι ποίῳ ὑποπέκινήσει, καὶ ποίῳ ὑποπέκλήσει, καὶ ποίῳ ὑποπέκνω κατέσω. ἡμεῖς δια πῶ πῶσιν ἡλδοῦμεν. μὴ οὐκ ἦσαν, ὅτι τῶτο εἶχεν αἰαυῶσαι; ἀπαξ πέρας ἐλαβε τὸ πῶσμα. ἦλθεν ὁ σιληνπάρτος ἐκεῖ· τρεῖς μῶνας ἐπίπεσε διαγινώσκων μεταξὺ αὐτῶ καὶ τῆς κληρικῶν· φανερὰ ἐστὶ τὰ ὁμοῦντα. Βασσιανὸς ὁ βλαβείστας εἶπε· Στέφανος πρεσβύτερός μου νῦν τέσσαρα ἔτη μετ' ἐμοῦ ἐλειούργη, μετ' ἐμοῦ ἐκοινῶσαι καὶ ἐκοινῶσαι παρ' ἐμοῦ, ὡς παρ' ἐπισκοπῆς. καὶ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἐνεκλεισάμην με, καὶ ταῦτα ἔπαθον, μετὰ τὰς δυνάμεις τῆς θεοῦ, ὑδωρ ἐπίστα, καὶ ἐκ ἑδωκανί μου. ἐπὶ τριμῶν εἶχόν με ἐκαστὸν κλεισον. Ἐδὲ παρ' ἐμοῦ ἐπίσκοποι χροσσηθέντες, αὐτοὶ καὶ τῶτον ἐχρηστονήσαν ἐπίσκοπος, ὄντος μου ἐκαστὸν κλεισον.

Concil. Tom. 9.

eum, & communicauit ei beate memorie Proclus, & fecit synodicas literas, & in diptychis cum posuit.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Nunc Stephanus reuerendissimus episcopus dicat, quemadmodum nouit Bassianum reuerendissimum episcopum ab episcopatu remotum, & si ipse per Synodum ordinatus est. Stephanus reuerendissimus episcopus Ephesi dixit: Relatum est ab episcopo Alexandrinæ ciuitatis, sanctissimæ memoriæ Theodosio principe scribente illuc: allatae sunt etiam literæ a beatissimo & sanctissimo papa Romano, quatenus istum esse non oporteret episcopum; & manifestæ sunt literæ. Iubete venire notarios, ut declaretur quomodo remotus est, & quomodo est eiectus, & quomodo ego sum ordinatus. Nos propter fidem uenimus. Numquid ergo sciebam, quoniam hoc potuisset emergere? Semel finem accepit causa. Venit filitarius illuc, tres menses fecit cognoscens inter eum & clericos. Clarent ea quæ definita sunt. Bassianus reuerendissimus dixit: Stephanus presbyter meus fuit: quatuor annis mecum Missas celebrabat, mecum communicabat, & communicabat * mihi tamquam episcopo. Et ipsa die qua recluserunt me, [simul communicauimus; & arripuit me, & inclusit me:] & ista sum passus, per virtutes Dei, aquam quæsiui, & non mihi dederunt. Tribus mensibus habuerunt me clausum. Episcopi autem qui a me ordinati sunt, ipsi & hunc ordinauerunt episcopum, dum essem inclusus.

L ij

* a me tamquam ab episcopo.

Si non sum ego episcopus, neq; illi qui a me sunt ordinati, esse debent episcopi, neque clerici.

Cassianus presbyter, qui fuit cum Basiliano reuerendissimo, dixit: Media hebdomada coegerunt nos, & introduxerunt in baptisterio, Stephanus reuerendissimus episcopus, & Maxonius; & dederunt mihi euangelium, & coniurauerunt me, & dixerunt: Veni, iura non discedere ab illo, sed viuere cum eo, & mori cum eo, & non tradere eum. Dixi: Hodie viginti quinque annis communico, Constantinopoli negotium agens: & Deus est qui nouit, quia nunquam iuravi alicui: & nunc dum presbyter sum, cogitis me iurare? Qui sumentes euangelium dederunt mihi, & iurauit eis. Et quinta feria de sancto pascha tollentes, & ipsum incluserunt, & me ceciderunt, & debilem fecerunt calcibus. Et adduxerunt tres subdiaconos, & vespere tulerunt, & duxerunt me in domum meam, & posuerunt me femiuuium, & phlebotomauerunt me. Vt ergo non peierarem, hodie quatuor annos habeo errando & mendicando Constantinopoli, vt non peierarem nomen Filii Dei. Lucianus reuerendissimus episcopus Byziae transfens in medium, dixit: Obstrinxerunt nos reliqui episcopi nobiscum residentes, vt vnusquisque quod nouit in veritate, & ad pietatem tendere, dicat. Et licet ex nobis ipsi bonum esset hoc facere, verumtamen dicimus, quoniam quatuor annis operatus est in sede sine contentione, sine contradictione, & ordinauit decem episcopos, & clericos

* vix bandé

ἐὰν μὴ εἰμι ἐγὼ ἑπίσκοπος, οὐδὲ παρ' ἐμοῦ χροῖσθηδέντες ὀφείλοισιν εἶναι ἑπίσκοποι, οὐδὲ κληρικοί.

Κασσιανὸς πρεσβύτερος, συνὼν Βασιλιάδῳ τῷ διλαβέσατῳ, εἶπε: τῆς μεσση ἑβδομάδι κατέλυθησαν ἡμεῖς, καὶ εἰστέθεικα ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ, Στέφανος ὁ διλαβέσατος ἑπίσκοπος, καὶ Μαξιμίου· καὶ ἐπέδωκαν μοι τὸ εὐαγγέλιον, καὶ ὠρκώσαν με, καὶ λέγουσί μοι: ἄβρω, ὁμοσον μὴ ἀναχωρήσαι ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ζῆ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀποθανεῖν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ περδδοῖναι αὐτόν. λέγω σήμερον εἰκοσιπέντε ἔτη εἰμι· κοινῶς, εἰς Κωνσταντινουπόλιν παρεστῆκα τῷ ὁμῶν· καὶ θεὸς ὅστιν ὁ εἶδώς, οὐδέποτε ὠμώσα ἔτι· καὶ νῦν πρεσβυτέρου μου ὄντος, καταναγκάζετε με ὁμώσαι; λαβόντες τὸ ἄγιον εὐαγγέλιον, ἔδωκαν μοι, καὶ ὠμώσα αὐτοῖς. καὶ τῆς πέμπτης τῷ ἁγίῳ πάσχα λαβόντες, καὶ αὐτὸν ἐκείλευσαν, ἔμε ἐφόνθυσαν, καὶ ἐπισηνή με ἐποίησαν διὰ λακκοματίων· καὶ ἔτεθεικα πρὸς ἑσποδιακόνους, καὶ ὄψα ἤρασαν, καὶ ἀπέτεθεικα ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἐθῆκαν ἡμετέραν, καὶ ἐφλεβοτόμησαν με. ἵνα οὐ μὴ ἐπιπορήσω, σήμερον ἑσπερασκόντα ἔτι πλάττωμαι ἐπιπορῆσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἵνα μὴ ἐπιπορήσω τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ θεοῦ. Λουκιανὸς ὁ διλαβέσατος ἑπίσκοπος Βυζαῖος παρελθὼν ἐν τῷ μέσῳ, εἶπεν: ἐκράτησαν ἡμεῖς ἄλλοι ἑπίσκοποι· ἄλλ' ἡμεῖς καὶ τὸ ὁμῶν, ὡς ἔκασον, ὁ εἶδεν ἄλλοις καὶ πρὸς δισέβειον συντείνον, εἶπεν. καὶ εἰ καὶ ἔξ αὐτῶν καλὸν ἔω ἡμεῖς τὸ ποιεῖν, πλὴν λέγουσιν ὅτι παρετέθεικαν ἐνήργησαν ἐν τῷ θεῷ ἀμάχως, διὰ ἀνιρήσεως, ἔχρησθησαν δέκα ἑπίσκοποι, καὶ κληρικοί

ANNO CHRISTI 451.

* καὶ τῶν αὐτῶν

* ἵνα νῦν

ca 1.

ὁμοσον μὴ ἀναχωρήσαι ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ζῆ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀποθανεῖν μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ περδδοῖναι αὐτόν. λέγω σήμερον εἰκοσιπέντε ἔτη εἰμι· κοινῶς, εἰς Κωνσταντινουπόλιν παρεστῆκα τῷ ὁμῶν· καὶ θεὸς ὅστιν ὁ εἶδώς, οὐδέποτε ὠμώσα ἔτι· καὶ νῦν πρεσβυτέρου μου ὄντος, καταναγκάζετε με ὁμώσαι; λαβόντες τὸ ἄγιον εὐαγγέλιον, ἔδωκαν μοι, καὶ ὠμώσα αὐτοῖς. καὶ τῆς πέμπτης τῷ ἁγίῳ πάσχα λαβόντες, καὶ αὐτὸν ἐκείλευσαν, ἔμε ἐφόνθυσαν, καὶ ἐπισηνή με ἐποίησαν διὰ λακκοματίων· καὶ ἔτεθεικα πρὸς ἑσποδιακόνους, καὶ ὄψα ἤρασαν, καὶ ἀπέτεθεικα ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἐθῆκαν ἡμετέραν, καὶ ἐφλεβοτόμησαν με. ἵνα οὐ μὴ ἐπιπορήσω, σήμερον ἑσπερασκόντα ἔτι πλάττωμαι ἐπιπορῆσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἵνα μὴ ἐπιπορήσω τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ θεοῦ. Λουκιανὸς ὁ διλαβέσατος ἑπίσκοπος Βυζαῖος παρελθὼν ἐν τῷ μέσῳ, εἶπεν: ἐκράτησαν ἡμεῖς ἄλλοι ἑπίσκοποι· ἄλλ' ἡμεῖς καὶ τὸ ὁμῶν, ὡς ἔκασον, ὁ εἶδεν ἄλλοις καὶ πρὸς δισέβειον συντείνον, εἶπεν. καὶ εἰ καὶ ἔξ αὐτῶν καλὸν ἔω ἡμεῖς τὸ ποιεῖν, πλὴν λέγουσιν ὅτι παρετέθεικαν ἐνήργησαν ἐν τῷ θεῷ ἀμάχως, διὰ ἀνιρήσεως, ἔχρησθησαν δέκα ἑπίσκοποι, καὶ κληρικοί

ANNO CHRISTI 451.

πολλὰς, καὶ ἐκινῶναι αὐτὰ αὐτὸς ὁ νῦν
ἐπίσκοπος Στέφανος, πρεσβύτερος
αὐτῶν, καὶ πάντες ἄλλοι κληρ-
κοί. καὶ πῶς οἶόν τε ὅστι, νῦν Βασί-
ανόν ἐξέωδαί παρά τινος τῆς κατόνων
ἀκολουθίᾳ, τῶν καὶ μάλα τῶν μακα-
ριώτατον Πρόκλον τῆς βασιλευσ-
σης ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως
κωνανήσων αὐτῶν, καὶ διὰ συνοδικῶν
γραμμάτων βεβαιώσων τινος τούτου
ἐπίσκοπῶν; Μελίφθογγος ὁ βίλα-
βέστατος ἐπίσκοπος Ἰλιουπόλεως παρ-
ελθὼν εἰς τὸ μέσον, εἶπεν· ἐρχέτω
πρῶτον χροῖον κατεργαστῆ τινος ἐπι-
σκοπῶν ἀμάχος, ἢ μεμφθῆναι, ἢ
οὕτως ἀκρίτως μὴ ῥιφθῆναι, καὶ ἐπὶ
κατεκεμαπθῆναι παρά τῆς ἐπί-
σκοπῶν ἀγάθῶν ἐπίσκοπων, ὥστε με-
ταρῆσθαι εἶπεν τῶν κινουμένων πρὸς
πάντας, ὅσα χροῖον τῆς ἐπί-
σκοπῶν ὄντων ἐπίσκοπων, ἐκ προ-
σώπου πάντων πάντων ἀναφέρω τῆς τε
ἀγίας συνόδου καὶ τῆς ὑμετέρας ἐξουσίας,
ἀπὸ Λουκιανὸς ὁ βίλαβέστατος ἐπι-
σκοπος εἶπε· Στέφανος ὁ βίλαβέστα-
τος εἶπεν· ὁ ἀγιώτατος ἀρχιεπίσκοπος
Λέων ὁ Ρώμης τῶν καθεύλων, ἐπὶ
παρὰ κανόνας ἐγγύετο. Κερόπτος ὁ
βίλαβέστατος ἐπίσκοπος Σεβαστου-
πόλεως εἶπε· κῦρε Στέφανε, πόσα
διώκοντες Φλαυιανὸς καὶ ὁ βασιλεὺς,
καὶ μὴ θανάτον; πάντες ἄλλοι βίλαβέστατοι
ἐπίσκοποι καὶ ἄλλοι κληρικοὶ Κωνσταν-
τινουπόλεως εἶπον· ἢ ἀλλήλα οὕτως
ἐλά· πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες. Φλα-
υιανὸς αἰωνία ἡ μνήμη· τῆς ὀρθοδό-
ξου αἰωνία ἡ μνήμη. ἴδε ἐκδησις,
ἴδε ἀλήθεια. Φλαυιανὸς μὴ θανάτω
ζῆ. ὁ μάρτυς ὑπὲρ ἡμῶν ὄξεται.
Φλαυιανὸς μὴ θανάτω τινος πῶς ἐξέ-

multos, & communicavit ei
qui nunc est episcopus Stepha-
nus, cum esset eius presbyter, &
omnes reliqui clerici. Et quo-
modo possibile est nunc Bassia-
num expelli præter consequen-
tiam regularem, cum præcipue
beatissimus Proclus regie Con-
stantinopolis episcopus ei com-
municauerit, & per synodicas
litteras firmauerit eius episcopa-
tum? Meliphthongus reueren-
dissimus episcopus Heliopolis
transiens in medium, dixit: O-
portebat eum qui quatuor an-
nis sine contentione episcopa-
tum obtinuit, aut accusari, aut
ita sine iudicio non iactari. Et
quoniam & ego cõiuratus sum
ab episcopis iuxta me sedenti-
bus, quatenus transiens in me-
dium dicã ea quæ cunctos mo-
uent; tamquam os effectus reli-
quorum prope me residentium
episcoporum, ex persona cun-
ctorũ hæc refero & sancto Con-
cilio & vestra potestati, quæ Lu-
cianus reuerendissimus episcopus
dixit. Stephanus reuerendif-
simus episcopus dixit: Sanctif-
simus archiepiscopus Romanus
Leo hunc damnauit, quoniam
præter regulas factus est. Cecro-
pius reuerendissimus episcopus
Sebastopolis dixit: Domne Ste-
phane, cognosce quantum po-
test Flauianus beatæ memoriæ
etiam post mortem. Reueren-
dissimi episcopi & clerici Con-
stantinopolitani clamauerunt:
Veritas sic habet: omnes hæc
ipsa dicimus. Flauiano æterna
memoria: orthodoxi æterna
memoria. Ecce ultio, ecce veri-
tas. Flauianus post mortem vi-
uit: martyr pro nobis oret. Fla-
uianus post mortem fidem ex-

*Canonum.
*abici.
*sub peccati conscientia adactus sum ab ep.
*me mouet coram omnibus;
*deposuit,
*& imperator etiam

ANNUS CHRISTI 451.

Εαλώσαι. Ανατόλιος ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώμης, εἶπε· Ἐγὼ ἀδέσμως ἐαυτῶν ἀρμόσαντας τῆ τῶ Χριστοῦ νύμφῃ, τῆ κατ' Ἐφεσὶν Φημι ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ, τούτοις εἰκότως ἐνόμως ἐαυτῆς ἀπέβαλε. Ἰσαυραίου ὁ, τε Ἐπιπιδήσας τῶ θεῖνῳ Βασιλεὺς ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος, καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ἐαυτῶν Ἐπιβαλὼν ἀτάκτως Στέφανος ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος, τὴ ἰουχίαν ἀγέτωσαν, πεπωμυμένοι τε καὶ ἐκείνῳ τῶ ἐκκλησίαν ἐνεργείας. δόδοισται ἡ τῆ Ἐφεσίων μητροπόλει Ἐπίσκοπος, ὁ παρὰ θεοῦ ἀνάδεδομένος, καὶ παρὰ πάντων τῶ μελλόντων ποιμαίνεσθαι Ἰησοῦς, εἰς τὴν τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐκεῖ χροτονία, ὀρθοτομῆς τῶ λόγον τῆς ἀληθείας τῆς μητρικῆς διδόντων διανοίᾳ ἐχόντων μένον τῶ ἀξίῳ τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ τῶ κοινωνίαν, καὶ παραμυθίας τῆς πρὸς σπουδῆς ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας ἀξιομυθίων.

Ἡ ἀγία σύνοδος εἶπεν αὐτῇ δικαία Ἰησοῦς, αὐτῇ δικαία κρίσις.

Εὐσέβιος ὁ βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου εἶπεν ἡ ἐφοδος τῶ βιλαβέσατου Βασιλεὺς ἀνάδεδοτος ἐξ ἡμῶν κανόνων, καὶ ἡ ἀτάκτως Ἰησοῦς τῆ Στεφάνου χροτονία. ὅθεν, εἰ δοκεῖ, ἀμφοτέρους μὲν ἀρμόσαντας τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ἐφεσίων μητροπόλεως, χροτονιδοῦμαι δὲ κανονικῶν Ἐπισκοπῶν τῆ πρὸς ἐρημικῆ μητροπόλει, βίῳ καὶ πίστῃ κακοσημῶν. Ὁ τῆς Ἀσίας βιλαβέσατος Ἐπίσκοπος πρὸς αὐτοὺς τῆ ἀγιωτάτῃ συνόδῳ τῆς πατρῶν, εἶπεν ἐλέησατε ἡμᾶς. ἡμεῖς παρακαλοῦμεν τῶ ἀγίᾳ συνόδῳ, ὥστε κατελεῖσθαι τὰ πνεύματα ἡμῶν, μὴ δὲ ἡμᾶς καὶ τὰς

tentiam. Anatolius reuerendissimus archiepiscopus Constantinopolis nouæ Romæ dixit: Eos qui se contra legem sponsæ Christi sanctissimæ Ephesinæ ecclesiæ coniunxerunt, hos *decenter legibus suis expellit. Igitur & qui insiliuit sedi Bassianus reuerendissimus episcopus, & qui post illum inordinate semetipsum immisit Stephanus reuerendissimus episcopus, quietem habeant, cessantes ab *o- peratione eiusdem ecclesiæ. Dabitur autem Ephesiorum metropoli episcopus a Deo monstratus, & ab omnibus qui paciscendi sunt, eligendus ad ordinationem illius * episcopatus, qui & recte prædicet verbum veritatis: memoratis scilicet dignitatem tantummodo episcopatus habentibus & communionem, * necessariaque salaria, quæ a sanctissima hac consequentur ecclesia.

Sancta Synodus exclamauit: Hæc iusta sententia, hoc iustum iudicium est.

Eusebius reuerendissimus episcopus Dorylæi dixit: Inuasio reuerendissimi Bassiani euerfionem habet regularum, & extra regulas etiam inordinate facta ordinatio in Stephano. Vnde, si videtur, ambo debent Ephesiorum metropolis episcopatu vacare. Ordinari autem regulariter debet episcopus prædictæ metropoli, vita & fide compositus. Asiani reuerendissimi episcopi prostrati ante sanctissimam Synodum patrum dixerunt: Miseremini nostri. nos supplicamus sancto Concilio, vt miscratur filiorum nostrorum, ne forte propter nos & propter

*legitime a seipso expulit.

*admini- stratione

*ecclesiæ,

*decentisq; solarium, quod

* vt his clementia tribuatur, & nobis condonetur saltem Bassianus ad tollenda mala: nam si quis hic fuerit ordinatus, & filii

peccata nostra moriantur, * vt nobis clementia condonetur. nam si Bassiano successorem suadeat aliquis hic ordinari, & filii nostri moriuntur, & ciuitas deperit. Gloriosissimi iudices dixerunt: Quoniam secundum voces sancti Concilii neq; Bassianus, neque Stephanus reuerendissimi, digni sunt qui in Ephesiorum ciuitate sint episcopi, Asiani autem episcopi hic reperti dicunt: Si hic ordinetur alter episcopus, Ephesiorum conturbari ciuitatem: dicat sancta Synodus, vbi volunt Canonnes episcopum Ephesinae sanctissimae ecclesiae ordinari. Reuerendissimi episcopi clamarunt: In prouincia. Diogenes reuerendissimus episcopus Cyzici dixit: Consuetudo hoc habet. si factus fuisset * a Constantinopolitano episcopo, non habuerunt haec agi. Ibi enim salgamarios ordinant, & propterea * euersio fit. Leontius reuerendissimus episcopus Magnesia dixit: A sancto Timotheo vsque nunc viginti septem episcopi facti, omnes in Epheso sunt ordinati. Solus * Basilius violenter hic factus est, & multae caedes hinc ortae sunt. Philippus reuerendissimus presbyter Constantinopolitanae sanctissimae magnae ecclesiae dixit: Sanctae memoriae Ioannes episcopus Constantiopolitanus quindecim episcopos deposuit, profectus in Asiam, & pro eis alios ordinauit, & Memnon hic * ordinatus est. Aetius archidiaconus Constantinopolis dixit: Et Castinus hic ordinatus est, Heraclides, & alii cum voluntate nostrae urbis archiepiscopi ordi-

* Constantinopoli episcopus, non hac accidissent. Ibi perturbatio accidit.

* f. Bassianus vt est in nouis Lat.

* confirmatus

ἀμάρτιας ἡμῶν, ἵνα ἡμεῖς ὡς Φιλαρθεῖαν δόξωμεν πύλους, καὶ δόξωμεν ἡμῶν καὶ Βασσιανὸν εἰς κακοῦ ἀναίρεσιν ἐπεὶ, εἰ ἄς ὡδὲ χροτονηδίην, καὶ τὰ παιδία ἡμῶν ἰδοθῆναι, καὶ ἡ πόλις δόπλυται. Ὁ ἐνδοξότατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν· Ἰησοῦ καὶ τὰς Φωνὰς τῆς ἀγίας σωόδοου οὔτε Βασσιανὸς, οὔτε Στεφανὸς, Ὁ ἀλαβέσατοι, ἀξιοὶ εἰσὶν Ἰησκοποὶ ὅτι τῆς Εφεσίων πόλεως, Ὁ δὲ τῆς Ἀσιατικῆς Ἰησκοποὶ Ὁ ἐν ταῦτα ἀρεθῶντες φασὶν, εἰ ἐν ταῦτα χροτονηδίην ἐφρος Ἰησκοπος, ἐν διορθῶν γινεσθαι τῶν Εφεσίων πόλιν· λεγέτω ἡ ἀγία σωόδος, ποδ βούλονται Ὁ καινόνες Ὁ τῆς κατ' Εφεσον ἀγιωτάτης ἐκκλησίας χροτονηδίωμ Ἰησκοπον. Ὁ ἀλαβέσατοι Ἰησκοποὶ εἶπον· ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ. Διοργῆς ὁ ἀλαβέσατος Ἰησκοπος Κυζίκου εἶπε· ὅ ἐδος ὡδὲ ἐχ. εἰ ἐγγύετο δὲ Κωνσταντινουπόλεως Ἰησκοπος, ἴσιν εἶχε ταῦτα γινεσθαι· εἰ ἐὶ σαλγαμαελίοις χροτονοδοσι· καὶ διὰ τῶτο αἰαδῶν γινεσθαι. Λεόντιος ὁ ἀλαβέσατος Ἰησκοπος Μαγνησίας εἶπεν· δὲ τῶ ἀγίου Τιμοθέου μέγε νῦν εἰκοσιπέντε Ἰησκοποὶ ἐγγύοντο, πάντες ἐν Εφεσῶν ἐχροτονησάν· μόνος Βασσιανὸς καὶ βίαν ὡδὲ ἐγγύετο, καὶ σφαζαὶ ἐγγύετο. Φιλιππῶς ὁ ἀλαβέσατος πρεσβυτέρως τῆς κατ' Κωνσταντινουπόλιν ἀγίας μεγάλης ἐκκλησίας εἶπεν· ὁ ἐν ἀγίοις Ἰωάννης Ἰησκοπος Κωνσταντινουπόλεως δεκαπέντε Ἰησκοποὶς καθεῖλεν, ἀπελθάν ἐν Ἀσία, καὶ ἐχροτονήσεν ἄλλοις αὐτῶν καὶ Μემνων ὡδὲ ἐβέβαιωσεν. Αἰετίος ἀρχιδιάκωνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶπε καὶ Καστίνος ὡδὲ ἐχροτονήσεν· Ηρακλείδης, καὶ ἄλλοι κατ' ἡρώμης τῶ ὡδὲ ἀρχιεπισκόπου ἐχροτονησάν.

LEO P.I. ANNO CHRISTI 451. ΠΡΑΞΙ ΤΗ ΤΗΣ ΟΜΟ...

ANNO CHRI
451.
* σωτηρι
* Ρωμαϊκ
αίγυπτ
αίγυπτ
αίγυπτ

νήσαν και βασιλει ομοίως ο μα
κλει Προκλ ἐχρητόνησε και
ο μακλει Θεοδοσι ο βασιλει
* σωτηρι
* σωτηρισε τη Γραικη χροτονια, και
ο μακλει Κυριλλ ο επσκοπος
Αλεξανδρειας. (4) βιλθεσολοι επι
σκοποι εδοσαν. (4) κανονες κερταίτω
σαν. τας φωνας των βασιλει. (4) κληρο
κοι Κωνσταννου πολειως εδοσαν. τα
την πατερον τ εν κερταίτω. τα περ
νομα Κωνσταννου πολειως μη διπλη
ται. η χροτονια κτ το εδος ισο τε αδε
δεχρεποσκόπου χληται. (4) ενδοξοτα
τοι αρχοντες ειπον. σωσομεν οτι επ
σκεφεισ δεϊται η αιγια σωδοδος περ της
χροτονιας της κατ Εφεσον επσκοπος.
οθεν, ειδοκει, τη εξης τωτο τελειως τυ
πωθησεται.*

ΠΡΑΞΙΣ ΔΩΔΕΚΑ
ΤΗ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ
ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.

ΟΜΟΙΩΣ τη περ τελων κα
λανδων Νοεμβριων, υπατεια τη
αιτη, εν τη αυτη αιωπατη εκκλησια
περικατεδιδυρων την περ γεραμμε
νων μεγαλοπρεπειστων η ενδοξοτα
των δεχροντων, η της αυτης αιωπατης
η οικουμηνικης σωδοδος, (4) ενδοξο
τατοι αρχοντες ειπον. η την δημοσιων
φρονης ανακαμα τυχανουσα τη πολι
τεια ραθυμειται, ημερι δια τω πιστη
τη αιγια σωδοδο σωερωσ οτω παρα
βαλλειν ισο της θειας κορυφης περ
ταχροντων. επιπολυ δε επειηρ την
ανακαμων τη πολιτεια περματων
αφελκεσαι ημας ου δυνατον, τα
χειαν επι τως ζητησει λυσιν εππε
διωα απουδαζοντες, εν περοτη παξει
λεγει η αιγια σωδοδος εξαποδμεν, ει
Concil. Tom. 9.

nati sunt. Basilium similiter
beatæ memoriæ Proclus ordi
navit, & beatæ memoriæ qui
dem Theodosius imperator hu
iuscemodi ordinationi coope
ratus est, & beatæ memoriæ Cy
rillus Alexandrinus episcopus.
Reuerendissimi episcopi cla
maverunt: Canones obtineant.
Voces imperatori. Clerici Con
stantinopolitanae ecclesiæ cla
maverunt: Ea quæ sanctorum
patrum centum quinquaginta
sunt, teneant: priuilegia Con
stantinopolis ne depereant. Or
dinatio secundum morem ab
archiepiscopo nostro fiat. Glo
riosissimi iudices dixerunt:
Perspicimus quia hic delibera
tione opus habet sanctum Con
cilium, de ordinatione episco
patus Ephesinæ ecclesiæ. Vnde,
si videtur, cras hoc perfectius
disponatur.*

ACTIO DVODECI
MA CALCHEDONENSIS
CONCILII.

SIMILITER tertio Kalenda
rum Nouembrium, eodem
consulatu, in eadem sanctissi
ma ecclesia residentibus supra
scriptis magnificentissimis &
gloriosissimis iudicibus, & eo
dem sancto & generali Con
cilio, gloriosissimi iudices di
xerunt: Sollicitudo necessaria
reipublicæ negligitur, nobis
propter fidem in sancto Con
cilio * continuo occupari a di
uino apice iussis. Quia ergo
* multum nos a necessariis rei
publicæ causis abduci non est
possibile, velocem questionibus
solutionem imponere festi
nantes, primo ordine dicere
sanctam Synodum petimus, si
M

* Latine, le
gi, legimus,
legit.

* adeo fre
quenter
adesse,
* diu

Ανα
Χριστι
451.
Αρε
τα
πολις
οντες
αγιας
Φα
λοκο
ε της
Αρε
ηδαιη
εδαιη
αγια
ε
σισας
αβε
ρηια
ε Κυ
δωρο
ποπος,
αμα
αδρη
επ
αγιου
επ
εχα
βιαν
ε. Φι
φρος της
αγαλης
ωαννης
δεκα
πελων
οις αυ
επ. Ατ
ανουπο
αρεπο
η γω
αροπο
ησαν

* amplius

quid * maius deliberavit de sanctissima Ephesiorum ecclesia, vtrum alium ei episcopum oporteat ordinari, an certe Bassianū reuerendissimum episcopum recipere episcopatum, an Stephanū reuerendissimum episcopum esse. Omnia enim quæ ad eos pertinent, sicut nouit eadem sancta Synodus, hesternò die sufficienter examinata noscuntur.

Anatolius reuerendissimus archiepiscopus Constantinopolitanus dixit: Mihi placet, si etiam sancto Concilio videtur, neutrum horum illius esse ciuitatis episcopum, sed alium debere ordinari, eo quod præter Canones sibi met episcopatum vsurparunt: habere autem eos & dignitatem episcopatus, & a sancta pascendos ecclesia.

Paschasius reuerendissimus episcopus, obtinens locum apostolicæ sedis, dixit: Bassianus vel Stephanus episcopi, sicut cognitio manifestauit, non bono ordine vterque Ephesiorum ecclesiam detinuisse noscuntur. Hac ergo gratia, si omnis sanctissima Synodus consentit, his remotis, alter regulariter ordinetur.

Lucentius reuerendissimus episcopus, obtinens locum apostolicæ sedis, dixit: Non est canonicum ambos esse.

Iulianus reuerendissimus Consensium ciuitatis episcopus, & ipse vicarius Romanæ apostolicæ sedis, dixit: Non debent ambo proici.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Quoniam sæpe nobis interloquentibus, & poscentibus proferri sententiam de episcopatu sanctæ ecclesiæ in Epheso

* vna cum Romanis apostolicæ

υ πλέον έβουλεύσατο περί της κατ' Εφeson αγιωτάτης εκκλησίας, πρότερον η χροσθητιώμα έστ' αυτη επσκοπον, η Βασσιανόν διλαβέσατον αναλαβέν τιω επσκοπιω, η Στεφανον διλαβέσατον επσκοπον εη. πάντα γρ τα κατ' αυτον, ως επήσεται η αυτη αγια συνόδος, τη χθες ημερα ικανως εξητάθη.

Ανατόλιος ο διλαβέσατος επσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ειπεν εμοι δεξέσκει, ει κη τη αγια συνόδω παρίσταται, μηδέ τρον αυτών της πόλεως εκείνης εη επσκοπον, δλλ' έστ' χροσθητιώμα, διά τ' ουτως παρά κανόνας έαυτοίς η επσκοπιω αρπάσαι. έχόντων αυτών δηλονότι τιω τω επσκοπου αξίαν, καί υπό της εκκλησίας δοποτρεφομήραν.

Πασχάσιον ο διλαβέσατος επσκοπος, επέχων θενον της δποσολικης καθέδρας, ειπε Βασσιανός η Στεφανος επσκοποι, καθώς η διαγνωσις εφανέρωσεν, ενι αγιαθη τάξει άμφοροι τιω Εφesiών κεκρατηκέμαι γινώσκονται εκκλησίαν. Τύτου ουω χαρίν η πάσαι αγιωτάτη συνόδος σωμαρεί, τούτων δποκινηθέντων, άλλοις κη κανόνας ηηφιδιώμα.

Λουκίωσι τον τον τω δποσολικου θενον, ειπε κανονικον εκ εστιν άμφοιφοις κερτιν.

Ιουλιανός ο διλαβέσατος επσκοπος της Κωνσταντινουπόλεως και αυτος άμα τοις Ρωμαίοις τω δποσολικω θενω, ειπεν εκ οφείλουσιν οδύο ριφιώμα.

Οι ενδοξότατοι αρχοντες ειπον επδη πολλάκις ημεις διαλαλασάντων, κη εξαπισσάντων ηηφον εξενηθιώμα περι τ' επσκοπιης η κατ' Εφeson αλιω

LEO P.I. CONCILIVM VALENTIN. 3 IMPP. MARCIANVS ANNO CHRISTI 451.

... περι της κατ' Εφeson αγιωτάτης εκκλησίας, πρότερον η χροσθητιώμα έστ' αυτη επσκοπον, η Βασσιανόν διλαβέσατον αναλαβέν τιω επσκοπιω, η Στεφανον διλαβέσατον επσκοπον εη. πάντα γρ τα κατ' αυτον, ως επήσεται η αυτη αγια συνόδος, τη χθες ημερα ικανως εξητάθη.

Ανατόλιος ο διλαβέσατος επσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ειπεν εμοι δεξέσκει, ει κη τη αγια συνόδω παρίσταται, μηδέ τρον αυτών της πόλεως εκείνης εη επσκοπον, δλλ' έστ' χροσθητιώμα, διά τ' ουτως παρά κανόνας έαυτοίς η επσκοπιω αρπάσαι. έχόντων αυτών δηλονότι τιω τω επσκοπου αξίαν, καί υπό της εκκλησίας δοποτρεφομήραν.

Πασχάσιον ο διλαβέσατος επσκοπος, επέχων θενον της δποσολικης καθέδρας, ειπε Βασσιανός η Στεφανος επσκοποι, καθώς η διαγνωσις εφανέρωσεν, ενι αγιαθη τάξει άμφοροι τιω Εφesiών κεκρατηκέμαι γινώσκονται εκκλησίαν. Τύτου ουω χαρίν η πάσαι αγιωτάτη συνόδος σωμαρεί, τούτων δποκινηθέντων, άλλοις κη κανόνας ηηφιδιώμα.

Λουκίωσι τον τον τω δποσολικου θενον, ειπε κανονικον εκ εστιν άμφοιφοις κερτιν.

Ιουλιανός ο διλαβέσατος επσκοπος της Κωνσταντινουπόλεως και αυτος άμα τοις Ρωμαίοις τω δποσολικω θενω, ειπεν εκ οφείλουσιν οδύο ριφιώμα.

Οι ενδοξότατοι αρχοντες ειπον επδη πολλάκις ημεις διαλαλασάντων, κη εξαπισσάντων ηηφον εξενηθιώμα περι τ' επσκοπιης η κατ' Εφeson αλιω

ANNO CHRISTI 451.

Ἐπισης ἐκκλησίας, περὶ αὐτοκείρας παρὰ πάντων ἐκ ἐδῶν, τὸ σέβειον καὶ ἀρχαῖον διαγέλιον μέσον κομιζέσθω. καὶ ἐνεχθέντος τῆς ἀγίου διαγελίου, ἐνδοξοτάτοι ἀρχόντες ἔπον· πλὴν ὁμοίαν ἀπίσαν παροσάρομυ τῇ ἀγία συνόδῳ, παροκειμένων τῶν σεβασμιῶν διαγελίων, παροστέποντες αὐτῶν, μήτε τῶν δύο ἑνά βλάψαι, εἴ γε ἀξίος ὄβι ἕς αὐτῶν τῆς ἐπισκοπῆς ἀπέχεσθαι, μήτε πλὴν μνημονώθεισαν ἐκκλησίαν, εἴ γε ἐκείνος ἀνάξιος ὄβιν, ἀλλὰ κτ' ἕπον, καὶ κτ' τὸ ἀξίον, καὶ πρέπον, καὶ συμφέρου τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ, τὰ δοκούντα ψφίσισθαι.*

Ἀνατόλιος ὁ ἀλαβέσατος ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως εἶπε· καὶ ἦδη εἶπον· ἐμοὶ παρίσταται, εἴ καὶ τῇ ἀγία συνόδῳ δοκεῖ, ὡσεὶ μηδένα αὐτῶν τῆς ἐφεσίῳν πόλεως ἐπὶ ἐπίσκοπον, ἀλλ' ἐφσον, ὅς ἐπιλογῆς πάντων τῶν μελλόντων ποιμαίνεσθαι ψφισθῆμεν, διοικεῖν πλὴν ἐπισκοπῶν, διὰ τὸ εἶναι δύο παρὰ κανόνας ἑαυτοῖς πλὴν ἐπισκοπῆν ἀρπάζου· ἐχόν δὲ αὐτῶν κτ' πλὴν ἀξίον τῆς ἐπισκοπῆς, ἔ πλὴν κωνωνίαν, καὶ ὑποστέφεισθαι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας.

Παχασίνος ὁ ἀλαβέσατος ἐπίσκοπος, ἐπέχων τὸ πῶπον τῆς ὑποσελικῆς θεσῆς τῆς πρεσβυτήρας Ρώμης, εἶπε· τὰ αὐτὰ, ἀπὸ ἀπαξ κατεδέμην, καὶ ἐπὶ τῆς παρόντος πτωῶ. τῶν μνημονώθέντων ἐκείνων πλὴν ἐφεσίῳν ἀτάκτως ἐκκλησίαν κατέληφε· κτ' διὰ τῆς τοῦ πῶσαι ἡ συνόδου συνανεῖν ὀφείλει, ὑπὸ τῶν ὑποκνηθέντων, ἀλλὰ κτ' εἶναι κανόνας ψφισθῆναι.

Μαξιμου ὁ ἀλαβέσατος ἐπίσκοπος Concil. Tom. 9.

constitutæ, perfecta responsio ab omnibus non est data, venerabile & immaculatum euangelium in medio proferatur. Et alato sanctissimo euangelio in medio, gloriosissimi iudices dixerunt: Similem petitionem sanctæ Synodo rursus offerimus, propositis sanctis euangelii, adhortantes vos, neque duorum quemquam lædere, si forte quisquam eorum dignus est, * vt in memorata sanctissima ecclesia episcopatum debeat obtinere, siue si vterque indignus est, declarare. Vnde secundum Deum, & secundum quod dignum est atque decens ac utile sanctæ ecclesiæ, quæ sunt iusta decernite.*

Anatolius reuerendissimus episcopus Constantinopolitanus dixit: Et dudum dixi, mihi videtur, si etiam sanctissimo Concilio placet, vt neuter eorum sit Ephesiorum ciuitatis episcopus, sed alius ex electione omnium qui pascendi sunt, ordinetur ad gubernandum episcopatum, eo quod ambo præter regulas sibimet episcopatum vfurpauerint: habere autem eos & dignitatem episcopi, & communionem, & ab ecclesia esse pascendos.

Paschasius reuerendissimus episcopus, obtinens locum sedis apostolicæ antiquioris Romæ, dixit: Hæc ipsa quæ semel disposui, & in præsentî dispono de memoratis, quorum vterque nullo ordine Ephesiorum suscipit ecclesiam: & propterea, * si consentit omnis Synodus, debet, his remotis, alter secundum Canonum statuta decerni.

Maximus reuerendissimus episcopus M ij

* episcopatum obtinere, neque memoratam ecclesiam, si alteruter indignus est, sed secundum Deum. * vifa decernere. * Latine, legi, legimus, legit.

* vniuersa Synodus consentire debet, vt his r. a. f. c. f. decernatur.

scopus Antiochia Syriae dixit: Absque regibus ambo, ex his quae heri cognita sunt, episcopatum obtinuerunt. Quis autem eorum dignus est esse in ciuitate per clementiam, a sanctissimis prouinciae episcopis est dicendum.

Iuuenalis reuerendissimus episcopus Hierosolymorum dixit: Si perspicit sancta Synodus, pasci quidem eos ab Ephesiorum ecclesia, alium vero regulariter ordinari.

Thalassius reuerendissimus episcopus Caesareae Cappadociae dixit: Consentio interlocutionibus sanctissimorum patrum.

Eusebius reuerendissimus episcopus Ancyrae Galatiae dixit: His quae a patribus sunt decreta, consentio.

Iulianus reuerendissimus episcopus Coensium, & vicarius apostolicae sedis, dixit: Secundum regulas quidem neuter esse debet; per clementiam vero Synodus Asiana eligat, * qui possit esse.

* quis debeat esse.

Eusebius reuerendissimus episcopus Dorylaei dixit: Crede, absque regulis ambo sunt facti.

Diogenes reuerendissimus episcopus Cyzici dixit: Qualis quisque eorum sit, plus sciunt Dei amantissimi episcopi prouinciae. Dicant ergo illi secundum reuerentiam, quam de Dei timore habent, episcopatum Ephesi quem oporteat obtinere, ne in ciuitate seditio generetur.

Romanus reuerendissimus episcopus Myrorum Lyciae dixit: Consentio his quae a sanctis patribus sunt ordinata.

σκοπος Αντιοχίας Συρίας εἶπε· παρὰ κανόνας ἀμφοτέρωθεν ἵνα ἕως διαγινώσκων τὴν ἐπισκοπιῶν κατέχον. Ἦς δὲ αὐτῶν ἀξίος ὅτι μείναι ἐν τῇ πόλει κτλ. Φιλαρθροπίας, ἧ ἑπαρχίας ὅτι θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων εἶπεν.

Ιουβενάλιος ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων εἶπεν· εἰ σωροῦ ἢ ἀγία συνόδος, πρὸ φεδαμ αὐτῶν ἵνα πῆς ἐκκλησίας τῆς ἐφεσίων, ἑστῶ δὲ χρυσόσημα κανονικῶς.

Θαλασσῖος ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Καμαρυείας Καππαδοκίας εἶπε· συνήθεμα τοῖς διαλαληθεῖσι παρὰ τῶν ἀγιωτάτων καὶ θεοφιλεστάτων πατέρων.

Εὐσέβιος ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Αἰνύρας εἶπε· τοῖς ἁποφωραμμένοις πατέρισι συναρῶ.

Ιουλιανὸς ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶπε· καὶ τοποτηρητῆς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρου, εἶπε· κτλ. ἵνα κανόνας οὐδὲ εἰς ὠφείλειν εἶναι, κτλ. ἢ Φιλαρθροπῶν, ἢ συνόδος ἢ Ἀσιατικῆ ἐπιπέταται, πῆς ὀφείλει εἶναι.

Εὐσέβιος ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Δορυλαίου εἶπε· πῆς βίον, παρὰ κανόνας ὁ δὲ ἕχροντο.

Διογῆνης ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Κυζίου εἶπε· ἅ καὶ αὐτῶν πλεονίστασιν ὁ πῆς ἐπαρχίας θεοφιλεστάτοι ἐπίσκοποι, ὡς ἐλέγετοσαν ἐκείνοι κτλ. τὴν ἀποστολικὴν αὐτοῖς βιλαβέστατος εἰς τὸ φόβον τῆς θεοῦ, ἵνα ἀποστολὴ κερταῖν τὴν ἐφεσίαν, διὰ τὸ μὴ σεσημασμέναι τὴν πόλιν.

Ρωμανὸς ὁ βιλαβέστατος ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας εἶπε· συνήθεμα τοῖς παρὰ τῶν ἀγιῶν πατέρων τυπωθεῖσιν.

Leo P.I. Concilium... Eusebius... Antiochia Syriae... Iuuenalis... Thalassius... Eusebius... Diogenes... Romanus... Valentinus... Marcianus... Anno Christi 451.

ANNO
CHRISTI
451.
*f. d. 27.
mens

Ευνόμιος ὁ βίλαβέσατος *Νικομη-
δείας εἶπε κατὰ συνῆμα τοῖς τυπαι-
θεῖσι παρὰ τῶν παρ' ἐμὸν ἀγωνιάτων
ἐπισκόπων.

Μαριανὸς ὁ βίλαβέσατος ἐπισκο-
πος Συναδῶν εἶπε κανονικῶς οὐδέ τις
αὐτῶν ὀφείλει εἶναι.

Ελευθέριος ὁ βίλαβέσατος ἐπι-
σκοπὸς Καλχηδόνος εἶπεν ἐδί-
δαξεν ἡμᾶς ἡ διάγνωσις ἡ κατὰ τὸν
ἐπισκόπους, ὅτι καὶ οὐδέ τις αὐτῶν
κανονικῶς κατέχει τὴν ἐπισκοπικὴν
τῆς κατὰ Εφεσον ἀγωνιάτης ἐκκλη-
σίας.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον·
ἑρέσκει τῇ ἀγία συνόδῳ ἡ διαλα-
λιά τῆς θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου
Ἀνατολίου, καὶ τῆς θεοφιλεστάτου ἀρ-
χιεπισκόπου Παχασίνου ἐπέχοντες
τὸ πόνον τῆς Ρώμης ἀποστολικῆς θρό-
νου, ἡ λέγουσα, τὸν μὲν δύο ὀφεί-
λειν ἀποκηθῆναι, ὡς παρὰ κανόνας
ἡγουμένων, ἐπεὶ δὲ χρονοηθῆναι·
τὸν δὲ περὶ ἡγουμένων, ἔχοντας πλὴν
τῆς ἐπισκόπου ἄξιαν, ἀπὸ τῆς κατὰ
Εφεσον ἀγωνιάτης ἐκκλησίας ἀποφέ-
ρεται. ἡ ἀγία συνὸς ἐβόησεν·
αὕτη βίσιβη διαλαλιά· αὕτη κατὰ
κανόνας ἐστίν.

Διογένης ὁ βίλαβέσατος ἐπίσκοπος
Κυζίκου εἶπε· τῶν ἄλλων αὕτη βελ-
πίων ἐστίν. πάντες ἐβόησαν· αὕτη δικαία
κρίσις· αὕτη πᾶσιν ἑρέσκει. ὁ δὲ
παρὰ κανόνας ἐγίνοντο τὰ τῶν κανόνων
ἐπὶ αὐτοῖς κρατεῖται.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον·
ἐπὶ πᾶσιν ἑρέσκει ἡ διαλαλιά τῆς
θεοφιλεστάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς βα-
σιλευσῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀ-
νατολίου, καὶ τῆς βίλαβέσατου ἐπι-

Eunomius reuerendissimus
episcopus Nicomediæ dixit: Et
ego consentio his quæ a san-
ctissimis patribus ante me defi-
nita sunt.

*Marinianus reuerendissimus
episcopus Synnadorum dixit:
Regulariter neuter eorum esse
debet.

Eleutherius reuerendissimus
episcopus Calchedonensis di-
xit: Docuit nos cognitio quæ
de episcopis facta est, quia nul-
lus eorum regulariter episco-
patum sanctissimæ Ephesinæ de-
tinuit ecclesiæ.

Gloriosissimi iudices dixe-
runt: Placet sancto Concilio in-
terlocutio Dei amantissimi ar-
chiepiscopi Anatolii, & reue-
rendissimi episcopi Paschagini
obtinentis locum Romanæ apo-
stolicæ sedis, qua declaratum
est, ambos quidem esse remo-
uendos, tamquam præter regu-
las factos, alterum vero ordina-
ri debere; prædictos autem ha-
bere episcopi dignitatem, & a
sanctissima Ephesina ecclesia
nutriendos.

Sancta Synodus exclamauit:
Hæc pia interlocutio, hæc se-
cundum regulas est.

Diogenes reuerendissimus
episcopus Cyzici dixit: * Alia-
rum hæc melior est. Omnes cla-
mauerunt: Hæc iusta sententia,
hæc omnibus placet. Ambo abs-
que regulis facti sunt. Quæ ca-
nonica sunt, in his obtineant.
[Interlocutiones episcoporum
teneant.]

Gloriosissimi iudices dixerunt:
Quoniam placuit vniuersis in-
terlocutio Dei amantissimi ar-
chiepiscopi regiæ Constantino-
polis Anatolii, & reuerendissimi

ANNO CHRISTI 451.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ
αγίας συνόδου. PACTIO DECIMA TERTIA CALCHEDONENSIS CONCILII.

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῆς δευτέρου ἡμέρας
Μαρκιανὸς τῶν αἰώνιου Αὐγού-
σου, καὶ Ἐπιφάνου, τῆς τριτῆς
καλιανδῶν Νοεμβρίου, ἐν Καλχη-
δονί, καὶ ἐκλήθισαν τὸ δέκατον καὶ δίσε-
ξάτου δευτέρου ἡμέρας, συνελεθόντων
ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μητρο-
πολεως Ἐπιφάνειας, ἕξ μεγαλοπρεπέστα-
του καὶ ἐνδοξοτάτου στρατηλάτου, ἀπὸ
ὑπάτων καὶ πατρικίου Ανατολίου, καὶ τῆς
μεγαλοπρεπέστατου ἐνδοξοτάτου ἐ-
πιάρχου τῆς ἱερῆς προαιρέτων Παλλα-
δίου, καὶ τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξο-
τάτου μαγίστρου τῆς εἰσάξεως Ὀφφικίου Βί-
κομάλου, συνελεθόντων ἰσχυρῶς καὶ Παρυσίου
καὶ Λουκίου τῆς δίλαβέστατου ἑπισκό-
που, καὶ Βονιφάτius τῆς δίλαβέστατου πρε-
σβυτέρου, ἐπερὶ τῶν τῶν ἀγιωτά-
του δευτεροεπισκόπου τῆς πρεσβυτέρου Ρώ-
μης Λέοντος, καὶ Ανατολίου τῆς δίλαβέ-
στατου ἑπισκόπου τῆς μεγαλονύμου
Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μαξίμου τῆς
δίλαβέστατου δευτεροεπισκόπου Ἀντιοχείας
Συρίας, καὶ Ιουβιναλίου τῆς δίλαβέστα-
του δευτεροεπισκόπου Ἱεροσολύμων, καὶ τῆς
λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου
τῆς καὶ δεκάτου καὶ δίσεξε-
ξάτου ἡμέρας δευτέρου ἐν τῇ Καλχηδο-
νίαν πόλει σωμαθηραίου, καὶ καθεσθέν-
των πᾶσι τῶν πατρῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἀγίου
εὐσεβίου, Εὐνόμιος ὁ δίλαβέστατος
ἑπίσκοπος Νικομηδείας εἶπε· δεήσας
ἑπίσκοπος Νικομηδείας εἶπε· δεήσας
ἑπίσκοπος Νικομηδείας εἶπε· δεήσας
οἰκουμένης, παρακαλῶν τὰ κανονικὰ
τῆς μητροπόλεως Νικομηδείας, καὶ
τῶν κρητισάντων δεχθῆναι κανόνας

CONSULATV domini no-
stri Marciani perpetui Aug-
gusti, & qui fuerit nuntiatus,
tertio Kal.Nouemb. Calchedo-
ne secundum iussionem diuinif-
simi & piissimi domini nostri
imperatoris, congregatis in fan-
ctissima ecclesia beate marty-
ris Euphemiae, magnificentissimo
& gloriosissimo magistro
militum & exconsule ordina-
rio ac patricio Anatolio, & mag-
nificentissimo & gloriosissimo
praefecto sacrorum praetorio-
rum Palladio, & magnificent-
tissimo & gloriosissimo magi-
stro sacrorum officiorum Vin-
comalo; conuenientibus etiam
Paschasino & Lucentio reue-
rendissimis episcopis, & Bonifacio
reuerendissimo presbytero,
tenentibus locum sanctissimi ar-
chiepiscopi veteris Romae Leo-
nis, & Anatolio reuerendissi-
mo episcopo magni nominis
Constantinopolis, & Maximo
reuerendissimo archiepiscopo
Antiochiae Syriae, & Iuuenali
reuerendissimo archiepiscopo
Hierosolymorum, & reliquo
sancto vniuersali que Concilio
per diuinam sanctionem in ci-
uitate Calchedonensium con-
gregato; & residentibus omni-
bus ante cancellos sacri altaris,
Eunomius reuerendissimus epi-
scopus Nicomediensium dixit:
Preces obtuli piissimo orbis ter-
rarum domino, postulans, vt
* priuilegia metropolis Nico-
mediae secundum Canones qui
antiquitus obtinuerunt, atque

* intra

consuetudines, conseruentur: & iussit vestram magnificentiam simul cum sancto Concilio cognoscere, & causae terminum dare. Rogo itaq; vt * cognoscatis preces meas, & causam meam audiatis, & mihi quae sunt iusta, seruetis. Gloriosissimi iudices dixerunt: Relegantur preces. Beronicianus vir deuotus, magistrilianus & secretarius diuini consistorii, legit.

* legantur preces, me,

Eunomii Nicomediensis littera ad Valentinianum & Marcianum Augustos. Cuiusque gentis ac generis hominum

Terrae marisq; & totius gentis hominum dominis, Flauis Valentiniانو & Marciano perpetuis Augustis, supplicatio & postulatio ab Eunomio episcopo, & omni clero Nicomediensis metropolis sanctae Dei ecclesiae catholicae.

DEVS vobis regnum & omnium rerum imperium, [vt omnes gubernaretis] ad salutem orbis terrarum, & pacem sanctarum ecclesiarum, iuste donauit. Quapropter ante omnia & per omnia, piissimi & Christi amantissimi principes, pro orthodoxae & saluberrimae fidei dogmatibus cogitatis, tam haereticorum fremitus extinguentes, quam * pia dogmata ad lucem deducetes. Vnde proferimus nos maiestatis vestrae vestigiis, vt iubeatis arceri iniustitiam quae aduersum nos a reuerendissimo episcopo Niceno Anastasio est praesumpta; quatenus valeamus, congrua Christianis pace fruenter, sine * intermissione mysteria diuina perficere. Memoratus enim reuerendissimus Anastasius, neque

* piorum dogmatum iura ad

* distractio-

καὶ ἐπι, φυλαχθῆναι καὶ ἐκείλωσε τὴν ἡμετέραν μεγαλοπρεπέσαν ἀματῆ ἀγία σωθῆναι ἀκοῦσαι, καὶ πῶτον δωθῆναι τῶ πρεσβυτέρῳ. Ἐπειτα καὶ πῶτον ἀναγνωθῆναι τὰς δεήσεις μου, καὶ τὸ πρεσβυτέρῳ ἀκούσθῆναι, καὶ τὰ δίκαιά μοι φυλαχθῆναι. Ὁ δὲ δόξα τῶ ἀρχόντες εἶπον ἀναγνωσθέντων αἱ δεήσεις. Βερονικιανὸς ὁ κατωσιωδὸς σικρητάριος τῶ θεοῦ κοινοστωρ εὐαγγέλιω.

ANNO CHRISTI 451

* Τῆς γῆς καὶ θαλάσσης καὶ παντὸς αἵθερος ἔθνους καὶ γένους δεσποτῆς, Φλαυίου Οὐαλεντινιανῶ καὶ Μαρκιανῶ, τοῖς αἰωνίοις Αὐγούστοις, δεήσεις καὶ ἰκεσία παρά Εὐνομίου Ἐπισκόπου, καὶ παντὸς τῆς κλήρου τῆς καὶ Νικομηδείαν μητροπόλεως ἀγίας τῆς θεοῦ καθολικῆς ἐκκλησίας.

ΘΕΟΣ τὸ βασιλεύειν ἡμῖν καὶ κρατεῖν τῆς ὅλων ἐπι σπουδαίας τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰρήνῃ τῆς ἀγίων ἐκκλησιῶν, δικαίως δεδώρηται. διὸ διὰ πᾶν τὸ καὶ μὴ πάντων, βίβηται καὶ φιλόχρηστοι βασιλεῖς, τῆς ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ὑγιῶν δόγματων φρονήσετε, τὰ μὲν τῆς αἰρέσεως φρυγμάτων βίβηται, τὰ δὲ τῆς βίβητων δόγματων εἰς φῶς ἀγαθόντες δίκαια. πρεσβυτέρῳ πῶτον τοῖς ἡμετέροις κατέχουσιν, καλεῖσθαι καλωθῆναι τὴν καθ' ἡμῶν παρά τῆς βίβηται Ἐπισκόπου τῆς Νικαίας Αναστασίου τολμηθεῖσαν ἀδικίαν, ὡς διωθῆναι ἡμᾶς τῆς πρεσβυτερίου Χριστιανῶν εἰρήνης διολαύοντες, ἀπεσπασίως τὰς τῆς θεοῦ λειτουργίας ἐκτελεῖν. ὁ δὲ ἡμῶν ἐκείλωσε βίβηται Αναστασίου μῆτε

110 CA
PL
ANNO
CHRISTI
451
τῶ θεοῦ
ἀματῆ
ἀγία
σωθῆναι
ἀκοῦσαι
καὶ πῶτον
δωθῆναι
τῶ πρεσβυτέρῳ
ἐπειτα
καὶ πῶτον
ἀναγνωθῆναι
τὰς δεήσεις
μου
καὶ τὸ πρεσβυτέρῳ
ἀκούσθῆναι
καὶ τὰ δίκαιά
μοι
φυλαχθῆναι
ὁ δὲ δόξα
τῶ ἀρχόντες
εἶπον
ἀναγνωσθέντων
αἱ δεήσεις
Βερονικιανὸς
ὁ κατωσιωδὸς
σικρητάριος
τῶ θεοῦ
κοινοστωρ
εὐαγγέλιω
τῆς γῆς καὶ
θαλάσσης
καὶ παντὸς
αἵθερος
ἔθνους
καὶ γένους
δεσποτῆς
Φλαυίου
Οὐαλεντινιανῶ
καὶ
Μαρκιανῶ
τοῖς
αἰωνίοις
Αὐγούστοις
δεήσεις
καὶ
ἰκεσία
παρά
Εὐνομίου
Ἐπισκόπου
καὶ
παντὸς
τῆς
κλήρου
τῆς
καὶ
Νικομηδείαν
μητροπόλεως
ἀγίας
τῆς
θεοῦ
καθολικῆς
ἐκκλησίας
ΘΕΟΣ
τὸ
βασιλεύειν
ἡμῖν
καὶ
κρατεῖν
τῆς
ὅλων
ἐπι
σπουδαίας
τῆς
οἰκουμένης
καὶ
εἰρήνῃ
τῆς
ἀγίων
ἐκκλησιῶν
δικαίως
δεδώρηται
διὸ
διὰ
πᾶν
τὸ
καὶ
μὴ
πάντων
βίβηται
καὶ
φιλόχρηστοι
βασιλεῖς
τῆς
ὁρθοδόξου
πίστεως
καὶ
ὑγιῶν
δόγματων
φρονήσετε
τὰ
μὲν
τῆς
αἰρέσεως
φρυγμάτων
βίβηται
τὰ
δὲ
τῆς
βίβητων
δόγματων
εἰς
φῶς
ἀγαθόντες
δίκαια
πρεσβυτέρῳ
πῶτον
τοῖς
ἡμετέροις
κατέχουσιν
καλεῖσθαι
καλωθῆναι
τὴν
καθ'
ἡμῶν
παρά
τῆς
βίβηται
Ἐπισκόπου
τῆς
Νικαίας
Αναστασίου
τοληθεῖσαν
ἀδικίαν
ὡς
διωθῆναι
ἡμᾶς
τῆς
πρεσβυτερίου
Χριστιανῶν
εἰρήνης
διολαύοντες
ἀπεσπασίως
τὰς
τῆς
θεοῦ
λειτουργίας
ἐκτελεῖν
ὁ
δὲ
ἡμῶν
ἐκείλωσε
βίβηται
Αναστασίου
μῆτε

ANNO
CHRISTI
451.

Ἐπεὶ τὸ θεοῦ λαμβάνων πρὸς ὀφθαλ-
μῶν φόβῳ, μήτε εἶναι τῆς δισθεσίας
ἡμῶν ἐν τρεπτόνῳ νόμοις, συζητεῖν
καὶ καταρῥάσσειν ἐν τῇ Βιθυνίᾳ ἐ-
παρχίᾳ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις βασιλικοῖς τε καὶ
κατοικητοῖς τύποις, ἀρτὰζον τὰ ἡμῶν
παρὰ τῶν νόμων τῆς δισθεσίας ἡμῶν,
καὶ τὰ παρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς δε-
σμῶν ὑπαρξάντα δίκαια· ἀπὸ οὐ-
δέως ποτε τῆς πρὸς αὐτῶν ἐπισημοῦσιν
παρασαλεύειν ἢ κινεῖν ἐπεχείρησε.
Μὴ δὲ οὕτως πλεονεκτεῖν ἡμᾶς καὶ
ταραστῆσαι ἡρέξατο, τὸ ἐπὶ κακοῖς ἰ-
σχυρίαν δόξαν λογιζόμενος· ὡς ταύτης
ἐνεκα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγάθης καὶ οἰκου-
μενικῆς συνόδου λιβέλλοις ἐπιδοῦναι
ἡμᾶς. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἀκροάσεως εἰς
ἐκέρχασιν χωρεῖ, καὶ διδοίκαμεν,
μηδὲ πὸς λυθίσσης τῆς συνόδου δεξι-
σῆ τὰ ἡμέτερα δίκαια, δέδοκτα, νά-
μασι τῶν ἡμετέρων κερτίων ἀνυπερβί-
τως ἡμετέροις τὴν ἀκρόασιν· πρὸς
τῶν ἡμῶν ἐκκλησίαν, τὰς συνήθεις
δικαίαις τῶν αἰωνίων ἡμῶν κερ-
τίων τῶν δεσποτῶν Χρυσῶν ἀναπέμ-
ψαμεν.

Οἱ ἐκδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· Ἐ-
πεὶ ταῦτα ὁ διλαβέστατος ἐπίσκοπος
Ἀναστάσιος δικομολογεῖται; Ἀναστά-
σιος ἐπίσκοπος τῆς Νικαίας πόλεως
εἶπεν· ἠπίσαστό με, ὅτι ἐγὼ ἐκαμνοπό-
μησα ἐν τῶν μεταξὺ, ἢ ἐβίασάμην. ἐν
δείξει, ἂν λέγῃ. ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον ἐ-
χω δεῖξαι, ὅτι καὶ ἠρπάσαί μου παροι-
κίας, καὶ πολλά, ἃ ἐστὶν ἕδος ποιεῖν
ἐν Νικομηδείᾳ, ἐπίσησεν ἐπὶ ἐμοῦ, καὶ
ὡς ἐβίασάμην πανταχοῦ, ἐν τῶν ἡμετέρων
δεξιμοσκόπῳ, καὶ ἀξίων τὰ δίκαια
μου γυμνασθῆναι καὶ δεξιμοσκόπῳ
Concil. Tom. 9.

timorem Dei præ oculis sumēs,
neque leges pietatis vestræ re-
ueritus, * confundit & contur-
bat in Bithyniorum prouincia
[absque consuetudine] formas
& * ecclesiasticas & imperiales,
quæ hæcenus tenuisse noscun-
tur in ecclesiis, inuadendo iura
quæ nobis pietatis vestræ legi-
bus & ecclesiasticis sanctioni-
bus sunt collata, quæ nullus ali-
quando præcessorum eius epi-
scoporum * iubere aut mouere
tentauit. Solus autem hic per cu-
piditatem opprimere nos & cō-
turbare cœpit, in malis victo-
rem ac superiorem esse, gloriam
credens; ita vt huius rei gratia
huic sancto & vniuersali Conci-
lio libellos cogere offerre.
Sed quoniam audientia in dil-
tationem cedit, & formidamus,
ne forte dimisso Concilio iura
nostra vacuentur, supplicamus
nutu vestræ maiestatis audien-
tiam nostram sine dilatione fieri:
vt dum impetrauerimus quæ
poscimus, consuetas orationes
Domino Deo pro æterna vestra
potestate soluamus.

Gloriosissimi iudices dixerūt:
Quid ad hæc reuerendissimus
Anastasius allegat? Anastasius
reuerendissimus episcopus Ni-
cænæ ecclesiæ dixit: Accusauit
me, quasi ego aliquas nouitates
inter hæc introduxissem, aut
violentiam fecerim. vnum ex
his quæ dicit, ostendat. Ego au-
tem * diuersa monstraturus sum,
quoniam abripuit parochias
meas, & multa, quæ non est con-
suetudo facere Nicomediensium,
fecit in me, & passus sum * in om-
nibus: supplicans archiepisco-
po, & iura mea examinari depo-
scens secundum antiquitatem

*confunde-
re & con-
turbare
molitur in

*imperiales
& canoni-
cas, quæ in
ecclesiis vi-
guerunt,

*f.turbare

*contritiū

*vbique;

& regulas: nec enim ego aliquid amplius volo. Gloriosissimi iudices dixerunt: *Proprie dicat Dei amantissimus Eunomius episcopus, in quo iniustitiam ab Anastasio reuerendissimo episcopo passus est. Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomediae dixit: Secundum consuetudinem quam tenebant superiores mei & eius, subiectas habeo in prouincia Bithyniorum ecclesias: reuerendissimus autem episcopus Anastasius clericos ecclesiae Basilinopolis mihi* subiectos excommunicauit, quod Canonibus prohibetur. Anastasius reuerendissimus episcopus Nicææ dixit: Prius ostendat, quia & Basilinopolis sub ipso est, & quia ego clericos ecclesiae suae excommunicatos effeci. hæc duo probet. Ego autem ostendam Basilinopolim sub Nicæa * iam olim fuisse; nam regio fuit eius: id curia nouit. & dicat curia, sub quo fuit Basilinopolis, si non fuit regio Nicææ. Gloriosissimi iudices dixerunt: Quomodo te monstrare promittis, Basilinopolis sanctissimam ecclesiam sub Nicæa esse? vtrum secundum Canones, an ex aliqua consuetudine? Anastasius reuerendissimus episcopus Nicææ dixit: Sicut * Tacteus & Doris regiones sunt sub Nicæa, sic fuit ante hoc Basilinopolis sub Nicæa. Imperator quidam Iulianus (aut nescio quis ante eum) fecit eam ciuitatē, & sumens ex Nicæa curiales, ibi constituit; & consuetudo ex tunc hætenus obseruatur. Et si forte defuerit in Basilinopoli curialis, de Nicæa mittitur ibi, & rursus de Basilinopoli trāsferretur in Nicæam.

*Peculiari-
tet

*subiecta

*semper

*Tactaeus

καὶ τῶν κανόνων οὐδὲ γὰρ ἐγὼ πλέον τι
ζητῶ. Ὁ ἐκδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον·
ἰδικῶς λεγέτω ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος
Νικομηδείας Εὐνόμιος, καὶ ἢ ἡδέ-
κηται παρὰ Αναστασίου τοῦ ἀλαβέστα-
του ἐπισκόπου. Εὐνόμιος Νικομηδείας
εἶπε· καὶ ἢ κρατῆος ἕδος ἐπὶ τῆς παρῶ
ἐμοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς παρῶ αὐτοῦ, ἕως τε πε-
νήθρας ἐγὼ τὰς ἐν τῇ Βιθυνῶν ἐπαρχίᾳ
ἐκκλησίας· ὁ δὲ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Αναστάσιος κληρικοὺς ἐκκλησίας τῆς ἐν
Βασιλινουπόλει, τῆς ἕως τε πε-
νήθρας ἐποίησεν· ὅπως τοῖς κανόσιν
ἀπειρήται. Αναστάσιος ὁ ἀλαβέστατος
ἐπίσκοπος Νικαίας εἶπε· παρῶν δει-
ξέι, ὅτι καὶ Βασιλινούπολις ὑπὸ αὐτὸν
ἔστι, καὶ ὅτι ἐγὼ κληρικοὺς ἀκανωνή-
τους ἐποίησα. Ταῦτο δειξέι· ἐγὼ δὲ δει-
κνυμι Βασιλινούπολιν αἰεὶ ὑπὸ Νί-
καίας γηρομνήσειν καὶ γὰρ ῥεγαλῶν αὐ-
τῆς πῦντα τὰ βουλομένηα οἶδε· καὶ εἶ-
ποι, ὑπὸ Νικαίας Βασιλινούπολις, εἰ μὴ
ῥεγαλῶν αὐτῆς Νικαίας. Ὁ ἐκδοξότατοι
ἀρχόντες εἶπον· καὶ ἢ ποῖον ζήτησον δόδοξ-
κυνῶν ἐπαγγέλλῃ, ἢ καὶ Βασιλινούπο-
λιν ἀνωτάτω ἐκκλησίᾳ ὑπὸ Νί-
καίας εἶναι; ποῖον καὶ τῶν κανόνων, ἢ ἐκ
συνήθειας ἕνος; Αναστάσιος ὁ ἀλαβέ-
στατος ἐπίσκοπος Νικαίας εἶπεν· ὡς παρ
Τακταίου καὶ Δωρεῖς ῥεγαλῶν εἰσιν ὑπὸ
τῶν Νικαίων, οὕτως αὐτῶν παρῶ τούτου καὶ
Βασιλινούπολις ὑπὸ τῶν Νικαίων. Βα-
σιλεὺς ὡς Ιουλιανός, ἢ ἐκ οἴδα τῆς παρῶ
αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτῶν πόλιν· καὶ λαβὼν
δόδοξ Νικαίας παρῶ ματθουμῶν, κα-
τέστησεν ἐκεῖ· καὶ ἢ ἕδος δόδοξ τότε ἕως νῦν
ἔτι κρατῆι. ἐὰν λείψῃ ἐν Βασιλινου-
πόλει παρῶ ματθουμῶν, δόδοξ Νι-
καίας πέμπεται ἐκεῖ· καὶ πάλιν δόδοξ
Βασιλινουπόλεως μεθίστα ἐν Νικαία.

LEO P.I.
ANNO CHRISTI 451.
καὶ τῶν κανόνων οὐδὲ γὰρ ἐγὼ πλέον τι
ζητῶ. Ὁ ἐκδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον·
ἰδικῶς λεγέτω ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος
Νικομηδείας Εὐνόμιος, καὶ ἢ ἡδέ-
κηται παρὰ Αναστασίου τοῦ ἀλαβέστα-
του ἐπισκόπου. Εὐνόμιος Νικομηδείας
εἶπε· καὶ ἢ κρατῆος ἕδος ἐπὶ τῆς παρῶ
ἐμοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς παρῶ αὐτοῦ, ἕως τε πε-
νήθρας ἐγὼ τὰς ἐν τῇ Βιθυνῶν ἐπαρχίᾳ
ἐκκλησίας· ὁ δὲ ἀλαβέστατος ἐπίσκοπος
Αναστάσιος κληρικοὺς ἐκκλησίας τῆς ἐν
Βασιλινουπόλει, τῆς ἕως τε πε-
νήθρας ἐποίησεν· ὅπως τοῖς κανόσιν
ἀπειρήται. Αναστάσιος ὁ ἀλαβέστατος
ἐπίσκοπος Νικαίας εἶπε· παρῶν δει-
ξέι, ὅτι καὶ Βασιλινούπολις ὑπὸ αὐτὸν
ἔστι, καὶ ὅτι ἐγὼ κληρικοὺς ἀκανωνή-
τους ἐποίησα. Ταῦτο δειξέι· ἐγὼ δὲ δει-
κνυμι Βασιλινούπολιν αἰεὶ ὑπὸ Νί-
καίας γηρομνήσειν καὶ γὰρ ῥεγαλῶν αὐ-
τῆς πῦντα τὰ βουλομένηα οἶδε· καὶ εἶ-
ποι, ὑπὸ Νικαίας Βασιλινούπολις, εἰ μὴ
ῥεγαλῶν αὐτῆς Νικαίας. Ὁ ἐκδοξότατοι
ἀρχόντες εἶπον· καὶ ἢ ποῖον ζήτησον δόδοξ-
κυνῶν ἐπαγγέλλῃ, ἢ καὶ Βασιλινούπο-
λιν ἀνωτάτω ἐκκλησίᾳ ὑπὸ Νί-
καίας εἰναι; ποῖον καὶ τῶν κανόνων, ἢ ἐκ
συνήθειας ἕνος; Αναστάσιος ὁ ἀλαβέ-
στατος ἐπίσκοπος Νικαίας εἶπεν· ὡς παρ
Τακταίου καὶ Δωρεῖς ῥεγαλῶν εἰσιν ὑπὸ
τῶν Νικαίων, οὕτως αὐτῶν παρῶ τούτου καὶ
Βασιλινούπολις ὑπὸ τῶν Νικαίων. Βα-
σιλεὺς ὡς Ιουλιανός, ἢ ἐκ οἴδα τῆς παρῶ
αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτῶν πόλιν· καὶ λαβὼν
δόδοξ Νικαίας παρῶ ματθουμῶν, κα-
τέστησεν ἐκεῖ· καὶ ἢ ἕδος δόδοξ τότε ἕως νῦν
ἔτι κρατῆι. ἐὰν λείψῃ ἐν Βασιλινου-
πόλει παρῶ ματθουμῶν, δόδοξ Νι-
καίας πέμπεται ἐκεῖ· καὶ πάλιν δόδοξ
Βασιλινουπόλεως μεθίστα ἐν Νικαία.

ANNO
 CHRISTI
 451.

καὶ ἡ παλαιὰ οὐσα βεργάν, πάλιν κτ' αὐτὰ ἐβλήετο πόλις. Ἐξ ἐκείνου φησὶν ὁ Νικαίαις Ἐπίσκοπον χροτονήσας ἐκεῖ καὶ ἄπαξ, καὶ δὴ κτ' καὶ εἰσὶν Ἐπιστολαὶ τῆς μακαρίου Ἰωάννου Ἐπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν Νικαίαις Ἐπίσκοπον, ὡς ἀπελθεῖν, καὶ διορθώσασθαι τὴν ἐκκλησίαν, ὡς αὐτὸς παροῦσεν. ἔχω γράμματα πρὸς τὸν μακαρίου Προκλή. δεικνυμι ἐγὼ, πόσοι δὲ τὸν Νικαίαις ἐχροτονήσασαν· καὶ δείξει καὶ οὗτος, πόσοι δὲ τὸν Νικομηδείας ἐχροτονήσασαν. Εὐνόμιος ὁ βλαβέστατος Ἐπίσκοπος Νικομηδείας εἶπεν· οὐ δύναται δείξαι χροτονίας πεποιθώς· εἰ δὲ καὶ ἐποίησεν καθ' ὑφάρπυλιν ἄπαξ, ἐμοὶ οὐδὲν κτ' εἶναι κανόνας παρεκείναι δυνάται. Αναστάσιος ὁ βλαβέστατος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐκ ἐγὼ, δὴ ὁ πατὴρ ἐμοῦ ἐποίησεν. Εὐνόμιος ὁ βλαβέστατος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἄπαξ ἐποίησεν, ὡς λέγεις, ἢ πολλάκις· εἰ ἄπαξ ἐποίησεν καθ' ὑφάρπυλιν ἕνα, ἢ συμβαίνει, ὅτι ἐκεῖ ἔχει ἑπισημαῖα Ἐπίσκοπον ἢ μητρόπολιν Νικομηδείας, καὶ ἐδέησε παρὰ τῆς Νικαίαις γινέσθαι, οὐδὲν παρεκείναι ἐμοὶ κτ' εἶναι κανόνας. δύναμαι γὰρ ἐγὼ δείξαι, πολλοὶ μὲν δὲ τὸν Νικομηδείας χροτονήσαντας, οὐδὲν δὲ ἐκ οἶδα εἰ δύνησι καὶ ἕνα δείξαι. Αναστάσιος ὁ βλαβέστατος εἶπεν· ὅτι πόλις ἐβλήετο ἢ Βασιλινούπολις, ἢ ἡ παλαιὰ Ἐπίσκοπον ἐχροτονήσασαν· Εὐνόμιος ὁ βλαβέστατος εἶπεν· ὅτι ἀφώρισεν κληρικοὶς Βασιλινουπόλεως ἐμοὶ ὑποκειμένοις, δυνάμαι δείξαι. μάρτυρα καλῶ τὸν ἀγιώτατον Ἐπιτοκοπον τῆς μεγαλοπόλεως, ὅστις ἐδείξατο

Quæ cum prius fuisset regio, postea ciuitas effecta est: ex illo perspicuum est ab episcopo Nicæno ibidem episcopum fuisse ordinatum & semel & secundo. Et sunt epistolæ beati Iohannis episcopi Constantinopolitani ad Nicænum episcopum, vt iret & emendaret ecclesiam, tamquam sibimet competentem. Habeo literas ad beatæ memoriæ Proclum. Ostendo ego, quot a Nicæa ordinati sunt: & ostendat hic quoque quot a Nicomedia sunt ordinati. Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomediæ dixit: Neque quidem potest ostendere ordinationem se fecisse: quod et si fecit semel per subreptionem, secundum Canones nequaquam mihi præiudicare potest. Anastasius reuerendissimus episcopus dixit: Non ego, sed decessor meus fecit. Eunomius reuerendissimus episcopus dixit: Semel fecit, sicut dicis, an frequenter? Si semel fecit per subreptionem, vel contigit forte, vt tunc non haberet episcopum metropolis Nicomediæ, & indignum a Nicæno fieri, hinc nullum mihi præiudicium secundum regulas generatur. Possum enim ego monstrare, multos quidem a Nicomedia ordinatos: tu vero nescio si possis vel vnum ostendere. Anastasius reuerendissimus episcopus dixit: Quando ciuitas facta est Basilinopolis, quis prius ordinavit? Eunomius reuerendissimus episcopus dixit: Quia excommunicauit clericos Basilinopolis mihi subiectos, possum ostendere. Testem voco sanctissimum magnæ Constantinopolis archiepiscopum, qui sus-

Concil. Tom. 9.

N ij

ANNO CHRISTI 451.

cepit eos, & reddidit eis communionem. Anastasius reuerendissimus episcopus dixit : Non vere dicis. Eunomius reuerendissimus episcopus dixit : Da epistolam domni archiepiscopi, vbi reddidit eis communionē, & vbi scripsit tibi, quod præter Canones fecisti. ostendo decreta Basiliopolitanorum, vbi rogauerunt de episcopo: tu ostende vbi rogauerunt * Nicaenum, vt eis daret episcopum. Anastasius reuerendissimus episcopus dixit : Iubete me probare paululum. Obruli libellos archiepiscopo qui fuit, rogans eum vt vocaret domnum Eunomium episcopum, & audiret inter iura nostra. Dedit literas & ad me & ad eum, scribens ambobus, ac dicens : Nullus vestrum introducat aliquam nouitatem, sed consistite in rebus antiquis. Ego enim noui, quomodo debeam metropoles honorare. Et habeo huiusmodi literas & ego, & ipse. Accepi ego, sicut dixi, tales literas; sciunt hoc & notarii: dicant & alii. Venerunt Basiliopolitani clerici, aduantes me aduersus episcopum suum. Ego custodiens mandata archiepiscopi, dixi: Non vos suscipio, sed abite ad archiepiscopum: & si mihi iusserit, audiam. Et relinquentes illi & me & ipsum, venerunt ad sanctitatem domni Eunonii: dederunt ei libellos aduersus episcopum suum. Misit ipse repente, præsentans episcopum Basilinopolis: confugit episcopus Basilinopolis ad me. Gloriosissimi iudices dixerunt : Canones legantur. Beronicianus vir deuotus, magistriftrianus & secretarius diuini

* Nicanos.

αὐτῶν, καὶ ἀπέδωκεν αὐτοῖς τὴν κοινωνίαν. Ἀναστάσιος ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν οὐ λέγεις ἀληθῆς. Εὐνόμιος ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν ἴσως τίτῳ ἐπισκόπῳ τῆς κυροῦ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου ἀπέδωκεν αὐτοῖς τὴν κοινωνίαν, & ὅπου ἐγράψατε μοι, ὡς παρὰ κανόνας πεποιηκάσθαι. ἀνεκάλυψα τὰ βασιλικοὺς πολεμίων, ὅπου παρεκλήσαντο ἐπὶ τὴν ἀπιστίαν· σὺ δ' εἰσεῖς, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Νικαίου, ὡς ἐδυνάμην αὐτοῖς ἐπισκοπῆν. Ἀναστάσιος ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν κελύσαιτέ με διδάξαί μιν ἡρώδην, ἔπειθ' ἰδοὺς τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἔδοξε μεταξὺ τῶν διχαστῶν ἡμῶν, διδόναι γραμμάτια ἔως ἐμὲ καὶ πρὸς αὐτὸν, ἔγραψα ἀμφοτέροις, ὅτι μηδὲν ὑμῶν μηδὲν κακοποιεῖται, ἀλλὰ σοιζεῖτε τοὺς ἀρχιεπισκόπους. ἴδοις ἡμεῖς ἐγώ, πῶς ἐφείλω τὰς μητροπόλεις ὑμῶν. καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἔγραψα ὑμῶν, ὡς εἶπον, τὰ τοιαῦτα γραμμάτια. ἴσασιν καὶ ὁ νοτάριος εἰπῶσι καὶ ἄλλοι. ἔρχονται οὖν Βασιλικοὺς πόλεις κληρικῶν ἐντυχάνει μοι καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς. Φυλάττων ἐγὼ τὰς περὶ αὐτῆς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, λέγω οὐδέ τι δέχομαι ὑμᾶς, ἀλλ' ἀπέλθετε πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον· καὶ ἐάν κελύσῃ μοι, ἀκούω. καὶ ἔδοσαντες σκεῖνοι καὶ ἐμὲ καὶ αὐτὸν, ἔρχονται πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς κυροῦ Εὐνομίου· διδόναν αὐτῶν ἐπισκόπῳ καὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς ἰδίας. πέμπει αὐτοῖς βίβλους, παριστῶν τὸν ἐπίσκοπον Βασιλικοῦς πόλεις. ἔδοξε φέρειν τὸν ἐπίσκοπον Βασιλικοῦς πόλεις πρὸς ἐμὲ. ὁ ἐνδοξότατος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ἀγαθὸν σκέεσθαι τοὺς κανόνας. Βερονικιανὸς ὁ κατωσιμαῖος σι-

Leo P.I. Concilium Marcianus IMP. Anno Christi 451. ...

ANNO CHRISTI 451

κρηταλειου απο βελιου επιδοντος προς ερωμιου τω διακρυτατου ανεγνω.

ni confistorii, ex codice dato ab Eunomio reuerendissimo episcopo legit.

ΚΕΦΑΛ. 51.

CAPVT VI.

Επισκοπον παροσκη μαλιστα μιν υπο παντων τω εν τη επαρχια επσκοπον κρηταλαι ει δε δυσχερες ειη το ποιοστον, η δια κρεπευγρουσαν ανακλω, η δια μηκος οδοδ, εε απαντ...

Episcopum oportet quidem praecipue ab omnibus episcopis prouincialibus ordinari: si vero hoc difficile est, aut propter iminentem necessitatem, aut propter itineris longitudinem, ex omnibus ad hoc ipsum tribus vna congregatis, & in vno decernentibus, & absentibus per literas consentientibus, ordinationem fieri. Potestas autem gestorum vniuscuiusque prouinciae metropolitano episcopo competit.

Est Can. 4. Concilii Nicani.

* omnino tres in vno congregatos, & in eandem sententiam consentientibus, et absentibus, & per literas consentientibus, ordinationem pettere.

Αναστασιου ο διακρυτατος επσκοπος Νικαιας ειπε σοιζω τω κανονι. ει μη ειμι μητροπολιτης, εκ εγω μερο ουδε εγω οικει. ενδοξοτατοι αρχοντες ειπον επιδοντι κη πωτον ζηπον τα τω μητροπολιτου δικαμα εχας. Αναστασιου ο διακρυτατος ειπεν...

Anastathus reuerendissimus episcopus dixit: Consentio Canoni. Si non sum metropolitani, nec ego illic habeo potestatem. Gloriosissimi iudices dixerunt: Ostende quemadmodum iura metropolitani habes. Anastathus reuerendissimus episcopus dixit: Supplico relegi legem. Gloriosissimi iudices dixerunt: Legatur. Et dante Anastasio reuerendissimo episcopo, Constantinus vir deuotus, magistrianus & secretarius diuini confistorii, legit.

* partem.

Ερμηνεία νόμου.

Interpretatio legis.

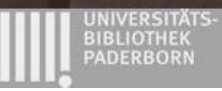
Αυτοκρατορες Καισαρες Φλαβιο Ουαλεντινιανος και Ουαλης, διπυχεις, βισεβεις, σεβαστοι, αιωνιοι νικηται, λεγουσι Νικαβισον.

Imperatores Caesares Flauius Valentinianus & Valens, pii, felices, Augusti, perpetui victores, salutem dicunt Nicenis.

Valentinianus & Valens imp. littera, quibus Nicæa ciuitati conferretur privilegium, quod sit metropolitum. Flauii

ΕΙ και η ασουδη η ημετερα δηλη πασι και πελελεπη γερονεν, εε ου της βασιλειας το υποεραβεθηκος,

LICET studium nostrum ex illo manifestum atque clarum sit cunctis, ex quo regni sublimitatem & publicam gub-

* ad sim- man huius

* iucundi- ratis

* Itaque cū sit olim me- tropolis ap- pellata, e. h. i. a. conti- neant, quæ- cumque Ni- comedien- sibus nostra lege concec- sa sunt, nul- la d. e. p. quin eadē immota

* coronatū

* benigni- tatem

bernationem Dei voluntate sus- cepimus; verumtamen & * super principatum huius felicitatis adiciamus, quoniam vestra ciuitas sub initium completa gaudio, & exultans super nostra felicitate, * gratiæ atque lætitiæ omni populo causa facta est. * Propterea licet metropolitana olim est nominata, & hoc leges antiquæ continent, tamen legem nobis proferentibus, nulla dubitatio esse poterit, eo quod hæc immota & firma permaneant, & temporibus futuris augenda: & de cetero hunc etiam in vestra ciuitate * exornantes, procedere fanciuimus. Permaneat igitur in perpetuum ista consuetudo, & ciuitas vestra sit metropolitana, consuetudine tamen in processu Bithyniæ iudicis permanente. Nullus enim aufert aliquid aliorum. Ergo voluntate Dei vestræ ciuitatis dignitas augetur. Gaudentes itaque, orationes vestras duplicate, & lætamini in his, in quibus hic vobis præbetur honor, omni dubietate in futurum vacante; conspicientes quemadmodum perpetuam * pacem & prouidentiam ex nostris sanctionibus impetrauistis.

Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomediæ dixit: Rogo vestram magnificentiam, vt iubeatis legi legem Nicomediensibus post hæc concessam. Gloriosissimi iudices dixerunt: Legatur. Et dante Eunomio reuerendissimo episcopo, Beronicianus vir deuotus, secretarius diuini confistorii, legit.

καὶ τῆς δημοσίων τῶν οἰακας βουλή- σι τῶ κρείττω· ἵνα ἐδὲξάμεθα, ὁμῶς πρὸς τοῦτοις ἀποποιήσμεν καὶ εἰς τὴν δέχμεν αὐτῆς τῆς ἀπυρίας· ὅτι γε ἡ ὑ- μετέρα πόλις ἔσσαν ἀπληθεῖσα, καὶ γαυρωθεῖσα ὅτι τῆς ἡμετέρας ἀπυρίας, χάρας καὶ ἀφροσύνης παντὶ δημο- σίῳ γέρονε. διὸ δὲ ὅτι μὴ ἐξ πόλις πάλαι ὠνομάσθη, καὶ τῶ το νομοί πα- λαίοι ἀπέλιχοι, τὰ αὐτὰ ἀπὸ Νικο- μηδῶσι νομοθετούτων ἡμῶν ἑστῆ- ξεν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχον διώ- ται, τὸ ἀσάλλωτα καὶ ἰσχυρὰ ἰδμεν, καὶ εἰς τὸ ἐπίστα αὐξήσασθαι· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς αὐτὸν ἐλπίσας, ἐν τῆς ἡμετέρας πό- λει πρὸς ἡμῶν ἐδικασασθαι. διαμνέτω τῶν εἰς τὸ διλυκεῖς ἡ σωτήρια αὐτῆ, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν μὴ ἐξ πόλις ἔστω, τῆς σωτηρίας τῆς ὅτι τῆς πρὸς ὁδῶν τῆς Βιθυ- νιαρχῆς διαμνύουσας. οὐδεὶς γὰρ ἀφαι- ρεῖται π τῆς ἄλλων. βουλήσιν τῶ κρείτ- τωτος αὐξήσασθαι τῆς ἡμετέρας πόλεως τὸ ἀξίωμα. χαίροντες τῶν τῶν ἀρχῶν διπλάσι δέτε, & ἡδεαδε ἐφ' οἷς αὐτῆ ἡ ζωὴ ἡμῶν παρέχεται, πῶσις ἀμφιβο- λίας εἰς τὸ ἐξῆς ἁλοζούσης σωροσῆ- τες, ὅπως ἀγωνίου πρὸς ὁπίστος καὶ πρὸ- νοίας ἐκ τῆς ἡμετέρας δικασμάτων πε- τυχησάτε.

Εὐνόμιος ὁ ἀλαβέσας ὁπικό- πος εἶπεν· ἀξίω τῶν ἡμετέραν μεγα- λοπρέπειαν κελύσαι ἀναγνωδιώσαι τὸ νόμον τὸ παραχρητῆτα Νικομη- δῶσι μὲν ταῦτα. ὁ ἐνδοξότατοι ἀρ- χοντες εἶπον· ἀναγνωσκέδω. καὶ ὁπ- δόδωτος αὐτὸν παρὰ Εὐνόμιου τῶ ἀλα- βεσάτου ὁπικόπου, Βερονικιδῶς ὁ καθεστωμένῳ σικρητῆρι τῶ τῶν κωνσταντείου ἀνέγνω.

ANNO CHRISTI 457.

Leo P.I.
ANNO CHRISTI 457.
Orationes
HIERONYMUS
ἐκαστὸν ἀπο- στρέφει τὸν Νικόμαχον τὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως τῆς Βιθυνίας· ὅτι ἐκείνῳ τῶν ἡμετέρας πόλεως ἀπυρίας ἐξέσσαν ἀπληθεῖσα, καὶ γαυρωθεῖσα ὅτι τῆς ἡμετέρας ἀπυρίας, χάρας καὶ ἀφροσύνης παντὶ δημοσίῳ γέρονε. διὸ δὲ ὅτι μὴ ἐξ πόλις πάλαι ὠνομάσθη, καὶ τῶ το νομοί παλαίοι ἀπέλιχοι, τὰ αὐτὰ ἀπὸ Νικομηδῶσι νομοθετούτων ἡμῶν ἑστῆξεν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχον διώται, τὸ ἀσάλλωτα καὶ ἰσχυρὰ ἰδμεν, καὶ εἰς τὸ ἐπίστα αὐξήσασθαι· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς αὐτὸν ἐλπίσας, ἐν τῆς ἡμετέρας πόλει πρὸς ἡμῶν ἐδικασασθαι. διαμνέτω τῶν εἰς τὸ διλυκεῖς ἡ σωτήρια αὐτῆ, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν μὴ ἐξ πόλις ἔστω, τῆς σωτηρίας τῆς ὅτι τῆς πρὸς ὁδῶν τῆς Βιθυνιαρχῆς διαμνύουσας. οὐδεὶς γὰρ ἀφαιρεῖται π τῆς ἄλλων. βουλήσιν τῶ κρείττωτος αὐξήσασθαι τῆς ἡμετέρας πόλεως τὸ ἀξίωμα. χαίροντες τῶν ἀρχῶν διπλάσι δέτε, & ἡδεαδε ἐφ' οἷς αὐτῆ ἡ ζωὴ ἡμῶν παρέχεται, πῶσις ἀμφιβολίας εἰς τὸ ἐξῆς ἁλοζούσης σωροσῆτες, ὅπως ἀγωνίου πρὸς ὁπίστος καὶ πρὸνοίας ἐκ τῆς ἡμετέρας δικασμάτων πετυχησάτε.

ANNO CHRISTI 451.

Οὐαλεντιανὸς βίσεβις, βίτουχὸς Αὐ-
ρουστος, Νικομηδέωνι χεῖρεν.

Valentinianus pius, felix Augustus, Nicomediensibus salutem.

Valentiniani imp. privilegium Nicomediensi civitati concessum.

Ἡ ΠΕΡΙ τῶν περιλήγια τῆς πό-
λεως τῆς ὑμετέρας πόλεως ὑπαρ-
ξασα δεχράμα συνήθητα φυλαχθήσε-
ται. οὔτε γὰρ ἡ παροδίκη τῆς ἑμῆς τῆς
Νικαέων πόλεως τὸ δικασίον τὸ ὑμέτερον
διώματα βλάψαι, ὅποτε ἐπαύξεται τὸ
ἀξίωμα τῆς Νικομηδέων, εἴητ' ὀκείνη,
ἢ ἐν διωτῶ πόποι οὔσα, μηδὲ πόλεως
ὀνόματι καλεῖται.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἄρχοντες εἶπον· οὐ-
δέ ἐν μὲν θεῖον γραμματεῖα ἐπισκό-
που διαλέγεται· ἐκαστὸν δὲ πλὴν ἑ-
μῶν τῆς μητροπόλεως παρεχέ. τὸ δὲ
θεῖον γραμματεῖα τῆς θείας λήξεως Οὐα-
λεντιανὸς καὶ Οὐαλεντος, τῶν καὶ
τῆς Νικαέων παραχρὸν τὸ μηδὲ πο-
λιτικὸν δικασίον, ἰδικῶς παρακελεύεται
τῆς ἄλλων μηδὲν ὑφαιρέσειαι πόλεως
καὶ ὁ κανὼν τῆς αἰῶν πατέρων ἐπὶ
ἐνὸς μητροπόλιτου καὶ ἐκαστῶ τῆς ἐ-
παρχιῶν διαγορεύει. ἢ τοίνυν τῆς ἀ-
γίας συνόδου παρίσταται ἐπὶ τούτου· ἢ
ἀγία συνόδος ἐβόησεν· ὁ κανὼν κρα-
τεῖται· τοῖς κανόσι τὸ ἱκανὸν γινέ-
σθαι. Ἀπικὸς ὁ βίσεβις ἐπισκό-
πος Νικοπόλεως παλαμῆς Ἡπείρου εἶ-
πεν· ὁ κανὼν οὕτως διαγορεύει, ὥστε ἐν
μῆ ἐκαστῆ τῆς ἐπαρχιῶν τὸ κύριον
ἔχον τῆς μητροπόλεως, καὶ αὐτὸν
καθίσταν πάντας ἐπὶ τὸ πλὴν αὐτῶν ἐ-
παρχιῶν ὄντας ἐπισκόποις· καὶ αὐτῆ
ὅστιν ἡ διανοία τῆς κανόνος. τῶ δὲ τῆς Νι-
κομηδέας, ἐπὶ τῆς δεχράμου αὐτῆς μη-
τροπόλεως ὅστι, κερχεύεται, πάντας ἐπὶ
ἐπὶ πλὴν ἐπαρχιῶν αὐτῆς ὄντας ἐπισκό-
ποις χροτονεῖν· ἢ ἀγία συνόδος εἶπε·
ταῦτα πάντες βουλόμθα· ταῦτα πάντες

CIRCA priuilegia ciuitatis
vestra, quæ olim fuerint,
prisca consuetudo seruabitur.
Neque enim honoris adiectio
Nicanorum ciuitatis ius ve-
strum lædere poterit, cum au-
geatur dignitas Nicomediensium
ciuitatis, quando illa quæ
secundo loco est, metropolis
nomine vocatur.

Gloriosissimi iudices dixe-
runt: Nullæ quidem ex his di-
uinæ literæ de episcopatu lo-
quuntur: vtræque enim de ho-
nore referuntur metropolitana-
rum vrbium. Sacræ autem lite-
ræ diuinæ memoriæ Valentiniani
& Valentis, quæ tunc Nicæ-
næ ciuitati præbuerunt metro-
politicum ius, proprie præci-
piunt ab aliis ciuitatibus nihil
auferri: & regula sanctorum
patrum de vno metropolita in
vnaquaque prouincia decreuit.
Quid igitur hac de re Concilio
sancto videtur? Sancta Synodus
clamauit: Canones teneant, Ca-
nonibus satisfiat. Atticus reue-
rendissimus episcopus Nicopolis
veteris Epiri dixit: Regula
ita præcipit, vt in vnaquaque
prouincia metropolitanus ha-
beat potestatem, & ipse consti-
tuat omnes qui in ea prouincia
sunt, episcopos: & hic est sen-
sus regulæ. Nicomediensis au-
tem episcopus, quoniam ab
initio hæc metropolis est, de-
bet omnes episcopos qui in ea-
dem prouincia sunt, ordina-
re. Sancta Synodus dixit: Hæc
omnes volumus, hæc omnes

fuerat,

honorem tribuunt metropolitanis vrbibus.

iam pridè

ANNO CHRISTI 451.

supplicamus, hæc vbiq[ue] teneant, hæc omnibus placent. Ioannes, Constantinus, Patricius, [Petrus,] & reliqui reuerendissimi episcopi Ponticæ diocesis, [per vnum ipsorum Ioannem,] dixerunt: Canones vnum sciunt metropolitam antiquiorem: & manifestum est, quoniam religiosissimo episcopo Nicomedicæ ordinationes competunt, & quia leges etiam (sicut perspexit & vestra magnificentia) nomine metropolis solummodo honorauerunt * Nicænum, & præponitur reliquis episcopis prouinciæ honore solummodo. Sancta Synodus dixit: Regulariter docuerunt, bene docuerunt: omnes hæc ipsa dicimus.

Aetius archidiaconus splendidissimæ Constantinopolis dixit: Suggestimus vestræ magnificentiæ, rogantes vt nullū præiudiciū Constantinopolitanæ sanctissimæ sedi fiat ex his quæ nunc * proferuntur a sanctissimis archiepiscopis, vel quæ mouentur inter Dei amantissimum episcopum Nicomedienfium Eunomium, & Dei amantissimum episcopum Nicænum Anastasium, aut quæ inter eos ordinantur. Sanctissima enim Constantinopolitana sedes aut ordinationem ipsa facit in Basili-nopoli cum reliquis, aut eam permittit fieri, sicut literis quæ * fiunt, vel factæ sunt sæpius, ostendere possumus. Et rogamus, vt epistolæ proponantur. Sancta Synodus clamauit: Canones teneant: Canonibus satisfiat. Gloriosissimi iudices dixerunt: Auditor inter ecclesias prouinciæ Bithyniæ, Nicomedienfis reue-

δέοµθα· ταῦτα πανταχοῦ κρατήτω· ταῦτα πᾶσιν ὁρῶσκει. Ἰωάννης, Κωνσταντίνος, Πατρικίος, καὶ ὁ λοιπὸν διακρίσαντες ἐπίσκοποι τῆς Ποντικῆς διοικήσεως εἶπον· Ὁ κανὼν ἴσασιν ἓνα μητροπολίτην ὅν ὁ ἀρχαιότερον καὶ δήλον, ὡς τὸ διοικητικῶν ἐπισκόπων Νικομηδείας διαφέρεισιν αἱ χροτονίαι· καὶ ὅτι καὶ αἱ νομοθεσίαι, ὡς συνείδει καὶ ἡ ὑμετέρα μεγαλοπρέπεια, ὀνόματι μητροπόλεως μόνῳ ἐπέμυσαν τὴν Νικαίαν, ὡς ὑμῶν δὲ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας τῆ ἡμῶν μόνῃ. ἡ ἀγία συνόδος εἶπε· κανονικῶς ἐδίδαξαν, καλῶς ἐδίδαξαν· πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες.

Αἰτίος δὲ ἀρχidiaconος τῆς μεγαλυνίου Κωνσταντινουπόλεως εἶπεν· ὑποβάλλουμι τῇ ὑμετέρῃ μεγαλοπρεπείᾳ, ἀφραχλουῦντες, ὡς ἐμὴν ἀποκρίματα τῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀγωνιστικῶν θεῶν ἐν ἐκείνῃ τῶν διαλαλούμεθα παρὰ τῶν ὁμοιωτικῶν ἐπισκόπων, τῆς Νικομηδείαν πόλεως Εὐνομίου, καὶ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου τῆς Νικαίων Αναστασίου, ἢ τὰ ἐπ' αὐτοῖς τυποῦμεθα. ὁ δὲ ἀγωνιστικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θεῶν ἢ τῶν χροτονιῶν αὐτὸς ἐνεργεῖ ἐν τῇ Βασιλινοπόλει μὲν τῶν λοιπῶν, ἢ ἐπιπρέπεια γινώσκου, καθὼς καὶ τὰ φοιτητικὰ ἡμαρῶν, ἢ φοιτήσαντα πολλὰς, δεῖξαι δυνώσεται. καὶ ἀξιολογῶν τὰς ἐπιστολάς ἀπεβληθῆναι. ἡ ἀγία συνόδος εἶπεν· Ὁ κανὼν κρατήτωσαν· τοῖς κανόσι τὸ ἴκανόν γινέσθω. Ὁ ἐνοβέζοται ἀρχόντες εἶπον· τὴν μὲν αὐθεντικὴν τῆς μητροπόλεως ἐν τῆς κτ' Βιθυνίαν ἐκκλησίας ὁ Νικομηδείας διακρίσαντες

* Nicenam ciuitatem,

*interlocutorie dicta sunt a sanctissimis episcopis, Nicomedienfis ciuitatis Eunomio, & Dei amantissimo Nicænorum episcopo Anastasio, aut quæ de eis constituta sunt.

* veniunt, aut venerit

LEO P.I.

ANNO CHRISTI 451.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΣ...

ANNO CHRISTI 451.

Επίσκοπος Ἰπποκρίτης ἐξεί, τῆς Νικαίας πύλιον μέλιον τῆς μητροπόλεως ἑχοντος, ἰσοκυβερνήτου δὲ καὶ μίσησιν τῶν ἄλλων Ἰπποκρίτων τῆς ἐπαρχίας τῶν τῆς Νικομηδείας τῶν καὶ τῆς ἀγίας παρῆσι σωδῶν. ὅσα δὲ τῶν θεῶν τῆς καὶ τῶν μεγαλωνύμων Κωνσταντινουπόλεως ἀγιοπάτης ἐκκλησίας ἀεὶ τῶν χροτοπείν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀμύθηται, ταῦτα καὶ τὰς οἰκείαν Ἰπποκρίτης ἀγίας γυμνασθεῖται σωδῶν. Εὐνόμιος ὁ βλαβεράτος Ἰπποκρίτης Νικομηδείων εἶπεν· ὡχαριστῶ τῆς δικαιοσύνης τῆς μεγαλοπρεπέας ἡμῶν, καὶ ἀγαπῶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς μεγαλωνύμου Κωνσταντινουπόλεως, κραυγῶν τῶν κανόνων. Ὁ ἐνδοξοτάτος ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν· ἀείρηκας, γέγραπται.*

rendissimus habebit episcopus, Nicæno habente honorem metropolitanum tantummodo, subiacente autem ad exemplum aliorum episcoporum provincia Nicomedienfis. Hoc enim visum est etiam sancto Concilio. Quæcumque autem sedi Constantinopolitanæ sanctissimæ ecclesiæ de*ordinationibus provincie competunt, hæc suo ordine corâ sancto Concilio examinantur. Eunomius reuerendissimus episcopus Nicomedie dixit: Gratias ago iustitiæ iudicii magnificentie vestre, & diligo archiepiscopum splendidissimæ Constantinopolis, obtinentibus utique regulis. Gloriosissimi iudices dixerunt: Quæ dixisti, conscripta sunt.*

*faciendis ordinationibus in provinciis

*Latine, legi, legimus, legit.

ΠΡΑΞΙΣ ΙΔ. ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.

ACTIO DECIMA QUARTA CALCHEDONENSIS CONCILII.

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῆς δευτέρου ἡμῶν Μαρκιανῶ τῆς αἰωνίου Αὐγούστου, ὁ δὲ δολωσισημῶν, τῆς καὶ μίας καλανδῶν Νομβρίου, ἐν Καλχηδόνι καὶ κέλθουσιν τῶν ἰσοτάτου καὶ βλαβεράτου ἡμῶν δευτέρου Μαρκιανῶ τῆς αἰωνίου Αὐγούστου, σωελδόντων ἐν τῇ ἀγιοπάτη ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μηδύρος Εὐφημίας, τῆς μεγαλοπρεπέατος καὶ ἐνδοξοτάτου στρατηλάτου, δόπο ἰσοτάτου καὶ πατριάρχου Ανατολίου, ὁ δὲ μεγαλοπρεπέατος ὁ ἐνδοξοτάτος ἐπιτοχου τῶν ἱερῶν πραγμάτων Παλλადίου, καὶ τῶν μεγαλοπρεπέατος καὶ ἐνδοξοτάτους μαγίστρου τῶν ἰσίων Ὀφφικίαν Βιλομάλας σωηδόντων ὁ καὶ Παρρασίνας καὶ Λακλιωσίς τῶν βλαβεράτων Ἰπποκρίτων, καὶ Βονιφατίου τῶν βλαβεράτων πρεσβυτέρου, Concil. Tom. 9.

CONSULATU domini nostri Marciani perpetui Augusti, & qui fuerit nuntiatu, sub die pridie Kalendas Nouemb. Calchedone secundum iussionem diuinissimi & piissimi principis, conuenientibus in sanctissima ecclesia sanctæ martyris Euphemie, magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum, & exconsule ac patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo præfecto sacrorum prætoriorum Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo magistro diuinorum officiorum Vincomalo: conuenientibus etiam Paschasino & Lucentio reuerendissimis episcopis, & Bonifacio reuerendissimo presbytero, vi-

cariis archiepiscopi veteris Romæ Leonis, & Anatolio reuerendissimo episcopo magni nominis Constantinopolis, & Maximo reuerendissimo episcopo Antiochiæ Syriæ, & Iuuenali reuerendissimo episcopo Hierosolymorum, & Quintillo reuerendissimo episcopo Heracleæ Macedonia, tenente locum sanctissimi episcopi Thesalonicensium Anastasii, & Thallasio reuerendissimo episcopo Cæsarea Cappadocia, & Stephano reuerendissimo episcopo Ephesi, & reliquo sancto vniuersali que Concilio, quod in Calchedonensium ciuitate diuali functione collectum est: & residentibus omnibus ante cancellos sancti altaris, Sabinianus reuerendissimus episcopus dixit: Abrepta mihi iniuste episcopatus mei sede, libellos supplices obtuli sacro & immortalivertici: & iussit vestram magnificentiam vna cum sancto & vniuersali hoc Concilio causam meam inquirere. Habeo autem & petitionem ad sanctum hoc Concilium: & supplico præcipere vestram magnificentiam, & petitionem meam legi & preces meas, & mihi quæ sunt iusta reseruari. Gloriosissimi iudices dixerunt: Legantur preces & oblata petitiõ a Sabiniano reuerendissimo episcopo. Constantinus vir deuotus, adiutor diuini consistorii, legit.

ἐπερχόντων τοῦ τόπου τῆς ἁρχιεπισκοπῆς, ἡμετέρας Ῥώμης Λέοντος, καὶ Ἀνατολίου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς τῆς μεγαλωνύμου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μαξίμου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς Ἀντιοχείας Συρίας, καὶ Ιουβενάλις τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων, καὶ Κυψήλλου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς Ἡρακλείας Μακεδονίας, ἐπὶ ἔχοντες τὸν τόπον τοῦ ἀγίου τοῦ ἐπισκοπῆς τῆς Θεσσαλονικίων Ἀναστασίου, ἔθ' Ἐρασταίου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς Καισαρείας Καππαδοκίας, καὶ Σεφραίου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς Ἐφέσου, καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου, τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ ἁγίου ἐν τῇ Καλχηδόνων πόλει συνασεως καὶ ἐκτελέσων πάντων τῶν ἐπιθέτων καὶ ἐπιθέτων τῶν ἀγίων εὐσεβελίου, Σαβινιανός ὁ Ὀρθοδοξίας ἐπίσκοπος εἶπεν ἀφαιρεθεὶς ἀδικῶς τῆς εὐσεβελίου τοῦ ἐπίσκοπος, θεήσας ἐπιθέσειν τῇ εὐσεβελίᾳ τὴν ἀδικοῦσάν τινι κορυφῇ· καὶ ἐκέλευσε τὸ ὑμετέραν μεγαλοπρέπῆσαν, ἀμα τῆς ἀγίας ταύτης καὶ οἰκουμένης συνόδου, καὶ κατ' ἐμὲ τὸ ἀγίασμα ὑποστήσῃ. ἔχω δὲ καὶ διδασκαλικὸν ἔπος πῶς ἀγίασαν ταύτῃ συνόδον καὶ παρακαλώ τινι ὑμετέραν μεγαλοπρέπῆσαν, κελύσαι καὶ τὸ διδασκαλικὸν ἀναγνωσθῆσαι, καὶ τὰς θεήσας, καὶ τὰ δίκαια μοι φυλακθῆναι. Ὁ μεγαλοπρεπῆσαι ἐκ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· ἀναγνωστέτωσαν αἱ θεήσας ἐκ τῆς προνομολογίας διδασκαλικῆς παρὰ Σαβινιανὸς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισκοπῆς. Κωνσταντῖνος ὁ ἡμετέρας βασιλεὺς τῆς εὐσεβελίου κοινιστελεως ἀνέγνω.

ANNO CHRISTI 451

In omnibus Graecis codicibus, qui habentur, Stephanus adhuc nominatur episcopus Ephesi, cum tamen in añ. 12. ab illo episcopatus depositus fuerit.

ANNO CHRISTI 451.

Τοῖς βίσεθεσι καὶ φιλοχρίστοις, καὶ ἀγιώσι παρὰ τοῦ θεοῦ τῶν ὅλων τετιμημένοις Αὐγούστοις, Οὐαλεντιανῶ καὶ Μαρκιανῶ, δέησις ἐκείνη παρὰ Σαβινιανοῦ ἐπισκόπου.

Piissimis & Christi amanti-
mis, & digne a Deo omnium
honoratis Augustis, Valen-
tiniano & Marciano, pre-
ces & supplicatio a Sabi-
niano episcopo.

Sabinian
episcopi ad
Valentinia-
num &
Marcianum
Augustos
deprecatoria.

ΟΤΩΝ ὅλων κύριος ἰδὼν τὴν
ἀποστολικὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀπὸ
τῶν βεβηλωμένων χιμαζοιδῶν, καὶ
πάντα τὸ κόσμον ἐν ἀταξίᾳ κλυδωνι-
ζομένον, ἠγάρε τὴν ὑμετέραν βίσε-
θειαν ἰθυῶν καὶ κυβερνήσασαι τὴν οἰκου-
μένην, καὶ τὰς ἐκείνων μοχθηρῶν
ἐπιφροσύνας τῆς διδασκαλίας τῶν ἀγίων
ἁποστόλων καταστῆσαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
καὶ βέβαιον τῆς ὀρθοδοξίας κροσσὸν
καὶ εὐκρίτως ἐπιτῆρας ὑμετέρας γαλιω-
πιτος εἶποι καὶ ὑμῖν ὁ θεὸς ὑψώσῃ ἐκ-
λεκτὸν ἐκ τῆς λαοῦ μου βίσετον Δαυὶδ
δοδλὸν μου, ἐν ἐλαίῳ ἀγίῳ μου ἐ-
χρῆσα αὐτὸν ἡ γὰρ χεὶρ μου συναπλή-
ρωσται αὐτὸν, καὶ ὁ βραχίον μου κατα-
στήσῃ αὐτὸν. πισθῶ οὖν νύμματι θεῷ
εἰς τὴν ὅλων δόξαν καὶ δεσπο-
τεῖαν ἐπισημαίνων ὑμῖν τὴν ἀπόστα-
σιν λιπαρῶν καὶ καδικητῶν ὑμῶν
τὴν βίσεθειαν, καλεῖσθαι, παρονομι-
ῶν μου γινέσθαι, ἐπισημαίνων τὰ κατὰ
ἐμὴν ἐκδοχὴν. ἐγὼ γὰρ ἦμιν παιδὸν
ἀσκητήριον οἰκονομῶν, πολυάνδρον
μοναστήριον, οὐδὲν παρὰ τὸν ἐπισκόπου ἐν-
θυμωμένον, μή τι γὰρ παρονομιῶν τῶν
τούτου τῆς ἀξιώματος ἔνεκεν. ἐν τῇ οὖν
ἐπιμελείᾳ τῶν μοναχῶν ὄντος μου,
ἐφίσταται μοι ἀφ' ἑνὸς οὗ κατὰ ἐκείνο
καρδὸς τῆς μητροπόλεως ἐπισκόπος
μὲν τῶν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων, καὶ
χρηστονεῖ με ἐπισκόπον Πέρρης, δε-
ησὶς καθερέθη Ἀθανάσιον, ἐγγραφῶς
Concil. Tom. 9.

DOMINVS omnium videns
Apostolicam & orthodo-
xam fidem a *diffimulatoribus
interim fatigari, & omnem
mundum seditione vexari, sus-
citavit vestram pietatem, uni-
uersum mundum regere atque
gubernare, & tumultus, qui a
nefariis hominibus exorti sunt
aduersus sanctorum doctrinam,
reprimere, & claritatem atque
soliditatem recti dogmatis con-
firmare. Vnde iuste de vestra et-
iam tranquillitate vobis dixerit
Deus: *Exaltavi electum de plebe*
mea: inueni David seruum meum,
oleo sancto meo unxi eum: manus
enim mea suscipiet eum, & bra-
chium meum confortabit eum.
Credens itaque, nutu diuino su-
per omnium principatum ac do-
minationem consistere vestram
diuinitatem, adsum supplicans
atque rogans vestram pietatem,
vt mei prouidentiam fieri, &
causam meam examinari præci-
piatis. Ego enim a puero eram
in monasterio dispensator alce-
terii multorum virorum, nihil
de episcopatu cogitans, nedum
*rogans quemquam huius gra-
tia dignitatis. Dum ergo essem
in monachorum * prouidentia
constitutus, adstitit mihi repen-
te illius temporis metropolita-
nus episcopus cum prouinciali-
bus episcopis, & me Perrhæ or-
dinauit episcopum, de qua de-
iectus est Athanasius, ex scripto
O ij

*desidiosus
interim ia-
ctari, & o.
m. pertur-
batione flu-
ctuare.

psal. 88.

*adiens

*cura

*περίωρα
I.

de grauiſſimis capitulis accusatus, nec valens vnquam pro illatis ſibi criminibus reddere rationem, nunc quidem epiſcopatum repudiabat, nunc vero citationes Synodorum vocantium eum ad iudicium varie declinabat. Is in Ephesine Synodo, ex præcepto Alexandrini præfulis, in meam eccleſiam ſuperingreſſus eſt, & ego præter voluntatem meam ordinatus, expulſus ſum. Et hæc quidem acta ſunt, habitatoribus illius ciuitatis dolentibus & lugentibus meam expulſionem. Supplico igitur veſtræ potentie, vt iubetis & meam cauſam ſub præſentia veſtræ pietatis examinari, & placitum terminum dari: vt & ego cum cunctis aliis conſuetas orationes pro perpetua veſtra potentia ſemper exoluam, piſſimi atque victores principes. Sabinianus epiſcopus dictaui & ſubſcripſi, & offero veſtræ pietati. Beronicianus vir deuotus, ſecretarius diuini conſiſtorii, petitionem legit.

Ἡ βαρυτάτοις κεφαλαίοις κατηγορηθεὶς, καὶ μὴ δυναθεὶς ποτὲ ἀπολογησάσθαι, πρὸς τὰ ἐπιτρούμια αὐτῷ ἐβλήματτα, ἀλλὰ ποτὲ μὲν παραπούμνος ἢ ἐπισκοπιῶν, ποτὲ δὲ διαφόρων ἀεικωθῶν τὰς κλήσεις ἤμῃ κελουσῶν αὐτὸν εἰς κρίσιν συνόδων διετέλει. οὗτος ἐν τῇ κατ' Ἐφεσον συνόδῳ ἕξ ἐπιτάγματος τῆς Ἁλεξανδρείων πρεσβυτέρου τῆς ἐμῆς ἐπίσεπιδεν ἐκκλησίας, ἐγὼ δὲ ἀφ' ἀγῶμῶν χρονοτηθεὶς, ἐκβέβλημαι, καὶ ταῦτα τῶν οἰκουμένων ἐκένῳ ἢ πῶλον ὄδυρμοῖς καὶ θρήνοις χρονομηρῶν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἕξοδῳ. ἰκετεύω τοίνυν τὸ ὑμέτερον κράτος, κελύσσαι, ἵνα κατ' ἐμὲ ὑποδείσιν παρούσης ἡμῶν ἢ βίσεβείας ἕξεταδιώσαι, καὶ τὸ ἀφ' ἡμετέρων ἡφ' ἡμῶν λαβεῖν ἴνα κἀγὼ μὲν ἢ ἄλλων ἀπάντων τὰς σωθήσας βίχας ὑπὲρ τῶν αἰωνῶν ἡμῶν κλάτῳ ποιῶμαι διαπαντός, βίσεβείασι καὶ καλλίνκοι βασιλεῖς. Σαβινιανὸς ἐπισκοπος ὑπεγράβουσα καὶ ὑπογράψας ἐπιδίδωμι τῇ ὑμετέρῃ βίσεβείᾳ. Βερονικιανὸς ὁ καθωσιωμῶν σκηπτεῖται δὲ διδασκαλίαν ἀνέγνω.

Sabiniani epiſcopi deprecatoria pro iustitia obtinenda, ad Calcedonenſem Synodum.

Per omnia Dei amantissimis & sanctissimis patribus & archiepiscopis, Leoni, Anatolio, Maximo, & omni sancto Concilio, petitio & deprecatio data a Sabiniano episcopo.

Τοῖς τὰ πάντα θεοφιλεστάτοις καὶ ἀγίοις πατέρας καὶ ἀρχιεπισκόποις, Λεόντι, Ανατολίῳ, Μαξιμίῳ, καὶ πάνσι τῇ λοιπῇ ἀγία συνόδῳ, δήσεις καὶ ἰκεσία παρὰ Σαβινιανὸς ἐπισκοπού.

MULTA quidem atque diuersa sunt circa genus humanum Domini Christi beneficia: hæc autem in præſenti tempore circa sanctas eius eccleſias cura propria quædam exiſtit atque præcipua, ſicut ipſæ res clamant. Congregauit enim veſtrum angelicū Concilium per

ΠΟΛΛΑΙ μὲν καὶ διάφοροι αἱ πρὸς τὸ γένος ἡμῶν ἀνθρώπων τῶν δεαπτόντων Χριστοῦ ἀνεργεσίαι· ἢ δ' ἐν τῷ παρόντι καμῶν πρὸς τὰς αὐτῶν ἀγίας ἐκκλησίας χρονομηρῶν κηδεμονία, ἰδιότης τυγχάνει καὶ ἕξαιρετος, καθὼς τὰ πρῶτα βεβαίως. σωθήσασιν ἡμῶν ὑμέτερον ἀγγελικὴν συνόδον διὰ

ANNO CHRISTI 451.

ἦν ὡς ἀληθῶς δισεβασίων καὶ φι-
 λοχρίων ἡμῶν βασιλέων, ἵππ τῶ
 πτω πάλιν ἰδεῖν, καὶ πτω μὲν πρὸ
 τούτων ἦν ἐνιαυτῶν δύο, μικρῶ πρὸς
 ἐν Εφέσω ἡμοῦν ἐν συχρίσιν τε
 καὶ ἀκαταστάσιν καταργῆσαι, πτω
 δὲ ἀλλήθων καὶ δικαιοσύνην φωτί-
 σαι. ὅθεν καὶ τῆς ἑλπίδος ἐκείνης
 καὶ ἦν κλυδωνῶν περιστάσις, ἵππ τῶ
 ἡμεῖς κατέφυγον ἐν δὲ λυμῶνα,
 διδάσκων, ὡς Διοσκορὸς ὁ τῆς Α-
 λεξανδρείων αἰδέσθων, ἐπὶ δὲ καὶ τυ-
 ραννίδι ἐμὲ μὲν τῆς ἐχειρῶν ἐκείνης μοι
 καὶ κανόνας ἦν Περρηνίων ἐκκλησίας
 διὰ τῆς ἀνωτάτου ἡπισκόπου καὶ μη-
 τροπολίτου ἡμῶν Στεφανου, ὅξωσαν
 ἀντιόχησιν δὲ Ἀθανάσιον, αἰδρα
 καταπερδέντα ἐν τῇ Ἀντοχείων μεγαλο-
 πόλει ὑποπλέσων θεοφιλεστάτων ἐ-
 πισκόπων. οἷα τοίνυν καὶ τοῖς μὲν τού-
 τοις γέροντε, καὶ ὅπως πᾶσι ἡ πόλις
 μὲν πικρῶν δακρύων καὶ ὀδυρμῶν
 πειρηθεῖσαι, δυσαιποπάτως εἶχε πε-
 ρεῖ ἐμὲ καὶ πτω ἐμὲ ἐπένθη βίασαν
 ἐκβολῆν, πάρα πρὸ ἐμὲ λέγειν.
 διὸ παρακαλῶ καὶ καδικεθῶν πτω
 ἡμεῖς φιλοδείαν, μὴ πρὸ ἐμὲ πτω
 κατ' ἐμὸν ἡμοῦν ἀδικίαν, ἀλλὰ
 καλῶσαι, ἦν δικαίων με τυχεῖν ὅ-
 πως ἐν τούτῳ αὐνομήται ὁ φιλα-
 θεος θεός, διὰ τῆς ἡμεῖς ἀγγελι-
 κῆς καὶ θεομητοῦ συνόδου καταρ-
 γήσας μὲν πτω πάλιν, φωτίσας ὅ πτω
 ἀλλήθων. Σαβινιανὸς ἡπισκόπος ἡπι-
 δέδωκα ὑποαργυρίσας καὶ ὑποαργυ-
 ρίας πτωδε πτω δέσπον.

Οἱ μεγαλοπρεπέστατοι ἀρχόντες
 εἶπον· ὁποκρινάσω Ἀθανάσιον ὁ βί-
 λαβέσται ἡπισκόπος Πέρρης. Ἀ-
 θανάσιον ὁ βίλαβέσται ἡπισκο-

piissimos reuera & Christianif-
 simos nostros imperatores, ad
 errorem perspicendum, & con-
 fusionem atque seditionem,
 quæ ante hos paulo plus duos
 annos in Ephelo facta est, de-
 struendam, & veritatem atque
 iustitiam declarandam. Vnde &
 ego illam tempestatem & flu-
 ctuationem expertus, ad vestrū
 confugi tranquillissimum por-
 tum, suggerens, quia Dioscorus
 Alexandrinus auctoritate sua,
 insuper & tyrannide, me qui-
 dem a Perrenorum ecclesia,
 commissa mihi secundum Can-
 ones a sanctissimo episcopo
 metropolis nostræ Stephano,
 expulit; e diuerso autem intro-
 duxit Athanasium, virum depo-
 situm in Antiochenis splendidi-
 ssima ciuitate a multis Dei
 amantissimis episcopis. Quæ ve-
 ro post hæc gesta sunt, & quo-
 modo ciuitas vniuersa cum a-
 maris lacrymis atque gemitibus
 circumfusa a me ægre separaba-
 tur, & violentam meam lugebat
 exclusionem, me dicere, puto,
 superfluum est. Vnde rogo &
 supplico vestræ pietati, vt iniu-
 stitiam quam passus sum, nulla-
 tenus despiciatis; sed etiam iu-
 beatis, me impetrare quæ iusta
 sunt: quatenus etiam in hoc

* Dei clementia collaudetur,
 qui per vestram angelicam & a
 Deo honoratam Synodum de-
 struxit quidem errorem, & lu-
 ci reddidit veritatem. Sabinia-
 nus episcopus obtuli hanc peci-
 tionem a me dictatam atque
 subscriptam.
 Gloriosissimi iudices dixerūt:
 Respondet Athanasius reuc-
 rendissimus episcopus. Athana-
 sius reuerendissimus episcopus
 O iij

*clementif-
simus Deus

Perrha dixit : Mea causa a longo tempore inchoata est : & hanc audierunt beatæ memoriæ Cyrillus & Proclus, & certas formas scripserunt Domno, qui fuit Antiochenus episcopus; promisitque ille eas complere. Et cum cognouisset mortē beati Cyrilli, resiliuit, & ad iudicium me vocauit. Ego rescripsi, quia si vellet permanere in datis sententiis ab archiepiscopis, paratus essem: si vero vellet aliud aliquid, non audire me eius citationem. Semel enim præcedentes episcopi rem certissimam decreuerunt. Accusauī autem eos qui aduersum me machinati sunt : & iusserunt non interesse iudicio eos qui a me fuerant accusati. Rogo itaque, si videtur vestræ potestati, archiepiscoporum literæ relegantur. Gloriosissimi iudices dixerunt : Literæ Procli & Cyrilli reuerendissimæ memoriæ relegantur. Et tradita scheda ab Athanasio reuerendissimo episcopo, Beronicianus deuotus secretarius diuini confistorii legit.

Rescriptum synodicarum literarum.

Cyrilli episcopi Alex. epistola ad Domnum Antiochenū, pro causa Athanasii Perrha episcopi.

* & si

Domino meo dilectissimo fratri & consacerdoti Domno, Cyrillus in Domino salutem.

CONDOLERE nos fratribus necessariū est, * quando quidam consacerdotum aliqua se passos affirmant, & hoc a propriis clericis, quos erat necessarium subdere tamquam patribus ceruicem, & esse subiectos secundum placitum Dei, & ecclesiæ regulas talia decernentes.

ποσ εἶπε τὸ ἐμὸν παρ᾽ ἡμᾶς ἀπὸ μακροῦ χρόνου κατήρκαται καὶ τοῦτου ἠκούσων. τῆς μακαρίας μνήμης Κυρίλλου καὶ Προκλου, καὶ Φανεροῦ τυποῦ ἐγραψαν τῷ Ἀντιοχείᾳ Ἐπισκόπῳ Δόμνῳ συνέδοτο ἐκείνος πληρωῦ τῶντα. ἀδόξω δὲ τῷ θανάτῳ τῆς μακαρίου Κυρίλλου ἀνέπιδροσε, καὶ ἐκείλεις κείων. ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἔγραψα ὡς, εἰ μὲν βούλοιο ἐμμεῖναι τὸ ἰσχύσις τοῖς δοξασίαι ἀπὸ τῶν δεχόμενοι, ἐπιμὸς ἐμὲ εἰ δὲ ἐφρον. π. βουλεύται, ἐκ ἐπακούω τῆ κλήσει. ἀπαξ γὰρ παρελαθόντες ἀγιοὶ Ἐπισκοποὶ Φανεροὶ ἐτύπωσαν, ἠπασαμῆν δὲ καὶ αὐτῶν ἐστὶν συσθεσιασμεῖν με καὶ ἐκέλευσε μὴ παρῆναι τῆ κλήσει αὐτῶν ἐστὶν ἀπαθάντας περὶ ἐμοῦ. ἀλλ᾽ ἵνα, εἰ παρίσταται τῆ ὑμεῖς ἀξιοῦσα, παρ᾽ ἡμᾶς τῆ δεχόμενοι ἀναγνωσθῶσι. ἐν δὲ ὁπότεοι ἀρχόντες εἶπον. τὰ γραμματεῖα Προκλου καὶ Κυρίλλου τῆς βίβλου μνήμης ἀναγνωσθῶσι. καὶ Ἐπισκόπος μακαρίου παρὰ Ἀθανασίου τῆ Ἐπισκοπῆ, Βερονικιανὸς ὁ κατωστωμεῖνος σκηπταέλος αἰτέγων.

ANNO CHRISTI 451.

Ἀντίγραφο συνωδικὸν γραμματεῖος.

Κυεῖω μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ Δόμνῳ, Κυρίλλου ἐν κείω χαίρων.

ΣΥΝΑΛΓΕΙΝ ἡμᾶς ἀδελφοῖς ἀναδέχασθαι, καὶ οἱ πνεῖς τῆ συλλειτουργῶν πεπονθέναι π. δι᾽ ἡμεῶν, καὶ τῶν παρὰ κληρικῶν ἰδίων, αἰτῶ ἀναγκασίον ὑπέχθην, ἀπεπαρεῖ, αἰχίνα, καὶ ὑποπαθῆσαι καὶ τὸ δουκῶ τῶ θεῷ, καὶ τοῖς τῶ ἐκκλησίας καὶ οἱ διηγορβυδύρον.

ANNO
CHRISTI
451

ἕτερο πῶς οὐ τῆς ἀρχῆς ἐστὶ τῶν ἁγίων
 μηδὲ θεοῦ πατρὸς φησὶ πεπονηθῆναι ἑαυ-
 τὸν ὁ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος Ἀ-
 θανάσιος· * ἔδωκε καὶ * τὸ τῆς σω-
 αχθεΐας καὶ τὴν βασιλεύουσαν Κων-
 σταντινούπολιν σωδοῦν κατὰ τὴν ἐπιπέ-
 δακρυον. φησὶ γὰρ, ἵνα τῆς ἀπὸ
 αὐτῶν ὄντων κληρικῶν κατὰ τὴν ἐπι-
 στήθην, ὡς, τὸ γὰρ ἦκον εἰς ἐξ-
 ῆματων διώμα, καὶ ἔξωσα τῆς
 ἱεροσύνης αὐτῶν, καὶ καθαρῶς
 ἠνέφατον ἐπὶ αὐτῶν ἐξενέγκειν. βού-
 λονται γὰρ εἶναι μὴ οἰκονομίας τῆς ἐκ-
 κλησίας, ἠτοιοῦσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς
 ὑποθέσεως χρεῖσται ἐκβαλεῖν, ἡ-
 σασθὲν αὐτοὶ εἶναι γὰρ ἰσχυροὶ ἰδῆσαν
 καὶ πρὸς τοῦτο ἐπὶ καὶ ἐκ τῆς ἱε-
 ρῆς διπύλων περὶ αὐτῶν τὸ ὄνο-
 μα, ἐπεὶ τὸ ἵνα ἀπὸ τῆς καὶ αὐτο-
 σόφου γέγοντα δράσαι· ἃ καὶ ἡ
 τῆς σωτηρίας ἐκκαλεῖται περὶ τῆς
 διώμας. ἤδη δὲ ἐστὶ τῆς ἀπόπαι, ἵνα
 αὐτὰ τῶν ἁγίων παρα κληρικῶν καὶ
 τῆς ἰδῆσαν ἐπισκόπων, καὶ περὶ τῆς
 ἀμῆχαν ἁπλῶς, καὶ ἰσχυροῦ ἢ οὐ
 ὁσίοις, εἰ τῆς Ἀντιόχειας ἐστὶ μακρὰ
 ἢ πόλις, ἢ διοικεῖν ἔλαχεν ὁ μη-
 μονῶδεις θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος
 Ἀθανάσιος, ἵνα δὲ οἰκίαν γεμα-
 τῶν ἐπισκοπῶν τῶν ἀπόπαι ὡς
 τε κληθῆναι εἶναι τῶν ἀπῶν ἰσο-
 μῶντας, ἀπολογησάμενοι καὶ εἰ ἐπι-
 δεῖν ἱεροὶ πῶς ἀπῶντας, ἀπολι-
 δεῖται τῆς ἱεραῆς λειτουργίας. ὁ γὰρ αὐ-
 τοὶ τῶν ἀμῆχαν καὶ τῆς ἰδῆσαν πατρὸς,
 ἕτερο πάσειν αὐ δυνάτως, πάσις ἄλο-
 γησαντες ἀκολουθίας, καὶ πάντα θε-
 σμῶν ἰσχυροῦτες, καὶ περὶ οὐδὲν ποιη-
 σάμενοι τὸ ἀπῶντας πατέρα. λέγον-
 ται δὲ καὶ οὐ νῦν * περὶ τῶν ἀρχαίων

Hoc ergo praesumi, * quouis
 modo turpissimum est. Tanta
 namque passum se dicit reueren-
 tissimus episcopus Athanasius,
 ut etiam congregata in regia ciui-
 tate Synodus lacrymas daret.
 Ait enim, quosdam clericos qui
 sub eo constituti sunt, in tantam
 audaciam profiliisse, ut
 quod attinet ad praesumptionis
 vim, & expellerent eum a sacer-
 dotio, & super eum * damnatio-
 nis sententiam ferrent. Volunt
 enim oconomos ecclesiae, aut
 certe ecclesiasticarum rerum
 dispensatores eicere, & quos-
 dam alios sibi propria auctorita-
 te constituere: super haec autem
 etiam de sacris diptychis no-
 men eius auferre, & alia qua-
 dam absurda, & sceleribus ple-
 na perpetrare, quae subiectorum
 libellorum virtus noscitur con-
 tinere. Quia vero nimis incon-
 gruum est, praesumi talia a cle-
 ricis aduersus episcopos pro-
 prios, & haec despicerent nos im-
 possibile est: dignetur tua fan-
 ctitas (si ab Antiochia longe est
 ciuitas, cuius gubernationem
 fortitus est memoratus religio-
 sissimus episcopus Athanasius)
 quibusdam per proprias literas
 audientiam delegare; quatenus
 euocati hi qui accusati sunt, re-
 spondeant: & si inuenti fuerint
 * accusationibus rei, a sacro mi-
 nisterio decendant. Quod enim
 ipsi aduersus patrem proprium
 praesumpserunt, hoc iuste susti-
 neant, quando omnem * conse-
 quentiam praetermiserunt, &
 omnem legem transcendere
 praesumpserunt, & pro nihilo
 esse iudicauerunt senectutem
 exhonorare patris. Dicuntur
 autem non modo primum tales

* quomodo
non turpil-
simum sit

* depositio-
nis

* crimi-
bus obno-
xii,

* ordinem
contemple-
runt,

* ἀπὸ τῆς
ἐπιπέδα

* ἰσχυροὶ
αὐτῶν

* ἀπῶν

* περὶ τῶν
ἀρχαίων

*condem-
nati sunt
peioribus
quoque &
audacibus
cepit.

esse coepisse, sed iam in multis
*culpatis adhuc valde peio-
ribus asperioribusque. Asserit
autem eum se suspectum habe-
re, qui nunc ius metropolitici-
cum prouinciae obtinet, ex qua
est: &c, sicut iam dixi, nihil mole-
sti est, si iis qui ei suspecti sunt,
iudicare non liceat. Dic fraterni-
tati quae apud te est, salutem.
Salutat te in Domino, quae no-
biscum est.

Procli episco-
pi epistola ad
Domnū Au-
tiodotenm,
pro causa A-
thanasi Per-
tha episcopi.

Rescriptum synodiarum
litterarum.

Sanctissimo & Dei amantissi-
mo fratri & confacerdoti
Domno, Proclus in Domi-
no salutem.

*mutua,

*optimus

CARITAS * sancta, Deo
dilectissime, maximum in
hoc est donum. Vinciens enim
ad concordiam * magnus arti-
fex Deus naturam quam fabri-
catus est, beneuolentia eos con-
iunxit, qui ratione reguntur; vt
dum alii aliorum casus proprios
ducerent, ac vnusquisque ex se
res alterius metiretur, in insolu-
bilem consensionis vnanimita-
tem ea connecterentur, quae vn-
ius naturae sunt. Ea enim quae
affectu disuncta sunt, necessa-
rio in mutuum exitium ruunt:
quae vero voluntate vnita sunt,
non facile a firmitate propria
dilabuntur. Vnde & beatus Paulus
multitudinem fidelium & con-
iunctionem ecclesiae, corpori
comparauit, dicens: Vos
estis corpus Christi, & membra ex
* membro: omnino praedicans
multitudinis conspirationem,
& ex concordia membrorum
prohibens, ne contentionis

Ephes. 5.
1. Cor. 12.

* parte:

ἢ τοιοῦτοι, ἀλλ' ἤδη κατεργάσθαι καὶ
ἐπὶ πολλοῖς ἐπὶ χεῖροι καὶ δραστήσι
ἐξάρημασι. Φάσκει δὲ ὑποπτικὸν ἔργον
λαχόντα νῦν εἰς τὸ μητροπολιτικὸν
δικαίωμα τῆς ἐνορίας ὅτι ἡ δόξα καὶ ὡς
ἐφ' ἡμῶν, τὸ λυποῦν οὐδὲν, ὅτι εἶναι
ἐστὶν ἐν ὑποψίᾳ μὴ διακρίνει αὐτῶν.
καθόσπερ τὴν παρὰ τοῖς ἀδελφοῦσι
ταῖς σε ἡ σω ἐμοὶ ἐν κυρίῳ κατα-
γράφεται.

ANNO
CHRISTI
451

Ἀντήρα φησὶ συνωδικὸν
γραμμάτος.

Τῶν ὁσιωτάτων καὶ θεοφιλεστάτων καὶ
συλλειτουργῶν Δόμνω, Πρόκλῳ
ἐν κυρίῳ χαίρειν.

ΤΟ ΦΙΛΑΛΛΗΛΟΝ, θεοφιλέστατε,
μέγιστον ἐν πύτῳ πηχάει δώ-
ρον. συνδεδεμένων γὰρ εἰς ὁμογνωμο-
σύνην ὁ θεοσεβέτης θεὸς καὶ ἐπι-
μοῦρνησε φύσιν, τῇ διακρίσει ἐστὶν λό-
γῳ διοκουμένων συνέσφραξεν. ἵν'
οἰκειοῦμενοι τὰ ἀλλήλων πάσῃ, καὶ
ἕκαστος ἐφ' ἑαυτῷ τὸ τῆς ἐξουσίας
μετρῶν, εἰς ἀλλήλων συμπαθείας ὁμο-
φροσύνην συμπλέκοιτο τὰ ὁμοφύη.
τὰ μὲν γὰρ ἀφιερώτα καὶ χάριν, καθὼς
τῶν ἀλλήλων ἀνακρίτως ἐπιέργεται
φθοραὶ. ταῖς δὲ λιωμέτραις κατὰ γνώ-
μην, οὐ βραδύως ἀπολιθεῖται τῆς οἰ-
κείου ἀσφαλοῦς. διὸ καὶ ὁ μακάριος
Παῦλος τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, καὶ τὸ
συνήρομα τῆς ἐκκλησίας, σώμα-
τι ἀπέκασε, λέγων· ἡμεῖς ἐστε σῶ-
μα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέλους· πάν-
τως διαζωρῶν τῶν τῆς πλῆθους σύμ-
ποισιαν, καὶ ἀπαζωρῶν νοσῆν τῶν
φιλοπόλεμον αἰτίσεων, ἐκ τῆς τῶν
μελῶν

ANNO
CHRISTI
451

μελών συμφωνίας. *π*ατρὸς ἡ δὲ ταύ-
τα γράφω, θεοφιλέστατε, μικρὸν αἰδέ-
χθου μαθεῖν. ὁ θεοφιλέστατος ἐπι-
σκοπος τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας Α-
θανάσιος ἀπὸ τοῦ ὀνόματός, καὶ πληπο-
σαν οὐ μεταίως ἐδὼν ἀκούοντας ἀπε-
ρρήσσει παρανομίαν, φήσας, ἐδὼν αὐ-
τῶν κληρικοῖς, ὡς περ δόδοδυσμηθίους
ἡ λογισμὸν τῆς ὑποχρεώσεως, καὶ
νομίσαντας δεῖν αὐτοῖς ἐν τῶ βού-
λευματι, καὶ εἶναι ἱεροπονητοῖς, ἀπώ-
σαδαι μὲν αὐτὸν τῆς ἐκκλησίας οὐ
οὐδενὶ δικαίῳ λόγῳ, καὶ τὸ γὰρ ἐπὶ
αὐτοῖς, καὶ ὅσον ἦκεν εἰς μακρίας ὑ-
πεβολῆς, κατελείν, καὶ τοῖς ἔργοις
πῶσαι, ὅτι ἐν τῇ γνώμῃ τῆς *π*α-
τριάρχων, ἀλλὰ μὴ ἐν τῇ ψήφῳ τῆς
καθολικῆς, ἢ τῆς ἱερῶν κερτυώματι πα-
τρὸς οἰκονόμοις τε ἔφρονησας καὶ
οἰκίαν αὐθεντῆαν ἐπιστολῶν τῆς ἐκ-
κλησίας, καὶ τῆς ἱερῶν δέλτων ἀπε-
λείν τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς τῆς
καθολικῆς αἰετῆν, ἀναφανδὸν ἔχο-
ρησάδαι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀπι-
ξίαν πατριάρχων, ὡς ἐφείλαν αὐτῶν
τὴν ἀπὸ τῶν ποιῶντων πόλμας ἢ τῆς
πάλας παρ' αὐτῶν ἀνοσιουργημάτων ἐκ-
βύλογος συγγνώμη. τοῖς γὰρ παρ' αὐ-
τῶν τὰ ὅμοια πεποιηκότες, ὁδὼ τὴν ὀρ-
μὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκορύφωσαν, ἐφ-
οῖς μὴ πάλας ἀξίαν δεδῶκασι δικίαν,
τῶ μὴδὲ αὐτοῖς σωφρονήσασιν ἐγκρίτως
ἐφόδισεν. ἀλλ' αὐτοῖς, θεοφιλέστατε,
καταξίωσον, παρ' ἡμῶν δυσωπούμε-
νον. δαδάσαι γὰρ οἰκισάδαι τῶ
συνιερέως τῶ ἀδελφείας, μάλιστα πα-
τριάρχων τῶ μακαρίῳ Παύλῳ βοών-
τι· εἰ παρ' ἐν μέλῳ, συμπαρῶς πάν-
τα τὰ μέλη. καὶ εἰ μακρὸν τῆς Αν-
τιοχείων μεγαλοπόλεως ἢ πόλεως, ἐν ἣ
Concil. Tom. 9.

morbo, cui bella sunt amica, la-
boremus. Cur autem haec scri-
bam, Dei amantissime pater,
rogo paululum * vt agnoscas. * agnoscere
Dei amantissimus ecclesiae Per-
rhenorum episcopus Athana-
sius incredibilem simul, & audi-
entibus non mediocriter mole-
stam * pompam defleuit, dicens * tragœdiâ
clericos suos velut * exutos ra-
tione subiectionis, & putantes
sibi sufficere voluntatem, vt ef-
fent sacrorum tyranni, expulisse
eum ab ecclesia, cum iusta ratio
nulla subsisteret: & quantum ad
eos attinet, in tantam vesaniam
exilisse, vt etiam damnarent
eum, & operibus persuaderent,
quia in voluntate procacium,
& non in decreto regularum,
sacrorum ordo consistat: cœco-
nomos autem & curatores pro-
pria voluntate constituisse ec-
clesiæ Dei, & episcopi nomen
de sacris diptychis abstulisse; &
vt breuiter dixerim, palam ec-
clesiasticum ordinem expulisse:
adiiciens, quoniam nutriuit cir-
ca hæc istorum præsumptionem
veteribus eorum & scele-
ratis operibus non rationabilis
venia data. Nam præcessoribus
eius similia facientes, inde gra-
du facto, impetum suum ad pe-
iora cumularunt, cum prius
meritas poenas non sustinue-
rint, aditu illis dato, vt neque
in posterum sibi temperarent.
Sed tu, Dei amantissime, digna-
re, a nobis rogatus (potes e-
nim) confacerdotis infirmitates
tibi proprias efficere, obediens
præcipue beato Paulo dicenti:
*Si patitur unum membrum, com-
patiuntur omnia membra.* & si-
quidē longe ab vrbe Antioche-
na ciuitas constituta est, in qua
P

* agnoscere
ne graueris.

* tragœdiâ

* abiecta
cogitatione

1. Cor. 12.

hæc perpetrata noscuntur, aliquos Dei amantissimorum episcoporum ipsi vrbi vicinos, personas non accipientes, ad audiendum hanc causam sanctitas tua deputet. Formidat enim religiosissimum metropolitanum episcopum, tanquam velanæ flammæ inimicorum eius ex odio aduersus eum vim præbentem atque materiam. Et si quidem conuicti fuerint in quibus accusantur, ii de quibus conqueritur, & qui superbiam Abfalom imitati sunt, simili exemplo plectantur. Sic enim odit Deus eos qui aduersus patres arman- tur, vt patrum inuasores in omni mundo infamia no- ret. Noui autem, Dei amantissime, quoniam omnes complectens in Christi visceribus, & commiseratione plenus, consolaberis senem, & lacrymas eius tribulationis absterges, * & donabis ei odium malignitatis, & sacerdotii aduersarios post conuictionem furori iusto & competenti vindictæ subiiciens, expelles * omnem pessimam voluntatem, & communis sacerdotii pestem, scienter abscidens. Nam si quis concesserit, vt præsumptoribus & inconuenienter in tantam procacitatem exilientibus, vt * Dei pontificibus contumeliam inferre audeant, misericordia illis sine iudicio fiat, * ex quibus oleum iniquitatis supplicationibus aucupantur: nihil est reliquum, nisi vt omnes ecclesiarum præfules in lusum & opprobrium fiant, * & per hæc stabilietur diabolicum instrumentum. Sed Deus ad hoc tuam religiositatem * præordinauit, vt & iniustitias remoueas, & præ-

τιῶν ἐδραματουρηθῆ, ἀπώκισται, ἵνα αἱ τῆς ἀστυγῆτων καὶ ἀπορρο- πολήτων θεοφιλεσάτων ἐπισκόπων ἀκοδοῦν τῆς ὑποδείσεως. ὑφ' ὧν τῆς θεοφιλεσάτων ἐπισκόπων τῆς μητροπόλεως, ὡς τῆς τῆς μαρίας τῆς ἀντιπάλων φλογὶ τῶν ἐκ δυσμενείας καὶ αὐτῶν παραρόντε δύναμιν τε καὶ ἕλιν. καὶ, εἰ ἐλέγχεθῆν ἐφ' οἷς ἠπά- θησαν. πῶρ αὐτῶν καὶ θεοκόμοι, καὶ εἰς δόξοισιν. Ἐβασσαλαῖμ ἐκείνοι μμησάμοι, ἐπίσης ἐκείνω δ' ἔλαδα καὶ τῶν ἐκ τῆς παραδείματὸς ἡμι- ελαν. οὕτω γὰρ μοσεῖ ὁ θεὸς εἶπεν καὶ πατῆρων ὀπιζομένων, ὡς ἐν πάσῃ τῇ κησὶ σκλητῶν εἶπεν πατράσιας. οἶ- δα δὲ, θεοφιλεσάτε, ὡς πάντας πε- ελπίσασθαι ἐν ἀσπάρχοις Χει- σοδ, καὶ γέμων συμπεθείας, οἰκειώ- σῃ. πρὸς ἐν τῶν, καὶ δόξομαζεις αὐ- τῶν τὸ τῆς θλίψεως δάκρυ, καὶ χα- ελῆ αὐτῶν τὸ μισοπήνη, καὶ εἶπεν τῆς ἱερροσύνης ἐπιβούλοισι, * μὴ εἶπεν καὶ ἐλέγχοι ὀργῆ δικαία χρησάμοι καὶ ἀμυνῆ τὸ πρέπον ἐχούση, παρα- σκευάσε ἐμποδῶν γυεδαί, ποτηραὶ * νομῆν, τὸ κοινὸν τῆς ἱερροσύνης κα- τὰ βλαπτοῦσαν, ἐπιστημονῶς ἐκπέ- μων. εἰ γὰρ δόξοις, εἶπεν ἑλμῶν- τας ἀ μὴ δεῖ, καὶ εἰς ποσοδο φθά- νοντας εἰράσει, ὡς καὶ ποιούτων κα- τὰ ἑλμῶν, δι' ὧν ἱερροσύνην καδυ- βελίσειν, οἰκειρεῖν ἀκρίτως, ἀφ' ὧν ἐλεῶν θεὸς ἀνομιᾶς * ἡσρόνται, καὶ παρακαλεῖν. λείπεται οὐδὲν, καὶ πάντας εἶπεν τῆς ἐκκλησιῶν πρὸς ἐπι- τας πατρῶν. καὶ τῆς διαβολικῶν ὀργάνων. ἀλλ' ὁ θεὸς ἐπὶ τούτω καὶ τῶν σὺν θεοσέβειν πρὸς ἐλεῖσται, ἐπὶ τῶν καὶ πᾶν ἐδνικίας, καὶ πᾶν

* & te ei im-
probitatis
osorem ex-
hibebis,

* malum
quod fer-
pèdo pasci-
tur, & com-
munitatem
sacerdotii
lædit, sapi-
enter exci-
dens.

* sacerdotiū
dedecorēt,

* ex eo
quod mis-
ericordiam
pro scelere
deprecari
conantur:

* ipis quo-
que diabo-
licis instru-
mentis.
* ad sacer-
dotium
promouit,
vt &c

* ἡσρόνται

* ἡσρόνται

* ἡσρόνται

* ἡσρόνται

* ἡσρόνται

ANNO CHRISTI 451

μας ἀνατέλλειν, καὶ ἱεροσύνη καμνούση
βοηθεῖν, ἔτις οἰκείας λαοδολείας χυ-
ρῶ μὴ παρέχῃ· ἀλλὰ μὲν διάγνωσιν,
τῶ μὲν συκοφάντου μὲν, εἰ γὰρ συκο-
φάνται, βοηθεῖν· ὁ δὲ συκοφάν-
του, εἰ γὰρ ἀληθῶς συκοφάνται, ἐκ-
τίμην. μὴ τῶν νομίση σου ἡ θεοσεβεία,
ὡς ἐφ' ἔβρει τῆ θεοῦ τῆς μεγίστης Αν-
ποχέων πόλεως κατέλαβε τὰ τῆδε ὁ
μνημονεύεις θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος·
ἀλλ' ὑποφωτιστὸς Ἰνας, ὡς φησι, τῶν
παραχθῆσαι χαίροντας, καὶ οἰκείῳ πάθῃ
σραπτοῦροι, δέδωκε παρὰ καμρὸν
τόπον τῆ ὀργῆς ἐπεὶ τό, τε ἀνεξίτητον, καὶ
ἡμερον, καὶ φιλοδικαίον τῆς σῆς θεοσε-
βείας κηρύττων οὐ παύεται καὶ ἄλλως
ἐκ αἰσώματος μὴ γήνοτο· ἀλλὰ δυσω-
πῶν ἀιδέσμων, ἔδωκε τῶν ἐπὶ
αὐτῶ μεστῆσαι. διὸ καὶ τοῖς παροδοσιν
αὐτῶν ἐφοδίασάντες χεράμιασιν, θαρ-
ρεῖν εἰποῦν ἐγὼ τε καὶ ὁ ὁμοῦται·
ἐπίσκοπος καὶ συλλειτουργὸς ἡμῶν Κυ-
ριλλος, ὡς διὰ τῶν κρατοδοσιν ἐν ἡμῶν
ἀγάπῃ ἀιδέσμων τῶν ἐπίσεύσαντας,
βοηθῆσθαι πάντως τῶ καμίσαι. πᾶ-
σαν τῶν σὺν ὁ ἀιδελοφῶντα πλείστα
παρακαρδῶν.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον·
μὲν τὰς ἐπιστολάς ἢ ἐπελάθη; Σα-
βινιανὸς ὁ βλαβεστάτος ἐπίσκοπος εἶ-
πεν· ἀξίῳ τὰ ἱσομνημάτα ἀναγνω-
δίῳ καὶ ταῦτα διδάσκῃ ἡμᾶς. ὁ ἐν-
δοξότατος ἀρχόντες εἶπον αἱ * διδασκα-
λίαι τῆς πρεσβυτέρων ἱσομνημά-
των ἀναγνωσκέδωσαν. Κωνσταντῖν·
ὁ κεραιωμῶν σπικητάριος τῆ θεοῦ
κωνσταντείου, διὰ χεράριου ἐπιστολῆ-
τος αὐτῶ παρὰ Σαβινιανὸς τῆ βλαβε-
στάτου ἐπισκόπου, οὗ ἡ δὲ ἐφ' ἔβρει,
τὰ ἐξ ἧς ἀέγω.

Concil. Tom. 9.

sumptiones comprimas, & fa-
cerdotio laboranti succurras, &
* multis maledictis locum non * propriis
præbeas: sed post cognitionem,
ei quidem qui calumniam patitur,
adiutorium feras: illum vero qui calumniam facit, si vere
est calumniatus, abscindas. Non
igitur tua religiositas arbitretur,
quia tamquam ad iniuriam
sedis Antiochenæ maximæ ciui-
tatis huc venit memoratus Dei
amantissimus episcopus; sed me-
tuens quosdam, sicut ait, sedi-
tionibus gaudentes, & passioni
proprie militantes, dedit ad
tempus locum iræ: nam alioqui
patientiam, & mansuetudinem,
& iustitiam tuæ religiositatis
prædicare non cessat: nec ut ac-
cuset, (absit hoc) sed * ut suppli-
cet honestiorem in se composi-
tionem effici. Vnde & præsen-
tibus eum literis consolantes,
confidere iussimus ego atque
sanctissimus episcopus & con-
sacerdos noster Cyrillus, quod
propter caritatem, quæ conti-
netur in nobis, habens reueren-
tiam scribentibus, harum literarum
gerulum modis omnibus
adiuuabis. Omnem quæ tecum
est, in Christo fraternitatem
plurimum saluto.

Gloriosissimi iudices dixe-
runt: Post epistolas quid actum
est? Sabinianus reuerendissimus
episcopus dixit: Supplico ge-
sta legi, & ipsa vos edocebunt.
Gloriosissimi iudices dixerunt:
Interlocutiones gestorum quæ
porriguntur, legantur. Constan-
tinus deuotus secretarius diuini
consistorii, ex scheda illi a Sabi-
niano reuerendissimo episcopo
data, cuius initium erat disrup-
tum, * reliqua legit.

P ij

* ut hæc pro se interces-
sio ad ani-
mum vere-
cundia pec-
candi mouendum
esset gra-
uior. Itaque
illi com-
menda præ-
sentibus li-
teris dato,

* proxime
sequentia

Antiochenum Concilium.

IN Antiochenſium ſanctiſſima Eccleſia, in porticu æſtivalis ſecretarii, facto Concilio, & reſidentibus ſanctiſſimis epiſcopis, Domno eiufdem Antiochiæ, Theodoro Damafci, Valerio Anazarbi, Pompeiano Emeſæ, Polychronio Epiphaniæ ſecundæ Ciliciæ, Damiano Sidonis, Iamblichō Chalcidis, Theodofio Berrhææ, Gerontio Seleuciæ, Iofepho Heliopolis, Timotheo Dolichis, Benetio Bibli, Epiphanio * Arcæ, Paulo Ptolemaidis, Stephano Epiphaniæ Syriæ ſecundæ, Pholphoro Orthoſiadis, Thoma Mopfueſtiæ, Iordane Abilæ, Paulo Antaradi, Barane Alexandria, Mara Vrimorum, Sabba Palti, Mara Anaſarthæ, Ioanne Theodofioſopolis, Daniele Carrhenſium, Sophronio Conſtantinæ, Vranio Himerorum, Mariniano * Iotapæ; Tatianus diaconus & notarius dixit: Perrhenſes clerici libellos & nunc iterum obtulerunt veſtræ ſanctitati aduerſus reuerendiſſimum epiſcopum Athanaſium. Quia igitur adeſt ſanctum Concilium, præ manibus habeo libellos; & ſi præcipit tua ſanctitas, eos relego.

*Heraclæ,

* R hofaphæ;

ΕΝ τῇ Αντιοχείων ἀγιωτάτη ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ εἰσιδίῳ τῆς δευτέρου σπηραίου, συνόδου ἡμετέρας, καὶ καθιδέντων τῶν ἀγιωτάτων ἐπισκοπῶν, Δόμνου τῆς αὐτῆς Ἀνοχηίας, Θεοδώρου Δαμασκῶ, Βαλερίου Αναζάρβου, Πομπιανῶ Εμέσης, Πολυχρονίου Ἐπιφανείας τῆς δευτέρας Κιλικίας, Δαμμιανῶ Σιδωνός, Ἰαμβλίχου Χαλκίδος, Θεοκλήσου Βερροίας, Γεροντίου Σελευκείας, Ἰωσήφ * Ἰλιουπόλεως, Τιμοθέου Δολιχῆς, Βενεπίου Βίβλου, Ἐπιφανίου Ἡρακλείας, Παύλου Πτολεμαίδος, Στεφάνου Ἐπιφανείας δευτέρας Συρίας, Φωσφόρου Ὀρθωσιάδος, Θωμᾶ Μοψουεστίας, Ἰορδάνου Ἀβίλης, Παύλου Ἀντιοχείου, Βαρανοῦ Ἀλεξανδρείας, Μάρου Οὐρμιαν, Σάββα Πάλτου, Μάρου * Ονοσαρθέως, Ἰωάννου Θεοδοσιουπόλεως, Δανιήλου Καρρῆν, Σωφρονίου Κωνσταντίνης, Οὐρανίου Οὐραῆς, Μαρμιανῶ Ροσαφαῆ· Ταλιανὸς διάκων· Ἐνοτάριος· εἶπεν· Ἐκ τῶν Πέρρης ὁρμῶνδρου κληρικῶν λιβέλλοις καὶ νῦν πάλιν ἐπιδεδωκόσι τῇ ἡμετέρᾳ ἀγιότητι καὶ τῆς βίβλου ἐκείνου ἐπισκοποῦ Ἀθανασίου. Ἐπιφάνιον πῶν περὶ τὴν ἁγία συνόδου, ἔχω μὲν χεῖρας ἐκ τῶν λιβέλλοις καὶ εἰ κελεύσεν ἡ σὺ ἰσότης, τούτους ἀναγνώσομαι.

ANNO CHRISTI 431.

* Heliopolis.

* Anasarsus.

Domnus episcopus Antiochiæ dixit: Vbi sunt, qui libellos obtulerunt? Tatianus diaconus dixit: Foris sunt. Domnus episcopus dixit: Ingrediantur. Tatianus diaconus dixit: Adstitit Isaacius, qui libellos obtulit. Domnus episcopus dixit: Solus Isaacius libellos obtulit, an alii cum eo? Tatianus diaconus dixit: Solus Isaacius

Δόμνος ἐπισκοπος εἶπε· ποῦ εἰσιν ἐκ τῶν λιβέλλοις ἐπιδεδωκότις; Ταλιανὸς διάκωνος εἶπεν· ἔξω εἰσίν. Δόμνος ἐπισκοπος εἶπεν· εἰσὶ τῶν σταν. Ταλιανὸς διάκωνος εἶπεν· ἔστηκεν Ἰσαάκιος ὁ ἐκ τῶν λιβέλλοις ἐπιδεδωκός. Δόμνος ἐπισκοπος εἶπε· μόνος Ἰσαάκιος δέδωκε ἐκ τῶν λιβέλλοις, ἢ καὶ ἄλλοι σὺν αὐτῷ; Τατιανὸς διάκωνος εἶπε· μόνος Ἰσαάκιος

ANNO CHRISTI 451.

Ἐπιπέδωκε τῶν λιβέλλων. Δόμνῳ Ἐπίσκοπος εἶπε λέγειτω Ἰσαάκιος, εἰ αὐτὸς Ἐπιπέδωκε τῶν λιβέλλων. Ἰσαάκιος δὲ ἄριστος ἔσθι. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν ἀνάγνωθι τούτοις, καὶ ἀνεγνώθησαν. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν Ἐπιπέδωκε τῶν λιβέλλων, εἰσὶ τῶν καὶ οὕτως. Τατιανὸς διάκονος εἶπε Ἐπιπέδωκε τῶν λιβέλλων ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν οὕτως. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπε παρόντων αὐτῶν, ἀνάγνωθι τῶν συνελθόντων λιβέλλων. καὶ ἀνεγνώθησαν. Δόμνῳ Ἐπίσκοπος εἶπε ποῦ εἰσιν οὗτοι Ἐπιπέδωκε τῶν λιβέλλων; Τατιανὸς διάκονος εἶπεν ἔχω μὲν χεῖρας. Δόμνῳ Ἐπίσκοπος εἶπεν ἀνάγνωθι καὶ τούτοις, καὶ ἀνεγνώθησαν. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν ὡς περὶ τῶν μακαριωτάτου Πανολβίου τῶν πτωχῶν καὶ μνησπολίτη τῆς ἐπαρχίας, ὡς διακοδοῦναι τῆς ὑποστάσεως, ἵνα περιηλασθῶνται; Τατιανὸς διάκονος εἶπεν ἔχω τῆς αὐτῆς μακαριωτάτου Πανολβίου Ἐπιστολῶν, διὰ τῆς ἐπίσταξιν τὰ παρακαλουθήσονται. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν ἀνάγνωθι καὶ ταῦτα, καὶ ἀνεγνώθησαν. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν ἔχω τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ ἀληθινὰ Ἐπιστολῶν τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμετέρου Ἐπισκόπου Ἀθανασίου; Τατιανὸς διάκονος εἶπεν ἔχω μὲν χεῖρας καὶ τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ ἀληθινὰ, λαβὼν παρὰ τῶν διακόνων τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμετέρου Ἐπισκόπου Ἱεραπολιτῶν μνησπολίτης. Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν ἀνάγνωθι τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ ἀληθινὰ, καὶ ἀνεγνώθησαν.

Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ εἶπεν ὅτι ἄνευ δικῆς τοῦ Θεοῦ τὸ ἀλάβεσθαι τὸν ἁγίου πατρὸς ἡμετέρου Ἐπισκόπου Ἱεραπολιτῶν τὸν ἁγίου πατέρα ἡμετέρου Ἐπισκόπου Ἰσαάκιου

obtulit libellos. Domnus episcopus dixit: Dicat Isaci si ipse libellos obtulit. Isacius primicerius lectorum dixit: Etiam, quæso sanctitatem tuam. Dominus episcopus dixit: Lege illos. Et lecti sunt. Domnus episcopus dixit: Quoniam memoria facta est & Ioannis subdiaconi, & ipse ingreditur. Tatianus diaconus dixit: Adest Ioannes subdiaconus. Domnus episcopus dixit: Præsentibus eis lege coniunctos libellos. Et lecti sunt. Domnus episcopus dixit: Vbi sunt ipsi libelli? Tatianus diaconus dixit: Habeo eos præ manibus. Domnus episcopus dixit: Lege etiam eos. Et lecti sunt. Domnus episcopus dixit: Quando delegauimus causam beatissimo Panolbio, qui tunc metropolitanus erat eius provincie, ut causam audiret, quæ subsecuta sunt? Tatianus diaconus dixit: Habeo eiusdem beatissimi Panolbii epistolam, per quam edocuit quæ secuta sunt. Domnus episcopus dixit: Lege eam. Et lecta est. Domnus episcopus dixit: Habes exemplaria * repudii reuerendissimi episcopi Athanasii? Tatianus diaconus dixit: Præ manibus habeo & exemplaria & authentica, quæ accepi a Dei amantissimo episcopo Ioanne Hierapolitanorum metropolis. Domnus episcopus dixit: Legantur authentica per ordinem. Et lecta sunt.

Theodorus episcopus Damasci dixit: Quoniam fauorabilis erat circa reuerendissimum episcopum Athanasium beatæ memoriæ Panolbius Hierapolitanus quondam episcopus

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

scopus, per proprios repudii libellos edocuit idem reuerendissimus episcopus Athanasius. Manifestus est igitur litem fugiens, & neque amico proprio audientiam suam credens.

Valerius episcopus Anazarbi dixit: Manifestus est reuerendissimus episcopus Athanasius tamquam sibi conscius nonnullorum, de quibus accusatur, eo quod noluerit apud amicum proprium Panolbium causam dicere, secundum epistolas repudii ab eo conscriptas.

Pompeianus episcopus Emisæ dixit: Cum amicis eius existeret beata memoria Panolbii episcopus, certum est quod reuerendissimus episcopus Athanasius hoc conscientia mala fecit.

Polychronius episcopus Epiphaniæ dixit: Reuerendissimus episcopus Athanasius neque suo amico committens accusationem suam, certum est praua conscientia declinasse iudicium.

Iamblichus episcopus Chalcidis dixit: Si confideret reuerendissimus Athanasius, audientiam Panolbii amici proprii non fugisset, sicut ipse in literis repudii ad eum datis professus est. Sed forsan conscientia compulsus, euocationem declinavit a prædicto beato Panolbio factam.

Damianus episcopus Sidonis dixit: Maxime sibi ipsi nocuit, & reum se Canonibus sanctis effecit reuerendissimus episcopus Athanasius * citatus a reuerendæ memoriæ Panolbio, qui tunc erat Hierapolitanorum metropolitanus episcopus, & tertio respuens, nec occurrens.

* ter citatus

σκοπος, δια τῶν οικείων παρατήσεων ἐδείξαεν ὁ αὐτὸς ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, δηλὸς ὅτι τὴν Φυγὴν ἢ δίκην, καὶ μηδὲ τῷ φίλῳ ἐαυτοῦ τι κατ' αὐτὸν ἐμπιστεύσας ἀκρόασιν.

Βαλέριος Ἐπίσκοπος Ἀναζάρβου εἶπε· δηλὸς ὅτι ὁ ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος συνήδων ἐαυτῷ ἵνα, ἀπὸ τῆς κατηγορίας, τῷ μη βουλῆσθαι παρεῖν τῷ αὐτοῦ φίλῳ τῷ μακαριωτάτῳ Πανολβίῳ δικασάσθαι, καὶ τὰς αὐτοῦ γραφείας παρατητικὰς Ἐπιστολάς.

Γομππίουδὸς Ἐπίσκοπος Ἐμισῆ εἶπε· φίλου τυχερόντος αὐτῷ τῆς παμμακαρίου Πανολβίου τῆς Ἐπισκόπου, ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος δηλὸς ὅτι, ὡς ὑπὸ κακοῦ συνειδήτους τῆτο πεποίηκε.

Πολυχρόνιος Ἐπίσκοπος Ἐπιφανείας εἶπε· ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, οὐδὲ τῷ αὐτοῦ φίλῳ διαρήσας ἢ καὶ αὐτῷ κατηγορεῖσθαι, δηλὸς ὅτι φάουλῳ συνειδήτῳ Φυγὴν τιμὴ δίκην.

Ἰαμβλίχου Ἐπίσκοπος εἶπε· εἰ ἐαυτῷ ἐπαρρησάμενος ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ἐκ αὐτῆς ἀκρόασιν Πανολβίου τῆς φίλου αὐτοῦ περιητήσατο, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀφρατητικοῖς γραμμασί τοῖς πρὸς αὐτὸν ὁμολόγησεν ἀλλ' ἴσως ὑπὸ τῆς συνειδήτους ἐλαυνόμενος, ἐφυγε ἢ κλησὴν ἢ ἐπὶ τῆς προσηρμηδὲς μακαρίου Πανολβίου.

Δαμιανὸς Ἐπίσκοπος Σιδῶν εἶπε· μετὰ αὐτὸν ἠδίκησε, ἔτι ὑπὸ βίθων κατέστησε τοῖς ἀγίοις κανόνιν ὀλιγαρέτατος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, περὶ τὸν κληθεὶς παρὰ τῆς τῆς ὀλιγαρού μνήμης Πανολβίου, τῆς τῆς τιμωριῶν τῆς Ἱεραπολιτῶν μητροπόλεως Ἐπισκόπου τυχερόντος, καὶ περὶ τὸν ἀφρατησίμενον, καὶ μὴ ἀπαντήσας.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

Γερώντιος Ἐπίσκοπος Σελεύκειας εἶπε· τὰ μέγιστα ἑαυτὸν ἠδίκησεν ὁ Ὀβλαθέσιος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, μήτε τῆς Φίλου αὐτοῦ μακαρίου Πανολβίου ἀγαθόμου, καὶ ταῦτα κληθεὶς δικάσασθαι, Φυγὼν τὴν ἀπόρασιν, ὡς καὶ αἱ παρ' αὐτοῦ τρεῖς παραίτησιν καὶ ἑπιστολαὶ διεγνώρισαν.

Βενέτιος ὁ Ὀβλαθέσιος Ἐπίσκοπος Βιβλίου εἶπε· τὰ παραίτησιν γράμματα τῆς Ὀβλαθέσιου Ἐπισκόπου Ἀθανασίου ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὡς γησιεὺς ἐτύχασεν ὁ πότε μητροπολίτης αὐτῶν, ὁ μακαρίου Πανολβίου, παρ' ὃ τὰς ὑποκρίσεις ἐδὲ ποιήσασθαι. ὅθεν ἐκ ἐξελύ τὴν κλῆσιν φυγεῖν, εἰ μὴ που γε τὸ σκευδαῖον αὐτῶν ἐνεπέδιλε.

Θεόκτιστος Ἐπίσκοπος Βερόλιας εἶπεν· εἰ εἶχε καθαρόν τὸ σκευδαῖον ὁ Ὀβλαθέσιος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ἐκ αὐτοῦ ἀρητήσασθαι τῆς μακαρίου Πανολβίου τὴν κλῆσιν, Φίλου αὐτοῦ τὴν ἰσχύν.

Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου εἶπεν· ὁ Ὀβλαθέσιος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὡς ἑαυτὸν τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας ἀππλοσεύσασθαι, τὸ Ἐπισκοπικὸν παρὰ τὸν μακαρίου Πανολβίου φίλον ἔχων, τὸν μακαρίου Πανολβίου ἀγαθόμου τῆς Ἱεραπολιτῶν Ἐπισκοπῶν, διωκόμενον, εἰ μὴ ἑαυτὸν σωθήσεται, καὶ αὐτὸν δεόντως τυπώσεται.

Μάρας Ἐπίσκοπος Οὐρέμων εἶπε· τὸν Φιλιππῶν Ὀβλαθέσιον Ἐπίσκοπον Ἀθανάσιον τὴν κρίσιν τῆς μακαρίου Πανολβίου τῆς τὴν Ἱεραπολιτῶν Ἐπισκοπῶν, δὴ ἄλλος ὅστις ἐλέγξασθαι ἔτι τὸ σκευδαῖον.

Βαράνης Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας εἶπε· τὰ μέγιστα ἑαυτὸν ἠδίκησεν ὁ

Gerontius episcopus Seleucia dicit: Valde sibimetipsi nocuit reuerendissimus episcopus Athanasius, neq; amicum suum praedictum Panolbium passus, & praecipue euocatus ad iudicium, & audientiam fugiens, sicut * tria eius repudia manifestant.

Benetius reuerendissimus episcopus Bibli dicit: Lectio literarum repudii reuerendissimi episcopi Athanasii docuit nos, quia purus amicus fuit ei qui tunc metropolitanus erat, hoc est, beato Panolbio, apud quem respondere oportebat. Vnde non oportuit euocationem effugere, nisi forte eius conscientia impedisset.

Theoclistus episcopus Beroeae dicit: Si mundam habuisset conscientiam reuerendissimus episcopus Athanasius, non repudiaffet audientiam beati Panolbii, cum eius utique amicus esset.

Epiphanius episcopus Arcae dicit: Ostendit reuerendissimus episcopus Athanasius, quia semetipsum ab episcopatu Perrenorum ecclesiae fecit extraneum, repudium tertio mittens, dum utique beatum Panolbium Hierapolitanorum episcopum amicum haberet, qui posset, nisi ipse sibi conscius esset, eius negotium bene disponere.

Maras episcopus Vrimum dicit: In eo quod reuerendissimus episcopus Athanasius iudicium beati Panolbii declinauit, qui tunc Hierapolitanorum erat episcopus, apparet quia conscientia sua conuictus est.

Baranes episcopus Alexandriae dicit: Maxime sibi nocuit

* tres eius epistolae refulatoriae

reuerendissimus episcopus Athanasius, non obediens tunc metropolitano beatæ memoriæ Panolbio, & præcipue cum eius amicus existeret. vnde certum est, quia non recta conscientia viuens, talem audientiam declinauit, & ad recusationes venit.

* tres recusationes, & cas cum iuriciurando,

* eligat a S. Concilio iudicari, cū

Stephanus episcopus Epiphaniæ dixit: Superfluum rem esse iudico, post tria repudia, & terminum habentia, causam reuerendissimi episcopi Athanasii in examinationem adduci. Quomodo enim elegit hanc a sancto Concilio iudicari, dum proprii amici sui beatæ memoriæ Panolbii, sicut ipse in repudiis manifestauit, videatur declinasse iudicium?

Phosphorus episcopus Orthosiadis dixit: Ea quæ a reuerendissimo episcopo Athanasio sunt scripta ad beatæ memoriæ Panolbium, qui tunc Hierapolitanorum erat episcopus, manifestant, quoniam iudicium fugiens, reus a Perrenorum discessit episcopatu.

Daniel episcopus Carrhensum dixit: Palam est quia directis repudii literis reuerendissimus episcopus Athanasius ad beatæ memoriæ Panolbium, qui tunc metropolitano erat, refutando iudicium, ab episcopatu semetipsum fecit extrancum.

Ioannes episcopus Theodosiopolis dixit: Iis quæ placent sancto Concilio vestro & ego consentio.

* Constantina

Sophronius episcopus Constantiæ dixit: Ex repudii literis, quæ relectæ sunt, deprehenditur reuerendissimus episcopus Athanasius, quia ad iudi-

διλαβεσάτος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, μὴ ὑπακούσας τῷ πτωικῶτι μὴσπολίτῃ τῷ μακαρίῳ Πανολβίῳ, καὶ ταῦτα, φίλω ἀνδρὶ τυγχάνοντι. ὅθεν δήλος ἔστιν, ὡς ἐκ ὁρῶν σπειδῶν συζησας, ἀπέφυγε τὴν ποιῶντων κρίσιν, καὶ ἐπὶ τὰς παραπτώσεις ἦλθεν.

Στέφανος Ἐπίσκοπος Ἐπιφανείας εἶπε: * ἀεὶ πῶν εἶναι μὴ τρεῖς παραπτώσεις, καὶ ταῦτα, * ὅρῳ ἐχρῆσας, ὡς ἐπὶ τὸ ἀρᾶσθαι τὸ ἀεὶ γμα τὸ καὶ τὸ διλαβεσάτον Ἐπίσκοπον Ἀθανάσιον. πῶς γὰρ ἀνέλιτο παρεστῆ ἀγία ταῦτα συνόδοι δικαιοσύνη, ὅποτε ἐπὶ τῆς οἰκίου φίλου τῆ μακαρίου Πανολβίου, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀραπτηκτοῖς ἀνδρὶ ἐσημανε, τὸ κελὸν φαίνεται ἀποφυγῶν;

Φωσφόρος Ἐπίσκοπος Ὀρθοσιάδος εἶπε: τὰ παρα τὸ διλαβεσάτου Ἐπισκόπου Ἀθανασίου γραφέντα πρὸς τὸ μακαρίον Πανολβιον τὸ πτωικῶτι Ἐπίσκοπον ὄντα τῆς Ἱεραπολιτῶν, δηλοῖ, ὡς τὴν κελὸν φύγων, τῆς Περρηνῶν ἀνεχώρησεν Ἐπισκοπῆς.

Δανιήλος Ἐπίσκοπος Κερρῶν εἶπεν: ἐδήλωσε τὰ πεμφθέντα ἀραπτηκτὰ γραμμάτια ἀπὸ τῆς διλαβεσάτου Ἐπισκόπου Ἀθανασίου πρὸς τὸ μακαρίον Ἐπίσκοπον Πανολβιον, ὡς ἀραπτηκτὸς τὴν κελὸν, ἀλλόττειν ἑαυτὸν τῆς Ἐπισκοπῆς κατέστησεν.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Θεοδοσιουπόλεως εἶπε: τοῖς δόξασιν ἡμῶν τῆ ἀγία συνόδοι καὶ αὐτὸς σωμαίνῃ.

Σωφρόνιος Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνης πόλεως εἶπεν: ἐκ τῶν ἀαναγνῶντων ἀραπτηκτῶν γραμμάτων δήλος ἔστιν ὁ διλαβεσάτος Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, εἰς κελὸν μὴ

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.
* in Heliopolis

μη δέλων ἐλθεῖν, καὶ πλὴν ἑπισκοπιῶν παρατησάμεν.

Ἰωσήφ ἑπίσκοπος Ἰλίου πόλεως εἶπε τελεῖτον παρατησάμενος ὁ δὲ λαβέ- σατος ἑπίσκοπος Ἀθανάσιος, καὶ μὴ βε- ληθεὶς ἐπὶ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Ἐμακαρίῳ Πανολβίου, τῷ τῷ πτωχεύοντι τῆς μη- τροπόλεως ἑπισκόπου, ἀπαντήσαι, καὶ δικασάσαι, ἵνα αὐτὸν ἐλευθερώσαι τῷ ἐπαρρηθῶν αὐτῷ ἐκκλημάτων, δηλὸς ὅτι κακῶ συνειδέει χριστιανῶν.

Τιμόθεος ἑπίσκοπος Δολιχῆς εἶπεν ἕδξ μὲν ὁ δὲ λαβέσατον ἑπίσκοπον Ἀ- θανάσιον παρὰ τῷ δελῶ, τελεῖτον κλη- θέντα παρὰ τῆς τῆς μακαρίας μνήμης Πανολβίου, τῷ τῷ πτωχεύοντι τῆς Ἱερα- πολιτῶν μητροπόλεως ἑπισκόπου, ἀπα- ντήσαι, καὶ τῆς παροουσίας αὐτῷ χρι- στατικῆς δικαιοσύνης, ὅπως διὰ τῆς νωτὴ ἀνεγνωσμένων καὶ φίλον αὐτὸν εὐχῆ ὠλεῖται. Ἐπὶ τῷ τῷ πολλοῦς κλη- θεὶς ἀρρηθῆσαι, ἵνα αὐτῶν ἐαυτὸν κατέστησε πῶς ἐπαρρηθῶν αὐτῷ.

Παῦλος ἑπίσκοπος Ἀραδίῃ εἶπε τελεῖτον εἰς ἀπόραστον κληθεὶς ὁ δὲ λαβέ- σατος ἑπίσκοπος Ἀθανάσιος ἵνα τῷ τῷ μακαρίῳ Πανολβίου τῷ τῷ Ἱερα- πολιτῶν μητροπόλεως ἑπισκόπου, καὶ ταῦτα, φίλου αὐτοῦ τυχεύοντος, ὡς διὰ τῆς ἀνεγνωσμένων ἐμάθυμν, ἵνα τε- λῆτον παρατησάμεν πλὴν ἑπισκοπιῶν τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας, δηλὸς ὅτι, ὡς οὐ καλῶ συνειδέει πληθόντων ἑφύγει τῷ κερτήει.

Παῦλος ἑπίσκοπος Πτολεμαίδος εἶ- πε πῶς καλῶς καὶ ἐν δέσμῳ παρὰ τῷ τῷ προλαβόντων ἀγίων πατέρων διὰ φαν- θεῖσι κατ' αὐτῶν, ἵνα ὁμοία καταπέτημι.

Σάββας ἑπίσκοπος Παλτι εἶπε τελεῖτον παρατησάμεν ὁ δὲ λαβέσατος ἑπίσκοπος Ἀθανάσιος, καὶ ὀρκώσας
Concil. Tom. 9.

cium venire noluit, & episco- patum quoque repudiavit.

Ioseph episcopus Iuliopolis dixit: Tertio repudiando reue- rendissimus episcopus Athana- sius, & nolendo apud amicum suum beatæ memoriæ Panol- bium, qui tunc metropolitanus erat episcopus, occurrere, & causam dicere, & semetipsum ab illatis sibi criminibus libera- re, certum est quoniam consci- entia mala sit vltus.

Timotheus episcopus Doli- chæ dixit: Oportebat quidem reuerendissimum episcopum A- thanasium ab exordio, euoca- tum tertio a beatæ memoriæ Pa- nolbio, qui tunc metropolita- nus episcopus erat, occurrere, & allegationibus suis vti; cum secundum ea quæ nunc lecta sunt, amicum suum eundem esse definiret. Quia igitur sæpe euocatus repudiavit, reum se- metipsum illatorum sibi crimi- num constituit.

Paulus episcopus Aradi dixit: Tertio ad audientiam euoca- tus reuerendissimus Athanasius a Panolbio metropolitano epi- scopo, & maxime eius amico, sicut ex his quæ sunt lecta, didi- cimus, & tertio Perrhenorum episcopatum repudians, appa- ret non bona conscientia per- cussum declinasse iudicium.

Paulus episcopus Ptolemai- dis dixit: His quæ recte ac rite præcedentibus sanctis patri- bus aduersus eum pronuntiatia sunt, similia decerno.

Sabbas episcopus Palti di- xit: Tertio repudiando reue- rendissimus Athanasius, & con-

*Heliopo- lis

Q

iurando alium pro se ordinari debere, quam de reliquo rationem habet de episcopatu Per- rhenorum sanctæ Dei ecclesie nunc mouere, & præcipue cum apud amicum suum beatæ memorie Panolbium causam non dixerit?

Maras episcopus Anafarthæ dixit: Integre semetipsum dili- gi monstrauit reuerendissimus episcopus Athanasius a beatæ memorie Panolbio metropolis episcopo, per epistolas repudii ad eum directas. Fugiens itaque audientiam eius, apparet hoc conscientia mala fecisse.

Domnus episcopus Antio- chie dixit: Post hæc repudia v- bi debebat reuerendissimus epi- scopus Athanasius? Isacius* ar- chidiaconus dixit: Egressus est de ciuitate, & in regione Samo- fatorum debebat* apud semet- ipsum in proprio prædio; & de- nuo descendit in ciuitatem Samo- fatorum. Quoniam autem hic sunt clerici, rogo sanctum vestrum Concilium ingredi eos, & dicere quæ ipsi quoque nouerunt. Domnus episcopus dixit: Ingreddiantur. Et illis in- gressis, Tatianus diaconus di- xit: Adsunt reuerendissimi cle- rici. Domnus episcopus dixit: Stent secundum ordinem reue- rendissimi presbyteri & reue- rendissimi diaconi. Theodorus episcopus Damasci dixit: Vbi debebat post repudia reueren- tissimus episcopus Athanasius? * Domnus episcopus dixit: Quid dicunt & reliqui clerici? Theodorus episcopus dixit: Ex illo regressus est Perrhen. Dom- nus episcopus dixit: Quot ordi- nauit? Theodorus episcopus

ἐπέμεινεν αὐτῷ χρυσόπιδιμα, πρὶν λόγον ἐχθροῦν εἶναι τοῦ ἐπισκοποῦ κινεῖν τῆς Περρηνῶν ἀγίας τῆς θεοδικησίας, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς φίλου αὐτοῦ τῆς μακαρίου Πανολβίου, τῆς τιμωροῦ τῆς μητροπόλεως ἐπισκοποῦ, μὴ δικασθῆναι;

Μάρας ἐπίσκοπος * Ονομαρθεῖς εἶπε: γνησίως φιλοῦμαι αὐτὸν ἐδί- ξεν ὁ ἀλαβέρτατος ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ἐπὶ τῆς μακαριότητος Πανολβίου τῆς μητροπόλεως ἐπισκοποῦ, διὰ τῆς αὐτοῦ παρατηρητικῶν ἐπιστο- λῶν. Φυγὼν τῶν ἐν τῷ αὐτοῦ ἀκρόασι, δηλῶς ὅτι πονηρῶς σπειδήσῃ τὸ πεποικῶς.

Δόμος ἐπίσκοπος εἶπε: μὴ ταῖς παρ- ατησίαις ταύταις ποδὲν δὴ γινῆσθαι ἀλαβέρτατος ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος; Ἰσακίος ἀρχidiaconus εἶπε: ἐξῆλθε τιμωροῦ τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς χωρῆς Σαμοσαίων δὴ γε καθ' ἑαυτὸν ἐν ἰσῶν χωρῆσιν καὶ πάλιν κατέλθεν ἐν Σαμοσαίοις τῆς πόλεως. ἐπειδὴ δὲ ἐν ταῦτά εἰσι κληρικοί, παρακαλῶ τιμωροῦ ἀγίας ὑμῶν συνέδοτον, εἰσελθῆναι καὶ ἀκούσθαι, καὶ εἰπεῖν αὐτοῖς ἀπὸ καὶ αὐτοὶ οἰδαίν. Δόμος ἐπίσκοπος εἶπε: εἰσώψασθε καὶ εἰσελθόντων αὐτῶν, Τατιανὸς διάκονος εἶπε: ἐσηκασίν ἐπὶ ἀλαβέρτατοι κληρικοί. Δόμος ἐπίσκοπος εἶπε: στήσωσθε καὶ πάντες ἀλαβέρτατοι πρεσβύτεροι καὶ ἀλαβέρτατοι διάκονοι. Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπε: ποδὲν δὴ γινῆσθαι παρατησίαις ὁ ἀλαβέρτατος ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος; Δόμος ἐπίσκοπος εἶπε: ἢ λέγουσι καὶ ἐχθροὶ κληρικοί; Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπε: ἐξ ἐκείνου ἐπαυτῶν εἰς τὴν Περρην. Δόμος ἐπίσκοπος εἶπε: πόσοις ἐχθροῦν σπεί; Θεόδωρος ἐπίσκοπος

*primice- tius lecto- rum

*solitarii in

Defuat re- sponsiones clericorum.

ANNO CHRISTI 451.

εἶπε ταύτας τὰς χροτονίας μὴ τὰς ῥεῖς παρατήσας λέγας γεγραμῶν παρ' αὐτῶν; Δόμνος ἐπίσκοπος εἶπεν· εἰπάτωσαν καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ ἀπὸ Ἰσασί, καὶ πῶς ταῦτα ἄρρηκτοῦσιν. Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἡμεῖς ἕνεκεν ἀπλήθετε ἐν Ἱεραπόλει; Δόμνος ἐπίσκοπος εἶπεν· οἶδα καὶ γὰρ ἐκ δεδημηκέναι τὸν ἐπίσκοπον Ἀθανάσιον καὶ τὸν ἐκ κομισέ μοι γεγραμμένον τῆς θεοφιλεστάτων καὶ ἀρίων ἐπισκόπων, τῶν κωλοῦ Προκλου Φημι, καὶ τῶν κωλοῦ Κυρίλλου. Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπεν· ὅσα γεγραμμένα διὰ τῆς θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἀθανασίου κακομίσαι τῶν ἀγιωτάτων καὶ θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων. καλεῖσάτω ἑαυτὸν ἡ ἀγιότης ταῦτα διαγνωστέωσι ἐπὶ τῆς ἀγίας συνόδου. Δόμνος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἀναγνωσκέτωσαν. καὶ ἀνεγνώθη.

Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπε· φαίνεται ὁ βλαβεράτος ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος μηδὲν ἀληθὲς διδάξας ἐδὼν ἀγιωτάτοις καὶ θεοφιλεστάτοις δερμιτοκόποις, τὸν κωλοῦ Προκλου καὶ τὸν κωλοῦ Κυρίλλου ὁποῦτε καὶ ἐπὶ τῶν μακαρίου Πανολβίου τῆς γηρομένης αὐτῶν μητροπόλεως, φίλου αὐτῶν τυχερόντος, καὶ ὡς ἐν ταῖς ἐπιδοξίαις παρ' αὐτῶν ἄρρηκτοῦσιν ἐν ἡρώεσι, παρήτηται τῆς Πέρρης ἐπισκοπῆς, καὶ οὐχ ἕτερον τῆς κληρικῶν ἐξηλάθη, ὡς ἐδίδαξεν ἀλλ' αὐτὸς ἴσιν παρ' αὐτῶν τῶν μακαρίων Πανολβίου κληρικοῦ, παρήτησατο τῆς ἀκρόασις τῆς ἐπαγομένης ἀπὸ ἐκκλησιαστικῶν, ἐπὶ τὴν πόλιν ἀπέλιπε. παροδοῖς καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρρηκτοῦσιν αὐτῶν συγγραμμάτων, ὅτι δύο ἢ τρεῖς ἐνιαυτῶν ἔτετο παρ' αὐτῶν κέρριτο, τῶν λοιπῶν τῆς ἐπισκοπῆς.

Βαλέριος ἐπίσκοπος εἶπε· συνείδον καὶ γὰρ, ὡς ὁ βλαβεράτος Concil. Tom. 9.

dixit : Ista ordinationes post *repudia a se facta, constituit? Domnus episcopus dixit : Dicant & reliqui clerici, * qui noverunt, quid postea subsecutum sit. Theodorus episcopus dixit : Vos cuius rei causa estis Hierapolim profecti? Domnus episcopus dixit : Noui & ego domo profectum esse reuerendissimū episcopum Athanasium. nam detulit mihi literas Dei amantissimorum & sanctissimorum episcoporum, id est, domni Procli & domni Cyrilli. Theodorus episcopus dixit : Diuinae literae per Dei amantissimum episcopum Athanasium perlatæ sunt sanctissimorum archiepiscoporum : iubeat tua sanctitas has relegi coram sancto Concilio. Domnus episcopus dixit : Legantur. Et lectæ sunt.

Theodorus episcopus dixit : Videtur reuerendissimus episcopus Athanasius nihil verum docuisse sanctissimos & Dei amantissimos archiepiscopos domnum Proclum & domnum Cyrillum, cum etiam apud beatum Panolbium, qui fuit eius metropolita & eius amicus, sicut ipse in repudiis a se datis ostendit, repudiauit Perrhæ episcopatum, & non a clericis est expulsus, sicut edocuit : sed ipse tertio ab eodem Panolbio euocatus, audientiam illatorum sibi criminum refutauit, & propriam ciuitatem reliquit : adiciens & hoc in repudiis suis literis, quoniam ante duos aut tres annos hoc apud se deliberatum fuisset, ut ab episcopatu recederet.

Valerius episcopus dixit : Perprexi & ego, quoniam reueren-

* tres recu-
sationes, fa-
ctas dicit
ab illo
* que no-
uerunt, &
quid post-
ea,

Q ij

diffimus Athanasius falsa docuerit Dei amantissimos & sanctissimos archiepiscopos Proclum & Cyrillum. Nam & propria voluntate ex scripto repudiavit episcopatum, & tertio a beatæ memoriæ Panolbio euocatus, audientiam declinauit: vsus * etiam repudio, & propria voluntate ciuitatem deseruit, & non a propriis clericis est expulsus.

* quibusdā recufationibus,

Polychronius episcopus dixit: Manifesta est Dei amantissimi episcopi Athanasii circa causam suam * argumentatio, calumniam facientis (quasi de violentia sua) reuerendissimis ecclesiæ suæ clericis: qui cum a semetipso ab ecclesiastico ministerio discesserit, & ante multa tempora in profecionem longinquam abierit, * causam illis adscripsit.

* nugatio,

* culpam

Pompeianus episcopus dixit: Hæc eadem & nos cognouimus, quod mentitus est reuerendissimus episcopus Athanasius, & alia pro aliis edocuit Dei amantissimos & sanctissimos episcopos Proclum & Cyrillum.

Iamblichus episcopus dixit: Dati repudii libelli a reuerendissimo episcopo Athanasio beatæ memoriæ Panolbio, qui tunc metropolitanus episcopus & amicus eius erat, sicut & ipse monstrauit, docent nos quia inaniter calumniam fecit apud sanctissimos & venerandissimos archiepiscopos Proclum & Cyrillum de reuerendissimis suis clericis, cum ipse episcopatum Perthenorum sponte reliquerit, & coniurauerit alium pro se ordinari episcopum.

Ἰπποκρίτος Ἀθανασίου ἐξέδιδασκε τῶν θεοφιλεστάτων καὶ ἀγιωτάτων Ἰπποκρίτου Πρόκλου καὶ Κυρίλλου. καὶ ἦν καὶ οὐκ εἰς γνώμην τῶν Ἰπποκρίτου παρητήσατο ἐξ ἐραφῶς ἢ τέλει παρὰ τῆς μακαρίου Πανολβίου κληρικοί, ἐφυγε τὴν κλῆρον, ἀσχετησάμενος παρατήσας, καὶ οὐκ εἰς γνώμην τῶν πόλιν ὀδοιπορῶν, ἔσυχεν ὑπὸ τῶν ἰδίων κληρικῶν ἐξήλασθη.

ANNO CHRISTI 451.

Πολυχρόνιος Ἰπποκρίτου εἶπε· ἀεθδῆλος τῆς θεοφιλεστάτου Ἰπποκρίτου Ἀθανασίου ἡ ἀεὶ τὸ ἀρετῶμα αὐτῆς ἀδολοχία, συκοφαντήσας τῶν τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἀλαβεστάτους κληρικούς· * ἐαυτὸν ἦν ἀναχωρήσας τῆς ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας, καὶ ἀεθπλείσων χρόνων εἰς ὀδοδημίαν μακρὰν ἀπεληλυθὼς, ἐκείνοις τὴν αἴτιαν ἐπέγραψε.

* ἴσως, ἢ ἴσως

Πομπειανὸς Ἰπποκρίτος εἶπε· τὰ αὐτὰ ἢ ἡμεῖς συνείδημεν, ὡς ἐψέβησεν ὁ ἀλαβεστάτος Ἰπποκρίτος Ἀθανασίος, ἢ ἐξ ἑραφῶν ἢ ἐπέσον ἐδίδαξε τῶν θεοφιλεστάτων καὶ ἀγιωτάτων Ἰπποκρίτου Πρόκλου καὶ Κυρίλλου.

Ἰαμβλιχὸς Ἰπποκρίτος εἶπεν· ὁ Ἰπποκρίτης λέγει ἡμεῖς παρητήσας παρὰ τῆς ἀλαβεστάτου Ἰπποκρίτου Ἀθανασίου τῷ μακαρίῳ Πανολβίῳ, τῷ τὴν κλῆρον Ἰπποκρίτου τῆς μητροπόλεως τυγχάνοντι, καὶ φίλῳ αὐτῶν ὄντι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐδίδαξε, διδάσκουσιν ἡμεῖς, ὡς μάλιστα ἐσυκοφάνησε παρὰ τοῖς ἀγιωτάτοις δεχηριστάτοις Πρόκλου καὶ Κυρίλλου τῶν ἀλαβεστάτων κληρικών αὐτῶν, αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ὀδοιπορῶν τὴν Περθηνῶν Ἰπποκρίτου, καὶ ὀρκώσας ἐτῆσιν αὐτῶν χροσπονηθῆναι Ἰπποκρίτον.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451

Τιμόθεος Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ αὐτὰ
σωεῖδον καὶ γὰρ τοῖς Θεοφιλέστατοις ἐπι-
σκοποῖς.

Δαμιανὸς Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐ-
θαύμασα, πῶς ἠέχαστο ὁ Ἐπίσκο-
πος Ἀθανάσιος, κληθεὶς περὰ τῆς τῆς
μητροπόλεως Ἐπισκοπῆς τοῦ μακαρίου
Παυλοῦ ἀπολογησάσθαι, καὶ ἀρ-
αιποσάμηνος τοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς,
ἠωχλήσας τοῖς Θεοφιλέστατοις ἀρχι-
επισκοποῖς Πρόκλῳ καὶ Κυρίλλῳ, μη-
δὲν ἄλλοθι διδάξας.

Γερόντιος Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ
αὐτὰ σωεῖδον καὶ γὰρ, ὡς μηδὲν ἄ-
λλοθι ἐδίδαξε τῶν ἀγιωτάτων καὶ
θεοφιλέστατοις Ἐπισκοποῖς, Πρόκλον
Φημί, καὶ Κυρίλλῳ, ὁ ἀλαβέστατος
Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος.

Θεόκτιστος Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ αὐ-
τὰ σωεῖδον καὶ γὰρ, ὡς ἑβδόμη ἐδίδα-
ξε τῶν ἀγιωτάτων καὶ ὁσιωτάτων
ἀρχιεπισκοποῖς, Πρόκλον Φημί, καὶ
Κυρίλλῳ, ὁ ἀλαβέστατος Ἐπίσκοπος
Ἀθανάσιος.

Στέφανος Ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ
γὰρ οὕτω σωεῖδον μάλλῃ ἐβύβαι
καὶ ἴπῃ τῆς ἀγιωτάτων καὶ θεοφι-
λέστατων ἀρχιεπισκοπῶν, Πρόκλου
καὶ Κυρίλλου, ὁ ἀλαβέστατος Ἐπί-
σκοπος Ἀθανάσιος. οὔτε γὰρ περὰ τῆς
κληρικῶν φωνῆται ἀπελαθεῖς, ἀλλὰ
μάλλῃ οἰκεία γνώμη τὰς παραηθῆς
ποισάμηνος.

Βαλέριος Ἐπίσκοπος Λαοδικείας
εἶπε· τὰ αὐτὰ καὶ γὰρ σωεῖδον τῆ ἀ-
γία συνόδου.

* Βάρνας Ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ γὰρ συν-
ανῶ τῆ ἀγία συνόδου τῆς Θεοφιλέστατων

Timotheus episcopus dixit:
Hæc eadem, quæ Dei amantissi-
mi episcopi, & ego perspexi.

* Daniel episcopus dixit: Ad-
miratus sum, quomodo passus
sit reuerendissimus episcopus
Athanafius (euocatus a metro-
politano episcopo beatæ me-
morix Panolbio vt satisfaceret,
& tertio repudians episcopa-
tum) importunus exiftere Dei a-
mantissimis archiepiscopis Pro-
clo & Cyrillo, & nihil eos veri
edocere.

Gerontius episcopus dixit:
Hæc eadem & ego perspexi,
quia nihil veritatis edocuit san-
ctissimos & Dei amantissimos
episcopos Proclum & Cyrillum
reuerendissimus episcopus A-
thanafius.

Theotistus episcopus dixit:
Hæc ipsa & ego perspexi, quia
falsa docuerit sanctissimos & ve-
nerabilissimos archiepiscopos
Proclum & Cyrillum reueren-
dissimus episcopus Athanafius.

Stephanus episcopus dixit:
Et ego ita perspexi, quia magis
mentitus est etiam apud san-
ctissimos & Dei amantissimos
archiepiscopos Proclum & Cy-
rillum reuerendissimus episco-
pus Athanafius. Nam neque a
clericis videtur expulsus, sed
potius propria voluntate repu-
dia fecit.

Valerius episcopus Laodiceæ
Syriæ dixit: Et ego hæc ipsa
perspexi, quæ sanctum Conci-
lium.

[Epiphanius episcopus * Ar-
cæ dixit: Hæc ipsa & ego cogno-
fco, quæ sanctum Concilium.]

Baranes episcopus dixit: Et
ego confentio sancto Concilio
Dei amantissimorum episcopo-

*Damianus

*Heraclæx

rum, & illa constituo, quæ & ipsi bene se habere comprobauerunt.

Paulus episcopus dixit: Hæc ipsa & ego perspexi, quæ præcedentes sanctissimi patres, & cum eis quoque decerno.

Ioseph episcopus dixit: Hæc ipsa & ego perspexi, quæ Dei amantissimi & sanctissimi archiepiscopi [decreuerunt.]

Maras reuerendissimus episcopus dixit: Conuictus est reuerendissimus episcopus Athanasius falsa docuisse Dei amantissimos episcopos.

Sabbas episcopus dixit: Si quietem diligeret reuerendissimus episcopus Athanasius, non eum oportuerat post repudium & iusiurandum, importunum existere sanctissimis patribus & archiepiscopis Proclo & Cyrillo.

Ioannes episcopus dixit: Similiter & ego perspexi.

Daniel episcopus dixit: Similiter & ego perspexi.

Sophronius episcopus dixit: Præcedentibus me Dei amantissimis episcopis & ego consentio.

Domnus episcopus dixit: Quando suscepi literas Dei amantissimorum Procli & Cyrilli, memor sum quia & eum huc euocaui, & Dei amantissimos episcopos prouinciæ, vt hæc causa examinaretur. Relege itaque ambas epistolas. Et lectæ sunt. Domnus episcopus dixit: Quid rescripsit ad hæc reuerendissimus episcopus Athanasius? Domnus episcopus dixit: Lege & epistolam, quam scripsit religiosissimus Ioannes Hierapolitanorum metropolis

*Desunt re-
sponiones hic
& alibi.*

Ἐπισκόπων, καὶ κείνα σύμφημι εἶ-
ναι, ἀ καὶ αὐτοὶ καλῶς ἔχον ἐδοκί-
μασαν.

Παῦλος Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ αὐ-
τὰ καὶ γὼ συνείδω τοῖς προελαβο-
σιν ἁγίοις πατέρας, σύμφωνα αὐ-
τοῖς ὄν.

Ἰωσήφ Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ αὐτὰ
συνείδον καὶ γὼ τοῖς θεοφιλεστάτοις καὶ
ἀγιωτάτοις Ἐπισκόποις.

Μάρας ὁ ἀλαβέστατος Ἐπίσκοπος
εἶπεν· ἐληλείηται ὁ ἀλαβέστατος
Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὡς ψευ-
δῆ ἐδίδαξε τῶν θεοφιλεστάτων Ἐπι-
σκόπων.

Σάββας Ἐπίσκοπος εἶπεν· εἰ τίς
ἰουχίδου ἠγάπη ὁ ἀλαβέστατος Ἐπίσκο-
πος Ἀθανάσιος, ἐκ ἐδὴ αὐτὸν μὴ παραί-
τησιν καὶ ὄρκιοις ἐνοχλήσται τοῖς ἁγίοις
πατέρας καὶ ἀρχιεπισκόποις Πρόκλου
καὶ Κυρίλλου.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος εἶπε· τὰ αὐτὰ
καὶ γὼ συνείδον.

Δανιήλος Ἐπίσκοπος εἶπεν ὁμοίως
καὶ γὼ συνείδον.

Σωφρόνιος Ἐπίσκοπος εἶπε καὶ γὼ
τοῖς προεἰμὸς θεοφιλεστάτοις Ἐπισκό-
ποις συναμνω.

Δόμνος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἰωίκα
ἐδέξαμην τὰ γράμματα τῶν θεοφι-
λεστάτων Ἐπισκόπων Πρόκλου καὶ Κυ-
ρίλλου, μέμνημαι καὶ αὐτὸν ἐνταῦ-
θα συγκαλέσας, καὶ τῶν θεοφιλεστά-
των Ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας, ὡς ἐξ-
έτισται τὰ καὶ τίς ἐσπούδασεν πάντως
ἀναγνωσκέδωσαν τίνιν ἀμφοτέραι
αἱ ἐπιστολαί, καὶ ἀνεγνώδωσαν. Δόμνος
Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἀνάγνωθι καὶ ἰὼ ἐ-
γραψεν ἐπιστολῶν ὁ θεοφιλέστατος Ἰω-
άννης ὁ τῆς Ἱεραπολιτῶν μητροπόλεως

ANNO CHRISTI 451.

Ἐπίσκοπος. ὁ αὐτὸς εἶπεν· οἶδα, ὡς ἴκα ἐ-
 δεξάμην ἢ παρὰ τῶν βλαβέστατου Ἐπι-
 σκόπου Ἀθανασίου Ἐπισκόπου, ὁ δὲ συ-
 καλέσω με πάλιν ἀγίαν συνόδον καὶ τὰς
 αὐτῶν παρακλησίας, Ἐπιστάτας τε καὶ πρὸς
 αὐτὸν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῶν καὶ ἀγίας συνό-
 δου* συγκαροτηθῶν ἀνάγνωθι τῶν
 ἢ ἢ ἐμοὶ πρὸς αὐτὸν γραφεῖς ἐπι-
 σκόπου. Δόμιος Ἐπίσκοπος εἶπε· ἡ πρὸς
 ταῦτα ἀπὸ γραφῶν ὁ βλαβέστατος Ἐπι-
 σκόπος Ἀθανάσιος; ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἀνά-
 γνωθι καὶ τὴν συνοδικὴν γραμμὰν καὶ πρὸς
 αὐτὸν γυροδῶν. Δόμιος Ἐπίσκοπος εἶ-
 πε· ἡς ταῦτα ἀπὸ ἀπειρήσεως ἢ Ἐπι-
 σκόπου; ὁ αὐτὸς εἶπε· ἴνα ὅστις πάλιν ἀγεί-
 ρῃς ῥηθῆναι ἐπὶ παρὰ τῶν βλαβέστατου
 Ἐπισκόπου Ἀθανασίου, Δόμιος Ἐπίσκο-
 πος εἶπεν· ἀνάγνωθι καὶ τὰς αὐτῶν γρα-
 φεῖς Ἐπισκόπου πρὸς τὴν ἀγίαν συνό-
 δον. Ταπανὸς διάκονος εἶπεν· ἔγω καὶ ἐπι-
 σκόπος τῶν θεοσεβέστατων Ἐπισκόπων, τῶν
 κυροῦ Ἰβᾶ καὶ τῶν κυροῦ Ἀνδρέου, αἱ ἐπέστη-
 λαν κληθέντες ὑπὸ τῆς ὁμοιωτικῆς, καὶ
 μὴ διωκόμενοι ἀπαντήσω. Δόμιος Ἐπι-
 σκόπος εἶπεν· ἀνάγνωθι καὶ ταῦτα καὶ τὰ
 ἔξω. Ταπανὸς διάκονος εἶπεν· ἔστωις λι-
 βέλλοις Ἐπισκόπος δὲ δώκε τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ ὁ
 βλαβέστατος ὑποδιάκονος Φίλιππος ἢ
 καὶ Πέτρον ἀγίας καὶ θεῆς ἐκκλησίας· ἐὰν
 κελεύσεν ἡ ὑμετέρα ὁμοιωτικὴ πᾶσι ἀνα-
 γνώσομαι. Δόμιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἀνά-
 γνωθι. Θεόδωρος Ἐπίσκοπος εἶπε· πάλιν ἐφ-
 κείμην τοῖς λιβέλλοις μόνος οἶδας, ἢ καὶ
 ἄλλοι συνίστασιν; Φίλιππος ὁ ὑποδιά-
 κονος εἶπεν· οἶδε ταῦτα καὶ ὁ βλαβέστατος
 πρεσβύτερος Φρόντων ὁ ὑποσικονόμος.
 Δόμιος Ἐπίσκοπος εἶπε· λεγέτω ὁ βλα-
 βέστατος πρεσβύτερος Φρόντων, ἡ πρὸς
 τῆς ὑποδοσεως οἶδε ταῦτα. Δόμιος
 Ἐπίσκοπος εἶπεν· αὐτὴ ἡ δομνίκα* ἡς ὅστις; Θεόδωρος Ἐπίσκοπος εἶπε· ἡς οἶδε

* ἡ ἐκκλη-
 κλησία.

* ἡ ἡ;

episcopus. Idem dixit : Noui,
 quando suscepi a reuerendissi-
 mo episcopo Athanasio literas,
 quia mox conuocaui sanctum
 Concilium secundum eius pre-
 ces, mittens etiam scripta ad
 eum, ut adesset in hoc sancto
 Concilio. Relege itaque a me
 ad eum missam epistolam. Idem
 dixit : Lege etiam synodicas li-
 teras ad eum datas. Dominus e-
 piscopus dixit : Quis ei detulit
 hanc epistolam? Idem dixit :
 Quae sunt praeter haec ex non
 scripto dicta a reuerendissimo
 episcopo Athanasio? Dominus
 episcopus dixit : Lege etiam epi-
 stolam ab eo conscriptam san-
 cto Concilio. Tatianus diaco-
 nus dixit : Habeo & epistolas re-
 ligiosissimorum episcoporum
 domni Ibae & domni Andreae,
 quas miserunt euocati a tua san-
 ctitate, & occurrere non valen-
 tes. Dominus episcopus dixit :
 Lege & eas per ordinem. Tati-
 anus diaconus dixit : Alios libel-
 los obtulit sancto Concilio re-
 uerendissimus Philippus subdia-
 conus sanctae Dei ecclesiae Per-
 rhensis : & si iubet vestra sancti-
 tas, hos quoque relego. Dom-
 nus episcopus dixit : Lege.
 Theodorus episcopus dixit : Ea
 quae posita sunt in libellis, solus
 nosti, an & alii simul sciunt?
 Philippus subdiaconus dixit :
 Nouit haec etiam reuerendissi-
 mus presbyter Fronton exco-
 nomus. Dominus episcopus
 dixit : Dicat reuerendissimus
 Fronton, quid de hac causa no-
 uit. Dominus episcopus dixit :
 Haec dominica quae est? Theo-
 dorus episcopus dixit : Quis scit

*Theophilus
* qui com-
manlit

*si quidem
certum est
te illo tem-
pore simul
fuisse cum
reuerendis-
simo epi-
scopo A-
thanasio?

hæc? Fronton presbyter dixit: * Theodorus diaconus, * qui commanebat cum ipso episcopo Athanasio. Theodorus episcopus dixit: Quid nosti in causa columnarum argentearum, * si vere conficius eras illo tempore reuerendissimo episcopo Athanasio? Domnus episcopus dixit: Dicant etiam isti, quorum memoriam fecit Fronton presbyter, quid nouerunt. Theodorus episcopus dixit: Si hic sunt, quorum memoriam fecit reuerendissimus Mares [presbyter,] & ipsi quæ nouerunt, propria voce testentur. Tatianus diaconus dixit: Adstant Mares & Theophilus diacones. Theodorus episcopus dixit: Quid nostis in causa? [Qui postquam libellorum meminerant,] Domnus episcopus dixit: Lege eos. Theodorus episcopus dixit: Numquid non sufficient nobis quæ iam dicta sunt atque deproposita, scandalis complere omnium aures?

Domnus episcopus dixit: Quid perspicit vestra sancta Synodus fieri oportere?

Theodorus episcopus dixit: Si opinionis suæ curam habuisset Athanasius reuerendissimus episcopus, non declinasset examinationem criminum sibi met illatorum; & quod maius est, audientia delegata beatæ memoriæ Panolbio, qui fuit Hierapolitanus episcopus, & eius amicus, & circa eum valde fauorabilis, sicut ipse Athanasius propriis literis læpius intimauit. A quo tertio ad audientiam euocatus, non obediuit, sed etiam tertio episcopatum Perrensem ex scripto repudiavit

ταῦτα; Φρόντων πρεσβυτέρῳ εἶπε· Θεόφιλον δίακονον ὁ συμμείνας τῷ ἀλαβείσῳ Ἰπποκρίτῳ Ἀθανασίῳ. Θεόδωρος ἐπίσκοπος εἶπε· ἢ οἶδας ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς κτλ. Ἐδὲ ἐν λόγοις τοῦ θεργουρί, εἶπε· ἀληθῶς * σιωπῆσαι κατὰ κρίσιν. Καὶ αἰρὸν τῶν ἀλαβείστων Ἰπποκρίτου Ἀθανασίου; Δόμνον δὲ ἐπίσκοπον εἶπεν· εἰπάτωσαν καὶ οὗτοι, ὧν μνημὴν ἐποίησεν Φρόντων ὁ πρεσβυτέρῳ, ἀπὸ Ἰπποκρίτου. Θεόδωρος δὲ ἐπίσκοπος εἶπεν· εἰς ἑνὶ ταῦτα εἰσὶν, ὧν μνημὴν ἐποίησεν ὁ ἀλαβείστος Μαρῆς, καὶ αὐτοὶ οἰκεία φωνῇ καταπεπείσθησαν ἀπὸ Ἰπποκρίτου. Ταπεινὸς δὲ διάκονος εἶπεν· ἴσανται Μαρῆς καὶ Θεόφιλον δίακονοι. Θεόδωρος δὲ ἐπίσκοπος εἶπε· ἢ οἶδατε ἐν τῷ περὶ τούτων; Δόμνον δὲ ἐπίσκοπος εἶπεν· ἀδύνατον τούτοις. Θεόδωρος δὲ ἐπίσκοπος εἶπεν· ὡς ἐκ θεκουμένων τῶν ἡδὴ ρηθέντων, σκανδάλου πληροῦσαι τὰς ἀπάντων ἀκοὰς.

Δόμνον δὲ ἐπίσκοπος εἶπε· ἢ σιωπῆσαι ὑμῖν ἢ ἀγία σινodus δεῖν γενέσθαι;

Θεόδωρος δὲ ἐπίσκοπος εἶπεν· εἰ τῆς ὑπολήψεως τῆς ἐαυτοῦ ἐφρόντισεν Ἀθανάσιος ὁ ἐπίσκοπος, ἐκὶ αὐτὸ ἐφυγε τὸ ζήτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῶν ἐπιχθόνων αὐτῶν καὶ τὸ δὴ μείζον, τῆς ἀφοροῦσεως ἀφοροῦσεως τῶν μακαρίων Πανολβίου τῶν ἡεροπολιτῶν τῆς Ἱεραπολιτῶν Ἰπποκρίτου, ὃν καὶ φίλον αὐτῶν γενησάμεν, καὶ ἀνοικίως πρὸς αὐτὸν διακείμεν, ὁ αὐτὸς Ἀθανάσιος δι' οἰκείων ρεαγματικῶν πολλαχῶς ἐσημαίνει. Ἄλλα καὶ τὸ ἐκ τῶν Ἰπποκρίτων τῶν Πέρρης παρηρησιασῆαι ἐξ ἄφωτος, δι' ὧν πρὸς

ANNO CHRISTI 431.

* m. 1.

ANNO CHRISTI 451.

αὐτὸν μακαρίτην ἐπέστρεψε Πανολβίον, ἐν οἷς παρεκάλει, διὰ τὸ καὶ ἰου- χίαν ἀσπαζέσθαι, φήσας. ἴστο δὲ ἐκ ἐποίησεν, ἀλλὰ μακρὰς ὁδοὺς σαλεύς, ἰωὺ ἄλλοτε τὰς ἀκοὰς τῶν ἀγιωτάτων καὶ θεοφιλεστάτων ἀρχιεπισκόπων, ἔκ κελεύου Φημί Προκλου, ἔκ κελεύου Κυ- ελλου, μηδὲν ἀλλήδες ἑὸν μνημονό- ζήντας ἀνδρας διδάξας. ἀλλὰ καὶ μὲν ταῦτα πολλάκις κληθεὶς, ἴστο μὲν πα- ρεῖ τῶ ἀγιωτάτου πατρὸς ἡμῶν ἔκ ἀρχι- επισκόπου κελεύου Δόμου, ἴστο δὲ καὶ ἑὸν τῆς ἀγίας συνόδου, ἀποδύσασθαι τὰ ἐπαρρηθρα ἀπὸ ἐκλήματα, ἑὸν ἀ- γρεύσασθαι ἐκ ἡβουλήθη. ἢ οὐδὲ τῶς ἐκ- κλησιαστικοὺς δοκεῖ θεσμοῖς, ἔκ ἴππ ἴ- σιν ἀποπίας εἰκαλουμένον, καὶ τείνον καλομένον, καὶ μὴ παραγρομῶν, ἐκλήθειν ἢς ἐχθ ἡμῶν; φαίνεται δὲ ὁ μνημονόθεὶς Ἀθανάσιος οὐ τείνον μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλὰκις κληθεὶς, καὶ μὴ ἴσασκούσας, μηδὲ τῶς ἐπαρρημέ- νοις ἐκλήμασι βουληθεὶς ἀποκρίνα- σθαι. ἑὸν ἐνεκεν ἀλλότρου * αὐτὸν τῆς ἱερωσύνης καὶ ἑὸν ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοῖς ἔκ * κρίνων, καὶ χεῖμαί Φη- μι ἔκ θεοφιλεστάτον ἴπποσκοπον τῆς ἱε- ρεπολιτῶν ἔκ κῶεν Ἰωάννη πῶν τῶ τῶ τῶ ἴπποσκοπον τῆς Περρηνῶν ἐν- θεσμως χροτόνησαι ὅπως καὶ ὄψε πο- τε ἐν εἰρηνικῇ καταστάσει ἢ αὐτῇ γνήτην πόλις, ἀπαλλαγείσαι τῆς σάδου καὶ τῆς δουρίλου τῆς ἐν τῶ διετεί τούτω χροῶν ἐν αὐτῇ γρομῶν.

Βαλέριος ἴπποσκοπος εἶπεν ἴππ φαίνεται αὐτῶν παραγρομῶν τῶν ἑξέτασιν τῆς ἴσποδύσεως ὁ περι- ρηθεὶς Ἀθανάσιος, ἀποφυγῶν καὶ τῶν κείων τῶ μακαρίου Πανολβίου, ἐπ τε καὶ τῶ μὲν ταῦτα γρομῶν αὐτῶ

Concil. Tom. 9.

per ea quæ ad eundem beatæ memoriæ Panolbium scripsit, in quibus etiam rogavit, dicens * a se silentium complectendum. Sed hoc non fecit, sed longa itinera aggressus, turbavit aures sanctissimorum & Dei amantissimorum archiepiscoporum, id est, domni Procli & domni Cyrilli, nihil verū memoratos sanctissimos viros edocens: sed etiam postea sæpius evocatus tam a sanctissimo patre nostro & archiepiscopo domino Domno, quam a præsentī sancto Concilio, quatenus semetipsum a criminibus sibi illatis exueret, venire non voluit. Quid ergo ecclesiasticis functionibus placet? eum qui pro quibusdam rebus incongruis evocatur, & tertio vocatus non venit, cadere honore quem habet. Manifestum est autem, memoratum Athanasium non solum tertio, sed etiam frequenter evocatum non obedisse, neque illatis criminibus respondere voluisse. Huius rei gratia alienum eum a sacerdotio secundum ecclesiasticas leges esse decerno, & oportere Dei amantissimum episcopum Hierapolitanorum domnum Ioannem velociter episcopum in ecclesia Perrhenorum regulariter ordinare, ut tandem aliquando in pacifica quiete eadem ciuitas constituatur, libera a fluctuatione atque tumultu, qui in hoc duorum annorum tempore in ea fuit.

Valerius episcopus dixit: Quoniam dudum videtur examinationem causæ repudiasse prædictus Athanasius, declinando iudicium beatæ memoriæ Panolbii, in super etiam & eius succes-

* se quietem amplecti.

R

*diuersis modis

*omnino

foris metropolitae, & nunc etiam regulariter euocatus a communi patre & archiepiscopo Domino, & a sancto Concilio hic congregato, similiter examinationem fugit, * frequenter differendo; certum est, quoniam debet condemnari. Igitur extraneum eum & ego a sacerdotio iudicavi, & ab episcopi dignitate; & debet * ab omnibus illic ordinari alter episcopus, tamquam hoc semel alienato: quatenus vel nunc desinat esse patre (quod violenter sustinuit) orbata Perrenorum ciuitatis ecclesia.

Timotheus episcopus dixit: Recta & iusta prolata est sententia a cōgregato hic sancto Concilio aduersus praedictum Athanasium. Nam toties consequenter & regulariter euocatus a metropolitano suo beatae memoriae Panolbio, & Dei amantissimo & sanctissimo episcopo Ioanne metropolitano nostro, & a praesenti sancto Concilio, sed etiam a sanctissimo & Dei amantissimo episcopo nostro Domino; & non obaudiens, diuersis vero dilationibus vsus, sibi met omnem sacerdotii priuationem adscribat. Igitur & ego consentio iis quae regulariter & legitime sunt decreta a sancto vestro Concilio: & supplico vt Perrenorum sanctissimae ecclesiae ordinetur episcopus, vt & nos & eadem sanctissima ecclesia contritione & miseria liberemur.

Maras episcopus dixit: His eisdem & ego consentio, & alienum esse decerno ab honore episcopatus Athanasium, qui Perthae fuit episcopus, quoniam saepe vocatus non obediuit: &

μητροπολιτης, κη τον η ενδεσμωσ κληθεις
 παρ τω κοινω πατρι κη δεχρεσσομεν
 Δομου, κη τω σωμαδερισθεις ενταυτα
 αριαν σινωδου, ομοιωσ κη τω εξετασιν
 απεφυγε, διαφορεσ υπηρηθημενος, δη
 λωσ οστιν οφειλων καταληφιδηται. Οι
 γαρ εν διλλοριον αυτον κη κη τω εεροσι
 νησ εδοκιμασται, κη τω εποκοπος αριαν
 κη οφειλει εν παντωσ εκει χρησσηθη
 ναι εσθωσ επσκοπος, ωσ τουτου απασ
 διλλοτελωνωσ ωσ παυσαισ τον ρον
 τωσ ορφανωσ τωσ Περριλων πολειωσ.

Τιμοθεος επσκοπος ειπεν ορθη κη
 δικαια εξενωκεται η ηφωσ παρα της
 ενταυτα αδερισθεις αριαν σινωδου
 κη τω παρορηθου Αθανασιου, κη η
 κληθεις τωσ παλαισ ενδεσμωσ κη ακο
 λουθωσ, κη παραισθημενος, κη τω πε
 μητροπολιτη αυτωσ μακαριωσ Πανολ
 βιωσ, κη τω αριωπατου κη θεοφιλεσ
 του επσκοπου Ιωαννου τω μητροπολιτη
 ημωσ, κη τωσ παρ ουσ ενταυτα α
 ριαν σινωδου, κη μελω διλλα κη τωσ α
 ριωπατου κη θεοφιλεσ του επσκοπου
 ημωσ Δομου, κη μη υπακουσασ, διαφο
 ροισ η αιθαλαισ χρησθημεσ, εαυτωσ
 επηρεαφετω τω παντελη διαβολω της
 δεχρεσσομης. Οιγαρουσ σινωδεμα
 κη αυτωσ τοις κανονικωσ κη ενδεσμωσ
 διαγορεθεισιν κη αριαν ημωσ σινω
 δου, κη παρακαλω, ωσ επσκοπον
 χρησσηθηται τη Περριλων αριαν εκ
 κλησια, παρσ τω ημασ κη τωσ αυτωσ
 αριαν εκκλησιαν σωσεισ κη τα
 λαμπωειασ απαλλαγηωσ.

Μαρας επσκοπος ειπε. Τα αυτα
 κη κη σινωδεμα, κη διλλοτελον κη
 να της δεχρεσσομης ημωσ Αθανασιον
 τω ημωσ Περρησ επσκοπον, επω
 πολλωσ κληθεις ουχ υπηκουσε κη

ANNO CHRISTI 451.

παρακαλῶ, ὡςτε πῦρ τῶν ἀγίων ἐπι-
σκοπον ἡγορηθῆναι ἀντὶ αὐτῶν τῆ
Περρηνῶν ἐκκλησία.

Πομπηϊανὸς ἐπίσκοπος εἶπε· ποῖς
κανονικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς διαγο-
ρευθῆναι ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτων καὶ θεο-
φιλεστάτων μητροπολιτῶν Θεοδώρου καὶ
Βαλερίου, καὶ γὰρ σιωπῆσαι δικαίως
ὑπὸ αὐτῶν κλειθεῖσι, δοκιμασίας καὶ γὰρ,
Αθανάσιον ὁ ἡγούμενον Περρῆς ἐπι-
σκοπον, ἄλλοτερον ἐστὶ παντάπασιν καὶ τῆς
ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς δεχόμενης ἡ-
μῶν· καὶ παρακαλῶ ἄλλο ἀντὶ αὐτῶν
καταστῆναι ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς πό-
λεως, ἵνα καὶ νῦν ἀπαλλαγῆ τῶν
ἁγίων καὶ θεούτων ἢ αὐτῆ καὶ Περρηνῶν ἀ-
γία ἐκκλησία.

Ἰαμβλικὸς ἐπίσκοπος εἶπε· σύμ-
ψηφισθῆναι καὶ γὰρ ποῖς ἐκδοτικῶς
καὶ κανονικῶς τυποθεῖται παρὰ τῆς θεο-
φιλεστάτων ἐπισκοπῶν, Φημὶ Θεοδώ-
ρου καὶ Βαλερίου τῆς μητροπολιτῶν,
καὶ Αθανασίου τῆς ποτε ἐπισκοπῆς τῆς
Περρηνῶν. ὅθεν ἀξίω ὁ ἀγιώτατος
ἐπίσκοπος Ἰωάννου ὁ μητροπολίτης,
τύτου ἄλλοτερον ἡγούμενον καὶ πῦρ
ἡμετέραν δοκιμασίαν τῆς ἐπισκοπῆς,
ἄλλο ἀποθέρον δυνάμει τῆ Περρηνῶν
ἀγία ἐκκλησία.

Οὐρένιος ἐπίσκοπος εἶπεν· Αθα-
νάσιον ὁ ἐπίσκοπον κληθέντα εἰς τὸ
δοπορηθῆναι παρὰ τῆς ἐπιμεληθέν-
των αὐτῶν μεγάλων καὶ ἀειμένων
ἐκκλησιῶν, καὶ μὴ ὑπακούσαντα
τῆ ἐκδοτικῶν κλήσει τῆς θεοφιλεστάτου
καὶ ἀγιωτάτου δεχόμενου ἡμῶν
Δόμου, καὶ τῆς παρούσης ἀγίας καὶ
μεγάλης συνόδου, ὑπὸ σπειροδότη
κακοῦ ἀρχιεπίσκοπου· τῶν καὶ γὰρ συμ-
ψηφισθῆναι ἀνάξιον καὶ ἄλλοτερον
Concil. Tom. 9.

supplicio, vt velociter in Perrhenorum ecclesia ordinetur episcopus.

Pompeianus episcopus Emeſæ dixit: His quæ regulariter & ecclesiastice definita sunt a sanctissimis & Dei amantissimis metropolitibus Theodoro & Valerio, & ego consentio, quæ utriusque iuste ab eis decreta sunt; approbans & ego Athanasium, qui Perrhæ fuit episcopus, esse & ab episcopatu omnimodis alienum, & ab honore pontificatus: & rogo alium episcopum pro eo constitui in eadem ciuitate, vt vel nunc a tumultu & seditionibus eadem Perrhenorum sancta Dei ecclesia liberetur.

Iamblichus episcopus dixit: Simul decerno & ego ea quæ regulariter & legitime constituta sunt a Dei amantissimis & sanctissimis episcopis, id est, Theodoro & Valerio metropolitibus, de Athanasio, qui quondam Perrhenorum fuit episcopus. Vnde & ego rogo sanctissimum Ioannem episcopum huius pridem metropolitam, isto secundum vestram approbationem alieno ab episcopatu facto, alium pontificem constituere sanctissimæ Perrhenorum ecclesiæ.

Vranius episcopus dixit: Athanasium episcopum euocatum, vt satisfaceret de illatis sibi maximis nefariisque criminibus, & non obedienti citationi canonice Dei amantissimi & sanctissimi archiepiscopi nostri Domini, & presentis sancti magnique Concilii, quoniam conscientia mala videtur alligatus: hunc & ego decerno indignum & extra-

neum omni ecclesiastico ministerio, episcopique vocabulo.

Damianus episcopus dixit: Oportebat Athanasium, qui Perrhenorum ecclesiae fuit episcopus, * in quibusdam criminibus accusatum, & euocatum a beatissimo Panolbio suo tunc metropolita, & curam eius habente, obaudire, & suis allegationibus uti: at hoc quidem non fecit, sed per longa itinera profectus, & molestus existens auribus religiosissimorum episcoporum Procli & Cyrilli, & deferens literas, quarum gratia & iterum euocatus est a sanctissimo archiepiscopo nostro Domno & sancto Concilio, obaudire contempfit. Cum ergo hoc non fecerit, & ego decerno alienum eum existere a dignitate pontificatus, & oportere ut amantissimus Dei Ioannes episcopus Hierapolitanorum metropolis episcopum * consecret pro eo Perrhenorum sanctae ecclesiae.

Polychronius episcopus dixit: * Luctus & gemitus causa nobis effectus est Athanasius quondam Perrhenorum episcopus. Diuersis enim criminibus accusatus iudicium declinavit, tertio euocatus a beatae memoriae Panolbio Hierapolitanorum episcopo, cum utique eius amicus existeret, sicut ipse in repudii sui literis declaravit. & nunc quoq; saepius a Dei amantissimo & sanctissimo archiepiscopo Domno, & hoc congregato Concilio vocatus, obedire citationi noluit, sed permanfit multo tempore illudens, & * fallens ecclesiasticas sanctiones. Propter haec igitur omnia, se-

*de notis

*praficiat

*Lamentationis

*conculcas

πίσης ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας καὶ τῆς τῆς ἐπίσκοπου πρεσβυτείας.

ANNO CHRISTI 431.

Δαμιανὸς ἐπίσκοπος εἶπεν ἐδὲ Ἀθανάσιον ὁ ἡγουμένον τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας ἐπίσκοπον, ἐπὶ φανεροῖς ἐκλήμασιν αἰπαδόντα, καὶ κληδόντα ὑπὸ τῆς μακαρίου Πανολβίου τῆς ἡγουμένης μητροπόλεως αὐτῆς, καὶ φροντιστοῦ αὐτῆς, ὑπακούσαι, καὶ χεῖσθαι τοῖς ἐαυτοῦ δικαίοις. ἀλλὰ τὸ τοῦ μὴ οὐ πεποιήκεν, ἀλλὰ μακραν ἐτραχίλους ὁδὸν, καὶ ἐνοχλήσας τὰς ἀκοὰς τῆς θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Προκίου καὶ Κυρίλλου, καὶ κομίσας τὰ τραύματα, ὧν ἕνεκα καὶ αὐτὸς ἐκλήθη παρὰ τὸ ἅγιον πνεῦμα τοῦ δεχόμενου ἡμῶν Δόμου, παρέτε τῆς ἀγίας συνόδου, ὑπακούσαι ἐκ ἡσυχίας. τὸ τοῦ οὐ μὴ ποιήσαι, ἰδοίμασα κατὰ ἀλλοτρίον αὐτὸν εἶη τῆς δεχόμενης ἀγίας, καὶ χεῖσθαι τῆς θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἰωάννου, τὸ τῆς Ἱεροπολιτῶν μητροπόλεως ἐπίσκοπον, αὐτὸν αὐτῶν παρεχόμεναι τῆς Περρηνῶν ἀγία ἐκκλησία πρεσβυτερον.

Πολυχρόνιος ἐπίσκοπος εἶπε θρήνων καὶ ὀδυρμῶν πρεσβυτερον ἡμῶν ἐγένετο Ἀθανάσιος ὁ πατὴρ τῆς Περρηνῶν ἡγουμένης ἐκκλησίας. ἐπὶ ἐκλήμασι γὰρ διαφόροις κατηρηθείς τὴν κρίσιν ἀπέφυγε, τρίτον κληθεὶς ὑπὸ τῆς μακαρίου Πανολβίου τῆς Ἱεροπολιτῶν ἐπίσκοπου, καὶ πνεῦμα φίλου τυχευόντος αὐτῆς, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς περραϊτικοῖς αὐτῆς ἐδήλωσε τραύμασι. καὶ νῦν ἡ πολλὰς κληθεὶς ὑπὸ τῆς θεοφιλεστάτου καὶ ἀγιωτάτου δεχόμενου ἡμῶν Δόμου, καὶ τῆς ἐν πνεύματι συνελθούσης συνόδου, ὑπακούσαι τῆς κλήσεως ἐκ ἡσυχίας, ἀλλ' ἐμῶν ἐπὶ πνεῦμα χεῖρον πάλλον καὶ πνεῦμα τῶν ἐκ ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν. τούτων ἔν ἕνεκεν

*ἀπώ

ANNO CHRISTI 451

παντων των εν αυτων τω ιεροσολιμικω απεταμε λθ-
τουρλιας κη τω επσκοπου παροσηρο-
ελας κη εσω καθηρημνος κη τη εμη λη-
φω χαρολιθησεται τω εφρος επσκοπος
τη εν Περρη αγια εκκλησια, ο διωδιμε-
νος αυτη λδσαι τω συμφοραν τω κειων.

Θεοκτιστος επσκοπος ειπε συνιδε-
μαι τοις καλωσ κη εν δεσμοσ δελαδεισι
παρα τω αγιασ συνδδου, ωσε δλλοτερον
εη της δεχμεροπικης υμης Αθανά-
σιον τω χρομδμον της Περρης επσκο-
πον και λμφικζμαι, ωσε αντ αυτω χα-
ρολιθησεται αλλον τη Περριλων αγια
εκκλησια επσκοπον.

Βενετιος επσκοπος ειπε τοις κανο-
νικωσ παρα της αγιασ συνδδου δεξε-
νθεισι συνιδεμαι και αυτωσ, κρινας
Αθανάσιον τω Περρης χρομδμον επ-
σκοπον, δλλοτερον τω λοιποδ της δεχμε-
ροπικης τυχαθεν υμης, κη δειν εφω
αντ αυτω παροβησεται τω
τω θεοδ εκκλησια.

Γεροντιος επσκοπος ειπεν τω
πολλακις κληθεισ Αθανάσιος ο χρομ-
μενος Περρης επσκοπος, ισοδ τε τω μη-
τροπολιτου αυτω τω μακαριου Πανο-
βιου, ισοδ τε τω εφοφιλεσату Ιωαννου
τω της Ιεροπολιτων μητροπωλεωσ επ-
σκοπου, και τω παναρωπατου δεχμε-
ροπικου ημωδ Δδμου, ου μωδ δλλα κη
της περουσος εν ταυδα αγιασ συνδδου,
ου παροβησεται τω τον καγω δλλοτερον
κρινω κη τωδ εκκλησιαστικωσ δεσμοσ
της επσκοπικης και παρακαλω, τω
ταχιστω χαρολιθησεται επσκοπον
αντ αυτω τη Περριλων αγια τω θεοδ
εκκλησια.

Στεφανος επσκοπος ειπεν τω μεγα-
τοις εκλημωσ και τωρηθεισ Αθανάσιος
ο χρομδμος επσκοπος τω Περριλων πολωσ, κη
πολλακις κληθεισ, κη εδδ απωξ

metipsum ab omni pontificatus ministerio * denudavit, episco-
pique vocabulo; & sit quoque depositus etiam meo decreto: & ordinabitur alter episcopus sanctæ Perrhensî ecclesiæ, qui possit ei solvere malorum calamitatem.

* abscedit.

Theocistus episcopus dixit: Confentio his quæ bene & regulariter definita sunt a sancto Concilio, quatenus alienus sit ab honore pontificatus Athanasius, qui Perrhæ fuit episcopus: & decerno, ut pro eo alius Perrhenorum sanctissimæ Dei ecclesiæ ordinetur episcopus.

Benetius episcopus dixit: His quæ regulariter a sancto Concilio sunt prolata, confentio etiam ipse, iudicans Athanasium Perrhæ quondam episcopum posthac alienum esse a pontificatu, & oportere pro eo pontificem ecclesiæ Dei constitui.

Gerontius episcopus dixit: Quoniam sæpe vocatus Athanasius Perrhæ quondam episcopus & a metropolita suo beatæ memoriæ Panolbio, & a Ioanne Hierapolitanorum metropolitano episcopo, & ab archiepiscopo nostro Domno, sed & a præsentî sancto Concilio, non adfuit; hunc & ego alienum esse decerno secundum ecclesiasticas sanctiones ab episcopatu: & rogo velociter episcopum ordinari pro eo sanctissimæ Perrhenorum ecclesiæ.

Stephanus episcopus dixit: De maximis criminibus accusatus Athanasius Perrhenorum quondam episcopus, & sæpius euocatus, & nec semel

ANNO CHRISTI 451.

obaudiens, sed longa itinera eligens proficisci, & molestus existere auribus religiosissimorum episcoporum Procli & Cyrilli, & propterea rursus ab exarcho orientalis diœcesis euocatus, & a congregato sancto Concilio, & neque sic obaudiens, dignus est expelli a pontificatu, alio pro eo prædictæ ecclesiæ constituto pontifice.

Ioseph episcopus dixit: Opportebat quidem occurrere Athanasium Perrhenorum ecclesiæ quondam episcopum, & ab illatis sibi criminibus femetipsum* exuere. Sed quoniam sæpe euocatus hoc non fecit, sanctum præfens Concilium in eum sententiam protulit secundum ecclesiasticas sanctiones. Vnde & ego consentio omnibus quæ ab eis legaliter definita sunt, iudicans eum alienum esse a pontificatu, oportere autem alium pro eo pontificem Perrhenorum sanctæ Dei ecclesiæ ordinari.

*purgare.

Phosphorus episcopus dixit: Consentio & ego his quæ regulariter definita sunt a sancto Concilio, alienum esse iudicans ab episcopatu prædictum Athanasium: rogo autem, & vna decerno, alium pro eo Perrhenorum sanctissimæ Dei ecclesiæ ordinari pontificem.

Thomas episcopus dixit: Accusatoribus Athanasii frequenter olim quidem beatæ memoriæ Panolbio, qui metropolis fuit episcopus, & sanctissimo archiepiscopo nostro Domno, & nunc etiam sancto Concilio molestis existentibus, & vocationibus sæpe factis, vt accusationum examinatio prou-

ιπακούσας, ἀλλὰ μακρὰν ὁδὸν ἐλόμηνος εἰλαδαι, καὶ ὀχλήσασθαι τὰς ἀκουὰς τῆς ἁγίας ἐκκλησίας. Ἐπιφιλισταίων ἐπίσκοπων Προκλου καὶ Κυρέλλου, καὶ διὰ τῆτο πάλιν ὑπό τῆ ἁγίας ἐκκλησίας ἀνατολικῆς διοικήσεως κληθεὶς, καὶ ἄθεριθεύσης ἀγίας συνόδου, καὶ οὐδὲ οὕτως ὑπακούσας, δίκαιός ἐστιν ἐξεῶδαι τῆς ἐκκλησίας, ἐπεὶ αὐτὸ αὐτῶν καθιστημένου πατρῴου τῆ παρρησιμῶν ἀγίας ἐκκλησίας.

Ἰωσήφ ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐὰν μὲν ἀπαντήσαντα Ἐθανάσιον ἡμεῖς ἡμεῖς τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας ἐπίσκοπον, ὁποδοῦσαδαι τὰ ἐπιφροῦρῶν αὐτῶν ἐκλήματα. ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πολλὰς κληθεὶς οὐ πεποιήκειν, ἡ δὲ παροδοῦσα ἀγίας συνόδος καὶ ἡ ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ ἡμεῖς ἐξέλιθε κατ' αὐτῶν, συνήθημαι καὶ γὰρ πᾶσι τοῖς ἐκκλησιῶν οὐδεὶς παρὰ τῆ ἀγίας συνόδου, κείνας διλλότερον αὐτῶν τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτῶν αὐτῶν τῆ Περρηνῶν ἀγίας ἐκκλησίας πατρῴου κατιστῶσαι.

Φωσφόρος ἐπίσκοπος εἶπε· σωματῶν καὶ γὰρ τοῖς ἐκκλησιῶν οὐδεὶς παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου, καὶ διλλότερον αὐτῶν τῆ δοκιμάσεως τῆς ἐπίσκοπῆς τῆ παρρησιμῶν Ἀθανάσιον, παρακαλῶ καὶ συμψηφίζομαι ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν παρρησιμῶν ἐπίσκοπον τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας.

Θωμάς ἐπίσκοπος εἶπε· τῆς κατηγόρου Ἀθανάσιου πολλὰς, πάλαι τε τῆ Πανοβίῳ τῶ μακαρίῳ τῶ τῆ μητροπόλεως ἐπίσκοπῶν ἡμεῖς, καὶ τῶ ἀγίας ἐκκλησίας ἡμεῖς καὶ δόμῳ, καὶ νῦν τῆ ἀγίας συνόδου ἐκκλησιῶν, καὶ νῦν τῆ ἀγίας συνόδου ἐκκλησιῶν, ὡς τῆ κατηγοριῶν ἡμεῖς ἐξέ-

ANNO
CHRISTI
451.
• αὐτοκράτορας

*admini-
stratione

Τρασαν, μη ἀπανθήσας Αθανάσιος, ἐαυ-
τὸν ἐξωτῆς τῆς δαχμεραλικῆς πεποιθήκεν
ἔργων· καὶ μὴ τῆς ἀγίας συνόδου ἡ-
φον, ἀιθακαίως ἢ τῆς Περρηνῶν ἀγία
τῆς θεοῦ ἐκκλησίας, ὅσοτον ἀπερσα-
τάτος μείνασα χρόνον, λήξεται περ-
εδρον χρονονμετρον ἀκολούτως πα-
ρα τῆς θεοφιλεστάτου μητροπόλιτου
καὶ τῆς ἀπαρχίας θεοφιλεστάτων
ἐπισκόπων.

Παῦλος ἐπίσκοπος εἶπε· συνήδε-
μα τοῖς δοτοφανεῖσι παρὰ τῆς ἀγίας
ταύτης συνόδου, καὶ ἀλλότερον τῆς ἐπι-
σκοπῆς κελίω ὡσερμηδρον Αθα-
νάσιον, καὶ ἡφιζομαι ἐστὶν αὐτῷ αὐτῷ
συντόμως χρονονθιτωμα τῆς Περρηνῶν
ἀγία τῆς θεοῦ ἐκκλησίας.

Παῦλος ἄλλος ἐπίσκοπος εἶπε· τοῖς
ἐκκλησιαστικῶς καὶ κανονικῶς ὁρεδεῖσι
παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου σύμῆφός ἐ-
μι· ἀλλότερον κελίω τῆς δαχμεραλικῆς
ἡμῆς Αθανάσιον ὡς ἡμοῦδρον Πέρρης
ἐπίσκοπον, καὶ ἡφιζομαι ἐστὶν αὐτῷ αὐτῷ
διὰ ταχέων περβληθιτωμα τῆς αὐ-
τῆς ἀγία τῆς θεοῦ ἐκκλησίας.

Μαράς ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ γὰρ πα-
ραὐτῶν συνήδεμα, καὶ ἀλλότερον κελί-
ω τῆς δαχμεραλικῆς ἡμῆς Αθανά-
σιον ὡς ἡμοῦδρον Πέρρης ἐπίσκοπον,
ἐστὶν πολλὰς κληδῆς οὐχ ὑποκινου-
σε· καὶ ἡφιζομαι ἐστὶν αὐτῷ αὐτῷ χρο-
νονθιτωμα τῆς Περρηνῶν ἀγία τῆς θεοῦ
ἐκκλησίας.

Βαρανῆς ἐπίσκοπος εἶπεν· τοῖς ἐν-
δέσμοις ὁρεδεῖσιν ὑπὸ τῆς παρόντων
θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων συναρδὰ
καὶ γὰρ φημι, ἀλλότερον κρίνας παντε-
λῶς τῆς δαχμεραλικῆς ἡμῆς ἐ τῆς ἀγίας
τῆς ἐπισκόπου ὡς αὐτὸν Αθανάσιον·
καὶ ἡφιζομαι ἐστὶν αὐτῷ αὐτῷ τῆς Πέρ-

niret, non occurrens Athanasius, se-
metipsum extraneum ab * effi-
cacia pontificatus effecit. Vn-
de post sententiam sancti Con-
cilii, necessario Perrhenorum
sanctissima Dei ecclesia, tanto
tempore sine præsule manens,
fufcipiat pontificem a sanctissi-
mo metropolita & religiosissi-
mis episcopis prouinciae regu-
lariter ordinatum.

Paulus episcopus Ptolemai-
dis dixit: Consentio his quæ
decreta sunt ab hoc sancto Con-
cilio, & alienum ab episcopatu
iudico prædictum Athanasium,
atque decerno alium pro eo ve-
lociter Perrhenorum sanctæ
Dei ecclesiæ ordinandum epi-
scopum.

Paulus alius episcopus dixit:
His quæ ecclesiastice & regula-
riter a sancto Concilio sunt de-
creta, particeps sum, alienum
iudicans ab honore episcopatus
Athanasium Perrhenorū quon-
dam episcopum, & decerno a-
lium pro eo celerius eidem san-
ctissimæ Dei ecclesiæ constitu-
endum episcopum.

Maras episcopus dixit: Et ego
hæc ipsa constituo, & alienum
iudico ab honore pontificatus
Athanasium Perrhenorū quon-
dam episcopum, quoniam sæ-
pius euocatus non obaudiuit:
& decerno alium pro eo Perrhe-
norum sanctæ Dei ecclesiæ or-
dinari debere.

Baranes episcopus dixit: His
quæ regulariter definita sunt a
Dei amantissimis episcopis, con-
sona loquor & ego, alienum iu-
dicans ab omni pontificatus ho-
nore & dignitate episcopatus
eundem Athanasium: & de-
cerno alium pro eo Perrhenorū

rum sanctæ Dei ecclesiæ constituendum.

Epiphanius episcopus dixit: His quæ bene & regulariter a sancto Concilio sunt decreta, consentio & ipse, alienum iudicans ab honore pontificatus Athanasium Perrhenorum quondam episcopum: & decerno eceleriter alium constitui eidem Perrhenorum ecclesiæ, qui eam possit pro Dei voluntate gubernare.

Iordanes episcopus dixit: His quæ secundum ecclesiasticos Canones a sancto Concilio bene sunt prolata, consentio, alienum iudicans ab honore pontificatus Athanasium Perrhenorum quondam episcopum: & decerno alium pro eo Perrhenorum sanctæ Dei ecclesiæ ordinandum.

Ioannes episcopus dixit: Consentio & ego ipse iis quæ canonicè & legitime definita sunt a sancto Concilio, & alienum ab episcopatu iudico Athanasium, approbans alterum pontificem constituendum ecclesiæ Perrhenorum.

Daniel episcopus dixit: Consentio omnibus his quæ regulariter sancto Concilio placuerunt, & alienum iudico Athanasium ab episcopatu, approbans alterum pro eo Perrhenorum civitati ordinandum episcopum.

Sophronius episcopus dixit: Ea quæ regulariter atque legaliter a sancto Concilio definita sunt, & ipse sequens, alienum iudico Athanasium ab episcopatu, approbans alterum pro eo Perrhenorum sanctæ Dei ecclesiæ constituendum episcopum.

ῥιῶν ἀγία τῆ θεοῦ ἐκκλησία χριστο-
νηθῶναι.

Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος εἶπε· τοῖς καλῶς καὶ ἐνδέξιμῶς ὑποφωθεῖσιν ὑπὸ τῆς ἀγίας συνόδου συνήθηται καὶ αὐτὸς, ἄλλοτερον κρίνας τῆς δεχρατικῆς ἑμῆς Ἀθανάσιον τὸν ἡγούμενον Πέρρης Ἐπίσκοπον καὶ ἡμφιζῶναι, δια τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς Περρῶν ἐκκλησίας, δινα μὲν διοικῆσαι αὐτὴν κατὰ τὴν θεοῦ βούλησιν.

Ἰορδάνης Ἐπίσκοπος εἶπε· τοῖς κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κανόνας ὑπὸ τῆς ἀγίας συνόδου καλῶς ὑποφωθεῖσιν συνήθηται, ἄλλοτερον κρίνας Ἀθανάσιον τῆς δεχρατικῆς ἑμῆς, ἡγούμενον Πέρρης Ἐπίσκοπον καὶ ἡμφιζῶναι ἐπὶ αὐτῆς αὐτῆς χριστονηθῶναι τῆς Περρῶν ἀγία τῆ θεοῦ ἐκκλησία.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος εἶπε· συνήθηται καὶ αὐτὸς ἐγὼ τοῖς κανονικῶς ἐνδέξιμῶς ἡμφιθεῖσιν παρὰ τῆς θείας συνόδου· καὶ ἄλλοτερον κρίνας τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀθανάσιον, δοκιμάζω ἐπὶ αὐτῆς πρεσβῆρον κατὰ τὴν Περρῶν ἐκκλησία.

Δανιὴλος Ἐπίσκοπος εἶπε· σύμφημι πάνσι τοῖς κανονικῶς δέξασιν τῆς ἀγίας συνόδου· καὶ ἄλλοτερον κρίνας Ἀθανάσιον τῆς Ἐπισκοπῆς, δοκιμάζω ἐπὶ αὐτῆς ἀπὸ αὐτῆς χριστονηθῶναι τῆς Περρῶν πόλει.

Σωφρόνιος Ἐπίσκοπος εἶπε· τοῖς κανονικῶς καὶ ἐνδέξιμῶς ὁμιθεῖσιν παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου καὶ αὐτὸς δεξακολουθῶν, ἄλλοτερον κρίνας τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀθανάσιον, καὶ δοκιμάζω ἐπὶ αὐτῆς αὐτῆς κατὰ τὴν Περρῶν ἀγία τῆ θεοῦ ἐκκλησία.

Σάββας

ANNO
CHRISTI
451

ANNO
CHRISTI
451

ANNO CHRISTI 451

Σάββας Ἐπίσκοπος εἶπε· σω-
πόμεμα κἀγὼ τοῖς διαλαληθεῖσι πα-
σι, καὶ σύμφητός εἰμι τῇ ἀγίᾳ σω-
όδῳ, ἀλλότριον δὲ δοκιμάσας εἶναι τῆς
δεξιεραικῆς λιμῆς Ἀθανάσιον· ἐπι-
δή κληθεὶς πῦρά πάσης τῆς ἐπαρ-
χίας, καὶ τῆς μητροπολιτῶν αὐτῆς, καὶ
τῆς ἀγιωτάτου πατρὸς ἡμεῶν καὶ δι-
δασκάλου, καὶ πάσης τῆς παρούσης
τῆς ἀγίας συνόδου, οὐχ ὑποτίκνους·
καὶ δοκιμάζω, ὥστε ἐστὶν Ἐπίσκοπον
αὐτῆ αὐτῆ κατὰ τὴν Περρηνῶν
ἀγία τῆ θεοῦ ἐκκλησία, τῷ δωάμε-
νον αὐτῆ ἰδοὺ τὴν συμφορὰν τῆς
κακῆς.

Δόμιμος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐμοὶ μὲν
ἀπὸ κτὼν ἡμῶν, τοιαύτην ἔξενεχθῆναι
καὶ τῷ Ἐπίσκοπῳ Ἰωάννῳ. Ἐστὶν δὲ καὶ τῇ
ἀγίᾳ συνόδῳ συνεδόξεν, ἀλλότριον
Ἀθανάσιον εἶναι καὶ τὸν ἐκκλησιαστικῶν
θεσμιῶν τῶ Ἐπισκοπῆς, ἀξίως, ἀπαθῆ-
τα μὲν ἔπει πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἐπιλή-
μασι, φυρόντα δ' αἰετὶ τὸ κερταίον
καὶ τὴν ἔξενεχθῆναι τῆς ὑποθέσεως, βε-
βαιῶν πάντα κἀγὼ, καὶ τοῖς κοινῇ πασι
ἐδέξατο συμφηθῆναι, κείνας αὐ-
τὸν ἀλλότριον εἶναι τῆς ἱερωσύνης· καὶ
ἔπειτα τῷ θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκό-
πῳ Ἰωάννῳ, καὶ τοῖς τῆς ἐπαρχίας θεο-
σεβεστάτοις Ἐπισκόποις, ἔστην αὐτῶν αὐ-
τῆ χειροτονήσασιν Ἐπισκοπον τῆ ἐν Περρῆν
ἀγία τῆ θεοῦ ἐκκλησία.

Καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῆς περὶ τα-
γμένων Ἐπισκοπον.

Οἱ ἐνδοξοτάτοι ἀρχιερεῖς εἶπον· εἰ-
τένες τῆς πτωχότητος ἀμα Δόμινο καθ-
ελόντων τῷ ἀλαβέστατον Ἐπίσκοπον
Ἀθανάσιον περὶ τὸν αἰῶνα τῆ ἀγιωτά-
του συνόδου, παρελθόντων εἰς μέσον.

* Καὶ ἀφελόντων εἰς μέσον Θεοδώρου
Concil. Tom. 9.

Sabbas episcopus dixit: Con-
fentio & ego omnibus quæ di-
cta sunt, & vna decerno cum
sancto Concilio, alienum iudi-
cans esse ab honore pontificatus
Athanasium, quoniam euocat
ab omni sua prouincia, suis-
que metropolitibus, & sanctissi-
mo patre nostro atque doctore,
& ab omni hoc sancto Conci-
lio, non obediuit: approbo au-
tem, quatenus pro eo Perrhe-
norum sanctæ Dei ecclesiæ al-
ter ordinetur episcopus, qui pos-
sit ab ea hanc malorum conge-
riem auertere.

Domnus episcopus dixit:
Mei quidem voti non fuit, ta-
lem aduersus episcopum profer-
re sententiam. Quia vero sancto
Concilio digne complacuit, a-
lienum existere Athanasium se-
cundum ecclesiasticas sanctio-
nes ab episcopatu, tamquam
multis magnisque criminibus
accusatum, semper vero iudi-
cium & examinationem causæ
fugientem; confirmo hæc etiam
ego, & in his quæ omnibus
communiter placuerunt, con-
cors existo, iudicans eum alie-
num esse a pontificatu: & præ-
cipio Dei amantissimo episco-
po Iohanni, & ipsius prouinciæ
religiosissimis episcopis, alium
pro eo Perrhenorum sanctæ
Dei ecclesiæ episcopum ordi-
nare.

Et subscriptiones predictorum e-
piscoporum.

Gloriosissimi iudices dixerunt:
Si qui eorum, qui tunc cum
Domno deposuerunt Athana-
sium reuerendissimum episco-
pum, assident sancto Concilio,
in medium transcant. * Et tran-
euntibus in medium Theodoro
S

*permitto

CONCIL.
CALCHED.

*Latine, le-
gi, legimus,
legit.

* Ρωμαϊκῶν,
αὐτῶν,
ἀφελόντων,
ἀφελόντων

Σάββας

reuerendissimo episcopo Damasci, Theoctisto reuerendissimo episcopo Berrhoæ, Gerontio reuerendissimo episcopo Seleucia, Damiano reuerendissimo episcopo Sidonis, Ioseph reuerendissimo episcopo Helio-
polis, Sabba reuerendissimo episcopo Palti, Sophronio reuerendissimo episcopo Constantinae, gloriosissimi iudices dixerunt: Dicant reuerendissimi & sanctissimi episcopi, pro qua culpa tunc Athanasium reuerendissimum deposuerunt de episcopatu.

Theodorus reuerendissimus episcopus Damasci dixit: Clerici Perrhenorum ecclesiae accusationes obtulerunt aduersus eum, & euocatus non adfuit, dicens quosdam se inimicos habere; & secundo euocatus non adfuit. Cum vero tres euocationes in eum factae fuissent, & venire recusasset, secundum Canones aduersus eum depositionis eius prolata sententia est.

Theoctistus reuerendissimus episcopus Berrhoæ dixit: Tertio euocatus religiosissimus episcopus Athanasius a Concilio Antiochiaë congregato, non adfuit: & ideo quod non adfuit, damnatus est.

Gerontius reuerendissimus episcopus Seleuciaë dixit: Nos deposuimus eum, quoniam regulariter euocatus tertio, non occurrit, & secundum regulas depositus est ab omnibus qui tunc conuenerant. Grauia enim quaedam posita erant in libellis aduersus eum prolatis, & euocatus regulariter, * obaudire contempnit.

*occurrere

τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Δαμασκῶδ, Θεοκίστου τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Βερροίας, Γεροντίου τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Σελευκίας, Δαμiano τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Σιδωνῶν, Ἰωσήφ τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Ηλιουπόλεως, Σάββα τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Πάλτιου, καὶ Σωφρονίου τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπου Κωνσταντίνης, ἃ ἐκδοξάσθη ἀρχόντες εἶπον· Ἀθανάσιον τῆς ὁλαβείατου Ἐπισκόπον, λέγῶσαν ἃ ὁλαβείατοι Ἐπισκοποι, διὰ ποῖαν αἰτίαν τὸ πτωκιστὰ καθῆλθῃ.

Θεόδωρος ὁ ὁλαβείατος Ἐπισκοπος Δαμασκῶδ εἶπε· κληρικὸί τῆς Περρηνῶν ἐκκλησίας αἰτιάσεις δεδώκασι κατ' αὐτῶν· καὶ κληθεῖς οὐ παρέστημεν, εἰπόν ἡμῶν ἐχθροὺς ἔχῃν· καὶ δώσθη κληθεῖς, οὐ παρέστημεν. ὡς δὲ τέλει κληθεῖς ἦν αὐτῶν γεγνηται, καὶ παρητήσατο ἐλθεῖν, καὶ εἶδον κληθεῖς ὁλαβείατος Ἐπισκόπου ἢ καθαιρεθῆσαι αὐτὸν.

Θεοκίστου ὁ ὁλαβείατος Ἐπισκοπος Βερροίας εἶπε· κληθεῖς ὁ ὁλαβείατος Ἐπισκοπος Ἀθανάσιος ὑπὸ τῆς συνόδου τῆς συναχθείσης ἐν Ἀντιοχείᾳ, τέλει, οὐ παρέστημεν· καὶ καθῆλθῃ διὰ τὸ μὴ παρασχεῖσθαι.

Γεροντίου ὁ ὁλαβείατος Ἐπισκοπος Σελευκίας εἶπεν· ἡμεῖς καθῆλθον αὐτὸν, ἵνα κανονικῶς ἐκλήθῃ τέλει, καὶ ἐκ ἀπλήτους· καὶ καὶ εἶδον κανόνας καθῆρξῃ παρὰ πάντων τῶν συνελεσθέντων. βαρεῖα γὰρ ἡμῶν ἐνέκειτο πῶς λιβέλλοις πῶς κατ' αὐτῶν· καὶ ἐκλήθῃ κανονικῶς, καὶ ἐκ ἀπλήτους.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO CHRISTI 451.

Δαμιανός ο βλαβέστατος επίσκοπος Σιδωνίας εἶπε κληθεὶς ο βλαβέστατος επίσκοπος Αθανάσιος παρά τῆς αγίας συνόδου τῆς συναξουλεύσεως ἐν τῇ Αντιόχειᾳ, τειτον, οὐχ ἰσοήκουσε· καὶ κατ' ἑξῆς κανόνας καθήρεται ἅρα πάντων τῶν τότε συνελθόντων.

Ιωσήφ ο βλαβέστατος επίσκοπος Ηλιουπόλεως εἶπε κληθεὶς ἐν τῇ αγία συνόδῳ τῇ κατ' Αντιόχειαν συνελθούσῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἀπαξ, καὶ δὲ ἄφρον, καὶ τειτον, ο βλαβέστατος Αθανάσιος, καὶ μὴ παραγγυόμην, ὑπεβλήθη τῇ καθαιρέσει.

Σάββας ο βλαβέστατος επίσκοπος Πάλλου εἶπε παρημῶν εἰς τὸ δικαστήριον ἡμεῖς δὲ Αθανάσιος ἐνεκὼν σάκραν, μὴ καθαιρέτω μὴδὲ κώλυε Θεόδωρον εἰς τὴν δίκην, μὴδὲ Ιωάννην μὴδὲ Ἰωάννην ἐκδικῶν. εἰ δὲ μὴ ἴσορροφῆτε, ἐξέλθετε ἀπλῶς φιλονεικία ἐργάσασθε, καὶ ἐκὼν ἡμεῖς τὴν ἑκείνου τέλος ἐκλήθη τειτον, καὶ ἐκὼν ἡμεῖς, καὶ διὰ τὸ καθαιρέτω μὴδὲ αὐτὸν.

Σωφρόνιος ο βλαβέστατος επίσκοπος Κωνσταντινῆς πόλεως εἶπεν οὐδὲν ἐξήτασαν τῶν κατ' αὐτὸν, καὶ παροισία αὐτῶν καὶ συστάδην οὐδὲν ἐξήτασαν· ἀλλὰ ἐν μίᾳ μοίρᾳ ἠπάσαντο ἐκεῖνοι. ἡμεῖς δὲ ἐκὼν ἐπιστάμενοι τῇ μᾶ μοίρᾳ, ἐπὶ τῷ κατήγοροι ὅσα ἐλάλοισι λέγουσιν οὐ πάντως δεῖ πείθεσθαι τοῖς κατηγοροῦσιν. ἐκλήθη διὰ ταῦτα ἀπαξ· εἶπε τὴν ἀγίαν, δεῖ ἡμεῖς οὐ παρεγγυέτω ἢ ἡμεῖς εἰκαίμεν τοῖς ἰσομήμασι. πάλιν ἐκὼν δὲ ἄφρον ἐκλήθη.

Concil. Tom. 9.

Damianus reuerendissimus episcopus Sidonis dixit: Tertio euocatus Athanasius reuerendissimus episcopus a sancto Concilio Antiochia congregato, non obaudiuit: & secundum regulas ab omnibus qui tunc conuenerant, condemnatus est.

Ioseph reuerendissimus episcopus Heliopolis dixit: Euocatus a sancto Concilio Antiochia congregato in auditorio & semel & secundo tertio reuerendissimus Athanasius, & non adueniens, damnationi submissus est.

Sabbas reuerendissimus episcopus Palti dixit: Aderam in iudicio. Detulerat Athanasius sacram, vt non federet neque domnus Theodorus in causa, neque Ioannes metropolita. Sedebant ambo in causa. Dicebam ad eos: Quia si iudices estis, audite negotium. Si vero non subscribitis, egredimini. Simpliciter contentione facta subscribere noluerunt. Ad vltimum euocatus est tertio, & non venit: & propterea deposuimus eum.

Sophronius reuerendissimus episcopus Constantinæ dixit: Nihil discussum est eorum quæ aduersus eum erant, & in præsentia eius per probationem nihil examinatum est. Sed ex vna parte accusauerunt illi. Nos autem non credidimus vni parti, quoniam accusatores quæcumque volunt dicunt, nec omnino oportet accusatoribus credi. Euocatus est autem propter hæc semel: dixit causam, pro qua non adesset, [quosdam se inimicos habere in Synodo:] quæ posita est in gestis. Iterum secundo euocatus est.

S ij

* in contradictorio iudicio nihil

Rurfus tertio euocatus est. Cum autem non obaudisset tertio, deponens eum prolata sententia est.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Dicat Athanasius reuerendissimus episcopus, cur tertio euocatus a sancto Antiocheno Concilio, non occurrit, vt propriis allegationibus uteretur. Athanasius reuerendissimus episcopus dixit: Quoniam inimicus meus erat ipse qui iudicabat, Antiochenus. Et rogo hæc reperi, & veritatem probari. Abierunt [tredecim] clerici, & ipsi decreuerunt nolentes. Gloriosissimi iudices dixerunt: Sabinianus reuerendissimus episcopus, quoniam post depositionem Athanasii reuerendissimi ordinatus est a prouinciali Concilio, in Perrhenorum ciuitatis episcopatu (sicut nos perspicimus) manere debet. Neque enim ex vna parte remorus, iustum est vt præiudicium patiat: quoniam neque vocatus est, neque * contradictio ei seruata est. Athanasius vero depositus, tamquam euocationibus non obaudiens, postea vero ex vna parte a Dioscuro episcopatum obtinere iussus, interim, sicut perspicimus, debet quiescere. Causas vero illatas ei, examinandas esse decernimus apud sanctissimum episcopum Antiochiæ Maximum, & Concilium quod cum eo est: ita tamen, vt intra octo menses, a præfenti die numerandos, examinatio fiat eorum qui dudum accusationem aduersus eum proposuerunt, aut si quis alius contra eum de his ipsis instare voluerit: & si quidem

*respondendi locus ei seruatus.

πάλιν ἐκλήθη ἐν τρίτῳ. ὡς οὐχ ὑπήκουσεν ἐν τρίτῳ, ἐξέλιχθη ὑψὸς ἢ καταδόσα αὐτὸν.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· λέγειτω Ἀθανάσιος ὁ ἀλαβείατος ἐπίσκοπος, ὡς ἐνεκα τρίτον κληθεὶς παρα τῆς καὶ Ἀντιόχειου συνόδου, ἐκ ἀπιώτισσε, τῆς οὐκείας διακομιθίας χρῆσθῆναι. Ἀθανάσιος ὁ ἀλαβείατος εἶπεν· ὅτι ἐχθρὸς μου ἦν αὐτὸς ὁ κρίνων, ὁ Ἀντιόχειας καὶ ἀξίω ταῦτα ἀναγνωδιῶμαι, καὶ δεχθῆναι τὴν ἀλήθειαν. ἀπὸ τῶν κληρικῶν, καὶ αὐτοὶ ἐψηφίσαντο, μὴ δελήσαντες. Μεγαλοπρεπέστατοι καὶ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· Σαβιναῖος μὲν ὁ ἀλαβείατος ἐπίσκοπος, ὅτι μὴ τὴν καθάρειαν Ἀθανασίου τοῦ ἀλαβείατου ἐχρησθήσῃ ὑπὸ τῆς καὶ τῆς ἐπαρχίαν συνόδου, ὅτι τῆς ἐπίσκοπῆς τῆς Περρηνῶν πόλεως, καθὼς ἡμεῖς συνοσθῆναι, μὲν οὐ φείλει· οὐδὲ γὰρ ἐκ μᾶς μοίρας ἀποκτιθεὶς, δικαίως ἐστὶ περὶ κριμα παθεῖν, ὅποτε οὐ μετακλήθη, οὐδὲ ἀπολογία αὐτῷ ἐφυλάχθη. Ἀθανάσιος δὲ καταταρεθεὶς, ὡς μὴ ὑπακούσας τῆς κλήσεως, μὴ ταῦτα δὲ ἐκ μᾶς μοίρας περὶ Διοσκοροῦ τῆς ἐπίσκοπῆς ἀπέχεσθαι κελυδαίως, τῶς, καθὼς συνοσθῆναι, ἢ συχάξεν οὐ φείλει· τὴν δὲ περὶ τῆς ἐπαρχίαν αὐτῶν δικαιοσκοπιεῖται διακομιθῆναι ὅτι τῆς ὁμοιωτάτου ἐπίσκοπου τῆς Ἀντιόχειαν Μαξίμου, καὶ ὅτι τῆς μετ' αὐτῶν συνόδου οὐκ ἔστι, ὡς ἐν τῶν ὁμοιωτῶν ἀπὸ τῆς σημερον ἡμέρας δευθρομυθῶν ἢ ἐξέτασιν γινέσθαι τῆς ἡδὴ κατ' αὐτῶν ταῦν κατηροίαν ποιησάμεθρον, ἢ ἐκ τῆς ἡδὴ τῶν περὶ κριμα συνιστάμεθρον, καὶ μὲν

ANNO CHRISTI 451.

*ὁμοίως

ἐλεγχθεῖν τεθλιμκῶς πάντα τὰ ἐκκλη-
μαπκῶς ἢ χρηματικῶς ἀπὸ ἐπενε-
χθέντα, ἢ ἐμφοροῦντα τοῖς ἱερομνη-
μασιν, ἢ ἢ ἐν ἑξ' αὐτῶν ἄξιον * ὑπαρ-
χον κατὰ τὴν ἐξουσίαν, μὴ μόνον αὐτὸν ἀλλό-
τερον ἐξ' τῆς αὐτῆς ἐπισκοπῆς, ἀλλὰ
ἢ τοῖς δημοσίοις ἱεροπύλαιον νόμοις. εἰ
δὲ ἐν τῷ τούτῳ τῆς παροουσίας μὴ
ἐναχθεῖν, ἢ ἐναχθῆναι μὴ ἐλεγχθεῖν,
ὡς παροουρηται, Ἀθανάσιον μὲν πλὴν
ἐπισκοπῆς ἢ πλὴν ἐκκλησίας τῆς αὐ-
τῆς πόλεως ἀγαθῶν διὰ τῆ ὁμοιω-
τάτου ἐπισκόπου Μαξίμου τῆ τῆς
Ἀνποχείων μεγαλοπόλεως, Σαβινιαν-
ὸν δὲ ἐξ' ἐπισκοπῆς καὶ τὸ ἄξιωμα
τῆς ἐπισκοπῆς ἔχον, ἢ ἱεροκατά-
στατον ἐξ' ἡρεφοῦντον, ὡς αὐτὸν ἐξ' ἐπι-
σκοπῆς τῆς Ἀνποχείων Μα-
ξίμος παρὸς πλὴν δυνάμει τῆς κτ' Πέρ-
ρην ἀγιωπέτης ἐκκλησίας διατυπώσῃ.
τοῦτων ἀκούσασα ἡ ἀγιώτατη συνέδος
λεγέτω, εἰ τοῖς τυπωθέντων ἐπισημει-
οῦται, ἢ ἐξ' ἐξ' ὑποπῆ.

Μαξίμος ὁ ἐπισκοπῆς τῆς Ἀνπο-
χείων εἶπεν τοῦτου οὐδὲν δι-
καίον. Κέρσος ὁ ἐπισκοπῆς τῆς
Ἀναζαρβῶν εἶπεν ὁ θεὸς δι' ὑμῶν
ἐλάλησεν. ἡ ἀγία συνέδος εἶπεν οὐδὲν
δικαιόηρον, οὐδὲν ἀκριβέστερον. αὐτὴ δι-
καία κελίς, αὐτὴ δικαία ἡ ἐπίστατον. τὰ
τυπωθέντα ἡρεφῶ παραδοῦν. μὲν τῆς
θεοῦ ὑμεῖς δικάζετε.

Οἱ μεγαλοπρεπέστατοι καὶ ἐνδοξό-
τατοι ἀρχόντες εἶπον τὰ παρ' ἡμῶν μὲν
δικαιαδέντα, τυπωθέντα δὲ ἐξ' ἀ τῆς
ἀγίας συνέδος, βέβαια μὲν λέτω.

conuictus fuerit omnia præ-
sumpsisse, quæ ei criminaliter
seu pecunialiter sunt illata, &
gestis inferta, aut vnum ex illis,
quod * damnatione sit dignum,
non solum eum alienum esse ab
eodem episcopatu, sed etiam leg-
ibus publicis esse subdendum.
Si vero intra hoc tempus non
agatur aduersus eum, * neque
conuincatur, sicut prædictum
est; Athanasius quidem episco-
patum eiusdem recipiat ciuitatis
& ecclesiam per sanctissimum
episcopum Antiochiæ
Maximum: Sabinianus vero re-
uerendissimus episcopus & dig-
nitate episcopatus habeat,
& substitutus sit, & pascatur,
sicut reuerendissimus episcopus
Antiochenorum Maximus se-
cundum facultatem Perrhenorum
sanctissimæ ecclesiæ dispo-
suerit. Hæc audiens sanctissima
Synodus dicat, si ea quæ sunt
ordinata, * decernit, an aliud
quid disponit.

Maximus reuerendissimus e-
piscopus Antiochiæ dixit: Hoc
nihil iustius. Cyrus reuerendif-
simus episcopus Anazarbi di-
xit: Deus per vos locutus est.
Sancta Synodus dixit: Nihil iu-
stius, nihil integrius. hoc iustum
iudicium: hæc iusta sententia.
Quæ disposita sunt, effectui
mancipentur, quia cum Deo
vos iudicatis.

Gloriosissimi iudices dixe-
runt: Ea quæ * a nobis quidem
approbata sunt, disposita vero
a sancto Concilio, firma confi-
stant. *

* depositio-
ne

*vel si age-
tur, non con-
uincatur,

*confirmat,

*nobis qui-
dem visa

*Latine, le-
gi, legimus,
legit.

ACTIO DECIMA ΠΡΑΞΙΣ ΙΕ. QVINTA CALCHEDONENSIS CONCILII. ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΗΔΟΝΙ

ANNO CHRISTI 451

Definitiones ecclesiasticae editae a sancta & generali Synodo Calchedone congregata.

Οροι εκκλησιαστικοι εκφωνηθεντες παρ εως της αγίας και οικουμηνικής συνόδου τς εν Καλχηδόνι συναχθείσης.

CANON I.

ΚΑΝΩΝ α.

REGVLAS sanctorum patrum per singula nunc vique Concilia constitutas, proprium robur obtinere decreuimus.

ΤΟΥΣ παρ τς αγίων πατέρων καθ' εκάτω συνόδου αρχαι τς νυν εκτεθέντας κανόνας κρατήν ενδραμόσμεν.

II.

Si quis episcopus per pecunias fecerit ordinationem, & sub precio redegerit gratiam, quae non potest vendi, ordinaueritque per pecunias episcopum, aut chorepiscopum, aut presbyterum, aut diaconum, vel quemlibet ex his qui connumerantur in clero, aut promouerit per pecunias dispensatorem, aut defensorum, vel mansionarium, vel quemquam omnino qui subiectus est regulae, pro suo turpissimo lucri commodo; is qui hoc attentasse probatus fuerit, proprii gradus periculo subiacet: & qui ordinatus est, nihil ex hac ordinatione vel promotione per negotiationem facta, proficiat, sed sit alienus a dignitate vel sollicitudine, quam pecuniis acquisiuit. Si quis vero mediator tam turpibus & nefandis datis vel acceptis extiterit; & ipse, si quidem clericus fuerit, proprio gradu decidat: si vero laicus aut monachus, anathematizetur.

β. Ει τις επίσκοπος ήπι χηήμασι χροτονίαν ποιήσμεν, και εις πωδσιν καταράνη τιω άπαστων χείων, και χροτονήση ήπι χηήμασιν ήπισκοπον, ή χωρεπισκοπον, ή πρεσβύτερον, ή διάκονον, ή έφρον ύνα ήπ εν τω κλήρω καταλειθμουμένων, ή πρεβάλλοιτο ήπι χηήμασιν ή οικονομόν, ή εκδικον, ή πρεσμονδέον, ή άλλως ύνα τς κανόνου, δι άγροκέρδων οικείαν. ο τςτο ήπι χηήσας, ελειχθείς, πωδ ή οικείον κινδυνώετω βαθμόν. και ο χροτονούμενος μηδέν εκ τής κατ' έμπροείω άφελείω χροτοσίας ή πρεβολής, άλλ' έστω άλλοτε της αγίας, ή τς φρονήσματος, ου ήπ ήπι χηήμασιν έπυχεν. ει δε τις και μεστούων φανείτοις ούτως άγροίς και άειμίτοις λήμμασιν, και ούτος, ει μη κληεικός ειη, τς οικείου εκπιέτω βαθμό. ει δε λαϊκός ή μονάζων, άναθεματίετω.

* emi,

* cura,

ANNO CHRISTI 451

III.

Ἡλθεν εἰς τὴν ἀγίαν συνόδον, ὅτι τῆς ἐν τῷ κλήρῳ κατελεγμένων ἑνὸς δι' οἰκίαν ἀρχιερέων ἀλλοτρίων κτημάτων γίνονται μισθωταί, καὶ παρὰ τὰ κοσμικὰ ἔργα λαβοῦσι, τῆς μὲν τῆς θεοῦ λειτουργίας καταρραδυσώ- τεσ, τῶν δὲ τῆς κοσμικῶν ὑποστρέ- χοντες οἴκοι, καὶ οὐσιῶν χειρισμοὶ ἀναδελφίμοι διὰ φιλαργυρίαν. ὡ- ερσε τῶν ἡ ἀγία σύνοδος, μη- δένα τῶ λοιποῦ, μὴ ἐπίσκοπον, μὴ κληρικόν, μὴ μονάζοντα, ἢ μισθω- δω κτημάτα, ἢ παρὰ τὰ κοσμικὰ, ἢ ἐπ- εισαγῆν ἑαυτὸν κοσμικαῖς διοικήσεσι· πλὴν εἰ μὴ που ἐκ νόμων καλοῦτο εἰς ἀφελίκων ἀπερατήτων ἐπιτροπῶν, ἢ ὁ τῆς πόλεως ἐπίσκοπος ἐκκλησια- στικῶν ἐπιτροπῶν φρονήσῃ παρὰ τῶν κληρικῶν, ἢ ὀρφανῶν καὶ χηρῶν ἀ- παρορητῶν, καὶ τῆς παρορητῶν τῆς μάστιγα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεομένην βοήθειαν, διὰ τὸ φόβου τῆς κυ- κλου. εἰ δὲ τις παραβαίνῃ τὰ ὡρε- σμένα τῶ λοιποῦ ἐπιχρήσει, ὁ τοιοῦ- τος ἐκκλησιαστικῶς ὑποκείσθω ἐπι- τήμοις.

Peruenit ad sanctam Syno- dum, quod quidam qui in clero *videntur allecti, propter lucra * sunt turpia conductores alienarum possessionum fiant, & saecularia negotia sub cura sua suscipiant, Dei quidem ministerium par- uipendentes, saecularium vero discurrerentes domos, & propter auaritiam, patrimoniorum soli- citudinem lumentes. Decreuit itaque sanctum hoc magnum- que Concilium, nullum deinceps, non episcopum, non clericum, vel monachum, aut pos- sessiones conducere, aut negotiis saecularibus se immiscere, praeter pupillorum (si forte leges imponant) inexcusabilem curam, aut ciuitatis episcopus ecclesiasticarum rerum solici- tudinem habere praecipiat, aut orphanorum & viduarum, earum quae sine vlla * prouisione * defensio- sunt, ac personarum quae maxi- me ecclesiastico indigent adiu- torio, & propter timorem Do- mini [causa deponat.] Si quis autem de cetero transgredi haec statuta tentauerit; qui est huius- modi, ecclesiasticis * increpa- * panis tionibus subiacebit.

IV.

Οἱ ἀληθῶς καὶ εὐκρινῶς τῶ μονήρι μετιόντες βίον, τῆς παρορητικῆς ἀξί- ούσας ἑμῆς. Ἐπὶ δὲ τῆς τῶ μοναχ- κῶ κατὰ τὸν παρορητισμῶν, τὰς τε ἐκ- κλησίας καὶ τὰ πολιτικὰ διατρέφουσι παρὰ τὰ κοσμικὰ, ἀπειθῶντες ἀδιαφόρως ἐν τῆς πόλεως, ἐμὴν ἄλλα καὶ μοναστήρια ἑαυτοῖς σιωπῶν ἐπιτροπῶν. ἔδοξε μηδὲνα μισθωτῶν οἰκοδομῆν, μηδὲ σιωπῶν μοναστήριον, ἢ δικηλεον οἶκον, παρὰ τὴν ὡμίλῳ τῆ πόλεως ἐπιτροπῶν.

Qui vere & sincere * singu- * solitariam- larem sectantur vitam, compe- tenter honorentur. Quoniam vero quidam vtentes habitu monachali, ecclesiastica nego- tia ciuiliaque conturbant, cir- cumeuntes indifferenter vrbes, nec non & monasteria sibi insti- tuere tentantes: placuit nullum quidem vsquam aedificare aut constituere monasterium, vel or- ratorii domum, praeter * con- * voluntariē scientiam ciuitatis episcopi.

Monachos vero per vnamquaque ciuitatem aut regionem subiectos esse episcopo, & quietem diligere, & intentos esse tantummodo ieiunio & orationi, in locis in quibus renuntiauerunt saeculo, permanentes: nec ecclesiasticis vero, nec saecularibus negotiis communicent, vel in aliquo sint molesti, propria monasteria deferentes; nisi forte his praecipiat propter opus necessarium ab episcopo ciuitatis. Nullum vero recipere in monasteriis seruum, vt sit cum eis monachi obtentu, praeter sui domini conscientiam. Transgredientem vero hanc definitionem nostram, excommunicatum esse decernimus, ne nomen Dei blasphemetur. Verumtamen episcopum conuenit ciuitatis, competentem monasteriorum prouidentiam gerere.

*permisissum fuerit

*monachus,

*voluntate.

V.

De his qui transmigrant de ciuitate in ciuitatem, episcopis aut clericis, placuit vt Canones qui de hac re a sanctis patribus statuti sunt, habeant propriam firmitatem.

VI.

Nullum absolute ordinari debere presbyterum aut diaconum, nec quemlibet in gradu ecclesiastico, nisi specialiter in ecclesia ciuitatis aut pagi, aut in martyrio, aut monasterio, qui ordinandus est, pronuntietur. Qui vero absolute ordinantur, decreuit sancta Synodus irritam haberi huiusmodi manus impositionem, & nusquam posse ministrare ad ordinantis iniuriam.

*ordine

*habere

*probrum ordinantis.

VII.

Qui semel in clero deputati

Ἐὸν δὲ καθ' ἑκάστῳ πόλιν καὶ χωρὰν μονάζοντας ὑποτάχθαι τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀσάλευσαι, καὶ προσέχειν μόνῃ τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσευχῇ, ἐν οἷς πόποις ἀπετάζαντο, πρὸς σαρκουρούτας· μήτε ἰερατικῶν, μήτε βιωτικῶν περιουσιῶν ἀσχοληθῆναι, ἢ ἐπινοουμένων, καταλιμπνίζοντας τὰ ἴδια μοναστήρια· εἰ μὴ ποτε ἀσθένειαν διὰ χρείαν ἀνάγκης ἐκ τῆς πόλεως ἐπισκόπου· μηδένα δὲ προσδέχεσθαι ἐν τοῖς μοναστηρίοις δοῦλον ἐπὶ τῷ μόναστῳ ἢ γάμου τῆς ἰδίου δεσποσύνης· ὅτι δὲ παραβαίνοντα τὸν ἡμῶν ὅρον, ὡς ἑσμεν ἀκωνόνητον εἶναι, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ βλασφημηθῆται· ὅτι μὲν τοῖς ἐπισκόποις τῆς πόλεως καὶ τῶν ἐκείνων πρὸς τὴν πόλιν ἐξουσίαν ποιῆσαι τῶν μοναστηρίων.

εἰ.

Περὶ τῶν μεταβαίνοντων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐπισκόπων ἢ κληρικών, ἐδύξε ἑὸν πατρὶς καὶ νόμος ἡμῶν ἀγίων πατέρων ἐξῆν τὴν ἰδίαν ἰσχύν.

ς.

Μηδένα ἰερατικῶς ἢ κληρικῶς χρῆσθαι, μήτε πρεσβυτέρων, μήτε διακόνων, μήτε ὄλων ἢ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων· εἰ μὴ ἰδικῶς ἐν ἐκκλησίᾳ πόλεως ἢ κάμυς, ἢ μάρτυριον, ἢ μοναστήριον, ὃ χρῆσθαι ἡμῶν ἐπισημασθέντων· ἑὸν δὲ ἀπολύτως χρῆσθαι ἡμῶν ὡς ἐσμεν ἡ ἀγία συνόδος ἀκωνόνητον· ἐξῆν τὴν ἑαυτῶν χρῆσθαι, καὶ μηδένα μὴ δυνατὸν ἐνεργεῖν ἐφ' ἑσθὶ τῶν χρῆσθαι ἡμῶν.

ς.

Τοῖς ἀπαξ ἐν κλήρῳ καταλιμπνίζοις,

ANNO CHRISTI 451.

νοις, η καμνονδουσαντας, ωλεσαι μιν, μη τε επι στρατιαν, μητε επι αξιαν κοσμηκω ερχεσθαι η τωπο βολμωντας, & μη μεταμελουμιδουροι, ωσε επιστρεψαι επι τωπο, ο δια θεον παρθερον ειλοντο, αιανμαπιζεσθαι.

sunt, aut monachorum vitam *expetuerunt, statuimus, neque ad militiam, neque ad dignitatem aliquam venire mundanam : aut hoc tentantes, & non agentes poenitentiam, *quominus redeant ad hoc, quod propter Deum primitus elegerunt, anathematizari.

VIII.

Οι κληρικοι ην πτωχειων και μονασηων, απο ην εν εκαση πολει επισκοπον ην εξουσιαν, και ην ην ην αγιων πατερον παραδον, διαμριψωσαν. και μη καταυδαδιδεσθαι, η αφωλιαν ην ιδιου επισκοπου. Ο δε πολμωντες αιαντρεπην ην βιαιτην διαπυπωσιν καθ οιονδηποτε ζηπον, και μη υποταξιμοι ην ιδιου επισκοπου, ει μιν ειεν κληρικοι, ποις ην κανωνων υποκεισθωσαν επιμιμοις. ει δε μοναζοντες η λαϊκοι, εσωσαν ακοινωνητοι.

Clerici qui praeficiuntur + pto-† id est, me- chodochiis, & qui [ordinantur] dicorum hospitiis. in monasteriis [& basilicis martyrum,] sub episcoporum qui in vnaquaque ciuitate sunt, secundum sanctorum patrum traditiones, potestate permaneant, nec per contumaciam ab episcopo suo dissiliant. Qui vero audent euertere huiuscemodi formam quocumque modo, nec proprio subiiciuntur episcopo; si quidem clerici sunt, Canonu * correptionibus subiaceant: si * censuris vero laici vel monachi fuerint, communionem priuentur.

IX.

Ει τις κληρικος παρς κληρικον παρμα εχοι, μη καταλιμπανετω ο οικειον επισκοπον, και επι κοσμηκα δικασηελα κατατρεχετω. ολλα παρτερον ην υποδισιν γυμναζετω παρα ην ιδιου επισκοπου, η γρω γωμη αυ ην επισκοπου, παρ οίς αυ πα αμφοτερα μερη βουλεται, τα ην δικης συκροτεισθω. ει δε ην παρ ταυτα ποιησθ, κανονικω υποκεισθω επιμιμοις. ει δε και κληρικος εχοι παρμα παρς η ιδιον επισκοπον, η παρς ην παρ, παρα ην σωδω ην εαρχιας δικαζεσθω. ει δε παρς τον ην αυης εαρχιας μη ζηπολιτην επισκοπος η κληρικος αμφισθητοιη, καταλιμπανετω η ην εαρχον ην διοικησεως, η ο ην βασιλευσης Concil. Tom. 9.

Si quis clericus aduersus clericum habet negotium, non deferat proprium episcopum, & ad saecularia percurrat iudicia: sed prius actio ventiletur apud episcopum proprium, vel certe consilio eiusdem episcopi, apud quos vtræque partes voluerint, iudicium * obtinebunt. Si quis * agitur. autem praeter haec fecerit, canonicis correptionibus subiacebit. Quod si clericus habet causam aduersus episcopum proprium, vel aduersus alterum, apud Synodum prouinciae iudicetur. Quod si aduersus eiusdem prouinciae metropolitanum episcopus vel clericus habet querelam, petat aut 7 primatem dioeceseos, 2 aut sedem regiae T

urbis Constantinopolitanae, & apud ipsam iudicetur.

Κωνσταντινουπόλεως θερον, κ̅̅ ἐπ̅̅ ἀποδ̅̅ δικαζέσθω. ΛΗΘΟ ΧΡΗΣΤΗ 491.

X.

Non liceat clericum conscribi in * duabus simul ecclesiis, & in qua ab initio ordinatus est, & ad quam confugit, quasi ad potiorem, ob inanis gloriæ cupiditatem : hoc autem facientes reuocari debere ad suam ecclesiam, in qua primitus ordinati sunt, & ibi tantummodo ministrare. Si vero iam quis translatus est ex alia in aliam ecclesiam, prioris ecclesiæ, vel martyriorum quæ sub ea sunt, aut prochodochiorum, aut xenodochiorum rebus in nullo communicet. Eos vero qui ausi fuerint post definitionem magnæ & vniuersalis huius Synodi, quidquam ex his quæ nunc sunt prohibita, perpetrare, decreuit sancta Synodus a proprio gradu excidere.

* duarum vrbium simul

XI.

Omnes pauperes & indigentes auxilio, cum proficiscuntur, sub probatione epistolis vel ecclesiasticis * pacificis tantummodo * commendari decreuimus, & non commendatitiis literis, propterea quod commendatitias literas * honoratioribus tantummodo personis præstari conueniat.

* f. cōmēare

* iis folis personis quæ sunt suspectæ, præstari

XII.

Peruenit ad nos, quod quidam præter ecclesiastica statuta facientes, conuolarunt ad potestates, & per * pragmaticam sacram in duo prouinciam vnam diuiserunt, ita vt ex hoc facto duo metropolitani * esse videantur in vna prouincia. Statuit ergo sancta Synodus, de reliquo nihil ab episcopis tale tentari :

* pragmaticas imperiales

* sint

ι.

Μη̅̅ δ̅̅ ζ̅̅ει̅̅ναι * κληρικῶν ἐν̅̅ δύο π̅̅-
λεῶν κατὰ ἐγγεγραμμένης ἐκκλησίας κ̅̅ ἢ
αὐτῆ, ἐν̅̅ ἣ̅̅ τε π̅̅λυ̅̅ δ̅̅ρχλῶ̅̅ ἐχρησθέντη, κ̅̅
καὶ ἐν̅̅ ἣ̅̅ προσέφυγῃ, ὡς μείζων δ̅̅-
ξεν, διὰ̅̅ δ̅̅ξ̅̅ς̅̅ κενῆς * ἑπιθυμίας * ἑπιθυμίας.
Ἐὐ̅̅ δ̅̅ γε τῶ̅̅ ποιού̅̅τας ἀποκαθιστά-
σαι τῆ̅̅ ἰδίᾳ ἐκκλησίᾳ, ἐν̅̅ ἣ̅̅ δ̅̅ξ̅̅ δ̅̅ρχ̅̅ς̅̅
ἐχρησθέντησαν, καὶ οὐκ εἰ μόνον λαϊκῶν
γεν. εἰ μὲν τῶ̅̅ ἡδὴ ἕως μετετέθη δ̅̅ξ̅̅ ἀλ-
λης εἰς ἄλλω ἐκκλησίᾳ, μηδὲν τοῖς
τῆς̅̅ προσέρας ἐκκλησίας, ἢ τοῖς ἱερο-
αὐτῶν μαρτυρίων, ἢ πτωχῶν, ἢ ξενο-
δοχείων, ἢ πικνωσῶν προσέμασι. Ἐὐ̅̅
δ̅̅ γε ἑλμῶντας μ̅̅ ἑὸν τῆς̅̅ με-
γάλης καὶ οἰκουμένης ταύτης σωθῶ-
δου προσέπειν ἢ τῆ̅̅ νῦν ἀπηγορευμέ-
νων, ὡς εἰσὴν ἡ̅̅ ἀγία σωθῶδος, ἐκπῆσθαι
τῆ̅̅ οἰκείου βαθμοῦ.

ΛΗΘΟ ΧΡΗΣΤΗ 491.

ια.

Πάντας ἑὸν πάντας καὶ θεο-
μήτρους ἑπικουρίας, μ̅̅ δικιμασίας,
ἑπιστολῶν, εἰς τὴν εἰρηνικῶν ἐκκλη-
σιαστικῶν μόνους ὡς ἐσμεν ὁδῶν,
καὶ μὴ συσταλῶν· διὰ τὸ τὰς̅̅ συστα-
λῶν ἑπιστολῶν προσέκειν τοῖς οὖσι
μόνοις ἐν̅̅ ἑσπλητῆ̅̅ παρέχεται προσ-
σῶσις.

ιβ.

Ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, ὡς ἔτι παρα ἑὸν
ἐκκλησιαστικῶν διεσμοῖς προσδραμῶ-
τες διωασείας, διὰ̅̅ προσμαρκῶν
βασιλικῶν π̅̅ μίαν ἐπαρχίαν εἰς δύο
κατέμεν, ὡς ἐκ τούτου δύο μετροπο-
λίτας ἑ̅̅ ἐν̅̅ τῆ̅̅ αὐτῆ̅̅ ἐπαρχίᾳ. ὡς εἰσε-
τένω ἡ̅̅ ἀγία σωθῶδος, τῆ̅̅ λοιπῶν μηδὲν
ἑσπλητῆ̅̅ ἑσπλητῆ̅̅ παρα * ἑπιστολῶν.
* ἑπιστολῶν

* ἑπιστολῶν

ANNO CHRISTI 451.

ἐπεὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἱερουσαλῆμ ἐκπέ-
στην τῆς οἰκίας βαθμῶδ'. ὅσαι δὲ ἤδη
πόλεις διὰ γραμμῶν βασιλικῶν
τῶ τῆς μητροπόλεως ἐπιμνησθῆναι ὀνό-
ματι, μόνως ἀπολαύτωσαν τῆς τι-
μῆς, καὶ ὁ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς διοι-
κῶν ἐπίσκοπος, δηλονότι σωζομένων
τῆ καὶ ἀλλήλων μητροπόλει τῆς οἰκείων
δικαίων.

ιγ'.

Ξένους κληρικούς καὶ αἰαγώσας
ἐν ἑτέρᾳ πόλει διὰ συστατικῶν γραμ-
μάτων τῆς ἰδίου ἐπισκόπου μὴδ' ὅλων
μηδαμὸς λειτουργεῖν.

ιδ'.

Ἐπεὶ δὲ ἐν ἑσὶν ἐπαρχίαις συλ-
λήθηται τοῖς αἰαγώσας καὶ ἄλλ-
ταις γαμῆν, ὡς ἐσὶν ἡ ἀγία συνόδος,
μὴ ὄξιναι ἵνα αὐτῶν ἐπερόδοξ' ὡς
ναῖκα λαμβάνειν. Ἐν δὲ ἤδη ἐκ
οὐτῶν γάμων παιδοποιήσαντας, εἰ μὴ
ἐφθασαν βαπτίσαι τὰ ὄξιν αὐτῶν πε-
χθῆναι παρὰ τοῖς αἰρετικοῖς, ὡς ἐσὶν
ἡ ἀγία κανονία τῆς καθολικῆς ἐκ-
κλησίας μὴ βαπτίζονται δὲ, μὴ δυνά-
σασθαι ἐπὶ βαπτίζῃν αὐτὰ παρὰ τοῖς αἰ-
ρετικοῖς, μὴτε μὲν σὺν ἀπείν ὡς γά-
μον αἰρετικῶν, ἢ Ἰουδαίων, ἢ Ἑλλήνων εἰ
μὴ ἄρα ἐπιπέλλοιτο μεταπίπτειν εἰς
τὴν ὀρθόδοξον πίσιν τὸ συναπτόμενον
ὡς ἐσὶν τῶ ὀρθόδοξῳ. εἰ δέ τις τῶν
ἐξ ὅρων παραβῆναι τῆς ἀγίας συνόδου,
καυονικῶς ὑποκείσθω.

ιε'.

Διακόνισσαν μὴ χροτονεῖσθαι γυναι-
κα ὡς ἐπὶ τῶν πεσασθῆκοντα, καὶ ταῦτα
μὴ ἀκριβοῦς δοκιμασίας. εἰ δὲ γὰρ δε-
ξαμένη τὴν χροτονεσίαν, καὶ χρόνον ἵνα
παραμείνασα τῇ λειτουργίᾳ, ἑαυτὴν
Concil. Tom. 9.

alioquin, qui hoc adnifus fuerit,
amiffioni gradus proprii subia-
cebit. Quæcumque vero ciuita-
tes iam literis imperialibus* me-
tropolitani nominis honore
subnixæ sunt, honore tantum-
modo perfruantur, & qui eccle-
siam eius gubernat episcopus,
saluis scilicet veræ metropoli
priuilegiis suis.

XIII.

Peregrinos clericos & lecto-
res in alia ciuitate,* præter com-
mendatitias literas sui episco-
pi, nusquam penitus ministrare
debere.

XIV.

Quoniam in quibusdam pro-
uinciis concessum est lectoribus
& psalmistis vxores ducere, sta-
tuit sancta Synodus, non licere
cuiquam ex his accipere sectæ
alterius vxorem. Qui vero ex
huiusmodi coniugio iam filios
susceperunt, si quidem præuen-
ti sunt, vt ex se geniti apud hære-
ticos baptizarentur, offerre eos
ecclesiæ catholicæ communio-
ni conueniet: non baptizatos au-
tem, non posse eos vltcrius apud
hæreticos baptizare: sed neque
copulari debet nuptura hære-
tico, aut Iudæo, vel pagano; nisi
forte persona orthodoxæ copu-
landa promittat se ad ortho-
doxam fidem transferre. Si quis
hanc definitionem sanctæ Sy-
nodi transgressus fuerit, corre-
ptioni canonicæ subiacebit.

XV.

Diakonissam non ordinan-
dam esse* ante annum quadra-
gesimum, & hanc cum summo
libramine. Si vero suscipiens
manus impositionem, & ali-
quatum temporis in ministerio
permanens, semetipsam tradat

T ij

* metropo-
lis nomine
honoratæ
sunt,

* sine com-
mendatitiis
literis

* coniunge-
re in matri-
monium cū
hæretico,

* mulierem
ante

* Cod. Vat. a. γω. Cod. Sfor. a. γω. ignotos.

* ὅτι πάλιν κατέλιπε.

ANNO CHRISTI 451.

nuptiis, gratiæ Dei contumeliam faciens, anathematizetur huiusmodi cum eo qui eidem copulatur.

Ἐπιδοῦ γάμου, ὑβρίσασα τὴν τοῦ θεοῦ χάριν, ἢ τῆσιν ἀδελφικοῦ ἔργου μὴ τῆσιν αὐτῆσιν σωμαφθόντων.

XVI.

Virginem quæ se Domino Deo consecrauit, similiter & monachum, non licere nuptialia iura contrahere. Quod si hoc inuenti fuerint perpetrantes, * excommunicentur. [Confitentibus autem] decreuimus, vt habeat auctoritatem eiusdem loci episcopus misericordiam eis humanitatemque largiri.

15.
Παρθένην ἑαυτῇ αἰαδικῶσαι τῷ διασπῆσει θεῷ, ὡσαύτως δὲ καὶ μονάζοντα, μὴ δεῖναι γάμω παρεσμιλεῖν. εἰ δὲ γε ἄρεθῶσιν ἔργο ποιουμένους, ἔσονται ἀκωνάνητοι. ἀελοσμερῶς ἔχον τὴν αὐθεντίαν τῆσιν ἐπ' αὐτοῖσιν φιλανθρώπινας κατὰ τόπον ἐπισκοποῦν.

*sint excommunicati.

XVII.

Singularum ecclesiarum rusticas parochias, vel * in possessionibus, manere inconcussas illis episcopis, qui eas retinere noscuntur, & maxime si per tricennium eas absque vi obtinentes, * sub dispensatione rexerūt. Quod si intra tricennium facta est de his, vel fiat altercatio, licere eis qui se læsos asserunt, apud sanctam Synodum prouinciarum de his mouere certamen. Quod si quisquam a suo metropolitano læditur, apud primatem dioceseos, aut apud sanctam Constantinopolitanam sedem iudicetur, sicut superius dictum est. Si qua vero ciuitas potestate imperiali nouata est, aut * si protinus innouetur, ciuiles dispositiones & publicas, ecclesiasticarum quoque parochiarum * ordines subsequantur.

12.
Τὰς καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀγροικὰς παροικίας, ἢ ἐρχώλειας, μένειν ἀσπράσαλλότοις παρὰ τοῖς κατέχουσιν αὐτὰς ἐπισκόποις, καὶ μέλιστα, εἰ τελευτῶνται χρόνῳ ταύτας ἀβιάσως διακατέχοντες ἀκωνόμησαν. εἰ δὲ ἐν τῷ τριεταίῳ ἐτῶν γαζήταις, ἢ γνήταις ἀπὸ αὐτῶν ἀμφισβήτουσιν, δεῖναι τοῖς λέγουσιν ἠδικηθῆσαι, ἀπὸ τούτων κινεῖν παρὰ τῆσιν αὐτοῦ τῆσιν ἐπίσκοπος. εἰ δὲ τις παρὰ τοῦ ἰδίου ἀδικῶσιν μητροπολίτου, ἀπὸ τῶν ἐπιτροχῶν τῆσιν διοικήσεως, ἢ τῶν Κωνσταντινουπόλεως θεῶν δικάζειν, κατὰ τὴν εἴρηται. εἰ δὲ τις ἐκ βασιλικῆσιν δευσιῶσιν ἐκμαρίσθαι πόλεις, ἢ αὐτοῖς κληρικῶσιν, τοῖσιν πολιτικοῖσιν καὶ δημοσίοισιν τύποις καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἢ τάξιν ἀκολουθεῖτω.

*regionalis,

* f. sua

*in posterū

*ordo subsequatur.

XVIII.

Coniurationis vel conspirationis crimen & a * veteribus legibus est omnino prohibitum: multo magis hoc in Dei ecclesia ne fiat, admonere conueniet. Si qui ergo clerici vel monachi reperti fuerint coniu-

17.
Τὸ τῆσιν συνωμοσίας ἢ φασείας ἐκλήμα ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἐξ ἡμῶν νόμων πάντη κεκόλυται, πολλῶς ἢ μάλλον ἐν τῇ τοῦ θεοῦ ἐκκλησίᾳ τὸ γίνεσθαι ἀπαγορεύειν παρεσθῆκει. εἰ ἄνευ τῶν ἡμετέρων, ἢ μονάζοντες ἄρεθῶσιν συνωμνημένοι,

*secularius

ANNO CHRISTI 451.

ἢ φατελεύοντες, ἢ κατισχυθαις πυρβ-
αντες Ἐπισκόποις, ἢ συλληθειοῖς, ἐκ-
πιπέτωσαν παντὴ τῆς οἰκείου βαθμοῦ.

rantes, aut conspirantes, aut in-
fidias ponentes episcopis, aut
conclericis, gradu proprio pe-
nitus * abscindantur.

*excidant.

XIX.

Ἰθ'.
Ἦλθεν εἰς τὰς ἡμετέρας ἀκοάς, ὡς
ἐν τῆς ἐπαρχίας αἱ κεκανονισμένα
συνόδοι τῆς Ἐπισκόπων οὐ γίνονται, καὶ
ἐκ τούτου πολλὰ ἄβραμελεῖται τῆς
διορθώσεως δεομένων ἐκκλησιαστικῶν
παραστάτων. ὡλεσε πόνυ ἡ ἀγία
συνὸς κ' τῶν τῆς ἀγίων πατέ-
ρων κανόνας δις τῆς ἐνιαυτοῦ Ἐπιπου-
ρὸ συντρέχον καὶ ἐκείτω ἐπαρχίαν
τῶν Ἐπισκόπων, ἐνταυτὸν ὁ πῖς μη-
τροπόλεως Ἐπισκοπὸς δοκιμάσει, καὶ
διορθώσῃ ἕκαστα τὰ ἀνακύπτοντα τῶν
δὲ μὴ σωζόντων Ἐπισκόπων, ἐνδη-
μοῦντας τῆς ἑαυτῶν πόλεσι, καὶ ταῦ-
τα, ἐν ὑγείᾳ διαύροντας, καὶ πάσης
ἀβραμείτου καὶ ἀνακαίας ἀσολίας
ὄντας ἐλθεῖν, ἀδελφικῶς Ἐπι-
πλήθειδα.

Peruenit ad aures nostras,
quod in prouinciis statuta epi-
scoporum Concilia minime ce-
lebrentur, & ex hoc plurima ne-
gligantur ecclesiasticarum cau-
salarum, quæ correctionibus indi-
geant. Decreuit itaque sancta
Synodus, secundum Canones
patrum bis in anno episcopos in
idipsum * in vnamquamq; pro-
uinciam conuenire, quo metro-
politanus episcopus probaue-
rit, & corrigere singula, si qua
fortassis emerferint. Quicum-
que vero non aduenerint epi-
scopi, resident autem in suis ci-
uitatibus, & hoc, si in sua inco-
lunitate consistunt, omnique
* inexcusabili & necessaria oc-
cupatione probantur liberi, fra-
terno corripiantur affectu.

Can. c. C6-
cili Nic-
ni.

* por

* inexcusabili
& nec.

XX.

Κλ' .
Κληρικοὺς εἰς ἐκκλησίᾳ τελου-
τας, κατὰ τὴν ὡλεσαμῶν, μὴ ὄξεναι
εἰς ἀλλῆς πόλεως τέθειδα ἐκκλησίαν,
ἀλλὰ σέργον κεινῶν, ἐν ἧ ὄξ δερῆς λῆ-
τουρῆν ἡξιώθησαν ἐκτὸς κεινῶν, οἱ
ἄνευ ἀπολέσαντες τὰς ἰδίας πατρίδας,
ἀπὸ ἀνάγκης εἰς ἀλλῆν ἐκκλησίαν με-
τῆλθον. εἰ δὲ τις Ἐπίσκοπος μ' τὸ ὄρον
τῶν ἄλλω Ἐπισκόπου πρὸς ἴκοντα
δέξεται κληρικόν, ἔδοξεν ἀκοινώνητον
εἶναι καὶ τὸν δεχθέντα καὶ τὸν δέξαντῶν,
ἕως αὐτὸ μεταστὰς κληρικὸς εἰς τὴν
ἰδίᾳ ἐπανέλθῃ ἐκκλησίαν.

Clericos in ecclesia mini-
strantes, sicut iam constituimus,
in alterius ciuitatis ecclesia * sta-
tutos fieri non oportet, sed
* contentos esse, in quibus ab
initio ministrare meruerunt:
exceptis illis, qui * proprias amit-
tententes prouincias, ex necessitate
ad aliam ecclesiam transierunt.
Si quis autem episcopus post
hanc definitionem susceperit
clericum ad alium episcopum
pertinentem, placuit, & susce-
ptum & suscipientem commu-
nionem priuari, donec is qui mi-
grauerat clericus ad propriam
fuerit regressus ecclesiam.

* collocari

* ea conten-
tos esse, in
qua
sua patria
amissa.

XXI.

Κα'.
Κληρικοὺς, ἢ λαϊκοὺς, κατηγο-
ρουῦντας Ἐπισκόπων, ἢ κληρικῶν,

Clericos aut laicos accusan-
tes episcopos aut clericos, pas-

T iij

sim & sine probatione ad accusationem recipi non debere, nisi prius eorum discutatur existimationis opinio.

XXII.

Non licere clericis post obitum sui episcopi, res ad eum pertinentes diripere, sicut antiquis quoque est Canonibus constitutum. Quod si hoc facere tentauerint, graduum suorum periculo subiacent.

XXIII.

Peruenit ad aures sancti Concilii, quod quidam clerici & monachi, quibus nihil ab episcopo suo commissum est, aliquando vero & communionem ab eo priuati, peruenientes ad urbem regiam Constantinopolitanam, in ea diutius immorantur, excitantes turbas, & statum ecclesiasticum commouentes, subuertentes etiam quorundam domos. Decreuit itaque sancta Synodus, huiusmodi primo quidem per defensorem Constantinopolitanam sanctissimam ecclesiam commoneri, vt egrediantur ab vrbe regia. Quod si iisdem negotiis impudenter insistant, etiam nolentes idem defensor expellat, vt ad propria loca perueniant.

XXIV.

Quae semel ex voluntate episcopi dedicata sunt monasteria, perpetuo manere monasteria, & res quae ad ea pertinent, monasterio reseruari, nec posse ea vltra fieri saecularia habitacula. Qui vero hoc fieri permiserint, Canonum correptionibus subiacent.

XXV.

Quoniam quidam metropo-

απλώς και άδοκιμάτως μη προσδέχεται, είμη προσήρον έξείαδη αύτων ή ύποληψίς.

κβ.

Μη έξείναι κληρικώς μη θάνατον τς ίδιου επίσκοπου διαρπάξεν τα διαφρόντα αύτω προσήματα, καώς και ποίς πάλαυ κανόνιν άπηγόρευται. Τδν δ τούτο ποιούτας κινδυνύειν είς τδν ίδιους βαθμούς.

κγ.

Ηλθεν είς άκοαίς τ άγίασ σωόδου, ώς κληρικώς ύνεσ κη μονάχοιτες, μηδέν είκχελεσμένοι ύπό τ ίδιου επίσκοπου, είσ τ ότε άκοινώητοι γυρόμενοι πρ άύτω, καταλαμβαόντες τ βασιλευσσειν Κωνσταντινούπολιν, επή πολύ εν αύτῃ διασέλκοισι, ταραχάς έμποιούτες, κη θορυβούτες πέν εκκλησιαστικῷ κατάστασιν, αι άξέπουσί τε οίκους ύνάν. ώελσε τίνυν ή άγία σωόδου, τδν ποιούτας ύπομμνησκεισθαι μη προσήρον διά τς εκδικου τ κτ Κωνσταντινούπολιν άγιοπάτης εκκλησίας, επή τω έξείλθην τῃς βασιλευσσης πόλεως. εί δέ ποίς αύτοις προσήμασιν επιδροειν, αιταξινύωτες, κη άκοντας αύτδν διά τς αύτς εκδικου εκβάλλεσθαι, και τδν ίδιους καταλαμβαειν τόποις.

κδ.

Τα άπαξ κειθεροθέντα μονασήρια κτ γωμίλω επίσκοπου, μένειν είς τ διλωικέσ μονασήρια, κη τα προσήκοντα αύτοις προσήματα φυλάττεισ τῷ μονασηρίω, κη μηκέη διυάσθ γίνεσθαι ταύτα κοσμικα καταγώγια. τδν δέ συσχωρουώτας τς το γμείσθαι, ύποκείσθαι ποίς εν τῷ κανόνιν επημίοις.

κε.

Επειδή δέ ύνεσ τῷ μητροπολιτών,

ANNO CHRISTI 451.

ως παρηνγηθημεν, αμελοδοσι ημιν ειναι
χρησιμενων αυτοις ποιμνιων, η ανια
βαλλονται παρ χριστονιας ημιν επισκοπο
πων εδοξε ημιν αγια συνοδοσ εν τωσ ζων
μιλων γινεσθαι παρ χριστονιας ημιν επι
σκοπων, ει μη ποτε αρεσ α παρ αιπτησ
αναιτησ παρσκαλοσση επιπασιτωσ
ημιν ανιολησ χριστον ει δε μη τωσ ποιη
ση, υποκεισθαι αυτων κανονικωσ επι
μνωσ τωσ μη τωσ παρσσοδων η χριστου
σισ εκκλησιασ σωσων φυλαττεισθαι πα
ρα τωσ οικονομωσ ημιν εκκλησιασ.

κς'

Επειδη δε εν τωσιν εκκλησιασ, ως
παρηνγηθημεν, εστιν οικονομωσ
επισκοποι παρ εκκλησιαστικασ χρι
στονισ παρσκαλοσσησ. εδοξε πασασιν εκκλησιασιν
επισκοπον εχουσασ, και οικονομωσιν ε
χαν εκ τωσ ιδιου κληρου, οικονομωσ
τα εκκλησιαστικα κη γνωμιωσ τωσ ιδιου
επισκοπου. ωστε μη αμειωθωσ ειναι
τωσ οικονομωσ ημιν εκκλησιασ, και εκ
τουτου τα ημιν εκκλησιασ σκορπεισθαι
παρσκαλοσσησ, και λοιδορειασ ημιν ιερο
συνησ παρσρριβεισθαι. ει δε μη τωσ
ποιηση, υποκεισθαι αυτων τοισ θεοισ
κανοισ.

κζ'

Τοισ αρπαζοντασ γυναικασ, η επι
ονομασιν σωοικειουσ ησ συμπαρσθη
τασ ησ σωοικουσ τοισ αρπαζουσιν, ω
ελσεν η αγια συνοδοσ, ει μη κληρικου
ειεν, εκπιπειεν τωσ οικειουσ βαθμοσ. ει δε
λαϊκοι, αναθεματτεισθαι αυτοισ.

Canones qui sequuntur, non extant in codicibus Græcis manu
scriptis quos habuimus huius Concilii, nec etiam in Latinis, neque in
collectionibus Dionysii & Isidori. Cuius rei causa ea esse videtur,
quia Anatolii Constantinopolitani episcopi circumuentione ac frau
de, cum sedis apostolicæ legati e Synodo egressi essent, patribus Con
cilii propositi, atque ab eis subscripti fuerant: ex quorum primo, qui

litanorum (quantum * compe
rimus) commissos sibi greges
negligunt, & ordinationes epi
scoporum facere differunt: pla
cuit sanctæ Synodo, intra tres
menses ordinationes episcopo
rum celebrari, nisi forte necessi
tas* inexcusabilis coegerit tem
pus dilationis extendi. Quod si
hoc minime fecerit, correptioni
ecclesiasticæ subiacebit: ve
rumtamen redditus ecclesiæ vi
duatæ penes œconomum eius
dem ecclesiæ integri referuētur.

XXVI.

Quoniam in quibusdam ec
clesiis (vt rumore comperimus)
præter œconomos, episcopi fa
cultates ecclesiasticas tractant:
placuit, omnem ecclesiam ha
bentem episcopum, habere œ
conomum de clero proprio, qui
dispenset res ecclesiasticas se
cundum sententiam episcopi
proprii; ita vt ecclesiæ dispen
satio præter testimonium non
sit, & ex hoc dispergantur ec
clesiasticæ facultates, & sacer
dotio [maledictionis] contu
melia* procuretur. Quod si hoc
minime fecerit, diuinis consti
tutionibus subiacebit.

XXVII.

Eos qui rapiunt mulieres et
iam sub nomine* simul habitan
di, aut cooperantes, aut *conni
uentes raptoribus, decreuit san
cta Synodus, vt si quidem cleri
ci sunt, decendant gradu proprio;
si vero laici, anathematizentur.

*rumore comp.

*ineuitabilis

*ingeratur.

*coniugii, *confitentis

est XCVIII. duorum patriarcharum Alexandrini & Antiocheni priuilegia a Concilio Nicæno eis data infringebantur, & primatus eius in ecclesia post Romanum pontificem statuebatur. Quod beatus Leo indigne ferens, eosdem reiecit & infirmauit, vt apparet ex ipsius epistola LXI. ad episcopos Synodi Calchedonenfis, & epistola LXII. ad Maximum Antiochenum, & aliis. Recensentur tamen a Theodoro Balsamone, Ioanne Zonara, & aliis Græcis Canonum collectoribus. Et cum idem XCVIII. Canon relectus sit in sequenti actione, petentibus ipsis apostolicæ sedis legatis, illos hic adscribendos putauimus; non vt eis aliquid auctoritatis adiungatur, sed vt rei gestæ series non ignoretur.

XXVIII.

Sanctorum patrum decreta vbiq; sequentes, & Canonem qui nuper lectus est, centum & quinquaginta Dei amantissimorum episcoporum agnoscetes, eadem quoque & nos decernimus ac statuimus de priuilegiis sanctissimæ ecclesiæ Constantinopolis nouæ Romæ. Et enim antiquæ Romæ throno, quod vrbs illa imperaret, iure patres priuilegia tribuerunt. Et eadem cōsideratione moti centum quinquaginta Dei amantissimi episcopi, sanctissimo nouæ Romæ throno æqualia priuilegia tribuerunt, recte iudicantes, urbem quæ & imperio & senatu honorata sit, & æqualibus cum antiquissima regina Roma priuilegiis fruatur, etiam in rebus ecclesiasticis, non secus ac illam, extolli ac magnifici, secundam post illam existentem: vt & Ponticæ & Asianæ & Thraciæ diocesis metropolitana soli, præterea episcopi prædictarum diocesium quæ sunt inter barbaros, a prædicto throno sanctissimæ Constantinopolitanæ ecclesiæ ordinentur: vnoquoque scilicet prædictarum diocesium metropolitano cum prouinciæ episcopis, prouinciæ

*primatu & sic inf.

κη.

Πανταχοδ ποῖς τῶν ἁγίων πατέρων ἁ-
ροις ἐπίσκοποι, καὶ τῶν θεῶν δόξα γινώσκον-
τα κανόνα τῶν ἁγίων Φιλιεσσαίων ἐπισκό-
πων γινώσκοντες, τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς ὁρ-
τοῦν καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἐπιβεβαιώσαντες
τὴν ἀγιότητα τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπό-
λεως, νέας Ρώμης, καὶ τῶν ἁγίων τῆς
πρεσβυτερίας Ρώμης, διὰ τὸ βασιλεύειν
τὴν πόλιν ἐκείνην, οἱ πατέρες εὐκόπως δο-
τε δώσαντες τὰ πρεσβυτερία καὶ τῶν αὐτῶν σκο-
πιῶν κληρικοί τῶν ἁγίων Φιλιεσσαίων ἐπι-
σκοποῦν, τὰ ἴσα πρεσβυτερία ἀπένεμαί τῶν
τῶν νέας Ρώμης ἀγιότητα τῶν ἁγίων, βίβ-
λως κρίναντες, τὴν βασιλείαν καὶ συλητήριον
ἡμεῖς εἶσαν πόλιν, καὶ τῶν ἰσων δόξα λαύου-
σαν πρεσβυτερίαν τῆς πρεσβυτερίας βασιλείας
Ρώμης, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, οἷς ἐ-
κείνην, μεγαλυτέρας ἀρχαί, δό-
ξαν μετ' ἐκείνην ὑπερέχουσαν καὶ ὡς
ἐστὶν τῶν Ποντικῆς, καὶ τῶν Ἀσιατικῆς, καὶ τῆς
Θρακικῆς διοικήσεως μητροπολίτας
μόνης, ἐπὶ τῶν ἐστὶν ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς
ἐπισκοποῖς τῶν προσηλυτῶν διοικήσεων
ἁροτονεῖται ὑπὸ τῶν Κωνσταντινουπόλι-
των ἀγιότητας ἐκκλησίας δηλαδὴ ἐκείνου
μητροπολίτου τῶν προσηλυτῶν διοική-
σεων, καὶ τῶν τῆς ἐπιτορίας ἐπισκο-
πων, ἁροτονεῖται ἐστὶν τῆς ἐκείνης
ἐπισκο-
πίας

ANNO
CHRISTI
451.

Επισκοποις, καθως τοις θεοις κανονισι
δηγορβυται, χρυσονειδου, καθως ει-
ρηται, του μητροπολιτου της παρθεν-
μων διοικήσεων, καθα της Κωνσταντι-
νουπόλεως δεχρεπισκοπου, και Φισμα-
των συμφωνων, και το εδος, χρυσομυρων,
και επι αυτων αναφερομυρων.

κθ.

Επισκοπον εις πρεσβυτηρου βαθμην
φερειν, ιεροσυλια εστιν. ει δε αιμα ις
δικαια εκαιουσι δπο της παρθενω της
Επισκοπης δποινει, ουδε πρεσβυτηρου
ποπον κατεχον οφειλουσιν. ει δε εντος
των εικλησιασ απεικηνησαν τα
αξιωματα, παρς πλυ της Επισκοπης
αξιασ επαναστρεφουσιν.

Ανατολιος ο ελαβερατος δεχρεπι-
σκοπος Κωνσταντινουπόλεως ειπεν ουτοι
λεγομυροι δπο τ' επισκοπικης αξιασ
εις τ' της πρεσβυτηρου ταξιν κατεληλυ-
θουσι, ει μη δπο ελόγων των αιπων
κατεδικαζονται, ενος ουδε τ' της πρε-
σβυτηρου εντος αξιοι τυγαθοισιν ετι
μυς. ει δε δεχα των αιμασ ελόγου εις
ηθηνα κατεβιβαθησαν βαθμην,
δικαιοι τυγαθοισιν, ει γε ανθρωποι
φανειν, πλυ της Επισκοπης επαναλα-
βειν αξιασ τε ε ιεροσυλιω.

λ.

Επειδη ελαβερατοι Επισκοποι
της Αιγυπτου ουκ ως μαρτυροι τη κα-
θολικη πιστι, υπογραψαι τη επιστολη
οσιωτατου δεχρεπισκοπου Λεοντου της
της παροντος ανεβαλοντο, δλλα φα-
σκοντες, εδος ετι εν τη Αιγυπτιακη διοι-
κησι, παρανομω και διατυπωσιν της
δεχρεπισκοπου μηδεν τοιοπον ποιειν, κ
αξιοδσιν ενδοτιωαι αυτοις αρχι της
χρυσονιασ της εσομυρου της τ' Αλεξαν-
δρεων μεγαλοπολεως δεχρεπισκοπου,
Concil. Tom. 9.

episcopus ordinante, quemad-
modum diuinis Canonibus est
traditum. ordinari autem, sic-
ut dictum est, praedictarum
diocesum metropolitanos a
Constantinopolitano archiepi-
scopo, conuenientibus de mo-
re factis electionibus, & ad
ipsum relatis.

XXIX.

Episcopum in presbyteri gra-
dum deducere, est sacrilegium.
Si qua autem iusta causa illos
ab episcopali actione remouet,
nec presbyteri debent locum
obtinere. Sin autem absque vl-
lo crimine dignitate moti sunt,
ad episcopalem dignitatem red-
ibunt.

Anatolius religiosissimus
Constantinopolitanus archiepi-
scopus dixit: li qui dicuntur ab
episcopali dignitate ad presby-
teri ordinem descendisse, si ius-
tis quidem de causis condem-
nantur, iure nec presbyteri ho-
nore digni sunt. Sin autem si-
ne aliqua probabili causa ad in-
feriorem gradum depressi sunt,
iure, si quidem nulli sunt cul-
pa affines, episcopatus aucto-
ritatem & sacerdotium reci-
pient.

XXX.

Quoniam religiosissimi epi-
scopi Aegypti, non ut catholi-
cae fidei aduersantes, sanctissi-
mi archiepiscopi Leonis episto-
lae subscribere distulerunt, sed
dicentes in Aegyptiaca dioecesi
hanc esse consuetudinem, vt
praeter voluntatem & manda-
tum episcopi nihil tale faciant,
& petunt concedi sibi dilatio-
nem vsque ad ordinationem
futuri magnae ciuitatis Ale-
xandrinorum archiepiscopi;

V

iustum nobis & humanum visum est, ut ipsis in proprio habitu in imperiali vrbe manentibus remissio concedatur, donec ordinatus fuerit Alexandrinus archiepiscopus. Vnde in proprio habitu manentes, vel fidei iussores dabunt, si hoc ab eis fieri potest, vel eorum iuriiurando fides habebitur.

ἄλλορον ἡμῖν ἐφαίνετο καὶ φιλαρέσκον, ὥστε αὐτοῖς μόνον ἐπὶ τῆς οἰκείου χιμαῶς, ἐν τῇ βασιλευσῆ πόλει, ἐνδοσαν ἀφραχιδίωται, ἀρχιεὶς αὐτῶν χροβτισηὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείων ἀρχιεπισκοπῆς. ὅθεν μόνον ἐπὶ τῆς οἰκείου χιμαῶς, ἢ ἐγγύας παρέξοισιν, εἰ τῶτο αὐτοῖς δυνατὸν, ἢ ἕξωμοσὰ καταπεβδήσονται.

ALTERA EDITIO CANONVM CONCILII CALCHEDONENSIS,

Ex interpretatione Isidori Mercatoris.

CANONES.

I.

REGVLAS a sanctis patribus in vnaquaque Synodo vsque nunc prolatas teneri statuimus.

II.

Si quis episcoporum, accepta pecunia, ordinationem fecerit, & sub precium deduxerit impreciablem gratiam, atque ordinauerit per pecunias episcopum, siue chorepiscopum, siue presbyterum, siue diaconum, aut quemcumque alium qui connumeratur inter clericos, aut accepta pecunia ordinauerit œconomum, id est defensorum, siue ^{*paramonarium} paramonarium: quicumque ergo hæc meditatus fuerit, si conuictus fuerit, ipse quidem subeat gradus sui periculum; & qui sic ordinatus fuerit, nullum habeat fructum ex huiusmodi mercimonio & creatione probrosa, sed sit alienus & dignitatis & solitudinis eius, quam per pecunias introiuit. Sed & ille qui instans tam turpibus & illicitis datis, intercessor apparuit, si quidem clericus fuerit, de pro-

ANNO CHRISTI 451. prio decidat gradu : si vero laicus , siue monachus fuerit , anathema sit.

III.

Peruenit ad sanctam Synodum , quia de his qui in clero connumerantur , quidam propter turpis lucri gratiam , alienarum possessionum conductio- nes & causas sæculares suscipiunt , & seipfos qui- dem a ministeriis sanctis per desidiam separant , ad domos autem sæcularium concurrunt , & substan- tiarum eorum gubernationes auaritiæ causa susci- piunt. Decreuit ergo sancta & magna Synodus , neminem deinceps eorum , hoc est , episcopum , si- ue clericum , aut monachum , conducere possessio- nes , aut misceri sæcularibus procurationibus : nisi forte qui legibus ad minorum tutelam ætatum , siue curationes , inexcusabiles attrahuntur , aut cui ipsius ciuitatis episcopus ecclesiasticarum rerum commi- serit gubernacula , vel orphanorum , ac viduarum quæ indefensæ sunt , & earum personarum , quæ maxime ecclesiastico indigent adminiculo , pro- pter timorem Dei. Si quis vero transgressus fuerit statuta , correptioni ecclesiasticæ subiaceat.

IV.

Qui vere & pure solitariam eligunt vitam , di- gni sunt conuenienti honore. Quia tamen quidam monachi habitu vtentes , res communes disturbant , indifferenter ciuitates circumeuntes , nec non & monasteria per seipfos propria præsumptione con- stituere tentant : placuit , neminem aut ædificare , aut constituere monasteria , aut oratorii domum , sine conscientia ipsius ciuitatis episcopi. Eos vero ,

qui per singulas ciuitates seu possessiones in monasteriis sunt, subiectos esse debere episcopo, & quieti operam dare, atque obseruare ieiunia & orationes, in locis in quibus semel Deo se deuouerunt, permanentes: & neque communicare ecclesiasticis, neque sæculares aliquas tractare actiones, relinquentes propria monasteria: nisi forte iubeantur, propter urgentes necessitates, ab ipsius ciuitatis episcopo. Et neminem seruorum suscipi in monasterium, ut sit cum eis monachus, nisi cum domini proprii conscientia. Prætereuntem vero hæc decreuimus extra communionem esse, ne nomen Domini blasphemetur. Conuenit vero ciuitatis episcopo, curam sollicitudinemque necessariam monasteriis exhibere.

V.

Propter eos episcopos siue clericos, qui de ciuitate ad ciuitatem transeunt, placuit, definitiones datas a sanctis patribus habere propriam firmitatem.

VI.

Neminem absolute ordinari presbyterum, vel diaconum, vel quemlibet in ecclesiastica ordinatione constitutum; nisi manifeste in ecclesia ciuitatis, siue possessionis, aut in martyrio, aut in monasterio, qui ordinatur, mereatur ordinationis publicatæ uocabulum. Eorum uero qui absolute ordinantur, decreuit sancta Synodus uacuum haberi manus impositionem, & nullum eius tale factum ualere, ad iniuriam ipsius qui eum ordinauit.

VII.

Eos qui semel in clero taxati fuerint, siue in monasteriis deputati, decreuimus neque ad militiam, neque ad honores sæculares venire. Eos autem, qui hoc ausi fuerint facere, & non eius rei pœnitere maluerint, vt ad hoc idem reuertantur, quod ante obtentu Dei proposuerunt sibi, anathematizari.

VIII.

Clerici in ptochiis, & in monasteriis, aut martyriis constituti, sub potestate sint eius, qui in ea est ciuitate episcopus, secundum traditionem sanctorum patrum: nec per præsumptionem recedant a suo episcopo. Eos vero qui ausi fuerint rescindere huiusmodi institutionem quocumque modo, vel si noluerint subiicere proprio episcopo; si quidem fuerint clerici, pro personarum ordinatione subiaceant condemnationibus Canonum: si vero monachi seu laici fuerint, communionem priuentur.

Prochium est domus mendicorum, vel locus ad recipiendos mendicos.

IX.

Si clericus aduersus clericum habeat negotium, non relinquat suum episcopum, & ad sæcularia iudicia non concurrat: sed prius negotium agitur apud proprium episcopum, vel certe (si fuerit iudicium ipsius episcopi) apud arbitros ex vtraque parte electos audiatur negotium. Si quis vero contra hæc fecerit, Canonum subiaceat correptionibus. Et si clericus aduersus suum vel alium episcopum habeat causam, apud audientiam Synodi prouinciæ eius conquiratur. Si vero contra ipsius prouinciæ metropolitanum episcopum episcopus siue

clericus habeat controuersiam, pergat ad ipsius diocesis primatem, aut certe ad Constantinopolitanæ regiæ ciuitatis sedem, vt eorum ibi proprium negotium * exquiratur.

ANNO
CHRISTI
451.

* termi-
netur.

X.

Non licere clericum in ecclesiis duarum ciuitatum ordinari, sed in ea, in qua ab initio ordinatus est, & cuius expetio erat ante profugium. Et si propter vanæ gloriæ desiderium contigerit, vt post ad maiorem ecclesiam confugerit, eum indubitanter reuocari debere ad eam, in qua ab exordio ordinatus est, & ibi tantummodo ministrare. Si quis vero iam translatus est ab alia in aliam ecclesiam, nihil habeat commune cum priore ecclesia, siue sub hac ecclesia constitutis martyriis, siue in prochiis, vel xenodochiis, aut eorum negotiis. Eos vero qui ausi fuerint post ordinationem huius magnæ & vniuersalis Synodi agere quæ prohibita sunt, statuit sancta Synodus cadere de proprio gradu.

XI.

Omnes pauperes & indigentes ecclesiasticis auxiliis, cum proficiscuntur, sub probatione epistolii, siue pacificis, quæ dicuntur ecclesiasticæ, tantummodo commendari statuimus, & non commendatiis epistolis: quia commendatitias epistolas, quas dicimus, eos tantum accipere conuenit, qui in opere sunt clariores.

XII.

Peruenit ad nos, quod quidam præter ecclesiasticos ordines affectantes potentiam, per pragmaticam formam, vnam prouinciam in duas diuidant,

ANNO
 CHRISTI
 451.

ita vt ex hoc inueniantur duo metropolitani episcopi in vna eademque esse prouincia. Statuit ergo sancta Synodus, deinceps nihil tale attentari a quolibet episcopo: eos vero qui tale aliquid attentauerint, de proprio gradu cadere. Si quæ vero antea ciuitates per pragmaticam imperialem metropolitani nominis honore decoratæ sunt, nomine solo perfruantur, & qui ecclesiam eius regit episcopus, priuilegio metropolitano episcopo iure proprio referuato.

XIII.

Extraneum clericum & lectorem extra ciuitatem suam sine commendatitiis literis proprii episcopi nusquam penitus liceat ministrare.

XIV.

Quia in quibusdam prouinciis conceditur psalmistis & lectoribus vxores accipere; statuit sancta Synodus, prorsus non licere cuiquam ex his alterius sectæ accipere vxorem. Si quis vero præuenit, & habet iam de tali coniugio filios, si forte præuenierint eos iam apud hæreticos baptizari, debent eos offerre sanctæ ecclesiæ catholicæ, vt ibi communicent. Qui vero adhuc baptizati non sunt, omnimodo non posse eos in hæretica ecclesia baptizari, nec in matrimonio iungi hæretico, Iudæo, vel pagano; nisi forte sponderit se venire ad orthodoxam fidem, dum coniungitur personæ orthodoxæ. Si quis vero hanc definitionem sanctæ Synodi præterierit, regularum condemnationibus subiaceat.

XV.

Diaconissam non debere ante quadraginta an-

nos ordinari, & hoc cum diligenti probatione. Si vero susceperit ordinationem, & quantocumque tempore obseruauerit ministerium, & postea se nuptiis tradiderit, iniuriam faciens Dei gratiæ, hæc anathema sit cum eo qui in illius nuptiis conuenit.

XVI.

Si quæ virgo se dedicauerit Deo, similiter & monachus, non licere eis iungi nuptiis. Si uero inuenti fuerint hoc facientes, maneat excommunicati. Statuimus uero posse in eis facere humanitatem, si ita probauerit loci episcopus.

XVII.

Per singulas ecclesias parochias rusticanas, siue in possessionibus, manere immobiles apud eos qui eas retinent, episcopos, & maxime si eas sine uolentia iam per triginta annos tenentes gubernauerunt. Si uero intra triginta annos etiam facta fuerit, aut fiat de his *altercatio, licere eis qui se dixerint læsos, propter eas mouere apud Synodum prouinciæ certamen. Si quis uero putauerit se a proprio metropolitano grauari, apud primatem dioceseos, aut apud Constantinopolitanæ ciuitatis sedem agat iudicium, sicut dictum est. Si uero quælibet ciuitas per auctoritatem imperialem renouata est, aut si renouetur in posterum, ciuilibus & publicis ordinationibus etiam ecclesiarum parochianarum sequatur ordinatio.

XVIII.

Coniurationum & conspiracyum crimen, quod apud Græcos dicitur phratria, publicis etiam legibus certum est penitus inhiberi: hoc multo
magis

ANNO
CHRISTI
451.ANNO
CHRISTI
451.*dubio,
tio,

ANNO
 CHRISTI
 451.

magis in sancta Dei ecclesia ne fiat, conuenit abdicari. Si qui vero clerici vel monachi inuenti fuerint coniurantes, aut phatrias vel factiones componentes aliquas suis episcopis, aut aliis clericis, omnino cadant de proprio gradu.

XIX.

Peruenit ad aures nostras & hoc, quod in prouinciis constituta episcoporum Concilia minime celebrentur, & quod inde multæ, quæ correctione opus habent, ecclesiasticæ res negligantur. Statuit igitur hæc sancta Synodus, secundum patrum regulas bis in anno in vnum conuenire per singulas prouincias episcopos, vbi singula quæ emerferint, corrigantur. Qui vero noluerint conuenire episcopi, constituti in suis ciuitatibus, & cum hoc maxime in sui corporis sanitate consistentes, etiam omnibus aliis vrgentibus & inexcusabilibus negotiis liberi sunt, licere eos fraternæ caritatis admonitionibus corripi.

Canon. 6.
 Conc. Nicæni.

XX.

Clericos in suis ecclesiis constitutos, sicut iam definiuimus, non licere in alterius ciuitatis ecclesiis ordinari, sed acquiescere in ea, in qua ab initio ministrare meruerunt: exceptis illis, qui proprias ciuitates perdiderunt, & ex necessitate ad alias ecclesias migrauerunt. Si vero quicumque episcopus post definitionem istam susceperit clericum ad alium episcopum pertinentem; placuit sanctæ Synodo, & hunc qui susceperit, & eum qui susceptus est, tamdiu excommunicatos manere, quamdiu ipse clericus ad propriam ecclesiam reuertatur.

Concil. Tom. 9.

X

XXI.

Clericos, siue laicos, qui accusauerint episcopum aut clericos, temere atque indifferenter non debere suscipi in accusationem, nisi prius eorum opinio fuerit perscrutata.

XXII.

Non licere clericis post mortem episcopi sui rapere pertinentes ad eum res, sicut iam præcedentibus regulis statutum habetur. Si vero hæc fecerint, periclitari se nouerint in proprio gradu.

XXIII.

Peruenit ad aures sanctæ Synodi, quia clerici quidam & monachi nihil habentes sibi iniunctum a proprio episcopo, interdum vero etiam illi qui ab eo fuerant excommunicati, veniant ad regiam ciuitatem Constantinopolitanam, & multis temporibus in ea consistentes, perturbationes tranquillitati ecclesiasticæ inferant, & diuersorum domos corrumpant. Statuit igitur sancta Synodus, hos quidem primum commoneri per defensorem Constantinopolitanæ sanctæ ecclesiæ, vt exeant de regia ciuitate. Si autem in eodem proposito improbe perdurauerint, etiam inuitos eos expellat ipse defensor, vt ad sua loca redeant.

XXIV.

Quæ semel consecrata fuerint monasteria cum iudicio sui episcopi, maneat perpetuo monasteria, & res ad ea pertinentes conseruari ipsis monasteriis decreuimus, nec vltius posse ea fieri sæcularia habitacula. Qui vero permiserint hæc fieri, subia-

ANNO
CHRISTI
451.ANNO
CHRISTI
451.

ceant his condemnationibus, quæ per Canones constitutæ sunt.

XXV.

Quoniam quidam metropolitanorum, sicut ad nos perlatum est, negligunt creditum sibi gregem, & differunt ordinationes facere episcoporum: placuit sanctæ Synodo intra tres menses fieri ordinationes episcoporum, nisi forte inexcusabilis necessitas coegerit tempus ordinationis amplius prorogari. Si autem quis episcoporum hæc non obseruauerit, ipsum debere ecclesiasticæ condemnationi subiacere: redditus vero eiusdem viduatæ ecclesiæ integros referuari apud œconomum eiusdem ecclesiæ placuit.

XXVI.

Quia in quibusdam ecclesiis, sicut ad nos peruenit, sine œconomus episcopi res ecclesiasticas tractant: placuit, omnes ecclesias episcopos habentes, etiam œconomum habere de proprio clero, qui gubernet ecclesiæ res cum arbitrio sui episcopi, vt non sine testimonio sit gubernatio ipsarum rerum ecclesiasticarum, & ex hoc eueniat res eiusdem ecclesiæ dispergi, & sacerdotali dignitati obtrectatio generetur. Si vero quis hoc non obseruauerit, diuinis subiaceat regulis.

XXVII.

Eos qui sibi rapiunt vxores, vel eos qui eis auxilium præstiterint, statuit sancta Synodus, si quidem clerici fuerint, cadere de proprio gradu: si vero laici fuerint, anathema sint.

ACTIO DECIMA ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΚΑΙΔΕ-
SIXTA CALCHEDO- KATH THΣ EN ΚΑΛΧΗ-
NENSIS CONCILII. δὸνι ἀγίας συνόδου.

ANNO CHRISTI 451.

*Numerus videtur corruptus. nam alia xiv. habita fuit prid. Calend. Nouemb. & xv. eodē die post legatorū discessum, ut ipsestantur; hac autem die sequenti quare legatum fecit, Kalendis Nouēbris. tamen quia in omniū eod. mō. quot habuimus, tum Latinis, sic reperitur, nihil mutare volumus. * prædicis magnificētissimis & gloriosissimis iudicibus, ac etiam reuerendissimis episcopis.

CONSULATV domini nostri Marciani perpetui Augusti, & qui fuerit nuntiatus, quinto Kal. Nouembris, Calchedone secundum iussionem diuiniissimi & piissimi domini nostri Marciani perpetui Augusti, congregatis in sanctissima ecclesia sanctæ martyris Euphemie, magnificentissimo & gloriosissimo magistro militum & exconsule & patricio Anatolio, & magnificentissimo & gloriosissimo præfecto sacrorum prætoriorum Palladio, & magnificentissimo & gloriosissimo magistro sacrorum officiorum Vincomalo: congregatis etiam Paschasino & Lucentio reuerendissimis episcopis, & Bonifacio reuerendissimo presbytero, habentibus locum sanctissimi archiepiscopi senioris Romæ Leonis, & Anatolio reuerendissimo archiepiscopo magni nominis Constantinopolis, & Maximo reuerendissimo episcopo Antiochiæ Syriæ, & Iuuenali reuerendissimo episcopo Hierosolymorum, & Quintillo reuerendissimo episcopo Heracleæ Macedoniae, habente locum Anastasii reuerendissimi Thessalonicensium episcopi, & Thalassio reuerendissimo episcopo Cæsareæ Cappadociæ, & Stephano reuerendissimo episcopo Ephesi, & Luciano reuerendissimo episcopo Bizyæ, habente locum religiosissimi Cyriaci episcopi Heracleæ Thraciæ, & Eusebio reuerendissimo episcopo Ancyrae Galatiæ, & Diogene reuerendissimo episcopo Cyzici, & Petro reuerendissimo episcopo Corinthi, & Florentio reuerendissimo episcopo Sardium, & Eunomio reuerendissimo episcopo Nicomediæ, & Anastasio reuerendissimo episcopo Nicææ, & Iuliano reuerendissimo episcopo Coensi, habente locum sedis apostolicæ senioris Romæ, &

ΥΠΑΤΕΙΑΣ τῆς δεσπότης ἡμῶν Μαρκιανῶ τῆς ἀγιῶν Αὐγούστου, καὶ τῆς ἀλωθησομῆμου, πρὸς πέντε καλανδῶν Νοεμβριῶν, ἐν Καλχηδῶνι καὶ κέλευσιν τῆς ἰουστῆ καὶ βίσεβρεσσῆτου ἡμῶν δεσπότης Μαρκιανῶ, καὶ ἀγιῶν Αὐγούστου, συνελθόντων ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας μάρτυρος Εὐφημίας ἐν τῇ περὶ τῆς ἀγιῶν μεγιστοπρεσβυτέρων καὶ ἐκδοξοτάτων ἀρχιερέων, ἐπὶ δὲ καὶ τῶν ἀλαβεστάτων ἐπισκόπων.

ANNO CHRISTI 451.

Eleutherio reuerendissimo episcopo Calchedonensium, &
 Basilio reuerendissimo episcopo Seleucia Isauria, &
 Meletio reuerendissimo episcopo Larissa, habente locum reuerendissimi Domni episcopi Apamea Syria, &
 Amphilochio reuerendissimo episcopo Sida, &
 Theodoro reuerendissimo episcopo Tarsi, &
 Cyro reuerendissimo episcopo Anazarbi, &
 Constantino reuerendissimo episcopo Bosrorum Arabia, &
 Photio reuerendissimo episcopo Tyri, &
 Theodoro reuerendissimo episcopo Damasci, &
 Stephano reuerendissimo episcopo Hierapoleos, &
 Iba reuerendissimo episcopo Edessa, &
 Symeone reuerendissimo episcopo Amida, &
 Epiphanio reuerendissimo episcopo Perga, habente locum reuerendissimi Olympii episcopi Constantia, &
 Ioanne reuerendissimo episcopo Sebastia, &
 Seleuco reuerendissimo episcopo Amasia, &
 Constantino reuerendissimo episcopo Melitena, &
 Patricio reuerendissimo episcopo Tyanorum, &
 Petro reuerendissimo episcopo Gangrorum, &
 Calogero reuerendissimo episcopo Claudiopolis, &
 Apragmonio reuerendissimo episcopo Tii, &
 Atarbio reuerendissimo episcopo Trapezuntis, habente locum reuerendissimi Dorothei episcopi Neocæsarea, &
 Photino archidiacono, habente locum Theoctisti reuerendissimi episcopi Pissinuntis, &
 Romano reuerendissimo episcopo Myrorum, &
 Critoniano reuerendissimo episcopo Aphrodisiadis Caria, &
 Nunechio reuerendissimo episcopo Laodicea Phrygia, &
 Mariniano reuerendissimo episcopo Synnadorum, &
 Onesiphoro reuerendissimo episcopo Iconii, &
 Vigilantio reuerendissimo episcopo Larissa Thessalia, &
 Pergamio reuerendissimo episcopo Antiochia Pisidia, &
 Epiphanio reuerendissimo episcopo Perga, &
 Attico reuerendissimo episcopo Nicopolis veteris Epiri, &
 Martyrio reuerendissimo episcopo Gortyna, &
 Luca reuerendissimo episcopo Dyrrhachii, &
 Francione reuerendissimo episcopo Philippopolis, &
 Sebastiano reuerendissimo episcopo Berrhoea, &
 Basilio reuerendissimo episcopo Traianopolis, &
 Tryphone reuerendissimo episcopo Chii, &
 Theoctisto reuerendissimo episcopo Berrhoea, &
 Gerontio reuerendissimo episcopo Seleucia Syria, &
 Eusebio reuerendissimo presbytero, obtinente locum Macarii episcopi Laodicea Syria, &
 Eusebio reuerendissimo episcopo Dorylaei,

Et reliquo sancto & vniuersali Concilio, quod secundum sanctionem diuinissimi & piissimi domini nostri imperatoris in Calchedonenfium ciuitate collectum est: & residentibus omnibus ante cancellos sancti altaris, Paschafinus & Lucentius reuerendissimi episcopi, vicarii sedis apostolicæ, dixerunt: Si imperat magnificentia vestra, habemus quedam referre vobis. Gloriosissimi iudices dixerunt: Quod vultis, edicite. Paschafinus sanctissimus episcopus, vicarius sedis apostolicæ, dixit: Domini totius orbis pro catholica & orthodoxa fide decertantes, per quam & augetur eorum & lucet imperium, sancire dignati sunt, quatenus vnâ fidem teneant omnes ecclesiæ

* pro bono pacis. * Maior autem eorum tranquillitati cura est, in quibus post hæc providere dignati sunt, ne qua rursus contentio inter sacerdotes Dei, aut schisma, aut aliquod nascatur scandalum. Hesternâ enim die, postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra [vestigia vestra secuta est,] quedam gesta facta dicuntur, quæ nos & præter Canones * ecclesiasticos & disciplinam æstimamus effecta. Poscimus ergo, vt vestra magnificentia relegi hæc præcipiat, vt omnis fraternitas inspiciat, vtrum iusta, an iniusta sint ea quæ gesta sunt. [Qua voce Græce interpretata per Beronicianum deuotum secretarium diuini cōsistorii,] Gloriosissimi iudices dixerunt: Si qua gesta post nostrum discessum facta sunt, relegantur. Et antequam recensentur, Aetius archidiaconus

* per bonum p.
* Maiore autem cura & nunc & in posterum illorū clementia providere dignata est.

* & ecclesiasticam disciplinam

καὶ τῆς λοιπῆς ἀγίας καὶ οἰκουμένης συνόδου, τῆς κτ' ἑπιστολῆς τῆς κοινοῦ καὶ ἐπισκοπῆς ἡμῶν διαστότου ἐν τῇ Καλχηδονίῳ πόλει σωμαθεριδικῆς καὶ καθεδρινῶν πάντων πατρῶν καὶ κληρῶν τῆς ἀγίου θυσιασφείου, Παρθαίνος καὶ Λουκίου. Οὐ βλαβεραποὶ ἐπίσκοποι, ἐπέχοντες τὸ πόνον τῶν διπλοδικῶν θεῶν, εἶπον· εἰ πορροπαθεῖ ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης, ἐχρηθῆ διδασκαλίαν ὑποβαλεῖν. Οὐ ἐνδοξοπατοι ἄρχοντες εἶπον λέγετε ὁ βουλεθε. Παρθασίν· ὁ βλαβεραπος ἐπίσκοπος, ἐπέχων τὸ πόνον τῶν Ράμης, εἶπεν· Οὐ διαστότου τῆς οἰκουμένης φροντίζοντες ὑπὲρ τῆς ἀγίας καθολικῆς πίστεως, δι' ἧς τὸ βασιλεῖον ἀπάν ἀξέταται καὶ ἐπιδίδωσιν, ὁλοσται τὸ κατηξίωσαν, ἵνα μὴ μία πίστις διὰ τῆς ἀγάθης εἰρήνης ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις φυλάτῃται. μετῶν ποιηροῦ φροντίδι ἐπὶ καὶ εἰς τὸ μὴ ταῦτα ἢ τούτων φιλανθεροπα πορονοσται κατηξίωσαν ἵνα μὴ πρὸς αὐθις ἀψιμαχία μεταξὺ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς θεοῦ, ἢ ὁλοσμάτα, ἢ σκανδαλα αἰαφυῆ. τῇ χθές δὲ ἡμετέρα ἀναχωρησάσης τῆς ὑμετέρας ὑπὸ οὐχί, καὶ τῆς ὑμετέρας ταπίνώσεως, ὑπομνήματα ἕνα λέγεταται πεπορθαι ἀπὸ ἡμῶν ὑποεναντιον τῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιστήμης φάσκομθῆ γεγνηῆσθαι. ταῦτα αἰπομθῆ, ἵνα ἡ ὑμετέρα ἐνδοξότης ποροπαθεῖ ἀναγνωσθῆται· ἵνα πᾶσαι γνῶ ἢ ἀδελφότης, πῶρον δίκαια, ἢ ἀδικα ταπεποραμένα. Οὐ ἐνδοξοπατοι ἄρχοντες εἶπον· εἰ ἕνα ὅτιν ὑπομνήματα μὴ τὴν ἡμετέραν ἀναχώρησιν πεποραμένα, ἀναγνωσκέσθω. καὶ πατρῶν τῆς ἀναγνώσεως, Αἰετος δερχιδάκων.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

της Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας ἐπι-
περ ὡμολόγηται, ὅτι τὰ θεῶν πίστεως
τύπον ἐδέξαντο ὡροσίκοντα. ἔδος δὲ
ἐν ταῖς συνόδοις, μὴ τὸ * τὸ καμειώτα-
τον πάντων τυπωθῆναι, καὶ ἐπερ ἕνα
αἰσῆμα γυμνάξεται καὶ τυποῦται.
ἐγχομῆρ, ποτέστιν, ἡ Κωνσταντινουπολι-
τῶν ἀγιωτάτη ἐκκλησία, Φανερά ἕνα
διαπερξάσεται. ὡρεκαλέσαμῆρ ἑδὸν
κωλείς ἑδὸν ὀπισκόποις ἑδὸν ἄπο Ρώ-
μης, κωωνοὺς γυμάξεται τῆρ ὡρεσημέ-
νων παρητήσαντο, λέγοντες, ἐντολας
μὴ εἰληφέναι ποιούτας. αἰνωέκαμῆρ
καὶ ἰπὶ τῶν ὑμετέραν μεγαλοπερξίαν
ἐκελθῆσαι τὴ ἀγιαν συνόδον τῆρο αὐτὸ
διασκοπήσαι. ὡρελδύσης τῆς ὑμετέ-
ρας μεγαλοπερξείας, ὅ ἀγιωτάτοι
ὀπισκοποι, ὡς κοινὸν ὄντος ἐνταῦθα τῶ
ὡρεσηματος, αἰασάντες ἐζητήσατὶ περ
ἐν ταῦτῶν γυμάξ. καὶ ὡρεσιν ἐνταῦθα,
εἴτε ἐν ὡρεβύσω περξαι, εἴτε κλοπῆς
ἑδῶν καὶ ἐστὶν ἡ περξίς ἀκόλως καὶ κα-
νοινῆ. ὅ μεγαλοπερξέσατὶ ἀρχοντες
ἐπὶ τὴν γενουμένη περξίς αἰαίνωσκέδω.

Καὶ ὀπισκοπῶντος ἡρακλεῶντος ὡρεβ
Αεπίου ὡρεχδιακόνου τῆς Κωνσταντι-
νουπολιτῶν ἐκκλησίας, Βερονικιανὸς
ὁ καδωσιωμῆρ ὡρεσηπῆρ τῆς
ἑδῶν κοινωεῶν ἀνέγω.

Πανταχοῦ τῆς τῆρ ἀγιαν πατέ-
ρον ὄροις ἐπὶ μῆρ, καὶ ὡρεπῶς αἰα-
νωδέντα κανόνα τῆρ ἑν. Θεοφιλεσά-
των ὀπισκοπῶν τῆρ σωμαχθέντων ὀπι-
τῆς ὡρεβῶς τῶν μνημῶν μεγάλου
Θεοδοσίου τῆς γυμομῆρου βασιλείας ἐν
τῆ βασιλίδι Κωνσταντινουπόλει, νέα
Ρώμη, γνωεῶντες, τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς
ὡρελῶν καὶ ψηφικῶντα ὡρετὶ τῆρ
περξέβειων τῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας
τῆς αὐτῆς Κωνσταντινουπόλεως, νείας

sanctæ ecclesiæ Constantinopolis dixit: * Confitendum est, quia formam ea quæ de fide sunt, congruam susceperunt. Consuetudo autem est in Synodis, postquam ea quæ sunt omnium præcipua, fuerint definita, & alia quædam necessaria *exerceri atque formari. Habuimus, hoc est, Constantinopolitana sanctissima ecclesia, certa quædam, quæ agere deberemus. rogauimus dominos episcopos de Roma, ut communicarent iis gestis: refutauerunt, dicentes, talia se non suscepisse mandata. Retulimus & ad vestram magnificentiam; & iussistis, ut præfens sanctum Concilium hoc ipsum inspiceret. Procedente vestra magnificentia, sanctissimi episcopi qui hic sunt, tamquam de communi causa surgentes poposcerunt * hæc fieri gesta. Et adfunt hic, neque in occulto gestum est, neque furtim sunt gesta, sed consequenter atque canonicè facta. Gloriosissimi iudices dixerunt: Gestæ quæ confectæ sunt, relegantur.

Et oblata scheda ab Actio archidiacono Constantinopolitano, Beronicianus deuotus secretarius diuini consistorii legit.

Definitiones sanctorum patrum sequentes vbique, & regulam quæ nunc relecta est, centum quinquaginta Dei amanti-
simorum episcoporum, qui congregati sunt piæ memoriæ imperatore magno Theodosio in regia ciuitate Constantinopoli noua Roma, cognoscentes, & nos eadem definimus de priuilegiis eiusdem sanctissimæ Constantinopolitanæ ecclesiæ nouæ

* Certum est.

* examinari

* hæc acti-
onem cele-
brati.

*merito primatum

*& aqvis f. r. p. fruentem,

Romæ. Etenim sedi senioris Romæ, propter imperium ciuitatis illius, patres * consequenter priuilegia reddiderunt. Et eadem intentione permoti centum quinquaginta Dei amantissimi episcopi, æqua sanctissimæ sedi nouæ Romæ priuilegia tribuerunt, rationabiliter iudicantes, imperio & senatu urbem ornatam, * æquis senioris regiæ Romæ priuilegiis frui, & in ecclesiasticis, sicut illam, maiestatem habere negotiis, & secundam post illam existere; & hos qui de Ponto sunt, & de Asia & Thracia, diocesibus, metropolitanos solos, rursus autem & qui inter barbaros sunt, episcopos præfatarum dioecesum ordinari a prædictæ sanctissimæ Constantinopolitanæ sedis sanctissima ecclesia: quippe, vt vnusquisque metropolita præfatarum dioecesum cum episcopis suæ prouinciæ ordinet suæ regionis episcopos, sicut diuinis Canonibus est præceptum. ordinari autem, sicut dictum est, metropolitans præfatarum dioecesum a Constantinopolitano archiepiscopo, decretis consonis secundum morem factis, & ad eum relatis.

Ρώμης. καὶ ἔφ' τῷ θεῷ τῆς πρεσβυ-
 τῆρας Ρώμης, διὰ τὸ βασιλευσὶν τὴν πό-
 λιν ἐκείνῃ, (1) πατέρες εὐκότως ἀποδε-
 δώκασιν τὰ πρεσβεῖα. καὶ τῷ ἀπὸ σκοπῶ
 κινουμένοι (1) ρν. Διοφίλιετατοι ἑπι-
 σκοποι, πᾶσι πρεσβεῖα ἀπένεμαν τῷ
 τῆς νέας Ρώμης ἀγιοπάτρι θεῶν, ὡ-
 λόγως κρίναντες τὴν βασιλεία καὶ συλ-
 κλητῶ ἡμνηθεῖσαν πόλιν, καὶ ἔφ' ἴσων
 ἀπολαύουσαν πρεσβεῖων τῆ πρεσβυ-
 τῆρα βασιλίδι Ρώμῃ, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλη-
 σιαστικοῖς, ὡς ἐκείνῃ, μεγαλυτέρας
 πρεσβείας, δούσαν μετ' ἐκείνῃ ὑ-
 παρχουσαν· καὶ ὡσεὶ τὸν Ἱονικήν, καὶ
 Ἱ Ασιατῆς, καὶ τὸ Θεσσαλικῆς διοικήσεως
 μητροπολίτας μόνοις, ἐπὶ δὲ καὶ τὸν ἐν
 τοῖς βαρβαρικοῖς ἑπισκόποις τὴ πρεσβυ-
 τηριαν διοικήσεων χροτονοῦντα ὑπὸ τῆ
 πρεσβυτερίου ἀγιοπάτρι θεῶν ἡ καὶ
 Κωνσταντινουπόλιν ἀγιοπάτρις ἐκκλη-
 σίας· δηλαδὴ ἐκείνου μητροπολίτου ἡ
 πρεσβυτερίου διοικήσεων καὶ τῆ Ἱονι-
 χίας ἑπισκόπων χροτονοῦντος τὸν τῆς
 Ἱονικής ἑπισκόπους, καὶ τῶ τοῖς θεοῖς
 κανὸσι διηγήρηται· χροτονοῦντα δὲ,
 καὶ τῶ εἰρηται, τὸν μητροπολίτας ἡ
 πρεσβυτερίου διοικήσεων πρὸς τὸν
 χροτονοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, ἡ
 Φισιματων συμφωνων καὶ τὸ ἐδος ἡμο-
 ρδίων, καὶ ἐπὶ αὐτὸν ἀναφερομένων.

AKHO CHIAITI 411.

SVBSCRIPTIONES.

ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ.

- Anatolius episcopus Constanti-
 nopolis nouæ Romæ, defini-
 ens subscripsi.
- Maximus episcopus Antiochiæ
 Syriæ, definiens subscripsi.
- Iuuenalis episcopus Hierosoly-
 morum, definiens subscripsi.
- Cyriacus episcopus Heracleæ

- Ανατόλιος ἑπίσκοπος Κωνσταντινουπό-
 λεως νέας Ρώμης, ὁρίσας ὑπέ-
 γραψα.
- Μαξιμουσ ἑπίσκοπος Ἀντιοχίας Συ-
 ρίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
- Ιουβενάλιος ἑπίσκοπος Ἱεροσολύμων,
 ὁρίσας ὑπέγραψα.
- Κυριακὸς ἑπίσκοπος Ἡρακλείας
 μητρο-

ANNO CHRISTI 451.

μητροπόλεως, ο οποίος υπέγραψε
 δια Λουκιανού επσκοπού Βυζύης.
 Διογηνής επσκοπού της μητροπό-
 λεως Κυζίκου, ο οποίος υπέγρα-
 ψα.
 Φλωρέντιος επσκοπος Λυδών μητρο-
 πόλεως, ο οποίος υπέγραψε.
 Ρωμανός επσκοπού της μητροπό-
 λεως Μυρών, ο οποίος υπέγρα-
 ψα.
 Βασίλειος ελέω θεού επσκοπού Σε-
 λυκείας της μητροπόλεως, ο οποίος
 υπέγραψε.
 Κύρος επσκοπού της μητροπόλεως
 Αναζαρβού, ο οποίος υπέγραψε.
 Ελευθέριος επσκοπος της μητροπό-
 λεως Καλχηδόνος, ο οποίος υπέ-
 γραψε.
 Θεόδωρος επσκοπος της μητροπόλεως
 Ταρσού, ο οποίος υπέγραψε.
 Καλόγηρος επσκοπος της Κλαυδιου-
 πολιτών μητροπόλεως Ονωειάδος,
 ο οποίος υπέγραψε δια Στεφάνου
 πρεσβυτέρου.
 Σέλευκος χαρίτι θεού επσκοπος της μη-
 τροπόλεως Αμασίας, ο οποίος υπέ-
 γραψε.
 Πέτρος επσκοπος της μητροπόλεως Γαλ-
 γρών, ο οποίος υπέγραψε.
 Φωτίος επσκοπος Τύρου της μητροπό-
 λεως, ο οποίος υπέγραψε.
 Θεόδωρος επσκοπος Δαμασκύ της μη-
 τροπόλεως, ο οποίος υπέγραψε.
 Κωνσταντίνος επσκοπού της μητροπό-
 λεως Βοστρών, ο οποίος υπέγραψε.
 Μελέτιος επσκοπος Λαρίσσης, ὅ-
 λορον ποιούμενος υπέρ τε τῆς ὁσίου-
 τάτου επσκοπού Δόμνου Απα-
 μείας Συρίας, καὶ υπέρ ἑμαυτοῦ,
 ο οποίος υπέγραψε.

Concil. Tom. 9.

metropolis, per Lucianum
 episcopum Byziae definiens
 subscripsi.
 Diogenes episcopus metropo-
 lis Cyzici, definiens subscri-
 psi.
 Florentius episcopus Sardium
 Lydiae metropolis, definiens
 subscripsi.
 Romanus episcopus metropo-
 lis Myrorum, definiens sub-
 scripsi.
 Basilius Dei gratia episcopus
 Seleucia metropolis Isauriae,
 definiens subscripsi.
 Cyrus episcopus Anazarbi me-
 tropolis; definiens subscri-
 psi.
 Eleutherius episcopus metro-
 polis Calchedonensis, defi-
 niens subscripsi.
 Theodorus episcopus metro-
 polis Tarfi, definiens sub-
 scripsi.
 Calogerus episcopus metropo-
 lis Claudiopolis Honoriadis,
 per Stephanum presbyte-
 rum definiens subscripsi.
 Seleucus Dei gratia episcopus
 metropolis Amasiae, defini-
 ens subscripsi.
 Petrus episcopus metropolis
 Gangrorum, definiens sub-
 scripsi.
 Photius episcopus metropolis
 Tyri, definiens subscripsi.
 Theodorus episcopus metro-
 polis Damalci, definiens sub-
 scripsi.
 Constantinus episcopus metro-
 polis Bostrorum, definiens
 subscripsi.
 Meletius episcopus Larissae, ser-
 monem faciens pro sanctissi-
 mo Domno episcopo Apa-
 miae Syriae, & pro me, defi-
 niens subscripsi.

Y

[Stephanus episcopus Hierapoleos, similiter.

Basilus episcopus Traianopolis, similiter.]

Francion episcopus Philippopolis metropolis, definiens subscripsi.

Nunechius episcopus metropolis Laodiceæ, definiens subscripsi.

Marinianus episcopus metropolis Synnadorum, definiens subscripsi.

Onesiphorus episcopus metropolis Iconii, definiens subscripsi.

Pergamius episcopus Antiochiæ Pisidiæ, definiens subscripsi.

Critonianus episcopus Aphrodisiadis metropolis, definiens subscripsi.

*Eutyichius *Eutyichianus episcopus Epiphaniæ Syriae secundæ, definiens subscripsi per Meletium episcopum Larissæ.

Eusebius episcopus Dorylæi, definiens subscripsi.

Lucianus episcopus Byziciæ & Arcadiopolis, definiens subscripsi.

Ioannes episcopus Rhodi, definiens subscripsi per Tryphonem episcopum Chii.

Ibas episcopus Edessæ, definiens subscripsi.

Abraamius episcopus Circensii, definiens subscripsi.

Theodorus episcopus Claudio- polis, definiens subscripsi.

*Antiochus *Antiochus miseratione diuina episcopus Sinopæ, definiens subscripsi.

Rufinus episcopus Samosatensis, definiens subscripsi.

*Ibororum Vranius episcopus * Himero- rum, definiens subscripsi.

Φεαλίαν Ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Φιλίππου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Νουέχῳ Ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Λαοδικείας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μαρινιανὸς Ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Συναδάων, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ὀνησιφόρος Ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Ἰκονίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Περγάμιος Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας Πισιδίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κριτωνιανὸς Ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Ἀφροδισιάδῳ, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εὐτύχῳ Ἐπίσκοπος Ἐπιφανείας Συρίας δευτέρας, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Μελετίου Ἐπισκόπου Λαρίσσης.

Εὐσέβιος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Λουκιανὸς Ἐπίσκοπος Βύζης καὶ Ἀρκαδιουπόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Ῥόδου, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Τρυφῶνος Ἐπισκόπου Χίου.

Ἰβας Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀβραάμῳ Ἐπίσκοπος Κιρκυλίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρῳ Ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀντιόχιος ἐλέω θεοῦ Ἐπίσκοπος Σινώπης, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ρουφίνῳ Ἐπίσκοπος Σαμοσατῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Οὐράνῳ Ἐπίσκοπος Ἰβώρων, ὁρίσας ὑπέγραψα.

ANNO CHRISTI 451

Καλλίνικος Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας, ὁ-
είσας ὑπέγραψα διὰ Παύλου
πρεσβυτέρου.

Τιμόθεος Ἐπίσκοπος Βαλαναίων, ὁ-
είσας ὑπέγραψα.

Μάρκος Ἐπίσκοπος Ἀρεθούσης, ὁ-
είσας ὑπέγραψα διὰ Τιμοθέου Ἐπι-
σκοπού Βαλαναίων.

Πρόκλος Ἐπίσκοπος Ἀδρανῶν πό-
λεως, ὁείσας ὑπέγραψα.

Θεοδόσιος Ἐπίσκοπος πόλεως Κα-
νόθης, ὁείσας ὑπέγραψα.

Ὁρμισίδης Ἐπίσκοπος Φιλιπποπό-
λεως, ὁείσας ὑπέγραψα.

Πατέρνης χορηπίσκοπος, ὑπὲρ Ἰορ-
δάνου Ἐπισκόπου Ἀβίλης ὁείσας
ὑπέγραψα.

Μελίφθονγος ἐλάου θεοῦ Ἐπίσκοπος τῆ
κτ' Ἰουλιούπολις ἀγίας τῆς θεοῦ ἐκ-
κλησίας, ὁείσας ὑπέγραψα.

Ἰωσήφ Ἐπίσκοπος Ἡλιούπολεως, ὁ-
είσας ὑπέγραψα.

Δαμιανὸς Ἐπίσκοπος πόλεως Σιδῶ-
νος, ὁείσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος πόλεως Φλαβιά-
δος, ὁείσας ὑπέγραψα.

Ἰνδύμιος Ἐπίσκοπος Εἰρήμιου πόλεως,
ὁείσας ὑπέγραψα.

Ἰουλιανὸς Ἐπίσκοπος πόλεως Ρωσσῶ,
ὁείσας ὑπέγραψα.

Ἀρέτας Ἐπίσκοπος Ἐλουσῶ, ὁείσας
ὑπέγραψα.

Βήρυλλος Ἐπίσκοπος Αἰλαῶ, ὁείσας
ὑπέγραψα.

Ὀλύμπιος Ἐπίσκοπος Γανειάδος, ὁ-
είσας ὑπέγραψα.

Ὀυρανίος Ἐπίσκοπος Ἐμεσῶ, ὁείσας
ὑπέγραψα.

Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Τριπόλεως,
ὁμοίως.

Concil. Tom. 9.

Callinicus episcopus Apameæ,
definiens subscripsi per Pau-
lum presbyterum.

Timotheus episcopus Balanæo-
rum, definiens subscripsi.

Marcus episcopus Arethusæ,
definiens subscripsi per Ti-
motheum episcopum Bala-
næorum.

Proclus episcopus Adranorum
ciuitatis, definiens subscri-
psi.

Theodosius episcopus ciuita-
tis Canothæ, definiens sub-
scripsi.

Hormisda episcopus Philippo-
polis, definiens subscripsi.

Paternius chorepiscopus, pro
Iordane episcopo Abilæ de-
finiens subscripsi.

Meliphthongus miseratione di-
uina episcopus Iulipolis
sanctæ Dei ecclesiæ, defini-
ens subscripsi.

Ioseph episcopus Heliopolis,
definiens subscripsi.

Damianus episcopus ciuitatis
Sidonis, definiens subscri-
psi.

Ioannes episcopus Flauiadis ci-
uitatis, definiens subscri-
psi.

Indimus episcopus Irenopolis,
definiens subscripsi.

Iulianus episcopus ciuitatis
Rhosæ, definiens subscripsi.

Aretas episcopus Elusæ, defini-
ens subscripsi.

Beryllus episcopus Ailæ, defi-
niens subscripsi.

Olympius episcopus Paneadis,
definiens subscripsi.

Vranus episcopus Emesæ, de-
finiens subscripsi.

Theodorus episcopus Tripolis,
similiter.

Y ij

Paulus episcopus Aradi, definiens subscripsi.
 Daniel episcopus Lampfaci, definiens subscripsi.
 Leontius episcopus Aiscalonis, definiens subscripsi.
 Lucianus episcopus Ipsenopoleos, definiens subscripsi.
 Alexander episcopus Seleucia Pifidia, definiens subscripsi.
 Stephanus episcopus* Prymnesia, definiens subscripsi.
 Polycarpus episcopus ciuitatis Gabalorum, definiens subscripsi.
 Leucus episcopus templi Apollinis, definiens subscripsi.
 Natiras episcopus ecclesiae Gazæ, definiens subscripsi.
 Gennadius episcopus Mofynæorum ciuitatis, definiens subscripsi.
 Alphius episcopus ciuitatis Mindi, definiens subscripsi.
 Gennadius episcopus Acmonæorum, definiens subscripsi.
 Dionysius minimus episcopus Antiochiæ ciuitatis, definiens subscripsi.
 Ioannes minimus episcopus ciuitatis Alindorum, definiens subscripsi.
 Dionysius minimus episcopus ciuitatis Heracleæ Lagmi, definiens subscripsi.
 Ioannes minimus episcopus Gnidi, definiens subscripsi.
 Eusebius episcopus Seleucobeli, per Paulum episcopum Mariamnæ definiens subscripsi.
 [Paulus episcopus Mariamnæ, similitèr.]
 Polychronius episcopus Epiphanie, definiens subscripsi.
 Romanus episcopus Eudoxiopolis, definiens subscripsi.

Παῦλ[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Ἀραδίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Δανιὴλ Ἐπίσκοπος Λαμψακίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Λεόντι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Ἀσκάλων[Ⓞ], ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Λουκιανὸς Ἐπίσκοπος Ἰψηνῶν πόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἀλέξανδρ[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Σελεύκειας Πισιδίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Στέφαν[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Ποιμανίου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Πολύκαρπος Ἐπίσκοπος πόλεως Γαβάλων, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Λεύκος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀπολλωνίου ἱεροῦ, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ναΐρας Ἐπίσκοπος τῆς κ^τ Γάζων ἐκκλησίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Γεννάδι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος τῆς Μοσυναίων πόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἀλφειὸς Ἐπίσκοπος πόλεως Μίνδου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Γεννάδι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος τῆς Ἀκμοναίων, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Διονύσιος ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀποχέας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἰωάννης ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀλινδῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Διονύσι[Ⓞ] ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἡρακλείας Λάγμου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἰωάννης ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος Κνίδου, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐσέβι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Σελεύκειῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Παύλου Ἐπισκόπου Μαριάμνης.
 Πολυχρόνι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος πόλεως Ἐπιφανείας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ρωμανὸς Ἐπίσκοπος Εὐδοξίου πόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.

*Pamane-
ni.

ANNO CHRISTI 451.

Αυρήλιος Ἐπίσκοπος ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν τῆς
 Αφρικῆς, Ἐπιγνοῦς ὑπέγραψα.
 Πατέριμ[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Ακρασσίδος, ὁ-
 εῖσας ὑπέγραψα.
 Βασσιανὸς Ἐπίσκοπος πόλεως Μοψου-
 εστίας, ὁ εἰσας ὑπέγραψα διὰ Σω-
 φρονίου Ἐπισκόπου Αναζάρβου.
 Ριῶ[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως, ὁ εἰ-
 σας ὑπέγραψα.
 Ζηνοδότος Ἐπίσκοπος τῆς Τελμῆς πό-
 λεως, καὶ Μακρας τῆς νήσου, ὁ εἰ-
 σας ὑπέγραψα.
 Θεόδωρ[Ⓞ] ἐλέω θεοῦ Ἐπίσκοπος τῆς
 Ἀντιφελλιανῆς πόλεως, ὁ εἰσας ὑπέ-
 γραψα.
 Φίλιππος[Ⓞ] ἐλέω θεοῦ Ἐπίσκοπος πό-
 λεως Βαλβουραίων ἐπαρχίας Λυ-
 κίας, ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Ἀνδρέας Ἐπίσκοπος τῆς Λυκίας πόλεως
 Τλωαίων, ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Ρωμανὸς ἐλέω θεοῦ Ἐπίσκοπος τῆς Βου-
 βωνάων πόλεως, Λυκίας ἐπαρ-
 χίας, ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Θωμᾶς Ἐπίσκοπος πόλεως Εὐαρείας,
 ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Θεοκλῆσις Ἐπίσκοπος τῆς Πισινουπῶν
 πόλεως, ὁ εἰσας ὑπέγραψα διὰ
 Φωτῖνοῦ ἀρχidiaconου μου.
 Φλωρέντι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Λέσβου, Τε-
 νέδου, Προσελλῆς, Ἀγιάλων, ὁ-
 εῖσας ὑπέγραψα διὰ Εὐελπίου
 χωρεπισκόπου μου.
 Τρύφων Ἐπίσκοπος τῆς ἐκ τῆς Χίου ἀγίας
 ἐκκλησίας, ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Δοκιμασί[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Μαρωείας,
 ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Σεργίου ἐλάχιος Ἐπίσκοπος Μαξι-
 μιανουπόλεως, ὁ εἰσας ὑπέγραψα.
 Εὐφράσι[Ⓞ] Ἐπίσκοπος Λαγανίας, ὁ-
 εῖσας ὑπέγραψα.

Aurelius episcopus ex partibus
 Africanis, definiens subscripsi.
 Patricius episcopus Acrassi, de-
 finiens subscripsi.
 Bassianus episcopus Mopsueste-
 nus, per Sophronium episco-
 pum Anazarbi definiens sub-
 scripsi.
 Rhenus episcopus Ionopolis,
 definiens subscripsi.
 Zenodotus episcopus Telmissæ
 ciuitatis, & Longæ insulae,
 definiens subscripsi.
 Theodorus miseracione diuina
 episcopus Antiphellensis ci-
 uuitatis, definiens subscripsi.
 Philippus miseracione diuina e-
 piscopus ciuitatis* Liburnæ,
 prouinciæ Lyciæ, definiens
 subscripsi.
 Andreas episcopus Lyciæ ciui-
 tatis Tloæorum, definiens
 subscripsi.
 Romanus miseracione diuina
 episcopus ciuitatis Bubonæ-
 orum, prouinciæ Lyciæ, de-
 finiens subscripsi.
 Thomas episcopus ciuitatis * E-
 uareæ, definiens subscripsi.
 Theoclitus episcopus ciuitatis
 Pisinuntis, per Photinum ar-
 chidiaconum meum defini-
 ens subscripsi.
 Florentius episcopus Lesbi, Te-
 nedi, Proclenes, Ægialorum,
 per Euelpistum chorepiscopū
 meum definiens subscripsi.
 Tryphon episcopus sanctæ ec-
 clesiæ in Chio, definiens sub-
 scripsi.
 Docimasius episcopus Maro-
 næ, definiens subscripsi.
 Serenus minimus episcopus
 Maximianopolis, definiens
 subscripsi.
 Euphrasius episcopus Laganiæ,
 definiens subscripsi.

* Balburzorum

* Euromæ, sup.

Eustochius episcopus Docimii, definiens subscripsi.
 Basilius episcopus Nacoliae, definiens subscripsi.
 Pionius episcopus ciuitatis Troadis, definiens subscripsi.
 Petrus minimus episcopus ciuitatis Dardani, definiens subscripsi.
 Theolebius episcopus ciuitatis Ilii, definiens subscripsi.
 Eulalius episcopus Pioniorum, definiens subscripsi.
 Eutropius minimus episcopus Adadorum Pisidiae, definiens subscripsi.
 Olympius episcopus Sozopolis, definiens subscripsi.
 Musianus episcopus Limenum, definiens subscripsi.
 Philippus episcopus Lyfiadis, definiens subscripsi.
 Gemellus episcopus ciuitatis Stratoniciae, definiens subscripsi.
 Cyrinus episcopus ciuitatis Patarorum, definiens subscripsi.
 * Sibilis, Eulalius episcopus ciuitatis * Sibilii, definiens subscripsi.
 Modestus episcopus ciuitatis Sebastiae, definiens subscripsi.
 Epiphanius episcopus ciuitatis Midaii, definiens subscripsi.
 Thomas episcopus Theodosiopolis, definiens subscripsi.
 Paulus episcopus ciuitatis Aristii, definiens subscripsi.
 Ioannes episcopus Trapezopolis, definiens subscripsi.
 Tynchanius episcopus Apolloniadis ciuitatis, definiens subscripsi.
 Photius episcopus Tyri metropolis, subscripsi, & pro

Εὐστόχῳ Ἐπίσκοπος Δοκιμίου, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Βασίλειῳ Ἐπίσκοπος Νακολίας, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Πόνιος Ἐπίσκοπος πόλεως Τροάδος, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Πέτρος ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος πόλεως Δαρδανίου, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Θεοσέβειῳ Ἐπίσκοπος πόλεως * I - * Ἰλίου, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐλάλιῳ Ἐπίσκοπος Πιονίων, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐτρόπιος ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος Ἀδαδῶν Πισιδίας, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Ολύμπῳ Ἐπίσκοπος Σοζοπόλεως, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Μουσιανῶς Ἐπίσκοπος Λιμνῶν, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Φίλιππος Ἐπίσκοπος Λυσιάδος, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Γέμελλῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Στρατονικίας, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Κύρινῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Παταρῶν, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐλάλιῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Σιβλίας, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Μόδεστος Ἐπίσκοπος πόλεως Σεβαστῆς, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Επφάνῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Μηδαίου, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Θωμᾶς Ἐπίσκοπος Θεοδοσιουπόλεως, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Παύλῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀριστίου, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Τραπεζοπόλεως, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Τύνχανῳ Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀπολλωνιάδος, ὀρίσας ὑπέγραψα.
 Φώτῳ Ἐπίσκοπος Τύρου μετropolis, ὑπέγραψα, καὶ ὑπὲρ

ANNO CHRISTI 451.

Πέτρου Ἐπισκόπου Βίβλι, καὶ Ηρακλείτου Ἐπισκόπου Ἀρχαῖς, καὶ ὑπὲρ Φωσφόρου Ἐπισκόπου Ὀρθωσιάδος, καὶ ὑπὲρ Πορφυρίου Ἐπισκόπου Βοστρούων.
 Παπίας Ἐπίσκοπος πόλεως Εὐελζῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἰωάννης ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος Ἀμαζόνος, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Θεοδώρητος ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος Ἀλαβανδῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Καλανδῶν Ἐπίσκοπος πόλεως Καρίας Ἀλικαρνασσῶ, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Ἰσλιανὸς πρεσβυτέρου μου.
 Νεοπτόλεμος Ἐπίσκοπος Κόρνων ἐπαρχίας Λυκαονίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Παῦλος Ἐπίσκοπος πόλεως Δέρβης, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Πλούταρχος Ἐπίσκοπος πόλεως Λύστρων, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐγένιος Ἐπίσκοπος πόλεως Κανναν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ροδόφιος Ἐπίσκοπος πόλεως Ὑδης, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἀχόλιος Ἐπίσκοπος Λαρανδῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Τύραννος Ἐπίσκοπος Οὐμανάδων, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Θωμάς Ἐπίσκοπος Πορφυρέων, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Εὐάνδρος Ἐπίσκοπος πόλεως Διοκλείας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἰωάννης Ἐπίσκοπος πόλεως Βαργυλίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Διονύσιος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀτταλείας ἤδ' Ἀλυδῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.
 Ἀνδρέας Ἐπίσκοπος πόλεως Σαγαλῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Διονυσίου Ἐπισκόπου.

Petro episcopo Bibli, & pro Heraclito episcopo Arca, & pro Phosphoro episcopo Orthosiadis, & pro Porphyrio episcopo Botrorum.
 Papias episcopus ciuitatis Eri-zorum, definiens subscripsi.
 Ioannes minimus episcopus Amazonis, definiens subscripsi.
 Theodoretus minimus episcopus Alabandorum, definiens subscripsi.
 Calandion episcopus Halicarnassi ciuitatis Cariae, per Iulianum presbyterum meum definiens subscripsi.
 Neoptolemus episcopus Cornensis, prouinciae Lycaoniae, definiens subscripsi.
 Paulus episcopus ciuitatis Derbae, definiens subscripsi.
 Plutarchus episcopus ciuitatis Lystrorum, definiens subscripsi.
 Eugenius episcopus ciuitatis Cannorū, definiens subscripsi.
 Rufus episcopus ciuitatis Hydae, definiens subscripsi.
 Acholius episcopus Larandorum, definiens subscripsi.
 Tyrannus episcopus Homonadorum, definiens subscripsi.
 Thomas episcopus Porphyriionis, definiens subscripsi.
 Euander episcopus ciuitatis Dioclea, definiens subscripsi.
 Ioannes episcopus ciuitatis Arcae, definiens subscripsi.
 [Dardanius episcopus Bargylae, similiter.]
 Dionysius episcopus Attaliae ciuitatis Lydiae, definiens subscripsi.
 Andreas episcopus ciuitatis* Sagalorū, per Dionysium episcopum Attaliae Lydiae definiens subscripsi.

Sabbas episcopus Palti, definiens subscripti per Acholium episcopum Larandorum.

Mirus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ Eulandræ, subscripti manu mea.

Abercius minimus episcopus Hierapoleos Phrygiæ Salutari, definiens subscripti.

Cyriacus episcopus Eucarporum, definiens subscripti.

Aquilas minimus episcopus * Androsiorum, definiens subscripti.

Eulogius episcopus Philadelphiarum, definiens subscripti.

Alexander episcopus ciuitatis Sebastæ, definiens subscripti.

Philippus episcopus ciuitatis Adanorū, definiens subscripti.

[Hypatius episcopus Zephyrii, similiter.]

Theodorus episcopus Augustæ, definiens subscripti.

Cyriacus episcopus ciuitatis Trocnadorum, definiens subscripti per Chrysippum presbyterum meum.

Polychronius episcopus Antipatridis, definiens subscripti.

[Ioannes episcopus Carthorū, similiter.]

Eudoxius episcopus Chomatidis ciuitatis Lyciæ, definiens subscripti.

Stephanus miseratione diuina episcopus Limyrorum Lyciæ, definiens subscripti.

Patricius episcopus Hadriantherorū, definiens subscripti.

Hermias minimus episcopus ciuitatis Abydi, definiens subscripti.

Dauid episcopus Adrianæ, definiens subscripti.

Heraclius episcopus Azoti, definiens subscripti.

Σάββας Ἐπίσκοπος πόλεως Παλτι, ὁρίσας ὑπέγραψα δι' Ἀχολίου Ἐπισκόπου πόλεως Λαρανδῶν.

Μίρος Ἐπίσκοπος τῆς ἐκτῆς Εὐλανδραν ἀγίας τῆς θεοδόκουλης, ὑπέγραψα χειρὸς ἐμῆς.

Ἀβέρκιος ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερραπολιτῶν πόλεως Φρυγίας Σαλουταρίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κυριακὸς Ἐπίσκοπος τῆς Εὐκαρπῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Αὐλίας ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος τῆς Αὐρονκρῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εὐλόγιος Ἐπίσκοπος Φιλαδελφίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀλέξανδρος Ἐπίσκοπος πόλεως Σεβαστῆς, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Φίλιππος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀδανῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Θεόδωρος Ἐπίσκοπος Αἰγυύσης, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κυριακὸς Ἐπίσκοπος πόλεως Τροκναδῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ τῆς πρεσβυτέρου μου Χρυσίππου.

Πολυχρόνιος Ἐπίσκοπος Ἀντιπατριδῆς, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Εὐδόκιος Ἐπίσκοπος πόλεως Χωμάτιος Λυκίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Στέφανος Ἐπίσκοπος ἐλέως θεοδούλης Ἰουλιανῆς Λυκίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Πατρικίος Ἐπίσκοπος Ἀδριανοδοκρῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἑρμείας ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος πόλεως Ἀβύδου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Δαυὶδ Ἐπίσκοπος Ἀδριανῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἡρακλῆος Ἐπίσκοπος Ἀζότου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

* Aurocro-
rum,

ANNO
CHRIST
417

ANNO
CHRIST
417

Λεόν-

ANNO
 CHRISTI
 451.

Λεόντιος Ἐπίσκοπος Ἀραζών, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Σαβινιανός Ἐπίσκοπος Πέρρης, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Παυλῖνος Ἐπίσκοπος Ἀραμείας, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Τύραννος Ἐπίσκοπος Γερμανικουπόλεως, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Δανιήλ Ἐπίσκοπος Κάδων, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Ἀττικὸς ἐλέω θεοῦ Ἐπίσκοπος Ζήλων, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Νόνος Ἐπίσκοπος Κηφῆς, ὁ εἰσας ἱστέγραφα χεῖ ἐμῇ.

Βαλεριανός Ἐπίσκοπος Λαοδικείας ἡ Φοινίκης, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Κύριος Ἐπίσκοπος πόλεως Σινιανδῶν, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Βαστανιάς Ἐπίσκοπος Νέας πόλεως, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Εὐπίθειος ἐλαχτος Ἐπίσκοπος Στρατονικέων Καρίας, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Εορπίκιος Ἐπίσκοπος μητροπόλεως Πισιδῶν, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος Γερμανικείας, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Θεοδώριτος Ἐπίσκοπος Κύρου, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Τιμόθεος Ἐπίσκοπος πόλεως Δολιχῆς, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Θαλασσιος Ἐπίσκοπος Παρίου, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Γερόντιος Ἐπίσκοπος Σελευκείας, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Θεόκλιτος Ἐπίσκοπος Βεργίνας, ἱστέγραφα διὰ Γεροντίου Ἐπισκόπου Σελευκείας.

Πέτρος Ἐπίσκοπος Γαβουλᾶ, ὁ εἰσας ἱστέγραφα.

Concil. Tom. 9.

Leontius episcopus Arazorum, definiens subscripsi.

Sabinianus episcopus Perthæ, definiens subscripsi.

Paulinus episcopus Arameæ, definiens subscripsi.

Tyrannus episcopus Germanicopolis, definiens subscripsi.

Daniel episcopus ciuitatis Cadorum, definiens subscripsi.

Atticus miseratione diuina episcopus Zelorum, definiens subscripsi.

Noë episcopus Cepha castelli, subscripsi manu mea.

Valerius episcopus Laodiceæ Phœnicis, definiens subscripsi.

Cyrus episcopus ciuitatis Sinianandi, definiens subscripsi.

Bassonas episcopus Neapolis, definiens subscripsi.

Eupithius episcopus Stratonicorum Caria, definiens subscripsi.

Eorticius episcopus Nicopolis Pisidiæ, definiens subscripsi.

Ioannes episcopus Germaniciæ, definiens subscripsi.

Theodoritus episcopus Cyri, definiens subscripsi.

Timotheus episcopus ciuitatis Dolichis, definiens subscripsi.

Thalassius episcopus Parii, definiens subscripsi.

Gerontius episcopus Seleuciæ, definiens subscripsi.

Theoclitus episcopus Berthœæ, subscripsi per Gerontium episcopum Seleuciæ.

Petrus episcopus Gabulæ, definiens subscripsi.

Euolcius episcopus Zeugmatis, definiens subscripsi.

Fonticianus episcopus Sagalassi, definiens subscripsi.

Rusticus episcopus Afer, definiens subscripsi.

Anianus episcopus Capitoliadis, definiens subscripsi.

Zebennus episcopus ciuitatis Pellæ, definiens subscripsi.

Ioannes episcopus Tiberiadis sanctæ ecclesiæ, definiens subscripsi.

Meneocrates episcopus ciuitatis Crassorum, definiens subscripsi.

Pancratius episcopus sanctæ ecclesiæ Libyadis, definiens subscripsi.

Cosinius episcopus Hierocæsareæ, definiens subscripsi.

Alcimedus episcopus Silandri, definiens subscripsi.

Amachus episcopus ciuitatis *Septeriorum, definiens subscripsi.

Ætherius Dei gratia episcopus Pompeiopolis, definiens subscripsi per Epiphanium presbyterum.

Themistius episcopus Amastridis, definiens subscripsi per Philotimum presbyterum.

Paulus episcopus Tripolis, definiens subscripsi.

[Mufonius episcopus Zoarorum, similiter.]

Messalinus episcopus Laodiceæ, similiter.]

*Olympius episcopus Theodosiopolis magnæ Armeniæ, definiens subscripsi.

Fronton episcopus Phaselitarum, definiens subscripsi.

Diogenes episcopus Cyzici metropolis, definiens subscripsi

Εὐόλιος Ἐπίσκοπος Ζεύγματος, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Φοντιανὸς Ἐπίσκοπος Σαγαλάσου, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ρουστῖκος Ἐπίσκοπος Ἀφρῶς, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀνιανὸς Ἐπίσκοπος Καπετωλιάδος, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ζέβενος Ἐπίσκοπος πόλεως Πέλλης, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Τιβεριადίᾳ ἁγίας ἐκκλησίας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μενεράτιος Ἐπίσκοπος πόλεως Κρασσῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Παῖκος Ἐπίσκοπος τῆς ἁγίας ἐκκλησίας Λιβυάδος, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Κοσῖνος Ἐπίσκοπος Ἱεροκαμοαρείας, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀλκιμήδης ἐλάττωτος Ἐπίσκοπος Σιλαδρού, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Ἀμάχιος Ἐπίσκοπος πόλεως Σεπτιῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Αἰθέριος Ἐπίσκοπος χάριτι τοῦ θεοῦ Πομπηίου πόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Ἐπιφανίου ἐλάττωτος πρεσβυτέρου.

Θεμιστιὸς Ἐπίσκοπος Ἀμαστρίδος, ὁρίσας ὑπέγραψα διὰ Φιλοτίμου πρεσβυτέρου.

Παῦλος Ἐπίσκοπος Τριπόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Μανασσῆς Ἐπίσκοπος Θεοδοσιουπόλεως μεγάλης Ἀρμενίας, ὁρίσας ὑπέγραψα χεὶρ ἐμὴν.

Φρόντων Ἐπίσκοπος τῆς Φασηλιτῶν, ὁρίσας ὑπέγραψα.

Διογένης Ἐπίσκοπος Κυζίκου τῆς μητροπόλεως, ὁρίσας ὑπέγραψα

*Sectorum.

*Manasses

ANNO
CHRIST.
411.

ANNO
CHRIST.
411.

*Sectorum
Manasses

ANNO CHRISTI 451.

καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τῆς ἰσθμῆς, Τιμοθέου Γέμμης, Αλεξάνδρου Ουκίης, Φιλοστοργίου Κελίου, Γεμέλλου Μελιτουπόλεως, Εὐτυχανοῦ Βαρέως, Ακακίου Προκωνήσου, πῶ ὅσον.

Στέφανος ἐπίσκοπος Ἱεραῶν πόλεως Ἰσθμῆς καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τῆς ὑπὲρ ἡμῶν, Οὐρανίου, Μαῦρα, Δαυὶδ, Κοσμᾶ, Μαριανοῦ, πῶ ὅσον.

Νουβέριος ἐπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Λαοδικείας, Ἰσθμῆς καὶ ὑπὲρ τῆς ἰσθμῆς θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, Ηρακλείου, Συμμαχίου, Φιλίππου, Φιλαδελφίου, Φιλίππου, Ταπανοῦ, Αντόχου, Ζωσίου, Επιφανίου, Αραβίου, Γαίου, Εὐαγροῦ, πῶ ὅσον.

Λουκίσιος ὁ ἀλαβείστας ἐπίσκοπος, τοποτηρητὴς τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, εἶπε· ὡς ἐβίβη ἡ ἐπιτομή ἐκ τῆς ἐδοκίμασεν ὅσα ἐπὶ παροῦσα τῶν ἐπισκόπων ἐπαράχθη, ἵνα μὴ τις κατὰ ἀνάγκην ἰσχυρῶς τῶν μνημονώδων κανόνων βιασθῆ.

Οἱ ἀλαβείσται ἐπίσκοποι ἐβόησαν· οὐδεὶς βιασθήσεται. Λουκίσιος ὁ ἀλαβείστας ἐπίσκοπος καὶ τοποτηρητὴς τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, εἶπε· φαίνεται ὡς ἐσοσώμεθα τῶν ὁρίων τῆς τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἑκατὸν πενήκοντα, τὰ νῦν μνημονώδη, μὴ ἐμπερομένη δὲ ἐν τοῖς συνοδικαῖς κανόσι, ταῦτα φάσκοισιν ἀελεῖται. εἰ ποῖνεν ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις τῶ βενεφικῶς ἐχρησάντο, ἢ νῦν ἕπιδοσιν, ὧ μὴ κατὰ κανόνας ἐχρησάντο;

ἔτι sunt, quare requirunt? [Qua voce per Constantinum deuotum Concil. Tom. 9.

& pro absentibus religiosissimis episcopis qui sub me sunt, Timotheo Germae, Alexandro Ocae, Philostorgio Scepsia, Gemello Melitopolis, Eurychiano Barea, Acacio Praeconnesi.

Stephanus episcopus Hierapolis subscripsi & pro absentibus qui sub me sunt, religiosissimis episcopis Vranio, Mara, Dauid, Colma, *Mariano.

Nunechius episcopus metropolis Laodiceae subscripsi & pro his qui sub me sunt, religiosissimis episcopis, Heraclio, Symmachio, Philippo, Philadelphio, Phileto, Tatiano, Antiocho, Zofimo, Epiphanio, Arabio, Caio, Euagora.

Lucentius reuerendissimus episcopus, sedis apostolicae vicarius, dixit: Primo gloria vestra perpendat, qua circumuentione cum sanctis episcopis gestum sit, vt non conscriptis Canonibus, quorum mentionem fecerunt, subscribere sint coacti.

[Et interpretata voce per Beronicianum deuotum secretarium diuini consistorii,] reuerendissimi episcopi clamauerunt: Nemo coactus est. Lucentius reuerendissimus episcopus, vicarius sedis apostolicae, dixit: Accedit ad cumulum, quod trecentorum decem & octo constitutionibus postpositis, centum quinquaginta, qui in synodis Canonibus non habentur, mentionem tantum fecisse noscuntur, quae dicunt ante octoginta prope annos constituta fuisse. Si ergo his temporibus hoc beneficio vsi sunt, quid

*Mariano.

Verbo Latina nonnihil distat a verbis Graecis, qua corrupta videntur, & interpretis sensus ex integriori textu desumptus.

*requirunt, quo non secundum Canones vsi sunt

secretarium diuini confistorii Græce interpretata,] Aetius archidiaconus sanctissimæ Constantinopolitanæ ecclesiæ dixit: Si de hoc capitulo aliquod mandatum acceperunt, proferant. Bonifacius presbyter, sedis apostolicæ vicarius, dixit: Beatissimus & apostolicus papa inter cetera hoc nobis mandauit. Et ex chartula recitauit.

Sanctorum quoque patrum constitutionem prolatam nulla patiamini temeritate violari vel imminui, seruantes omnimodis personæ nostræ in vobis [quos vice nostra trāsmisimus,] dignitatem: ac si qui forte ciuitatum suarum * splendore confisi, aliquid sibi tentauerint vsurpare, hoc qua dignum est constantia retundatis.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Vtraque pars Canones proponat. Paschasinus reuerendissimus episcopus, vicarius sedis apostolicæ, recitauit.

Trecentorum decem & octo sanctorum patrum Canon sextus. ^B Quod ecclesia Romana semper habuit primatum. Teneat * autem & Ægyptus, vt episcopus Alexandria omnium habeat potestatem, quoniam & Romano episcopo hæc est consuetudo. Similiter autem & * qui in Antiochia constitutus est, & in ceteris prouinciis, primatus habeant ecclesiæ ciuitatum ampliorum. Per omnia autem manifestum sit, quod si quis præter voluntatem metropolitani episcopi fuerit ordinatus, hunc ita- tuit hæc sancta Synodus non debere esse episcopum. Sane si communi consensui & rationabiliter probato, & secundum

Αἰπὸν ἀρχιδιάκονον τῆς Κωνσταντινουπολιτῶν ἐκκλησίας εἶπεν· εἰ πρὸς τοῦτου τῆς κεφαλῆαιου ἐντολας εἰληφασίνας, προσενέγκωσι. Βονιφάπιον ὁ διαβέσατ πρεσβύτερον εἶπεν· ὁ μακαριώτατ καὶ ἀποστολικὸς Ἐπίσκοπος μετὰ πολλὰ καὶ τῆτο ἡμῶν ἐντέλατο. καὶ δὸς τῆς χάρτου ἀνέγνω.

Τὸν ὄρον τῶν ἀγίων πατέρων μηδεμίᾳ περσπεῖα ἐλαττοῦσαι ἢ μειοῦσαι. Φυλαττέωσι Βιγαρουῦ τῆς ἡμετέρου περσώπου ἢ ἀξία πᾶσι Σύποις ἐν ἡμῶν· καὶ ἄνεσ τυχόν πεποιθότες διωδμή τῶν ἰδίῶν πόλεων, παρασαλεῦσαι ἐπεχέρησαν, τοῦτοις ὑβδαλλέωσι καὶ τὸ πῶ δικαίᾳ πρέπον.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· ἐκάτῳ μέρει τῶν κανόνας περβαλλέτω. Παχασίνον ὁ διαβέσατ Ἐπίσκοπος καὶ ποποθηρητῆς ἀνέγνω.

Τῶν τελακοσίῶν δέκα καὶ ὀκτὸ ἀγίων πατέρων κανὼν ἐκτὸν· ἡ ἐκκλησία Ρώμης πάντοτε ἐχε τὰ περσπεῖα. ἐχὲ Βιγαρουῦ καὶ ἡ Αἴγυπτος, ὡσεὶ τῶ Ἐπίσκοπον Αλεξάνδρείας πάντων ἐχὲν ἰξουσίαν, ἡ τῶ καὶ τῶ Ρώμης Ἐπίσκοπος τῆτο σωήδης ὄσιν. ὁμοίως καὶ τῶ τῶν Ἀντιόχων, καὶ ἐν τῆς ἀλλῶν ἐπαρχαῖς, τὰ περσπεῖα σωξέωσι τῆς ἐκκλησίας. * καὶ τῆτο δὲ περσδηλῶ, ὡς εἰ ἕς χωεῖς γνώμης τῆς μητροπόλιτου ἡμετέρι Ἐπίσκοπος, τῶ τοιοῦτον ἢ σωῶσθ ἢ μεγάλη ὄρεσε μὴ δεῖν εἶναι Ἐπίσκοπον. ἐὰν μὲν τῶ ἢ ἐκείνων πάντων γνώμη ἄλογον εἶη, καὶ τῶ κανόνα

*potentia

*igitur

*in Antiochia, & in aliis prouinciis, primatus ecclesiis conferuatur.

447.

ANNO CHRISTI 451.

ἐκκλησιαστικόν, δύο δὲ ἢ τρεῖς δι' οἰκίαν Φιλονεικίαν ἀντιπλέωσι, κρατείτω ἢ τῆς πλείονων ψήφῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνήθεια κεκατέθηκε, καὶ παρὰ παλαιαῖς δεξαμάδα ὅτιν, ὡς καὶ ἐν Αἰλία ἐπίσκοπον ἡμαῶνται, ἐχέτω πάλιν ἀκολουθίαν τῆς ἡμῶν, τῆ μητροπόλει σωζόμενον τῆ οἰκίου ἀξιώματι.

Κωνσταντῖνος σκηπτέριον ἀπὸ βιβλίου ἐπιδοθέντος παρὰ Αἰτίου δεξιακίου ἀνέγνω.

Τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων κωνσταντῖνου τῆς δεξαμάδα ἐστὶν κρατείτω, τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς ἐν Αλεξάνδρειας ἐπίσκοπον πάντων ἔχον Ἰεροσόλειαν, ἔπειδὴ καὶ τῶ ἐν Ρώμῃ ἐπίσκοπος τῆτο συνήθως ὅτιν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶ ἐν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις, τὰ πρεσβεῖα σώζονται ταῖς ἐκκλησίαις. καθόλου δὲ πρεσβεῖον ἐκείνο, ὅτι εἰ τις χωρὶς γνώμης τῆς μητροπολίτου γένοιτο ἐπίσκοπος, τῆτον ἢ συνοδὸς ἢ μεγάλη ὄλεσε μὴ δεῖν εἶναι ἐπίσκοπον. ἐὰν μὲν τοι τῆ κοινῇ πάντων ψήφῳ βλάβῃ οὐσί, καὶ κτ' κανόνα ἐκκλησιαστικόν, δύο ἢ τρεῖς δι' οἰκίαν Φιλονεικίαν ἀντιπλέωσι, κρατείτω ἢ τῆς πλείονων ψήφῳ.

Ὁ αὐτὸς σκηπτέριον ἀνέγνω ἀπὸ τῆ αὐτῆ βιβλίου συνοδικῶν τῆς διδασκίας συνοδου. Ταῦτα ὄλεσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡμεῖς θεοδωτοῦ ἐλθόντες ἑκατὸν πενήκοντα ἐπίσκοποι ἐκ διαφόρων ἐπαρχῶν κτ' κλησὶν τῆς θεοφιλέστατου βασιλέως Θεοδοσίου, ἐπὶ Νεκταρίου ἐπίσκοπου Κωνσταντι-

ecclesiasticam regulam statuto, duo aliqui aut tres per contentionem suam contradicant, illa obtineat sententia, in qua plures fuerint numero [sacerdotes.] Quoniam vero mos antiquus obtinuit & vetusta traditio, ut etiam Aelia, id est, Hierosolymorum episcopo deferatur, habeat consequenter honorem suum: sed metropolitanus sua dignitas salua sit.

Constantinus deuotus secretarius diuini consistorii, ex dato codice ab Aetio archidiacono Constantinopolitanorum sanctissimæ ecclesiæ, recitauit.

Regula sexta trecentorum decem & octo sanctorum patrum. Antiquæ consuetudines teneant in Ægypto, ut Alexandrinus episcopus omnium habeat potestatem, quoniam & Romano episcopo hæc consuetudo est. Similiter autem & Antiocheno, & in aliis prouinciis, primatus habeant ecclesiæ ciuitatum. Vniuersaliter autem illud manifestum est, quia quisquis præter voluntatem metropolitani fiat episcopus, hęc sancta Synodus definiuit non debere esse episcopum. Sane si communi omnium consensui rationabiliter probato, & secundum ecclesiasticam regulam statuto, duo aliqui vel tres per contentionem suam contradicant, definitio obtineat plurimorum.

*Synodicum primi Concilii sub Nectario episcopo Constantinopolis, episcoporum centum quinquaginta. Hęc constituerunt episcopi qui in Constantinopolim Dei gratia conuenerunt ex diuersis prouinciis, secundum euocationem Dei amantissimi principis Theodosii, sub Nectario episcopo Constantinopo-

*in Antiochia,

*sententia

*Idem secretarius relegit ex eodem codice synodicum secundæ Synodi.

*improbati

litano: Non*recufari fidem, neque regulas trecetorum decem & octo patrum qui in Nicæa Bithyniæ cōvenerunt, sed maneat illa*propria. Et anathematizentur omnes hærefes, & proprie Eunomianorum, vel diflimilem Filium Patri credentium, & Arianorum, [feu Eudoxianorum, & Semiariorum,] feu Pneumatomachorum, & Sabellianorum, & Marcioniftarum, & Photinianorum, & Apollinariftarum. Epifcopi autē*super dicecefim, quæ trans finem sunt ecclefiarum, non transcendant, neque confundant ecclefiarum; sed fecundum regulas, Alexandria quidem epifcopus ea folum quæ funt in Ægypto, difponat; orientis autem epifcopi orientem folum gubernent: feruatis* autem primatibus, fecundum Canones Nicænos, Antiochenæ ecclefiæ: & epifcopos Afianæ dicecefis Afianam dicecefim tātummodo gubernare, & Ponticōs Ponticam, & Thraciæ Thraciam folum. Ineuocatos autem epifcopos*super dicecefim, vel pro ordinatione, vel pro aliis ecclefiasticis*ordinationibus nullatenus aduenire: feruata autem fuprafcripta de prouinciis vel regionibus regula, manifestum eft, quia* fecundum vnamquæque prouinciam eiufdem Synodus prouinciæ gubernatura eft, fecundum ea quæ in Nicæa funt conftituta. Eas autem quæ funt in barbaris gentibus, Dei ecclefiarum gubernari oportet fecundum hanc, quæ*per patres confuetudo tenet. ^h Epifcopum tamen Constantinopolitanum habere primatus honorem poff Romanum epifcopum, propterea quod fit noua Roma,

*firma.

1. contra Spiritum sanctum pugnantium.

*vltra dicecefim, ad ecclefiarum que funt vltra terminos, non

*honoribus primatus,

*vltra

*negotiiis null.

*vniufcuiusque prouinciæ res eiufdem

*patrum tempore confuetudo tenuit.

νο πόλεως μη ἀπειθεῖται τῶ πῖσιν, μηδὲ
 ἑὸν κανόνας τῶν πατρῶν τῶν τετρακοσίων
 δέκα καὶ ὀκτώ, τῶν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας
 συνελεθέντων, ἀλλὰ μόνον ἐκείνων
 κωλύει καὶ ἀναθεματικῶν πάντων
 αἵρεσιν, καὶ ἰδικῶς τῶν τῶ Εὐνομιανῶν,
 εἰπω ἀνομιῶν, καὶ τῶν τῶν Ἀρειανῶν,
 ἠγροῦ πνευματομάχων, καὶ τῶν τῶν
 Σαβελλιανῶν, καὶ τῶν τῶν Μαρκιωνιστῶν,
 καὶ τῶν τῶν Φωτινιανῶν, καὶ τῶν τῶν
 Ἀπολλιναριστῶν. ἑὸν δὲ ὑπὲρ τῶν διοικήσεων
 ἐπισκόπων ταῖς ὑπεροχῆς ἐκκλησίας
 μὴ ἐπιβάλλειν, μηδὲ συγχέειν
 ταῖς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἑὸν κανόνας,
 ὅ μόνον Ἀλεξανδρείας ἐπισκόπον τὰ ἐν
 Αἰγύπτῳ μόνον οἰκονομεῖν, ἑὸν δὲ
 τῆς ἀνατολῆς ἐπισκόποις τῶ ἀνατολῆ
 μόνον διοικεῖν. Φυλακιοῦ μόνον
 τῶ ἐν τοῖς καινοῖς τοῖς καὶ Νικαίαν
 πρεσβείαν τῆ Ἀντοχείας ἐκκλησία. καὶ
 ἑὸν τῆς Ἀσιανῆς διοικήσεως ἐπισκόποις
 τὰ καὶ τῶν Ἀσιατικῶν διοικήσεων μόνον
 οἰκονομεῖν, καὶ ἑὸν τῆς Ποντικῆς
 τὰ τῆς Ποντικῆς μόνον, καὶ ἑὸν τῆς Θρακικῆς
 τὰ τῆς Θρακικῆς μόνον ἀλλήτοις δὲ
 ἐπισκόποις ὑπὲρ διοικήσεων μὴ ἐπιβάλλειν
 ἐπὶ χρονοῖς, ἢ πῶν ἄλλαις οἰκονομίας
 ἐκκλησιαστικῆς. Φυλακιοῦ μόνον
 ὅ τῶ γεγραμμένου παρὰ τῶν διοικήσεων
 κανόνος, βίβλων, ὡς τὰ καθ' ἑκάστω
 ἐπαρχίαν ἢ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διοικήσεως,
 καὶ τὰ ἐν Νικαίᾳ ὡρισμένα. ταῖς
 δὲ ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἔθνεσι τῶ θεοῦ
 ἐκκλησίας οἰκονομεῖσθαι καὶ καὶ τῶ
 κρατήσεσθαι σωθήσθαι ἐπὶ τῶν πατέρων
 ὅ μόνον τοῖς Κωνσταντινουπόλεως
 ἐπισκόποις ἔχειν τὰ πρεσβεία τῆς ἡμετέρας
 καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπισκόπων, διὰ τὸ εἶναι
 αὐτῶν νέαν Ῥώμην.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

Οἱ ἐπὶ δόξα τῷ ἀρχοντες εἶπον

Ἰσοζαβιανὸς τῷ ἀναγνωστῆρι πῶμα ἐν τῇ τῆς Ἀσιανῆς διοικήσεως καὶ Ποντικῆς οὐνάτωρι ἐπίσκοποι λεγέτωσθε, εἰ γὰρ οὐκ εἶα γνώμη, ἢ ἀνάγκη ὑμῶν αὐτῶν ἰσοζαβιανῆς, ἰσοζαβιανῆς καὶ ἀφελθόντων αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ, Διογῆνης ὁ ἀλαβείατος ἐπίσκοπος Κυζίκου εἶπεν· Δὲ γνώμης ἰσοζαβιανῆς, οὐκ ἐνόησον τῆς θεοῦ.

Φλωρέντιος ἐπίσκοπος Σαρδείων εἶπεν· οὐδὲ μίαν μοι ἀνάγκη ἐπέχθη, ἀλλ' ἐκούσιως ἰσοζαβιανῆς.

Ρωμαῖος ἐπίσκοπος Μύρων εἶπεν· ἐκ ὑποθέσεως ἐγὼ ἡδέως ἔχω ὑπὸ τῆς καθέδρου Κωνσταντινουπόλεως εἶναι, ὅτι καὶ αὐτὸς με ἐπίμυσε, καὶ αὐτὸς με ἐχρηστοποίησεν. ἐμοὶ δὲ καὶ φαίνεται, καὶ δὲ γνώμης ἰσοζαβιανῆς.

Καλογερὸς ἐπίσκοπος Κλαυδιουπόλεως εἶπε· καὶ γνώμῳ τῆς ἀνωτάτων πατέρων τῆς ἰδέας γνώμη ἰσοζαβιανῆς, μὴ ἀνάγκη εἶναι.

Σέλβκος ἐπίσκοπος Ἀμασίας εἶπε· καὶ ἐμοὶ τρεῖς ἐπίσκοποι ἐχρηστοποίησαν ὑπὸ τῆς καθέδρου τούτου καὶ ἄλλων ταῦτων τῶν ἀκολουθίαν, ἠκολούθησα καὶ νῦν ἐκούσιως ἐποίησα, βουλόμην εἶναι ὑπὸ τῆς καθέδρου τῆς θεοῦ.

Ελευθέριος ἐπίσκοπος Καλχιδόνος εἶπεν· ὅτι καὶ ἐν τῇ κανόνων, καὶ ἐν τῆς παραλαβούσης συνουσίας, ἔχθη δίκαια ταῦτα ὁ Κωνσταντινουπόλεως καθέδρος, μὴ ἡδονῆς ἰσοζαβιανῆς.

Πέτρος ἐπίσκοπος Γαγγρών εἶπε· καὶ ἐμοὶ τρεῖς ἐχρηστοποίησαν ὑπὸ τῆς βασιλευσῆος πόλεως, καὶ γὰρ μετ' αὐτῶν ὁμοίως. καὶ

Gloriosissimi iudices dixerunt : Hi qui relecto tomo subscripserunt Asiani & Pontici sanctissimi episcopi dicant, si voluntate propria, vel imposita sibi aliqua necessitate coacti subscripserunt. Et transeuntibus in medio Ponticis & Asianis episcopis qui subscripserunt, Diogenes reuerendissimus episcopus Cyzici dixit : * Coram Deo, cum voluntate subscripsi.

Florentius episcopus Sardium Lydiae dixit : Nulla mihi illata est necessitas, sed sponte subscripsi.

Romanus episcopus Myrorum dixit : Non sum coactus. Ego gratum habeo sub sede Constantinopolitana esse, quoniam & ipse me honorauit, & ipse me ordinauit. Mihi iustum videtur, & voluntate subscripsi.

Calogerus episcopus Claudiopolis Honoriadis dixit : Secundum sententiam sanctorum patrum centum quinquaginta, voluntate propria, non coactus subscripsi.

Seleucus episcopus Amasiae dixit : Ante me tres sunt ab hac sede ordinati episcopi ; & * inueniens hanc consequentiam, & ego secutus sum. Et nunc propria voluntate feci, sub hac sede esse volens, [quia & prouidetur mihi.]

Eleutherius episcopus Calchedonenfis dixit : Sciens quia & per Canones & per consuetudinem praecedentem habet hac iura Constantinopolitana sedes, cum * voluntate subscripsi.

Petrus episcopus Gangrorum dixit : Ante me tres sunt ordinati a sede regiae ciuitatis, & ego post * tantos similiter. Et

* Tamquam coram

* cum hunc ordinem inuenissem, &

* voluptate

* eos

ob hoc consensu his quæ confuetudo habuit, & sponte subscripsi.

Nunechius episcopus Laodiceæ dixit: Gloria sedis Constantinopolitanæ, gloria nostra est. Huius enim honoris nos sumus quoque participes, quoniam sollicitudines nostras suscipit: & * diligimus ut vniuscuiusque prouincia metropolis a sede hac ordinetur. vnde & sponte subscripsi.

* gratum habemus

Marinianus episcopus Synnadorum dixit: Cum sint & priores mei a sancta sede Constantinopolitanæ ecclesiæ ordinati, & ego ipse quoque per eam, sponte subscripsi, quoniam & Canones primatum præbent Constantinopolitanæ sanctissimæ sedi.

* obsequio,

Pergamius episcopus Antiochiæ Pisiadiæ dixit: Et propria voluntate subscripsi, & in omnibus sanctissimum archiepiscopum regis ciuitatis nouæ Romæ in honore & * cura, sicut patrem præcipuum, habere nos conuenit. Hoc solum rogo, ut si qua aut per eorum sanctitatis ignorantiam, aut per subreptionem inueniuntur agi, pro eius gloria, vel pace sanctarum ecclesiarum, & eius ad Deum * coram omnibus comprobatione, hæc tamquam coram patre discutiantur atque seruentur.

* apud omnes com-médatione,

Critonianus episcopus Aphrodisiadis dixit: Ex propria voluntate subscripsi, sequens intentionem sanctorum patrum, & debitor huius sedis existens, * quoniam & ego ordinatus sum, & priores mei, & omne patrocinium ecclesiæ nostræ * promeretur.

* a qua

* consecuta est.

διὰ τὸ σπειόμενον, ὡς σπειόμενον ἔχων καὶ ἐκουσίας ὑπογράψα.

Νουέχιος ἐπίσκοπος Λαοδικεῖας εἶπεν· ἡ δόξα τοῦ θεοῦ Κωνσταντινουπόλεως, δόξα ἡμῶν ὅτι· τῆς ἱερωσύνης ἡμῶν καὶ ἡμεῖς μετέχομεν, ἐπὶ καὶ τὰς μελέμας ἡμῶν ἀναδέχεται καὶ ἀγαπᾷ, καὶ ἐκαστὴν ἐπιερχομένην μητροπόλιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πότου χροτονεῖται. ὅθεν καὶ ἐκὼν ὑπογράψα.

ANNO CHRISTI 451.

Μαρινιανὸς ἐπίσκοπος Συνοδάδων εἶπεν ὡς καὶ τῶν πατρῶν χροτονεῖται ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιεπισκοπῆς θεοῦ, καὶ ἐμὸς δὲ αὐτῶν, ἐκουσίας ὑπογράψα. ἐπὶ καὶ τὰ κανόνες τὰ πρεσβεία παρέχουσι τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιεπισκοπῆς θεοῦ.

Περγάμιος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας εἶπε· καὶ οἰκεία γνώμη πλὴν ὑπογράψω πεποίημαι, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁμοιωτάτοις ἀρχιεπισκοπῶν τῆ βασιλευσσης νέας Ρώμης διὰ τῆς καὶ δεσποτίας, ἀπεπαρθεῖσαι ὄντα, ἔχον ἡμᾶς προσήκον ὅτι. ποσοδον δὲ μόνον ἀξίως, ὡς εἴπαν ἡ καὶ ἀγνοίαν τῆς αὐτῶν ὁμοιωτός, ἡ συναρπαγῆν, διελκοῖν ἀρπαγῆν, ὑπὸ τῆς αὐτῶν δόξης, καὶ τῆς εἰρήνης τῆς ἀγιωτάτων ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς πατρῶν θεοῦ αὐτῶν πᾶσιν διδοκμήσεως, ταῦτα, ὡς ἐπὶ πατρῶν, ἐξετασθῆναι καὶ φυλαχθῆναι.

Κριτωνιανὸς ἐπίσκοπος Ἀφροδισιάδων εἶπεν· διὰ οἰκείας γνώμης πλὴν ὑπογράψω πεποίημαι, ἀκολουθῶν τῷ σκοπῷ τῶν ἀγιωτάτων πατέρων, καὶ χρωσῶν τῷ θεῷ πότῳ, ἐφ' ᾧ καὶ γὰρ ἐχροτονήθειν, καὶ πατρῶν ἐκουσίας ἡ ἐκκλησία ἡμῶν τεύχεται.

Euse-

ANNO CHRISTI 451.

Εὐσέβιος Ἐπίσκοπος Δορυλαίου εἶπεν· ἐκὼν ὑπογράψα, ὅτι καὶ τὸ κανὼνα ἔβητον τῷ ἀγιωτάτῳ πάπῃ ἐν Ρώμῃ ἐγὼ ἀθέγων, παρόντων τῶν κληρικῶν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀπεδέξατο αὐτόν.

Ἀντιόχος Ἐπίσκοπος Σινώπης εἶπεν· ἐκὼν ὑπογράψα, ἀκολουθήσας τῷ μητροπολίτῃ μου, καὶ τῷ κανόνι τῶν ἑνῶν.

Οἱ λοιποὶ ἐβόησαν· ἐκόντες ὑπογράψαμεν.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἀρχόντες εἶπον· ἀναγνωδιστῶν τῶν ὑπογραφῶν, καὶ τῆς ἐκείνου τῆς ὑπογραμμῶν καταθέσεως φανεραὶ χηρομυθίαι, αἵς οὐδεμιᾶ ἀνάγκῃ, ἀλλὰ γνώμῃ οὐκ εἰς ὑπογράψαν, ὅτι μὴ ὑπογράψαντες οὐκ ἔσονται Ἐπίσκοποι ἢ διδασκοῦσιν;

Εὐσέβιος Ἐπίσκοπος Ἀγκύρας εἶπεν· ἐγὼ ἐμὸν λόγον ἔχω εἶπεν, οὐδὲν ὡς κέλευμα φέροντα τῇ κοινότητι. ὅτι παντελῶς ἀπέχω τῆς Ἐπιθυμείν χροτονείν, ὅτι παραμύθων ἐδήλωσα. ὁ δὲ δευτέρως καταδέχμενος ὁσώτατος Ἐπίσκοπος, καὶ τὸ πρὸς τοῦτου ἐγὼ ἐχροτονήσα. ἀπαντα τῶν πόλις ἤλθε πρὸς ἐμὲ εἰς τὴν Ἀγκυραν, καὶ ἐκόμισαν τὰ ψήφισματα. ἀπεκρινάμεν αὐτοῖς, λέγων· ἐγὼ ἐκ ἐμῆ τῆς Ἐπιθυμωμένων χροτονείν. ἀνεμίμητοκόν με τῶν πρὸς τῶν χροτονηθέντων παρὰ τῆς Ἀγκυρανοῦ Ἐπισκόπου, ἐνός, δευτέρου, τρίτου. ἐγὼ εἶπον· ὅσα μοι ἐὰν λέγετε, ἐγὼ ἐμαυτὸν δέχομαι ἐκ ἐμῶν. καὶ ταῦτα ἐρχονται, παρακαλοδοσι μακάριον Πρόκλον. καὶ ἐν τῷ λέγειν αὐτόν, Φίλιππον πρεσβύτερον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας εἶπεν·

Eusebius episcopus Dorylæi dixit: Sponte subscripsi, quoniam & hanc regulam sanctissimo papæ in vrbe Roma ego relegi, præsentibus clericis Constantinopolitanis, eamque suscepi.

Antiochus episcopus Sinopæ dixit: Sponte subscripsi, sequens metropolitam meum, & regulam centum quinquaginta.

Ceteri reuerendissimi episcopi clamauerunt: Sponte subscripsimus.

Gloriosissimi iudices dixerunt: Relectis subscriptionibus, & vniuersuiusq; subscribentium depositione manifestata; quia nulla necessitate, sed voluntate propria subscripserunt; hi qui non subscripserunt sanctissimi episcopi, quid edocent?

Eusebius episcopus Ancyra Galatiæ dixit: Ego meum dicturus sum verbum, nullum in commune præiudicium faciens. Quoniam penitus desisto a desiderio ordinationis, rebus ostendi. Petrus etenim episcopus, qui modo testatus est, de Gangris est episcopus. Ante hunc enim qui fuit, ego ordinavi. Omnis enim ciuitas ad me venit in Ancyra, decreta portantes. Respondi eis, dicens: Ego non sum ex iis qui ordinare desiderant. Commemorabant vero mihi priores, qui fuerant ordinati ab episcopo Ancyranorum, duos aut tres. Ego dixi: Quæcumque mihi dicatis, ego meipsum iudicio non submitto. Post hæc veniunt rogantes beatum Proclum. Et cum diceret, Philippus reuerendissimus presbyter Constantinopolitane sanctæ ecclesiæ dixit:

* desisto

* etiam

* vnum, alterum, tertium. * in iudicio non conticio.

ANNO CHRISTI 451.

Religiositas tua scripsit de Calinico, & post sanctitatem tuam Petrum ordinavit beatus Proclus. Eusebius episcopus Ancyrae dixit: Direxit beatus Proclus ad me scripta. Ordinaui eum. Hoc totum allegatio non est, sed mea voluntatis probatio, vt post haec inferam quod peto, vel
 * f. ad * id quod contradico. Profectus sum in Gangra, inthronizavi episcopum. Sic euenit, vt moretur intra paucos dies. Rursum omnes de ciuitate adeuntes rogabant vt fieret alter episcopus. Dixi, haec ipsa vobis & nunc respondeo: Ego non desidero ordinare. Respicientes meum * in his rebus fastidium, venerunt Constantinopolim, & deduxerunt dominum Petrum, qui nunc confessus est. Hoc ergo sit pro mea testimonio voluntatis, & quod ego ordinare non cupio. Rogo autem, vt ciuitates pro ordinationibus non soluant. Si enim non in ciuitatibus ipsis hi qui eliguntur a ciuitate, ordinantur, a Synodo prouinciae comprobati, soluuntur substantiae. Et hoc probatum habeo, qui pro eo qui ante me fuit, multa reddidi debita. Philippus presbyter dixit: Ex regula * hoc interemptum est. Haec legibus & regulis * interempta sunt. Altaria munda sunt. Eusebius episcopus Ancyrae dixit: * Propter Deum, opinio clara est sanctissimi episcopi Anatolii. sed nullus immortalis existit.

Anatolius episcopus Constantinopolis dixit: A quo ordinatus es ipse? Eusebius dixit: Hic malo meo repertus sum, & ordinatus a beato Proclo. Thalassius episcopus Caesa-

η θεοσβεία σου ἐγραψα πρὸς Καλλινίκου· μὲν δὲ πρὸς θεοσβεῖαν σου, Πέτρον ἐχρητόνησεν ὁ μακάριος Πρόκλος. Εὐσέβιος Ἀγκυραεὺς εἶπεν· Ἐπιστέλλει ὁ μακάριος πρὸς ἐμὲ ἐχρητόνησαι αὐτόν. ταῦτα πάντα ἐκ ἐστὶ δικαιοδογία, ἀλλὰ διὰ τὸ δέξις τῆς ἐμῆς πρῶτα ἀφίσεως ἵνα μὴ ταῦτα ἐπαχάρω, τὰ αὐτῶν ἢ πρὸς πᾶσιν ἢ λέγω. ἀπῆλθον εἰς τὴν Γάγγραν, ἐνεθρόνισα τὸν ἐπίσκοπον. οὕτως συνέβη, ἀπέθανεν ἐν τῷ ὀλίγῳ ἡμερῶν· πάλιν πάντες τῆς πόλεως προσελθόντες μοι, παρεκάλουν, ὥστε ποιῆσαι ἄλλον ἐπίσκοπον. τὰ αὐτὰ ἡμῖν ἀποκρίνομαι καὶ νῦν· ἐγὼ ἐκ ἐπιθυμῶν χροτονεῖν. θεασάμενοι δὲ ἐμὲ πρῶτα ἔρπον ἐπὶ τούτῳ, ἦλθον ἐπὶ Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἤγαγον τὸν κῶλον Πέτρον, τὸν νῦν κατὰ δέξιμον. ταῦτα μὲν οὐκ ἔσω μετρητὰ τῆς ἐμῆς πρῶτα ἀφίσεως, καὶ ὅτι τὰ χροτονεῖν ἐκ ἐπιθυμῶν. ὁρα καλῶς, τὰς πόλεις διὰ χροτονεῖαν μὴ λύεσθαι. ἐάν * μὲν γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῆς ἡμετέρας παρα τῆς πόλεως, χροτονεῖται παρά τῆς συνόδου τῆς ἐκείνης ἐκ δόξης ἐμῆς, ἀπὸ τῆς αἰουσίαις. καὶ διὰ τὴν πείρασ ἐμὴν, ἐπὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ πολλῶν ὀκλήων ἀπέδωκασι. Φίλιππος πρεσβυτέρος εἶπεν· διὰ τὴν κανόνος ταῦτα ἀνήρηται. ταῦτα νόμοις καὶ κανόσιν ἀνήρηται. καθάρσεις τῶν θυσιῶν. Εὐσέβιος Ἀγκυραεὺς εἶπε· διὰ τὸν θεὸν λαμπρὰ ἡ ἐπισημῆς τῆς ἀγιωτάτου δεξιμοσκόπου Ανατολίου. ἀλλ' οὐδεὶς ὄσεν ἀθάνατος.

Anatolius episcopus Constantinopolis dixit: Eusebius dixit: Hic malo meo repertus sum, & ordinatus a beato Proclo. Thalassius episcopus Caesa-

* f. ad

* in hac re proposito,

* hac sublati sunt.

* sublata

* Per Dei gratiam,

ANNO CHRISTI 451.

* in hac re proposito,

* in hac re proposito,

* hac sublati sunt.

* sublata

* Per Dei gratiam,

Hæc a nobis inspecta sunt. Quæ autem sibi videantur, sanctum & vniuersale Concilium docere dignetur.

Reuerendissimi episcopi clamauerunt: Hæc iusta sententia: hæc omnes dicimus, hæc omnibus placent: hoc iustum decretum. Quæ constituta sunt, valeant. Hæc iusta sententia. Omnia ordinate decreta sunt. Supplicamus, dimitte nos. Per salutem imperatorum dimitte nos. Omnes in hac sententia permanemus, omnes eadem dicimus.

Lucentius reuerendissimus episcopus [vicarius sedis apostolicæ] dixit: Sedes apostolica * nobis præsentibus humiliari non debet: & ideo quæcumque in præiudicium Canonum vel regularum hesternæ gesta sunt nobis absentibus, sublimitatem vestram petimus, vt circumduci iubeatis: sin alias, contradictio nostra his gestis inhæreat, vt nouerimus quid apostolico viro * vniuersalis ecclesiæ papæ referre debeamus: vt ipse aut de suæ sedis iniuria, aut de Canonum euersione possit ferre sententiam.

[Ioannes reuerendissimus episcopus Sebastie dixit: Omnes in sententia vestræ magnificentie permanemus.] Illustrissimi iudices dixerunt: * Quod interlocuti sumus, * tota Synodus approbauit. *

* præcepit nobis præsentibus omnia fieri: &

* & totius ecclesiæ præcipuo episcopo

* Quæ inter omnia Latine, legi, legimus, legit.

ταῦτα παρ' ἡμῶν ἐσοπήθη. τὰ δὲ παρεστώμεθα αὐτῇ, ἢ ἀγία καὶ οἰκουμένη σὺν ὁδοῦ διδάξαι κατὰ ζωοταῖω.

Οἱ ἀλαβείστοι Ἐπίσκοποι ἐβόησαν· αὐτῇ δικαία ἡ Φοῦς ταῦτα πάντες λέγομεν· ταῦτα πάντων ἐρέσκει. αὐτῇ δικαία κελίς· τὰ τυπωθέντα κρατήτω. αὐτῇ δικαία ἡ Φοῦς· πάντα δεόντως ἐτυπώθη. δεόμεθα, ἀπολύσατε ἡμᾶς. τίμω σωτηρίαν τῆς βασιλείων, ἀπολύσατε ἡμᾶς, πάντες τῇ δόξῃ φάσι ἐμμένοντες, πάντες τὰ αὐτὰ λέγομεν.

Λακλιώσιος Ἐπίσκοπος εἶπεν ὁ ἀποστολικὸς θρόνος ἡμῶν παρόντων παρῆναι ἐταξε πάντα παραστήσει. καὶ διὰ τούτο, εἴ ποτε παρὸς τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ κανόνων τῆς χάριτος ἡμεῖς ἐπαχθῆμεν ἀπόντων ἡμῶν, τίμω ὑμεῖς ἔσαν ὑποφωτιστὴν αἰσθητῶν, ὥστε κελίσι παρῆναι ἀμετῶν· * ἵνα μὴ φιλονεικία τις εἴη ἡμῶν ἐκείναι τοῖς τοῖς ὑπομνήμασιν, * ἀλλὰ γνώσκων ἡμᾶς σαφῶς, ἵνα τῷ ἀποστολικῷ καὶ πάσης ἐκκλησίας παρῆναι Ἐπίσκοπο ἐνεκείνῃ ἵνα αὐτὸς ἢ παρὸς τῆς οἰκίας τῆς θεοῦ ὑβρεως, ἢ παρὸς τῆς ἀνάγκης τῆς κανόνων διωχθῆμεν ἀποφωτιστά.

Οἱ ἐνδοξότατοι ἄρχοντες εἶπον· ὅσα διελαλήσαμεν, πάντα ἢ σὺν ὁδοῦ ἐκέρχον.

ANNO CHRISTI 457.

* τὰ αὐτὰ αἰσθητῶν αἰσθητῶν αἰσθητῶν

ANNO
CHRISTI
451.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ Ω ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
ΕΝΙΑ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΑ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΝ.

TERTIA PARS,

IN QVA CONTINENTVR NONNVLLA
ad Concilium spectantia, & alia quæ post
Concilium acta sunt.

Προσφωνητικὸς παρὰ τῆς ἁγίας σω-
δοῦ πρὸς τὸν βίλαβέσιον καὶ
Φιλόχειν βασιλέα Μαρκιαν-
όν.

*Allocutio sancti & uniuersa-
lis Calchedonensis Concilii,
ad Marcianum piissimum
& amatorem Christi impe-
ratorem.*

Ὅτι οὐ καινομηρίδι τε καὶ κτ' τῆς ἐν
Νικαίᾳ πίστεως, νυνὶ ὁ ἀγιώτα-
τος δρχιεπίσκοπος Δεὸν ἐποίη-
σατο πῶς ἤπιστολῶν πῶς πρὸς
τὸν ἐν ἁγίοις Ἐπίσκοπον τῆς βασι-
λίδος Κωνσταντινουπόλεως Φλα-
υιανόν, ἄλλὰ τοῖς ἁγίοις πατέρα-
σιν ἀκολουθῶν, τοῖς καὶ μτ' πῶς
μεγάλῳ συνόδῳ πῶς ἐν Νι-
καίᾳ τὰς κατὰ καιρὸν ἀναφύει-
σας αἵρέσεις ὁμοιοτρόπως ἐλέγ-
ξασιν.

*Quod non innouans aliquid
aduersus Nicenam fidem
nunc sanctissimus archiepi-
scopus Leo scripsit epistolam
ad sanctæ memoriæ Fla-
uianum Constantinopolita-
næ regie urbis episcopum,
sed sanctos patres secutus
sit, qui & post magnam
Synodum Nicenam hære-
ses quæ per unumquodque
tempus exorta sunt, simili-
ter refutauerunt.*

1.
ἩΝ ἄρα καὶ τῆς ἡμετέρας βα-
σιλείας ἐπέζησεν, τῆς τῆς ἰσση-
κίων ἐν τῇ τῶν θεῶν πρῶτον
ἐπιμελείας κατέρχεσθαι, καὶ πρῶ-
τον εἰς ἀσφάλειαν καὶ τῆς διαβολῆς συ-
κροῦσιν στρατόπεδον. ὅθεν ἀφ' ἧς ἡ-
μῶν ἐκ πλαγῆς ὁ θεὸς ἐπένοησε πρῶ-
μαχον, καὶ τῆς Ῥωμαίων πρὸς νί-
κῳ βίτῃ ἐπέσε πρῶτον, τοῖς τῆς ἁγί-
ου

1.
E T hoc vestrum decebat im-
perium, vt suæ circa subie-
ctos sibi prouidentia ex his quæ
ad Deum pertinent, initium su-
meret, & primo contra diabo-
lum pro pietate * militia conue-
niret. Vnde * nobis impenetra-
bilem in omni errore propu-
gnatorem Deus prouidit, &
Romanæ ecclesiæ papam ad vi-
ctoriam præparauit, doctrinis

*castra col-
ligeret
* vobis
Deus nul-
lius erro-
ris vulneri
patentem,
[scu, inuul-
nerabilem
errore] pro-
uinit pro-
pugnato-
rē, & Rom.

Aa iij

ANNO CHRISTI 451

*vndique

eum * per omnia veritatis accingens, vt quemadmodum feruens affectu Petrus, & hic affectu feruentiore decertans, omnem ad Deum sensum intelligentiamque perducatur. Sed ne quis fidei eius concordiam vitans, & propriae seductionis conuictionem celare contendens, quasi peregrinam quamdam & * ignoratam regulis, epistola eius seriem accuset, asserens quod non liceat * cuiquam exponere fidem prater patres qui apud Nicæam concorditer conueniunt: vnam * quidem esse velut principali loco trecentorum decem & octo patrum doctrinae confessionem, lex nobis ecclesiae praecipit, quam velut * commune sanctorum decretum, ad eorum qui vocantur in adoptionem filiorum, tradimus firmitatem. Aduersus autem eos qui veritati resistunt, * varia nobis certaminū causae tributa sunt, a piis viris congruenter adhibitae contra ea quae ab his fallaciter inferuntur. Et credentibus quidem sufficit ad vtilitatem fidei indiffusa perspectio, ad * confessionem pii dogmatis deuotos pertrahens animos. His autem qui doctrinam rectam peruertere moliantur, ad singula quae male pariunt, oportet occurrere, & eorum * obiectis congrua quaeque prouidere. Nam si omnes contenti essent fidei constituto, & pietatis semitam nulla inuouatione turbarent, deceret ecclesiae filios nihil * amplius excogitare, quam symbolo constat esse declaratum. Sed quia multi a recta linea per anfractus erroris exorbitant, nouum quoddam sibimet iter mendacii con-

θείας αὐτὸν πανταχόθεν θελοφύλαξας διδάξασιν· ἵνα, ὡς ὁ θεὸς τῷ πῶδω Πέτρῳ μαχόμενος, ἀπαντῶσθε θεὸν ἐφελκυσσάτω νόημα. ἀλλὰ μὴ τις τῆς πίστεως αὐτῶν πλὴν ὁμολογίας παραπούμενος, καὶ τῆς οἰκίας ἀπάτης ἐλευθερῶς ὁππῶς ἀκούσθην περιφρονησάτω, ὡς ἐν τῷ ἑνὶ λόγῳ, καὶ τοῖς κανόσιν οὐ νομομοιμένῳ τῆς ὁππῶς ἀλλοίωσεν τὴν πλὴν συντάξιν, ὡς ἐκ τῶν εἰρηναίων λέγων, ἐκείνῳ ἑναί πείσως παρά τῶν ἐν Νικαίᾳ τῶν πατέρων ἡμετέων. μίαν μὲν ἡμῶν ὡς κεφαλῆς τῶν τῶν τετρακοσίων δεκά καὶ ὀκτώ διδασκαλίαν ὁ τῆς ἐκκλησίας εἶναι ὑποστατικήν ἐκείνῳ νόμῳ· ἡμῶν, ὡς κοινὸν εἶναι ἀρχὴν συντάξιν, τοῖς μνημονίοις πείσως τῶν τῶν ὑποστάσεως ὑποστατικῶν ἀσφαλείαν. πείσως δὲ τῶν ἀντιφρουρῶν ποιητικῶν τῶν ἀρχῶν ἡμῶν ἀφορμῶν παρεδέδονται, τοῖς ὑπὸ αὐτῶν ὑποστάσεως ἐπαγομένους παρά τῶν ὑποστατικῶν * περιφρονησάτω. τοῖς μὲν ἡμῶν οἰκίαις θεοῦ πείσως ἀφέλειαν ἢ τῆς πίστεως ἀπελευθερῶν κατανόησις, εἰς συγκρατῆσιν τῶν τῆς ὑποστάσεως δογματικῶν τῶν ἀνωμοτουῦν πείσως σαφῶς· τοῖς δὲ τῶν ὀρθῶν διασφύρα πείσως διδασκαλίαν, δεῖ πείσως ἔχασιν ὡν αὐτοῖς ἡμετέων, πείσως παντῶν, καὶ ταῖς αὐτῶν μηχαναῖς ἀντιπῆσιν τῶν πείσως φρονησάτω. εἰ μὲν οὖν ἀπαντες τῶ τῆς πίστεως ἡμετέων συντάξι, καὶ τῆς ὑποστάσεως ἐκείνῳ, εἰδὲν τῶ τῆς ἐκκλησίας μηδὲν τῶ συμβόλω πείσως πνεοῖν εἰς ἀπόδοξιν. ὁππῶς δὲ πολλοὶ τῆς ὑποστάσεως πείσως τῆς πλάτης ὁδοῦ ἐκτρέπονται, καμῶν ἑναί πορείαν ἑαυτοῖς ὁππῶς πνεοῦντες τῶ ὑπο-

* a regulis alienam,

* fieri expositionem fidei, prater illam quae a patribus apud Nicæam facta est: * quippe esse

* commune a sanctis editam testamentum traditionis, ut eos de adoptione filiorum fecerunt faciamus. * varia n. c. subsidia tributa

* contentiendum dogmatis pietatis

* machinis apta opponere praesidia.

* ultra symbolum ad fidem faciendam excogitare.

* con-

ANNO CHRISTI 451. 15. L.

essentia confessione optime defudantes, & ostendentes quod vnam duarum personarum nobis essentiam fides ediderit, nequaquam Filii subsistentiam denegauerit. Iterum ait symbolum: Credo & in Spiritum sanctum: sufficientem intelligentiam, quod Spiritus sanctus Deus sit, piis mentibus tradens. Si enim similiter vt in Patrem & Filium, ita etiam & in Spiritum sanctum credere iussit; manifestum est quippe quod vt in Deum spem nos habere precipit, vnam naturam insinuans in Trinitate credentibus. Sed quia tunc fides simplicem de Spiritu sancto doctrinam protulit, nullo adhuc certamen afferente de eo: illi qui de Arii stirpe progeniti sunt, apud semetipsos hanc pestilentiam retinentes, veris refutationibus conuicti de Filio, in Spiritum sanctum suam blasphemiam transfulerunt, arbitrantur calumniam suam non posse * detegi, cum temerarie eum inter creaturæ vilia deputarent. Vnde qui defensionem veritati postea detulerunt, piis renifi argumentationibus, eorum penitus expulere contagia, Dominum illum & Deum ex Patre procedentem, secundum fidei * documenta declarantes. Sic igitur audaces aduersus diuinitatem, qui colore pietatis aduersus fidem simulato, regulam fidei subruebant, ab assertoribus Trinitatis capti atque protritii sunt. Sed quia etiam illa quæ bene de dominicæ incarnationis dispensatione probantur esse fide disposita, aliis hæretici malignis inuentionibus subuertere sunt moliti, iterum gratia & contra eorum ferale impetus nobis propugnatores veritatis ostendit, confidentius asserentes,

πρωτοῦ, καὶ ἀκινυώτες, καὶ μίαν
 ἵππ' δύο προσώπων ἡμῖν οὐσίαν ἠπί-
 σις ἔδειξεν, ἐκ αὐτῆς τῆς ὑοῦ τῆς ὑ-
 παρξιν παρεχόμενατο. πάλιν ἐφί-
 και εἰς τὸ πνῆμα τὸ ἄγιον. Ἐκοδο-
 σαν τοῖς βίσεβεισι τῆς τῆς πνῆματος
 θεολογίας ἀπαδοῦσα τῆς ἐννοιας. ἠ
 γρ ὁμοίως τῷ πατρὶ καὶ ὑοῦ, τῷ
 πνῆματι τῷ ἀγίῳ πιστῶν διαγορη-
 σαισα, δηλονότι ὡς εἰς θεὸν ἔχον τὰς ἐλ-
 πιδας ἐπέταξε, μίαν ἐν τεσσάρι φῦ-
 σιν τοῖς παραδεχόμενοις γνωρίζουσα.
 ἀλλ' ἐπέδησεν ἀπῆλῶ ἠ πίστις τιμι-
 καῦτα τῆς πνῆματος τῆς διδοσια-
 λίας ἔδειξεν, οὐδενὸς οὐπὼ πῶελ αὐ-
 τῆς προσελέγοντος, ὅτις Ἀρείου ἀσο-
 ρας ἐν ἑαυτοῖς τῆς λῆμῶν φυλαξάν-
 τες, τοῖς πῶελ τῆς ὑοῦ σενωδῶτες ἐλέ-
 χους, ἵππ' τὸ πνῆμα τῆς βλασφη-
 μίᾳ μετῶνείχαν, ἀναπόδεκτον αὐτοῖς
 εἶναι τῆς συγκοφαντίαν οἰόμενοι, καὶ τῆς
 τῆς κλίσηματ' ὠπέλειαν ἀπῶ τῶλμη-
 εῖος ἐπεφήμισαν. ὅθεν ὅ μὲν ταῦτα
 τῆς δληθείας ὑπῆρασίζοντες, τῆς αὐ-
 τῶν λῆμῶν τῆς ἀπημνησανῆς ἀπεσεί-
 σαντο, κῶρον αὐτὸ, καὶ θεὸν, καὶ πατέρα
 ἔχον τῆς ἐκπόρθωσιν, καὶ τῆς τῆς πί-
 σεως διανοίαν ἄστοφαίνοντες. οὐπὼ μὲν
 οὐὼ ὅ καὶ τῆς θεοπῆτ' ὠλμητῶν,
 βίσεβείας προσωπέω κατὰ τῆς πίσεως
 τῆς πῆσιν οὐρύπλοντες, τοῖς τῆς τεσσά-
 ρ' ὠ σμνηγόροις ἐδλωσαν. ἵππ' δὲ
 καὶ τὰ καλῶς τῆς πίσεως πῶελ τῆς οἰκono-
 μίας τεσσάρι, τῆς ἀπῶν ἐπῶροσκω-
 ελας ἀνατρέπῶν προσέδεικτο, πάλιν ἠ
 χῶεις καὶ πῶος τῆς τῶν τῶν ἐφοδῶν
 ἡμῖν ἀνέδειξε σῶατηροῖς, ἀκινυώτας,
 ὡς

conuincij, & audacter creaturæ humilitatē ipsi tribuerunt.

* sensum

ANNO CHRISTI 451.

ὡς ἐντελῆ τε καὶ θεῖα, καὶ τῆς τῆς θεοῦ
λόγου φιλανθρωπίας ἐπάξια τὰ πε-
ρὲ τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς συμβό-
λου τυχεῖν νοήματα. ἔφη γὰρ καὶ
ελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐν-
ανθρωπήσαντα. τῶ μὲν καταλθόντα,
τῶ ἐκούσιον τῆς ἁγίας ἑσπερά-
φοντα συγκατάβασην τῶ δὲ σαρκω-
θέντα, τῶ δὲ ἐν τῆς ἡμετέρας σαρ-
κὸς ἀνάληψιν ἑσπεράφοντα, καὶ τῶ
ἐκ παρθένου καθ' ἑνώσην ἁγνότητος
τῶ δὲ ἐνανθρωπήσαντα, τῶ δὲ ἁγίας λογί-
κῆς καὶ σώματι ἐν αὐτῇ τῆς ἡ-
μετέρας φύσεως συμπλήρωσιν παρε-
χόμενα. διὰ τὴν οὖν ὅπως πολυα-
θῆ τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ ποιητὴς
τῶ ἀπώλειαν ἐπένοησε, τῆς εἰς ἡμᾶς,
ὡς ἐχθρὸς, τῆς θεοῦ ἀφροσύνης τὸ κα-
τάλαμα ἀφάρπαξεν βουλόμενον,
καὶ τῶ μὲν ἐπέισε τῶ ἐκ παρθέ-
νου κατὰ τὸ ληφθῆναι ἀπαρτίστου ἁγνῶ-
τητον, ὡς ἐν ἡμῶν δίδειν, καὶ φειδῶ
τῆς τῆς σωτηρίας ἀξίας, τῶ δὲ θεοτόκος,
τῆς ἁγίας ἑσπεράφοντων φωνῶν. τῶ δὲ
κατ' αὐτῆς ἀνέδλω τῆς τῆς μονο-
γενεῖς θεοτόκος ὡπλισε πρὸς ἀσέβειαν,
πρεπιτῶ καὶ πεπιτῶ αὐτῶ ἑσπε-
ράφοντος ἀνακρούσαι τοῖς ῥήμασι, με-
ρὲς τῆς κακῶν ἑσπεράφοντος ἀξίους
διανέμων τὰ βλασφημῶν. ὡς τῶ
μὲν τῆς ληφθείσης μορφῆς ἀνελεῖν
τὰ γωεῖσματα, τῶ δὲ μέλει σαρ-
κὸς μήτις ὁμολογήσαι ἑνώσην καὶ τῶ
μὲν τῆς ἁγίας τῶ ἱατρῆαν δεινή-
σασαι, τῶ δὲ ταῦτῶ δὲ χε νοδ παρ-
εῖναι λέγειν τῶ σώματι καὶ τῶ μὲν
τὸ τῆς ἐνώσεως διασπῆσαι μυστήριον,

quod* integra & diuina de in-
carnatione Dei Verbi, digna-
que tantæ clementiæ symboli
intelligentia comprobetur. Ait
enim: Descendit, & incarnatus
est, & inhumanatus est. *Quod
descendit quidem, hæc dicta
sunt, spontaneæ potestatis con-
descensionem describentia. di-
cens vero, incarnatus est, ve-
ram assumptionem nostræ car-
nis, & ex virgine per vnitatem
natiuitatis ostendit. Quod ve-
ro inhumanatus est, in ipso no-
stræ naturæ plenitudinem ex a-
nima rationali & corpore man-
ifestant. Sed nescio quomodo
contra fidem *hanc malignus
multifidam perniciem excogita-
uit hominibus, tamquam ini-
micus * arcem diuinæ prou-
identiae circa nos violare con-
tendens: & his quidem iuxta id
quod assumptum est, natiui-
tatem perfluatit ex virgine de-
negare, velut in honorem at-
que reuerentiam nostri Salua-
toris & Domini gloriæ, voca-
bulum Dei genitricis ab eius
generatione subripiens: illos
autem aduersus ipsam eiusdem
vnigeniti diuinitatem impie at-
que impudenter armauit, con-
uertibilem eam atque passibi-
lem profanis instigans prædi-
care sermonibus: distributor
plane malarum rerum dignis
ministeratoribus, quæ sunt bla-
sphemia sacrilegaq; dispersiens;
ita vt per illos quidem assump-
tæ formæ adimerentur indicia,
per istos autem tantummodo
carnis vnitio diceretur: & illi
quidem negarent animæ medi-
cinam, hi vero inesse quidem a-

*integre & diuine & dignæ Dei Verbi clementia sunt illæ symboli de incarnatione fententia. *Cum in eo quod descendit, spontaneam potestatis cōdescensionem describent: in eo quod incarnatus est, veram nostræ carnis assumptionem ostendant, & illā per vnionē ex virgine natiuitatē probent. In eo vero quod homo factus est, in ipso *hinc *quod summum fuit diuinæ circa nos prouidentiae abipere cōtendens:

* & hi qui-
dē vnionis
mysterium
diuiderent.

nimam corpori, sed eam præter intelligentiam esse faterentur. * Per
hos etiam hostis antiquus vnitionis
nifus est sacramenta diuidere,
Concil. Tom. 9. B b

& simplice esse, vt in propheta quopiam, partē aspectabilem dicent; illi vero naturarum differentiam referent, nullamque in Salvatore nostro diuinitatis humanitatisque proprietate relinquerent; & vt in vniuersum dicamus, omnia dispensationis gestamiscerent.

& purum, tamquam de propheta aliquo, id quod apparuit pro nobis, asserere : per illos autem differentiam negare naturarum, & nihil redemptoris nostri diuinitatis humanitatisque relinquere proprium; simulque fermenti instar, dispensationis negotia vniuersa miscere. Verum non latuit indormitabilem oculum naturæ nostræ communis inimicus; sed tamquam luminaria confestim patres nostros his quos tenebrarum peruaferat error, ostendit, qui cunctis referant intelligentiam fidei, & incarnationis beneficia diligenter prædicarent; quomodo dispensationis sacramentum sit ab initio ex vtero

καὶ ψιλόν, ὡς ἐπὶ πωροφῆτου λυός, εἰπεῖν τὸ φανόμενον. ὅθεν δὲ τὸ ἴδιον φύσει παραιτεῖται διάφορον, καὶ μηδὲν τῆς τῆς σωτῆρος θεότητος καὶ ἀνθρώπινης καταλιπεῖν ἰδιώμα, φύρειν δὲ ἀπαξάπλως ἅπαντα τῆς οἰκονομίας τὰ περὶ μαρτύρια. ὅλλ' ἐκ ἐλατὸς ἀκοιμητοῦ ὁ τῆς φύσεως ἐχθρὸς ὀφθαλμὸν. ὅλλ' ὡς φωστῆρας ἀθις τοῖς ἐν πλάτῃ τοῦ πατρὸς ἀνέδξτε, τῆς πύσεως ἅπαντι ἀναπύουσι τῶν διανοίαν, καὶ τῆς ἐνανθρώπισης ἀκελεύως τῶν βεργισίαν κηρύσσοντας. πῶς ἀνωθεν ἐκ μητρὸς τῆς οἰκονομίας κατήρηται τὸ μυστήριον, πῶς καὶ θεοτόκου, διὰ τὸ τῶν πατρῶν αὐτῆ καὶ μετὰ τῶν κύριον χειρομαχίαν, καὶ θεοπεπῶς τῶν μητρῶν σφραγισμένα, καὶ κατὰ ἀλήθειαν μήτηρ, διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς, ἡ ἐδάνευσε, σαρκὰ τῆς διαπότου τῆς ὀλων ἢ παρθεῖν ἀνομιμαται. πῶς ἀνέτειλεν ἐκ τῆς ἱερατῆς ῥίζης ὁ κύριος. πῶς ἀπέμαται Ἀβραάμ ὁ κύριος ἐπελάβετο. πῶς τῆς ἡμετέρας ἐκ αὐτῶν φύσεως τῶν δὲ χιλῶ ἐπεδείξατο. πῶς θεὸς τέλει καὶ ἀνθρώπου ὁ μονογενὴς ἀναπέφασαι. πῶς ἐκ αὐτῶν φύσειν μεμυρῆται τὸ διάφορον. πῶς τῆς πωροφῆτου τὸ μοναδικὸν ἀποδέδχεται. πῶς Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοῦ αἰώνος. πῶς πωροφῆτου καὶ ἀδελφῶν, πῶς οὐρανίου καὶ ἐπιγῆου, πῶς ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, πῶς ὁμοούσιος τῶ πατρὶ καὶ τῶ θεοπατε, καὶ ὁμοούσιος αὐτῶ τῆ μητρὶ καὶ τῶ ἀνθρώπινη. πῶς

* perfectū, * dispositum, quomodo & Dei genitrix sit virgo vocitata, propter eum qui virginitatem eius dignatus est etiam * sacrare post partum, vterumque (vt decebat Deum) integritate signare: quomodo secundum veritatem mater dicta sit propter carnem quam ex se omnium Domino * ministravit: quomodo de Iessæ radice ortus sit, quomodo semen Abrahæ mundi conditor apprehenderit, quomodo in seipso nostræ * probauerit naturæ primitias, quomodo perfectus Deus & perfectus homo vnigenitus apparuerit, quomodo in eo sub testimonio claruerit differentia naturarum; quomodo personæ singularitas demonstrata sit, quomodo Iesus Christus heri & hodie, ipse & in sæcula: quomodo recens & sempiternus, quomodo cælestis atque terrenus, quomodo visibilis & invisibilis, quomodo consubstantialis Patri secundum diuinitatem, & consubstantialis idem ipse matri secundum humanitatem: quomodo

* mutauit: Esai. 11. Hebr. 1. * naturæ ostenderit initia, Hebr. 15.

ANNO CHRISTI 451.

ὁ αὐτὸς ἀπαθὴς, ὡς θεός, καὶ παθη-
τὸς, ὡς ἀνθρώπου, ἁποδείκνυται.
τούτοις ὁ πατήρ ὁ ποιητὴν κατη-
γωνίσαντο τοῖς ῥήμασι· πῶς τὴν ἐπι-
τῶν συμβόλων κατὰ τῆς συκοφαντικῆς
ἐχειρωμένων τῶν σωτηριῶν πε-
ποιήτων, ἐκ ἄλλο τῆς πίστεως ἡμῶν
πρὸς ὁμολογίαν ἐπέσειροντες συνέθη-
μα, ἀλλὰ τὸ κακῶς παρ' ἐχθρῶν πα-
ραπονομιῶν διασώζοντες, καὶ τοῖς
κατὰ καιρὸν ἐφαρπάξεν ἡγήροδο-
σι παραπονομιῶν. οὕτως ὁ μέγας
Βασίλειος, ὁ τῆς χειρὸς ὑπο-
ρέτης, τῶν τῆς ὑποστάσεων, ὡς ἐν
ἐπιστολῇ, σαφῶς ἐκείνην διδασκαλίαν
πῶς τῆς ἀγίου πνεύματος ἀκερῆ
διδασκαλίαν παρέδωκε, ταῖς ὑπο-
γραφαῖς τῆς συμπομιθῶν ἀπατη-
σας τῶν συγκαταθέσιν. οὕτως Ἄ-
μασος, τὸ τῆς Ρώμης πρὸς δικαιο-
σύνην καλλώπισμα, τοῖς πρὸς Παυ-
λίνον τῶν οἰκονομῶν διήρθεσε ῥαμ-
μασι, πείσας τοῖς καλῶς κειμένοις
ἐπὶ τῆς ἀπὸ κοινωνίας μετέχον βου-
λομήτοις ἐπισημασάτω. οὕτως ὁ
μετὰ ταῦτα πανταχῶς ποικίλως ἐπὶ
τοῖς τῆς αἰρετικῶν ἀθεριθέντες καινί-
σμασι, κοινῶν, ὡς σύμφωνοι, τῶν
ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμεῶν ἐξωλε-
σαν, ἀπὸ ἀδελφικῶς ἐαυτοῖς ἐδου-
κίμασαν, ταῦτα ἡραδῶς τοῖς ἀποδο-
διαπορθμύσαντες. καὶ ὁ μὲν ἐκ
Σαρδικῆς καὶ τῆς Ἀρείου λευκανῶν ἀ-
γωνιστῶν, τοῖς ἐν ἀνατολῇ τῶν κρί-
σιν ἐξέπεμπον. ὁ δὲ ἐν ταῦτα τῶν Ἀ-
πολιναρίου λυμῶν φροσῶντες, τοῖς
ἐν δύσει τῶν ἡμεῶν ἐνώλεον καὶ
τῆς μὲν Ὁσίου ἐξήρχε τῆς γνώμης, τῆς
δὲ Νεκταρίου αὐτῶν Γρηγορίου τῶν

idem impassibilis vt Deus, & vt
homo passibilis sit, probatur.
His inimicum patres nostri pro-
strauere sermonibus : hanc pro
symbolo defensionem contra
eos qui calumniam tentauerunt
struere, protulerunt, non aliud
nobis ad confessionem profe-
rentes signaculum fidei, sed
quod male ab hostibus corrup-
tum fuerat, instaurantes, atque
obsistentes eis qui per illa tem-
pora subripere nitebantur, [&
custodes singuli eorum quibus
præerant, effecti sunt ad salu-
tem.] Sic magnus ille Basilius
minister gratiæ, subsistentiarum
euidentiā, vt in epistola, mi-
re declarauit, & sancti Spiritus
doctrinam diligentius tradidit,
confacerdorum suorum quibus
elicent etiam subscriptione consen-
sum. Sic quoque Damasus Ro-
manæ vrbs decus ad iustitiam,
litteris ad Paulinum datis, dif-
fensationis sacramenta pate-
fecit, admonens, vt his quæ
bene decreta sunt, si qui com-
munionis suæ participes velint
esse, consentiant. Ita & qui
postmodum vbique aduersus
varias hæreticorum congrega-
ti sunt nouitates, commune de
fide decretum vnanimiter edi-
derunt, ea quæ fraterno con-
sensu probauerant, absentibus
euidētissime intimantes. Et
illi quidem qui apud Sardicam
contra reliquias Arii * conue-
nerunt, orientalibus direxe-
runt sui constituta iudicii. Qui
vero in * hac vrbe Apollina-
ris detexerunt pestilentiam, oc-
cidentalibus proprium inno-
tuere decretum : & illis qui-
dem Ofius ad proferendam sen-
tentiam * præerat; horum autem

Concil. Tom. 9.

B b ij

*certaue-
runt.

*his parti-
bus

*dux fuit;

principatum. Sic & apud Ephesum, id quod de Dei genitrice iudicatum est, scripto firmatum est. Et de deitate atque humanitate Domini testimonia cum propria subscriptione * protulerunt, manu & lingua naturarum professionem in vna persona pariter approbantes. Si quis autem * censet, hucusque consistere debere eos qui fidem pro facultate defendere cupiunt, maxime quidem hoc præceptum hæreticis promulgare debebit, illos ab impugnatione remouens, non auertens a protectione pastores. Omnis enim lex iniustos a delictis cohibet, * non iudices a potestate disungit. Alias autem doceantur indociles, quia & nunc licet, vt ambiguitate quæstionis exorta, patrum interpretationibus nostram confessionem * coaptemus, satisficientes quod in nullo discordem intelligentiæ eorum detulerimus animum, sed his vtamur testibus ad nostræ fidei firmitatem. Sic Athanasii ad Epictetum amplectimur literas: sic tamquam propriam Gregorii ad Cledonium epistolam vbique proferimus. Et quid oportet plura dicere? Si enim per epistolas ecclesiæ dogmata declarari pro vnaquaque quæstione, dignum * culpa iudicant, ipsum in primis beatissimum Cyrillum quilibet potuerit denotare, qui literis suis, quod sentiebat, orientalibus expressit. Nec nõ & magnum Proclum huic vituperationi subiiciet, qui eisdem orientalibus volumen ad Armenios * pro fidei congruentia destinauit. His autem confociabitur ad culpam & sapientissimus Ioannes Antio-

ήγεμονίαν ήερατο. ούτως εν Εφέσω ηδ
 ωελ της θεοτόκου κελδων κυροδοτο
 ποισ γραμμασι· και ταις ωελ της θεο-
 πητου και ανθεοποπιτος της κυελου
 ηησισι μη υπογραφης εν ηφιζουτο,
 χει και γλωση τιω ηη φυσεων
 εν ενι προσωπω παρισωντες ομολο-
 γιαν. ει δε τις μεζει τουτου σιλωι
 τοις ηη πισει σωηγορειν βουλομενοις
 προσάθει τιω αδξαν, μαλιστα μεν
 ποι τοις αιρετικοις τατο νομωδετιτω η
 προσεταγμα, ενεινοις παυσαι της αδι-
 κιας, μη εδν ποιμενας της απλη-
 ψιας. πας ηη νόμου τοις πομηροις
 απαγορδαι τιω αμφοριαν, ου εδν κρι-
 ταις απειργη της εξουσιας. αλλως πε
 μαντανεπωσαν, ως και ηνω εξεστιν, αμ-
 φισθηπτοιως φνεισις, ταις ηη πατε-
 ρων ηριμυειας τιω ημετερον επι-
 σωαπην ομολογιαν, και πειδαν, ως εν
 απαδων της ενεινων διανοιαις επιδξ-
 κηυμθα φρονημα, διλα μδρπον αυ-
 τοις ωεδς τιω της ημετερας πισεως βε-
 βαιωσαν ηωμυθα. ουτω τοις Αθανα-
 σίου ωεδς Επικητων Φιλοσημουμυθα
 γραμμασι· ούτως ως οικειαν τιω
 ωεδς Κληδονιου Γρηγοριου επισο-
 λω ωελ φερομδρ. και η δεη τα πολ-
 λα λεγαν; ει ηη ηδ επισολων ηδ της
 εκκλησιας σαφινωλεαυ φρονημα
 ωεδς ενάσλω ζητησιν, μεμυλας α-
 ξιμω, αυτον αν τις ωεσπον μαχα-
 ελον γραψαγο Κυελλαν, δε τοις εαυ-
 τω γραμμασι τοις της ερας ηδ οικειω
 ηηρανωσε φρονημα. ου μινω διλα και
 ημεταν ηη αυτη ως αν Προκλω πε-
 εβαλοι γραφη, ηω ωεδς Αριμυοις
 τοις της ανατολης εις συμφω-
 νιας δωποδξιν διαπεμλαντα. κοινωη-
 ση δε της αιπας και ο ωφωδς της Αηπο-

ANNO CHRISTI 431

* roborantur,

* volētibz fidem defendere, facultatē hucusque consistere iubet, max.

* non potestatem iudicibus admittit. Ceterū dicant,

* adiungere, ac docere quod

* reprehensione

* ad fidei suæ concordiam demonstrandam

ANNO CHRISTI 451.

χάν Ιωάννης, ὃς τῆς αἰρέτικῶν τῆς
λοιδορίας ἀποσείοντο, καὶ τῆς ἁποστο-
λικῆς διδασχῆς τὸ ἄδύτος ἐνδύκνυται,
τῆς ἑώας ὡς ἐκ μίας γλώττης τῶ ὁσίῳ
Πρόκλῳ καὶ τῶ τῆς οἰκουμένης τῆ
σκηπτεῖα διέποντῃ τῶ ὁμολογίαν ἐξέ-
πιμύα. μὴ τοίνυν ἡμῖν τῆς σαυμασῶδ
τῆς Ρώμης παρόδρου τῶ Ἰππολύτῳ,
ὡς κρηνοτομίας ἐκκλησια, παροφείρε-
τωσαν, ἀλλὰ, εἰ μὴ σύμφωνοι τῆς
γραφαῖς, ἐλεγχέτωσαν εἰ μὴ τοῖς παρο-
λαβοδοσι παρὰ τὴν ὁμολογίαν, εἰ μὴ
παρὰ τὴν δυοθεσίαν κατηρησίαν γρηγῶ-
ταμ, εἰ μὴ * τοῖς ἐν Νικαίᾳ πίστεως
τῶ σωτηρησίαν ἐνδείκνυται, εἰ μὴ
τῆς κρηνοτομείῳ Ἰπποκρουσίων αἰα-
τηρέπῃ τὸ μύθῳ, εἰ μὴ τῆς ματαμο-
φρονοῦντων κατὰ τὴν ἰστορίαν.
εἰ γὰρ ἡς τῆς πατέρων παρὰ τὴν
τῶ ἐννοίαν, οὐτὸ τῆς τῆς παρὰ τὴν
σεως ἄθῳ τῶν ἰστορίας, οὐχ ὁ τῆς
παρὰ τὴν ἰστορίας ἐλεγχέτω.
ὁ μὲν γὰρ ἐξ οἰκίας γνάμης, οὐδενὸς
μαρτυροῦ, τοῖς αὐτῶ ῥήμασι φιλοπ-
μοῦντο ἐκδεικνύται, οὐτως ὡς ἑλάν
αὐ ἐκείνους ἀλίσκοιτο. ὁ δὲ τοῖς κακῶς
φρονοῦν ἐγνωκῶς μαρτυροῦ, τῆς τῆς
ἐχθρῶν ἰπποκρουσίαν παρὰ τὴν ἰστορίαν
γλώτταν, τῆς ἐκείνων κακῶς ἐπι-
γόμενα τοῖς τῆς ἀληθείας διαλύειν
παρὰ τὴν ἰστορίαν. ἀλλ' ὡ φιλοχρηστοί, καὶ
τῆς ἀνῳθεν ἡμῖν κληρονομίας βασιλείας
ἐπαξίῳ, τῆς τῆς τῆς ἀνῳθεν ἡμῖν
ἰστορίας, καὶ τῆς τῆς τῆς ὁμολογίαν
σπουδῆ τῆς ἰστορίας τῶ ἀγνωμοσύνη
ἐνδείκνυται, τῆς μὲν ποιεῖν τῆς ὁρμῆς
αἰακῶς, τῆς δὲ τῆς ἀνῳθεν ὁμο-
λογίας τῆς συμφωνίας βεβαβύοντες,
καὶ κατὰ τῆς σφραγίδας τῆς ἀνῳθεν
clarantes in vnitate concordiam, ac

chenuſ episcopuſ, qui hæretico-
rum maledicta repellens, & apo-
ſtolica doctrinæ rectiſſimum
dogma declarans, totiuſ orientiſ
confeſſionem, velut ex vno
ore, ſanctiſſimo Proclo, & ei qui
per idem tempuſ mundi rege-
bat gubernacula, deſtinavit. Nō
igitur nobiſ admirandi Roma-
næ urbiſ præfulſ epistolam, vel-
ut innouationiſ * offendiculum
criminentur; ſed ſi non eſt diuiniſ
ſcripturiſ * coaptata, redar-
guant, ſi non præcedentiuſ pa-
truſ ſententiſ * adunata, ſi non
impioruſ accuſationem conti-
net, ſi non deſenſionem Nicæ-
næ fidei profert, ſi non eoruſ
qui nouitateſ appetunt, com-
menta ſubruiſ, ſi non vanilo-
quoruſ contagia prodigioſa
ſubuertit. Si quiſ enim patruſ
deprauat intelligentiam, hic
pœnæ tranſgreſſionis habetur
obnoxiuſ, non qui tranſgreſſio-
nem ſua cura redarguit. Qui
enim ſponte ſua, nullo contra cō-
fligente, * profeſſionem verbis
propriiſ deſert, hic vt elatuſ non
immerito comprobatur. Qui
vero eiſ qui praua ſentiunt, ob-
luſtatur, iſ contra inimicoruſ
adinuentioneſ linguam prudent-
ter exercet, quæ ab illiſ male
prolata ſunt, veritateſ nitent
ratione diſſoluere. Sed o voſ Chri-
ſti amanteſ, & imperio ſuperno
nutu voſ concediſ digniſſimi,
compenſate eiſ fidem, qui bene-
ficiæ tantaſ conceſſiſ; ſtudioque
circa puriſſimam confeſſionem,
pro conceſſiſ honoribuſ præ-
ſtantiam veſtræ deuotioniſ of-
tendite, malignoruſ quidem
molimina refrenanteſ, omni-
buſ vero piæ confeſſioniſ * de-
velut ſignaculuſ ſacræ doctri-

* crimen obſciant;

* cōgruens,

* cōcordet,

* expoſitio- nem fidei per iactan- tiam pro- fert,

* concordia proponen- tes, & ſacro- riu dogma- tum velut ſignaculuſ per Synoduſ a voſ cō- gregatam, Petri ſediſ prædicatio- nem robo- ranteſ,

να, Concilii huius a vobis congregati prædicationem Petri sedis auctoritate roborantes. Confidere namque oportet vestram pietatem, quia nihil præter fidem, quæ olim a sanctis patribus annuntiata est, venerabilis Romanus pontifex innouavit. Atque ut nulla his qui apostolicum virum per invidiam lacerare nituntur, relinquatur occasio, consonantia epistolæ eius sanctorum patrum testimonia, ad certiore noticiam vestræ pietatis, ex multis pauca subdidimus.

δογματων, η̅η̅ παρ' η̅μ̅η̅ς ἀθεσιβείσθη σωόδω της Γ' ἐξου καθέδρας βίβαι- ου̅υ̅τες τὸ κήρυγμα. θαρρῆν ἡ̅β̅η̅ π̅λ̅ω̅ ἡ̅μ̅ε̅τε̅ρον̅ βίσεβαια, ὡς οὐδὲν της π̅λ̅αι̅α̅ ἀρ̅ὰ̅ τ̅ῃ̅ς̅ ἀγίων̅ πατέρων̅ κα- ταγγελεύσεως πίστεως ὁ θεοφιλης τ̅ ρώ- μης̅ παρακεκίνηκε̅ περὶ̅ ε̅δ̅ρ̅. καὶ ἵνα̅ μηδεμία̅ τοῖς̅ ἐν̅ φ̅θ̅νου̅ δ̅ο̅σο- λικὸν̅ ἀνδρα̅ διαβαλεῖν̅ π̅ε̅ρ̅σ̅μ̅ο̅ις̅ κα- ταλίπηται̅ περ̅φ̅ασις̅, τὰς̅ συμ- φ̅ωνοῖς̅ τῆ̅ς̅ ἐπιστολῆ̅ς̅ τ̅ῃ̅ς̅ ἀγίων̅ πατέ- ρων̅ χερσῶν, περὶ̅ς̅ ἀκελεύθ̅η̅ γ̅νω̅σιν̅ τῆ̅ς̅ ἡ̅μ̅ε̅τε̅ρον̅ κ̅ε̅ρ̅α̅τις̅, ἐκ̅ πολλῶν̅ ὀλίγας̅ παραπέμψαμεν.

ANNO CHRISTI 451

Testimonia sanctorum patrum, qui & duas naturas in Christo confessi sunt, & con- substantialem Patri Deum Verbum, etiam nobis secundum carnem ex Maria con- substantialem factum, ve- raciter asseruerunt.

Οὕ καὶ ὁ ἀγίος πατήρ δύο φύσας ἐν Χριστῷ εἰρήκασι, καὶ ὁμοουσι- οῦ τῷ πατρὶ διὸν λόγον, ὁμοουσι- οῦ ἡμῖν ἐκ Μαρίας καὶ σαρκὰς ἡυῶμεν.

Lib. I. contra Eunom.

Sancti Basilii ex his quæ contra Eunomium scripsit.

Τὸς ἀγίου Βασιλείου ἐκ τῆς περὶς Εὐνόμου.

*idem valere atque in essentia Dei existere

Ego enim & hoc quod est in forma Dei existere, * ac si in es- sentia Dei æquivalere pronun- tio. Sicut enim hoc quod for- mam serui suscepit, in substan- tia humana Dominum nostrum factum esse significat : ita cum dicit, quod in forma Dei est, di- uinæ substantiæ proprietatem sine dubitatione commendat.

Εγὼ ἡ̅β̅η̅ καὶ τὸ ἐν μορφῇ̅ θεοῦ ὑπ̅άρ- χαν̅, ἴσον̅ τῷ̅ ἐν̅ οὐσία̅ θεοῦ̅ ὑπ̅άρ- χαν̅ δι- ναδαί̅ φημι. ὡς ἡ̅β̅η̅ τὸ μορφῶ̅ ἀνεί- ληφέναι̅ δούλου, ἐν̅ τῇ̅ οὐσία̅ της̅ αἰθε- ρόπ̅ου̅τος̅ ὁ̅ κ̅ε̅ρ̅α̅ τ̅ῃ̅ς̅ γε̅νη̅σ̅α̅ι̅ ση- μαίνει̅ οὕτω̅ λέγων, ἐν̅ μορφῇ̅ θεοῦ ὑπ̅άρ- χαν̅, τὸ̅ οὐσίας̅ της̅ θεϊκῆς̅ παρίσσει̅ παντὸς̅ π̅λ̅ω̅ ἰδιότητι.

Beati Ambrosii ex his quæ scripsit ad Gratianum imperatorem.

Τὸς μακαρίου Ἀμβροσίου ἐκ τῆς ἐπι- στολῆς της περὶς βασιλεῖα Γεαλιανόν.

Lib. I. de fide c. 4. *distinctio- nem

Seruemus * differentiam di- uinitatis & carnis. Vnus in vtra-

Φυλάξωμεν̅ διαφορὰν̅ θεότητος̅ καὶ̅ σαρκός. εἷς̅ ἐν̅ ἐκατέρᾳ̅ φύσιν̅

ANNO
CHRISTI
431.

ἡ γὰρ φύσις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἴα ἐν αὐτῷ ἕκα-
πέρα φύσις ὄντι.

que loquitur Filius Dei, quia in
eodem vtraque natura est.

Τὸ μακαρίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου
ἐκ τῆς πρὸς Κληδόνιον.

Beati Gregorii Theologi ex epi-
stola ad Cleodonium.

Φύσις μὲν ἡ ἴα, Θεὸς καὶ ἀνθρώπος,
ἐπεὶ καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα· υἱοὶ δὲ
οὐ δύο, οὐδὲ Θεοί.

Naturæ quidem duæ, Deus ^{Epist. u.}
& homo, quia & anima & cor-
pus: filii autem non duo, neque
duo dii.

Τὸ αὐτῷ ἐκ τῆς πρὸς Διόσκου
λόγου.

Eiusdem ex secundo sermone
de Filio.

Καὶ τὸ ὄντι, ὃ ποιεῖ τοῖς αἰρετικοῖς
πλὴν πλάνη, ἢ τῆς ὀνομαστικῆς
ἐπιπλαστομένης τῶν ὀνομαστικῶν διὰ
τῶν σύγκρασι. σημεῖον δὲ, ὡς λέγουσιν
αἱ φύσις διέστανται τῆς ἑπινοίας, σω-
διαρεῖται καὶ τὰ ὀνόματα.

Et hoc est quod * facit hæreticis
seductionem, nominum
prolata sciunctio. Signum est
autem, quia vbi naturæ secer-
nuntur intelligentiis, simul se-
cernuntur & nomina.

* hæreticis
causa erro-
ris est no-
minum cō-
iunctio, va-
riatis nomi-
nibus pro-
pter com-
mixtionē.

Τὸ μακαρίου Αθανασίου ἐκ τῆς
κατὰ αἰρέσεων λόγου.

S. Athanasii ex his quæ scripsit
aduersus hæreses.

Καὶ ὡς περὶ ἐκείνου ἡ ἀνθρώπινη
μὲν ἴα τῆς ἀνθρώπου, εἰ μὴ φύσις
σαρκὸς καὶ ἀνθρώπινη, καὶ ἐνεδύσατο
ὁ λόγος· οὐδὲν γὰρ κοινὸν καὶ ἡμῶν πρὸς
τὸ ἀλλότριον· οὕτως ἐκείνου ἡ ἐννοηθῆναι
ὁ ἀνθρώπος, εἰ μὴ φύσις ἐκ τῆς πατρὸς,
καὶ ἀληθινὸς, καὶ ἰδιῶς καὶ αὐτῷ ὁ λό-
γος ὁ ἡμῶν σαρκὸς. καὶ διὰ τῆς
τοῦ ἁγίου γένονεν ἡ σῶμα φεῖα, ἵνα
τῷ κατὰ φύσιν τῆς θεότητος σῶμα ἴη
φύσις ἀνθρώπου.

Et sicut non essemus liberati
a peccato atque maledicto, si
non caro naturæ esset humanæ,
quam induit Verbum (nihil e-
nim commune nobis est ad alie-
num) sic nequaquam homo
Deus fieret, si non natura esset
ex Patre, & verum atque con-
sempiternum esset eius Verbū,
quod factum est caro. Idcirco
namque talis est facta connexio,
vt ei qui iuxta naturam diuini-
tatis est, * illum hominē qui est
humanæ naturæ, coniungeret.

Orat. 3. con-
tra Arium.
prope fin.

* ipsam cō-
iungeret
qui natura
sua homo
est.

Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου ἐκ
τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Amphilochii episcopi Iconii de
explanatione euangelii se-
cundum Ioannem.

Διάκριτον λοιπὸν τὰς φύσις, πλὴν τῆς
τοῦ Θεοῦ, πλὴν τῆς ἀνθρώπου. οὐτε γὰρ
κατὰ ἐπινοίαν Θεοῦ γένονεν ἀνθρώπος,
οὐτε κατὰ πρῶτον πλὴν ἀνθρώπου Θεός.

Discerne iam naturas tam
Dei, quam hominis. Neque e-
nim per amissionem Dei factus
est homo, neque secundum pro-
uectum ex homine Deus est.

*dicens & hominis, da

Deum enim dico & hominem. da passiones carni, da Deo miracula.

θεὸν ἦν λέγων καὶ ἀνθρώπον, ὁδὸς τὰ παθήματα τῆ σαρκὶ, ὁδὸς τὰ θαύματα τῷ θεῷ.

Antiochi episcopi Ptolemaidis.

Αντόχου Ἐπισκόπου Πτολεμαίδος.

Non confundas naturas, & non obstupescas circa dispensationem.

Μὴ συγχέῃς τὰς φύσεις, καὶ οὐχὲν ἀπαρηστήσῃς περὶ τῶν οἰκονομιῶν.

Beati Flauiani episcopi Antiocheni in theophania.

Τοῦ μακαρίου Ἐπισκόπου Φλαυιανοῦ Ἀντιοχείας εἰς τὰ θεοφάνια.

Psal. 105.

Quis reuera loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes eius? Quis verbo collati nobis beneficii magnitudinem possit exprimere? Humana natura deitati coniungitur, ita tamen, vt in se vtraque natura permaneat.

Τίς ὡς ἀληθῶς λαλήσῃ τὰς δυνατείας τοῦ κυρίου, ἀκουσὰς ποιήσῃ πάλαι τὰς ἀγέρας αὐτοῦ; ἢ τις ἀπὸ λόγου παρεστήσῃ τῆς εἰς ἡμᾶς ἰσχυρίας τοῦ μεγάλου; ἀνθρώπινη φύσις θεότητι συνδέσσεται, μεμρούσης ἐφ' ἑαυτῆς ἐκαστῆρας φύσεως.

Homil. 10.

Beati Ioannis episcopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Ioannem.

Τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόμοῦ ἐκ τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Ioan. 1.

Quid enim intulit? Et habitauit in nobis. Hoc fere dicens: Nihil incongruum suspiceris ex hoc quod factum est. Non enim conuersionem dixit illius inconuertibilis naturæ, sed habitationem & commorationem. Id autem quod habitat, non ipsum est quod habitaculum, sed alterum in altero inhabitat: alioquin iam non erit habitatio. nihil enim in seipso habitat. Alterum autem dixi iuxta substantiam. Per vnitionem enim & connexionem vnum est Deus Verbum & caro, nequaquam facta confusione vel permixtione harum substantiarum, sed vnitione quadam ineffabili atque inenarrabili.

Τί ἦν ἐπέλαθ; καὶ ἐσκέωσεν ἐν ἡμῖν. μονοουχὶ λέγων· μηδὲν ἀποπῶ ὑποπίψης διὰ τὸ ἐχθρότερον οὐ ἦν Ἰσχυρὸς εἶπε τῆς ἀτρέπτου φύσεως ἐκείνης, ἀλλὰ σκεύωσεν καὶ καταπίκασεν. τὸ δὲ σκεύωσεν οὐ τῶτον αὐτὸ εἶναι τῆ σκευῆς, ἀλλ' ἐπὶ ἐν ἐστὶν σκευῆς· οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῷ καταπίκασεν. ἐπὶ δὲ εἶπον κατ' οὐσίαν. τῆ ἦν ἐνώσει καὶ τῆ συναφεία, ἐν ὅστιν ὁ θεὸς λόγος καὶ ἡ σαρκὶς· οὐ συγχύσεως ἡμιμένης, οὐδὲ ἀφανισμοῦ τῶν οὐσιῶν, ἀλλ' ἐνώσεως ἀρρήτου ἑνὸς καὶ ἀφράτου.

*inreceptione

Τοῦ

ANNO CHRISTI 451.

Τοῦ μακαρίου Ἀττικοῦ ἐκ τῆς
πρὸς Εὐψυχίου ἑπιστο-
λῆς.

Beati Attici [Constantinopoli-
tani episcopi] ex epistola
ad Euphychium.

Τί πῶν ἔχρω πᾶνσοφῶ
πραγματῶσαται; μεσπέια τῆς πρὸς
λιφθείσης σαρκός, καὶ ἐνώσει τῆς θεοῦ
λόγου πρὸς τὸ ἐκ Μαρίας ἀνθρώ-
πον, ἐκείνου γίνεται ὡς τὸ ἄμ-
φοῖν ἰσώμενον Χριστὸν, θεότητι μὲν
διαπερόμενον, ἑπὶ τῆς οὐκείου μένει τῆς
ἀπαθείας θεότητος ἀλλοιωμένου, σαρκὶ δὲ
θανάτου προσμιλήσαντα, ὁμοῦ μὲν
δοτο εἶξαι τῆ ὁμοφύλου τῆς σαρκός
φύσεως πλὴν καὶ τῆς θανάτου ὑπόστασιν,
ὁμοῦ δὲ κρατῶσα τῆς τελυτῆς ἡμε-
νῆς διαθήκης τὰ δικαιώματα.

Quid igitur oportebat ope-
rari illum sapientissimum? me-
diatione assumptæ carnis, &
vnitione Dei Verbi ad homi-
nem qui ex Maria est, vtrum-
que factum est; ita vt ex vtro-
que vnitus Christus, quatenus
Deus est, in propria impassibilis
deitatis dignitate persisteret:
quatenus vero per carnem cum
morte congressus, simul & per
cognatam carnis naturam con-
temptum mortis ostenderet,
pariterq; etiam per ipsius mor-
tem noui testamenti iura fir-
marentur.

Τοῦ μακαρίου Προκλου ἐξ ὁμιλίας
τῆς εἰς τὸ παιδίον ἐξυμνήθη ἡμῶν,
υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῶν.

Beati Procli ex sermone: Puer
natus est nobis, filius
datus est nobis.

Καὶ τὰς φύσεις τῶν λόγων διέλεξε, καὶ
τὴν ἐνωσιν τῆς μυστηρίου θεολογίαν.

Et naturas ratione diuide, &
* vnitatem mysterii diuinis ex-
tolle præconiis.

* vnitatem,
id est, vnio-
nem

Τοῦ μακαρίου Κυρίλλου ἐκ τῆς
πρὸς Νεστόριον ἑπιστολῆς.

Beati Cyrilli ex epistola
ad Nestorium.

Καὶ ὅτι διάφοροι μὲν αἱ πρὸς τὴν
ἐνόησαν πλὴν ἀληθινῶν συνενεχθείσαι
φύσεις, εἰς δὲ ἄμφοῖν Χριστὸς καὶ
υἱὸς, οὐχ ὡς τῆς φύσεων διαφορᾶς
ἀντηρημένης διὰ τὴν ἐνωσιν.

Et quia diuersæ quidem sunt
naturæ, quæ ad vnitionem
veracissimam conuenerunt, v-
nus vero ex vtraque est Chri-
stus & Filius: non quod natura-
rum differentia per vnionem
sublata sit.

Conc. Ephes.
par. 1. c. 8.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς πρὸς Ἰωαννῶν
ἑπιστολῆς.

Eiusdem ex epistola ad Ioan-
nem Antiochenum episco-
pum destinata.

Εἷς ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ
ἡ τῆς φύσεων μὴ ἀγνωστῆς διαφορᾶς,
Concil. Tom. 9.

Vnus enim Dominus Ie-
sus Christus, licet non ignore-
tur differentia naturarum, ex
Cc

Conc. Ephes.
par. 3. c. 38.

quibus ineffabilem vnitionem dicimus esse celebratam.

Ἐάν τιω ἀπορίητων ἑνωσιν πεπερασθαι Φαυμύ.

Eiusdem ex epistola ad Nestorium.

Τοδ αὐτῶ ἐν τῆς περὸς Νεστωριου Ἰησοϋλῆς.

* al. inhumationis,

Aduertentes igitur modum incarnationis, vt dixi, videmus quod duæ naturæ per indiuiduam vnitionem inconfuse atque inconuertibiliter inuicem sibi conuenerunt. Caro namque caro est, & non deitas, licet Dei sit facta caro. Similiter etiam Verbum Deus est, & non caro, licet dispensatorie propriam fecerit carnem.

Ἐνοουώτες τῶν τῆς ἐνανθρώπησεως ἑνωσιν, ὡς ἔφω, ὁ ἑσῶν, ὅπ' δύο φύσεις σωηλῶν δὴλλήλας καθ' ἑνωσιν ἀδιάσπαστον ἀσυχῆτως καὶ ἀσπρέπῶς. ἢ γὰρ σαρκὲς σαρκὲς ὄντι, καὶ οὐ θεότης, εἰ καὶ γέρονε θεός σαρκὲς. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λόγος θεός ὄντι, καὶ οὐ σαρκὲς, εἰ καὶ ἰδίαν ἐποίησται τῶν σαρκῶν καὶ οἰκονομικῶς.

Eiusdem ex epistola ad beatum Ioannem directa.

Τοδ αὐτῶ ἐν τῆς περὸς μακάριου Ἰωάννου Ἀντοχίας πατριαρχου Ἰησοϋλῆς.

In epistola Iohannis Antiocheni ad Cyrillum, qui hac eadem re tulit in epistola sua ad ipsum Iohannem, part. 3. Conc. Ephesini c. 30. c. 34

Duarum namque naturarum vnitio facta est: idcirco vnum Christum, vnum Filium, vnum Dominum confitemur. Secundum hanc inconfusibilis vnitatis intelligentiam confitemur sanctam virginem Dei genitricem, propterea quod Deus Verbum incarnatus est & homo factus, & ex ipsa conceptione vnierit sibi quod ex ea sumptum est templum.

Δύο γὰρ φύσεων ἑνώσεως γέρονε, διὸ ἑνα Χριστόν, ἑνα υἱόν, ἑνα κύριον ὁμοιομορμόν, καὶ πάντως τῶν τῆς ἀσυσχῆτου ἑνώσεως ἑνωσιαν ὁμοιομορμόν τῶν ἀγίαν παρθένου θεοτόκου, διὰ τὸ θεὸν λόγον σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρώπησαι, καὶ ἔξ αὐτῆς συλλήψασθαι ἑνώσει αὐτῶν ἕξ αὐτῆς λιφθῆναι τὸν ναόν.

Sancti Ioannis archiepiscopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Matthæum.

Τοδ ἀγίου Ἰωάννου ἑρχιεπισκοπού Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῆς ἑρμιωείας τῆ καὶ Μαθθαίου διαγγελίου.

* in medio pugnae spatio

Et quemadmodum quis in meditullio pugnae positus, duobus quibusdam inuicem sibi discordantibus, vtraque manus extendens, fumens vtrumque coniungat: sic etiam Christus fecit, vetus nouo, diuinam naturam humanæ, sua nostris clementer adiungens.

Καὶ καθάπερ τις ἐν μεταχημείας ἐν δύο ἑνανθῶν δὴλλῶν διεσπῶτων, ἀμφοτέρων ἀπλώσας τὰς χεῖρας, ἐκατέσθθεν λαβῶν σινάψιν· οὕτω καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τῶν παλαιῶν τῆ καὶ νῆ σινάψιν, τῶν θείων φύσιν τῆ ἀνθρώπινου, ἕξ αὐτῶ τοῖς ἡμετέροις.

ANNO CHRISTI 451.

Επιστολή σαλῆσαι παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου τῶ ἀγιωτάτω πάπῃ τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας Λέοντι.

Relatio sanctæ Synodi Calchedonenfis ad sanctissimum papam Romanæ ecclesiæ Leonem, de omnibus gestis generaliter.

Ἡ ἀγία, καὶ μεγάλη, καὶ οἰκουμένη κλή συνόδος, ἡ κατὰ θεοῦ ἡγεμένη καὶ ἁπλοῦς ἡ βίβλος θεοῦ, καὶ φιλοχρησίων ἡμῶν βασιλέων σωμαχθεῖσα ἐν τῇ Καλχηδονέων μετροπόλει τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας, τῶ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ τῆς Ῥωμαίων δεχητικοτάτῳ Λέοντι.

Sancta & magna & uniuersalis Synodus, quæ per gratiam Dei & sanctionem piissimorum & amatorum Christi imperatorum nostrorum collecta est in Calchedonensium metropoli prouinciæ Bithyniæ, sanctissimo & beatissimo Romanorum archiepiscopo Leoni.

II.

ΕΠΛΗΣΘΗ χάραξ τὸ σῶμα ἡμῶν, καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως. ταῦτις ὡς οἰκίαν ἡμῶν ἡ χάρις τῶ πνεύματι ἐφῆρμυσεν, οἷς τὸ τῆς βίσεβείας ἐβεβαίωθη κατόρθωμα. ἢ τῆς πίστεως πρὸς βίφροσωμῶν ἀνώγει; ἢ τῆς δεασσοπικῆς γνώσεως πρὸς χορείαν Φαυδρότη; ἢ αὐτὸς ἀνώγει ὁ σωτὴρ πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν παρέδωκε, φήσας πρὸς πάντας, μαρτυροῦσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμῶν ἡμῶν. ἢ αὐτὸς ὡσπερ χρυσὸν σφραγῶ τῶ πνεύματι τῆς δευτέρου καταγομῶν εἰς ἡμᾶς, διεφύλαξας, πᾶσι τῆς τῆ μακαρίου Πέτρου φωνῆς ἐρημνείας κατιστάμην. ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς δεχηγῶσι τῆς καλοῦ πρὸς ἀφέλειαν χρησαμένοι, τῆς ἀληθείας τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις κληρον ἐδείξαμεν, οὐ καθ' ἕνα ἕκαστος ἐν πατρὶσιν.

REPLETVMEst gaudio os nostram, & lingua nostra exultatione. Hanc tamquã propriam nobis prophetiam gratia coaptauit, a quib. pietatis est restitutio confirmata. Quid enim fide sublimius ad lætadum? Quid agnitione dominica festiuus ad coronas, quam nobis olim Saluator ipse tradidit ad salutem, inquit: Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti; docentes eos seruare omnia quacumque mandauimus uobis. Quam ueluti auro textam ferriem, ex [ueste Christi &] præcepto legislatoris uenientem uique ad nos, ipse seruasti, uocis beati Petri omnibus constitutus interpres, [eius fidei beatificationem super omnes adducens.] Vnde & nos, quippe ut inchoatore bonorum, te ad utilitatem uentes, ecclesiæ filiis hereditatem fortemque ueritatis ostendimus, non singulati faciente

Psal. 125.

* pietas e-gregio con-firmata est opere.

* chorcas.

Matth. 28.

* catenam,

* deducam

* tamquam tanti boni duce & auctore ad communẽ utilitatem * quisque in abdito docentes,

C c ij

Concil. Tom. 9.

in occulto vnoquoque doctrinam, sed vno spiritu, vna conspiratione atque concordia confessionem fidei declarantes : & eramus in cōmuni *corona gaudii, quasi in imperialibus cœnis, deliciis spiritualibus epulantes, quas per tuas literas Christus præparauerat * inuitatis, & supercælestem sponsum inter nos conuerfantem nos cernere putabamus. Si enim vbi sunt duo aut tres congregati in nomine eius, ibi se in medio eorum fore perhibuit : quantam circa quingentos viginti sacerdotes * peculiaritatem potuit demonstrare, qui & patriæ & labori suæ confessionis notitiam prætulērunt? Quibus tu quidem, sicut membris caput, præteras in his qui * tuum tenebant ordinem, benevolentiam præferens. Imperatores vero fideles ad ordinandum decentissime præfidebant, sicut Zorobabel & Iesus, ecclesiæ, tamquam Ierusalem, ædificationem renouare circa dogmata annitentes. Et erat utique aduersarius tamquam bestia extra caulas apud semetipsum rugiens, nullum præualens capere, nisi semetipsum ei ad capiendum iniecisset is, qui Alexandrinorum quondam pontifex fuit. Qui multa prius perfissime operatus, priora sequentibus superauit. Nam beatum illum inter sanctos Constantinopolis pastorem Flavianum, apostolicam proferentem fidem, & Dei amantissimum episcopum Eusebium, præter omnem Canonum consequentiam deposuit atque damnauit; & Eutychem pro impietate damnatū, suæ tyrannidis decretis * inno-

τιώ διδασκαλίῳ ποιούμενοι, ἄλλὰ ἀνω πνεύματι, μὴ συμπίᾳ καὶ ὁμοιοῖα τῆς πίστεως τῶν ὁμολογῶν γινώσκοντες· καὶ ἡμεῖς ἐν κοινῇ χορείᾳ, τοῖς πνευματικοῖς, ὡς ἐν βασιλικαῖς δείπνοις, ἐν τρυφῶντες ἐδέσασιν, ἀπὸ διὰ τῆς ὧν γραμμάτων ὁ Χριστὸς τοῖς θιαζουμένοις ὑπέρειπε· καὶ ἐπορεύθη ἡμῶν ἐν ἡμῶν ὄψιν ἐδοκίμησεν ἐν διακρίσει. εἰ γὰρ ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκεῖ ἐφίεται ἐν μέσῳ αὐτῶν· πῶς ἂν περὶ πεντακοσίοις εἴκοσι ἱερέας τῶν οἰκείων ἐπεδείκνυτο, οἱ καὶ πατρίδος καὶ πόλου τῆς εἰς αὐτὸν ὁμολογίας τῶν γινώσκοντες περὶ ἐκείνου; ὧν σὺ μὲν, ὡς κεφαλὴ μελῶν, ἠγεμόνθεις ἐν τοῖς τῶν σὺν τῶν ἐπέχριστο, τῶν θύοιαν ἐπιδικνούμενος. βασιλεῖς δὲ πρὸς πρὸς θύοισιαν ἐξήρχον, ὡς Ζοροβὰβελ * πρὸ Ἰησοῦ, τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τῶν ἐν τοῖς δογμασιν οἰκοδομῶν ἀνανεοῦ πρὸς δομῶνται· καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ἀντικείμενοι ὡς εἶπεν ἔγω τῆς μανδράς καθ' ἑαυτὸν ἀρῶμενοι, οὐδένα ἔχον λαβεῖν, εἰ μὴ ἑαυτὸν αὐτὰ πρὸς ἐπέχον ὁ τῆς Ἀλεξανδρείαν πάλαι γινόμενος ἐπέριπτε πρὸς ἐδρος· ὅς πολλὰ πρὸς τὴν εἰργασμένην δὲν, ἀπέκρυψε τοῖς δούλοῖς τὰ πρὸς πρὸς. τότε γὰρ μακρότερον ἐμείνον ἐν ἀγίοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποιμένα Φλαυιανόν, τῶν Ἰσοπολιτῶν πρὸς ἰσοπολιτῶν πῶσιν, καὶ τὸ θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Εὐσεβίον, παραπίσαν τῶν τῶν κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν καὶ τῶν ἐπιδοσεβεία κατὰ κεκελευμένον Εὐπύχην, τῆς τῆς πρηνῆς αὐτῶν ἡμῶν

*chorea

*conuiuantibus

Matth. 18.

*familiaritatem

*tuas vices gerebant,

1. Esdr. 3.

*absoluit;

ANNO CHRIS... 451

ANNO CHRIS... 451

1. Esdr. 3.

ANNO
CHRISTI
451.

ἠθώσσε, καὶ τὴν παρὰ τῆς ὑμῶν οσιότη-
τος, ὡς ἀπὸ αἰαζῆς τῆς χειρὸς, ἀφαι-
ρεθῆσαν ἀξίαν ἀπέδωκε· καὶ ὡς μονιὸς
ἀπαξ ἀγχι ὀπισθοποῦν τῆ ἀμπέλου,
ὡς μὲν ἄριστος ἔφυγε Φυλίδου, αἰέτρε-
ψεν· ὡς δὲ ὡς ἀκαρπὸν, ἐρριμμένω,
εἰσήγαγε· καὶ ἑὸν μὲν τὰ ποικύων
φρονουῦντας ἀπέπεσε, ἑὸν δὲ λύκοις
δοποδεδυμένους πῶς παρὰ τοῖς ἐπέ-
σσε· καὶ παρὸς τοῖς ἀπασιν, ἐπὶ καὶ
κατ' αὐτὸ τῆς ἀμπέλου τὴν φυλα-
κὴν παρὰ τοῦ σωτῆρος ὀπισθοτρα-
μῆρου τὴν μακίαν ἐξέτρεψε· λέγουμεν
δὲ, τῆς οἰκονομίας· καὶ ἀνοικονομίας
καὶ τῆς ἰσχυρίας τῆς ἐκκλησίας ἐνοῦ
απουδάσαντες· ἐμελέσσε· καὶ δέον
ὅτι τοῖς μετανοήσασιν, δέον δακρυ-
σιν αἰτήσασιν· ἔλεον, ὡς ὅτι σμῆνας
ἐπηγάλλον, τὴν μὲν ὀπισθολίαν τῆς
οἰκονομίας διατήσαν, πᾶσι δὲ τοῖς
τῆς ἀληθείας δογμασιν αἰετρεψόμενοι·
καὶ ἐδὲ μὲν αὐτὸν ὡς ἐφ' ἑαυτὸν
ἐπέσει, κατελείψασιν μελέσσε· ὅτι
δὲ τῆς σωτῆρος τὴν μαθητείαν ἐπα-
γαλλόμεθα, ὡς πάντας αἰετρεψόμενοι
καὶ εὐσεβεῖς καὶ εἰς ὀπίσθωσαν ἀλη-
θείας ἐλθεῖν, ἔργω ταύτης ἐπὶ αὐτῶ
κωλύσασιν τὴν φιλανθρωπίαν ἐσπι-
σαμένω· καὶ παρὸς κελῶν ἀδελφικῶς
ἐκαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀποπέμψασιν πρὸς
ἐφῆμεροι, ἀλλ' ἀπολογίας αὐτῶ χέσαν
παρὸς ἰατρειάν παρέχοντες· καὶ ὑ-
χόμεθα κρείττονα φανῶναι τῆς ποι-
κίλης αὐτὸν ἡραφιδῶν ἀπαύσασιν,
ἵνα φαιδρὸι φαιδρῶς τῆς σύλλογῃ
διαλύσαντες, ἐν μηδενὶ πλεονεκτι-
σῶμεν ἑαυτῶ τῶν σαπιῶν. ἀλλ' οὕτως
ἐν ἑαυτῶ· ἀκρετον τῶ σκειδόντες

xium statuit; & dignitatem quæ
a vestra illi ablata fuerat sancti-
tate, (quippe ut ab eo qui hac
gratia erat indignus) ille resti-
tuit; & in summa, sicut singula-
ris ferus, in vineam irruens, quæ
optimam reperit plantationem,
eucertit; quam vero, ut infru-
ctuosam, eradatam, rursus in-
duxit: & eos quidem qui ea quæ
pastorum sunt, sapiunt, absci-
dit; eos vero qui lupi * demon-
strati sunt, super oves imposuit.
Et post hæc omnia, insuper &
contra ipsum, cui vineæ custo-
dia a Salvatore commissa est, ex-
tendit insaniam, id est, contra
tuam quoque apostolicam sancti-
tatem; & excommunicationem
meditatus est contra te, qui
corpus ecclesiæ vnire festinas.
Et dū de talibus pœnitere eum
potius oporteret, dum deberet
misericordiam lacrymis postu-
lare, tamquam de bonis [male
sobrius] exultabat, epistolam
quidē tuæ respuens sanctitatis,
omnibus vero dogmatibus ve-
ritatis aduersans. Et quidem o-
portebat eum mox inter illos, in
quorum se ipse statuit parte, re-
linquere. Quoniam vero Salua-
toris profitemur nos esse disci-
pulos, qui omnes homines sal-
uos fieri vult, & ad agnitionem
veritatis accedere; opere hæc in
eo misericordiam festinauimus
confirmare, & eum cum frater-
na mansuetudine ad iudicium
vocabamus, non quasi tentan-
tes abscindere, sed excusationis
ei locum * saluandi causa tribu-
entes: & orabamus eum decla-
rari victorē contra eos qui eum
diuersis criminationibus accu-
sabant; vt festiua celebrique lætitia
Concilium Concilium dimittentes, in nullo
superaremur a satana. Sed ille in semetipso
inscriptam conuictionem

Psal. 79.

* manifesti
cant.

1. Tim. 2.

* vt mede-
remur, tri-
buentes: &
optabamus
illis supe-
riorem e-
uadere, qui
eum diuer-
sis crimina-
tionibus accusa-
bant,
* vehementi
conscien-
tie redac-
tione
conuictus

* ἵεροσολι-
μοι

fabant; vt festiua celebrique lætitia
Concilium Concilium dimittentes, in nullo
superaremur a satana. Sed ille in semetipso
inscriptam conuictionem

conscientiæ habens, refutatione iudicii accusationibus suis assensit, & legitimas ad se factas tres euocationes abiecit. Propterea ergo decretum quod ipse contra semetipsum peccando protulerat, hoc (prout potuimus leuigando) firmauimus, lupum pastorali pelle nudantes, qua prius quoq; figura tantummodo, seu in speciem conuincatur obiectus. Vsq; ad hæc nobis tristitia prouenientia cessauerunt, & bonorum gratia mox effulsit: & vnum zizanium euellentes, mundo tritico vniuersum mundum cum voluptate compleuimus. Et tamquã euellendi ac plantandi potestatem fumentes, incisionem quidem vno homine tenus coangustauimus, bonorum vero vbertatem diligenter plantauimus. Deus enim erat qui operabatur, & qua suo thalamo Concilium coronauit * ornata decore victorie

* vltrix Euphemia;

* vt omnibus manifesta essent,

ἐρχων ὁ ἕλεγχος, τῆ παραπίστῃ τῆς κελσιῶς τῆς κατηγορίας συνέτετο, καὶ τὰς ἐνδοξοὺς ἡρεῖς ἐπὶ αὐτῷ ἡγομῆρας κλήσις ἠρώσατο. διὰ τῶν τε ποιηροῦν, ἡ αὐτὸς καθ' ἑαυτῶ τῶς πλημμελήμασιν ἐξέλιεκε ψῆφος, τῶν τε ὡς ἐν ἡμῶν μετεῶς ἐκνεφέσαμην, τῆς ποιμαντικῆς δόρατ' ἡ λυκὸν γυμνώσαντες, ἡ καὶ πάλαι χήματι περικεῖμην ἀππλέξατο. μέγιστον πάντων ἡμῶν ἴσατο τὰ σπῆρα, καὶ τῆς καλῶν ἡ χρεῖς ὠθίς ἐπέλαμψα· καὶ ἐν ζῆλον ἀνασπασάντες, πᾶσαν τῆς καθαρῶσπου πλὴν οἰκουμένην μὲν ἠδονῆς ἐπληρέσαμην· καὶ ὡς ἐκείνου καὶ καταφυτῶσιν πλὴν ὄξοισιαν δειξάμενοι, πλὴν μὲν ἐκπομῶν μέγιστος ἐνός ἐστῶσαμην, τῆς δὲ καλῶν πλὴν ἀκαρπῆαν ὀθιμῶς ἐπρίψασαμην. θεὸς γὰρ ἡμῶν ὁ ἐνεργῶν, καὶ ἡ ὁ σύλλογον τῶ νυμφῶνι σεφανόσασα καλλίνικος Εὐφημία· ἡ ὡσπερ οἰκείαν ὁμολογίαν, τῆς πῆσας τῆς ἡμῶν δεξάμενη ὄρον, τῶ ἑαυτῆς νυμφίῳ διὰ τῆς ἀσθεσίας του βασιλέως καὶ τῆς φιλοχρίστου βασιλίδος προσήγαγε, πᾶσαν μὲν τῆς ἀντικειμένων περὶ χημῶν καθάνασασα, πλὴν δὲ τῆς ἀληθείας, ὡς φίλῶν, ὁμολογίαν κερπύσασα, καὶ χρεῖ καὶ γλώτῃ τῆς πάντων ψήφοις ὀθιμῶσιν ὀσπῆσασα πρὸς ἀπόδειξιν. ταῦτε ὅσιν, ἀπὸ σὺν ἡμῶν πνδύματι παρόντι, καὶ συνδεδεικῶν, ὡς ἀδελφοῖς, ἐγνωσῶν, καὶ μονονοχῶν διὰ τῆς τῶν σὺν τοποτηρητῶν ὀσφμεῶν ὀφίας, ἐργάσμεδα. γινώσκοντες δὲ, ὡς καὶ ἑσῶσ ἡμῶν τῆς τῶν περὶ χημῶν ὀπείας, καὶ τῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἀσθεσίας ἐνεκα ὀσπασαμην, πεπύσμενοι καὶ πλὴν ἡμῶν

ANNO CAROLI 410

ANNO CAROLI 410

ANNO CHRISTI 451.

ἀγιωσιμῶν διδασχθεῖσαν ὁποδὲχθεαί τε ταῦτα, καὶ βεβαίωσθε. ὅτι ἐν πολλοῦ κρηπίσιν ἔδος, ὅτι ἔχεν ἡ Κωνσταντινουπολιτῶν ἀγία τῆ θεοδ ἰκκλησία εἰς τὸ χροτονεῖν μητροπόλιτας τῆ διοικήσεων τῆς τε Ασιανῆς, καὶ Ποντικῆς, καὶ Θρακικῆς, καὶ νυῦ καὶ συνοδικῶν ἐκκερσαμῶν ψήφον, οὐ ποσοῖον τῶ δέονω Κωνσταντινουπόλεως ἡ περιέχοντες, ὅσον τῆς μητροπόλεσι πλεῦ βιταξίαν πρρυτανθίνοντες, διὰ τὸ πολλοῖς πολλὰς, τελευτώντων τῶ ἰπισκόπων, αἰαυθῆσι δορῖλοις, αἰηγεμονθίνων ὄπτων τῆ ἐν αὐτῆς κληρικῶν τε καὶ * λαϊκῶν, καὶ πλεῦ ἰκκλησιαστικῶν πᾶξιν συγχρότων. ὅτι οὐδὲ πλεῦ ἡμετέραν ἔλαθεν ἀγίτητα, μάλιστα τῆς Εφρεσίαν ἐνεκεν, πλεονάκας ἡμῶν διανοχληθέντων. ἐβεβαίωσαμῶν δὲ καὶ τῶ τῆ ρι ἀγίων πατρῶν, τῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει σωμαθευθέντων ἰπῆ τῆ τῆς βιταξίως μῆμης τῆ μεγάλου Θεοδοσίου, καὶ ὁνα τῶ διαγορθίνοντα, μῶ τῶ ἡμέτερ τῶ ἀγιώτατον καὶ ὁποσολικόν, τῆ πρεσβεῖα τῶ Κωνσταντινουπόλεως ἔχεν πεπθῶμένοι, ὡς τῆς ὁποσολικῆς παρ ἡμῖν κρηπύσης ἀκπῆ, καὶ ἰπῆ πλεῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰκκλησίαν, σωνήδως κηδόμενοι, πολλὰς πᾶντῶ ἡπλώσατε, διὰ τὸ ἀφθονῶ ἡπαρξῆν ἡμῖν πλεῦ τῆ ὀικείων ἀγαθῶν πρὸς τῶν γησίους μετὰδον. ἀπῆ πόνω ὠλεσαμῶν πρὸς αἰαίρεσιν μῶ πᾶσης συγχύσεως, βεβαίωσιν δὲ τῆς ἰκκλησιαστικῆς βιταξίας, ταῦτα ὡς οἰκεία τε καὶ φίλα, καὶ πρὸς βλοσυμῆαν ἀρμόδια, πρὸς πύξιαδ κατὰξίωσον, ἀγιώτατε καὶ μακαριώτατε

sanctitas addiscens, & probatura & confirmatura est eadem. Eam namque consuetudinem, quæ ex longo iam tēpore * permansit, quam habuit Constantinopolitanorum sancta Dei ecclesia ad ordinandum metropolitanos prouinciarum tam Asiænæ, quam Ponticæ & Thraciæ, & nunc synodali decreto firmauimus, non tam sedi Constantinopolitanæ aliquid præstantes, quam metropolitanis vrbibus quietem congruam prouidentes, eo quod frequenter episcopis vitam finientibus, multæ turbæ nascuntur, clericis ac populis qui per easdem sunt ciuitates, absque rectore remanentibus, & ecclesiasticum ordinem confundentibus: quod nec vestram latuit sanctitatem, maxime propter Ephesios, * vnde quidam vobis sæpius importuni fuerunt. Confirmauimus autem & centum quinquaginta sanctorum patrū regulam, qui in Constantinopoli congregati sunt sub piæ memoriæ maiore Theodosio, quæ præcepit, post vestrā sanctissimam & apostolicam sedem, * honorem habere Constantinopolitanam, [quæ secunda est ordinata;] confidentes, quia lucente apud vos apostolico radio, & vsque ad Constantinopolitanorum ecclesiam, consueue gubernando, illum spargentes, hunc sæpius expanditis, eo quod absque inuidia consueueritis vestrorum bonorum participatione ditare * domesticos. Quæ igitur ad interemptionem quidem totius confusionis, confirmationem vero ecclesiasticæ propriæ & amicæ, & * ad deco-

*obtinuit,

* quorum causa sepe molestia affecti fuistis.

* primatum

* sincera caritate coniunctos.

* ordini

* laici,

* f. d. φίνω

pater. Qui enim locum vestrae sanctitatis obtinent sanctissimi episcopi Paschasinus & Lucentius, & qui cum eis est reuerendissimus presbyter Bonifacius, his ita constitutis vehementer resistere tentauerunt, procul dubio a vestra prouidentia inchoari & hoc bonum volentes, vt sicut fidei, sic bonae ordinationis vobis deputetur effectus. Nos enim

curates tam piissimos & Christiani amicos imperatores, qui super hoc delectantur, quam clarissimum senatum, & totam (sicut dicere conuenit) imperii ciuitatem, opportunum credidimus esse honoris eius confirmationem ab vniuersali Concilio celebrari: & velut haec a tua sanctitate fuerint inchoata, eo quod fouere semper studeas, roborauimus, praesumentes, dum nouerimus, quia quidquid rectitudinis a filiis fit, ad patres recurrit, facientes hoc sibi proprium. Rogamus igitur, & tuis decretis nostrum honora iudicium; & sicut nos capiti in bonis adiecimus consonantiam, sic & summitas tua filiis quod decet adimpleat. Sic enim & pii principes complacebunt, qui tamquam legem tuae sanctitatis iudicium firmauerunt, & Constantinopolitana sedes suscipiet praemium, quae omne semper studium vobis ad causam pietatis expleuit, & semetipsam vobis ad concordiam eodem zelo coniunxit. Vt autem cognoscatis, quia nihil alicui donado per gratiam fecimus, aut per inimicitias aduersando, sed vt nutu gubernati diuino; omnem vobis gestorum vim insinuauimus, ad comprobationem no-

*obsequentes non modo piissimis & Christianissimis imperatoribus, quibus id gratum erat, verum etiam clarissimo senatu, & toti, vt ita dicamus, regiae urbi.

*roborare ausi sumus, scientes quidquid a filiis recte geritur,

*impendimus

*piis principibus gratum erit,

πατήρ. ὁ ἵπ' ὅτι τὸ πῶς τῆς ἡμετέρας ἀγιότητος ἐπέχοντες ὁσίοιτοι ἐπίσκοποι Πασχασίνος καὶ Λουκίου, καὶ ὁ αὐτοῖς θεοφιλέστατος πρεσβύτερος Βονιφάσιος, τοῖς αὐτοῦ πτωχεῖσι σφοδρῶς ἀντιπεῖν ἐπέσχεσαν, πάντως ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἀρεσάδαυ καὶ τῆς τοῦ καλῆς προνοίας βουλεύμενοι, ἵνα καρδίᾳ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ τῆς ἀταξίας ἡμῶν λογισθῆ ἡ κατὰ πρόμα. ἡμεῖς ἵπ' ἀρεπτόντες τοῖς θεοσεβέστοις καὶ φιλοχρίστοις βασιλέας ἐπὶ πάντων ἡδονοῦν, τῶν τε λαμπρῶν σύγκλητον, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τῶν βασιλευσάντων, ἀκαίρως ἐνομισαμένους τῶν ἐπ' αὐτῇ * ὡς τῆς οἰκουμένης σωδου βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς ὁσίοτης ταύτης ἐναρχεῖσθε, δι' ἃν αἰεὶ δάλλειν ἐσπούδακα, διετήσαντες ἐκνεφέσαντων εἰδότες, ὡς πάντων παρὰ τῆς πικρῶν γινόμενον κατὰ πρόμα εἰς ἑδὼν οἰκουμένης πατρῶας ἀνατρέχει. παρακαλοῦμεν τὸν ἡμῶν καὶ τῆς σῆς ἡμετέρας τῆς κεφαλῆς τῶν ἐν τοῖς καλοῖς συμφανίαν εἰσενλωχάμεν, οὕτω καὶ ἡ κορυφῆ τοῖς πασι ἀναπληροῦσι τὸ πρέπον. οὕτω ἵπ' ἡ βασιλεῖς θεοσεβεῖς ἀρεπτόνται, ὅτι τῶν σῆς ὁσίοτης, ὡς νόμον, βεβαίωσαντες κελόν, ἡ ὁ Κωνσταντινουπόλεως θεῖος τῶν ἀμυβλῶν δόξασετα, πάντων αἰεὶ σωδὼν πρὸς τῶν θεοσεβείας ἡμῶν ἐκπληροῦσας ἑσπῶσαν, ὅτι τῶν ἡμετέρας ἐκπληροῦσας ἡμῶν πρὸς ὁμόνοιαν. ἵνα δὲ γινώσκῃ, ὡς οὐδὲν πρὸς χάριν ἡ πρὸς ἀπέχθειαν πεποιτημένων, ἀλλ' ὡς τῶν κωβερῶν ἡμῶν ἡμῶν, πάντων ἡμῶν τῆς πεπερασμένων τῶν δωάμεν ἐνωχίσημεν εἰς σύσταν ἡμετέ-

ANNO CHRIS... 455

* ὡς τῆς οἰκουμένης σωδου βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς ὁσίοτης ταύτης ἐναρχεῖσθε, δι' ἃν αἰεὶ δάλλειν ἐσπούδακα, διετήσαντες ἐκνεφέσαντων εἰδότες, ὡς πάντων παρὰ τῆς πικρῶν γινόμενον κατὰ πρόμα εἰς ἑδὼν οἰκουμένης πατρῶας ἀνατρέχει.

ANNO CHRISTI 451

ἡμετέραν, καὶ τῆς πεπερασμένης βεβαίωσίν τε καὶ συγκατάθεσιν.

stræ sinceritatis, & ad eorum quæ a nobis gesta sunt, * firmitatem & consonantiam.^k

*confirmacionem atque consonantiam.

III.

Οἱ βασιλεῖς, Φλαυῖου Οὐαλεντιανὸς, καὶ Φλαυῖου Μαρκιανὸς, αἰώνιοι Αὐγούστοι, καὶ τῶν κεκαλυμμένων τῶν Χριστιανῶν διαλέξεις, καὶ ἄλλα τοῖς πολίταις ἡμῶν τοῖς Κωνσταντινουπόλεως.

Edictum Valentini & Marciani imperatorum, quo prohibentur disputationes de fide coram vulgo.

Imperatores Cæsares, Flavius Valentinianus, & Flavius Marcianus, de Christianæ fidei rebus edictum civibus nostris Constantinopolitanis.

* Xov. siue, φειδωλῶς Χρισ.

ΜΟΛΙΣ ποτὲ τὸ διάμεγξισ βίχης ὑπαρξον ἡμῶν καὶ ασοῦδῆς δόξοῦ ἐβέηκε, καὶ ἡ καὶ τῶν νόμου τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐμποδῶν φιλονεικία γερήνη. Μόλις ἐβρηται τὸ ἴδιον λόγου πλάνης ἰάματα, καὶ τῆς δῆμων ἡ διαφοροδοξία διανοία, καὶ ἄλλοι ἐλήλυθε συνῶνθον καὶ ὁμόνοισιν. ἐκ διαφόρων γὰρ ἐπαρχῶν ἐλθόντες καὶ τῶν Καλαχιδονέων πόλιν Ἐπίσκοποι σὺν θεσιόδησαν ἕξ ἡμετέρου περὶ ἡμετέρας, καὶ δι' ὅρου Καφῶς, ἵππῃ τῆς ἀρκεσία ἡ δόξοι παρὰ Φυλαχίην, ἐδιδάξαν. ἡ βέλβηλῶν τῶν ἐρεῖς τῶν λοιπῶν γορλαζέτω. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀσέβης καὶ ἱεροσυλος, ὃς μὲν ποσούτων Ἐπισκόπων δόξασι τῆς οἰκείας ἡ ποτε γνώμη καταλιμπανέει καὶ ἐβῆναι. ἐπειπερ' ἐργατικῆς δηλονότι ἁγανακτίας ὄδει, τὸ μεσοῦσης ἡμέρας φῶς σεσοφισμένῳ ζῆτεῖν. ὁ γὰρ ἡ μὲν τῶν βίβρων τῶν ἀληθείας διεβνῶν ἡμῶν πῆρατῶν, ἡ βῆδος ζῆτεῖ. μηδεὶς ἔν κληρικῶς, ἡ γοῦν ἐραδὶ βῶν ἡμῶν, ἡ γοῦν ἐτῆρας ἀίρεσιως οἶα σὲ ἴποτε, καὶ τῶν Χριστιανῶν πίστεως, δημοσίᾳ σωματοῦν ὄχλων καὶ ἀκροαυμένων, εἰς τὸ ἐξῆς διαλέξεις ποιεῖσθαι ἄλλοτῶν, τρεσχαρὰ ἐκ τούτου καὶ κακοδοξίας προφάσις

TANDEM aliquando, quod summis votis atque studiis optabamus, euenit. Remota est de orthodoxa Christianorū lege contentio, tandem remedia culpabilis erroris inuenta sunt, & discors populorum sententia in vnum consensum concordiamque conuenit. E diuersis enim prouinciis religiosissimi sacerdotes Calchedonem venerunt iuxta nostra præcepta, & quid obseruari in religione debeat, perspicua definitione docuerūt. Cesset igitur iam profana contentio. Nam vere impius atq; sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiam, opinioni suæ aliquid tractandum relinquit. Extremæ quippe dementiæ est, in medio & perspicuo die commēticiū lumen inquirere. Quisquis enim post veritatem repertā aliquid vterius discutit, mendacium quærit. Nemo itaq; vel clericus, vel militaris, vel alterius cuiuslibet conditionis, de fide Christiana publice turbis adunatis & audientibus tractare

lib. 5. C. de sum. r. in. & fid. catō.

* audeat

quirens. Nam iniuriam facit iudicio religiosissima Synodi, si quis semel iudicata ac recte disposita reuoluere, & publice disputare contendit, cum ea quae nunc de Christiana fide statuta sunt, iuxta apostolicas expositiones, & statuta sanctorum patrum trecentorum decem & octo, & centum quinquaginta, definita esse noscantur. Nam in contemptores huius legis poena non deerit: quia non solum contra fidem bene compositam veniunt, sed etiam Iudæis & paganis ex huiuscemodi certamine

* diuulgant

* profanant veneranda mysteria. Igitur si clericus erit qui publice tractare de religione ausus fuerit, a consortio clericorum remouebitur: si vero militia praeditus sit, cingulo spoliabitur: ceteri etiam huius criminis rei de hac regia vrbe pellentur, pro vigore iudiciario etiam competentibus suppliciis subiugandi. Constat enim, hinc haereticae infaniae exordia fomitemque praebere, dum publice quidam disputant atque contendunt. Vniuersi ergo quae a sancta Synodo Chalcedonenfi statuta sunt, custodire debent, nihil postea dubitaturi. Hoc itaque nostrae commoniti serenitatis edicto, abstinete a profanis vocibus, & vltius definite de diuinis disputare: quod nefas est. Quia non solum diuino iudicio peccatum hoc, prout credimus, punietur, verum etiam legum & iudicium auctoritate coercabitur. Datum Constantinopoli 7. Idus Februarii, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiat

ἐπινοῶν. τῇ κρίσει γὰρ ἔβλεν ποιεῖ τῆς ἀγίας συνόδου, ὅτις ἀνὰ τὰ ἀπέξ κρινέντα, & ὁρθῶς πεπωθέντα, πάλιν αἰακύνειν ἐκ διαλέξεως, καὶ δημοσιῶν φιλονεικίῃ ὁπότε τὰ νῦν περὶ τῆς ἁγίας Χριστιανῶν πίστεως ὁρίσθησαν, καὶ τὰς τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ῥη. πεπωθέντα γινώσκονται. οὐδὲ γὰρ ἐλλείψεται ἡμῶν καὶ τὰς κατὰ φρονουμένων τῶν νόμων ἐπιδήσῃ οὐ μόνον καὶ τῆς πίστεως τῆς ἐκ διαπέσεις ἐναντίοι χωροῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλλησιν ἐκπεσε διὰ τῆς τοιαύτης φιλονεικίας τὰ ἐπιὰ ποιοῦσιν μυστήρια. ἐκοῦν, εἰ μὴ εἴη κληρικὸς ὁ περὶ δημοσίας δημοσίας φιλονεικίῃ τολμῶν, ἀποκινηθῆσεται ἢ καταλόγου τῆς κληρικῶν· εἰ δὲ στρατῖα κοσμοῦντος, ἢ ζῶντι ἀφαιρηθῆσεται. καὶ ὁ λοιπὸς δὲ ὁ ἕνοχοι τῶ ἐκλήματι τυττω, τῆς βασιλείδος αὐτῆς ἐλαθῆσονται πόλεως, καὶ πλὴν τῆς δικαστηριων κίνησιν & τῆς ἀρμυρούσας ἰσχυροῦσιν ἀποβληθῆσονται ἡμῶν. δὴλον γὰρ, ἐκ τῶν τῆς μαρτυρίας τῆς ἀίρετικῶν τὰς δεχῆς καὶ τὰς ἐκβάσεις ποιεῖν παρέχεται, ἐν ὅσῳ ἄνευ διαλέγονται δημοσία καὶ ἐλέγισιν. ἀπαίτες πίνω τὰ περὶ τῆς ἀγίας ἐκ Καλχηδῶνι συνόδου ὁρίσθησαν ἄρα φυλάττειν ὁφείλοισι, τῶ λοιποῦ μηδὲν ἀμφισβῆλλοντες. διὰ τοῦτου τοιαυτοῦ ἰσχυροῦσιν ἀποβληθῆσονται ἢ τῆς γαλιωτότης ἡμῶν διατάγματα, τῆς δυνατῶν φωνῶν ἀπολήξαι, καὶ τῶ περὶ τῆς κρίσεως ἀφαιρηθῆσονται ὁπότε ἀδύνατον. ἐπιδήσῃ οὐ μόνον ἐκ τῆς κείσεως, κατὰ τῆς περὶ ἀποβληθῆσονται, ἀλλὰ καὶ τῆς τῆς νόμων, καὶ τῆς τῆς δικαστηριων αὐθεντία συνφρονουμένων. ἐδόθη περὶ ἐπιὰ εἰδῶν Φεβρουαρίων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

IV.

Διάταξις τῆς β' συνελεύσεως καὶ φιλοχρίστου βασιλέως Μαρκιανῶδ, περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν ἡ συνόδου, βεβαίως δὲ περὶ αὐτῆς πεποιημένα.

Edictum piissimi & Christianissimi imperatoris Marciani, propositum Constantinopoli, de confirmatione gestorum Calchedonensis Synodi, & eorum obseruatione.

ΤΗΝ διαζή τῆς καθολικῆς τῆς ὀρθόδοξων πίστεως ἀγιότητα φανερόν καὶ ἀκαμφτόλον καταστήσαι πάντων ἡμετέρας γαλιωτικῆς ἐδέλμας, ὅπως αὐτῆς καὶ τῶν ἁγίων μείζων ἀποδοθῆ τοῖς ἀνθρώποις βεβαίως, πῶς ποσῶντι καὶ τριαντίω τῆς ἐξ ἀπίστης χροῖον ἐπαρχίας σπειρομένην ἐπισκόπων συνόδου καὶ πῶς Καλχηδονέων πόλιν ἀπεριδύωσιν παρεκλήθισατο καὶ αἰεὶ διασπένδως ἐπὶ πλείστας ἡμέρας γρηγορημένης, καὶ τῆς πίστεως τῆς Χριστιανῶν ὄψιν ἀληθῆ καὶ ἀνόρθωτον. ὡς γὰρ καὶ ἡ ληϊτικῆς πλείστας καὶ τῶν ἀποστατικῶν, μὴ λαθεῖν αὐτῶν πῶς διαζή καὶ πληρεσάτω δληθῆσαν ἡκολούθησαν τε τοῖς ὑποπίστοις τῆς ἀγίων πατέρων, ἐκείνοις δηλαδὴ, τοῖς ὑποτῆς τῆς ἀγιωτάτων ἐπισκόπων καὶ πῶς Νικαίων ὑποφανεῖσιν ὁμοίως δὲ καὶ ἐκείνοις, ἀπὸ τῆς ἐκατὸν πενήκοντα καὶ πέντε πῶς βασιλίδας πόλιν ἔλεσαν σπειρομένης καὶ ἐκείνοις δὲ τοῖς ἡδὴ παλιν καὶ πῶς Εφεσον ὁμοειδῶσιν, ὅτι τῆς ἀληθείας ὁ τῆς μακαρίας μνήμης Κελεστίνου ὁ τῆς Ρωμαίων, καὶ Κυρίλλου ὁ τῆς Ἀλεξανδρείων ἐπίσκοπος, ἐξήρχον, καθ' ὃν καμρόν ἀπεκλείθη καὶ Νεστορίου ἡ πλάνη, αὐτῶν καταδικασθέντος τῆς πάντων ἀνθεντο γεγονότος. ὡν ὁρθῶς καὶ περυσιωπητῶς ἐν Καλχηδόνι (ἡπιθέντων, Εὐτυχῆς ὁ διαβεβαίουμην ἀδύματα πᾶμπολλα, μὲν τῆς σωτηρίας τῆς Concil. Tom. 9.

VENERABILEM catholicæ orthodoxorum fidei sanctitatem manifestam & indubitatam vniuersis constituere cupiens nostra serenitas, vt maior erga diuinitatis obsequia hominibus religio traderetur, tantam atque talem Synodum, ex omnibus pene prouinciis coadunatis episcopis, in Calchedonensi ciuitate colligi iussit; atque ibi plurimis diebus tractatu habito, quid verum & infucatum Christianæ fidei esset, inuenit. Votis enim & orationibus plurimis exorauere diuinitatem, quatenus sancta & plena veritas eos non lateret. Secutique sunt statuta venerabilium patrum, ea videlicet quæ apud Nicæam trecentorum decem & octo sanctorum episcoporum sententia sunt definita: similiter & quæ centum quinquaginta in hac amplissima coadunati vrbe constituerunt, atque ea quæ apud Ephesum pridem statuta sunt, cum beatissimæ recordationis Cælestini Romanæ vrbis, & Cyrillus Alexandriæ ciuitatis, episcopi, veritatis duces fuerunt. Quo tempore etiam & Nestorianus error exclusus est, eius auctore dānato. Quibus ita rite & venerabiliter apud Calchedonem inquisitis, Eutyches qui plura affirmabat illicita, cum sua assertione deie-

D d ij

ANNO CHRISTI 451.

καταπονη Φωραδίντες, καὶ τὰς ὁμοεισίας ἡδὴ κολασθε ἐκδέξοντο, καὶ τῆς δικαστηρίων κινήσεως, καὶ τῶν τοῖς ὁμοεισισι καμροῖς ἀρμόζοντων, ἡμωρηθήσονται. καὶ ἡ ἐκείνη ἐν Καλιμαδονί συνόδῳ ἐν ἡπάντων ὀπημελῶς ἡγησάτων, ταῦτα δώρεται, ἀπερὶ τὸν αἰτηθεῖς μνημονεύσειται συνόδῳ, αἰτῆς τῶν ἀποστόλων ἀκολουθήσασαι πρὸς τὸν Φυλακτίαν παραδεδωκάσιν. ἐδόθη περὶ τῶν εἰσδῶν Μαρτῖνον ἐν Κωνσταντινὸς πόλει, ὑπατία Σφωρακίου, καὶ τῶν ἀπλωθησῶν.

Εἰς δὲ τὴν Παλλადίῳ ἐπίστον τὴν καὶ τὴν ἀνατολίῳ πραιτωρίων, Οὐαλεντιανῶν ἐπίστον τὴν καὶ τὴν Ἰλλυρικὸν πραιτωρίων, Τατιανῶν ἐπίστον τῆς πόλεως, Βίκομαλῶν μαγίστρω τῶν ἱερῶν ὀφφικίων, καὶ ὑπατῶν δεσπυτάτω.

& vanitate detecti, & statutas dudum fuscipient poenas, & iudiciario motu, prout religiosi temporibus conuenit, punientur. Oportet enim Calchedonensem Synodum sequi, in qua omnibus diligenter quaesitis, ea definita sunt, quae pridem tres praedicti coetus, apostolicam fidem secuti, omnibus obseruanda tradiderunt. Datum tertio Idus Martii, Constantinopoli, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatus, consulibus.

Et eodem exemplo scriptum Palladio viro illustri pratori orientis, Valentiniano viro illustri pratori Illyrici, Tatiano viro illustri praefecto urbis, Vincomalo viro illustri magistro sacrorum officiorum, & consuli designato.

V.

EPISTOLA LEONIS PAPAE AD ANATOLIVM CONSTANTINOPOLITANVM EPISCOPVM.

Leo episcopus Anatolio episcopo.

MANIFESTATO, sicut optauimus, per gratiam Dei lumine euangelicæ veritatis, & ab vniuersali ecclesia perniciosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaudemus in Domino, quod credita nobis dispensationis labor ad desideratum peruenit effectum, sicut etiam epistolarum tuarum textus eloquitur, vt secundum apostolicam doctrinam, id ipsum dicamus omnes, & non sint in nobis schismata. *semus autem* ^{1. Cor. 1.} *perfecti in eodem sensu & in eadem sententia.* In cuius operis deuotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem, vt & corrigendis tua prodesset industria, & ab omni te deuiantium participatione & factione purgares. Decessore enim tuo beatæ memoriæ Flauiano propter defensionem catholicæ veritatis eiecto, nō immerito credebatur, quod ordinatores tui contra sanctorum Canonum constituta viderentur sui similem consecrassse. Sed adfuit misericordia Dei, in hoc te dirigens atq; confirmans, vt malis principiis bene vtereris, & non te iudicio hominum, sed Dei

Ecd. 18.

proiectum benignitate monstrares. Quod vere ita accipiendum est, si hanc diuini muneris gratiam alia offensione non perdas. Virum enim catholicum, & præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate violari. Dicente quippe scriptura sancta: *Post concupiscentias tuas non eas, & a voluntate tua auertere:* multis mundi huius illecebris, multis vanitatibus resistendum est, vt veræ continentia obtineatur integritas, cuius prima est labes superbia, initium transgressionis & origo peccati. quoniam mens potentia auida, nec abstinere nouit a vetitis, nec gaudere concessis, dum inordinato prauoque progressu, impunitarum transgressionum augentur excessus, & crebescunt culpa, quæ tolerata sunt studio fidei reparanda, & amore concordia. Post illa itaq; ordinationis tuæ non inculcata principia, post consecrationem Antiocheni episcopi, quam tibi met contra canonicam regulam vindicasti, doleo etiam in hoc dilectione tuam esse prolapsam, vt sacratissimas Nicænorum Canonum constitutiones conareris infringere, tamquam opportune se tibi hoc tempus obtulerit, quo secundi honoris priuilegium sedes Alexandrina perdiderit, & Antiochena ecclesia proprietatem tertiæ dignitatis amiserit; vt his locis iuri tuo subditis, omnes metropolitanæ episcopi proprio honore priuentur. Quibus inauditis, & nunquam ante tentatis, ita præueniris excessibus, vt sanctam Synodum ad extinguendam solum hæresim & confirmationem fidei catholice studio Christianissimi principis congregatam, in occasionem ambitus trahas, & vt conniuentiam suam tibi dedat, impellas: tamquam refutari nequeat, quod illicite uoluerit multitudo, & illa Nicænorum Canonum per sanctum vere Spiritum ordinata conditio in aliqua vnquam sit parte solubilis. Nulla sibi met de multiplicatione congregationis synodalia Concilia blandiantur, neq; trecentis illis decem atque octo quantumlibet copiosior numerus sacerdotum vel cõparare se audeat, vel præferre, cum tanto diuinitus priuilegio Nicæna sit Synodus consecrata, vt siue per pauciores, siue per plures ecclesiastica iudicia celebrentur, omni penitus auctoritate sit vacuum, quidquid ab illorum fuerit constitutione diuersum. Nimis ergo hæc improba, nimis sunt praua, quæ sacratissimis

Canonibus inueniuntur esse contraria. In totius ecclesie
perturbationem superba hæc tendit elatio, quæ ita abuti
voluit Concilio synodali, vt fratres in fidei tantummodo
negotium conuocatos, & definitione eius causæ, quæ erat
curanda, perfunctos, ad consentiendum sibi aut deprauā-
do traduceret, aut terrendo compelleret. Inde enim fra-
tres nostri, ab apostolica sede directi, qui vice mea Syno-
do præsidebant, probabilitèr atque constanter illicitis au-
sibus obstiterunt, aperte reclamantes, ne contra statuta
Nicænæ Synodi præsumptio reprobæ nouitatis assurge-
ret. Nec potest de eorum contradictione dubitari, de qui-
bus in epistola tua etiam ipse conquereris, quod conatibus
tuis voluerit obuiare. In quo eos quidem multum mihi,
hæc scribendo, commendas: sed temetipsum, quod eis pa-
rere nolueris, dum illicita moliris, accusas, superflue non
concedenda appetens, & insalubriter contraria concupi-
scens, quæ nullum vnquam potuerunt nostrum obtinere
consensum. Absit enim a conscientia mea, vt tam praua
cupiditas meis studiis adiuuetur, ac non potius & meo, &
omnium qui non alta sapiunt, sed humilibus consentiunt,
opere subruatur. Sancti illi & venerabiles patres, qui in vr-
be Nicæna, sacrilego Ario cum sua impietate damnato,
mansuras vsque in finem mundi leges ecclesiasticorum
Canonum condiderunt, & apud nos in toto orbe terra-
rum in suis constitutionibus viuunt, & si quid vsquam ali-
ter quam illi statuerunt, præsumitur, sine cunctatione cas-
satur; vt quæ ad perpetuam vtilitatem generaliter institu-
ta sunt, nulla commutatione varientur; nec ad priuatum
trahantur commodum, quæ ad bonum sunt cõmune præ-
fixa. Et manentibus terminis quos constituerunt patres,
nemo in ius tendat alienum: sed intra fines proprios atque
legitimos, prout quis valuerit, in latitudine se caritatis ex-
erceat. cuius satis vberes fructus Constantinopolitanus
potest antistes acquirere, si magis humilitatis virtute ni-
tatur, quam si spiritu ambitionis inflatur. *Noli, frater, altum
sapere, sed time,* & Christianissimorum principum piissimas
aures improbis petitionibus inquietare desiste: quibus
certum habeo, modestia te magis quam elatione placitu-
rum. Persuasioni enim tuæ in nullo penitus suffragatur
quorundam episcoporum ante sexaginta, vt iactas, annos

Rom. 12.

Rom. 12.

Rom. 11.

facta subscriptio, nunquamque a prædecessoribus tuis ad apostolicæ sedis transmissa notitiam, cui ab initio sui caducæ, dudumque collapsæ, fera nunc & inutilia subiicere fulcimenta voluisti, eliciendo a fratribus speciem consensionis, quam tibi in suam iniuriam verecundia fatigata præberet. Memento quid Dominus ei qui vnum de pusillis scandalizauerit, comminetur: & sapienter intellige, quale sit iudicium Dei subiturus, qui tot ecclesiis, tot sacerdotibus scandalum inferre non metuit. Fateor enim, ita me dilectione vniuersæ fraternitatis obstringi, vt nemini profus in his quæ contra se poscit, assentiam: possisq; euidenter agnoscere, me dilectioni tuæ beneuolo animo contraire, vt saniore consilio ab vniuersalis te ecclesiæ perturbatione contineas. Non conuellantur prouincialium iura primatum, nec priuilegiis antiquitus institutis metropolitani antistites fraudentur. Nihil Alexandrinæ sedi eius, quam per sanctum Marcum euangelistam beati Petri discipulum meruit, pereat dignitatis: nec Dioscuro impietatis suæ pertinacia corruente, splendor tantæ ecclesiæ tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque ecclesia, in qua primum predicante beato apostolo Petro, Christianum nomen exortum est, in paternæ constitutionis ordine perseueret, & in gradu tertio collocata, nunquam se fiat inferior. Aliud enim sunt sedes, aliud præsidentes. Et magnus vnicuique honor est integritas sua. Quæ cum in quibuslibet locis propria ornamenta non perdat, quanto magis in Constantinopolitanæ vrbs magnificentia potest esse gloriosa, si per obseruantiam tuam, & defensionem paterni Canonis, exemplum probitatis multi habeant sacerdotes? Hæc tibi scribens, frater in Domino, hortor ac moneo, vt deposito ambitionis desiderio, spiritu potius ferueas caritatis, eiusq; virtutibus, secundum doctrinam apostolicam, proficenter orneris. *Est enim patiens & benigna, & non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt.* Vnde si caritas non quærit propria, quantum peccat qui concupiscit aliena? A quibus volo vt te prorsus abstineas, memorq; sis eius sententiæ quæ dicit: *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Nam si in concessa quæsieris, ipse te tuo opere atque iudicio, vniuersalis ecclesiæ pace priuabis. Frater autem

& co-

ANNO
 CHRISTI
 451.

& coepiscopus noster Lucianus, & filius noster Basilius
 diaconus, quantum in ipsis fuit, studiose his quæ eis iniun-
 xeras, adfuere: sed actioni eorum iustitia negauit effectû.
 Data XI. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

VI.

EPISTOLA EIVSDEM

AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus Romanæ & vniuersalis ecclesiæ, Marciano Augusto.

MAGNO munere misericordiæ Dei, totius ecclesiæ ca-
 tholicæ multiplicata sunt gaudia, cum sancto &
 glorioso clementiæ vestræ studio perniciosissimus error
 extinctus est, vt labor noster citius ad desideratum perue-
 niret effectum, quem Deo seruiens principatus vester &
 fide & potestate iuisset. Quia etsi in virtute Spiritus san-
 cti inter quasilibet dissensiones per sedis apostolicæ famu-
 latum euangelii erat defendenda libertas, manifestior ta-
 men apparuit gratia Dei, quæ præstitit mundo, vt in victo-
 ria veritatis, auctores tantum violatæ fidei deperirent, &
 sua integritas ecclesiæ redderetur. Bellum igitur quod pa-
 cis nostræ inimicus excitauerat, adeo feliciter, dextera Do-
 mini pugnante, confectû est, vt triumphante Christo, om-
 nium sacerdotum esset vna victoria; & coruscante lumine
 veritatis, erroris tenebræ cum suis assertoribus pelleren-
 tur. Nam sicut in ipsa Domini resurrectione credenda, ad
 corroboranda initia fidei, multum securitatis accessit, quod
 quidam apostoli de corporea Domini Iesu Christi verita-
 te dubitarunt, & visu atque contactu fixuras clauorum
 & vulnus lanceæ perscrutando, ambiguitatem cunctis,
 dum ambigunt, abstulerunt: ita nunc quoque dum aliquo-
 rum infidelitas confutatur, omnium hæsitantium corda
 firmata sunt; & profecit vniuersis ad illuminationem, quod
 quibusdam intulit cæcitatem. In quo opere digne & iuste
 exultat vestra clementia, quæ fideliter proprieque prop-
 spexit, vt orientalibus ecclesiis diabolicæ insidiæ non nocerent,
 sed ad propitiandum Deum efficaciora vbique offerrentur
 holocausta, quando per mediatorem Dei & hominum,
 hominem Christum Iesum, eadem confessio plebium,
 eadem sacerdotum, eadem esset & regum, gloriosissime fili,
 & clementissime Auguste. His autem

166r. 10.

1. Tim. 1.

Concil. Tom. 9.

E c

propter quæ tanta facta est congregatio sacerdotum, bono & optabili fine compositis, miror & doleo, quod pacem vniuersalis ecclesiæ diuinitus reformatam, ambitionis rursus spiritus inquietat. Quamuis enim necessarie sibi frater meus Anatolius consuluisse videatur, vt ordinatorum suorum errorem deserens, in assensum catholice fidei salubri correctione transfret: custodire tamen debuit, vt quod * vestro beneficio noscitur consecutus, nullius cupiditatis prauitate turbaret. Nos enim vestræ fidei & interuentionis habentes intuitum, cum secundum suæ consecrationis auctores eius initia titubarent, benigniores circa ipsum quam iustiores esse volumus, quo perturbationes omnes quæ operante diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remedijs leniremus: quæ illum modestum magis quam immoderatum facere debuerunt. Qui etiam si præcipuis meritis, optimoque iudicio legitime fuisset ac solenniter ordinatus; contra reuerentiam tamen Canonum paternorum, contra sancti Spiritus instituta, contra antiquitatis exempla, nullis posset suffragijs adiuuari. Apud Christianum & vere religiosum, vereque orthodoxum principem loquor: multum Anatolius episcopus proprio detrahit merito, si illicito crescere optat augmento. Habeat, sicut optamus, Constantinopolitana ciuitas gloriam suam, ac protegente dextera Dei, diuturno clementiæ vestræ fruatur imperio. *Matth. 16.* Alia tamen ratio est rerum secularium, alia diuinarum: nec præter illam petram quam Dominus in fundamento posuit, stabilis erit vlla constructio. Propria perdit, qui indebita concupiscit. Satis sit prædicto, quod vestræ pietatis auxilio, & mei fauoris assensu, episcopatum tantæ urbis obtinuit. Non dedignetur regiam ciuitatem, quam apostolicam non potest facere sedem; nec villo speret modo, quod per aliorum possit offensiones augeri. Priuilegia enim ecclesiarum, sanctorum patrum Canonibus instituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate conuelli, nulla nouitate mutari. In quo opere auxiliante Christo fideliter exequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum, quoniam dispensatio mihi credita est, & ad meum tendit reatum, si paternarum regulæ sanctionum, quæ in Synodo Nicænâ ad totius ecclesiæ regimen, spiritu Dei instruente, sunt con-

ANNO
CHRISTI
451.

dita, me (quod absit) conuiente, violentur, & maior sit apud me vnus fratris voluntas, quam vniuersæ domus Domini communis vtilitas. Et ideo sciens gloriosam clementiam vestram ecclesiasticæ studere concordia, & his quæ pacificæ congruunt vnitati, piissimum præstare consensum precor, & sedula suggestione vos obsecro, vt ausus improbos, vnitati Christianæ paci; contrarios, ab omni pietatis vestræ abdicetis assensu, & fratris mei Anatolii, nocituram ipsi, si perstiterit, cupiditatem salubriter comprimatis; ne ea quæ vestræ gloriæ atq; temporibus inimica sunt, cupiens, maior suis velit esse prioribus: liberumq; illi sit quantis potuerit splendere virtutibus, quarum non aliter particeps erit, nisi caritate magis voluerit ornari, quam ambitione distendi. Hanc autem improbi desiderii conceptionem nunquam quidem debuit intra cordis sui recipere secretum: sed cum illi fratres & coepiscopi mei, qui vice mea aderant, obuarent, ab illicito appetitu, eorum saltem salubri contradictione, cessasset. Nam & vestræ pietatis apices, & ipsius scripta declarant, legatos sedis apostolicæ, sicut oportuit, contradictione iustissima ei restitisse, vt inexcusabilior esset præsumptio, quæ se nec increpata cohiberet. Vnde quia conuenit fidei vestræ vel gloriæ, vt sicut hæresis Deo per vos agente destructa est, ita etiam omnis ambitus retundatur: agite, quod & Christianæ est probitatis & regia, vt prædictus episcopus paret patribus, consulat paci, neq; sibi æstimet licuisse, quod Antiochenæ ecclesiæ sine vlllo exemplo, contra statuta Canonum, episcopum ordinare præsumpsit; quod nos amore reparandæ fidei, & pacis studio retractare cessauimus. Abstineat ergo ab ecclesiasticarum iniuria regularum, & illicitos declinet excessus, ne se ab vniuersali ecclesia, dum inimica paci tentat, abscindat. Quem opto magis irreprehensibiliter agentem diligere, quam in hac præsumptione, quæ illum ab omnibus separare poterit, perdurare. Frater autem & coepiscopus meus Lucianus, qui cum filio meo Basilio diacono clementia vestræ ad me scripta portauit, omni deuotione partes susceptæ legationis impleuit: qui non est æstimandus negotio defuisse, quem potius causa deseruit. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

Concil. Tom. 9.

E e ij

EPISTOLA EIVSDEM LEONIS PAPÆ
AD PVLCHERIAM AVGVSTAM.*Leo episcopus Pulcheriæ Augustæ.**Int. 3.**Phil. 2.*

SANCTIS & Deo placitis clementiæ vestræ studiis defensionem contra hæreticos catholicam fidem, & vniuersæ ecclesiæ redditam pacem, ineffabiliter cum vestra pietate gaudemus, gratias agentes misericordiæ omnipotentis Dei, quod exceptis his qui magis dilexerunt tenebras quam lucem, neminem passus est euangelica veritate fraudari, vt absterfa erroris caligine, in omnium cordibus purissimum lumen oriretur, nec de infirmis quorundam animis tenebrosus ille exultaret inimicus; quem non solum hi qui illæsi steterant, sed etiam quos fecerat nutare, superauerunt; vt errore abolito, per totum mundum fides vera regnaret, & omnis lingua confiteatur, quoniam Dominus Iesus Christus in gloria est Dei patris. Confirmato autem in vnitæte euangelii vniuerso mundo, & in eodem sensu directis cordibus omnium sacerdotum, optimum fuerat, supra illa, propter quæ sancta est Synodus congregata, & quæ secundum pietatis vestræ studium probabili sunt sine conclusa, nihil quod tanto bono contrarium esset, inferri: nec per occasionem episcopalis Concilii, id in commune appeti, quod non licuit concupisci. Frater enim & coepiscopus meus Anatolius parum considerauit, quanto pietatis vestræ beneficio, & mei fauoris assensu Constantinopolitanæ ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus: & non tam de adeptis gauisus, quã de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est, credens huic tam intemperanti cupiditati posse prodesse, quod ei quorundam consensum præbuisse dicitur extorta subscriptio; cum tam destruendis mox conatibus contradictio fratrum & coepiscoporum meorum vicem meam agentium, fideliter & laudabiliter obuiaret. Quoniam contra statuta paternorum Canonum, quæ ante longissimæ ætatis annos in vrbe Nicæna spiritualibus sunt fundata decretis, nihil cuiquam audere conceditur; ita vt si quis diuersum aliquid decernere velit, se potius minuat, quam illa corrumpat: quæ si, vt oportet, a cunctis pontificibus

ANNO
CHRISTE
451.

intemerata seruentur, per vniuersas ecclesias tranquilla erit pax & firma concordia, nullæ de mensuris harum diffensiones, nullæ de ordinationibus lites, nullæ de priuilegiis ambiguitates, nulla erunt de alieni vsurpatione certamina; sed ea quæ iure caritatis rationabilis est, & morum & officiorum seruabitur vnanimitas: & ille vere erit magnus, qui fuerit totius ambitionis alienus, dicente Domino: *Quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister: & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester seruus. Sicut filius hominis non venit ministrari, sed ministrare.* Et tamen hæc illis tunc insinuabantur, qui de pullo volebant crescere, & de infimis ad summa transire. Constantinopolitanæ vero præfuli ecclesiæ (quæ amplius quam assecutus est concupiscit) quid illi satisfaciet, si tantæ vrbs magnificentia & claritudo non sufficit? Superbum nimis est & immoderatum, vltra fines proprios tendere, & antiquitate calcata, alienum ius velle præripere, atque vt vnus crescat dignitas, tot metropolitanorum impugnare primatus, quietisque prouinciis, & olim sanctæ Synodi Nicænæ moderatione dispositis, bellum nouæ perturbationis inferre; atque vt venerabilium patrum decreta soluantur, quorumdam episcoporum proferre cōsensum, cui tot annorum series negauit effectum. Nam sexagesimus fere annus huius iactantiæ esse iactatur, quæ se prædictus episcopus æstimat adiuuari, frustra cupiens id sibi prodesse, quod etiam si quisquam ausus est velle, nullus tamen potuit obtinere. Agnoscat cui successit viro: & repulso omni spiritu elationis, Flauiani modestiam, Flauiani humilitatem, quæ illum vsque ad confessoris gloriam prouexit, imitetur. Cuius si velit splendere virtutibus, laudabilis erit, & in omni loco plurimum dilectionis acquirere, non ambiendo humana, sed promerendo diuina. Hæc autem obseruantia, vniuscuiusque illi animum spondet copulandum, & eam apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ ecclesiæ semper impendimus, nulla mobilitate violandam: quia si interdum immoderati præfules aliquas incidunt culpas, ecclesiarum tamen Christi integra gratia perseuerat. Consensiones vero episcoporum, sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, vnita nobiscum vestra

fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli, generali prorsus definitione cassamus; in omnibus ecclesiasticis his legibus obsequentes, quas ad pacificationem omnium sacerdotum per trecentos decem & octo antistites Spiritus sanctus instituit: ita ut etiam si multo plures aliud quam illi statuere, decernerent, in nulla reuerentia sit habendum, quidquid fuerit a praedictorum constitutione diuersum. Prolixitatem itaque epistolae meae, qua necesse habui explicare quid sentiam, rogo ut per fratrem & coepiscopum meum Lucianum, qui, quantum in ipso est, sollicitudinem susceptae legationis est fideliter executus, & per filium meum Basilium diaconum, pietas vestra dignanter accipiat. Et quia moris vestri est, pro pace & vnitatem ecclesiae laborare, fratrem meum Anatolium episcopum ex vestra insinuatione dilectum, salubriter in his quae ipsi profutura sunt, continete; ut gloria clementiae vestrae sicut magnificatur de fide reparata, ita praedicetur de ambitione cōpressa. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

ANNO
CXXXII
431.

VIII.

Exemplare epistolae scriptae ab imperatore Marciano Alexandrinis monachis, per Ioannem decurionem.

Ἀνήτυπον θεῶν γραμμάτων τῆς δι-
εσάτου βασιλέως Μαρκανοῦ,
πεμφθέντων τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
μονάζουσιν.

IN nullo quolibet modo delinquere, proprium est Dei omnium, Dominiq; cunctorum: sapientium autem virorum est, quando, cum sint homines, est eis impossibile non peccare, ut dum peccauerint, repente poenitentiam agant, ut poenitendo vitia corrigant. Nam permanere in peccatis, & in eis exerceri, & festinare malo malum accumulare, omnino malignum & valde vesanum est. Quod aliquos Alexandriam, eique vrbi vicina loca habitantes reuerendissimos monachos passos esse cognouimus: & credentes non per simplicitatem morum hoc eos pertrulisse,

Το μὲν ἀνὸς ἀμδρτῶν ἰδὼν
ὑπάρχει τῆς ἡμῶν θεοῦ καὶ
δεσπότου. ἡμῶν δὲ σωεπῶν ὅστιν αἰ-
δρῶν, ἐπειπὲρ αἰδεσθῆναι ὄντας οὐχ οἶόν
τε μὴ πῆσαι, τὸ ἀμδρτῶν αὐτῶν
μεταμελείσαι, καὶ διορδοδαί τῆ με-
ταμελείαι τὰ σφάλματα. τὸ δὲ ἴπ-
μδρῆν τοῖς πῆσαι, καὶ τούτοις ἐπα-
γωνίξαι, καὶ αὐτοὺς ἀξίως καὶ κα-
κὸν ἴπσωρβῆν, παμπονήρου ἱνὸς καὶ
λίαν ὄξερκῶτος ὅστιν. ὅπρ ἱναὶ ἡμῶν
τῆ Ἀλεξανδρείαν, καὶ πρὸ αὐτῶν οἰκου-
πων ὁ λαβῶν μοναχῶν πεπονθέναι μα-
δόντες, καὶ νοήσαντες, μὴ δι ἀπλοστῆ
ἔστων τῆ το αὐτῶν ἱστομεδμκῆσαι,

*ca defen-
dere,

ANNO CHRISTI 451.

θεοις εχρησαμθα γραμμασιν, α δη-
λοσι τ ημεσαν ορθοδοξον πισιν, κη οπι
ποπυραπαι η αγια κη καθολικη σωδο
δος η εν Καλχηδονι γυμορινη, περι τω
αποστολικω πισιν ουδεν εκαγοταμισε.
δια πωτων δε η Αθανασίου, κη Θεοφι-
λου, κη Κυριλλου, τ η ελαβοις μνημης
γυμοριων επισκοπων τ Αλεξανδρεων
μεγαλοπλεως, ακολουθησασα διδα-
σκαλια, καθυλιε μη τ Εutyχοις βλα-
σφημιαν, ουδεν εφρον η τα Απολινα-
ελου φρονοει ασεβη διδαγματα. δεξε-
κολε δε κη τ Νεσελεος δυσεβιαν. *
εκεινου πεμψεις πολεμωσαι η αγια
κη ορθοδοξα πισι, εδεν ωηθη διαπερα-
πεισαι φωνον, ει τ Εutyχοις δυσεβιαν
μμησοιτο. ος κη τ εσεβοις τ ορθοδο-
ξων ερησειας επανησε, ηηλων μη Φω-
τηνον τ δηληθειας αλλοτερον, μιμη-
της δε εη της θεομαχου γωμης Απο-
λιναελου, κη Βαλεντινου, κη Νεσελεου
σπουδαζων συκοφαντης ανηκρις απο-
δηνυμνος τ περιτω κη τ Καλχη-
δονεων πολιν συκροτησεισης δια τ περι
τ πισιν ετηρον ημεσαν νθμασι αγω-
πειτης σωδοδου, η τ ην τριακοσιων δεκα
και οκτω αγιων πατερον περι συκρο-
τησι της πισεως τ συμβολον εβεβαιω-
σεν, ουδεν κη περιθετικω η μειωσιν
της τ ην αυτων οσιων πατερον διδα-
σκαλιας εναλλαξασα. Εutyχη δε, ως
η δηληθεια μαχοιμον, και τω πισιν
πυρασαλβουσι βεληθεντα, αλλοτερον
εη τ ην ορθοδοξων ονοματος δικατω-
σασα. ου ην μερθεσ κη ριτοκινδιω
πολην Θεοδοσιου αιολουδων, και τα
λαμβανει μη τω Γαλασινων χωραι,
απατα δε εδεν εν ειδωτις, επερα αυθ
επερον διδουμαπιδαι παρα της αγιας
σωδοδου πλαηοιμον. εφρησε ην,

diuinis literis vfi sumus, decla-
rantibus orthodoxam nostram
fidem: & quia sancta catholica-
que Synodus quæ Calchedone
facta est, circa apostolicâ fidem
nihil penitus innouauit; sed per
omnia Athanasii, & Theophili,
& Cyrilli, reuerendæ memoriæ
Alexandrinorum pontificum,
secuta doctrinam, damnauit
quidem Eutyichis blasphemiam,
nihil aliud sapientem, quam A-
pollinarii impiam doctrinam:
abscidit autem & impietatem
Nestorii.* Ab illo missus oppu-
gnare sanctam & orthodoxam
fidem, nihil se mali facere puta-
uit, si Eutyichis impietatem imi-
taretur, qui contra piam ortho-
doxorum religionem infurre-
xit, æmulans quidem Photinum
a veritate alienum, imitator vero
esse studens Deo repugnantis
sententiæ Apollinarii, & Valen-
tini, & Nestorii; calumniator a-
perte ostensus sanctissimi Con-
cilii, quod nuper propter fidei
ardorem in Calchedonensium
vrbe nostro nutu congregatum
est, quod trecentorum decem &
octo sanctorum patrum sÿmbo-
lum ad constituendam fidem e-
ditum confirmauit; nihil, vel
addendo, vel minuendo, immu-
tans ab eorumdem sanctorum
patrum magisterio: iustum ve-
ro censens, vt Eutyches qui ve-
ritatem oppugnaret, & fidei flu-
ctuationem afferre cuperet, a
nomine orthodoxorum alienus
esset. Cuius improbam ac teme-
rariam præsumptionem Theo-
dosius sequens, in Palæstinorum
regionem se confert, circum-
uenit ac decipit ignaros, alia
pro aliis sanctam Synodum do-
cuisse fingens. Afferuit enim,

Hec non co-
barent cum
superioribus,
& aliquid
desse vide-
tur tam in
Græco, quam
in Latina
interpretatione,
quæ ab
hoc loco vs-
que ad finem
desumpta est
ex ms. eod.
Vat.

quod ipsa sancta Synodus duos filios, & duos Christos, & duas personas adorari docuerit, quodq; contra symbolum sanctorum patrum fidem interpretata sit. Cumq; inde multitudinem hominum deceptorum collegisset, simplicium, vt ita dicam, imperitiam adiutricem nactus, Aelensium urbem inuadit, incendia domorum perpetrans, cædes religioforum hominum, liberationes eorum qui summis criminibus conuicti essent: quibus facinoribus, religionis opinionem aucupans, periculose auctoritatem sibi arrogauit: & perfringens carceres, vt fontibus, quantum in ipso esset, iudicio ereptis, omnibus, vt ita dicam, flagitiorum ac scelerum liberam facultatem præberet. In ipsam porro sanctionē & maiestatis nostræ leges peccans, portas vrbs clausit, sibi que episcopatus, præter omnes certe leges, nomen vsurpauit, sanctissimo Iuuenale & superstite, & in ipsa vrbe degente: diuina simul & humana iura violans & conturbans. Hinc ad atrociora progrediens, omnes Palæstinæ sanctissimas ecclesias atque vrbes in grauiora mala incommodaque adducit, cædes designans reuerendiſſimorum episcoporum, in nonnullis vero urbibus quos sibi libuisset ordinans. Infana enim audacia vsus, iussit episcopos ciuitatum iusto pridem suffragio ex diuinis regulis creatos, alienos, vt ipsi quidem visum est, a sacerdotio haberi, sedibusque quibus assignati fuerant, expelli. Bello autem sanctissimum episcopum Iuuenalem oppugnat, per immisſam

ὡς ἡ αὐτὴ ἀγιωτάτη συνόδος δύο υἱοὺς, ANNO
CHRISTI
411
καὶ δύο Χριστοὺς, καὶ δύο προσώπα
προσκυνεῖσθαι ἐδιδραμάσθη, καὶ ὡς ὑπε-
νανήκον τῶ συμβόλου τῆς ἀγίων πατέ-
ρων πλὴν πᾶσιν ἠρμυλεύσεν. ἐν τούτῳ τε
αὐτῷ πλήθος τῆς ἀπατηθέντων ἀρεσί-
σας, καὶ πλὴν τῆς ἀφελῶν, ὡς εἰπεῖν, ἀ-
γνοίαν κησάμηνος σύμμαχον, πλὴν Αἰ-
λιῶν κατατρέχῃ πόλιν, ἐμπρησμοὺς
οἰκιῶν, φόνους βίβλατων ἀνδρῶν, ἀφέ-
σας τῆς ἐπὶ τοῖς ἐξαίτοις ἐκλήμασιν
ἐαλωκότων βλαμῶν· δι' ὧν βίβλατος πύ-
κτος δόξαν εὐφροσύνης, ἐπικινδύνως πύ-
κτωνται· καὶ τὰς εἰρηκτας ἀναρρήγης, ἵνα
τῆς ὑποβιθῶν, τὸ γὰρ ἐπὶ αὐτῷ, τῆς δέ-
κας ἐλάβετε φθάντων, πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν,
τῶ πλημμελεῖν ἀνθρώπων παράρη· ἢ
ἀνέρεσαν. καὶ εἰς αὐτῷ δὲ πλὴν κασο-
σίωσιν καὶ εὐδὲ τῆς ἡμετέρας θεοτόπος νό-
μοις ἔξαμφορῶν, ἀπέκλεισε μὲν τῆς
πόλεως τὰς πύλας, ἐαυτῷ τε τὸ τῆς ἐπι-
σκοπῆς βεβαίως παρὰ πάντας εὐδὲ κα-
νόνας ἐνεχρίρισεν ὄνομα, Ἰουβενάλιου τῆ
ὀσιωτάτου καὶ ἀεικότου, καὶ ἐπὶ τῆς πό-
λεως τυγχάνοντος, ὁμοῦ τὰ εἶδη καὶ τὰ
ἀνθρώπων χραίων τε καὶ συγχεῶν δι-
κασμα. ἐν τούτῳ τε ὁδῶ βαδίζων ἐπὶ τὰ
χρίονα, τὰς καὶ πλὴν Παλαιστίνῃ πύ-
σας ἀγιωτάτης ἐκκλησίας καὶ πόλεις
τοῖς μέγιστοις ἀεὶ βλάκει κακοῖς, εὐδὲ μὲν
βίβλατος ἐξαίτοις ἐπισκοποῖς ἀναρῆσθαι
παρασιβλάτων, ἐν δὲ τῆς χροτονῶν
οἷς ἐβούλετο. προσέταπτε τῆς, μανιώδῃ
τῷ θρασὺς κεχημῆρος, εὐδὲ πάλαι ψή-
φω δικασμα καὶ εὐδὲ θεοῖς κανόνας τῆ πό-
λεων ἐπισκοποῖς, ὡς αὐτῷ παρέση, ἄλ-
λοτελοῖς τῆ ἱεροσύνης καδίσεισθαι, καὶ
τῆς θεῶν οἷς ἐκκληροφθῆσεν, ἀπελά-
νεσθαι. ἐπὶ στρατεύει τῆ καὶ Ἰουβενάλιου τῷ
ὀσιωτάτῳ ἐπισκοπῷ πανταχόθεν δια τῆ
πεμ-

ANNO CHRISTI 451.

πεμφθέντος πλήθους ἢ αἰρέσεων αὐτῶν
παραμαρτυρήσαντες· οὕτω γὰρ ἄετο,
βεβαίως μὲν κατέξεν τὴν οὐδὲν ἀπὸ
παρασκευασμένην ἐπισκοπὴν, καπορθώσαν
δὲ τελείως τὰ τῆς οἰκείας ἐπιχρησέως.
Ιουβενάλιον μὲν οὐκ ἴσως ἄρα τὸν
ἐπίσκοπον ἢ τὴν ἀγία τελεῶν, καὶ ὡς τὸ
παραμαρτυρήσει, τὸ ἀπὸ τῆς πίστεως δια-
ρῆν διέσωσε· Σεβηριανὸς δὲ ὁ τῆς ὡ-
λαβοῦς μνήμης ἐπίσκοπος τῆς Σκυθο-
πολιτῶν, ἀμὰ ἐτῆρος αὐτῶν κείνου δυσ-
σεβῶς αἰμαρῆς, ἀπὸ τῆς Θεοδοσίου
κατέστη μανίας· ταῦτα καὶ τὰ τούτων δι-
νόματα Θεοδοσίου, ἐπὶ τῆς
κατ' αὐτὸν ἀπάντων τῆς ἡμετέρας κρα-
τῆς γνωροδέντων, πανταχόθεν ἀνιχνύ-
σιν αὐτῶν τοῖς αὐτῶν δόρυφόροις καὶ τῆς
κακῶν κοινωνοῖς παρασετάχθη, δραπε-
τήν μὲν ἐκ τῆς Γαλατικῶν, ἡ δὲ οὕτω
διέθηκεν αὐτοῖς ἐπιδοχῆς τοῖς παρα-
μαρτυρήσαντες, ὡς ὑπερέτης καὶ παραδρομῆς τῶν
ἀνιχνύσαντων γέροντες· πόποις δὲ ἐκ τούτων
ἀμείνων, τῶν μὲν ἀνωτάτης ἐκκλη-
σίας διαταραχῆσαν, τῶν δὲ ἀπὸ τῆς πίστεως
ἀπλουτέροις ἔτερε ἀπὸ τῆς ἀληθείας
φρονεῖν, καὶ δυσσεβῶς τὸ θεῖον εὐσεβῶς
παρασετάχων, οὕτως, ὡς ἐμαρτυρήσαντες,
τὸ τῆς ὡλαβοῦς οἰκητήριον, καὶ τοῖς
ἀγίοις ἀνδράσι βαπὸν, Σινᾶ κατείλη-
φεν ὄρος ἐν ᾧ τὰ παρ' ἡμῶν, φίλα μὲν
τῶν κρείττων, παρὰ δὲ ἡμῶν πείσης ἀξία
ἡμῶν, ἰδρυτῶν μοναστήρια. καὶ δι' ὧν
ἐν αὐτῶν λαοδανῶν ἐπὶ μελετῶν καὶ τῆς
ορθοδοξίας, καμρὸν αὐτῶν γνήσεσθαι
παρασετάχων. διὰ κείνου μὲν οὐδὲ εἰς
λόγους ἐπέστη οὐδὲ τῆς ἡμετέρας τῆς πε-
πλημμελημένων αὐτῶν καὶ τοῖς αὐτῶν
δόρυφόροις, βίροισι ἀν' ἡμῶν ἀξίον.
τὸ δὲ ἡμετέρας κρητός, εἰ καὶ λίαν τε-
ταραχῆσαν, ὡς οὐδὲν ἴστω τὸ πονηρὸν καὶ

vndique multitudinem eadem
eius moliens. sic enim autuma-
bat, episcopatu se nihil ad ipsum
pertinente esse potiturum, co-
natulque suos tandem procef-
furos. Iuuenalem quidem san-
ctissimum episcopum & sancta
Trinitas, & vt res ipsa ostendit,
fidei constantia seruauit: at Se-
uerianus pia memoriae episco-
pus Scythopolis, vna cum aliis
pro illo nefarie interemptus, ve-
laniae Theodosii fuit parergon
atque * additamentum. Hæc &
his tetriora ausus Theodosius,
postquam allatis ad potestatem
nostram eius facinoribus, vnde-
cumque ipsius vestigiis inquiri
vna cum satellitibus suis, scele-
rumque sociis, est iussus, e Palæ-
stina quam sic affecerat, profu-
git, rebus ipsis ostendens, mini-
strum se ac præcursorem Anti-
christi fuisse. Loca porro e locis
identidem mutans, sanctissimas
perturbans ecclesias, idque stu-
dens, vt qui in fide simplicio-
res sunt, aliena a veritate sen-
tiant, impieque diuinitatem col-
lant; in montem Sina (vt certio-
res facti sumus) domicilium re-
ligionis, quo sanctis viris aditus
est, peruenit; in quo a vobis ex-
orta, cara Deo, ac digna qui-
bus nos omnem honorem ha-
beamus, sita sunt monasteria: v-
bi latitans, meditatatur etiam or-
thodoxiam oppugnare, & oc-
casionem sibi fore sperat. Atque
illius quidem nulla iam haben-
da est ratio; quandoquidem nec
* designatorum ab eo ipsiusque
satellitibus facinorum poenæ di-
gnum modum quisquam inue-
nire potest. Nostra autem po-
testas, quamuis admodum con-
fudit, perniciosam ac Deo re-

* quoddam aliud agens opus.

* commissio- rum

pugnans Theodosii sententiam nullo modo posse commovere vestrae fidei stabilitatem; tamen ne demonis opus, cuius ille est administer, praeter vestrum nostraque; potestatis propositum, quidquam valere queat, decrevit vestram reuerentiam per has sacras literas hortari, vt tam nefarium hominem, alienum ab orthodoxa fide, hostem sanctissimarum ecclesiarum, vna cum ipsius adiutoribus vndique inuestigatum tradatis prouinciae rectori, vt in maximum gloriosissimi magistri militum orientis, exconsulis & patricii, iudicium adducatur: non vt tor flagitiorum poenam suscipiat, sed vt in posterum certe religiosas & circa numen diuinum simplicius affectas animas, ad perniciosam loca omnia circumeundo, inescare desinat. Sciat enim reuerentia vestra, nos vsque a maioribus orthodoxam fidem colere, ac diuinis scripturis edoctos sanctam Trinitatem adorare, trecentorum decem & octo almae memoriae patrum symbolum amplecti, id sequi, iuxta id credere: Photini, & Apollinarii, & Valentini, & Nestorii, & Eutyichis, & aliorum, quotquot contra symbolum sentire decreuerunt, scelus aspernantes, credentes vero Dominum nostrum ac saluatorem Iesum Christum de Spiritu sancto & Maria virgine deipara natum esse; profitentes vnum ac eundem filium Iesum, Deum perfectum & hominem perfectum eundem; Deum vere & hominem vere eundem; nulloque modo diuisum, aut separatum, aut conuersum saluatorem Christum

θεομάχον Θεοδοσίου φρόνημα τὸ ἄλλοθως ἐβεβαίωσαν ἐν ὑμῶν σφραγισθείσων πίστιν παρασελεύσασαι διωθήσεται, ὁμοίως, ἵνα μή τι τῶν δαίμονος ἔργων, ὡς διακονήσεται, παρὰ τὸ ὑμῶν τε καὶ ἡμετέρου κρείττους ἀεθίσαν ἰσχύσιν διωπτή, ποῖς δὲ ποῖς θεοῖς γραμμασι τὸ ὑμῶν ἀποστρέψῃ βλάβειαν, ὅτι οὕτως αἰδοῖται καὶ τῆς ὀρθοδοξοῦ πίστεως ἀλλότριον, τῆς τε ἀγιοτάτων ἐκκλησιῶν πολέμιον, ἀμα ποῖς ἀπὸ σωεργείας πανταχοῦ ἀνιχνυμένων παραδουῶν τῶ τ' ἐπισημῶν ἰθὺσιν, εἰς τὸ μέγιστον τῶ ἐκδοξοτάτου στρατηλάτου τ' ἐὼ δὸν ὑπάτων καὶ πατριάρχου διασημῶν ἀρχιεπίσκοπον οὐχ ἵνα δίκην ὑποβῆ ποσὺντων, ἀλλ' ἵνα τὸ λοιπὸν γινώσκῃ βλάβειαι καὶ ἀπὸ τῶ θεῶν ἀφελῆσθαι διακινῶντας, ἐκ τῶ ἀποστρέψῃ ἐπ' ὀλέθρου τὸ τῶν οὐκ ἀκαταλαβῶν, δελεάζῃ πάντων ψυχῶν. ἴσα τῆς ἡμετέρας βλάβειαι, ὡς ἡμεῖς ἐκ παροργιστοῦ τῆς ὀρθοδοξοῦ πίστεως γενομένοις, καὶ ταῖς θεῶν γραφαῖς τ' ἀγίας πελάδα προσκυνοῦν διδραχθέντες, τῆς τριακοσίων δέκα καὶ οὐκὼ τ' ὅσας μνήμης πατρῶν τὸ σύμβολον ἀσπασθῆναι οὕτω βαδίζοντες, ἐκατ' αὐτὸ πιστεύοντες, πλὴν τῶ Φωτίνου, καὶ Ἀπολλινάριου, καὶ Οὐαλεντίνου, καὶ Νεστορίου, καὶ Εὐτυχίου, τῶ τε ἄλλων πάντων, ὅσοι τῶ συμβόλω ἐναντία φρονεῖν ἐγνώκασι, διαστρέψαν ἀπωδοῦμοι, πιστεύοντες ὅτι δεσπότην ἡμῶν καὶ σωτήρα Ἰησοῦ Χριστὸν ἐκ πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου τ' θεοτόκου τεπέλας, καὶ ὁμοουσιότητος ἑνα καὶ αὐτὸν ἕνα Ἰησοῦν, θεὸν τέλει καὶ ἀνθρώπον τέλει αὐτὸν, θεὸν ἀληθῆ καὶ ἀνθρώπον ἀληθῆ αὐτὸν, ἐδενὶ ἑσπασθῆναι ἡμεῶν, ἢ χωρῆσθαι αὐτὸν, ἢ τρεπόμενον, ὅτι σωτήρα Χριστὸν

49.

ANNO
CHRISTI
451.

προσκυωδωδμ διαπυρτος, εν τωτη
τη πιστη ασαλδωτος μηδεν διζωδμοι,
αιαδεμαπζοντες φανεροσ εδω λεγον-
τας δυο υιοι, η δυο Χεισοι, η δυο
πεδωσπα, η ειποντας, η γεραντας,
η και λεγον Τολμωντας. Ιω'ινα περ-
ειρημυδην αγωνατλην πιστη, δληθη κη
ορθοδοξω ουσαν, και η κη* Καλχη-
δονιαν ενασχω συκροτηδωσα αγων-
πατη σωδωδω εβεβαωσε, συμφω-
νω γεσηαμυρη πεδω τλην βιαγη και
ορθοδοξω θρησκειαη φρονημαη, και
τλην Ευτυχιω μονου κηκοδωξιαη ομο-
νωμονι τοις αγωνιαι πατρεισι ψηφω
καθεδωσασα.

* f. Xaa.

iugiter adoramus. In hac fide
Deum precamur vt stabiliter
maneamus, aperte anathematiz-
antes eos qui duos filios di-
cunt, aut duos Christos, aut duas
personas; vel qui dixerunt, aut
scripserunt, aut præsument di-
cere. Quam quidem sanctissimam
fidem, quæ vera est atque
orthodoxa, sanctum Concilium
firmavit proxime Calchedone
celebratum, vno ore vnoque
sensu religionem sanctam & or-
thodoxam colens; peruerfam-
que folius Eutyichis opinionem
condemnauit suffragio cum san-
ctis patribus sentiente.

EIVSDEM EPISTOLÆ MARCIANI

imperatoris altera versio, quæ usque ad verba illa, Abscidit
autem & impietatem Nestorii, eadem est cum superiori,
Græco textui, cui respondet, apposita: exinde vero nihil cum eo
commune habet.

& venerabile symbolum trecentorum decem & octo san-
ctorum patrum qui in Nicæa conuenerunt, integrum
per omnia custodiuit, neque imminutione, neque adie-
ctione vexatum. Et credit quidem nostra tranquillitas,
sanctas literas nostras, nec non & præcepta proposita du-
dum in Alexandrinorum magna ciuitate, sufficere ad per-
suasionem eorum qui nescio quo modo adhuc dubitant,
eo quod nihil innouatum sit a sancto catholicoque Con-
cilio, & quatenus nullus de cetero dubitaret, huius rei
gratia relinquatur. Neque enim quemlibet ita* simplici-
orem esse credimus, vt legens tantas doctrinas, sic cla-
re pronuntiantes fidem orthodoxam, hæctenus in ipso
errore permaneat. Si vero fortasse sint aliqui (quod
non credimus) in sitam nobis clementiam non sequen-
tes, volumus iterum eis per has sacratissimas literas no-
stras certissime satisfieri: quia sanctorum & venerabi-
lium patrum doctrinas sequens sanctissima catholicaque
Synodus, cuncta disposuit, & Eutyichis quidem peremit
impietatem; quem Dioscorus est secutus, & alii quidam,
Concil. Tom. 9. Ff ij

* f. sim-
plicem

qui libros Apollinaris non dubitauerunt plebi dispergere, vocabula sanctorum patrum eis attribulantes, quatenus ad plenum simplicium mentes sua falsitate deciperent. Confirmavit autem trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium venerabile symbolum, nihil nec auferens, nec adiiciens, secundum quod baptizata nostra tranquillitas ab ætate adolescentiæ sapit, & vt in eo consistat, exoptat; credens Dominum nostrum & saluatorem Christum filium Dei vnigenitum, coæternum & consubstantialem Patri, propter nos & propter nostram salutem humanatum, natum ex Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitrice, & esse Deum & hominem vere eundem, non alium & alium (absit hoc) sed vnum eundemque, nullo modo partitum, aut separatum, aut conuertibilem. Eos autem qui dicunt, aut aliquando duos filios, aut duas personas, etiam nos tamquam Dei inimicos abominamur & anathematizamus. Hæc igitur & nunc agnoscentes, si qui forsitan estis adhuc falsitate decepti, ad veritatem recurrere festinate, nefandis vosmetipsos, & Canonibus contrariis collectionibus abstinentes, ne super hoc, quod animas vestras perditis, etiam legali castigationi subdamini: vnite vero vos omnes sanctissimæ & catholicæ orthodoxorum ecclesiæ, quæ vna est, sicut & venerabiles definitiones patrum nos docent. Hoc enim agentes, animam quidem vestram saluti donabitis, Deo vero cunctorum quæ sunt placita facietis; sed & nostræ tranquillitati vos commendantes, eius cura fruemini. Propterea siquidem & Ioannem videlicet decurionem eligentes misimus, qui certissime valeat ea quæ de fide sunt, explanare. Nam & sanctorum episcoporum vniuersali catholicorum Concilio interfuit, & vniuersa quæ gesta sunt, clare nouit: vt per omnia satisfactione suscepta, hi qui (quod non credimus) adhuc dubitant, tandem aliquando ad veram & immaculatam fidem remeare festinent.

ANNO
CHRISTI
451.

Αντίτυπον δειών γραμμάτων πεμ-
φθέντων δεγμανδρίταις, κὶ λοι-
ποῖς ἐν Αἰλίᾳ, καὶ τοῖς πᾶσι αὐ-
τῶν οἰκοδομοῦ μοναχοῖς, παρὰ τοῦ θεο-
τάτου καὶ βίσεβρατου ἡμῶν δε-
σποῦ Μαρκιανῶδ τοῦ αἰωνίου
Αὐγούστου.

ΕΝΤΥΧΟΝ τὸ ἡμέτερον κράτος ταῖς
δέησιν, ἀς παρὰ τοῦ βίσεβρατου
καὶ θεοτάτου δεσποῦναι τὸ ὁμόλογον τὸ ἡ-
μετέρας γαληνότητος ἐξέπεμψατε, τοῖς
πρωτοκόμοις ἐπέειπεν, ὡς οὐχ ἰκετεῖαν
ἐπέμψατε, δέησιν δὲ πρὸς ἡμᾶς
ἀσέβη καὶ τοῖς τῶν θεοδύμοις, καὶ τῇ πολι-
τείᾳ τῆς Ῥωμαίων ἐναντίον καταστάτα
σοσπὸν ἡμῶν ἀπέδειξατε. δεόν τῶν ἡ-
συρίαν ἀγαθὴν, καὶ τελῆν ὑπὸ τῶν ἱερέων,
καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν μαθήμασι προσομι-
λεῖν, διδασκάλων τὰς ἐν ὑπὸ τῶν ἀγῶν
αὐθαδείας ἐαυτοῖς ἐπενοήσατε. Ὅμοιόν
τὰ πρὸς τὸν διδασκόντων ὁρθῶς μαθεῖν
αἰσχροδιδροὶ πείσαντες ἢ ἐαυτοῖς ἀνοή-
τως, ὅτι δεῖ μάλλον ἡμῶν πάντας ἀκολου-
θεῖν πρὸς τὸ πῆσας εἰδέναι, ἢ ταῖς τῶν ἀ-
γῶν δόξασιν, καὶ πρὸς τῶν βίσεβρατων,
τοῖς τε παρὰ τῶν θεῶν μνήμασι πατρῶν
παρατέλεμασιν. ὡσπερ τῶν προλαβόν-
των ἐλατῆρα πλημμελεσίης, εἰ ψαυδῶσι
διδασκαλίαις τὰ πρὸς ἡμῶν τελομημέ-
να ἐπιποιεῖν βεληθείητε, εἰδὲν τὸ δλη-
θείας ἐχόμενον ταῖς ἰκετηρίαις ἐδείξα-
τε, φασκόντες μήτε τῶν ἐμπροσθεν, μή-
τε τῶν φόνων, μήτε τῶν ἄλλων ἀποπημά-
των ἡμῶν αἰτίους ἢ τὰ μοναστήρια κατα-
στάται, τῶν τῶν πόλιν οἰκόντων, καὶ ἑνῶν
ξένων ἔργων γενησῶν τὰ μνημονεύον-
τα ἀνάελατε ἢ εἰδὲν τῶν τετολημμένων
τῶν ἡμετέραν βίσεβρατων, καὶ πρὸς τῶν
dam peregrinos memoratarum rerum originem extitisse. Sed nihil
horum quæ tentata sunt, nostram latuit pietatem; quando & moni-

IX.

Exemplar sacrae epistolæ
missæ a sacratissimo & piis-
simo domino nostro Marcia-
no perpetuo Augusto ad ar-
chimanдрitas, monachos,
& reliquos habitantes in
Aelia, & circa eam.

AGNOSCENS nostra ma-
iestas preces quas ad sacra-
tissimam piissimamque nostræ
tranquillitatis coniugem direxi-
stis, rebus ipsis mihi persuasum
est, quod non supplicationes
miseritis, sed sub obtentu precû,
impiam, & Dei legibus, Roma-
naq; reipublica contrariam exi-
stentem vestram demonstra-
ritis intentionem. Nam cum o-
portuerit vos quieti vacare, &
esse sub sacerdotibus, eorumque
doctrinis * obedire, doctorum * instrui,
potius ordinem audacia vehe-
menti assumere præsumpsistis,
qui neq; a recte docentibus do-
ceri patimini, & vobis ipsis stu-
te persuadetis, quod cunctos o-
porteat circa apertæ fidei scien-
tiam vos potius sequi, quam
sanctorum apostolorum pro-
phetarumque volumina, & a
sanctæ memoriæ patribus man-
data contradita. Et quasi minus
quam * priores delinquere vos
putaretis, si falsis * doctrinis ve-
stras præsumptiones obumbra-
re velletis, nihil veritatis in ve-
stris precibus docuistis, asseren-
tes neque incendorum, neque
homicidiorum, neque aliarum
incongruarum rerum esse vos
auctores, aut monasteria; sed
& incolas ciuitatis, & quos-

* priora
peccata
fuerint,
* suggestio-
nibus ve-
stra facino-
ra

mentorū gestis, & singulorū relationibus nobis apertum est, quomodo & Alienſium ciuitas a vobis velut hostibus capta sit, qui habitare in monasteriis, & eiusmodi locis*obseruare debuistis. Insuper & venerandæ memoriæ diaconi commissâ cædes, & quod illius corpus post necem etiam *communi sepultura priuatū, insensibiliter tractum subdebat in iniuriis. Quomodo etiā domus incensæ, & portæ clauis sine ciuitatis, & quasi *legibus propriis ciuitatis custodiebatis muros, & carcere violenter aperto, *malorum præsumptoribus remissio pœnarū, & periculosa fugæ præbebatur occasio. *Proficentibus autem ad peiora, postremis minora fuisse præcedentia demonstrantes, Iuuenalem sanctissimum episcopum, & alios reuerendissimos sacerdotes per quemdam ad hoc destinatum interficere voluistis. Cum vero is qui missus fuerat, fuisset spe sua deceptus, *sine effectu suam vesaniam & eorū a quibus missus fuerat, *esse non sinens, Seuerianum sanctæ memoriæ episcopum gladio percutiens, neq; his qui erant cum eo pepercit. Hæc ergo & his peiora delicta, & quomodo præsumpta, & quibus agentibus, [aut inuitantibus] acta sunt, *manifestant ea quæ frequenter in diuersis iudiciis proprie demonstrata, & sacratissimis nostris auribus intimata sunt, certissimum indicium vestræ voluntatis habentia, *quā prompte ad maxime delinquendum descenderitis, non Dei fidem defendere vel fouere volentes, sed vobis ipsi præfecturas & sacerdotia, quorum vos ostendistis

ὑπομημάτων, καὶ ἀναφοραῖς τῶν καθ' ἕκαστον φανερωθέντων ὅπως τε ἡ τῆς Αἰλιῶν παρ' ἡμῶν, ὡσανεὶ πολέμιαν, κατελήφθη πόλις, τῶν οἰκῶν τὰ μοναστήρια, καὶ ποῖς τοιοῦτοις προσεδρόμεν μόνον τοποῖς ὀφειλότων ἢ τε τῶν τῶν ἑλλαδικῶν μνήμης διακονοῦ ἀσεβῶς ὁλοκαυτωσάσθαι, καὶ ὡς τὸ ἐκείνου σώμα μὴ πλεῖν ἀναίρεσιν, καὶ τῆς κοινῆς χειρονομίας ὀσίας, ἐλκόμενον αἰαδιώτως ὑβρίζον ὅπως τε ἐνεπρήσθησαν μὴ αἰ οἰκία, αἱ δὲ τῆς πόλεως ἀπεκλεισθησαν πόλις, ὡς ἐν αὐτονομίᾳ τὰ τε πύργη τῆς πόλεως ἐφυλάσθητο, καὶ τῆς εἰρκῆς βίας αἰοχθείσης, ποῖς τὰ δὴνὰ τετολυμκῶσιν ἀφίσις τῶν ἡμετέρων, καὶ Κυρῆς Ἐπικυκλιῶν παρείχετο πρὸς φασίς. πρὸς βασιλεὺς δ' ἡμῶν χεῖρον τῶν κακοῦ, ποῖς ὑστερον χαλεποῖς μισθῶν τὰ πρὸς λαβόντα δεικνύμεν, ἰσχυρότερον τῶν ὁσίωντων ἡπιοκοπον, καὶ ἡμῶν ἑλλαδικῶν ἱερέας διὰ τὸ πρὸς φασίς ἀνελεῖν ἡβουλήθητε. ὡς δὲ τῶν ἐλπίδος ὁ σαλεύει ἐσφάλη, παρείργον τῶν αὐτῶν μανίας καὶ τῶν ὁσίωντων αὐτὸν ἐποίησατο, Σεβερειανὸν τῶν ὀσίας μνήμης ἡπιοκοπον ἕξει διαχειροτάμενος, μηδὲ τῶν σωόντων αὐτῶν φασίς αὐτῶν ταῦτα καὶ τούτων διήνοιξα πλημμελήματα, καὶ ὅπως τετολυμκῶσιν, καὶ πῶν διαπρασάμενων, γωεῖς δὲ διαφύρα ἐν διασπρῶσις ἰδιώως ἀποδύχθησαν, καὶ τῶν θείας ἡμῶν ἀκοῆς μινυθῶντα, ἐλεγχον ἀκελεβῶ φέροντα τῶν ἡμετέρων γωμῆς, ἀφ' ἧς πρὸς χείρας ἡμῶν τῶν πλείων πλημμελεῖν ἐγράπητε οὐ πλεῖν τῶν ἰσοπίσιν ἐμεινῶν, ἢ γωμῶν συκροτῶν βουλόμενοι, διὰ ἑαυτοῖς τῶν πρὸς φασίς καὶ τῶν ἱεροσώτας, ὧν διλλοτελοῖς παντάπασιν πεφῆνατε, πρὸς ἐποίειν ἡμῶν ἡμῶν

*rancammodo redere

*communis violatione iuris debiti mortuis traditū, et si insensibiliter, iniuriis subdebat. *in statu ciuitatis legibus libero, *facinorosis hominibus *Malo autem in peius progrediente.

*accessorū suæ vesaniæ opus *fecit, Seuerianum

*manifesta sunt, cum diuersis modis in tribunali- bus proprie sunt

*ob quam

ANNO DOMINI 457

*de

*de

ANNO
CHRISTI
431.

ἡ πόλεων ἑαυτοδρακότες. Σαυμά-
ζην δὲ τῆ βίσεβεία τῆ ἡμετέρα παρῆσι,
ὡν ἐνεκεν Εὐτυχῆ μὲν ἀνάθεμα π-
ζετε, καλῶς γὰρ τὸ ποιοῦντες. Θεο-
δοσίω δὲ τῶ πάντα ὁμιλεῖσθαι ἑαυτῶν
ἐξεδόκατε, τῶ φρονεῖν τῶ Εὐτυχῆ.
ὅς τῶ Βαλεντίνου καὶ Ἀπολλινάρειου καὶ
Ἰσοδοδοῦ πίσεως ἠλώσας μανίαν,
ταῖς μὲν ἀγνοήτως ἐκκλησίαις δορύ-
βαν, ταῖς δὲ πόλεσιν ἀνάθεμα καὶ βλα-
βῆς γὰρ ἡμετέρας ἀφορήτου,
ἡμῶν δὲ κατέστη ἡμῶν ἀφορήτων
καὶ ἀφρονόμων ἀφροσύνης ἀφροσύνης.
τῆς μὲν αὐτῶν βίσεβείας καὶ τῆς πλημ-
μελημάτων πάντων ἐφέξετε δίνας
ἀξίας τῶ ἡμῶν ὁλων διασῶν καὶ σωτήρι
Χριστῶ, ὡν τῶν αἰσῶν δεδωκατε. οὐ
ἴδῃ ἀνέξεταί ἡμῶν δυνάμεις ἀφροσύ-
τα ἀφροσύνην τὰ εἰς βία καὶ πῆν δυσφή-
μως, καὶ εἰς τὰς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ εἰς
ἐκτὸν ὁμοίως ἀφροσύνης ἀφροσύνης
ταῖς ἀφροσύνης πεπολημῆναι. ἡ δὲ ἡμε-
τέρα γαλιωτῆς οὐδὲν τοιοῦτον καὶ ἡμῶν
μοναχῶν ἀφροσύνην ἡμῶν ἀφροσύνης, μόνω
δὲ τῶ Αἰλιέαν ἀφροσύνην πόλιν,
τῆς λοιπῶν γουὶ ὅτι τῆς οἰκουμένων
ἡσυχία Φυλαχθσομῆναι. τὸ δὲ ἡμῶν
ἡμῶν ἀφροσύνης ἀφροσύνης τῶν μοναχῶν
ἀφροσύνης ἀφροσύνης ἀφροσύνης, πό-
λεμον ἡμῶν καὶ τῆς κοινῆς βίσεβείας.
καὶ πῆν ἀφροσύνης τῆς τῶ λησθόν-
των, καὶ ἀλλως ἀφροσύνης εἰωθῶν,
καὶ ὅπλα καὶ τῆς ἀνομοσυμῶν κινή-
σαν, σφαγῆς καὶ ἀλώσεως καὶ ἐπέσον
χαλεπῶν τοῖς τῶν γούραν οἰκοδοσῶν ἀ-
πον κατέστη ὡς κινήσαν τὸ ἡμῶν ἀφρο-
σύνης, ἐπαγανακτῶσαι μὲν τοῖς πεπολημ-
μελημῆναι, ἐμφύτω δὲ Φιλακθσο-
πῆ ἀφροσύνης κινήσαν, ἐκτὸν τῶν φόνων καὶ τῶν
ἐμπροσθεν ἀφροσύνης ἀφροσύνης αἰσῶν

ciuitatum vindicare studentes.
Nostra siquidem pietas admira-
tur, qua causa Eutychem quidē
anathematizatis, bene in hac
parte facientes: Theodosio vos
vero, qui proiecte audaciae est, vos
ipfos contradidistis, sapienti ea
quae sunt Eutycheis, qui Valenti-
ni & Apollinaris contra ortho-
doxam fidem amulatus infan-
niam, sanctissimas quidem con-
turbat ecclesias, ciuitatibus ve-
ro subuersionis & importabilis
vexationis existit occasio: vo-
bis etiam factus est adeo nefan-
darum & iniquarum actionum
princeps. Et impietatis quidem
suae ac delictorum omnium
pœnas dignissimas dabit om-
nium Domino & saluatore Chri-
sto, quorum excitasti originē.
Non enim patietur diuina po-
teestas sine supplicio pertransire
ea quae in eius fidem blaspheme,
& in sanctas ecclesias, & in san-
ctos viros miserade peremptos,
nefande commissa sunt. Nostra
vero tranquillitas nihil tale fieri
contra monachos imperauit, sed
vt tantummodo Aeliensium se-
daretur ciuitas, quatenus de ce-
tero quies eius ab omnibus ser-
uaretur. Vestra vero procaci-
tas mandatis contraria mona-
chorum agens, bellum aduer-
sus communem quietem assump-
sit: & multitudinem congregans
latronū, & aliorum inique
agere solitorum, armaque contra
legitime viuentes commouens,
causa caedis & deuaftationis, a-
liarumque crudelium rerum, pro-
uincia habitatoribus fuit: ita vt
mota maiestas nostra indigna-
retur rerum talium commif-
foribus, sed per insitam clemen-
tiam superata, caedis & incen-

* vestra
* dabit

* continere-
tur

* ad quietē
habitantū

* professio-
ni

* commissis
sceleribus,

* ἀφροσύ-
νης

* ἀφρο-
σύνης

diorum auctores pœnas luere iuberet : licet etiam aduersus vos iustum esset vt nostra indignatio progredieretur, qui relictis monasteriis, in quibus vos perpetuo residere vestra professio iubet, ea ausi estis, quæ ultimo supplicio digna sunt. Nam etiam docere potius quam discere præsumitis, diuina nescientes eloquia aperte præcipientia, quia non est discipulus super magistrum suum, nec seruus super dominum suum. Quas doctrinas saluatoris animarum nostrarum, aut sanctissimorum apostolorum & patrum, secuti estis? Non enim proprias sequentes impietates, dicere audebitis, quod ad cædes aliaque delicta quæ vos egistis, sanctorum documenta progrediantur. Sed quia duas naturas audientes, perturbatas vestras animas fuisse docuistis, veluti quadam nouitate auribus vestris illata; scitote, quia vobis quidem harum rerum examinationem facere non congruit, qui subtilitatem huius rei intelligere nequitis. Nos autem patrum suscipientes doctrinas, naturam intelligimus veritatem. Hoc enim est quod sapimus, simul & dicimus; quia Dominus noster Iesus Christus, Deus vere & homo vere est idem : sicut & sanctissimus apostolus Paulus, naturam ipsam veritatem intelligens, in epistola ad Galatas clare docet, ita dicens : *Sed tunc quidem nescientes Deum, seruisistis eis qui natura non sunt dii* : hoc est, ignorantes vere Deum, eis qui vere non sunt dii : ex his palam significans, quia natura veritas est. Sed dicitis, quia de na-

*asserentia,
Matth. 10.

Galat. 4.

δικας ὑποχρῖν παρακαλεῖσθαι· εἰ ἀνο
καὶ ὅτι καὶ καθ' ἡμῶν τὰ τῆς ἀγα
νακτικῆς πειρασμοῦ, καταλιπόντων
μὲν τὰ μοναστήρια, οἷς ὑμᾶς διαπι
πὸς προσεδρόμεν τὸ ἐπάγγελμα πα
ρακαλεῖται, τοῖς πομπασάντων δὲ τριῶ
τα, ἀ τῆς ἐξάτων ἡμερῶν ἀξία
κατέστηκεν· ἡμεῖς καὶ διδάσκον αὐτὴ τῆ
μανταλεῖν ἡπὶ χρεῖται, ἐκ εἰδότες τὰ
θεῖα λόγια φανεροῦς διαγορεύοντα,
ὡς ἐκ εἰς μαθητῆς ὑπὲρ τῆς διδασκα
λον, οὐδὲ δοδλος ὑπὲρ τῆς κύριον αὐτῶν.
ποιῶν διδασκαλίαις τῆς σωτήριος τῆς ἡ
μετέρον ἡμεῶν, ἢ τῶ ἀγιωτάτων ἀπο
στόλων καὶ πατέρων, ἡκολουθήσατε; οὐ
γὰρ αὐτῆς οἰκείας ἐπιλήθιοι δυναστεῖ
αις λέγειν ἐπιλήθητε, ὡς ἡμεῖς φόνους ἢ
πλημμελήμασιν ἐτέροις, ἀπὸ ὑμῶν
διεσπείρατε, τὰ τῆς ἀγιῶν * προσε
βαίνει διδάγματα. ἡμεῖς δὲ δύο φύ
σις ἀκούοντες, τὰ ἡμετέρας ἡμεῶν
ἐπιλήθητε εἰδιδάξατε, ὡς ἡμεῖς κρι
νοφωσίας τῆς ἡμετέρας ἀκοῆς προσ
σαγορεύοντες· ἴτε, ὡς ἡμεῖς μὲν τῶν πᾶσι
τούτων ἐξέτασαν πολυπραγμοῦσιν οὐ
προσέκει, συνέναι τῶν ἡμεῶν τούτοις
λεπτότητα μὴ δυνατέροις. ἡμεῖς ὅτι τῆς
τῆς πατέρων * ἐπιλήθιοι διδασκα
λίαις, τῶν φύσιν νοοῦμεν ἀλήθειαν. ὅτι
το γὰρ ὅτι ὁ φρονοῦμεν, καὶ φανερῶν
ὅτι πᾶς ὁ δεσπότης ἡμῶν καὶ σωτὴρ ἡμεῶν
Χριστὸς, θεὸς ἀληθῶς καὶ ἀνεσπείρα
ἀληθῶς ὅτι αὐτὸς καθεὶς καὶ ὁ ἀ
νώτατος δοξολογῶν Παῦλος, τῶν φύ
σιν ἀλήθειαν νοῶν, ἐν τῆς πρὸς Γαλατίας
ἡπιστολῆς διδάσκει, σαφῶς λέγων· ἀ
λά πῶτε μὲν ἐκ εἰδότες θεῶν, ἐδουλώ
σατε τοῖς φύσιν μὴ οὐσι θεοῖς, ἐκ τούτων
φανεροῦς, ὅτι φύσις ὅτι ἀλήθεια, ση
μαίνει εἰς ὅτι πᾶσι φύσιν ἐν τῶ τῆς
πρῶτος

ANNO CHRISTI 451. * αβιζ

πίστεως οὐ * ἀπειδέχεται συμβόλων τῶν ἐκτεθέντων παρὰ τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων. οὐτε γὰρ ἴσως ἀπὸ τούτου (ἤτοι οὐκ ἐκ τούτου) οὐτε δὲ νῦν καμνοτομία ἴσως καὶ τῆς αὐτῆς ἐπισημίας πίστεως, ἀλλὰ ὅτι τῆς ἀγίας τῆς ὁρθοδόξου λαμπάντων ἐκνεύθη παραγγέλματα. ὑμεῖς δὲ μὴ χελῶναι λέγοντες φυσιολογεῖν, αὐτὸ ἔργο ποιῶντες ἀλίσκεσθε, διαρρήδην ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν ἁπλοῦς δεικνύσας φύσεως μεμνημένοι, καὶ λέγοντες πῶς ἕκαστος ἑστίν, ἕκαστος πάλιν ἡμῶν ἑστίν; καὶ πῶς ἕνα κατὰ φύσιν ἵσως φύσιν; καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δέ. ὁ γὰρ λόγος σαφὲς ἐγγύς. πῶς δὲ γέρονε; πῶς χειρὶ δυνάται; γέρονε δὲ, οὐ τραπείσ τῶν φύσιν, οὐδὲ μεταβληθεῖς τῶν θεότητων. ὁρατε οὖν, πῶς φύσεως πανταχοῦ μέμνησθε, ὅτι παρὰ αὐτῶν τῆς φύσεως ὄνομα τρεσπλίθυμοι, καὶ πανταχοῦ ἐαυτοῖς τῶν συκοφαντῶν τῶν παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου ἀληθῶς ὅτι τῆς πίστεως κερδέστατοι ἀφορμαὶ ἀπειποιεῖτε. ἀμφοτέρωθεν καὶ κατὰ τὸ ὅτι ψευδοὶμοὶ φατε, ὡς ἐδογματίστη λέγειν δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χριστοὺς. ὁ πρὸ οὐχ οὕτως ἐχθρὸν ἀπαγορεύοντες γὰρ ἀναθεματίζοντες τὸν τῶν λέγοντας, ἢ γράφοντας, ἢ εἰπόντας, ἢ καὶ ὁμιλοῦντας λέγειν. τὸ γὰρ ἡμεῖς κερδέστατος τῶν συμβόλων τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων τὸν τε θεωροῦντα ἕκαστον ἡκολούθησε, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς περὶ ταῦτα, πιστῶς ὅτι δεσπότης ἡμῶν καὶ σωτήρ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ πνεύματος ἀγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου τετέχθη. ἢ γὰρ ὁρθοδόξον

turis in fidei symbolo nihil continetur a trecentis decem & octo sanctis patribus exposito. Neque enim vlla de hac re tunc quaestio mota erat, neque nunc aliqua nouitas aduersus eam fidem excogitata est; sed sanctorum patrum qui in orthodoxa fide claruerunt, firmata est traditio. Vos autem qui dicitis, Non oportet naturarum rationes exquiri, hoc ipsum facere compertum est, aperte in supplicationibus a vobis directis naturarum memoriam facientes, atque dicentes: Quomodo parit virgo, & manet virgo? Et quomodo generat per naturam eum qui super naturam est? Verbum enim caro factum est. Quomodo autem factum est? quomodo separari potest? Factum vero est, non natura mutatum, neque diuinitate conuersum. Videte igitur quomodo naturam vbique commemoratis, qui propter ipsum nomen naturae turbamini, & vndique vobis ipsis calumniandi ea quae a sancta Synodo pro fide vere firmata sunt, occasionem exquiritis, etiam in eo peccantes, quod mentientes asseritis, profus definitum esse dici debere duos filios, & duos Christos; quod ita non est. Nos enim hoc *abdicantes, anathematizamus eos qui hoc scripserunt, aut dixerunt, aut dicere forte praesumunt. Nostra namque tranquillitas symbolum trecentorum decem & octo patrum & iam pridem secuta est, & ei in posterum tempus assentit, credens Dominum nostrum & saluatorem Iesum Christum ex Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitricem natum. Orthodoxam namque

*prohibentes.

fidem, sicut accepimus, serua-
 re in perpetuum festinamus,
 quemadmodum etiam sancta
 Synodus nuper in Calchedo-
 nensium ciuitate celebrata, cre-
 dens docet, symbolum confir-
 mans, & consona sapiens ipsis
 sanctis patribus, Ephesinoque
 Concilio, cuius Cælestinus &
 Cyrillus reuerendæ memoriæ
 præfules fuerunt, errorem Ne-
 storii condemnantes. Ac nostra
 clementia nulli penitus neces-
 sitatem præcepit imponi, quate-
 nus aut subscriberet, aut con-
 sentiret iniurius. Non enim ter-
 rore aut violentia aliquos volu-
 mus ad viam trahere veritatis.
 Vos autem e contrario præter
 ea quæ dudum ausi estis, gladiis,
 aliisque crudelitatibus, insuper
 & iniuriis & tormentis in mu-
 lieres honestas & nobiles per-
 petratis, necessitatem plurimis
 non dubitastis inferre, vt con-
 sentirent vestris peruersis do-
 cetrinis, & clamoribus atque
 subscriptionibus anathemati-
 zarent eandem sanctam Syno-
 dum, & sanctissimum patriar-
 cham sedis apostolicæ maximæ
 Romæ Leonem, & alios sanctis-
 simos patres: pro quibus ausi-
 bus necessarie reddituri estis
 Deo omnium domino ratio-
 nem, in cuius iniuriam, si di-
 ci fas est, talia facere præsum-
 pstitis, iure opprobrium & ir-
 risio scelestis paganis & hæreti-
 cis effecti, quibus estis exem-
 plum confusionis redditi. Quia
 vero & Samaritas accusastis,
 tamquam ipsi aduersus sanctas
 ecclesias crudelia & nefanda cõ-
 miserint, & cædes, & alia simul
 incongrua perpetrarint: cog-
 noscite quia fanciuimus, vt in-

*verberationibus

πίστιν, ὡς παρελάβομεν, διηκειῶς
 φυλάσσειν ἀσπυδῶν, ὃν ἔσπον καὶ
 ἡ ἀγία συνόδος, ἡ ἴς κ' ἡ πύλ. Καλ-
 χηδονέων ἐσαχθῶ σιωκροτήσῃ, π-
 σβύουσαι διδάσκει, βεβαίωσαι τὸ σύμ-
 βολῶν, * τοῖς τε αὐτοῖς ἀγίοις πατρά-
 σι καὶ τῇ συνόδῳ τῇ κατ' Εφεσον,
 ἡς Κελεστίνου καὶ Κυριλλου, ὁ τοῖς
 ἀλαβοῦς μηνις, παρεβέβλωτο,
 πύλ. Νεστορίου πλανῶν ἕξασθῶν
 καὶ ἡ μὲν ἡμετέρα γαλιωτίς οὐδε-
 νι τὸ σῶλον ἀνάγκη ἐπαρῶναι προ-
 σέταξεν, ὡσεὶ ἡ ὑπογράψεν, ἡ σωμα-
 νεῖν, εἰ οὐ βούλοισθε. οὐδὲ γὰρ ἀπει-
 λαῖς, ἡ βία ἕνα πρὸς τὴν τῆς ἀλη-
 θείας ὁδὸν ἐλκεῖν βουλόμεθα. τὸ ἕνεκα
 πῶν ὑμεῖς, πρὸς τοῖς ἡδὴ τεθλιμμέ-
 νοις, διὰ ξιφῶν ἔπεσον χλαπῶν,
 ἐπὶ μὲν καὶ ὕβρεων καὶ ἀκισμῶν εἰς
 γυναικῶν λαμπρῶν καὶ σεμνῶν γε-
 νομένων, ἀνάγκη ἐπαρῶν ἐκωνήσαι-
 τε πολλοῖς, πείθεσθαι μὲν ταῖς διεσραμ-
 μῶναις ὑμῶν διδασκαλίαις, ἐκβοήσασθαι
 δὲ καὶ ὑπογραφαῖς ἀναθεματίξεν
 πύλ. αὐτῶν ἀγιοπάτω συνόδον, καὶ
 ὁ ὁσιώτατον πατριάρχην τῆς ἀπο-
 στολικῆς ἑσθῆτος τῆς μεγάλης Ρώμης
 Λέοντα, καὶ τῶν ἄλλοις ὁμοίως πατέ-
 ρεσιν ὑπὲρ ἧς πόλεως αἰακῶν δά-
 σετε λόγον τῶ ἡμῶν ὅλων δεσπότη θεοῦ
 οὐ πρ, εἰ θέμις εἶπῶν, ἐφ' ὕβρειν παύ-
 τα. πρὸς τὴν ἐπολιμήσασθε, ἐπονεῖδιστοι
 καὶ κατὰ γέλαστοι δικαίως τοῖς τε μισοῖς
 Ἕλλησι, καὶ ταῖς αἰρέσεσι κατὰ σάντες,
 οἷς ὑποδύγμα ἀγριότητος γέγονατε. ἐπι-
 δὴ ἡ καὶ τῶν Σαμδρείτας ἠπάσασθε,
 ὡς κ' ἡμῶν ἀγιοτάτων ἐκκλησιῶν ἀνά-
 καὶ ἀθέμιτα τεθλήσαντας, καὶ φό-
 νοις, ἡ ἐπερῶνα ἀποπα πλημμελή-
 σαντας, γνώσκετε, ὡς ἐθασιασθῶν,

ANNO
CIRILLI
431.

* ἡ ἴσιν
κατ' Εφεσον
L.

ANNO CHRISTI 451.

ζητήσεως παρακολουθήσεως ἀκριβοῦς
ὅρα τῆ ἀελιότητος κήρυτος Δωρο-
θεου, τῆ μὲν ἀπαρχῆται τῆς ἀνωτά-
της ἐκκλησίας καὶ τοῖς ὑποτάσσον
δοκασίαι, ὅτι ἡ τούτων ἐλε-
σκομῆτος ἀγίους ἡμῶν ἐκ τῆ
νόμων ὑποχρῆν, τῆς ἰπὶ τούτοις ἐκδι-
κτικῶς ἰδὲν ἡμῶν πρὸς τοὺς οὐκ ἐπι-
διδάχθοντας, ὅπως τὸ ἡμέτερον κερτος
πιστεύει, καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιστάσεως
πρὸς τὴν ἀπέναντι, μὴ χωρίζεται τῆς
ἀγίας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως, πρὸς
δρῶν ἡ τοῖς μοναστηρίοις, καὶ τῆς πρὸς
τὸ κρείττον ἰσοστάσει δὲ καὶ, σύμφωνα
τῶ ἐπιτέλειαι διαπραγματεύοις, καὶ
μηδένα ἄρῃον παντάπασιν ἐμποιοῦν-
τας, μήτε μὲν τοῖς ἰπὶ ἀπολεία τῆς
ψυχῶν παρὰ τῆς Φαῦλα διδασκόν-
των λεγομένων ἀπλῶς πύθονοις,
μήτε δια τῆς ἐκείνων ἀσθεῖς συμβο-
λας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς θεοῦ
ἐκκλησιῶν χωρίζοις. παρασυνά-
ξεις μηδὲ ὅλων ποιῆν ὁλμῆσθε· εἰδόν-
τες τὰ παλαιὰ νομοθετήματα παρὰ τῆς
θείας λήξεως ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις
γεγονότων βασιλέων, οἱ τῶν διαγῆ καὶ
καθολικῶν συγκροτήσαντες ἐρησείαν,
μεγίστοις ἰπὶ τῆς πρὸς τὴν ἀπέναντι
πολιῶνται ὑποβάλλεται διατίσει.
μεταμελήσαν δὲ ἡμῶν τῆς πρὸς τὴν
πισθῶντες, εἰδὲ τὰ τῆς φιλανθρωπίας
ἡρησάμεθα, πολλὰς παρακλήσεις χρι-
σταμῶν τῆ ὁσιωτάτου ἰπὶσκοπού Ιου-
βενάλιου, δι ὧν ἡμῶς ἔξεδυσώπισσε,
πάντα πρὸς ἡμῶς τὰ θεῖα χαράσαι
χαρῆματα. διδάχθόντες ἡ τῆς δεισι-
σιν, ὡς ὑπὸ τῆ φυλακῆν κελυθῶντων
στραποῶν τῆ Αἰλιῶν πόλιν, τῶ τε τῆς
ἰπὶτων καὶ ἀνδρῶν πληθῆ ἄρῃεται τὰ
ἡμῶν ἀκτῆρα, καὶ ἀνακτῆσαντες
Concil. Tom. 9.

quisitione subtilissima subsecu-
ta per virum spectabilem comi-
tem Dorotheum, ea quidē qua
direpta sunt, sanctis Dei eccle-
siis, & eis qui perdiderunt, resti-
tuantur; illi autem qui harum re-
rum inveniuntur auctores, legiti-
mæ ultioni subiaceant, cum
horum criminum ultio nihil ad
vos pertineat; quos oportet,
agnoscentes quomodo credat
nostra potentia, & a nostra pie-
tate pariter inuitatos, a sancta &
orthodoxa fide nullatenus de-
uiare, sed sedere potius in mo-
nasteriis, & orationibus ad Deū
fulis vacare, & consona vestra
professioni semper efficere, nul-
lasque turbas omnino miscere;
neque his quæ ad perditionem
animarum a prauis doctoribus
proferuntur, incaute consenti-
entibus, neque propter eorum im-
pios cœtus ab orthodoxa fide
& Dei vos separantes ecclesiis.
Collectas vero Canonibus con-
trarias nequaquam facere præ-
sumatis, scientes ea quæ dudum
sancta sunt a diuæ memoriæ
priorum temporū principibus,
qui sanctam catholicamque re-
ligionem corroborantes, maxi-
mis suppliciis extraneas colle-
ctas præsumentes facere subdi-
lanxerunt. Nos autem credentes
fore vt priorum vos pœnitentia
capiat, clementiam nullatenus
denegauimus, multis vtique præ-
cibus vtente sanctissimo Iuue-
nale, per quas nos exorauit hæc
ad vos scripta transmitti. Agno-
scentes autem * diuersorum præ-
cibus, quod a militibus custodi-
re iussis Æliensium ciuitatem,
& equorum multitudine atque
virorum vestra * monasteria
conturbantur, etiam in hoc in-
Gg ij

* ex precibus
* oratoria

dignati, Dorotheum virum spectabilem comitem ab hac vos molestia liberare fanciuimus: licet nec antea iniuriam fieri: monasteriis, aut vestra * refugia sustinere præceperimus angustias.

* hospitia

αὐτῶν τῶν Δωροθέου τοῦ ἐπιβλη-
τινοῦ κήρυγμα ἡμᾶς ἐλπίστρον ἢ ὀχλη-
σεως ἐστασασμῶν εἰ καὶ ὅτι ἐδὲ αὐ-
τῶν ἐνυβριδιῶν τῶν μοναστηρίων,
ἢ τὰς ὑμῶν ἐνίας ἐνοχορηγιῶν αὐ-
σετῶν ἔαμεν.

ANNO
CHRISTI
410

X.

*INTERPRETATIO LEGIS A THEODOSIO
iuniore, cum seductus fuisset a Chrysaphio, aduersus Flavianum
& socios pro Eutyche promulgatae: quam religiosissimi Mar-
ciani principis lex subsecuta destruxit.*

OLIM quidem prius Nestorius, qui fuit Constantino-
polititanus episcopus, noua & pestifera, præter illa
quæ tradita sunt, tentans inducere, dogmatum Christia-
norum puræ & orthodoxæ fidei contraria, a sancta Syno-
do est eiectus, quæ Ephesi ex vniuerso orbe principali san-
ctione conuenit. Quæ sancta Synodus pariter confirma-
uit etiam catholicam fidem, ab episcopis qui Nicææ con-
gregati sunt, traditam. Et nos confirmantes quæ salubri-
ter definita sunt ab eodem sancto Concilio quod Ephe-
si congregatum est, generalem promulgauimus legem,
quæ tam prædictum Nestorium, quam eos qui ei similia
sapiunt, damnat; præcipientes, ne Christiano saltem no-
mine censerentur, sed vt Simoniani potius vocarentur,
quoniam blasphemiam Simonis dilexerunt. Definiuimus
etiam, certis eos debere vltionibus subiaccere, quas conti-
net præfata præceptio. Quoniam vero præfenti tempore,
dum post illa iam pridem quietæ essent ecclesiæ, Flavianus
Constantinopolitanus episcopus, & Eusebius alter
episcopus, perniciosas seductiones sequendo Nestorii,
schismata ecclesiis iniecerunt; præcepimus rursus in eius-
dem ciuitatis Ephesi sanctissimam ecclesiam vndiq; con-
uenire Concilium, vt cum omni subtilitate vera fide fir-
mata, a sanctis ecclesiis iniecta per eos hæresis auferatur.
Hæc ipsa igitur sancta Synodus definiuit, obtinere qui-
dem fidem quæ Nicææ a trecentis decem & octo patri-
bus tradita est, excludi vero ab episcopatu non solum Fla-
uium & Eusebium, sed & Domnum qui fuit Antioche-

ANNO
CHRISTI
451.

nus episcopus, & Theodoretum, & alios quosdam, qui in eadem præfata hæreseos cæcitate participant, & ob hoc sacerdotalibus indigni sunt sedibus. Et nos igitur eiusdem sanctæ Synodi decreta laudamus atque firmamus, hanc orthodoxam fidem putantes atque nominantes, quæ a trecentis decem & octo patribus exposita est, & firmata in sanctis Conciliis quæ Ephesi congregata sunt. Vt vero & in reliquum tempus perfectissima fiat totius solutio quæstionis, iubemus vt in omni orbe terrarum huic ipsi fidei quæ in Nicæa prolata est, vndique episcopi vniuersi subscribant per metropolitanos singulorum locorum, & hoc ipsum nobis per proprias eorum literas intimetur. Omnino autem nullus, qui Nestorii ac Flauiani, & eorum qui eiusdem hæresis sententia detinentur, vlllo modo episcopus ordinetur. Sed & si quis iam maligno præuentu est ordinatus, aut si quis de cetero per concursum fuerit simulationemque prouectus, is orthodoxorum pontificum decreto proiiciatur. Et nec vsque ad verbum eidem sanctæ fidei vel adiiciatur aliquid, vel dematur. Sed nec habeat aliquis, aut legat, aut transcribat, proferatve ^{* decreta} Nestorium, vel terminos eius, aut codices noxios, & maxime quos contra solas Porphyrius edidit Christianas literas; neque Theodoreti scripta: sed quicumque huiusmodi codices habet, publice illos proferat, & cunctis videntibus igni tradantur. Et eos qui hanc religionem colunt, vel doctores eorum, nullus neque in ciuitate, neque in agro, neque in suburbio suscipiat, neque eos secum patiatur habere confessum: alioquin rebus eius publicatis, ipse perpetuo exilio relegabitur. Quicumque hoc egerit, vel qualislibet extiterit, vel quisquis codices habuerit, interdicitam fidem Nestorii ac Theodoreti continentes, aut interpretationes eorum, vel qui vocantur sermones allocutorii, siue traditiones, iisdem tormentis subiaceat, vel si ea quæ sunt ab illis composita, alterius nomine fuerint prænotata.

XI.

De infirmandis iis quae contra sanctae memoriae Flavianum episcopum Constantinopolitanae urbis iniuste sunt prolata, & confirmandis iis quae postea de eo constituta sunt a sancta Synodo Calchedonensi.

Valentinianus & Marcianus Augusti, Palladio praefecto praetorium orientis, Valentiniano praefecto Illyrici, Tatiano praefecto urbis, Vincomalo magistro divinorum officiorum, & consuli designato.

Περὶ τῆς αἰατραπίνας τὰ κτ' τῆς ἁγίας μνήμης Φλαυιανοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς βασιλευούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ βεβαιωθῆναι τὰ μετὰ ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ περὶ τῆς ἁγίας συνόδου τυποθῆναι.

Οἱ βασιλεῖς Παλλάδιῳ τῷ μεγάλῳ πρεπεσάτῳ ἐπαρχῷ τῆς πραιτωρίων, Οὐαλεντινιανῷ ἐπαρχῷ τῆς Ἰλλυρικῆς, Τατιανῷ ἐπαρχῷ πόλεως, Βικιομάχῳ μαγίστῳ τῆς δεῖων ὀφφικίων, καὶ ὑπάτῳ δεσινῳ.

*gloriosorum hominum

GLORIA nunquam* gloriosum hominum si morte perimitur, nec pericunt cum morientibus virtutes; imo etiam obitu existimatio augetur proborum hominum, quia omnis aduersum mortuos euanescent inuidia. Inde tanto studio ac praeconiis maiorum facta laudantur. inde optimorum virorum maxima cum veneratione memoria celebratur. inde magnorum virorum animi exitus appetiunt gloriosos: quia compertum est, eos solummodo perpetuo mori, quorum de vita ac morte* taceretur. Id ita esse, etiam praesenti tempore diuinum ostendit humanumque iudicium. Cum enim falsa inuidia & improbe concinnata calumnia, religiosae ac venerabilis recordationis Flavianus huius almae urbis episcopatu fuisset expulsum (quamuis hoc fuit plenius retinere sacerdotium, ἐπιθεῖς, ἔοπότε κτ' ἡ δληθῆς ἐκ τῷ ἐσφῶς τῆς Ἐπισκοπῆς τελεθῆσαν ἐχρῆσθαι, ἢ

*taceretur.

Οὐδὲ ποτε δόξα τῷ θανάτῳ τῆς ἐνδόξων δότῳ, ἐδὲ σιωπηθῆσκεισι τοῖς τελευτῶσιν αἱ δρεταῖ μαλλον δὲ τ' ἀγαθῶν ἢ ὑποβλήμεις αὐξεται τῆ τελευτῇ, ἐπιθῆσθαι ἅπας ὁ κτ' τῆς τελευτῶντων ἐμποδῶν γίνεται φθῆνος. ἐντῶθεν μὲν ποσῶντες σπουδῆς καὶ ἐπαύτων τὰ τῆς πρῆσθῆσαν διφρημῆται κετορθωμάτῳ. ἐντῶθεν ἡμῶν τ' δρεῖσται ἡ μνήμη μὲν μερίσθης Ἐπιτελείται τ' πρῶσκεισησεως. ἐντῶθεν τ' δρεῖσται ἀνδρῶν αἱ ψυχῆ καὶ πλάκεις τὰς δὲ κλεῖεις εἰδοντο τελευτῆς. σιωμολόγηται γρ', ἐκείνοις μόνους εἰς τὸ δὲ λικῆς δότῳ θησῆσαν, ὡν ἢ τε ζῶν καὶ ὁ θάνατος σσιώπηται. τῆστο καὶ Ἐπι τῆς πρῶντος οὐτως ἐχρῆν, ἢ τε θῆσα καὶ ἢ τῆς αἰδρῶτων Ἐπι δεινῆσι κρεῖσσις. ὁπότε γρ' φθῆσαν ἡ δει εἰ ὑπο τῆς αἰδῆσω σιωμῆσεως σικοφανῆσας ὁ τῆς ἁγίας καὶ πρῶσκεισησθῆς μνήμης Φλαυιανῶς, ὁ τῶντες τῆς ἐνδόξου πόλεως Ἐπισκοπος, τῆς δρεχρῆσθῆσθῆς τῶσκειβληθῆς, ἔοπότε κτ' ἡ δληθῆς ἐκ τῷ ἐσφῶς τῆς Ἐπισκοπῆς τελεθῆσαν ἐχρῆσθαι, ἢ

ANNO CHRISTI 451.

τῶν ἡμῶν, ἡμεῖς ἐπιπέψαμεν, φυλάξωμεν... ἵνα ἡ πόλις ἐξέλθῃ τῆς ἐπιπορευούσης... ἵνα ἡ πόλις ἐξέλθῃ τῆς ἐπιπορευούσης...

fidem quam acceperat, conferuare: is enim solus est, qui esse meretur episcopus) tamen ita eius reliquias & expetiit hæc... vt exitus ille qui putabatur acerbus, optandus credatur fuisse, quo illam immortalē mercatus est laudem.

*regia

*confirmat,

*ἐπίσκοπος

rus exemplum. Illustrissima igitur & magnifica auctoritas tua hanc saluberrimam legem, editis propositis, ad omnium notitiam faciat peruenire. Datum Constantinopoli pridie Nonas Iulii, Sporacio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatus, consulibus.

XII.

De confirmandis quae a sancta Synodo Calchedonensi contra Eutychem & eius monachos constituta sunt.

* eisdem profectis.

Jidem Augusti * Palladio praefecto praetorii.

AMPLAE omnipotenti Deo habendae atq; agendae sunt gratiae, quod scelera nec latere profusus, nec durare impunita permittit. Horum enim alterum laedendi habet plurimam facultatem: alterum peccandi ceteris praestat exemplum. Cura igitur esse diuinitati hominum actus, & maxime reuerentiam religionis, proxime in confirmanda catholica fide euidenter apparuit, cum Eutychem sceleratorum dogmatum sectatorem nec

* latere diutius, ut latebat, fuit;

* latere, ut diu lateret, fuit; nec patefacto scelere, passa est poenam sceleris euitare. Sententiis itaque diuinis humanisque damnatus, synodicum decretum, ut merebatur, excepit, reus diuinitati, cui faciebat iniuriam; reus hominibus, quos decipere conabatur. Proxime etenim innumerabiles ex toto pene orbe beatissimi episcopi Calchedone congregati, improba praedicti Eutychem, vna cum Synodo eius causa habita, expulere

* errore Synodi Ephesinae eius causa habitae,

ἰσπόμενα. ἢ ὑπὲρ λαμπροῦς ἰσχυρῶν καὶ μεγαλοφυῶς αὐθεντίας σου ἡ σωπελώδη τουτονὶ νόμον, περὶ τῶν ἐδικτων ἐδίκτων, εἰς πᾶν ἀπάντων ποιήσῃ γνωσὶν ἐλθεῖν. ἐδόθη περὶ μίας nonas Iulian, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπατίας Σφωρακίου τοῦ λαμπροῦς ταύτου, καὶ τοῦ δηλωθέντος αὐτοῦ.

Περὶ τῶν βέβαια εἶη ταῦτα, ἀπὸ τῶν τῆς ἀγίας συνόδου τῆς ἐν Καλχηδόνη καὶ Εὐτυχίου καὶ τῆς αὐτοῦ μοναχῶν ὡς ἐδόθη.

Οἱ αὐτοὶ Αὐγουστοὶ τοῖς αὐτοῖς ἀρχοῖσιν.

ΜΕΓΙΣΤΑΣ τῶ παντοκράτορι θεῷ ἡμεῖς ἐχρῆν καὶ ὁμολογεῖν καὶ χεῖρας, ὅτι τὰ μύσθη οὔτε λανθάνει παντελῶς, οὔτε διαμύθην ἀπιμώρητα συγχωρεῖ. ἂν δὲ τὸ μὲν τὸ βλαπτικὸν πλείων ἐχρῆ πᾶσι ἀδελφοῖς, ἢ τὸ ἀμώρητον ἰσπόμενα διδάσκει τοῖς λοιποῖς. Ἰσχυρῶς ἐν φρονήσει τῆς αὐτοῦ θεοῦ περὶ τῶν ὑπαρχῶν τῶν θεῶν καὶ τῶν τῆς θεοσεβείας μάστιγι σέβας, περὶ αὐτῶν ἐν τῶ κυροῦσθαι πᾶσι καὶ δικαίως πᾶσι περὶ φανῶς ἀνεδέχθη. ἡμεῖς τῶν μισαροῖς ἐπὶ μὲν δόγμασιν Εὐτυχίου καὶ λανθάνει, ὡς ἐλανθάνει, ἢ πᾶσι ἐκείσε, καὶ ἀλόγητα, τὰ μύσθη τῆς ἡμετέρας διαφυγῆν ἐκ ἡμετέρας. ὅθεν τῶν ψήφοις οὗτος θεὸς τε καταδικασθεὶς καὶ ἀνεδέχθη, ὅρον συνωδοῦν, ὡς ἡμεῖς ἀπνεύματο, θεῷ τε ὑπαθίμως ἂν, ὡς πᾶσι ἔβεν ἐποίησεν, καὶ ἀνθρώποις ἐσοχῶς, οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπεχείρησεν. πλείων ἢ ἐναχῶς ἐκείσε, ὡς εἶπεν, ὅτι οἰκουμένης ὁσώτατοι καὶ τῆς Καλχηδόνα ἀνεδέχθητες ἰπποκοπι τῆς ἐμνημονωθέντος Εὐτυχίου Φαυλότατα πλάσματα, καὶ τῆς πλάτης τῆς ἐν Εφέσῳ συνόδου, ὅτι αὐτὸς χεῖρας

ANNO CHRISTI 451.

χρειν γρηγοριδης, δε βαλον, ποίς τῆς
ἀρίων πατέρον ἀκολουθήσαντες δό-
μασι, ποίς τε ἐν Νικαία ἑστῶς τῆς
πριακοσίαν δεκά και ὀκτώ ἑκτεθείσι,
και ποίς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει περὰ τῆς ἐ-
κατόν πενήκοντα, και ποίς ἐν Εφέσω,
ἰωίκα τῶ Νεσερίου πλαιῖω δεκλή-
σει, περιδρόντων Κελεστίνου τε τῆς
τῆς Ρωμαίων, και Κυρίλλου τῆς τῆς Α-
λεξανδρείαν πόλεως, Ἰπποκόπων. τὰ
κτῆ τῶ δεχματοτίτω ἱόνω διδασκα-
λίαν ἕπο τῆς περισημητῆς σιωόδου
τῆς ἐν Καλχηδονίαν ὀρειδέντα, και τῆ
ἐκείνω τῶ πῆσιν, δι ἧς τῆ δειὸν σεβασμῶν,
φυλάτῆσιν διὰ παντός ἐθεσπῆσιν,
και θεσπῆσιν. ἀκόλουθον τῆς σφόδρα
καθέσκη, τῆς Ἰπποκόπων, τῆς καθα-
ρῆς διανοίᾳ τῆς δειὸν ἀρησκιδόντων, ἐδὸν
τύποις ἐδὸν ὑπὲρ τῆς ἀγιωπάτης και
ὀρθοδόξου πίστεως πεφυκότας, και ἐδὸν
τῆς πατέρον καιόνας, μετῆς μερίσου Φυ-
λάτῆσιν τῆς σεβασματος. Ἰππῆ δὲ
τῆς βασιλικῆς περινοίας ὄστῃ, παῖ Φαῦ-
λον ἐν δεχῆ και ταυῖων, ἐ τῶ ἐρπου-
σαν νόσον διὰ τῆς τῆς νόμων ἰατρείας
ἐκπέμνω· διὰ τῆς δὲ τῆς νόμου θεσπῆ-
σιν, ἐδὸν ἕπο τῆς μανίας Εὐτυχοῖς ἀ-
πατωμῶν, και τῆς ἕπο τῆς Απο-
λιναεστῶν, οἷς ἠκολούθησαν Εὐτυχοῖς,
και οἷς τῆς σπῆλοι τῆς πατέρον τύποι,
τυπέσιν τῆς ἐκκλησίας κανόνες, και
αἱ δῆσιν διατάξεις τῆς πάλαι βασι-
λέων καθεσπῆσιν, μηδὲνα ἔχον περι-
σβύσῃ, μηδὲ ἕνας κληρικοῖς ἢ ἔ-
χον, ἢ ὀνομάζειν· και αὐτὸν Εὐτυχοῖς τῆς
τῆς περισβύσῃ περισηρησίας, ἧς ἀνά-
ξι τῆς ἐγμνωσῃ, και δόλου σεβασκε-
σιν. εἰ δὲ ἕνας ἀντικρὺ τῆς παρῆ ἡμῶν
ὀρειδέντων, Ἰπποκόποις, ἢ περισβυτέ-
ροις, ἢ και λοιποῖς κληρικοῖς χροτοῖσιν ἑλμῶσιν, αὐτοῖς τε ἐδὸν χροτοῖσιν

commenta, secuti sanctorum
definita maiorum, quæ vel apud
Nicæam a trecentis decem & o-
cto constituta sunt, vel in hac
postea alma vrbe a cētum quin-
quaginta sunt episcopis decre-
ta, vel apud Ephesum, cum Ne-
storii est error exclusus, præsi-
dentibus Cælestino Romanæ
vrbis, & Cyrillo Alexandrinæ
ciuitatis, episcopis. Ea igitur
quæ sunt iuxta pristinam disci-
plinam a reuerenda Synodo Cal-
chedonensi definita, illa fide qua
Deum colimus,* per omnia ser-
uanda censuimus, atque cense-
mus: quia valde consequens est
[quingentorum viginti] sacer-
dotum pura mente Deum co-
lentium definita, quæ pro ortho-
doxorum fide sacrosancta se-
cundum patrum regulas procef-
serunt, summa cum veneratio-
ne seruare. Verum quoniam
*principalis prouidentia est, *regia
omne malum inter initia oppri-
mere, & serpentem morbum
legum medicina refecare: hac
lege decernimus, eos qui Euty-
chetis decipiuntur errore, ad ex-
emplum Apollinaristarum, quos
Eutyches secutus est, quosque
venerabiles parentum regulæ,
id est, ecclesiastici Canones &
principum diuorum sacratissimæ
scita condemnant, [nullum
episcopum,] nullum habere
presbyterum, nullos habere vel
appellare clericos; ipsumque
Eutychem nomine presbyteri
(quo & indignus & spoliatus
est) in totum carere. Si qui au-
tem contra definita nostra epi-
scopos, presbyteros, ceterosque
clericos ausi fuerint creare, tam

*ordina-
tos, quam
ordinantes,

* bonisque
publicatis,
Gr.

* felicissima

* in eodem
cū Eutyche
habitaure
diuerforio,

*factos, quam facientes, vel præ-
fumentes sibi clericorum gra-
dum, bonorum amissione per-
cullos, exilio perpetuo præcipi-
mus contineri. Coeundi, vel col-
ligendi, vel congregandi mona-
chos, aut ædificandi monaste-
ria, iubemus nullam eos habere
licentiam; locaque ipsa, in qua
forte conuenire aliquando ten-
tauerint, confiscari, si tamen do-
mino loci sciente conuenerint:
quod si ignaro, actorem condu-
ctoremque loci fustibus cæsum,
* deportationem subire censem-
mus. Ipsos præterea nihil ex te-
stamento cuiusquam capere, ni-
hil eis qui eiusdem erroris sunt,
relinquere testamento, ad nul-
lam eos patimur adspirare mili-
tiam, nisi forte ad cohortali-
tiam, vel limitaneam. Si quis
autem extra prædictam mili-
tiam inuentus fuerit militare,
vel quia ignorabatur eius in re-
ligione peruerfitas, vel quia
post adeptum cingulum ad
hunc deuenerit errorem: solus
militia, infidelitatis suæ fru-
ctum hunc habeat, vt optimo-
rum hominum & palatii com-
munionem priuetur, nec alibi quā
in quo natus est vico vel ciuitate
versetur. Quod si qui eorum
in hac * alma vrbe (quod credi
nefas est) geniti sunt, tam hac
ciuitate venerabili, quam sacra-
tissimo comitatu, & omni ex-
cludatur metropolitana ciuitate.
Et hæc quidem generaliter
circa omnes constituimus, qui
tali labe polluti sunt, vel pol-
luentur. Eos autem qui ante-
hac clerici orthodoxæ fidei fue-
re, & monachi qui * quondam

μῆροις, καὶ τῶν χροτονομιῶν, ἢ πρε-
πιουῶνταῖς ἑαυτοῖς καὶ πρεβλητῶν
βαθμῶν τῶν κληρικῶν, μὴ τὸ κατὰ δι-
καδίῳν τῆς ὑπερῶντων διοβολῆς, καὶ
ἐξορία διωκεῖ συζητιῶντα πρεσβυ-
τέρων, ἢ συνίενται, ἢ τοὺς συναγαγεῖν,
ἢ μοναχοὺς συναθροῖσθαι, ἢ οἰκοδομεῖν
μοναστήριον, οὐδέμιαν αὐτῶν ἐργὴν κε-
λεύουσαν ἀδικῶν καὶ αὐτῶν δὲ τῶν πο-
ποις, εἰ πρὸς τὴν ἰσως ποτὲ συνίενται,
δημοσιβέδου ὁμοῦς, εἰ τὴν διασπορὴν τῆς
τόπου ἐγνωκότος συνέλθουσι, ὡς εἰ γε
ἀγνωστοῦς, τὸ δικητικῶν, εἰ ποῦ μισο-
πιῶν τὸ τόπου, βασιανίδου τὰ ῥαβδῶν, καὶ
δημιόσεως ἐξορίαν ὑπέστειναι ἐκασ-
τοῦ. πρὸς ἣ πόλεις, οὐδὲν αὐτῶν ἐν
διαθήκῃς ἀρχαῖς, εἰ δὲ ποῖς ἐν τῇ αὐτῆς
πλάτης ὑπερῶντων καταλιμπανῶν, διὰ
οὐδέμιαν μετέναι στρατείαν, ἀνεχόμε-
θα, εἰ μὴ πᾶσα τῆς κερταλίων, ἢ τῆς
λιμπανῶν. εἰ ἢ καὶ ἐν ἐπέσει πρὸς
τὴν πειρημῶν ὑπερῶντων στρατεία,
διὰ τὸ ἠγνοῦσθαι αὐτῶν τὸ ἐν τῇ θρησκείᾳ
αἰασσοφῶν, ἢ καὶ διὰ τὸ μὴ τὸ ζῶντων ἐ-
παύτως αὐτῶν ἐληλυθῆναι τὸ πλάτων, τὴν
στρατείας ἀφαιρέσει, τὸν καρπὸν τῆς
οἰκείας κακοδοξίας ἐχέτω, τὸ καὶ τῆς τῆς
ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς τῆς παλατίου ἐ-
λεσκέσθαι μετρίσας, καὶ μήτε ἐπὶ αὐτῶν,
μὴ ἐν ἢ ἐπέλθουσαν κώμῃ ἢ πόλει, αὐ-
τῶν ἀναστρέφεισθαι. ὡς εἰ γε ἑνὲς τοῦτο
ἐν ταύτης ὁρμῶνται τὸ πεινδύμῶν
πόλεως, ὁ ποῖς βῆναι ἀδύμῶν, διὰ τῶν
τὴν βασιλίδος πόλεως, καὶ τῆς θεοῦ κο-
μητάτου, καὶ πάσης ἐλευθέρως μὴ ἐ-
πόλεως. καὶ ταῦτα μὲν ῥητικῶς πρὸς
πάντων ὁρέουσαν τὴν κελεύουσαν πρὸς
μισοματιῶν τῶν ἰσοσημάτων, ἢ μελ-
λόντων ἐνέχεσθαι. τῶν μὲν τῶν πρὸς τῶν
κυκλικῶν ὄντας τὸ ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ μοναχοὺς, τῶν τὸ αὐτῶν οἰκιστῶν

ANNO
CHRISTI
431.

Εὐτυχί καταγώνιον. οὐδὲ γὰρ λέξαν
πρωτοῦ μοναστηρίου, ὅτι τῶν τῆς δι-
σεβείας ἐχθρῶν, ἑστὶν εἰς τὸ ἐλα-
σάντων μαρίας, ὡς καταλειφθείσης τῆς
δισεβείας προσκυνοῦμένης θρησκείας,
καὶ τῆς συνοδικῆς κείσεως, καὶ ἁπλῶς ἐκ
πάσης τῆς οἰκουμένης συναχθέντες ἐν
Καλχηδόνι ὤρσαν ἱερεῖς, ἀκολουθῆ-
σαι τοῖς Φαυλοῖς διδάγμασιν Εὐτυχίου·
ἐπιδήσαντες τὸ δληθὲς Φαῦς καταλείψαν-
τες, τὸ σκότος ὀπιλέξαντες δὲ ἐν ἀλήθει-
σαι, πᾶσαι τῆς ἡμετέρας, τῆς καὶ πῶ-
δε τῶ νόμου καὶ τῆς * προσηγομένης
καὶ τῆς ἀρετικῶν ὠλεσμένης, καταγε-
θῆναι κελύκοι, κατὰ τὸ εἶπερ τὸν
δισεβείας διατάξεις πρὸς Μανιχαίων
ἐτύπωσαν ὅπως αὐτῶν μὴ τῆς τούτων πέ-
φαρμακέναις ἀπάταις, καὶ τοῖς ἐνα-
γεσάτοις θεφίσμασι, τῶν ἀρετικῶν καὶ ἀ-
δονετέρον λογισμοῖς δελεάζων. πρὸς
τούτοις ἐγνωθῆναι ἵνα ἰδίως εἰς ὑ-
βριν τῆς δισεβείας τούτοις, καὶ φθόνῳ
τῶν ὠλεσμένων πρὸς τῆς ἀγίας συνό-
δου, καὶ συζητησῶν βιβλίων τε καὶ
τόμων ἐν χερσὶν πάντων πολλοῖς, ταῦτα
πλάτῃν, ἀπὸ τῆς μανιχαίων ἀπειναν-
τιον τῆς δληθῆς πίστεως σαφές τε διε-
λέξαν. Ἐ δὲ διὰ τὸ πρὸς ἀλήθειαν, ὅπου
δ' αὐτῶν ἐπιπέσει τὰ παιδείας ἀμύματα, πρὸς
ἐκ κατακαίεσθαι. ἑστὶν δὲ συζητησῶν
μύθοις, ἢ πρὸς ἀνάγνωσιν δεδωκότας
ἐπὶ τοῖς, ἀποδοῦναι τῶν μαθητῶν ἢ διδάξαι,
δικαιολογῶν τῆς μὴ δυνάσεως ὁμοῦ
κολάζεσθαι. τῶν δὲ διδάσκων τὴν ἀσέβειαν
πᾶσι αἰρέσει, κατὰ τὸν ἵδον τοῖς ἐδίδοις
τῆς ἡμετέρας ἀπόπτως πρὸς ἐλέγεται, πάν-
των πᾶσι ἀδελφῶν πρὸς ἐλεόδοτον, ὅτι γε διὰ
διὰ τῆς ἐλάτης κολαθῆσθαι ἡμε-
τέρας ὁ τὰ παρανομα διδάσκων ὀπιλέ-
σαν. ἑστὶν ὁ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι
Concil. Tom. 9.

Eutychis habitauere diuerforium (neque enim monasterium dicendum est, quod religionis habuit inimicos) qui ad hoc vique infanix processerunt, vt relicto venerabilis religionis cultu, & synodico decreto, quod totius pene orbis Calchedone coadunati decreuere sacerdotest, infaustam Eutychetis sequantur asertionem: quia vera luce deferta, tenebras eligendas esse crediderunt, omnibus poenis quæ vel hac, vel præcedentibus legibus aduersus hereticos definitæ sunt, iubemus teneri, imo extra Romanum expelli solum, sicut præcedentes religiosissimæ constitutiones de Manichæis constituere: ne eorum venenatis fraudibus, sceleratissique commentis, innocentium & infirmorum animi decipiantur. Comperimus præterea quædam eos in contumeliam religionis & inuidiam venerabilis synodice definitionis fuisse mentitos, conscriptisque libris & chartarum * tomis plura finxisse, quæ eorum insaniam aduersus veram fidem aperte signarent: atque ideo præcipimus, vbicumque huiusmodi scripta reperta fuerint, ignibus cremari. Eos vero qui vel scripserint, vel aliis legenda tradiderint docendi studio vel discendi, censemus cum publicatione bonorum deportatione puniri. Docendi etenim hanc infaustam hæresim, sicut pridem edictis serenitatis nostræ continetur, omnibus adimimus facultatem: quia vltimo supplicio coercetur, qui illicita docere tentauerit. Eos vero qui discendi studio

* plurimum
tomis ea
finxisse,

H h ij

audierint scelerata diferentem, decem librarum auri multa cōpescimus. Ita enim materia subtrahetur erroris, si peccatorum & doctor defuerit & auditor, Palladi parens carissime. Illustri itaque & magnifica auctoritas tua, edictis propositis, omnibus faciat nota quæ iussimus: cognoscentibus moderatoribus prouinciarum, eorumque officii, defensoribus etiam ciuitatum, quod si ea quæ pura fide & sancto proposito custodienda censuimus, aut neglexerint, aut permiserint temerari, singuli denarum librarum auri multa percussit, ut religionis legumque proditores, etiam de existimatione laborabunt. Datum v. Kal. Augusti, Constantinopoli, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatas, consulibus.

Eodem exemplo scripta Valentiano viro illustri, prefecto Illyrici, & Tatiano prefecto urbis, & Vincomalo magistro officiorum & consuli designato.

XIII.

Exemplum regiarum literarum scriptarum ad Bassam prefectam monasterii in Aelia, a piissima & Christi amante Augusta Pulcheria.

SERENITATIS nostræ studium, animumque in sanctam & orthodoxam fidem, & quomodo eam vsquequaque amplificari & celebrari studemus, nemini dubium esse arbitramur: maxime vero omnium id nosse certo tuam reuerentiam confidimus. Sed quoniam his temporibus exitit

ἡ δὲ τῆ μυσταρᾶ διαλέξει χρωμένων δέκα λιτρῶν χρυσοῦ ὑμωεία κατὰ παύομεν. οὕτω ἡ δὲ ἡ κερῆ φασὶς ἡ τῆς πλάτης ὑφελωθήσεται, εἰ τὸ ἀμδρτμῶτων ἐλλείψῃ & ἀκροατῆς ἢ διδάσκαλος. ἡ ὑπὲρ λαμπερότατος τῶν ἰσχυρῶν καὶ μεγαλοφυῆς ἀνδραγαθία σου, προτεσθῶτων ἐδνητων, πᾶσιν, ἀπεροσετάξαιμν, γνώεμα ποιησάτω· εἰδῶτων τὸ ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς δερχόντων, καὶ τὸ πᾶξῶν πούτων, καὶ τὸ ἐκδοκωμένων τῆς πόλεως, ὡς εἰ γὰρ καθάπερ πῖσῃ καὶ ἀγία κερῆσι φυλαχθῆναι παρ' ἡμῶν δεσποδῶντα, ἡ ῥαθυμίας ἀξιώσωσιν, ἡ συγχωρήσωσι παραβαινεσθαι, ἕκαστος αἰὰ δέκα λιτρῶν κερῆσι χρυσοῦ βαλλομένου, ὡσανεὶ κερῆσι τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς νόμων, καὶ πᾶσι αὐτῶν ἔσονται κερῆσι τῆ ὑπολήψιν. Εδῶθη δὲ περὶ πάντες καλανδῶν Ἀυγούστῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπατίας Σφωρακίου τῆ λαμπερότατου, καὶ τῆς δηλωθῆσιν ἡμῶν.

Καὶ ὡσαντως ἐγράφη Οὐαλεντιανῶ ἐπαρχῶν Ἰλλυρικῶν, & Ταπανῶ ἐπαρχῶν πόλεως, καὶ Βίσκομάλω μαγίστρῳ καὶ ὑπαπτο διστηγάτω.

Ἀντίτυπον βασιλικῶν γράμματος χρυσοῦ φέντος Βασίλης ἡγουμένη ἀσκητικῆ ἐν Αἰλία, παρὰ τὴν ἐπισκοπῆς καὶ Φιλοχέλου Ἀυγούστῆς Παλαχρίας.

ΤΗΝ τῆς ἡμετέρας γαλιωτότης πᾶσι πᾶσι διαγῆ καὶ ὀρθοδόξῳ πᾶσιν ἀποδύτω καὶ κερῆσι, καὶ ὅπως αὐτῶν διὰ πάντων ἀύξῃ καὶ συκροτήσθαι ἀποδοχῶν, οὐδενὶ μὲν ἀμφίβολον εἶναι νομίζομεν· πλὴν δὲ πάντων ἀκρεβῶς ἐπίστασθαι πᾶσι εὐδελῶσαι περὶ ἡμῶν. ὅπως δὲ ἀνεφανῆ ἐν τοῖς νῦν κερῆσι ὁ τῆς

ANNO
CHRISTI
451.

Σίμωνος πλάνης, μάλλον δὲ τῆς Αντι-
χείσου προδρομοῦ Θεοδοσίου· ὃς ὅπως
μὲν διέθηκε τὴν Αἰλιέων πόλιν, καὶ τὰς
ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀγιωτάτας ἐκκλησίας
ἐπέσχε, μυσία δὲνὰ κατὰ τὴν
θεῶν καὶ τῆν ἀνθρώπων δικαίων δια-
κρίσιν, συκοφαντῶν τε τὴν
ἀγίαν καὶ οἰκουμένην ἐν Καλχηδόνι
συμφορῶσαν συνέδρον, ὡς τὸ σύμ-
βολον τῆν τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ
ἀγίων πατέρων ᾧσαλεύσασαι, καὶ
δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χεισοὺς, καὶ δύο παρθε-
ναίω παρθενοῦσας δογματίσασαι, οὐδὲ
τὴν ἡμετέραν λέληθεν διαβέβαιαν ἀνα-
καῖον ἡγήσατο ἢ ἡμετέρας δισέβειας, διὰ
τὸ παρὰ τοῦτου καταπέμψασάν τῶν θεῶν
ἡμῶν συλλαβῶν ἐλέγχσαι μὲν τὰς τῆς
μνημονώσεως μυσταροῦ ἀνδρός Ἰου-
δοῦλου, τὴν δὲ ἡμετέραν ἐν προση-
νον ἡμῶν παραδοθείσαν φανεροῦσαι πί-
στιν, καὶ ὅτι καὶ τὸ σύμβολον τῆν τετρα-
κοσίων δέκα καὶ ὀκτώ πατέρων ὅτι καὶ
ἢ ἐν Καλχηδόνι ἀγία συνέδρος, μηδὲν
τοῦτο προεδίσα, μήτε μὲν αὐτὸ μὴ-
σασα, ἐβεβαίωσε, καὶ διὰ τὴν φιλα-
νθρωπίαν τῆς δεσποῦσας ἡμῶν καὶ σωτήρος
Χεισοῦ, γινόντες τὴν Αἰλιέων πόλιν
οἰκούμετες τὴν τε ἡμετέρας γαλιωπότιος,
καὶ τῆς διαβέβαιου δεσποῦσας τῆς οἰκου-
μένης καὶ ὁμοῦσας τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας,
ἀληθῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν, ταύτην τε
προσέδραμον, καὶ διαφόροις ὁφθα-
λμοῖς τὴν δεσποῦσας ἡμῶν καὶ σωτήρα
Ἰησοῦ Χεισοῦ, τὴν τε ἡμετέραν ἀνι-
μῶσαν βασιλείαν, καὶ συγγνώμην ἐπι-
ποιῶν προλαβόντων αὐτῶν ἡγήσαντο πται-
σασαι, καὶ παρὰ αὐτῶν ὁ θεοτάτος καὶ
διαβέβαιος δεσποῦσας καὶ ὁμοῦσας
τῆς ἡμετέρας γαλιωπότιος, τῆς σωτήρα αὐ-
τῆς φιλανθρωπίας κερρημῶν, τὴν

Simonis erroris imitator, vel
potius Antichristi præcursor
Theodosius: qui quemadmo-
dum affecerit Alienium ciui-
tatem, Palestinæque sanctissi-
mas ecclesias turbauerit, con-
tra diuina & humana iura per-
petrans innumerabilia mala, &
calumnians sanctam & vniuer-
salem Calchedone collectam
Synodum, quasi symbolum tre-
centorum decem & octo san-
ctorum patrum commouerit, &
labefactarit, & duos filios, duos-
que Christos, ac duas personas
adorari oportere docuerit, nec
reuerentiam tuam lateret: neces-
sarium duxit pietas nostra, per
sacras nostras literas antea mis-
sas redarguere memorati nefari-
i viri mendacia, nostramque
fidem nobis a maioribus tra-
ditam declarare, & quod iux-
ta symbolum trecentorum de-
cem & octo patrum credimus;
quod quidem sancta Synodus
Calchedone habita, nihil vel
addens vel imminuens, con-
firmavit. Cum vero benigni-
tate atque humanitate Domi-
ni nostri & saluatoris Christi,
ii qui Alienium urbem inco-
lunt, cognouissent meæ serene-
nitatis, & religiosissimi domi-
ni orbis terræ & coniugis ma-
iestatis meæ, veram & ortho-
doxam fidem, ad eam accurre-
runt, multifque laudibus Domi-
num nostrum & saluatorem Ie-
sum Christum ac nostram po-
testatem celebrarunt, veniam-
que delictorum quæ ante com-
miserant, orarunt. Ac de illis
quidem sacratissimus & piissimus dominus & coniugis meæ serene-
nitatis, solita vsus humanita-
te, cum typum dedit, qui ipfius

pietatem deceat. Nostra autem serenitas considerans prefati scelesti ac nefarii Theodosii calumnias, metuensque ne quas e religiosis feminis simpliciores circumseripserit, suisque praestigiis & fallaciis eas valuerit a veritate abducere, volensque vndique delere memorati scelesti hominis conuictam impietatem: idcirco has ad vos sacras nostras literas dirigimus, quibus fidem nobis vique a patribus traditam declaramus, eamque volumus omnibus Deo consecratis feminis per vos manifestam esse: quod nos fidem secundum expositum symbolum a trecentis decem & octo sanctis patribus seruamus; de testamur vero Photini, & Apollinarii, & Valentini, & Nestorii impietatem; ad haec vero & nouellam improbamque Eutychis sententiam: & credimus Dominum & saluatorem nostrum Iesum Christum de Spiritu sancto & Maria virgine deipara natum esse; confidentes vnum & eundem Filium Iesum, Deum perfectum, & hominem perfectum eundem; Deum vere, & hominem vere eundem; nulloque modo diuisum, aut separatum, aut conuersum saluatorem Christum semper adoramus: in hac fide sine fluctuatione perseuerare optantes, & anathematizantes eos qui dicunt duos filios, aut duos Christos, aut duas personas; vel qui dixerunt, aut scripserunt, aut dicere audent. Quam quidem sanctam & orthodoxam fidem vniuersalis etiam Synodus quae proxime Calchedone habita fuit, confirmauit:

δέδωκε ἡ αὐτὴ πρέσβυτα βίσηβια. ἢ ἡμετέρα γαλιωτός λαλιζήμη τὰς Θεοδοσίου τὸ προσελθέντος μωστροδ ἢ αἰοσίου συκοφανίας, μη καὶ ἴνων βλαβεράτων ζωακῶν τὰς ἀπλαστῆρας ἠπάτησε, ἢ τὰς αὐτῆς μαγικαυείας τε ἢ ψευδολογίας ἀπαγαγεῖν πᾶντας τὴν ἀληθείας ἐξήρασε, πανταγῶθεν τε βουλομένη τὴν μητρον βίσηβος μωστροδ ἀπελήχθεισαν ἐξαλείψαι δυασθέναι, ἵστυν ἕνεκα τὰδε πῶρος ἡμαῖς τὰ δὲ αὐτῆς καλαπτιμῶν γε αμαῖς, δι' ὧν πᾶν τὸ ἐν πατέρον ἡμῶν παραδοθεῖσαν ἡμῶν φανερομένη πῶσι, πᾶσας ἡ τὰς πῶ δὲ ἀνακειμένης γυναιξὶ δὴ λλω πᾶν τὴν δι' ἡμῶν γινέσθαι βουλομένη ὅτι πᾶ ἡμεῖς πᾶν ἡμῶν πῶσι καὶ τὸ ἐκπεδῶν σύμβολον παρὰ τὴν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ἀγίων πατέρων φυλάξιμεν, βεβηλωσῶμεν ἡ τὸ Φωτῆνος, ἢ Απολλινάριος, ἢ Βαλεντίνος, ἢ Νεστορίου δυασθέναι, ἢ πῶρος ἵστυς, ἢ νεστρον Εὐτυχιῶν κακοδοξίαν ἢ πῶσ βίσηβου ἡ δὲ σωτήρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν πνύματος ἀγίου ἢ Μαριίας τὴν παρθένου τῆς θεοτόκου πεπύχθαι ὁμολογουμένως ἕνα ἢ αὐτὸν ἡμῶν ἡμῶν Ἰησοῦν, θεὸν τέλειον καὶ ἀνθρώπινον τέλειον τὸ αὐτὸν θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρώπινον ἀληθῶς ἡ αὐτὸν ἐδένι ἵστυ μελειζήμεν, ἢ ζωελζήμεν, ἢ σρεπόμενον ἡ σωτήρα Χριστὸν προσκυνοῦμεν διαπαντός ἐν ταύτῃ τῇ πίστι ἀσφαλῶς διαμῶν βίσηβου, ἢ ἀναθεματιστέες ἡμῶν λέγοντας δύο υἱοὺς, ἢ δύο Χριστοὺς, ἢ δύο πῶσσωπα, ἢ εἰπόντας, ἢ γεαύσαντας, ἢ καὶ λέγοντας ἡμῶν τῶν ἡμῶν ἡμῶν ἀγίων ἢ ὀρθόδοξον πῶσι καὶ ἢ ἐν Καλχηδὸνι ἐναγῶς οἰκουμένην συγκροθεῖσα σύνοδος ἐβέβαιωσεν.

ANNO CHRISTI 451.

μηδελιαν παροδηκλω η μεωσιν εν τω
οκπεδνη αζια συμβολω παρ δ τρια-
κοσιον δεκα και οκτω αζιων πατερον
ποιησασα, τω Ευτυχοις μονου κεικοδο-
ξιαν συμφωνω τοις αζιοις παδασι ψη-
φω καταδικασασα, μαθοδσα τινω η
ση διαβλασα τω ημεσφας γαλιω-
πις δληση η ορθοδοξον πισιν, διχε-
δου υπη ημω και ημεσφας βασι-
λειας εκτενετερον ασουδα ζετω.

nullamque vel additionem vel
detractionem fecit in expofito
fancto symbolo a trecentis octo-
decim fanctis patribus, ac solius
Eutyichis peruerfam opinionem
condemnavit suffragio fanctis
patribus concinente. Quamob-
rem reuerentia tua, cognita fere-
nitatis nostrae vera & orthodo-
xa fide, orare pro nobis ac no-
stro imperio assidue studeat.

XIV.

Ανδριπτον θειων γραμματων γρα-
φεντων δερχμανδριταις και λοι-
ποις εν Αλια και τοις περι αυτω
οικοδοι μοναχοις, παρα ης θρονα-
της δεσποινης ημω Γουλχεριας
ης αιωνιας Αυγουστης.

*Exemplum sacrarum litera-
rum scriptarum archiman-
dritis & reliquis monachis
in Elia & circa eam ha-
bitantibus, a sacratissima
domina nostra Pulcheria
perpetua Augusta.*

ΑΙ μηδ δεησας, ας απεσειλατε παρδ
τω ημεσφδω δισβεβαιαν, ελεγχθη
ης ημεσφας φεροτοι πλαιης. ο ζ θρο-
νατος και ημεσφωτατος βασιλει, ο-
μοζωτος ης ημω γαλιωπιτος, και η
ημεσφω θρονα, τω μηδ δισβεβαιαν
παρομηαν ενωκαμηδω παντων, τω δε
φιλαμθεσπιαν, εμφωτον ουσαν ημω,
ασαζωμδα. και οια μηδ η αυε γα-
λιωπιτος, εντυχοδσα ταις ικετηλαις,
απεσφλεν ημω, τα ης αυε θρονατος σι-
μαινει γραμματα, α ταις πολλαις ικε-
σαις τω Ισβεβαλιε τω οσιωτατου θη-
σοκωπου δυσωπησεισα η αυε γαλιω-
πιτος παρδ ημας απεγραψε. ο δε ημε-
σφω κροτος μεμφεται μηδ τοις εν τω
παρολαβονη γρονω κζ ης διαζοις θρη-
σκιας η ης κονης διπεξιας πολμη-
σειοι παρ ημω, εναντια διαπαροηο-
μηδων τω τω μοναχων επεγελματος.
αφρανει δε ταις δειαις συλλαβαις, ενε
ζωω ποτε παρδ μετεμελον ημω τω

PRECES equidem quas ad no-
stram direxistis pietatem, in-
dicium vestri erroris ostendunt.
Sacratissimus autem & mansueti-
ssimus imperator, nostrae tran-
quillitatis coniux, & nostra se-
renitas, pietatem omnibus rebus
praepondere iudicauimus, & cle-
mentiam nobis insitam ample-
ctimur. Quae autem eius pietas,
vestras supplicationes agnosces,
vobis scripserit, litera diuinitatis
eius ostendunt, quas vobis
multis precibus luuenalis fan-
ctissimi episcopi eius exorata
tranquillitas destinavit. Nostra
vero serenitas culpatur equidem
ea quae dudum a vobis aduersus
venerabilem religionem, com-
munemque disciplinam praesum-
pta sunt, agentibus illa quae sunt
instituto & professioni mona-
chorum valde contraria. Monet
autem diuinis syllabis, ut licet
tarde, tamen ad meliora respi-

* ο ομοιως
η ημω

cientes, omnem vestrarum animarum abiiciatis errorem, & veritatem fidei cognoscatis, quam a progenitoribus suscipiens nostra pietas, vniuerso tempore conseruat, sicut tradiderunt sanctae memoriae trecenti decem & octo venerabiles patres, sine contradictione credens; & Nestorii impietatem expulsam ab Ephesino sancto Concilio, cui Caestinus & Cyrillus reuerendae memoriae praesidebant, tamquam inimicam Dei iustissime respuit, ac necessarie odio habet Euty-chis *refultationem contra rectam doctrinam: qui Valentini & Apollinaris aduersus fidem orthodoxam dogmatibus eruditus, religionem veram studuit conturbare. Sequitur autem sanctum Concilium, quod nuper Calchedone congregatum est, *quando interpretatione consona trecentorum decem & octo patrum symbolum confirmauit; & credit Dominum nostrum & saluatorem Christum ex Spiritu sancto & Maria virgine natum, erudita intelligere naturam esse veritatem, & Dominum nostrum Iesum Christum Deum vere & hominem vere eundem. Sic enim & sanctissimus Paulus apostolus docet in epistola ad Galatas, his verbis loquens: Sed tunc quidem nescientes Deum, seruisistis natura non existentibus diis: hoc est, nescientes cum qui vere Deus est, his qui vere dii non sunt, *seruisistis. His itaque verbis clare nos docet naturam intelligere veritatem. Frustra vero vestras animas falsa percussit opinio, quasi sancta Calchedonenfis Synodus congregata dicitur in Calchedone syncretisticae arianitatis synodo dida-

χρησιμῶν ἀποδόντας, πᾶσαν τὴν ὑμετέ-
ρον ψυχῶν ἀπόστασιν πλησίον, ὁπι-
γνώσκει τῆς πίστεως τὴν ἀληθῆσαν, ἣν ἐκ
προγενόντων λαβούσα, εἰς τὸ ἅπαντα χρὴ-
ν ἡμετέρεθι φυλάττει βυσβεία, ὡς
μὲν ἐδίδαξαν ὁ ἴσθιας μῆτις τρια-
κόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ ἄγιοι πατέρες, ἀνα-
ταρτήτως πιστεύουσαι τὴν Νεστορίου ἡδυ-
σβείαν ἀπελαθεῖσαν παρὰ τῆς κατ' Ε-
φῆσον ἁγίας συνόδου, ἧς Κελεστίνος καὶ
Κυρίλλος ὁ ἐβλαβὸς μῆτις προ-
βέβηλωτο, ὡς διαμάχον δικαίως ὑπο-
στρεφομένη μισήσια ἢ ἀναίκατως καὶ
τὴν Εὐτυχίου καὶ τὴν ὀρθοδόξιας ἐπανόστα-
σιν ὡς τὰς Βαλεντίνου καὶ Ἀπολλινάριου
καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως διδασκαλίας
ὁδηγητικῆς, τὴν ἀληθῆ ἑρησικεῖαν δια-
ταραχῆν ἐασούδασιν. ἐπομένη δὲ τῆ
ἁγία συνόδῳ τῆ καὶ τὴν Καλχηδόν-
νέων ἐναχῶ συνκροτησίῳ, ἐφ' οἷς
ἐρμηνεία συμφώνῳ τὸ σύμβολον τῆ
πεντακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ ἁγίων πα-
τέρων ἐβεβαίωσε, πιστεύει ὁ δεσπο-
τὴν ἡμῶν καὶ σωτῆρα Χριστὸν ἐκ πνεύ-
ματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθε-
νου τῆς θεοτόκου τετέχθαι, διδαχθεῖσα
νοεῖν τὴν φύσιν ἀληθῆσαν εἶναι, καὶ ὁ
δεσποτὴν ἡμῶν κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν,
θεὸν ἀληθῆ καὶ ἀνθρώπον ἀληθῆ ὅ-
αὐτὸν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ ἀγιώτατος Παῦ-
λος ὁ ἀπίστολος διδάσκει ἐν τῇ ἐπιστο-
λῇ τῆς Γαλατίας ὁπίσωλῃ ρήμασι τοῦ τοῖς ἀλ-
λά τότε μὲν ἐκ εἰδότες θεόν, ἐδουλώ-
σατε τοῖς φύσιν μὴ οὖσι θεοῖς· τοῦτέστιν,
ἀγνοοῦντες τὸν ἀληθῆ θεόν, τοῖς μὴ καὶ
ἀληθῆ οὖσι θεοῖς ἐδουλώσατε. τοῦ-
τοις γὰρ ἡμᾶς Καθὼς διδάσκει τοῖς ρή-
μασι, τὸ φύσιν ἀληθῆσαν νοεῖν. ματῶν
ἢ τὰς ὑμετέρας ἐπληξῆς ψυχῆς ὑμῶν
ἰσπανοῖα· οἷα δὲ τῆς ἐν Καλχηδόνι συνκροτησίσης ἁγιωτάτης συνόδου διδα-
ξῆς,

*rebellio-
nem

*in eo quod
interpreta-
tione

Galat. 4.

*seruierūt.

ANNO CHRISTI 451.

Ἐξέως, ἢ τῆς ἡμετέρας γαλιωότητος
 πειθισίας, δύο υἱοί, ἢ δύο Χριστοί
 δια τῆς δύο φύσεων νοείσθαι. ἐχθρὸν οὐχ
 οὕτως ἢ ἀλλήλα. ἀπαγορεύοντες τῆς
 ἀνάθεματίσθαι τῶν τῶν θεοφάντων,
 ἢ εἰπόντας, ἢ καὶ λέγον ὁμολώντας. τὸ ὅτι
 ἡμεῖς ὁ κρείττος ἕνα καὶ αὐτὸν υἱὸν
 Ἰησοῦ Χριστὸν θεὸν τέλειον, καὶ ἀ-
 ρεστον τέλειον αὐτὸν, θεὸν ἀληθῶς
 καὶ ἀρεστον ἀληθῶς αὐτὸν, οὐδενὶ
 ἕστρωμεν ὁμολώντων, ἢ τρεπόμενον, ὅτι
 σωτήρα Χριστὸν ὁμολογῆσαι διαπαντός,
 ἐν παντὶ τῆς πίστεως διαμνησάμενοι ἀσαλεύτως
 διχόμενον. διδάξαντες ὅτι τὸ ἀ-
 πλοῦ καὶ ἀληθές τῆς ἡμετέρας πί-
 στεως, ὅτι Φυλάτῃσιν σουδαρίων καὶ
 πλῆθος ἁγίων πατέρων ἀληθῶς ἐπι-
 παραδοσάντων· εἰδότες δὲ καὶ πλῆθος ὁρθόδο-
 ξον πῖσιν, καὶ Φιλαδέφειον ὁμοῦ
 τῶν γαλιωοτάτου δεσποῦ τῆς οἰκου-
 μένης, καὶ ὁμοῦ τῆς ἐμῆς ἐπισκοπίας,
 καὶ τοῖς πατέρασιν πείθοντες, δι' ὧν μὴ
 νῆ τῆς πατρὸς τὸ κρείττον ἐπισκοπίας τῶν οὐ-
 τῶν δουλεύει καὶ παρανομα πεπολημ-
 κώτας δικαίως ὑποβαλεῖν τῆς ἀξίας
 ἀνεβάλλετο· καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐξῆς ἡμε-
 ρον ὑμῶν καὶ συγκοπήσεως παρ' ἡμῶν
 πείθεισθαι παροδοκῶντες, τῶν λοι-
 ποδ' ἡμεῶν πᾶσαν ἀμφισβήτησιν τῆς ὑ-
 μετέρας ἡμεῶν ἀνέλετε, τοῖς τε μονα-
 στέουσιν παροδοκῶντες, καὶ ὁμοῦ
 νῆ τῆς βίον ἀλαβῶς μεπόντες, τῆς ὁρθῆς
 πίστεως καὶ τῆς ἐνώσεως τῆς ἐκκλησιῶν
 μηδὲως χωριζόμενοι· ὡς ἀν' ἡμῶν
 ὑμῶν· ὅτι ἐκ ἐλπίει τὸ ἡμεῶν κρέ-
 ττος· αἰρέσεως ὀνόματι ἀληθεία πολ-
 λεμοῦσιν ὁμοῦ γινώσκετε ὅτι, ὡς
 ἢ αὐτὸ γαλιωότης θεοῖς χεράσιν
 πατρὸς Δωροθέου ὁμοῦ ἀεὶ ἐπινοήσασθαι
 τα, ἐκείλθαι, ἀεὶ ἐπινοήσασθαι πατρὸς
 Concil. Tom. 9.

gata docuerit, aut tranquillitas
 nostra crediderit duos filios, aut
 duos Christos per duas naturas
 intelligendos: sed non ita veri-
 tas habet. Nos enim abdicantes
 hoc, anathematizamus eos qui
 hoc dixerunt, aut scripserunt,
 aut dicere fortasse praesumunt.
 Nostra namque potestas vnum
 eundemq; Filium Iesum Chri-
 stum Deum perfectum, & ho-
 minem perfectum eundem, nul-
 lo modo diuisum vel mutatum,
 saluatorem Christum confite-
 tur: semperque in ea fide opta-
 mus incōcusse persistere. Agno-
 scentes igitur simplicitatem ver-
 ritatemq; nostrae fidei, quam cu-
 stodire studemus secundum san-
 ctorum patrum veram traditio-
 nem: scientes etiam orthodo-
 xam fidem & clementissimam
 intentionem tranquillissimi re-
 rum domini, & pietatis meae cō-
 iugis, & rebus ipsis credentes,
 per quas solum pietatem in Deū
 respiciens, eos qui sic peccare
 praesumpserunt, digna ultione
 castigare distulit: * in futuro tē-
 pore honore, nostrisque benefi-
 ciis cumulari sperantes, de cete-
 ro cunctam dubitationem ab a-
 nimis vestris auferte, & in vestris
 monasteriis perdurantes, & soli-
 tariam vitam * reuerenter agen-
 tes, a recta fide & * veritate ec-
 clesiarum vos nolite seiungere;
 ne (quod non sperat nostra cle-
 mentia) tamquam veritatis im-
 pugnatoribus nomen adscriba-
 tur haereseos. Scitote etiam, quia
 tranquillitas eius, diuinis literis
 ad Dorotheum comitem desti-
 natis, iussit subtilissimam inqui-
 sitionem fieri de subreptione

* & a nobis
 posthac ho-
 nore atque
 fauore cu-
 mulari
 * religiose
 * vnitate
 ecc.

*dicitur

rerum, quæ a Samaritis * dicuntur esse præsumpta: & quæcumque direpta monstrantur, ea sanctissimis ecclesiis, & qui ea perdididerunt, ab eis reddi sanciuuit; vtque raptarum rerum auctores pœnas debeant legitimas sustinere. Monasteria vero & habitacula vestra ab importunitate militum, eiusdem viri sollicitudine, libera & sine molestia conservari præcepit. Credit enim nobiscum eius tranquillitas, quia per hanc providentiam atq; exhortationem, & priorum vos actuum pœnitebit, & * catholica ecclesiæ concordia fide possitis vniri in pace & vnanimitate, orthodoxa religione seruata. *Et alia manu.* Deus vos custodiat multis annis, reuerendissimi.

*catholica ecclesia cõcordi fide vnietur in pace

γῆς, τῆς λεγομένης παρὰ τῆς Σαμαρειτῶν πεπολημένης. καὶ ὅσα μὲν αὐτῶν ἐπιβλήθει ληφθέντα, πάντα τῆς περιουσίας ἐκκλησίας, καὶ τῆς διπλέσεως, παρ' αὐτῶν ἀποδοθῆναι ἐξασπασιν ὑποχρῆν ἢ ἐὼς ἐλεοκομιδίας ἀγίους τὰς ἐν τῷ νόμῳ ἀδελφίας. τὰ δὲ μοναστήρια καὶ τὰ οἰκήματα ἡμῶν τῶν πατρῶν τῶν ἑσραποτῶν ὀχλήσεως, φρονήσει αὐτῶν ἀνδρῶν, ἐλπίσεως. Φυλακισθῆναι προσέταξε. πρὸς δὲ ἅμα ἡμῶν τὸ * αὐτῶν κράτος, ὡς διὰ τὸ ταύτης προσνοίας καὶ προσεγγῆς, τῆς τε προσέρον ἡμῶν πεπραγμένῳ μεταμελήσει, καὶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνωπίοιται συμφώνῳ πίστι, ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμολογίᾳ τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας φυλακισθῆναι.

XV.

Exemplum sacrarum literarum piissimi imperatoris Marciani ad sanctam Synodum in Palestina congregatam.

Ἀντίτυπον εἶδον γραμμάτων τῆς αὐτῆς δισθεσίας βασιλέως Μαρκανοῦ, πεμφθέντων τῇ ἐν Παλαιστίνῃ ἀγίᾳ συνόδῳ.

PIETATIS nostræ feruorem erga fidem, quantoque quotidie studio circa sanctissimam & orthodoxam fidem vtamur, neminem quidem latere putamus: ante omnes vero penitus nosse reuerentiam vestram, atque vnuerfos qui Deo amabili ordine sanctissimorumque episcoporum continentur. Qui vero Christianorum generi ex instituto bellum facit, inuidus diabolus non definit molimina excogitare contra sanctam & orthodoxam fidem: ac priores hæreses desperans, aliam nunc adinuenit per impii Eutychis prauam opinionem, qui Photini, & Apollinari, & Valentini, & Nestorii cum Deo pugnan-

Τὸ πρὸς τὴν πίστιν θερμὸν τῆς ἡμετέρας δισθεσίας, καὶ ὅποσιν ὀσημέρη κατηρήματα ἀποσπῆ πρὸς τὴν ἀγνοητικὴν καὶ ὀρθοδόξον πίστιν, ἡγουμένη μὴδένα μὲν λανθάνειν, πρὸς δὲ πάντων ἀκελεύως εἶδέναι τὴν τε ἡμετέραν ἀλαβείαν, καὶ πάντας ἐὼς τῷ θεοφιλεῖ κατὰ λόγον τῆς ὁσιωτάτων ἱερέων ἀδελφολογίας, ὁ δὲ τῷ γῆνι τῆς Χριστιανικῆς ἐργῶν πολεμῶν βασκανῶν διάβολος, οὐ πάνεταί μηχανήματα ὑπνοῶν καὶ τῆς ἀγίας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς προσελευσῶν ἀγρίων ἁπογοῆς, ἔφταν ἐφείδρε νῦν διὰ τῶν δυσσεβοῦν Εὐτυχιῶν κακοδόξια, τῶν τῶν Φωτίνου, καὶ Ἀπολλινάριου, καὶ Βαλεντίνου, καὶ Νεστορίου δομαρχοῦ ζυλῶ-

ANNO CHRISTI 451.

σαντος γνώμῳ, ἢ ἕως ἡμῶν ἀπέπεσε
 διὰ τὴν ἐκείνου καὶ ἀπερὸν τῶν Ἀντιχρίστου,
 μμητιῶν ἢ καὶ τῶν Σίμωνος πλάνης Θεο-
 δοσιῶν ὡς ἀπὸ θεοῦ τῆ δληθείας· πῶς
 γὰρ ἐμελλε παύτη πείσασαι ὁ πῆς μερίδος
 τῶν Ἀντιχρίστου ὑπαρῶν, μάλλῃ δὲ
 ὅλον αὐτὸν ἐνδεδμημένος; καὶ σωιδῶν,
 ὡς εἰ μὴ πλάηοιτο ἕνα τῆς αὐτῆ πα-
 νουργίας καὶ δυναστείας ἀξία, οὐχ ἔξει
 εἶναι ὑπακούοντας, ὅτι ποιεῖ ἕνα καὶ σω-
 πῆσαι γὰρ ἀμμάτω, ἀπὸ ἡδυνάτω πλά-
 σασαί μόνος ὁ διαβολος· καὶ δι' αὐτῶν
 τῶν ἐν Καλχηδὸνι ἀγίαν συνοφαντείν
 ἐκ ἐπιπέσασατο αὐτοδῶν, ὡς δογματίσα-
 σαν δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χριστοὺς, καὶ δύο
 πατρῶσι οὐφείλειν προσκυβεῖσθαι·
 οὕτω τε τὰς τῶν ἀπλοῦς ἔχον ἀπαθήσας
 ψυχὰς, καὶ ἕνας ἄλλοις τῶν διαβόλων
 ἐνδεδμημένοις, ἔχον αὐτὰ σωτρέχον-
 τας· οὐ μὲν δὲ καὶ μοναχοὺς, καὶ ἐρη-
 μίτας, καὶ πλῆθος ἐν πύτων συναγα-
 γῶν, ἀνατρέπεται πόλεις, ἐργάζεσθαι
 ἢ φόνους ἐν μέσσις αὐταῖς, καὶ οὐδὲ τῶν
 πυχῶν, ἀλλ' ὅσων καὶ βλάστων ἀν-
 δρῶν ὁλμῶν δὲ ἐμπρησμοὺς, καὶ σάσας,
 καὶ νεωπερισμοὺς καὶ τῆς πολιτείας αὐ-
 τῆς, σύχισιν τῶν θεῶν ὁμοῦ καὶ ἀνθεο-
 πίνων ἐργαζομένων, ἀναρρήγης εἰρ-
 κτῆς, καὶ φονείας εἶναι τὰ ἀπλησία αὐ-
 τῶν ὁλμῶν, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ὅτι ἀδελ-
 τοῖς ἐκλήμασι φυλακιστοῖς πρὸς
 ἡμῶν, ἀφίεις ὡς ἀπὸ ἀδελφῶν διδοὺς
 πᾶσι τῶν πλημμελεῖν δια τούτων, ἀ βέ-
 λοντο· καὶ ὡς μικρῶν ὄντων τῶν πρὸς ἀ-
 βόντων, ἐπιγὰ καὶ ἐπερὰ πύτων βαρύ-
 τερα· τῆ γὰρ ἐαυτῶν ὁπτηρίας δυσ-
 σεβείας, ὁπτηρίας τῶν θεῶν τῆ πει-
 μακείσου ἀποστόλου Ἰακώβου, ἡγε-
 σάμενος μὴ ἔξιν τῶν ἀσφαλῶς, εἰ μὴ
 ἢ καὶ εἶναι βλαγαῖς κανόνας ἐνιδρυθέντα

tem sententiam amulatus est;
 quæ nobis peperit impium &
 præcurforem Antichristi, & imi-
 tatorem Simonis erroris Theo-
 dosium: qui aspernatus verita-
 tem (quomodo enim ei assensu-
 rus fuerat, qui partis Antichristi
 fit, vel potius totum eum indue-
 rit) & peruidens, quod nisi quæ-
 dam fingeret astutia & impieta-
 te sua digna, non esset habiturus
 qui eum audirent; quædam ex-
 cogitavit & composuit literas,
 quas solus poterat fingere dia-
 bolus: ac per eas sanctam, quæ
 Calchedone habita est, Syno-
 dum calumniari non destitit;
 quasi quæ docuisset duos filios,
 & duos Christos, & duas perso-
 nas adorari debere. Sic simpli-
 ciorū animas decipiens, & quos-
 dam alios diabolo deditos, ha-
 buit qui ad eum accurrerent:
 quoniam & monachos & eremi-
 tas, & multitudinem ex iis colligens,
 ciuitates euertit, cædesque
 in iis mediis perpetrat; nec quo-
 rumcumque, sed sanctorum &
 religiosorum virorum: audet
 vero & incendia, & seditiones,
 & rerum nouarum motum con-
 tra ipsam rempublicam, diuino-
 rum simul & humanorum con-
 fusionem faciens, carceres per-
 rumpens, & homicidas qui simi-
 lia atque ipse ausi sunt, aliosque
 qui ob nefaria crimina ad sup-
 plicium custodiuntur, dimit-
 tens; tamquam impuniatem
 omnibus dans quorumlibet fac-
 cinorum. Et quasi priora leuia
 sint, addit & alia his grauiora.
 Nam impietati suæ laxans habe-
 nas, inuadit sedem ter beati ap-
 ostoli Iacobi, ratus se eam tu-
 to non habiturum, nisi eum qui
 iuxta sanctos Canones in ea pri-

Concil. Tom. 9.

I i ij

dem collocatus est, sanctissimum episcopum Iuuenalem de medio tolleret. Quare immisit qui eum interficerent. Cum autem prædicto viro potitus non esset, propter eius fidei stabilitatem, & sanctæ Trinitatis opem ac fauorem in eum; Scuerinum sanctissimum Scythopolitarum episcopum vna cum iis qui cum ipso erant, interfecit. Venit autem, ut quidem arbitrabatur, in possessionem sedis. Nec vero eo contentus, eos qui in aliis ciuitatibus erant, religiosos episcopos e sanctis ecclesiis & e sacerdotio expulit; alios autem impietatis suæ ac nefariorum facinorum focios pro iis instituit. Hæc itaque ab eo aucta omnes certo scitis; quando quidem magnam scelerum partem in vestram reuerentiam exercuit. Quæ quidem cum ad aures nostræ serenitatis venissent, simulatque audita sunt, iusta sententiâ, nec tamen satis dignam eius iniuriis poenam irrogante, sed humaniter castigante, compressa facinora sunt. Quod cum sensisset, Hierosolymis aufugit, ac vitat Palæstinam vniuersam, quam multis malis affecerat, sicuti ipsis oculis sanctitas vestra accepit: seipsum vero in Sina monte vna cum quibusdam scelestorum confiliorum participibus occultat, eo se quasi in latibulum, inque ferarum cubicula abdens, ac comparans se aduersus veritatem. Cumque vellet conatus suos ad exitum adducere, simpliciorumque illic animas mendaciis suis captiuare, obrectans sanctæ Synodo, quædam contra eam effutiuit, vel potius contra

πέλαγ ἀπὸ ὁσώτερον Ἐπισκοπον Ἰου-
βενάλι ἀέλοι. Ἐπιπέμπει τόντων
ἀπὸ τῶν ἀγαθήσωντας. Διποτυχὸν ὃ π
περὶ εὐχθέντος ἀνδρὸς, διὰ τὸ τῆς πί-
σεως αὐτῶν ἰδραίων, καὶ πλεὺ τῆς ἀγίας
πρεσβυτέρου ἀπὸν ῥοπιῶν, Σθμελι-
νῶν ὁσώτερον τῆς Συκδοπολιτῶν
Ἐπισκοπον ἀμα τοῖς αὐτῶν ἀγαθῶν.
γίνεται δὲ, ὡς γε ἐνόμωζεν, ἐν κατέ-
ξει τῶν θεῶν. ἐν δὲ θεοῦ δὲ πολ-
τη, καὶ τῶν ἐν ἐφῆας πόλεον ὄντας
διλαθείς Ἐπισκοπος ἵππ τε ἀγίων ἐκ-
κλησιῶν καὶ τῆς ἱεροσολυμίας ἀπελαύ-
νει, ἐφῆροι δὲ τῶν κοινωνοῦντας ἀπὸ
τῆς ἀσθεσίας καὶ ἵππ ἀδεμῶν περ-
ξέων, ἀντ' ἀπὸν καθεῖα. ταῦτα μὲν
οὐτὶ παρ' αὐτῶν πεπολημῆρα ἴτε
πάντες ἀκελεύς, ἐπειτὴ τὸ πολὺ ἵππ
πεπεραμένον μέρῳ καὶ τῆς ὑμῶν δι-
λαθείας ἐγύμνωσεν. ἀ περιελθόντε
εἰς ἀκοῆς τῆς ἡμετέρας γαλιουῖται,
ἀμα τῶ ἀκουδιῶν, δικαίῳ πύπε,
καὶ ἐν ἀξίαν μὲν ἵππ αὐτῶ ἀδνημῶ-
των ἐπάρονι ἡμωεῖαν, Φιλαρθε-
πία ὃ σωφρονησῶν, τὰ ἀδνημῶτα δι-
λύθη. οὐτὶ ἵππ ἀδεμῶν, δραπετίδαι
δοτὸ τῆς ἱεροσολυμῶν, καὶ Φέλιξ ἵππ
Παλαστίνων ἀπασαν, ἡὲ κακῶς δι-
σηκεν, ὡς αὐτοῦ περιέλθην ἡ ὑ-
μετέρας ἀγισσων. ἐν δὲ τῶ Σινά ὁ-
ρει, ἀμα ἡσὶ κοινωνοδον ἀπὸ ἵππ
ἀδεμῶν βουλαμῶτων, ἐαυτὸν ἐγ-
κατακρύπσει, πάντως που ἐμφωλῶσαν
αὐτῶν κατὰ τῆς δληθείας, καὶ βουλι-
μῶν τὰ πάλαι ἐγχειροδόντα ἀπὸ
εἰς πῆας ἀγαγεῖν, καὶ τὰς ἵππ ἐκείας
ἀπλουςέρον ἡυχας τῆς ἰδίας ψυ-
δολογίας ἔξανδραποδίξεν, συνοφαι-
πῶν πλεὺ ἀγίαν σωθῶν, καὶ λέγον
ἡνὰ κατ' αὐτῆς, μάλλ' δὲ τῆς ἐαυτῶ

ANNO
CHRISTI
451.

σωτηρίας ἀ τῆ δουσεβεί τε ψυχῆ καὶ
βλώσει ἐκείνη μόνον ἀρμόδια. διὸ ἐπα-
ρρηνοδοσα τῆ πειλίτῳ ἀνωτάτῳ ὀρ-
δοδοξῶ πῖσιν αουοδῆ ἡ ἡμετέρα δισε-
βεία ἐκ τῆ αὐτῆς ἡμετέραν βασιλείαν
ἠρῆσθαι τε καὶ συκροτέσθαι πρὸς ἄλλοις
πρὸς Μακάριον τὸν ἀλαβεάτον ὁπί-
σκοπον, καὶ εἶν ἐν τῷ πρὸς λεχθέντι ὀ-
ρει ἄρχιμανδρίτας τε καὶ μοναχοὺς πάν-
τας, θεία κατεπεμψε γράμματα, ἐλέ-
χουσα μὲν τὴν μαριαν καὶ ἀσεβειαν
Θεοδοσίῳ τῷ μουσεροῦ, παρανοδοσα δὲ
Φύλῳ τῷ αὐτῷ ψυδοδοξίας, τὴν δὲ
ἀπλῶ καὶ ἀμώμητον πῖσιν σέβειν, κα-
δὼς παρὰ τῆς ἀρίων πατρῶν τῶ ἐν Ni-
καία τετρακοσίων δέκα καὶ οὐκτώ παρει-
λήφαιμι. τῶν τε ἐκδιώξαι ἐκ τῆς
πρὸς λεχθέντων σεβασμίων πότων, ὡς
αὐτῶ καὶ οὗτοι χραυτέειν ἐν τῆς Θεοδο-
σίου δουσεβείας ἡ καὶ πρὸς αὐτῶν αὐτὸν
μὲν τῆς αὐτῆς δουροφύροσιν τῷ τῆς ἐπαρ-
χίας ἠρουμῶν, διαχρησόμενοι εἰς τὸ
τῶ μεγαλοπρεπέσθαι καὶ ἐνδοξοτά-
του στρατηγῶ τῆς ἐκ τῶ ὑπέρτων καὶ
πατερικῆς δικασθείων ὁπίσθι δὲ ὁβί-
πολύτροπον τῆς κακῶν ὁ διαβολῶν, ὅν
Θεοδοσίος ἐν δέδν) μὴ πως τούτοις λῶπα-
φυζῶν εἶν τῶν πῖσιν, πλησιόσθαι ἡ πάλιν
τῶ τῆς Παλαιστίνης, τῶ αὐτῶ δουσε-
βείας ἐναυτέρη τῶν μέρεσι, ὅ τῶ τῆς
ἀφελεστέρον πλανήσθαι ψυχῶν. τῶ δὲ τῶ
θεία ἡμῶν γράμματα πρὸς τὴν ἡμε-
τέραν καὶ ἀπέμπομι ἀλαβεάσαν, πρὸς α-
νουῶν τῆ ἡμετέρα ὁσιότητι, πρὸς α-
λαβεάσαν μὲν τὴν τῶ μουσεροῦ παρει-
σίαν, πρὸς α-λαβεάσαν ἡ τῶ τῆς πῖ-
σιν ἀνοας καὶ διαδοξῶν, κηρύσσοντας μὲν
τῶ λήθσαν τῆς ὀρδοδοξῶ πῖσιν, διδά-
σκοντας ἡ, ὡς ἡμεῖς ἐκ πατρῶν τῶ ἀρίων
καὶ ὀρδοδοξῶ πῖσιν ὑπαρῶντες, καὶ τῶ

salutem suam, quæ impiæ ipsius
folius menti & linguæ confen-
tanea sunt. Quamobrem studio
sanctissimæ nostræ fidei inuigi-
lans pietas nostra (ab ea enim
imperium nostrum pendere &
firmari confidimus) ad Maca-
rium reuerendissimum episco-
pum, & ad archimandritas, mo-
nachosq; omnes qui in præfato
monte degunt, sacras literas mi-
sit, scelerati Theodosii vefaniam
& impietatem redarguens, ex-
hortans fugere eius commenta,
falsosque sermones, simplicem
vero & inculpatam fidem cole-
re, sicut a sanctis trecentis octo-
decim patribus qui Nicææ fue-
runt, accepimus; & eum eiicere
e prædictis venerabilibus locis,
ne ipsa quoq; polluantur Theo-
dosii scelere: vel etiam eum tra-
dere vna cum ipsius satellitibus
prouinciæ præfecto, vt perdu-
catur ad magnificentissimi &
gloriosissimi prætoris orientis
exconsulis & patricii iudicium:
quandoquidem metus est (nam
omnimodum malum est diabolus,
quem Theodosius induit) ne ex
iis locis effugiens, & in
Palaestinam se referens, illis par-
tibus scelera sua inferat, simpli-
ciorumque animas circumue-
niat. Sacras porro literas nostras
ad vestram dirigimus reueren-
tiam, sanctitatem vestram hor-
tantes, vt præcaueatis nefarii
hominis aduentum, & plebis au-
res atque animos præoccupetis,
veritatem orthodoxæ fidei præ-
dicantes, ac docentes, quod nos
vsque a patribus in sancta & or-
thodoxa fide sumus, & iuxta
symbolum trecentorum octo-

σύμβολον τῶ τετρακοσίων δέκα καὶ οὐκτώ

decim sanctorum patrum credimus; odimus vero ac execramur Photini, & Apollinarii, & Valentini, & Nestorii impietatem, ac præterea recentem peruersamq; Eutyichis opinionem. Et credimus Dominum nostrum & saluatorem Iesum Christum de Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitrice natum esse, confitentes vnum & eundem filium Iesum, Deum perfectum & hominē perfectum eundem, Deum vere & hominem vere eundem: nulloque modo diuisum, aut separatam, aut conuersum saluatorem Christum adoramus. In hac fide non fluctuantes permanere optamus, anathematizantes eos qui dicunt duos filios, aut duos Christos, vel qui dixerunt, scripserunt, vel dicere præsumunt. Quam quidem sanctam & orthodoxam fidem nuper Calchedone congregata œcumenica Synodus etiam confirmavit, nulla additione aut diminutione in exposito sancto symbolo a trecentis octodecim sanctis patribus facta; Eutyichis folius mala opinione condemnata suffragiis cœtui sanctorum patrum consentientibus. Hac enim fide potestas nostra freta est, in eaque permanere & studet & optat, nostrumque ab ea custodiri imperium. Nostram itaque veram & colendam & orthodoxam fidem, quam & sancta Synodus quæ Calchedone facta est, confirmavit, vniuersæ multitudini prædicantes, & maxime archimandritis, qui sententiam secuti non sunt nefarii Theodosii, qui ciuitates & ecclesias, quantum quidem in ipso fuit, euertit, conuulsa orationes

ἀγίων πατέρων πνεύματι μισοῦμεν
δὲ καὶ βδελυσσόμεθα τὴν Φωτίνου, &
Ἀπολλινάριου, καὶ Βαλεντίνου, καὶ Νε-
στορίου δυσέβειαν, καὶ ὡς οὗτοι
τὴν νεκρὰν Εὐτυχίου κακοδοξίαν. καὶ
πνεύματι ἡμῶν καὶ σω-
τήρα Ἰησοῦ Χριστὸν ἐκ πνεύματος ἁ-
γίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου καὶ θεο-
τόκου τέχεται, ὁμολογούμετες ἕνα καὶ
τὸ αὐτὸν υἱὸν Ἰησοῦ, θεὸν τέλειον καὶ ἁ-
νεσπτον τέλειον ὅτι αὐτὸν, θεὸν ἀληθῶς καὶ
ἁνεσπτον ἀληθῶς τὸ αὐτὸν, οὐδενὶ ὄ-
πω μεμεζόμεν, ἢ χωριζόμεν, ἢ
ἡρετόμεν τὸ σωτήρα Χριστὸν ὡς
σκυνομεν, πῶς τῆ πῆσι ἀσφαλῶς
διαμένει διζόμενοι, αἰσθηματίζοντες
τὸν λέγοντας δύο υἱοὺς, ἢ δύο Χρι-
στοὺς, ἢ εἰπόντας, ἢ ἡραφαντας, ἢ καὶ λέ-
γον ὁμιλῶντας. ἡμεῖς ἡμεῖς ἀγίων καὶ ὁ-
ρθόδοξων πῆσιν καὶ ἐν Καλχηδὸνι ἐνα-
ρχος οἰκουμένης συγκροτηθεῖσα συνέ-
δος ἐβεβαίωσε, μηδέμίαν ὡς ἐπι-
κλιω ἢ μείωσιν ἐν τῷ ἐκτεθεινῷ ἀγίῳ
σимвόλω παρὰ τῆς τετρακοσίων ἑκα-
τὸ ὅτι οὐκ ἀγίων πατέρων ποιήσασα, τὴν
δ' Εὐτυχίου μόνου κακοδοξίαν συμφά-
νω τοῖς ἀγίοις πατέροις ἡμεῖς κατα-
δικάσασα. ἐν ταύτῃ γὰρ τῆ πῆσι ἡμε-
τέραν πέποιθε κρατος, καὶ ἐν ταύτῃ δια-
μένει σωβρῆτε καὶ ὀρθοῦς, καὶ τὴν
ἡμετέραν δι' αὐτῆς φυλάττειται βα-
σιλείαν. τὴν πῆσιν ἀληθῆ καὶ ὁ-
ρθῶς καὶ ὁρθόδοξων πῆσιν ἡμῶν, ἡμεῖς
καὶ ἐν Καλχηδὸνι ἀγία συνέδος
ἐβεβαίωσε, τῶν πῆσιν παντὶ κρυπτό-
τες, καὶ μάλιστα τοῖς ἑρχομένοις
τοῖς μὴ ἀκολουθοῦσι τῇ γνώμῃ τῆ
μωσαροῦ Θεοδοσίου, τῆ τὰς πόλεις καὶ τὰς
ἐκκλησίας τὸ γὰρ ἐπ' αὐτῶν αἰσθημα-
τος, τὰς συνέδους διχαί ὡς τὴν πῆσιν

ANNO 451. *ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς καταστάσεως ἐκτελέ- pro nobis ac Romano statu in-*
 451. *σερον ποιῆσαι μὴ κατὰ τὴν ἰστέ- tentius facere ne intermittatis.*

XVI.

EPISTOLA LEONIS PAPÆ AD EPISCOPOS
 QUI IN SANCTA SYNODO CALCHEDONENSI
 congregati fuerunt.

Leo episcopus, sanctæ Synodo apud Calchedonem habitæ.

OMNEM quidem fraternitatem vestram nosse non am-
 bigo, definitiones sanctæ Synodi, quæ ob confirma-
 tionem fidei in Calchedonenfi ciuitate celebrata est, toto
 corde me fuisse complexum: quia nulla sinebat ratio, vt
 qui vnitatem catholicæ fidei dolebam ab hæreticis fuisse
 turbatam, non exulteranter in integrum rediisse gauderem.
 Hoc autem non solum ex ipso beatissimæ confessionis
 affectu, sed etiam ex epistolis meis, quas post reditum
 meorum ad Constantinopolitanæ vrbis antistitem dedi,
 potuissetis agnoscere, si vobis responsionem sedis aposto-
 licæ manifestare voluisset. Ne ergo per malignos inter-
 pretes dubitabile videatur, vtrum quæ in Synodo Cal-
 chedonenfi per vnanimitatem vestram de fide statuta
 sunt, approbem; hæc ad omnes fratres & coepiscopos no-
 stros, qui prædicto Concilio interfuerunt, scripta direxi,
 quæ gloriosissimus & clementissimus princeps, sicut po-
 posci, in notitiam vestram mittere pro catholicæ fidei a-
 more dignabitur; vt & fraterna vniuersitas, & omnium fi-
 delium corda cognoscant, me non solum per fratres qui
 vicem meam executi sunt, sed etiam per approbationem
 gestorū synodaliū, propriam vobiscum iniisse senten-
 tiam, in sola videlicet fidei causâ (quod sæpe dicendum est)
 propter quam generale Concilium & ex præcepto Chri-
 stianorum principum, & ex consensu apostolicæ sedis pla-
 cuit congregari, damnatis hæreticis, qui si corrigi voluis-
 sent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Iesu
 Christi incarnatione dubitatio. Vnde si quis vnquam au-
 sus fuerit vel Nestorii perfidiam tueri, vel Eutychetis ac
 Dioscori impium dogma defendere, a catholicorum com-
 munionem rescetur, nec habeat eius corporis participatio-
 nem, cuius abnegat veritatem, fratres carissimi. De cu-
 stodiendis quoque sanctorum patrum statutis, quæ in

Synodo Nicæna inuiolabilibus sunt fixa decretis, obseruantiam vestræ sanctitatis admoneo, vt iura ecclesiarum, sicut ab illis trecentis decem & octo patribus diuinitus inspiratis sunt ordinata, permaneant. Nihil alienum improbus ambitus concupiscat, nec per alterius imminutionem suam aliquis quærat augmentum. Quantumlibet enim extortis assentationibus sese instruat vanitatis elatio, & appetitus suos Conciliorum æstimet nomine roborandos, infirmum atq; irritum erit, quidquid a prædictorum patrum Canonibus discreparit. Quorum regulis apostolica sedes quam reuerenter vtatur, scriptorum meorum, quibus Constantinopolitani antistitis conatus repulsi, poterit sanctitas vestra lectione cognoscere, & me, auxiliante Domino nostro, & catholicæ fidei, & paternarum traditionum esse custodem. Data duodecimo Kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

XVII.

EIVSDEM EPISTOLA AD MAXIMUM
ANTIOCHENVM EPISCOPVM.

Leo catholicæ ecclesiæ episcopus, Maximo carissimo fratri, episcopo Antiocheno.

QUANTVM dilectioni tuæ placeat communis fidei sacratissima vnitas, & pacis ecclesiasticæ tranquilla concordia, literarum tuarum textus ostendit, quas ad nos filii nostri Marinianus presbyter, & Olympius diaconus detulere, eo nobis gratiores, quod per ipsas alloquia alterna miscemus, & magis magisq; innotescit gratia Dei, qua fit, vt per totum mundum de manifesto catholicæ veritatis lumine gaudeatur. Quamuis (quod multum dolemus) quidam adhuc, sicut sermo indicat nuntiorum, tenebras suas diligant, & cum ubiq; diei splendor exortus sit, etiam nunc cæcitatibus suæ delectentur obscuro: & perdita fide, solo & vacuo remanserint nomine Christiani, non habentes intelligentiam, qua errorem ab errore discernant, & blasphemiam Nestorii ab Eutychem impierate distinguant. Nec enim ideo excusabilis videri aliqua eorum falsitas potest, quia ipsi sunt in sua peruersitate contrarii. Nam cum Nestorium Eutychem discipuli detestentur, & Eutychem anathematizent Nestorii sectatores; catholicorum
iudicio

iudicio pars vtraque damnatur, & ambæ simul hærefes a corpore ecclesiæ refecantur, quia neutra falsitas nobiscum potest habere concordiam. Nec interest, quo sacrilegio ab incarnationis dominicæ veritate discordent, dum id quod prauissime sentiunt, nec auctoritas euangelii, nec ratio recipiat sacramenti. Et ideo, frater carissime, oportet dilectionem tuam toto corde perspicere, cuius ecclesiæ gubernaculis te Dominus voluerit præsidere, & eius meminisse doctrinæ, quam præcipuus apostolorum omnium beatissimus Petrus per totum mundum quidem vniformi prædicatione, sed speciali magisterio in Antiochena & Romana vrbe fundauit: vt illum in suæ glorificationis domicilio præminentem ea intelligas reposcere instituta quæ tradidit, sicut ab ipsa quam confessus est, veritate suscepit. Neque vlllo modo finas in orientalibus ecclesiis, maximeque in his quas Antiochenæ sedi sacratissimorum patrum Nicæni Canones deputauerunt, ab improbis hæreticis euangelio insultari, & vel Nestorii vel Eutychetis a quoquam dogma defendi. Quoniam, sicut dixi, catholicæ fidei petra, cuius cognomen beatus apostolus Petrus sumpsit a Domino, nullum recipit ab vtraque impietate vestigium, sed euidenter atque perspicue & Nestorium anathematizat, qui Verbi carnisque naturam in beatæ virginis coniunctione seiungens, vnumque Christum in duos diuidens, aliam deitatis, & aliam humanitatis voluit esse personam, cum omnino vnus idemque sit, qui & secundum sempiternam deitatem de Patre est natus sine tempore, & de matre natus in tempore: & Eutychem similiter execratur, qui in Domino Iesu Christo veritatem humanæ carnis euacuans, ipsum Verbum in carnem asserit transformatum, vt nasci, nutriri, proficere, pati, mori, atque sepeliri, & diè tertio suscitari, solius fuerit deitatis, quæ seruilis formæ non veritatem suscepit, sed figuram. Summa itaque vigilantia cautum te esse conuenit, ne quid sibi hæretica prauitas audeat vindicare, cum te deceat his sacerdotali auctoritate resistere, nosque sapius de profectu ecclesiarum tuis relationibus, quid agatur, instruere. Dignum est enim, te apostolicæ sedis in hac sollicitudine consortem, & ad augendam fiduciam priuilegia tertiæ sedis agnoscere, vt in nullo cuius-

quam ambitione minuatur: quia tanta apud me est Nicænorum Canonum reuerentia, vt ea quæ sunt a sanctis patribus constituta nec permiserim, nec patiar aliqua nouitate violari. Etsi enim diuersa nonnunquam sunt merita præfulum, tamen iura permanent sedium: quibus etsi possunt æmuli perturbationem aliquam fortassis inferre, non tamen possunt minuere dignitatem. Vnde cum aliquid pro Antiochenæ ecclesiæ priuilegiis dilectio tua agendum esse crediderit, propriis literis studeat explicare, vt & nos consultationi tuæ absolute & congrue respondere possimus. Nunc autem ad omnia generaliter pronuntiare sufficiat, quod si quid a quoquam contra Nicænorum Canonum statuta in quacumque Synodo vel tentatum est, vel ad tempus videtur extortum, nihil præiudicii potest inuiolabilibus inferre decretis. Et facilius erit quarumlibet consensionum pactum dissolui, quam prædictorum Canonum regulas ex vlla parte corrumpi. Subrependi enim occasiones non prætermittit ambitio: & quoties ob intercurrentes causas generalis congregatio facta fuerit sacerdotum, difficile est vt cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam molitur appetere. Sicut etiam in Ephesina Synodo, quæ impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Iuuenalis episcopus ad obtinendum Palæstinæ prouinciæ principatum, credidit se posse sufficere, & insolentes ausus per commentitia scripta firmare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis mihi, quid prædicta cupiditas ausa sit, indicauit, & sollicita prece multum poposcit, vt nulla illicitis conatibus præberetur assensio. Nam cuius epistolæ ad nos exemplaria direxisti sanctæ memoriæ Cyrilli, eam in nostro scrinio requisitam, nos authenticam noueris reperisse. Hoc tamen proprium definitionis meæ est, vt quantumlibet numerus sacerdotum amplior aliquid per quorundam subreptionem decernat, quod illis trecentorum decem & octo patrum constitutionibus inueniatur aduersum, id iustitiæ consideratione cassetur: quoniam vniuersæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua Canonibus reuerentia intemerata seruetur. Si quid sane ab his fratribus, quos ad sanctam Synodum vice mea misi, præter

ANNO
 CHRISTI
 451.

id quod ad causam fidei pertinebat, gestum esse perhibetur, nullius erit penitus firmitatis: quia ad hoc tantum ab apostolica sede sunt directi, ut excussis hæresibus, catholicæ essent fidei defensores. Quidquid enim præter speciales causas synodali Conciliorum ad examen episcopale defertur, potest aliquam diiudicandi habere rationem, si nihil de eo est a sanctis patribus apud Nicæam definitum. Nam quod ab illorum regulis constitutioneque discordat, apostolicæ sedis nunquam obtinebit consensum. Quanta vero hoc diligentia custodiatur a nobis, exemplaribus eius epistolæ, quam ad Constantinopolitanum episcopum, refrenantes ipsius cupiditatem, direximus, instrueris: quam in omnium fratrum & sacerdotum nostrorum facias notitiam peruenire, ut nouerint pacem ecclesiasticam per concordiam Deo placitam debere seruari. Illud quoque dilectionem tuam conuenit præcauere, ut præter eos qui sunt Domini sacerdotes, nullus sibi ius docendi & prædicandi audeat vindicare, siue sit ille monachus, siue sit laicus, qui alicuius scientiæ nomine gloriatur. Quia etsi optandum est, ut omnes ecclesiæ filii quæ recta & sana sunt sapiant; non tamen permittendum est, ut quisquam extra sacerdotalem ordinem constitutus, gradum sibi prædicatoris assumat, cum in ecclesia Dei omnia ordinata esse conueniat, ut in vno Christi corpore & excellentiora membra suum officium impleant, & inferiora superioribus non resulent. Data III. Idus Iunii, Opilione viro clarissimo consule.

XVIII.

EIVSDEM LEONIS PAPÆ EPISTOLA
 AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus, Marciano Augusto.

QVOD sapissime multa iam experimenta docuerunt, sanctum pietatis vestræ studium circa religionem Christianam gloriosis perseverat & crescit augmentis: & hæc fides vestræ clementiæ non solum me, sed & omnes Domini sacerdotes consolatur & roborat, dum in Christianissimo principe sacerdotalem experimur affectum. Quem si orientalium partium sacerdotes studeant imitari, nihil scandalorum neque pax, neque

Concil. Tom. 9.

K k ij

fides Christiana patietur. Vnde cum Constantinopolitanus episcopus ad omnem pietatis profectum praesenti clementiae vestrae doceatur exemplo, si fideliter vestris acquiescat horratibus, habebit in me sinceram gratiae animum: tantum ut quod verbis spondet, corde perficiat. Si vero quae Deo & pietati vestrae displicent, pertinaci intentione delegerit, salua mansuetudinis vestrae reuerentia, utar cum omnibus & pro omnibus, vobis quoque annitentibus, aduersus superbientem liberiore constantia, quem (quod saepe dicendum est) malle pro sanctis actibus fraterna caritate complecti, gloriosissime imperator. Quia vero suggestiones meas pro tranquillitate catholicae fidei libenter accepistis, significatum mihi fratris & coepiscopi mei Iuliani, quem excepistis piissime, sermone cognoscite, Eutychem impium pro suis quidem meritis exulare, sed in ipso suae damnationis loco multa aduersus integritatem catholicam blasphemiarum desperatius venena profundere, & quod in illo totus mundus exhorruit atque damnauit, impudentia maiore, ut innocentes decipere possit, euomere. Plenum itaque rationis aestimo, ut vestra clementia ad longinquiora eum iubeat & secretiora transferri. Monasterio vero eius Constantinopoli constituto, in quo habitatores ipsius monachi euangelica apostolicaque doctrina crebrius sunt & plenius roborandi, salubriter, ut arbitror, fiet, si is qui ipsi monasterio praepositus esse dicitur, a societate veneratoris vestri Iuliani episcopi, quem in speculis propter fidem illic esse constitui, non recedat, cuius assidua visitatione profectus seruorum Dei illic habitantium possit augeri. Petitionem autem de festiuitate paschali gaudeo ita a vestra pietate susceptam, ut confestim Nectarium agentem in rebus Alexandriam mitteret, de errore remouendo, quem sanctae memoriae Theophili constitutio videtur inferre. De qua re, sicut scribere dignamini, quidquid ad pietatis vestrae notitiam perlatum fuerit, iubete me nosse, ut de obseruantia, quam non licet esse diuersam, quid potissimum sit tenendum, ecclesia vniuersalis agnoscat. Precor autem, quod vestrae noui clementiae conuenire, ut eos maxime tueamini contra omnes insidias, quos mihi & vestrae man-

ANNO CHRI
 451.
 fuetudini propter amorem fidei placere cognoscitis; vt eos Constantinopolitanus episcopus lædendi non habeat facultatem. Data xvii. Kal. Maii, Actio & Studio viris clarissimis consulibus.

XIX.

SACRA MARCIANI IMPERATORIS
 CONTRA HÆRETICOS.

Imperator Marcianus Augustus, Palladio præfecto prætorii.

LICET iam etiam sacratissima constitutione mansuetudinis meæ cautum ac definitum sit, quæ in eos seueritas exercenda sit, qui Eutychetis vel Apollinaris hæreticam peruersitatem secuti, a religione & fide catholica deuiarunt: Alexandrinæ tamen vrbs ciues atque habitatores tantis sunt Apollinaris infecti venenis, vt necessarium fuerit ea quæ ante sanximus, repetita nunc etiam lege decernere. Oportet enim vt sit numerosa seueritas sanctionum, vbi est licentia crebra culparum. Custodiendæ præterea orthodoxæ fidei cura tanto a serenitate mea adhiberi impensior debet, quanto res humanas diuinæ præcedunt. Quicumque ergo vel in hac sacra vrbe, vel in Alexandrina ciuitate, vel in omni Ægyptiaca dicecesi, diuersisque aliis prouinciis, Eutychetis profanam peruersitatem sequuntur, & ita non credunt, vt trecenti decem & octo sancti patres tradiderunt, catholicam fidem in Nicæna ciuitate fundantes; centum quoque & quinquaginta alii venerabiles episcopi, qui in hac alma vrbe Constantinopolitana postea conuenerunt, & sicut Athanasius & Theophilus & Cyrillus sanctæ recordationis episcopi Alexandrinæ ciuitatis crediderunt, quos etiam Ephesina Synodus (cui beatæ memoriæ Cyrillus præfuit, in qua Nestorii error expulsus est) in vniuersis secuta est, quos & nuper venerabilis Calchedonensis Synodus est secuta, prioribus Conciliis sacerdotum ex omni prorsus parte consentiens, nihilque adimens sacrosancto symbolo, neque adiiciens, sed Eutychetis dogmata funesta condemnans; sciant se esse hæreticos Apollinaristas. Apollinaris enim facinorosissimam sectam Eutyches & Dioscorus mente sacrilega sunt secuti. Ideoque omnes hi qui Apollinaris vel Eutychetis peruersitatem sequuntur,

Supra cap. xii.

L. Quicumque C. de har. & Manich.

illis pœnis, quæ diuorum retro principum constitutionibus contra Apollinaristas, vel serenitatis nostræ sanctione postmodum contra Eutychnistas, vel hac ipsa augustissima lege contra eosdem decretæ sunt, nouerint se esse plectendos. Idcirco Apollinaristæ, hoc est Eutychnistæ, quibus etsi est in appellatione diuersitas, est tamen in hæresis prauitate coniunctio; & dispar quidem nomen, sed idem sacrilegium; siue in hac alma vrbe, diuersisque prouinciis, siue in Alexandrina ciuitate, seu in Ægyptiaca diœcesi sunt, neque ita credunt, vt prædicti venerabiles patres credebant; neque viro reuerendissimo Alexandrinæ vrbis antistiti Proterio fidem orthodoxam tenenti communicant, secundum sacratissimas diuorum retro principum constitutiones, quæ de Apollinaristis promulgatæ sunt; non habeant potestatem faciendi testamenti & condendæ vltimæ voluntatis, neque id capiant, quod ipsis ex testamento cuiusquam fuerit derelictum, nihil etiam ex donatione aliqua consequantur: sed si quid in ipsos vel liberalitate viuientis, vel morientis fuerit voluntate collatum, id fisco nostro protinus addicatur. Ipsi vero in nullos aliquid ex facultatibus suis donationis titulo & iure transfundant. Episcopos quoque, vel presbyteros, aliosque clericos illis creare & habere non liceat, scientibus tam Eutychnistas, vel Apollinaristas, qui ausi fuerint cuiquam episcopi, vel presbyteri, vel clerici nomen imponere, quam hos qui conati fuerint impositum sibi nomen sacerdotale retinere, pœnam exilii & facultatum suarum amissionem subituros. Eos vero qui antehac catholicarum ecclesiarum clerici, vel orthodoxæ fidei monachi fuerunt, & relicto vero & orthodoxo omnipotentis Dei cultu, Apollinaris vel Eutychetis hæresim & dogmata abominanda sectati sunt, vel postea sectabuntur, omnibus pœnis quæ vel hac, vel prioribus legibus aduersus hæreticos constitutæ sunt, iubemus teneri, & extra ipsum quoque Romani imperii solum pelli, sicut de Manichæis præcedentium legum statuta sanxerunt. Vniuersi præterea Apollinaristæ vel Eutychnistæ, non ecclesias, non monasteria sibi construunt, parasynaxes & conuenticula tam diurna quam nocturna non contrahant, neque ad domum, neque ad possessionem cuiusquam, ne-

que ad monasterium, neque ad quemcumque alterius locum, operatores sectæ funestissimæ congregentur. Quod si fecerint, & hoc factum fuisse domino volente constiterit, post rem in examine iudicis approbatam, domus vel possessio, in quam conuenerint, fisco sine dilatione societur: monasterium vero, eius ciuitatis orthodoxæ ecclesiæ, in cuius territorio est, iubemus addici. Si vero ignorante domino, sciente vero qui pensiones domus exigit, vel conductore, vel procuratore, vel actore prædii, parasynaxes & conuenticula interdicta collegerint; conductor, vel procurator, siue actor, vel quicumque eos in domum, vel in possessionem, vel monasterium receperint, ac passi fuerint illicitas parasynaxes, conuentusque celebrare; si vilis & abiectæ conditionis sint, fustibus publice & in pœnam suam, & in aliorum coerceantur exemplum: si honestæ vero personæ sint, decem libras auri mulctæ nomine fisco nostro cogantur inferre. Nul- lum præterea Apollinaristam vel Eutychnianam ad aliquam iubemus aspirare militiam, nisi ad cohortaliti- am, vel limitaneam. Si qui vero extra prædictam militiam inuenti fuerint militare, soluto cingulo, honestorum hominum & palatii cõmunionem priuentur: nec in aliqua, quam in ea in qua nati sunt, ciuitate vel vico ac regione versentur. Si qui vero in hac alma vrbe nati sunt, tam sacratissimo comitatu, quam omni per prouincias metropolitana ciuitate pellantur. Nulli insuper Eutychnianæ vel Apollinaristæ, publice vel priuatim aduocandi cœtus, circulos contrahendi, & hæretico more disputandi, ac peruersitatem facinorosi dogmatis asserendi, sit facultas. Nulli etiam contra venerabilem Calchedonensem Synodum liceat aliquid vel dictare, vel scribere, vel edere atque emit-tere, aut aliorum super eadem rescripta proferre: nemo huiusmodi habere libros, & sacrilega scriptorum audeat monumenta seruare. Quod si qui in his criminibus fuerint deprehensi, perpetua deportatione damnentur. Eos vero qui discendi studio audierint de infausta hæresi disputantes, decem librarum auri, quæ fisco nostro inferendæ sunt, iubemus subire dispendiũ. Omnes vero huiuscemodi chartæ ac libri, qui funestum Eutychetis, hoc est Apollinaris, fuerint dogma complexi, incendio concrementur, vt faci-

norosa peruersitatis vestigia ipsa flammis combusta de-
pereant. Æquum namque est, vt immanissima sacrilegia
par pœnæ magnitudo percellat, Palladi pater carilli-
me atque amantissime. Illustris igitur & magnifica aucto-
ritas tua, quæ hac sacratissima constitutione decreuimus,
in hac alma vrbe, diuersisque prouinciis, ac præcipue in
Alexandrina ciuitate, & per vniuersam Ægyptiacam dice-
cesim, edictis ex more propositis, ad omnium notitiam fa-
ciat peruenire, vt cuncta, quam statuimus in eos qui rei
fuerint deprehensi, seueritas protinus exerceatur: scienti-
bus moderatoribus prouinciarum, eorumque apparito-
ribus, defensoribus etiam ciuitatum, quod si ea quæ legis
huius religiosissima sanctione custodienda decreuimus,
aut neglexerint, aut aliqua permiserint temeritate violari,
denarum librarum auri multam fisco nostro cogentur
inferre, insuper etiam existimationis suæ periculum susti-
nebunt. Ea quoque, quæ de paganis per omne Romanum
imperium aequaliter valitura perennitatis nostræ lege de-
creuimus, instantissime in eos exerceantur, quos consti-
terit, profanos ritus, ac simulacrorum impios cultus, &
interdicta sibi sacrilegia celebrare. Data sub die Kalenda-
rum Augusti, Constantinopoli, diuo Valentiniano octa-
uum, & Anthemio, viris clarissimis consulibus.

XX.

RESCRIPTVM SYNODICARVM LITERARVM

*Iuuenalis sanctissimi episcopi Hierosolymorum, ad reuerendos
presbyteros & archimandritas, & reliquos monachos Pala-
stinæ prouinciæ sub eius diocesi constitutos.*

Math. 16.

CVM summus & primus apostolorum Petrus dixit:
set: *Tu es Christus filius Dei viui; Dominus intulit,
dicens: Beatus es Simon Bar Iona, quia caro & sanguis non
reuelauit tibi, sed Pater meus qui in cælis est. Et ego dico tibi,
quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam
meam, & portæ inferi non præualebunt aduersus eam. Super
hanc confessionem roborata est ecclesia Dei, & fidem
quam nobis sancti tradiderunt apostoli, hanc ecclesia
custodiuit, & custodiet vsque ad finem mundi. Quam
& sanctum quoque magnumque & vniuersale Conci-
lium*

ANNO
CHRISTI
451.

lium Nicænum trecentorum decem & octo sanctorum
patrum exposuit, quamque sanctum quoque magnumque
& vniuersale Concilium nuper congregatum Calchedo-
ne secutum est: huic neque adici, neque subtrahi potest.
Calumniatores autem & transgredientes mandatum Dei,
quod præcipit; *Non falsum testimonium dices aduersus proxi- Exod. 10.*
mum tuum; conuenit * aduersari. Nam si rex Dauid pro-
pheta dicebat: *Eum qui derogabat occulte aduersus proximum P sal. 100.*
suum, hunc persequer: *superbo oculo & auaro corde, cum eo*
non edebam cibum: quanto magis nos debemus auersari
eos qui falsum testimonium dicunt aduersus tantos san-
ctissimos patres, magis autem aduersus cunctum terrarum
orbem? Vestra itaque reuerentia fidem quam suscepit,
teneat. Gratia enim Christi hæc & ab apostolis data, &
a patribus est sanctis exposita: hæc etiam nunc valet, &
vsque ad finem mundi vigebit. Quomodo Galatis scri-
bens, dicebat Apostolus: *Si quis vobis euangelizauerit præ- Galat. 1.*
ter quod accepistis, anathema sit. Deus autem etiam erran-
tes suæ coniungat ecclesiæ, qui per prophetam dicit:
Vino ego, dicit Dominus: nolo mortem peccatoris, sed ut conuer- Ezech. 33.
tatur & viuat.

Iuuenalis episcopus Hierosolymorum, in Domino valere vos opto.

Irenæus episcopus Cæsariæ, in Domino valere vos opto.

Paulus episcopus Parali, in Domino valere vos opto.

Et consequenter trium Palæstinarum episcopi subscripserunt.

XXI.

EXEMPLAR EPISTOLÆ

LEONIS IMPERATORIS PRIMI

AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

*Imperator Cæsar Leo piissimus, victor & triumphator
maximus, semper Augustus, Anatolio regiæ
ciuitatis episcopo.*

VOTVM quidem meæ pietatis fuit, vniuersas ortho-
dorum sanctas ecclesias, nec non & ciuitates sub Ro-
mano imperio constitutas maxima frui quiete, nihilque
contingere, quod possit earum statum tranquillitatem-
que turbare. Qualia vero in Alexandrinorum ciuitate nu-
per euenerint, iam quidem nosse tuam credimus sancti-

Concil. Tom. 9.

LI

ratem. Ut tamen perfectius cuncta cognoscas, & quæ causa tanti tumultus confusionisque fuerit, exemplaria precum quas reuerendissimi episcopi & clerici a perdicta ciuitate & Ægyptiaca diœcesi ad regiam Constantinopolim venientes, contra Timotheum meæ clementiæ porrexerunt, nec non & exemplaria precum, quas hi qui in sacratissimum nostrum expeditum pro Timotheo ab Alexandrina ciuitate venientes, nostræ tranquillitati obrulerunt, tuæ sanctitati direximus, quatenus quod actum est de prædicto Timotheo, quem Alexandrinorum populus, & honorati, & curiales, & naucleri episcopum sibi petunt, aliisque negotiis, quæ ipsarum precum continet textus: ad hæc autem & de Calchedonenſi Concilio, cui nullo modo consentiunt, quemadmodum libelli adiuncti ostendunt, clare sanctitas tua possit agnoscere. Tua siquidem reuerentia omnes orthodoxos episcopos, qui in præſenti in hac vrbe regia commorantur, nec non & reuerendissimos clericos ad se repente faciat conuenire, & diligenter omnia pertractantes atque discutientes, quoniam Alexandrinorum ciuitas perturbata est, pro cuius disciplina & quiete maxima sollicitudo nobis existit, & de prædicto Timotheo, & de Calchedonenſi Concilio, quid in commune sapitis, sine quolibet humano terrore, & absque gratia cuiuscumque vel odio, solummodo omnipotentis Dei timorem vestris oculis proponentes, (quoniam sicut nostis, de tali causa intemerata diuinitati rationem eritis sine dubio reddituri) cum omni celeritate meam facite cognoscere pietatem: ut ex omnibus vestris literis hæc integre cognoscentes, formam congruam dare possimus, quatenus Ægyptiaca diœcesis & Alexandrinorum ciuitas, pro cuius quiete nos præ omnibus conuenit cogitare, tranquillitate sanctarum ecclesiarum, & disciplina, & inconcussa pace potiatur.

Huic subiectæ sunt & sequentes preces, quæ una cum superiori epistola directæ sunt & aliis metropolitanis episcopis & monachis quibusdam, videlicet:

Leoni reuerendissimo vrbis Romæ pontifici.
 Basilio episcopo Antiochiæ Syriæ.
 Iuuenali episcopo Hierosolymorum.
 Epiphanio episcopo Syriæ secundæ.
 Dorotheo episcopo Damasci Phœniciæ Libanifiæ.

ANNO
 CHRISTI
 451.

Pelagio episcopo Tarſi Ciliciæ prima.
 Orefſto episcopo Anazarbi Ciliciæ ſecunda.
 Stephano episcopo Hierapoleos.
 Iba episcopo Edeſſæ Ofroëna.
 Symeoni episcopo Amida Meſopotamiæ.
 Antipatro episcopo Boſtrorum Arabia.
 Baſilio episcopo Seleucia Iſauria.
 Olympio episcopo Scythopoleos.
 Sabino episcopo Conſtantiæ Cypri.
 Ioanni episcopo Patrenſi.
 Euſtathio episcopo Beryti.
 Eunomio episcopo Nicomediæ.
 Anaſtaſio episcopo Ancyra.
 Theoſtiſto episcopo Piſſinuntis.
 Alypio episcopo Caſareæ Cappadocia prima.
 Patricio episcopo Tyanenſi.
 Charterio episcopo Claudiopoleos.
 Petro episcopo Gangrenſi.
 Seleuco episcopo Amaſea.
 Ioanni episcopo Sebaſtia.
 Ortio episcopo Molitianenſi.
 Petro episcopo Cænorum.
 Eleutherio episcopo Calchedonenſi.
 Iuliano episcopo Tabia.
 Adelphio episcopo Arabyſſi.
 Euethio episcopo Cyzici.
 Ioanni episcopo Ephesi.
 Eleutherio episcopo Sardenſi.
 Agapeto episcopo Rhodi.
 Critoniano episcopo Aphrodiſiadis.
 Petro episcopo Myrenſi.
 Pergamio episcopo Antiochia Piſidia.
 Epiphanio episcopo Pergæ.
 Palladio episcopo Iconii.
 Nunechio episcopo Laodiceæ Phrygia Pacatiana.
 Mariniano episcopo Synnadenſi.
 Amphilochio episcopo Sida.
 Æthericho episcopo Smyrnæ.
 Philippo episcopo Hierapoleos.
 Ioanni episcopo Heracleæ Europa.

Concil. Tom. 9.

Ll ij

Basilio episcopo Traianopolis.
 Gregorio episcopo Hadrianopolis.
 Valeriano episcopo Marcianopolis.
 Valentino episcopo Philippopolis.
 Euxitheo episcopo Theffalonicensi.
 Petro episcopo Corinthi.
 Eugenio episcopo Nicopolitano.
 Martyrio episcopo Gortinensi.
 Vigilantio episcopo Larissæ.
 Luca episcopo Dyrrhacheno.
 Vrsicino episcopo Scupensi.
 Zosimo episcopo Sardicæ.
 Luciano episcopo Byzano.
 Theotimo episcopo Tomizano.
 Iacobo monacho Nisibeno.
 Symeoni monacho.
 Varadato monacho.

XXII.

EPISTOLA

ÆGYPTIORVM EPISCOPORVM,
 ET CLERI ALEXANDRINI,
 AD LEONEM AVGVSTVM.

Piissimo, & Christianissimo, & diuinitus electo, victori, triumphatori, semper Augusto Leoni, oblatae preces ab vniuersis episcopis vestrae Aegyptiacae diocesis, & clericis sanctissimae ecclesiae vestrae maximae ciuitatis Alexandrinae.

ASVPERNA gratia modo diuinitus condonatus, iuste cunctorum venerabilis imperator. Quapropter etiam omnis fortitudo verborum tuis vincitur actibus, quibus diuinitas exoratur: & verba quidem ad hæc eis necessaria non sunt, quibus opera facere noscuntur indicium. Nuper enim electus a Deo, & purpura exornatus, optimum iudicasti propositum tuum magnum ostendere, quem ipse omnium creator elegit, benignis initiis largitorem remunerando bonorum, quando repente in ipso principio, voce vestra ex scripto procedente piissima ad sanctissimos metropolitanos episcopos, inerumpibile ecclesiae catholicae cre-

pidinem roborastis, & priorum piissimorumque principū constituta pro orthodoxa religione firmastis. Insuper & ea quæ nuper a sanctæ & beatæ memoriæ Marciano principe nostro sancita sunt, consona decernētes, nihil aliud estis mercati, quam pacem omnium & stabilitatem reipublicæ, frenantes linguas eorum qui aduersus ecclesias Christianas confurgunt & blasphemant Deum, aut in eum quocumque modo delinquunt. Iniuria namque Dei manifesta est, hæreticorum abscondentium semetipfos a recta fide licentia. Quapropter hanc optime sciens, venerabilis imperator, maligni prolem existere semper infidiantis quieti sanctarum Christi ecclesiarum, earumque immutilatam pacem consistere non sinentes, recte providentiam tuam studuisti mox adhibere, ei per omnia resistantem: quod est opus piissimorum principum pro orthodoxa fide pugnantium, & resistantium primitus malis extrinsecus venientibus, & animabus fidelium aduersantibus. Hunc igitur animum te possidente religiosum & tutorem humani generis, tantumque circa Christum studium demonstrantem adimus & nos, importabilia mala passi, licet peccatores, Christi pontifices, quæ neque sermonibus sufficimus præsentare, nec lugere digne valemus. Quemadmodum autem nostra sit gesta calamitas, enarramus. Catholica siquidem intemerata & apostolica fide in Nicæa a sanctis tunc trecentis decem & octo patribus posita & vbique firmata, & apud omnes verbum veritatis recte prædicantes habita, quam etiam vnaquæque per tempora orthodoxorum episcoporum*, ad peremptionem quidem sæpius exortarum contra rectam fidem vanarum quæstionum, custodiam vero recte confidentium patrum firmavit atque roboravit; simili quoque modo & Calchedone sanctum & vniuersale Concilium congregatum dudum sub pio sanctæ memoriæ principe Marciano, hanc inuiolatam incontaminatamque seruauit, abscondens quidem zizanix pestem a quibusdam rectis superfeminatam dogmatibus, confirmans autem venerabilis Nicæanæ fidei, sicut diximus, symbolum salutare, & fingens inuersibiles terminos super eum, sicut gratia Spiritus sancti dictabat; formamque constituit, per quam omnem adiectionem, omnem imminu-

tionem aduersus confessionem rectam penitus abnegauit. Quapropter & nostro Ægyptio Concilio necessarie cum archiepiscopo nostro sanctæ memoriæ Proterio, indubitanter ei consentiente, & ea sapiente, & vnanimiter cum vniuersis totius orbis Christi sacerdotibus, & præ omnibus summis sanctis episcopis, id est, Romano Leone, regiæ Constantinopolis Anatolio, & Antiocheno Basilio, & Iuuenali Hierosolymorum, & omnibus orthodoxis episcopis, laborantibus nobis, secundum sanctum Apostolum, pro euangelicæ fidei firmitate, & in Christo sapientibus cum nostris ecclesiis & ciuitatibus, & incommutata pace orthodoxi populi apud nos & apud Alexandriam consistente, excepto Timotheo, qui semetipsum ab ecclesiæ catholicæ fide dirupit pariter & abscedit, mox post sanctum Calchedonense Concilium, dum tunc dignitate presbyterii fungeretur, cum quatuor aut quinque solis episcopis & paucis monachis, hæretica Apollinaris & eius similibus secta languentibus, propter quam damnati tunc regulariter a sanctæ memoriæ Proterio, & omni Ægyptiaco Concilio, etiam imperiali nutu digne exilium sunt experti. Hunc Timotheum malignus inuenit arma suæ machinationis aptissima, quem nouimus quidem boni cuiuslibet extorem, diabolicæ vero mentis solummodo instrumentum opportunum existere. Qui dudum inhians in episcopatum Alexandrinæ maximæ ciuitatis, sicut rei euentus ostendit, appetens quod eum oportebat effugisse, si tamen saperet, bene præponens schema quod vitare se primitus dolose fingebat, insidiatusque transitum sanctæ memoriæ principis Marciani, quo migravit ad Deum, blasphemis vocibus impudenter aduersus eum insurgens, & sanctum & vniuersale Calchedonense Concilium anathematizans inuerecunde, & vulgus populi seditiosorum & vilium congregans, eumque contra sanctas regulas, ecclesiasticam disciplinam & communem rempublicam legesque coarmans, irruit in ecclesiam sanctam Dei, habentem pastorem atque doctorem sanctissimum nostrum tunc patrem, archiepiscopumque Proterium, & collectas solitas celebrantem, & orationes fundentem omnium nostrum saluatori Christo pro vestræ pietatis imperio, & Christianissimo vestro pa-

ANNO
CHRISTI
451

latio, congregatis in ipsa ciuitate magnificentissimis iudicibus, & curia, & plebe fideli, omnique clero simul & monachis. Hoc itaque malo procedente, & vix adhuc facta die, dum in episcopio secundum consuetudinem degeret Deo amabilis Proterius, assumens secum Timotheus iuste condemnatos duos episcopos, & clericos similiter, qui (sicut diximus) in exilio fuerant habitare damnati, tamquam manus impositionem suscepturus a duobus, nullo penitus orthodoxorum episcoporum ex dioecesi Ægyptiaca presente, vt moris est in talibus Alexandrinorum episcoporum ordinationibus interesse, vt credit, adeptus est pontificatus sedem, adulterium aperte præsumens in ecclesia proprium sponsum habente, & agentem in ea diuina mysteria, & sedem propriam regulariter exornantem. Iste optimus odibilem Deo, & vndique periculosam differri non sinens actionem, cum rabie quadam* in contemnibili repente semetipsum inthronizauit, legem & ordinem ecclesiasticum, irrationabilem iram populi permixti esse confidens, & neque regulas patrum, non legem imperialem, aut sanctiones ecclesiasticas, non ordinem, non potestatem imperialem, non iudicalem seueritatem mente percipiens, mox ordinationes effecit episcoporum simul & clericorum, episcopus sine impositione manus existens. Sed neque priorem habens presbyteratus ordinem, baptisma fecit: & omnes operationes, quæ ei nullatenus agere competebant, exercuit. His ita audacter & nefande per eum quotidie procedentibus, post aliquot dies dum alibi degeret, magnificus & gloriosissimus dux Dionysius ciuitati adfuit laboranti, & egit quatenus pestifer ecclesiæ crudelissimus tyrannus etiam ab ipsa ciuitate recederet. Quo facto, ecclesiæ & ciuitati communem vtilitatem consuluit. Sic ergo decursis paucis diebus, dum commotio & irrationabilis ira pro Timotheo medicaretur ab aliquibus contra sanctæ memoriæ Proterium, nihil aliud erat quod faceret ille beatæ memoriæ, quam vt locum daret iræ, secundum quod Rom. 12. scriptum est, vt ad sacrum baptisterium se conferret, inuasionem fugiens contra suam concurrentium necem. In quo scilicet loco & barbaris & cunctis ferocibus hominibus timor fuit, etiam nescientibus loci culturam, & ex-

* f. in
prehensi
bili

inde gratiam emanantem. Hi vero tamen qui ab initio intentionem Timothei ad effectum perducere festinabant, neque in illis intemeratis locis eum saluari volentes, neque cultum loci metuentes, nec tempus, cum esset salutaris paschæ festiuitas, nec ipsum sacerdotium putescentes, quod est mediatio Dei & hominum, percusserunt inculpabilem virum, eumque crudeliter occiderunt, etiam cum aliis sex: & circumducentes eius vbique cadauer vulneratum, crudeliterque trahentes per omnia pene ciuitatis loca insensibile corpus plagis sine misericordia verberabant, diuidentes membratim eum, & neque interiora more canum gustare parcentes illius viri, quem nuper habere se mediatorem Dei & hominum putauerunt: tradentesque reliquum eius corpus igni, etiam dispergebant eius cineres in ventos, ferocitatem bestiarum omnium transcendentis. Horum siquidem omnium auctor fuit & sapiens (si Deo placet) architectus Timotheus; primo siquidem adulter, postea etiam homicida, pene manibus propriis hoc nefas efficiens; & propterea condemnandus, quando agenti, qui iubet malum fieri, in supplicio proximus est. Adiecit etiam his malis sine timore peiora, dum inique contra regulas operatur. Hactenus agit sacra mysteria, qui neque laicorum communionem habere sanctis Canonibus potest: & gubernat quidem auctoritate sua sanctam Alexandrinorum ecclesiam, res autem eius, vt visum fuerit ei, male deuastat, & habentes alimenta pauperes ab ecclesia, eius solatio priuat omnimodis, aliis hæc sceleratissimis expendendo. Et aperte quidem episcopos condemnatos quatuor aut quinque, contrarios orthodoxæ fidei, sicut diximus, existentes, alios quidem secum habet, alios vero per ciuitates mittit, vt in eis episcopos orthodoxos persequantur: sed & alios ordinare non cessat. Eos autem qui regulariter consistunt, velut communicatores sancti & vniuersalis Concilii & sanctæ memoriæ Proterii, anathematizauit; & sic expulit omnem sanctissimum vrbis Alexandrinæ clerum communicatæ similiter generali Concilio & sanctæ memoriæ Proterio archiepiscopo: sed etiam clericos, qui in nostris ecclesiis & a nobis sunt ordinati, omnes velut hæreticos anathematizando vere monstra-

Rom. 1.

AUG.
CURII
411

strauit. Orthodoxos vero senes, & sanctæ memoriæ Theophilum Alexandrinorum ciuitatis episcopum, & sanctæ memoriæ Cyrillum, & beatæ memoriæ Proterium, omnes antiquitus ordinatos, & vt diximus, anathematizauit, & a sacerdotio cuncto prohibuit. Addidit autem istis malis etiam hoc, quod ex venerabilibus diptychis abstulit quidem sanctæ memoriæ Proterii vocabulum, posuit vero suum nomen & Dioscori ab vniuersali Concilio condemnati, cuius nec ordinationes suscipit. Sic vndique velut ebrius esse varia calliditate conuincitur, & per singulas ciuitates & venerabilia monasteria præcipit, vt nullus communionem suscipiat aut ab episcopis aut clericis qui communicatores sunt aut fuerunt sancti & vniuersalis Calchedonensis Concilii, & memoriæ venerandæ Proterii, nec putet clericos qui a nobis sunt ordinati: sed pro illis iubet alios introduci, tam quos ipse ordinat, quam quos alios facere iubet. Hinc igitur cunctas Ægyptiacæ diœcesis sanctas ecclesias obtinente caligine atque mœrore, eisque confusione rerum in eis sic existentium cumulatis, coacti sumus contemnentibus salubritatem propriam, multo itineris labore suscepto, de ciuitatibus nostris exire, & leporibus atque ranis formidolosam agere vitam, propter calumnias a Timotheo, eique concordantibus contra nos singulos meditatas, & tamquam ad serenissimum & inflectibilem portum, id est, ad vestræ tranquillitatis vestigia conuolare, deserentes confacerdotes nostros in quibusdam latentibus locis, propter insidias ab his factas, nec valentes nobiscum longa itinera properare, expectantesque per nos vestræ pietatis auxilia, & vnam eandemque nobiscum simul cum Alexandrinis omnibus clericis habentes fidem. Quia vero sic aperta sunt quæ quotidie a Timotheo præsumuntur, vt neque conuictionibus aut laboribus egeant ad probandum, quando eius superbia manifestata est & contra regulas patrum, & contra sanctiones ecclesiarum, contraque ipsam rempublicam, contra omne cingulum & potestatem; præsumimus autem dicere aperte, etiam contra vestræ pietatis imperium: supplicamus & deprecamur vestram Christianissimam potestatem, vt orthodoxam & intemeratam fidem &

integre vbiq̄ue seruata, & indubitabiliter consisten-
tem, nulloque nostrorum circa eam discrepante, sed
sicut diximus, concordantibus nobis cum omnibus to-
tius orbis sacerdotibus, non patiamini tyrannidem recti-
tudinē fidei sustinere, sed * vindicare potius sanctorum
patrum regulas & ordinem ecclesiasticum, civilemque
disciplinam, & sanctorum magnorumque Conciliorum
diuersis temporibus pro orthodoxæ fidei vigore cele-
bratorum iniuriam: & scribere dignemini sanctissimo Ro-
manæ ciuitatis archiepiscopo, quatenus hæc ei a vestra
tranquillitate nota fiant: nec non & Antiocheno, &
Hierosolymitano, & Thessalonicensium vrbis episcopo,
& Ephesino, aliisque quibus visum vestræ fuerit potesta-
ti; (nam archiepiscopo huius regiæ ciuitatis Anatolio
declarata est nostris libellis huiusmodi causa) vt eorum
sanctitas certissime cognoscens mala quæ prouenerunt
contra orthodoxorum ecclesias & episcopos per Timo-
theum, vestræ pietati renuntiet, quid in tantis malefa-
ctis, sanctorum patrum regulis sit decretum. Et tunc
fanciat quidem vestra potentia, vt qui ita vastauit ec-
clesiasticas sanctiones, ab Alexandrinorum ecclesia san-
cta recedat, cui præfederat tyrannico modo, & non le-
gitima dispositione tentauit atque perfecit, tantarumque
præsumptionum pœnæ subiaceat. Deinde iubeat, sicut
sanctæ patrum regulæ præcipiunt, & antiqua consuetu-
do tradit, Ægyptiacæ diœcesis omnem Synodum ortho-
doxam & communicatricem totius orbis episcoporum,
quempiam sanctæ vitæ eligere dignum sacerdotio virum,
& communicatorem vniuersalis Concilii, & vestræ pa-
riter pietatis, & qui sedi sancti Marci euangelistæ irre-
prehensibilis esse videatur, quique possit vitæ Alexan-
drinorum populum in sanctitate atque iustitia guberna-
re, nosque valeat velut propria membra defendere, & sit
ad satisfaciendum idoneus verbo simul & doctrina, se-
cundum Apostolum, vt possit erudire resultantes, & ad
veritatem cum satisfactione reducere. Si vero (quod non
credimus) postquam secuta fuerint hæc quæ poposci-
mus supplicantes, opus fuerit etiam Synodo, non pro
causa fidei, quia, sicut prædiximus, nullo modo dubita-
mus, sed propter Timothei nouitates & vanitates, &

TIT. I.

ANNO
CHRISTI
451.

nefandos actus : neque hoc euitamus , neque segnes ad hoc erimus , sed potius confidentes accedemus : quia ipsa nostra iustitia defensionem nobis apportat , quando nobis nullum sermonem facientibus pro redargutione vel probatione eorum , ipsa quæ ab illis iam contra sanctas regulas prauè commissa sunt , & hætenus perpetrantur , pene vocem suam aduersus eos emittunt , nec occultari possunt . Cumque ipse cum suis instanter vsque ad præsens , impudenterque derogat & anathematizet summos archiepiscopos , id est , Romanum Leonem , & Constantinopolitanum Anatolium , & Basilium Antiochenum , cunctumque Calchedonensè Concilium , omnesque totius orbis episcopos , & vndique orthodoxos clericos simul & laicos : hinc itaque vestram tranquillitatem suppliciter exoramus , quatenus dum petitiones nostræ perueniant ad effectum , sancire iubeatis vestræ syllabis pietatis , Timotheum ab appetita vesania prohiberi ; vt nec ordinationes aliquas tamquam episcopus faciat episcoporum , seu clericorum , aut quorumlibet aliorum ; neque collectas debeat celebrare , aut quodlibet aliud episcopi opus efficere , vel contra nostras ciuitates aut ecclesias , aut aduersus nos aliquid tentare vel innouare , quando absolute contrarius apparuit & Concilio & catholicæ simul ecclesiæ : sed neque vt res Alexandrinæ ecclesiæ , vt visum ei fuerit , dispergat , ne sicut male putat , per pecunias suæ vtilitati prospiciat : sed vt Concilio senioris cleri Alexandrinæ ciuitatis , præter eos scilicet qui ab ipso nunc sine iudicio & contra regulas ordinati sunt , constituat , qui etiam dudum indicium diligentia & fauorisque sanctæ ecclesiæ temporibus patrum præcedentium præbuerunt : quatenus & prouidere rebus ecclesiæ , & custodire eius redditus possit domino , hæc forma a vestra pietate proferatur . Clericos vero vniuersos honore dignos , & in reuerentia senescentes , qui ab eo sunt , sicut iam diximus , expulsi , * sanciri præcipite sine calumnia ad suas ecclesias , in pace celebrantes pro vestra pietate solennes orationes cum quiete seruari , urbemque pariter & in ea sanctas ecclesias constitutas , ad Christi gloriam & salutem & perpetuitatem vestræ Christianissimæ pietatis : literas dirigentes pro his quæ poscimus

Concil. Tom. 9.

M m ij

ad magnificentissimum Dionysium ducem, nec non & ad
singularum prouinciarum iudices; quatenus ea quæ a ve-
stra mansuetudine sunt sancita, & seruentur, & effectui
contradantur.

Nestor episcopus ciuitatis Flagonitorum, his precibus subscripsi.
Athanasius episcopus Toicenæ ciuitatis, similiter.
Pulsaminon episcopus Niciotorum ciuitatis, similiter.
Theonas episcopus Vantenæ ciuitatis, similiter.
Pœmen episcopus Elefsmatis, similiter.
Athanasius episcopus Thoitorum, similiter.
Apollo episcopus Antithorum, similiter.
Harpocras episcopus Gauæorum, similiter.
Paulus episcopus Tancoos, similiter.
Isaias episcopus ciuitatis Naucratenæ, similiter.
Isaac episcopus Thineos, similiter.
Petrus episcopus Scinorum Mandrorum, similiter.
Maurion episcopus Cotenopolitanus, similiter.
Maximus episcopus Gazulenus, similiter.
Ammonius presbyter Alexandrinus & œconomus, similiter.
Timotheus presbyter & œconomus eiusdem ecclesiæ, similiter.
Aaron presbyter, & Macarius presbyter, similiter.
Theodorus diaconus, & Proterius diaconus, similiter.

XXIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM ÆGYPTIACÆ DIOECESIS,
AD ANATOLIVM ARCHIEPISCOPVM
Constantinopolitanum.

*Sanctissimo & Dei amantissimo archiepiscopo Constantinopoli-
tana & catholica ecclesiæ Anatolio, episcopi
Ægyptiacæ diœcesis.*

SICVT paterni pontificatus & successionis gubernacula
retines, sic & illorum integritate imitaris zelum; &
omnes quidem diuersis temporibus fauientes exaspera-
tos contra sacras regulas, & sanctam intemeratamque fi-
dem, & hæreticos operarios a sancta & venerabili ec-
clesia remouisti, liberamque eam omni discordia & hæ-
retico sensu monstrasti: quod etiam nunc credimus & a
tua sanctitate fieri, & ab aliis sanctissimis archiepiscopis
qui eiusdem honoris sortiti sunt sedem, magis autem ab

omnibus sanctissimis totius orbis archiepiscopis, contra Timotheum qui Alexandrinæ ecclesiæ pontificalem sedem sibi tyrannico abripuit modo, & contra eos qui tantæ vesaniæ cooperatores existunt, eo quod commune sit omnibus Christi pontificibus, bellum aduersus eos assumere. Iam itaque preces offerentes piissimo & Christianissimo nostro principi, licet non omnia quæ præsumpta sunt, valeremus edicere propter multitudinem iniquitatum ab eo factarum contra sacras venerabilesque regulas, & aduersus ipsam rempublicam: verumtamen ut virtutis nostræ veræ humilitatis fuit, hæc tamquam in tabula depingentes, eius pietati narrauimus, poscentes auxilium præberi sanctis ecclesiis in Ægypto constitutis, & correctionem vitiis quæ commissa sunt, adhiberi. Nihilominus autem & tuam sanctitatem adimus per hos libellos, & denuo suggerimus, quod narrantes ore proprio dudum effecimus, quæ quidem præsumpta sint aduersus sanctas regulas a memorato Timotheo, quæ vero etiam contra sanctam immaculatamque fidem commissa sunt, quemadmodum iura ab eo sint sacerdotii conculcata, & ad quantam derisionem Iudæis atque gentilibus, & aliis qui non recte circa orthodoxam ecclesiam catholicamque consistunt, Christianorum sacramenta perduxerit: & quemadmodum ipsam rempublicam in peiorem statum mutauerit, qui sanctissimas quidem ecclesias in Ægypto positas, earumque orthodoxos pastores, & cum disciplina Christi ouilia gubernantes, expulit ab ecclesiis cum sacerdotibus suis; venerabilia vero monasteria, & quæ olim fide orthodoxa claruerunt, iuuenum virginumque subuertit, ut pene omnes Ægyptiacæ ecclesiæ vna cum monasteriis propter prædictas causas & persecutiones a Timotheo factas, in calamitate sint posita. Obscure loquentes, ne credamur superflua quædam dicere veritati, sermoni nostro ponentes ordinem, conamur ut possimus, breuiter ea quæ aduersus nos, magis autem quæ aduersus veritatem sunt facta, depromere. Igitur post turbam quæ nuper facta est sanctis ecclesiis a quibusdam hæreticis, qui tunc clerici erant, & sanctissimæ Alexandrinorum ecclesiæ sedis pontificatum desiderabant, cum in sancta pace consisterent Ægyptiacæ & Alexandrinæ san-

Etissimæ ecclesiæ, & concordarent omnes sancto vniuersali Calchedonenſi Concilio, eo quod conſonet, nihilque mutatum habeat, neque augmentum, nec imminutionem obtineat a sancto Concilio, quod certo tempore in Nicæa ciuitate a trecentis decem & octo sanctissimis episcopis celebratum est, præsumpta sunt, religiosissime pater, contra Alexandrinam sanctissimam ecclesiam, quæ nec sermo, nec omne sæculum quolibet tempore nouit effecta, sed neque tyrannorum quilibet tale malo sui capitis aliquando tractauit. Quidam enim Timotheus Alexandrinæ ecclesiæ presbyter, malignitate insignis existens, & sub figmento semper continentem ostendens vitam, & opportunum propriæ voluntatis cognomen habens furoris, illo tempore desiderio detentus in sedis Alexandrinæ pontificatu, & hoc non adipiscens, præcipue dum sacerdotio fuisset deiectus sententia synodali Dioscorus, nihil mali reliquit, quod molitus non est contra sanctam ecclesiam, donec desiderium proprium adimpleret. Insidiatus ergo mortem, magis autem transitum ad cælos, pii & beatæ memoriæ imperatoris Marciani, & hunc quasi congruum sibi iudicauit, vt suam perficeret voluntatem, redimens quosdam monachos negligentes, qui in suburbanis habitare noscuntur, & semetipsos, sicut & ille, ex quo Calchedonenſe sanctum & vniuersale Concilium celebratum est, a communione generalis ecclesiæ suspendunt; turbisque gaudentibus semper adhuc superstite sanctæ memoriæ archiepiscopo nostro Proterio, & solennia atque decentia pontifice celebrante mysteria, & collectas sine aliqua seditione faciente nobiscum, & cum omni Alexandrino clero, & concurrente omni curia ad collectas quæ ab eo celebrabantur pro communifalute, pro piissimo atque Christianissimo principe nostro, & omni palatio, & eius exercitu; misit in ciuitatē, vt turbam atque tumultus facerent, tamquam nouitas quædam, aut permutatio reipublicæ & orthodoxæ fidei facta fuerit in transitu piæ memoriæ principis Marciani: tantamque commouit seditionem, totam urbem complens simplicium virorum & seditiosis consentientium, & sine iudicio talium voluntatibus consonantium, vt etiam nefarii clamores fierent, nullusque posset liberorum & mansuete uiuentium illo

die procedere. Deinde alia congregata est multitudo per-
mixta atque redempta, eiusdem Timothei molitione col-
lecta in maiorem Alexandrinæ ciuitatis ecclesiam, vna
cum prædictis monachis: & sumens duos episcopos con-
sentientes sibi, & propterea sub indignatione factos ec-
clesiæ a pontificali sede Alexandrinæ ecclesiæ, nullamque
communione habentes cum sancta catholicaque eccle-
sia, semetipsum inthronizauit, & quasi archiepiscopum
demonstrauit, dum vere catholicus archiepiscopus cum
omni clero in episcopio consisteret. Et repente quidem
accessit baptismata & ordinationes efficere diaconorum
atque presbyterorum, nec non & episcoporum: & alia
cœpit niti, quæcumque facere competunt vero pontifi-
ci. Et eos quidem quos ordinauit, distribuit in Alexandri-
nas sanctas Ægyptiacasque ecclesias; præcipiens omnes
religiosissimos presbyteros ecclesiarum, atque diaconos,
a præcessoribus transitum ad cælos habentibus ordina-
tos, id est, a Theophilo, & Cyrillo, & Proterio, ab eccle-
siis expelli, nullum vltius sacerdotii ministerium habi-
turos. Extendens autem suam vesaniam, & quasi incre-
mentum suæ superbiæ & concupiscentiæ operatus, con-
siderans quia non possit aliter studium suæ intentionis effi-
cere, nisi ab humanis rebus auferret, quod etiam fecit,
eum qui regulariter iure archiepiscopus & catholice pa-
stor fuit ecclesiæ, sanctæ memoriæ Proterium, suadens a-
liquos, sicut rerum euentus ostendit, homicidas veros
contra insurgere, qui eum orantem in baptisterio pere-
merunt, & per omnem (vt ita dicamus) urbem trahen-
tes, & velut in pompa eius reliquias deducentes vndique
vulneratas & membratim incisas, non respuerunt etiam
carnis eius & internorum viscera sancta gustare; ignique
tradentes reliquum eius corpus, ventis etiam cinerem
dispergebant, omnem bestiarum transcendentis ferocita-
tem: non senectutem, non canos, non pontificatum, me-
diatorem Dei & hominum, non tempus erubescens.
Commiserunt enim homicidium tempore sancto paschæ,
quo etiam dæmones saluari passione perterriti conqui-
escunt. Rursum etiam augmentum malorum efficiens per
eos qui cum eo dudum fuerunt, & quasi semetipsum in
malis exercens, condemnatos quidem in scripto clericos

& episcopos in communionem suscepit, & ministrare præcepit sanctis & venerabilibus sacrificiis: sanctum vero & vniuersale Concilium Calchedone celebratum, quod nec augmentum, nec imminutionem, sicut prædiximus, habet a sancta Nicæna Synodo, anathemati subdidit cum omnibus ei communicantibus: nullumque religiosorum episcoporum ex Ægypto, aut Alexandrinorū clericorum ei communicantium suscepit, nisi qui illi abrenunciare præsumunt; quod hætenus nemo fidelium fecit. Insuper omnes totius orbis episcopos, eorumque venerabiles clericos anathematizans: parua siquidem hæc esse iudicans, & ad fatietatem hæreticæ suæ vesaniæ non posse sufficere, etiam in venerabili diptycho (in quo piæ memoriæ transitum ad cælos habentium episcoporum vocabula continentur, quæ tempore sanctorum mysteriorum secundum sanctas regulas releguntur) posuit suum nomen & Dioscori, qui sub damnatione anathematis a Deo & vniuersali Concilio esse decretus est; & deleuit exinde sanctæ memoriæ & secundum Deum viuentis Proterii nomen regulariter archiepiscopi constituti. Et ne polluamus ultra sermonem, dum singulas eius volumus præsumptiones edicere, vsque ad ea quæ dicta sunt, linguam præcurrentem refrenantes, aliquo modo reticimus. Nolumus enim recordari, quemadmodum conatus est in sanctissimas Ægyptiacæ diocesis ecclesias, in quibus Deiamantissimi & orthodoxi episcopi constituti sunt, hæreticos episcopos destinare, & in venerabilibus monasteriis clericos; & quemadmodum concutiat virginum monasteria, conturbans eas, & terrorem eis suæ tyrannidis imponens; vel ad quantam vesaniam insiliuit, ita vt etiam pontificales sedes, in quibus resedit sanctæ memoriæ Proterius, postquam fregit eas, igni contraderet, aqua marina venerabilia sanctaque altaria in sanctis ecclesiis, vbi ædificata sunt atque dicata, diluerit; ne audientes in incredulitatem forte ducantur, aut certe rectæ fidei inimici latentur: a quo & alia multa valde præsumpta sunt, quæ narrari sermone non possunt. Quia vero terribilia sunt, & omnem vesaniã valde transcendunt, quæ in talibus sanctissimis temporibus sunt ab eo commissa aduersus sanctam intemeratamque fidem, & contra sanctas & venerabiles

ANNO
 CHRISTI
 431.

rabiles regulas, communemque disciplinam, magis autem
 contra sanctarum ecclesiarum statum, & aduersus ipsam
 rempublicam, eiusque leges; hæc ferre minime prævalentes,
 neque permittenda censentes, multam itineris fatigatio-
 nem, marinaque pericula, & incertam vitam ipsius, nostrarumque
 ecclesiarum curas secundo loco ponentes, ad
 hanc regionem venimus ciuitatem, confacerdotes in occulto
 velut in persecutione tyrannica dimittentes, & preces piis-
 simo & Christianissimo principi, & tuæ sanctitati funden-
 tes, atque poscentes, quatenus misericordiam præbeatis
 statui communi, & salutis orthodoxæ plebis, ecclesiarum
 pariter vnitati; nec non & sanctorum & Dei amantissimo-
 rum patrum nostrorum laboribus feratis auxilium, qui
 diuersis temporibus pericula sunt perpessi, multaque con-
 tra inimicos habuere certamina, quatenus sancta & inte-
 merata fides immobilis & intentabilis possit ab omni hæ-
 retica sapientia custodiri; nostrosque gemitus synodicis
 literis sanctissimo ecclesiæ Romanæ pontifici Leoni, nec
 non & Antiocheno, & Hierosolymitano, atque Thessa-
 lonicensi, & Ephesino, Dei amantissimis episcopis, vel
 aliis, quibus fuerit visum, ecclesiis indicetis, (quoniam
 hoc delictum læsio est communis) vt omnes totius orbis
 episcopi cognoscentes ea quæ præsumpta sunt a Timo-
 theo, & quia nouitates exercuit contra sanctas regulas
 & religionem orthodoxam, literis synodicis piissimo &
 Christianissimo principi nostro, vestraque sanctitati se-
 cundum venerabiles patrum regulas rescribentes, dignam
 formam, quæ in hoc placuerit, præbere non differant.
 Si vero prospexeritis oportere fieri vniuersale Concilium
 pro salute fidelium populorum, & statu sanctarum ec-
 clesiarum, vt terminus debeat regulariter in his quæ a
 Timotheo sunt nefande commissa, proferri, ne malignis
 aliis viris occasio perpetrandi similia præbeatur, & hoc
 fieri deprecamur, sanctissime & Dei amantissime ponti-
 fex. Paulo minus autem nos transferat etiam hoc ad ob-
 iurgationem eorum quæ a Timotheo sunt præsumpta
 contra sanctæ memoriæ Proterium, declarare: quod fa-
 cimus, vt nullam ille possit habere in suis delictis excusa-
 tionis occasionem, & omnes audientes agnoscant, quia
 nihil contra eum pro inimicitiarum causa suggessimus. Nam

cum post mortem sanctæ memoriæ archiepiscopi nostri Proterii tantam rabiem contra eum & vesaniam demonstrauerit, vt etiam pontificalem sedem, in qua ille sedit, igne cremaret, & de venerabili diptycho eius nomen auferret, & qui ab eo fuerant ordinati, ecclesiasticum & sacerdotale ministerium celebrare prohiberet, eiusque generis proximos valde persequeretur; substantiam quoque eius, quam a parentibus habuerat, deuastaret: quomodo manifestus non est, quia eadem contra eum ipse commisit, rebus ipsis voluntatem Timothei valde pandentibus, & quemadmodum esse vesanus apparuit contra memoriam illius qui beate defunctus est? Supplicamus igitur, vt nulla subreptio apud * angelum vestræ sanctitatis obtineat per eos qui pro eo sermonem videntur efficere, sed res ipsas inspicite, quia non solum aduersus viuum infestus extitit, sed etiam contra defunctum: & sanctis regulis placitam contra eum formam dare dignemini.

XXIV.

EPISTOLA QVORVMDAM EPISCOPORVM
ÆGYPTIACÆ DIOECESIS PRO TIMOTHEO
nefando archiepiscopo Alexandrinæ ecclesiæ,
ad Leonem imperatorem Augustum.

Piissimo & Christianissimo imperatori orthodoxo Leoni, victori, triumphatori, semper Augusto, episcopi & clerici Ægyptiacæ diœcesis ab archiepiscopo Timotheo Aeluro destinati.

1. Petr. 3.

SCRIPTVM est, omni poscenti rationem esse reddendam de spe quæ in nobis est, atque multo magis piissimo & Christianissimo principi. Nos itaque sanctissimi & Dei amantissimi patris nostri & archiepiscopi Timothei literas tranquillitati vestræ detulimus, gratiarum actione plenissimas, & quod Alexandrinorum magna ciuitas, auspice Deo, sub vestræ pietatis imperio pacem habeat, & cum quiete multa tam ipsa ciuitas, quam sanctissimæ ecclesiæ & venerabilia monasteria gubernentur. Quia vero necessarie visum est, etiam spem nostram & fidem breuiter vestræ mansuetudini declarare; suggerimus, nos trecentorum decem & octo sanctorum patrum qui in Nicæna ciuitate collecti sunt, & per sanctum Spiritum

ANNO
CHRISTI
431.

sunt locuti, symbolum atque fidem tenere & custodire, & neque augmentum aliquod; nec imminutionem recipere. Ea namque quæ a sancto Spiritu dicta atque conscripta sunt, fas non est aliquo modo retractari, nec augmentum aliquod, nec imminutionem eis inferre, sicut scriptum est: *Noli transponere terminos æternos, quos posuerunt patres tui*: quando neque interpretatione eget prædictorum sanctorum patrum fidei symbolum, cum per se interpretatum sit, & clare prædicet mysteria pietatis. Hanc ergo fidem firme & inconcussa atque immobiliter detinemus. Hæc ad satisfactionem perfectam mansuetudini tuæ suggerimus, & ita credimus tam nos, quam Dei amantissimus archiepiscopus noster Timotheus. Hoc autem manifestum tuæ facimus pietati de prædicto archiepiscopo nostro Timotheo, quia confidens de tua pietate, eidem symbolo trecentorum decem & octo sanctorum patrum, in quo baptizati estis, bonamque confessionem confelli, credere, & in eo persistere, & spem salutis habere. Et communicavit tuæ pietati, & confitetur se orthodoxum, ita sapientem atque credentem, ut etiam collectas & sine sanguine sacrificia celebret pro vestra potentia. Quia vero satisfecimus præcepto vestræ tranquillitatis, suppliciter exoramus, ut annuatis precibus nostris, & Dei amantissimo & sanctissimo archiepiscopo nostro rescribatis, & nos ad eius sanctitatem protinus dirigatis. Speramus enim, quoniam Deus qui tuæ serenitati pium hoc donavit imperium, pacemque in Alexandrina ciuitate dispensare dignatus est, vestrum corroborabit amplius principatum, maioremque pacem donabit cuncto terrarum orbi & sanctis ecclesiis. Quia vero vestra pietas imperauit, quemadmodum de Synodis sapiamus, nostram sententiam facimus manifestam, quoniam communicat ecclesia Synodis in Epheso celebratis. Synodum vero centum quinquaginta nescimus: nouimus autem, quia beati patres nostri & archiepiscopi post Concilium*, atque in Constantinopolitana ecclesia congregati sunt. Synodum enim Calchedonensem ecclesia maximæ ciuitatis Alexandrinæ non suscipit. *****

Concil. Tom. 9.

Nn ij

EPISTOLA LEONIS PAPÆ

AD LEONEM IMPERATOREM.

Leo episcopus Leoni Augusto.

LITERAS clementiæ tuæ, plenas virtute fidei & lumine veritatis, veneranter accepi: quibus cuperem etiam in eo quod præsentiam meam pietas vestra necessariam existimat, obedire, ut maiorem fructum conspectu vestri splendoris assequer: sed magis id vobis arbitror placiturum, quod eligendum ratio demonstravit. Nam cum sancto & spiritali studio in vniuerso mundo pacem ecclesiæ muniatis, nihilque sit conuenientius fidei defendendæ, quam his quæ per omnia instruente Spiritu sancto irreprehensibiliter definita sunt, inhærere; ipsi videbimur bene statuta conuellere, & auctoritates quas ecclesia vniuersalis amplexa est, ad arbitrium hæreticæ petitionis infringere; atque ita nullum colligendis ecclesiis modum ponere, sed data licentia rebellandi, dilatare magis quam sopire certamina. Vnde, quia post illas Ephesinæ Synodi impietates, quibus Dioscori scelere fides catholica refutata, & peruersitas Eutychniana suscepta est, nihil ad * conseruationem fidei Christianæ vtilius potuit ordinari, quam ut prædicti facinus sancta Synodus Calchedonenfis aboleret, & tanta illic haberetur celestis cura doctrinæ, ut nihil in cuiusquam opinione resideret, quod a prædicationibus vel prophetis vel apostolicis dissonaret: ea scilicet moderatione seruata, ut rebellibus tantum ac pertinacibus ab ecclesiæ vnitatem reiectis, nulli correcto venia negaretur. Quid probabilius, quid religiosius poterit pietas vestra decernere, quam ut quæ non tam humanis, quam diuinis sunt statuta decretis, nullus ultra sinatur impetere, ne vere digni sint tantum Dei munus amittere, qui de veritate ipsius ausi fuerint dubitare? Cum ergo vniuersalis ecclesia per illius principalis petreæ ædificationem facta sit petra, & primus apostolorum beatissimus Petrus voce Domini dicentis audierit: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam: quis est, nisi aut antichristus, aut diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem * firmitatem? qui*

Math. 16.

ANNO
 CHRISTI
 451.

in malitia sua inconuertibilis perseuerans, per vasa iræ, suæ apta fallaciæ, falso diligentia nomine, dum veritatem se mentitur inquirere, mendacia desiderat seminare. Atque contemnenda & vitanda merito sibi incontines furor & impietas cæca præscripsit, vt dum diabolico instinctu in sanctam Alexandrinam sæuit ecclesiam, quales essent qui Calchedonensem Synodum retractari cupiunt, disceretur: in qua nullo modo accidere potuit, vt a nobis contra sanctam Nicenam Synodum sentiretur. quod hæretici mentiuntur, qui se fidem Nicæni Concilii tenere confingunt, in quo sancti & venerabiles patres nostri contra Arium congregati, non carnem Domini, sed deitatem Filii homouision Patri esse firmauerunt. In Calchedonensi autem Concilio aduersum Eutychnam impietatem definitum est, de substantia Virginis matris Dominum Iesum Christum sumpsisse nostri corporis veritatem. Apud Christianissimum igitur principem, & inter Christi prædicatores digno honore numerandum, vt or catholica fidei libertate, & ad consortium te apostolorum ac prophetarum securus exhortor, vt constanter despicias ac repellas eos qui se Christiano nomine priuauere: nec patiaris impios parricidas sacrilega simulatione de fide agere, quos constat * fidem velle vacuare. Cum enim clementiam tuam Dominus tanta sacramenti sui illuminatione ditauerit, debes incunctanter aduertere, regiam potestatem tibi non solum ad mundi regimen, sed maxime ad ecclesiæ præsidium esse collatam; vt ausus nefarios comprimendo, & quæ bene sunt statuta defendas, & veram pacem his quæ sunt turbata restituas; depellendo scilicet peruafores iuris alieni, & antiquæ fidei sedem Alexandrinæ ecclesiæ reformando: vt correctionibus tuis Dei iracundia mitigata, regis ciuitati non retribuatur quæ ante admissa sunt, sed remittat. Constitue ante oculos cordis tui, venerabilis imperator, omnes qui per totum orbem sunt Domini sacerdotes, pro ea tibi fide, in qua totius mundi est redemptio, supplicare: in qua te specialius ambiunt, qui apostolicæ fidei sectatores, Alexandrinæ ecclesiæ præfederunt, agentes apud pietatem tuam, ne hæreticos homines, & merito pro sua peruersitate damnatos, vt i sua persuasione patiamini, cum siue impietatem

* a fide
 deuiare

erroris aspicias, siue opus perpetrati furoris attendas, non solum ad sacerdotii honorem admitti nequeant, sed ab ipso Christiano nomine mereantur abscindi. Nam (quod exorata pietatis vestrae venia dixerim) quodam contagio splendorem vestrae serenitatis offuscant, cum sacrilegi parricidae id audeant petere, quod nec innocentes liceat obtinere. Oblatae sunt gloriosissimae pietati vestrae preces, quarum exempla vestris literis subdidistis: sed in his, quae catholicorum sunt deplorantium, subscriptio continetur: & quia causa probabilis est, fiducialiter nomina singulorum, vel dignitas sui honoris aperitur. In illis autem, quas orthodoxo principi haeretica porrigere non formidauit obreptio, sub incerto confusae vniuersitatis vocabulo, ideo certum nomen retrahitur, ne non solum paucitas personarum, sed etiam meritum detegatur. Latere enim sibi utile existimat eorum quantitas, quorum est & qualitas iudicata: nec incongrue, cuius loci homines sint, profiteri metuunt, qui meruere damnari. In vna ergo catholicorum supplicatio continetur, in alia haeticorum commenta panduntur. Hic sacerdotum Domini & totius Christiani populi ac monasteriorum defletur euersio: ibi immanium scelerum continuatio demonstratur, vt quod non licuit audiri, liceat dilatari. Nonne perspicuum est, quibus pietas vestra succurrere, & quibus debeat obuiare, ne Alexandrina ecclesia, quae semper fuit domus orationis, spelunca nunc sit latronum? Manifestum quippe est, per crudelissimam immanissimamque vesaniam omne illic caelestium sacramentorum lumen extinctum. Intercepta est sacrificii oblatio, defecit chrisimatis sanctificatio, & parricidalibus manibus impiorum omnia se subtraxere mysteria. Nec vlllo modo ambigi potest, quid de his decernendum sit, qui post nefanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdotis effusum, & concremati corporis cinerem in contumeliam aeris calique dispersum, audent sibi ius peruasae dignitatis expetere, & apostolicae doctrinae inuiolabilem fidem ad Concilia prouocare. Magnum ergo vobis est, vt diademati vestro de manu Domini etiam fidei addatur corona, & de hostibus ecclesiae triumphetis. Quia si laudabile vobis est, aduersarum gentium arma contere, quanta erit gloria, ab insanissimo

Math. 21.

ANNO
 CHRISTI
 451.

*pestilen-
 ter obscu-
 rat,

tyranno Alexandrinam ecclesiam (in cuius contritione omnium Christianorum est iniuria) liberare? Vt autem pietati tuæ literæ meæ colloquium quasi præsentis exhibeant , quidquid de communi fide fueram suggesturus , scriptis prosequentibus insinuandum esse perspexi: ac ne huius epistolæ pagina in nimiam longitudinem tenderetur , aliis literis quæ assertioni catholicæ fidei congruunt , comprehendi: vt licet ea quæ a sede apostolica sunt prædicata , sufficerent , insidias tamen hæreticorum etiam hæc quæ sunt adiecta , referant. Sacerdotalem namque & apostolicum tuæ pietatis animum etiam hoc malum ad iustitiam ultionis debet accendere , quod Constantinopolitanæ ecclesiæ puritatem * pestilentem obscurant , in qua inveniuntur quidam clerici , hæreticorum sensui consonantes , & intra ipsa catholicorum viscera assertionibus suis hæreticos adiuuantes. In quibus deturbandis si frater meus Anatolius , cum nimis benigne parcat , segnior inuenitur; dignamini pro fide vestra etiam istam ecclesiæ præstare medicinam , vt tales non solum ab ordine clericatus , sed etiam ab vrbis habitatione pellantur , ne ulterius sanctus Dei populus peruerforum hominum contagio polluat. Cultores autem pietatis tuæ , Iulianum episcopum & Aetium presbyterum mea petitione commendo , vt suggestiones eorum pro catholicæ defensione fidei placide digneris audire : quia vere sunt eiusmodi , vt fidei vestræ possint per omnia vtilis inueniri. Data Kalendis Decembris, Constantino & Rufo viris clarissimis consulibus.

XXVI.

EPISTOLA

ANATOLII EPISCOPI

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori Augusto, victori ac triumphatori, Leoni, Anatolius Constantinopolitanus episcopus.

ORATIONI siquidem nostræ opus est, Christianissime & fidelissime imperator, vt non circa meditationem a diabolo peruenientium rerum contra communem ec-

clesiarum pacem occupemur. Quia vero, sicut apparet, aduersarius non sinit presentem sine fluctuatione nauigare nos vitam, necesse est supernæ gratiæ gubernaculo vſos oportere nos omnes qui Deo auctore sumus in sacerdotio constituti, illius certaminibus obuiare. Vnde etiam nunc in his quæ sunt præsumpta in Alexandrinorum ecclesia, non quieui, sed sequens vestræ Christianæ tranquillitatis intentionem, volentem & sanctorum patrum regulas non sperni, & ciuilia iura seruari, quod me facere congruebat, scilicet sedem gubernantem huius regiæ ciuitatis, egi: & hæc manifesta vestræ pietati fient per ea quæ scripsi tam Romano sanctissimo & venerando Leoni pontifici, quam omnibus vniuscuiusque diocesis venerabilibus metropolitanis episcopis, apud quos ingemui petulantiam contra sanctorum patrum regulas perpetrata, & facta scelestæ Timothei, sicut accusationes aduersus eum vestræ pietati & nobis scriptæ testantur, qui conculcauit ecclesiasticas sanctiones, legesque ciuiles, quique secundum quod scriptum est, malam potius partem libenter elegit, & quæ illis quæ in rebus decentibus deficiunt, commodatur. Ait enim: *Impius dum ceciderit in profundum malorum, spernit.* Significauit nihilo minus eis & de sancto beatoque nostro Concilio Calchedonensi, quæ digna sunt. Ergo quoniam aliis hæc conuenienter exposui, pronior nunc extiti, vt cum fiducia clarius de rebus presentibus meam possim publicare sententiam. Notum igitur facio vestræ tranquillitati, quod piissimis vestris syllabis a nobis fieri præcepistis, quia constituo Timotheum quidem, quantum ad integritatem sanctorum Canonum, aduersum quos semper ea quæ gessit & gerit, hæctenus irritauit, in ordinatione sacerdotii nullatenus esse dignum. Quomodo enim sacerdos erit, qui ita a proprio pontifice, & ab omnibus totius orbis sacerdotibus sponte semetipsum abruptit, & hæreticum per omnia demonstrauit, dudum se a sancto & famosissimo Calchedonensi Concilio separando, & reuerendissimos episcopos Ægyptiacæ diocesis, & clericos, nec non & orthodoxorum multitudinem, & monachorum catholicæ fidei & ipsi vniuersali Concilio communicantium, veluti hæreticos ab ecclesiis propriis expellendo; insuper & aliarum
multa-

Proverb. 18.

ANNO
CHRISTI
475

multarum malarumque rerum auctor existens, sicut accusationes aduersus eum oblatae proclamant? De Calchedonensi vero sancto & vniuersali Concilio hoc aperte pronuntio, quia tentare omnino retractare aliquid eorum quae ab eo definita sunt, hominum est insidiantium solummodo catholicae ecclesiarum Christi concordiae, congaudentium turbis atque tumultui; quando apostolica quidem & paterna dogmata olim nobis tradita, in eo roborata sunt & affirmata: nullum autem dogma rectitudini ecclesiasticae contrarium illic peregrine aut nouiter est probatum. Illa siquidem Deo amabilis ac venerabilis Synodus, ex imperiali tunc sanctione celebrata ad peremptionem scandalorum quae tunc contra fidem intemeratam videbantur exorta, non aliam innouauit fidem, non peremit antiquitus existentem, non adiecit aliquid olim confessioni contradictae, non imminuit eam quae semper custoditur & saluat: sed trecentorum decem & octo sanctorum patrum symbolum incontaminabile & inuiolabile a domesticis fidei custodiri, & eis qui imbuuntur ab impietate cum terrore tradi praecipit. Nec non & Synodos sanctas & orthodoxas, post illam maximam, ei consonas existentes, & pro illius confirmatione diuersis temporibus celebratas, recte probauit, & solummodo, sicut diximus, semen zizaniorum tunc ortum exterminauit, ne vlla ex hoc malitiae radix per eos qui inerudite contendunt, denuo pullularet, & puram intemeratamque nostram fidem in aliquo noceret, quatenus ab hoc aliqui simplicium foedarentur. Nunc igitur famosissime & fidelissime noster princeps, insertae tibi iustitiae congruit sancire, ne quorundam mala voluntas, seu haeretica prauitas, cuncto orbi terrarum & omnibus Christi sacerdotibus vnitis secundum Deum & pacem habentibus, vexationis communis & contritionis fiat occasio, & sacris Canonibus suum robur contra Timotheum spernentem eos, per nos demonstrantibus decernere, vti quae necessaria sunt, vt per vestrae pietatis imperium, sicut in illis quoque contra talium rerum praesumpta prouenire sancitum est, haec secundum legum seueritatem effectui contradantur, ad vindictam contemptarum ecclesiae sanctionum, & innoxii sanguinis, hoc est, sanctae memoriae Pro-

terii orthodoxi Alexandrinæ ciuitatis episcopi, sicut visum fuerit pietatis vestræ tranquillitati, Christianissime ac fidelissime imperator Auguste, immaculata & intemerabili dextera.

XXVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM EVROPÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Prorecto, pio & Christianissimo domino totius orbis terrarum, & imperatori perpetuo Augusto Leoni, Ioannes reuerendissimus Heracleæ, Theophronius episcopus Aphrodisiadis, Theotecnus episcopus Cyclensis, & Babulas episcopus nouæ Theodosopolis Europæ vestræ.

P IETATIS vestræ & Christianitatis imperium clarius purpura atque diademate pro fidei causa lucet. Vere namque piissime & Christianissime imperator, leo quidem contra hostes existis, circa mites autem & subditos, mansuetissimi Dauid imitator agnosceris, quippe diuinitus adeptus imperium. Eodem namque modo etiam eos qui inordinati videntur, & contra sanctas regulas semetipsum armauerunt, & seditiones impias & scelestas arripiunt, imperiali auctoritate comprimitis, & de mundi quiete cogitantes, incommotas & sine fluctibus sanctas vique conseruatis ecclesias. Præstet igitur omnium Dominus Christus vestrum imperium indeclinabiliter confessionem fidei conseruantem, longæuis annorum curculis sanctorum intercessionibus permanere. Sacras igitur & Christianissimas literas a vestra tranquillitate directas cum multo studio relegentes, in quibus præcepistis nobis clarius explanare, quid de sancto magnoque & vniuersali Calchedonenſi Concilio sentiamus, & de Timotheo, quem Alexandrinorum populus sibimet ordinauit episcopum; per hanc humilem nostram relationem vestræ pietati significamus, quomodo cunctis sanctissimis orthodoxisque Conciliis & concordamus & consentimus. Primum quidem dogmata & expositionem trecentorum decem & octo sanctorum sequimur patrum, eorumque fidem indeclinabiliter custodimus, in quam etiam baptizati sumus & baptizamus. Post quos, centum

ANNO
 CHRISTI
 451.

quinquaginta sanctorum patrum qui in regiam Constantinopolim congregati sunt, constituta seruamus. Nec non etiam Ephesinum Concilium, quod sub beatae memoriae Caestino successore sancti & venerandi & custodis clauium regni caelorum Petri, & sub sanctae memoriae Cyrillo Alexandrino pontifice congregatum est propter haeresim nefandam profanamque Nestorii: praecipue tamen per Dei gratiam Calchedone collectum magnum sanctumque & vniuersale Concilium, eo quod praedicta Concilia firmauerit, nihilque quod illis bene videatur placuisse, commouerit, nec augmentum quoddam vel detractionem fecerit, aut quidquam ex his quae tunc fuerant definita, commouerit, aut aliquid incongruenter interpretatum sit. Quod Concilium velut ancoram cautam firmamque seruamus, quando contra omnem haereticam tyrannidem scutum inexpugnabile & arma extitit, quae nequeant superari. Huius igitur formas siue definitiones nullus recta sapientium mutilare praesumat: & neque vnum iota aut vnum apicem possumus aut commouere, aut violare horum quae ab eo recte sunt & inculpabiliter definita. Sequimur autem & famosissimorum sanctorum patrum doctrinas rectas, misericordia regis omnium Christi euangelicum adepti sacerdotium, recte sapimus semper, & sicut sapit apostolica Romanorum sedis ecclesia, & sicut sapuerunt beatae famosaeque memoriae patres & episcopi regiae Constantinopolis, & sicut omnes totius orbis episcopi, recte verbum praedicantes veritatis sapimus, sic regentes populos praedicamus, rectam eis proponentes intemeratamque doctrinam. De Timotheo vero, sicut continent preces subdita sacratissimis vestris & Deo amantissimis literis, quia eius immisione sanctae memoriae Proterius orthodoxus sanctusque pater & Alexandrinorum episcopus, in sacratissimi baptisterii loco peremptus est, membratimque concisus, & locis omnibus circumtractus, & post haec igni contraditus, aliaque passus, quae propter sceleris exaggerationem terretur lingua proferre: sanctissimum quidem Proterium in ordine & choro sanctorum martyrum ponimus, & eius intercessionibus misericordem & propitium Deum nobis fieri postulamus: Timotheum vero, qui talia perpetravit in beata me-

Concil. Tom. 9.

O o ij

moriæ Proterio qui fuit episcopus, cuiusque consilio at-
 que tractatu factum est scelus huiusmodi, quod etiam hu-
 manos auditus propter excellentiam crudelitatis obrurat,
 tamquam tyrannum & sanguinarium, & propter immen-
 sam sui crudelitatem antiquos tyrannos qui semetipfos
 aduersus triumphatores martyres armauerunt, transcen-
 dentem, quique episcopatum arripuit, alienum a sacerdo-
 tio & episcopatus dignitate, & extraneum esse decernimus.
 Sanctissimos autem & confacerdotes nostros, qui ab eo
 contra ecclesiasticas sanctiones excommunicati sunt at-
 que damnati, & confacerdotes nostros eos, & communi-
 stros, & coepiscopos, & communicatores habemus, & op-
 tamus sanctis eorum orationibus Dei clementiam prome-
 reri. Similiter autem siue archimandrita, siue presbyter,
 siue diaconus, siue quis alius in clero constitutus, excom-
 municatus ab eo est propter bonæ memoriæ Proterium
 Alexandrinæ ciuitatis episcopum, huic communicamus,
 & esse eum in clericatus dignitate decernimus. Nam lu-
 pus qui pastori non pepercit, nec ouibus parcat. Eos au-
 tem qui in damnatorum locis ab eo sunt constituti, siue
 episcopi sint, siue archimandritæ, siue presbyteri, siue
 diacones, siue quilibet in clero humiliori consistens; hos
 indignos graduum, in quibus sunt præter ecclesiasticam
 consequentiam ordinati, cum obumbratam velut thea-
 tralem dignitatem videantur sortiti esse, decreuimus. Ve-
 stræ siquidem tranquillitatis est, Alexandrini populi cu-
 ram habere, & a sancta Dei aula lupum expellere, & in-
 uulneratum inconsumptumque gregem saluatoris Chri-
 sti seruare, & concordiam multamque pacem Alexandri-
 norum ciuitati concedere, ad gloriam Christi, & exalta-
 tionem piissimi vestræ Christianitatis imperii.

Ioannes episcopus. Incolumem vestram pietatem Deus omnium no-
 bis donet longæuis temporibus sanctorum orationibus.
 Theotecnus episcopus Cyclensis, similiter.
 Theophronius episcopus Aphrodisiæ, similiter.
 Babulas episcopus nouæ Theodosiopolis, similiter.

EPISTOLA LVCIANI EPISCOPI
 BYZENSIS, AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo & Christianissimo domino imperatori, perpetuo Augusto
 Leoni, Lucianus humilis Byzæ metropolitanus
 episcopus.*

DATIS mihi piis atque venerabilibus literis vestrae Christianitatis imperii, & relegente me sacros apices vestros, ac inueniente in eis feruentissimum circa orthodoxam fidem zelum, & excellentem pietatis intentionem, & quia valde pro sanctarum ecclesiarum pace curatis, nec non & vestras ciuitates sub quiete manere, & omnes subiectos in tranquillitate consistere festinatis, & sacerdotes Christi pro fidei robore ad concordiam inuitatis, & ea quæ discerpta sunt insidiis inimici, voluntate Dei coniungere decertatis: & mea humilitas suam indicat voluntatem, in quantum intelligere potest, principaliter quidem de Timotheo, quem etiam lectioni subiectæ preces edocuerunt sacerdotii appellatione & operatione nimis indignum, qui secundum sanctorum patrum regulas expellendus, nisi forte propter magnitudinem clementiæ sanctis summorum thronorum archiepiscopis quidquam de eo aliud videatur: eo quod & piissimæ vestrae diuinitus factæ clementesque literæ manifestant, valde vos de vrbe Alexandrina cogitare. De sancto vero & vniuersali Calchedonensi Concilio, quod concordat & trecentis decem & octo sanctis patribus qui in Nicæa conuenerunt, & centum quinquaginta qui post hæc in vrbe regia congregati sunt, & eis qui in Epheso sub Cælestino Romanæ vrbis, & Cyrillo Alexandrinorum, sanctis episcopis conuenerunt, etiam animo quidquam sumere, quod sit ei contrarium, impii atque hæretici sensus esse iudicaui.

EPISTOLA
VALENTINI EPISCOPI
PHILIPPOPOLIS
AD LEONEM IMPERATOREM.

*Per omnia piissimo & Christianissimo imperatori, triumphatori
& Augusto Leoni, humilis Valentinus in Domino
aeternam salutem.*

CVM & ante imperium virtutibus regnauerit Christianissima vestra tranquillitas, & in imperio supra purpuras & diadema fidei rectitudine decoratur & coronatur. Nam compensationem iustitiæ potius quam donum a Christo regalia sceptris percipientes, compensationem rursus Deo redditis, vestrum imperium conferuanti, dum incessabiliter cogitatis, quatenus securam ab omni hæretica tempestate ecclesiam eius & sine fluctuatione seruetis. Quemadmodum gentium bella amantium superbas cogitationes ad terram deponere festinastis, ita & prauos sensus hæreticorum aduersus Christum latrantium, velut puluerem exufflantes, ad nihilum vsque perducetis, & secundum vocabulum vestrum, inimicis quidem Dei & vestri imperii, tamquam leo sæuus, occurritis: circa eos autem qui pie Deum colunt, & imperii vestri sceptris obediunt, ouium pastoris imitatores & oves simpliciores existitis. Igitur pro ecclesiastica pace & salute filiorum ecclesie multam prouidentiam pietas vestra gerens, sacratissimis suis syllabis adorandisque sanciuit, vt mea paruitas sanctissimos prouinciæ episcopos in vnum colligens, quæ humilitati nostræ placerent, & regulis conuenirent, & fidei rectæ congruerent, indicaremus vestræ Christianitatis imperio: maxime autem de crudelibus malignisque rebus, & omnis tragediæ narratione maioribus, quæ nuper Alexandriae prouenerunt, simul & de Calchedonenſi sancto magnoque & vniuersali gratia Christi celebrato Concilio: cuius termini non ex nobis, sed gratia sancti Spiritus sunt confixi, nihil metuentes, neque pro gratia vel inimicitii decernentes, sed Dei solummodo iudicium iniudicabile formidantes, ad notitiam vestræ Christianissimæ

tranquillitatis referre deberemus. Quapropter & in vnum nosque simul & nostri clerici congregati, habentes timorem Dei præ oculis, sub ea quæ a vestra sunt pietate sancita, suggerimus vestræ tranquillitati, quoniam & vnitatem colimus, & iniquorum communionem abominamur, & sanctorum patrum Concilia complectimur, & ea quæ ab eis sunt definita atque decreta, custodire intransgressibiliter exoramus. Timotheum vero qui totius malitiæ culmen excedit, & inhumanitatis crudelitatem transcendit, homicidam, patrisque necatorem, qui episcopo superstite ecclesiam eius adulteravit, & sponsum eius occidit, & tyrannico modo & impudenter semetipsum in sedem eius imposuit, sicut preces oblata tranquillitati vestræ declararunt, non oportere neque inter viuos examinari, palam est: nunquam dignitate pontificatus indui, & in sancto altari stare, & diuinitati ministrare credendus est. Quid etiam dicamus de populo indiscreto, qui ab eo ad impietatem armatus est, & amplius quam eorum fluuius inundauit iniquitatibus, malitiæ turre ultra Pharum, qui apud eos excellenter accenditur, & vsque ad cælos flammæ impietatis extendit? Victoriæ dicam iudicans hanc esse, ad comparationem aliarum rerum, quæ ab eo sine timore commissæ sunt, qui etiam vnam naturam negantes, cuncta ferocitate vestiti sunt. De sancto vero & vniuersali Calchedonensi Concilio, cuius princeps non homo, sed Christus, qui est super omnia Deus & rex æternus, deinde pastores totius orbis extitere doctores, præsentibus eis & sacratissimo vestro senatu, & culmine eminentium potestatum, & diuæ memoriæ ter beato principe Marciano, omnibus obsignantibus hanc esse pietatis viam, patrumque fidem impollutam & immutabilem, sanctorumque apostolorum doctrinam in nullo mutatam, neque discordantem expositæ fidei a sanctis patribus in Nicæno Concilio congregatis: cum vtique ea doceat simul & alliget, & aperte ab omni hæretica nos secta discernat. In hac ergo perduramus; hanc tenemus, & ea quæ in ea sunt explanata, intransgressibiliter obseruamus, omnemque hæreticam prauitatem abominamur; Deo semper hymnos pacificos exoluentes, qui nobis custodem rectæ fidei vestram potentiam condonauit.

Valentinus episcopus Philippopolitanae metropolis sanctissimae ecclesiae, manu mea subscribens, his quae sunt supra scripta, consentio.

Epiſctetus episcopus Diocletianopolis, similiter.
Et reliqui similiter.

XXX.

EPISTOLA SEBASTIANI EPISCOPI

AD LEONEM IMPERATOREM.

Post Deum domino totius orbis piissimo & Christianissimo nostro principi Leoni, in Domino salutem, humilis & ultimus Sebastianus episcopus.

TVVM quidem, piissime imperator, laudabilem & gloriosissimum inter homines principatum omnium Dominus Christus quotidianis diebus bonis incrementis maximum splendidissimumque demonstrat, & de cetero demonstrabit, hoc semper efficiens propter fidem rectam quae ab infantia est vobis inserta, & propter reuerentiam quam diuinitati salubriter exhibetis. Quod autem supplicamus, sacratissime imperator, illud est, ne patiamini illius venerabilis & inter sanctos habitatis maximi viri Marciani tanti talisque principis post mortem opinionem nunc a culicibus lacerari, neque tuum ita praecipuum, & ultra gloriam constitutum imperium contemptibile illudere volentibus ostendatis: sed veritatis experimentum sumant stulti, scientes quia terribile est incidere in manus Dei viui.

Hebr. 10.

Hoc autem in ordine primo piissime nosse supplicamus, quia sicut Soli ad demonstrandum quia Sol est, nihil minus est; ita illi magno sanctoque & vniuersali Calchedonensi Concilio, bonorum quidem omnino nihil deest: neque enim eget augmento, neque detractio, cum sit a sancto Spiritu velut diuino quodam sale conditum. Nam qui in eo illo tempore condemnati, & indigni pontificali statu esse decreti sunt, sententia hoc magni Dei tamquam impii pertulerunt. Qui vero suscepti sunt, velut iniustam & tyrannicam circumuentionem paruo tempore sustinentes, repente decreto sancti Spiritus iuste suscepti sunt: inter quos nostrorum temporum secundus Abel beatus Flavianus existit. Tanti siquidem & talis probatique Concilii amplectere

ANNO
 CHRISTI
 451.

plectere iudicium, serenissime orthodoxe imperator. Taliter namque sapuisse comperimus omnes qui verbo & doctrina, & vita mirabili, Deo per diuersa tempora placuerunt; id est, beatum Athanasium, qui sapius propriis fanciuit dogmatibus, quia erat in corpore passibili impassibilis, & in mortali immortalis. Sic & Basilius magnus, & Gregorius Nazianzenus, & alter Gregorius Nyssæ, & post Ioannes Constantinopolitanus, verborum simul & cogitationum pelagus benedictum. Scito siquidem nefandum Timotheum, & eos qui similia cum immensa tyrannide sapuerunt ac sapiunt, alienos a nobis factos ab orthodoxorum episcopatu. Bene autem & digne tuorum temporum, imperator egregie, si preces ab Ægyptiaco Concilio tibi datas rationabiles existentes, & omni approbatione dignas, tamquam orthodoxas suscipias, & alia cuncta tamquam satanæ opera, & cogitationes animas corrumpentes effugas, solumque vobis sufficiat Calchedonense Concilium, cum solum omnia orthodoxorum antiqua Concilia in semetipso Spiritus sancti virtute constringat. Incolume semper consistens atque crescens vestrum imperium Dominus orbi terrarum longis dignetur seruare temporibus, imperator sacratissime.

XXXI.

EPISTOLA THEOTIMI EPISCOPI
 SCYTHIÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo, & Christianissimo imperatori nostro Leoni, Theotimus humilis Scythiæ regionis episcopus.

DECET tuam pietatem, venerabilis imperator Auguste, ecclesiarum tranquillitate gaudere, & tribulationes populi conturbati & tempestates tranquillissimis vestris allocutionibus ad pacis iura transferre. Propterea siquidem vos Deus cælitus diuino nutu suo muniuit, vt ea quæ sana sunt, imperiali potestate integra semper saluaque custodiatis; quæ vero vexata sunt atque corrupta, vestræ pietatis medicina curetis. Nihil itaque Deo amabilius est, nihil acceptius, quam vt illa vos sapiatis, quæ a Dei Patris sapientia didicistis; & illa doceatis, quæ ab ipsis fidei vestræ incunabulis saluberrime estis eruditi. Et

Concil. Tom. 9.

Pp

quoniam sacratissimis vestris syllabis admonuistis, ut quæ sapimus de sancto Calchedonensi Concilio, nostris literis referamus ad vestra notitiam pietatis; cognoscat vestra serenitas, quoniam nihil amplius, nihil minus, quam quæ in Calchedonensi Concilio a sanctis patribus integre atque perfecte definita sunt, credimus, aut consentimus. Neque enim aliud nos ultra sapere, quam ea quæ tantorum patrû termino sanctus Spiritus erudiuit. Vnde mansuetissime imperator, & ego, & omnis ecclesia Dei sic sapimus, & in consensu nostro sanctorum patrum definitiones fide & deuota confessione firmamus. De Timotheo vero sic sapimus: quoniam secundum virtutem precum, adhuc viuo existente episcopo, impudenti intentione ab excommunicatis est ordinatus, exordinatum & excõmunicatum ecclesiastica regula eum esse decernit: neque manus impositionem illorum episcoporum in sancta ecclesia permittit quamdam habere virtutem, qui Christi fidem violantes, ordinationem impositam sibi met amiserunt. Nunc igitur nostræ confessionis verbû facientes saluberrimis vestris auribus manifestum, deposcimus Dominum nostrum Iesum Christû, ut vestrum imperium catholice fidei robore confortatum, & crucis virtute munitum, ab omni suspectione bellorum intactum semper custodire dignetur. Optamus vestram tranquillitatẽ diuina providentia semper incolumem, & coronam imperii vestri intemeratam & impollutam multis annis nobis diuinitas donare dignetur, domine sacratissime & venerabilis imperator.

XXXII.

EPISTOLA EPISCOPORVM MOESIÆ
SECUNDÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

*Domino piissimo, victori, semper Augusto Leoni, Marcianus, Marcialis, Monophilus, Marcellus, Petrus & Dittas
episcopi secundæ Mæsiæ.*

TRANQVILLISSIME principum, desiderium habens pii propositi, verbum fidei quam tenes, tibi fieri manifestum, sacris literis hoc a nostra humilitate fieri præcepstis, ut vobis aperte significaret de sancta & incomprehensibili deitate, quam humana lingua nec comprehendere,

ANNO
CHRISTI
451.

nec scribere potest, sed potius cum mundo corde colere debet & adorare. Hoc autem adstruimus, confiteri nos, & perdurare in fide quam in vrbe Nicæna trecenti decem & octo patres, condemnata impietate Arii, tradiderunt in toto orbe terrarum: nec non & quæ a sanctis centum quinquaginta patribus in vrbe Constantinopolitana de sancto Spiritu, pro delenda Macedonii persona, prolata est: insuper & quæ in Epheso ad depositionem impietatis Nestorianæ formam accepit: super hæc autem & quæ ad peremptionem Eutychianæ vesaniæ de humanatione Salvatoris, in Calchedonensium ciuitate multis sanctis episcopis conuenientibus per iussionem Leonis Romani pontificis, qui vere caput est episcoporum, & venerabilis sacerdotis & patriarchæ Anatolii, Concilio celebrato, sub duobus imperatoribus confirmata est. Quod Concilium nos cum omni clero & populo Christiano vsque ad finem tenentes & possidentes, in eo concupiscimus permanere. Timotheum vero qui postea per odium atque crimen, sicut publicis libellis agnoscitur, scelestissime contra Proterium reuerendissimum virum, Alexandrinæ ciuitatis episcopum, operatus est, & condemnatis viris sibi per obreptionem indigne episcopatus nomen imposuit; hunc cum his qui similia præsumpserunt, in ordine sacerdotum nec numerari, sed sub anathemate, & inter Simoniacos reputandum esse decernimus. De Synodo vero, quam petunt fieri quidam post decretum patrum qui Calchedone definierunt, nos nec optamus, nec fieri consentimus, ne maiora scandala generentur; sed magis contra principes tanti sceleris ultionem proferri decernimus.

Marcianus episcopus ciuitatis Abriticæ, confirmaui & subscripsi.

Martialis episcopus ciuitatis Apiarensis, similiter.

Monophilus episcopus ciuitatis Dorostrii, similiter.

Marcellus episcopus ciuitatis Nicopoleos, similiter.

Petrus episcopus ciuitatis Nouensis, similiter.

Ditta episcopus ciuitatis Odyssæ Scythiæ, similiter.

Et hæc Latine quidem data, est in Græco interpretata, & iterum translata de Græco in Latinum.

EPISTOLA EPISCOPORVM PRIMÆ
SYRIÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

*Sacratissimo & piissimo amatori Christi Augusto, & a Deo
competenter honorato imperatori Leoni, Basilius, Maxi-
mus, Theoctistus, Domnus, Gerontius, Flavianus, Sabacu-
rus, & Petrus, episcopi primæ Syriæ.*

OMNIBVS siquidem, sicut lux, vestra potentia ad be-
neficia proposita, æquos radios indigentibus velut
in mensura condonat, præcipue vero illis qui amatores
rectæ fidei, & eamdem circa Deum, quam vos, obtinent
pietatem: cuius præceptores quidem sunt doctores re-
ctorum dogmatum, & qui diuersis temporibus extite-
runt lumina veritatis. Custos autem omnium præcipuus
præes, quando & culturæ a vobis dilata susceptor & fide-
lissimus conseruator existis. Quapropter non auream in
his coronam vobis offerimus, nec qualem hi qui mun-
danarum rerum obtinent potestatem, propter beneficia
sibi collata, beneficiorum grates exoluunt; sed ex famo-
sissimis actionibus compositam, quas consuerunt studia
virtute bonaque vita fulgentia generare. Quarum na-
tura immarcescibilis, non ad breue tempus apud fufci-
pientes manet, sed in æternum bene agentibus præmia &
vberratem epulationis extendit. Quomodo enim re-
pensare possumus ei terrena, qui vtitur cælesti prudentia?
Quid de nostris retribuamus illi, cui diuina carpere
moris est? Transeant ergo paupertatis nostræ negotia
ad fauoris culmen, diuina dogmata deducantur ad me-
dium, quæ etiam vos amplectentes, æternam vobis glo-
riam radicastis. Hæc enim a nobis Saluator docenda præ-
dicauit, & Spiritus sancti gratia construxit, dudum qui-
dem scripturas sanctas legentibus hæc prænuntians, postea
vero a Nicænis patribus pro communi vtilitate confir-
mans. Non enim tempus aliquod horum fidei symbolum
permutauit, nec qualibet ars verborum eorum sensus
conuertit: sed velut in quamdam petram omnis hereti-
corum impetus in hæc verba percussus, in spumam repen-
te dissoluitur. Siue enim creaturam dicat aliquis Filium
Dei secundum Patris naturam, per hanc fidem male

ANNO
CHRISTI
451.

sentire conuincitur : siue nostræ formæ veritatem in eo
neget, tamquam pietatis inimicus expellitur : siue sancti
Spiritus diuinam tentauerit permutare substantiam, ve-
lut fidei alienus abiicitur. Nam hæc quasi vera lux ob-
umbrationem nullatenus recipit falsitatis. Dum enim
dicit : Ex Deo natus est, hoc est, de substantia Patris ante
sæcula, & non factum, consubstantialitatem confirmat,
& omnem eis qui aduersa sapiunt, fomitem impietatis ex-
cludit. Rursus cum dicit : Qui propter nostram salutem
descendit, & incarnatus est, & humanatus est, & natus
ex Maria virgine; dispensationis interpretatur omne mi-
raculum. Similiter autem cum in sancto Spiritu vnam &
eamdem quam in Patre & Filio profitetur fidem, impie-
tatem perimit eorum qui sancto Spiritui reluctantur. Ex
his itaque sermonibus coarmati etiam posteri veritatis
propugnatores, considerantes verborum virtutem, ma-
lis adinventionibus fidem violare tentantibus, linguas op-
posuerunt, non ipsi quidquam nouitatis & per contentio-
nem inuenientes, sed verbis symboli patrum velut in acie
repugnantes. His enim qui diuinitatis Vnigeniti naturam
passibilem esse calumniantur, responsionem contrariam
obiiciunt, inconuertibilem & immutabilem substantiam
Dei docentes. Eos qui primitias nostræ naturæ in Vnige-
nito respuunt, ex eodem similiter arguunt, ex ipsa nun-
cupatione explanantes, quod ad incarnationem & huma-
nationem nihil aliud quam assumptionem & vnitionem
nostræ naturæ monstrauit. Hos ita centum quinquaginta
magni patres, & qui vniuersale Concilium Calchedo-
nense sancti Spiritus voluntate celebrauere, secuti sunt,
vnum eundemque Filium & secundum diuinam, & se-
cundum humanam naturam docentes; eundemque de
Patre secundum diuinitatem, eundemque de matre se-
cundum humanitatem, tamquam Deum impassibilem;
* eundem secundum quod sumptum est de nobis, con-
substantialem nobis; eundem secundum natiuitatem de
Patre, consubstantialem genitori, & hoc quod fuit ante
sæcula natura manifestantem, & quod in se assumpsit no-
uissimis diebus veritate seruantem : non alium & alium
per hæc denuntiantes, sed eundem filium Dominum &
Deum, & quæcumque de eo dicuntur, competenter glo-

* f. deest,
eundem
tamquam
hominem
passibilem;

rificantes. Hanc Synodum, tamquam concordem illis, per omnia custodimus, & eos quidem qui in ea anathematizati sunt, & anathematizamus, Eutychem & Nestorium: eos vero qui in ea claruerunt, valde laudamus; & omnes absolute qui paternam sortem nobiscum vna custodiunt, tamquam fratres recipimus: eos autem qui parentalem rectitudinem negant, velut extraneos iudicamus, nihil aliud in eis amplius cogitantes. Quos enim alienos fides efficit, quid oportet a nobis aliis omnino delictorum suppliciis? De Timotheo siquidem, qui Alexandrinum pontificatum & Ægyptiacæ diocesis arripuit potestatem, superuacaneum etiam aliquid dicere iudicamus. Quid enim amplius dicamus de eo qui a confessione pia per ea quæ dudum & nunc agit & loquitur, sicut ex precibus vestræ maiestati prolatis ostenditur, semetipsum fecit extraneum? Denique ipse & defensores eius aperte literis quas vestræ obtulerant tranquillitati, bellum se habere contra ecclesiam monstrauerunt, tanta Concilia, hoc est, centum quinquaginta, & eorum qui Calchedone collecti, abdicantes audacter. Quapropter multis maximisque accusationibus aduersus eum factis, non arbitramur oportere, vt hæc a nobis examinentur: nisi forte etiam gentiles, qui a pietate segregati sunt, omnino culpemus, quod non omnes ecclesiæ custodiunt sanctiones. Contra hos enim qui prima fronte alienigenæ sunt, & in summis rebus nequaquam nobis communicare proponunt, decernere aliquid de reliqua conuersatione, nullus derelictus est locus, & tamquam legum aliquarum transgressores castigare, dum vtique alienatione fidei ab omni corpore sint abscissi, & procul a rebus nostris semetipsum abstraxerint. Si quis enim in diuinis causis elegerit quæ nostra sunt sequi, tunc in eum definitiones Canonum in reliquis delictis examinamus. si vero summitate concordie communionis nostræ ab ecclesiasticis legibus longe discordat, iste nimis extraneus est. De delictis autem & præsumptionibus quas nefande commisit, reipublicæ legibus & earum præsidibus secundum rationem iudicio competenti subdetur. Vestræ igitur erit clementiæ, ea quidem quæ sunt pietatis, extendere & ornare, & ad celsitudinem decoris subuehere: ea vero quæ huic sunt

ARNO CHRISTI 451.
 aduersa resolvere : ostendentis simul ad clementiam & malignitatis abiectionem, per qua in vobis imitatio diuina formatur, ad vtilitatem subiectorum cuncta disponens, & veram mansuetudinem & pacem tribuens vniuersis, qua vestra pietati repensationem bonorum per ea qua geritis, pollicetur.

Basilius episcopus opto incolumem vestram pietatem multis annorum curriculum conseruari Dei ecclesiis & Romano imperio, religiosissime & piissime, & Christo amabilis imperator.

Maximus episcopus Laodiceæ, similiter.

Theoctistus episcopus Berrhœæ, similiter.

Gerontius episcopus Seleuciæ, similiter.

Flauianus episcopus Gabalæ, similiter.

Domnus episcopus Chalcidis, similiter.

Cyrus episcopus Onosarthæ, similiter.

Petrus episcopus Gabbi, similiter.

Sabbas episcopus Palti, similiter.

XXXIV.

EPISTOLA

EPISCOPORVM SYRIÆ SECVNDÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, & honorato competenter a Deo imperatori Leoni, Epiphanius, Eusebius, Elias, Diogenes, Maximus, Paulus & Magnus, episcopi secundæ Syriæ.

OSTENDIT, piissime principum, Dominus omnium Christus amorem circa sanctas ecclesias suas eximium, & ad terminum etiam nunc adduxit promissionem, qua in sanctis euangelis Petro dictum est: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferni non præualebunt aduersus eam*: quando vestram tranquillitatem pii imperii augusta veste circumdedit: & mirabile non est. Nam cum Deus sit, & sine mendacio verba protulit, & firmas suas promissiones semper ostendit. Vnde vos largitorem potestatis optime cognoscentes, ea qua gloriam eius declarare nouerunt, hæc statuere laboratis, confidentes quoniam ex hoc vestra gloria culmen augebitur, dum eum qui glorificauit, glorificare denuo festinatis. Quapropter nos beneficiorum vestrorum culmen

Matth. 16.

experti, pro pietate vestra diuinitati incessabilibus orationibus supplicamus, vt suo decreto terrarum orbi gubernatorem donatum longo tempore conseruare dignetur ad exaltationem sanctarum ecclesiarum, & æternam constantiam rerum. Confidimus autem, quoniam nostras suscipiet preces, videns nos pro sua gloria cogitantes, & propterea orationes pro vestro facientes imperio. Igitur dignatum est vestri culmen imperii piis syllabis indicare, vt affectum quem circa fidem habemus, aperiamus. Complentes ergo quod scriptum est, sine aliqua dilatione vestræ sanctioni velociter obediunt. Ait enim:

i. Petr. 3.

Parati semper ad satisfactionem omni petenti vos rationem de spe quæ in vobis est. Et si unicuique, piissime principum, iubet sermo diuinus de pietate proferre cum præparatione responsum, quanto magis nobis, qui propter communem vtilitatem hoc facere festinamus? Significamus ergo quam sententiam habemus circa venerabilem confessionem, & quæ Concilia vera decernimus, quæ hanc fidem firmam esse per sanctas scripturas asseruerunt. Est itaque prima quidem Synodus post apostolicam foundationem velut crepido quædam immobilis trecentorum decem & octo patrum, quæ in Nicæa sub diuæ memoriæ Constantino collecta est, & Arii vesaniam publicauit, & consubstantialitatis scientiam cunctis aperuit. Post illam vero centum quinquaginta patrum, quæ in regia Constantinopoli congregata est, quæ Deum sanctum Spiritum declarauit aperta confessione: & his duabus consentire ea quæ in Epheso sunt prius gesta, didicimus. Post quas sanctas & vniuersales Synodos, & eam quæ Calchedone celebrata est, & cum summa integritate tradi per omnia festinauit, tamquam voluntatem Dei dicimus & congregatam pariter & firmatam. Rectam enim & immaculatam asseruit fidem, nihil vltius dici aut sanciri consentiens, quam ea quæ posita sunt in venerabili symbolo trecentorum decem & octo patrum. Hæc autem & dudum scripsimus vestræ potentia, cum subscriptionibus subditis reuerendissimorum episcoporum prouinciæ destinantes. Quia vero & de Timotheo qui Alexandrinorum ecclesiam quadam fluctuatione commouit, nos significare sanxistis, sacratissimas regulas sequentes, & his edocti per Dei gratiam,

ANNO
 CHRISTI
 451.

tiam, ecclesiastico tramite nostrum peragere tempus, auctorem homicidii & adulterii hunc talem operarium esse decernimus, legentes ea quæ precibus sanctissimorum episcoporum vestram maiestatem aduentium, continentur. Ex quibus etiam nos extincti super eum decretum tale protulimus, cum & efficacem & penetrantem super omnem gladium bis acutum proponentes Dei sermonem: & licet neque ab initio possederit, (nam quomodo habere potuit, qui secundum quod scriptum est, non accipit?) tamen alienum eum a cuncta dicimus sacerdotii dignitate. Vestra igitur pietatis est, sanctissimum etiam in hoc agere zelum, & illa sancire, quæ legibus & sacris Canonibus, & cunctis Dei ecclesiis pacem conferre videantur. Incolumentem pietatem vestram multis annorum curriculum conferuari Dei ecclesiis & Romano principatui deprecamur, religiosissime & Christo amabilis imperator.

- Epiphanius episcopus Epiphaniæ.
- Eusebius episcopus Arethusæ, similiter.
- Elias episcopus Seleuciæ, similiter.
- Diogenes episcopus Larissæ, similiter.
- Magnus episcopus Mariamnæ Euphratesiæ, similiter.

XXXV.
 EPISTOLA

EPISCOPORVM PROVINCIÆ
 OSROENÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Deo amantissimo & piissimo atque Christianissimo Augusto, digne a Deo coronato imperatori Leoni, Nonnus, Damianus, Ioannes, Abrahamius, Ioannes, Petronius, Elias, Basilius, episcopi Osroenæ prouinciæ.

NON est mirabile, o victor atque Christianissime principum, vt qui desuper sceptrorum potentiam sumpsit, cum consilio Dei qui hæc præbuit, cuncta faciat, atque immobilia sacerdotii iura custodiat, nihilque patitur propter multam mansuetudinem rerum sibi competentium præter eius decernere voluntatem. Et hoc maximum est inter alia nimis indicium, quod designant etiam literæ vestræ, quas nuper nobis dirigere tranquillitas vestra dignata est, per quas ea quæ crudeliter sunt præsumpta contra sanctas regulas a Timotheo, qui tyrannice fe-

Concil. Tom. 9.

dem diuinitus sacerdotibus condonata tenuit in Alexandrina ciuitate, cognouimus. Omnium enim iniquitatum res plenæ sunt, & piæ intentioni vestræ tranquillitatis & immaculata fidei valde * contraria. Vos enim ex quo purpuram & coronam geritis, orthodoxum lumen, ecclesiarum omnium Domini Christi diuersam semper habuistis curam. Quæ vero in Alexandria gesta sunt, sicut preces continent eorum qui eas * pietati vestræ apices obtulerunt, omnem transcendunt iniquitatem. Vos fidem orthodoxam custoditis, scientes ab ea optime commoneri. Timotheus autem ad eius destructionem nihil non præsumpsit. Vos pacis estis auctores, illi nouorum certaminum inuentores. Vos sine sanguine subiectos viuos virtute Dei legibus custoditis: illi nutricem suam pontificali sanguine compleuerunt. Vos cum benedictione comperenti ad diuina loca semper acceditis: illi principium sceleris ibidem commiserunt. Quomodo ergo possibile est, his ita se habentibus, aut humilibus nobis, aut vobis pie regnantibus, inter sacerdotes constituere harum rerum auctorem? Et de Timothei quidem causa hanc sententiam nos habemus. Vt autem correctio in eo fieri debeat, estis vos domini per auctoritatem imperii, quam estis iustitiæ suffragio consecuti. De sancto autem Concilio Calchedone celebrato, ex quo semetipsos penitus absciderunt, id est, Timotheus & huic similia sapientes, ad peremptionem dogmatum bene expositorum a beatis patribus in Nicæa collectis, quæ etiam idem sanctum Calchedonense Concilium confirmauit, non infirmauit; corroborauit, non subuertit; laudauit, & non infregit: quid oportet aliquid nos vel dicere, orantes cum his quæ ab illis decreta sunt, quibus etiam præfulget symbolum a sanctis patribus in Nicæna vrbe signatum, & viuere, & vitam huius sæculi terminare? Ab illo enim nos sancto & beato Concilio nullus præter mortem poterit separare, quomodo & vos tranquillissimi, quæ ab his sancita sunt, optime vestris syllabis cõfirmastis.

Nonnus episcopus Edessæ metropolis, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculis conseruari Dei ecclesiis & Romano imperio, Dominus præstet Christus, piissime & Christianissime Deo amabilis imperator.

Damianus episcopus Callinici, similiter.

ANNO
 CHRISTI
 451.
 Abrahamus episcopus Circisi, similiter.
 Basilius episcopus Balicnsis, similiter.
 Ioannes episcopus Carenfis, similiter.

XXXVI.
 EPISTOLA

EPISCOPORVM MESOPOTAMIÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Religiosissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, & a
 Deo coronato & honorato imperatori Leoni, Maras, Maro-
 ninus, Noe, Eusebius, Reticius, Valaras, Maras, Abraha-
 mius, episcopi vestræ Mesopotamiæ regionis.*

OMNIVM Christus atque saluator, qui humanum ge-
 nus tamquam facturam propriam miseratus, ab im-
 pietatis profunditate & ignoratione peccati ad celsitudi-
 nem scientiæ pietatis euexit, & lumen quidem ecclesiam
 suam, id est, corpus fidelium nominavit; inuictam vero
 eam etiam inferni portis esse constituit, & operationibus
 eam tamquam Deus vndique roboravit; non solum per
 piscatores discipulos suos, magnum mysterium veritatis
 annuntiantes, non iam humanæ prudentiæ verbis, sed cæ-
 lesti sapientia & ignea sancti Spiritus lingua fundavit &
 auxit, sed etiam per pios postea principes, & collaboran-
 tes piscatoribus, ad prædicationem pietatis euexit. Quo-
 rum pii imperii successorem, & fidei salutaris heredem
 etiam nunc suis donavit ecclesiis, & omnibus quæ sub
 cælo sunt, rebus, tranquillissimam Christianitatis vestræ
 potentiam, ad confirmationem ecclesiasticæ pacis, sal-
 uantis vos spe simul & fide, & constantiam totius orbis
 terrarum, & pelagi rationalis fidelium populorum. Igitur
 a Deo propter insertam vobis fidem hanc & pietatem re-
 galia scepra suscipientes, Christianissime principum,
 mansuetudine atque clementia largitorem remuneratis
 imperii, quando pro humana salute & ecclesiarum pace
 cum sacerdotibus Christi curam congruam ante alias co-
 gitationes, & beneficia tamquam pii principis exhibetis:
 & vt fideles Christi sacerdotes regalibus vestris & piis lite-
 ris honoratis, eosque ad hanc vtilitatem participes vos
 habere non piguit. Huic ergo consilio obedientes, volun-
 tati ac providentiæ vestræ potentiæ altam pacem & lon-

Math. 16.

Concil. Tom. 9.

Qq ij

gaum optantes vitam, congregati in vestra Mesopotamia, ex his quæ apud vos pio proposito gesta sunt, nostram sententiam declaramus. Sanciuit itaque Christianitatis vestræ potestas, vt relegendes oblatas vobis aduersus Timotheum preces, syllabis pietatis vestræ subiectis, indicaremus vestræ tranquillitati, quam de eo sententiam habere possumus, cum Dei videlicet hoc timore facientes. Quas preces non sine dolore, non sine lacrymis relegentes, & scelus non modicum & narrationem auribus terribilem in eis inuenientes, nihil aliud præter hoc dicimus, Christianissime principum, * qui sufficit omni auditui & menti * / quod fidelium, in his quæ nefande a Timotheo gesta sunt, cum hæc vera probentur, iustam contra eum habere vos indignationem, & pias leges vestras erigere, & vt sacerdotes Christi lugeant eum qui talium rerum cooperatore effectus est, & hoc in schemate sacerdotis, cum vtique neque possit esse, neque laicorum vti communiōe fidelium, non quia sacerdotis & hominum sibi debeat nomen imponere. Igitur de rebus tristitia plenis & ætibus, hæc a nostra humilitate ad notitiam pietatis vestræ perducta sunt, cum possitis per sapientiam vobis a Deo celebratam, quando in manibus eius vestra corda seruantur, & cogitare decenter ecclesias Christi ab huiusmodi scelere liberare. De spe autem & fide quæ in nobis est, in qua nutriti sumus, & in qua ex hac vita oramus abire, confessionem quam habuimus & habemus, mansuetissime principum, sequentes principaliter, & velut super firmissimum fundamentum nostra verba & vitam super euangelicam & apostolicam prædicationem Trinitatis ædificantes, deinde & expositam a sanctis patribus qui in Nicæa collecti sunt, sequimur fidem: reuerenter autem, & velut tutamen nostræ vitæ, etiam sanctum Concilium quod Calchedone celebratum est, obtinemus atque seruamus, quod nihil in symbolo fidei exposito Nicææ a sanctis trecentis decem & octo patribus est adiectum. Sancta siquidem Calchedonensis Synodus impietatem hæreticorum singulorum temporum abdicauit, & prædicationem Trinitatis confirmare secundum diuinas scripturas, & piissimorum patrum expositiones atque traditiones per omnia festinauit. Hæc & de fide & de spe quæ in nobis pro satisfactione est, et

Locus mendosus.

Præterb. 21.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

iam cum timore Dei manifesta vestra facimus potestati, hæc tamquam solita saluare defendimus, hæc cum sacerdotibus Christi pietas vestra tenens atq; confirmans, in pace imperii retinacula gubernabit, ecclesiam Christi immobiliter conseruando, regni cælorum arrhas firmissimas possidebit, & nos sacerdotes & populum fidelem cum studio magno clamare faciet ad Dominum Christum: Saluum fac Domine regem tuum, & exalta cornu eius Psal. 19. imperii, quod est & erit gloria tuorum Domine sacerdotum, simul & ecclesiarum tuarum.

Maras episcopus vestra Mesopotamiae, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculum conseruari ecclesiis Dei & Romano pariter optamus imperio, religiosissime & Christo amabilis imperator.

Zoras episcopus, similiter.

Maronius episcopus, similiter.

Noe episcopus, similiter.

Eusebius episcopus similiter.

Reticius episcopus similiter.

Valaras episcopus similiter.

Maras episcopus similiter.

Abrahamius episcopus similiter.

XXXVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM PHOENICIÆ

MARITIMÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino amantissimo & Christianissimo, & a Deo decenter honorato imperatori Leoni, Dorotheus, Eustathius, Megas, Theodorus, Rufinus, Cassius, Paulus, Heracitus, Antiochus, Nonnus, Magnus, Thomas, episcopi oræ maritimæ Phœniciae, in Domino salutem.

GLORIFICAT quidem omne genus humanum Dominum Christum, quoniam scriptis vestrae pietatis lætari promeruit: plus autem collaudat Deum chorus sacerdotum, quoniam vestris bonis in communi participatur, & quia rursus ratione præcipua honorem vobisipsis debitum promeretur. Decebat enim eum qui culmen imperii diuina largitate sortitus est, Dei sanctas ecclesias venerari. Optime namque confiditis, quoniam his bene dispositis, omnis manus hostium vertitur in timorem: & qui pridem imprudenter resistere didicerant, propter vestra

Qq iij

fidei magnitudinem confusi, venient ad ruinam. Imitatores enim eorum principum constituti, qui iustitia & æquitate claruerunt, facillime rebus præsentibus præualebitis. Pro Dei siquidem legibus dimicatis, velut integri custodes earum; & sanctorum habentes curam, æquo cum eis honore fruimini, cogitantes vt nullius hominis disciplina minor inueniatur, & pro subiectorum quiete præcipuam studetis habere sollicitudinem. Et hæc quidem, quantum ad consolationem pertinet corporalem, pro eius vtilitate gerere vestra serenitas non quiescit: potiore vero habet industriam, vt fidei orthodoxæ cultus in hominum animabus oriatur: quatenus vestra pietate adducantur regi regum, qui a Deo, vt essent, plasmati sunt. Hanc itaque deuotionem possidens apud Deum, & sanctas ecclesias multiplicare quotidie studens vestra tranquillitas, sequendo quidem reuerendæ memoriæ & in sanctorum choro laudantem Constantinum, & tenendo vestigia piæ memoriæ Marciani, pro pace ecclesiarum maximam diligentiam gerit vestra religio. Quapropter sancire dignati estis, vt per vniuersos prouinciarum episcopos manifestum vestræ tranquillitati fiat, quam voluntatem habemus de glorioso Concilio Calchedone celebrato. Qua de re nostram aperte sententiam declaramus, quia nulla ratione aut modo discordat ab expositione sanctorum patrum Nicææ congregatorum: nec tamquam minus habeat doctrina maiorum qui in Nicæa fuerunt, hoc gestum est, sed vt per Calchedonense Concilium illorum expositionis reueletur intentio. Quia enim alii aliter, & vt volunt, piis syllabis violenti sunt, & familiarem malæ sectæ nequitiam immaculatæ fidei superimponere moluntur; huius rei gratia pestiferam eorum & calidam redarguens voluntatem, & omnem putatiuam opinionem dominicæ inhumanationis abdicans, eos qui prodigiose non ex Dei genitrice Virgine esse nostrum fermentum credunt, destruxit, & vesanam rabiem figmenta talia cogitantium publicauit. Neque enim augmentum aut correctionem, neque imminutionem aut decisionem fecit Calchedonense Concilium patrum spiritali concordia collectorum. Est enim & ex hoc indicium fumere manifestum, eo quod diuino decreto & ap-

ANNO
CHRISTI
451

probatione cuncti conuenientes, rectæ confessioni in his quæ sunt placita, consenserunt, & nulla (Dei gratia) secuta est discordia. Et de his quidem, vt congruit, indicauimus, immobiliter nostram sententiam roborantes, & scientes quia omnipotenti Deo valde placemus, & vestræ maiestati hoc modo satisfacimus, quando nihil contrarium, nec extraneum a Nicænorum patrum symbolo fectatur Calchedonense Concilium diuinitus inspiratum, sed magis vt dictis maiorum consonat atque concordat, ita contra maleuolos semper illud amplectitur. De eo si quidem qui episcopalem vocationem Alexandrinæ ciuitatis abripuit, sicut eum preces oblatae plurima contra patrum regulas fecisse delignant, hoc tantummodo dicimus: quia secundum ea quæ precibus sunt inserta, mensuras ecclesiasticæ vindiçtæ transcendit. Cur enim dicat quilibet, vt ei dignitatis nuditas inferatur, quam neque primitus habuit, nec illi post hæc accessit? Hic enim, sicut preces de eo edocent, & legum & ecclesiasticorum Canonum pro nihilo habuit sanctiones. Et quæ aures huius sceleris dicta non respuant? quæ lingua ea quæ scripta sunt in illis precibus, explicare cuncta præualeat? Vestræ siquidem solummodo erit iustitiæ atque sapientiæ cogitatio, celerem terminum rebus imponere. Quod autem nunc nostram mentem effugerat, non erat reminisci superfluum. Quia enim quasi gloriantes hi qui pro eo petitiones obtulerunt, dixerunt, quod Timotheus symbolum trecentorum decem & octo patrum, sicut affirmauerunt, amplectitur, ex hoc apparebit hic simulatione & arrogantia magis vsus. Nam qui præter eorum formam ac terminos inuerecunde omnia perpetravit, & aperte contra eos bella suscepit, illos primitus impugnauit, in quorum minime constituto permansit. Igitur piissime imperator Leo, vestrum est, vt in eum formam congruam deferatis. Extingue armiger Dei, sicut tuæ conuenit religioni, impetus frequentium tempestatum, & sanctis ecclesiis Dei ita dispone pacem, quatenus pro vestra potentia, & omni sacro palatio, & victoria fidelis exercitus, orationes suas emittant, pro omni vitæ vestræ tempore, quam Deo placeat conseruare.

Dorotheus episcopus Tyri. Incolume pium vestrum & Christianum imperium, pro beneficio & pace cunctarum ecclesiarum, sancta Trinitas custodire dignetur, piissime & Christo amabilis imperator.

Eustathius episcopus Beryti, similiter.

Megas episcopus Sidonis, similiter.

Theodorus episcopus Tripolis, similiter.

Heraclitus episcopus Arcesi, similiter.

Nonnus episcopus Orthosiadis, similiter.

Atticus episcopus Aradiæ Constantiæ, similiter.

XXXVIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM PHOENICIÆ

SECUNDÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Dei amantissimo & piissimo, atque Christianissimo domino totius orbis terrarum, & a Deo decenter honorato imperatori Leoni, Ioannes, Veranius, Petrus, Ioannes, Ioannes, Thomas, Dada, Eusebius, Theodorus, Abrahamius, Petrus & Eustathius, episcopi Phœniciæ secundæ Libanisiæ.

PROL. 21.

VERE cor regis in manu Dei, & cor Dei in consilio regis. Propterea qui ab eo imperii retinacula sunt fortiti, nunquam decipiuntur, subiectos autem magna sollicitudine gubernantes. Dei enim cor habent, vnde possident donum sapientiæ atque solatii, vnde meruerint coronari. Ex illa siquidem manu, rerum domine, adeptus sapientiam, habes immobilem atque robustam in te fidei rectæ crepidinem. Igitur consulere nos vestra serenitas pia sanctione dignata est, de immaculata fide quæ in nobis est, quam videamur habere voluntatem. Hoc enim nos docent apostolicæ sanctiones, quod a patribus sanctis caute percipimus, tam ab his qui in Nicæa per sanctum Spiritum congregati sunt, & quæ sunt sancti Spiritus ibi sanxerunt, quam a centum quinquaginta patribus, qui cum eo Spiritu inimicis eiusdem Spiritus corde pacifico resisterunt. Nec non & de beatis patribus Calchedone collectis, qui superiora quidem Concilia multitudine transcenderunt, nihil autem horum quæ ab illis recte probata sunt, reliquerunt, quod non competenter insinuauerint. Si enim ea quæ a patribus Calchedone congregatis sancita

ANNO
CHRISTI
451.

cita sunt, infirma iudicauerimus; & ea quæ in Nicæa decreta sunt, sine dubitatione destruimus. Horum namque illa non peremptio, sed robur existunt. Si autem ea quæ in Nicæa constituta sunt, vel vsque ad vnum sermonem refutare voluerimus, & apostolorum sanctiones laxasse videbimur. Vbi enim fundamentum rectæ & immobilis fidei posuerunt sapientissimi architecti, illic prædictorum patrum sanctiones ædificata sunt. Qua gratia nostras animas non negamus, neque sanctos patres, aut quæ ab eis noscuntur esse sancita. De sancto quidem Calchedonensi Concilio, & quæ illic pie definita sunt, hanc nos habemus cum vestra pietate sententiam. De impia vero tyrannide Timothei Ægyptii, qua vsus est, sacerdos equidem factus non est, sed potius ecclesiæ adulter apparuit. Quid dicam, qui eam quam Saluator proprio sanguine liberauit, ille pontificali sanguine voluit adipisci, & factus est non pastor ouium Christi, sed importabilis lupo; non pater, sed parricida; non sponsus, sed thalami violator? Hæc enim omnia continentur in precibus tranquillitati vestræ porrectis: quas relegentes, amare fleuimus. Quomodo enim ingemiscere non poteramus, audientes hæc in Canonum subuersionem fuisse commissa, & per mutationem ecclesiasticarum sanctionum, & disciplinæ digressionem, sacerdotum necem, sacrorum (quantum ad præsumptiones attinet) pollutionem? Nam licet sacra omni violatione sint libera, verumtamen audacium nisus, eorumque conscientia violata est, secundum Apostoli dictum. Hæc itaque de illius præsumptione proferimus, quoniam non est fas, vt vestræ fidei tranquillitas hunc dignum debeat iudicare. Qui enim rebus diuinis illudit, magis autem tyrannidem* ei intulit, quique eiusmodi malis semina ministravit quidem, monstravit etiam posteris causas scandalis plenas, & suæ malitiæ imitatores effecit, nequaquam nos vocamus sacerdotem, aut suis criminibus innoxium esse decernimus. Nos itaque ex his quæ agnouimus, omni venia hunc virum exuimus: vestra Christianissima maiestas de ciuitatis illius emendatione deliberet. quidquid enim vultis, mansuetissimi domini, adimplere poteritis. Pio namque principi nihil impossibile, quod non possit modo pietatis adimplere.

TIT. I.

*f. 41.

Dominus enim vniuersorum gubernat imperium, & ipse auctoritate sua imperauit fluctuanti mari vt quiescat, & tam vobis mundi rectoribus, quam eis qui reguntur a vobis, suo imperio tranquillitatis pignora condonauit.

Ioannes episcopus, incolumem vestram pietatē multis annorum curriculis custodiri ecclesiis Dei & Romano deprecamur imperio, venerabilis & piissime atque Christianissime imperator.

Vranus episcopus Emesæ, similiter.

Petrus episcopus Heliopolis, similiter.

Ioannes episcopus Abilæ, similiter.

Ioannes episcopus Almirensis, similiter.

Thomas episcopus Euariæ, similiter.

Dadas episcopus Comoarenus, similiter.

Eusebius episcopus Abydenus, similiter.

Theodorus episcopus Castridanabeni, similiter.

Abrahamius episcopus Coradensis, similiter.

Eustathius episcopus Saracenorum, similiter.

XXXIX.

EPISTOLA EPISCOPORVM

PROVINCIAE ISAVRIÆ

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori nostro Augusto, & a Deo competenter honorato principi Leoni, episcopi Isauriæ provinciae, Basilius, Ioannes, Iulianus, Nunechius, Epiphanius, Ammonius, Paulus, Conon, Euphronius, Sabbatius, Athanasius, Hermophilus, Iulianus, Theon, Dacianus, Paulus, Orention.

QVEM alterum decebat imperatorem talia pro talibus præcipere, & scribere nobis subiectis, & leges pro rebus diuinis ponere sacerdotibus æquo iudicio Puras, præter vestram solummodo pietatem, quam ipse proprie Deus elegit, & ex totius mundi potentia coronauit, & supra reipublicæ retinacula constituit, violentia tempestatis nullatenus imminente? Quapropter bonam retributionem, * quæ prospicitis, Christo referre desideratis. Abel sacrificiorum puritatem fecistis: * in quo enim æquale est sacrificium cum veritate fidei & amicitia pacis. Zelatus es actibus tuis, tranquillissime imperator, Constantinum illum memoriæ immortalem, maximum, pium, amatorem Christi, & indubitanter apud omnes bea-

Genes. 4.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

* f. de
misticas,
est quid
finit.

* f. cui
libus

* f. 110

ANNO
CHRISTI
451.

tum, qui Abelis viuens imaginem in animabus hominum possedit in aeternum : qui cum Dauid quidem sicut rex & propheta stat apud Deum, cum Petro autem & Paulo & tonitruu filii, quasi similis eis, in praedicationibus veritatis effulget. Ille enim, quando eum Romanorum sceptris Deus ordinauit, ecclesiae membris intexuit, multam caliginem & tempestatem quamdam imminere luci purissimae dogmatum veritatis inspiciens, & creaturarum adoratione imminuta, a falsis simulatoribus pietatis denuo eam videns institui contra Christianam fidem, & sacerdotes, qui vere filium esse Dei, & de substantia Patris ante saecula natum credunt & praedicant, semetipsum per sanctum Spiritum increatae Trinitatis imperio & adorationi subiiciens, suum in terra firmavit regnum, & pietatis radios in terra mixtos omni caligine, ex illo tempore usque ad praesens per omnes (vt ita dixerim) terras explicuit: factus semen, & radix, & cultura, & scintilla nobis salutis inextinguibilis. Sed rursus Christianissima vestra*, honorabilis imperator, ad illius tendit intentionem. Ecclesiae siquidem Alexandrinae aedificatore nequitiae languorem ferente certaminis, & membra corporis vniuersorum fidelium dissipante, quae pro salute communi debebant alterutris esse sociata: quatenus qui sanae sunt mentis, in definitionibus Niceni Concilii permanent, quas dudum patres congregati Calchedone signantes, ouilium rationalium ouium tradiderunt. Aliis vero quemdam Timotheum eligentibus, repugnantem dogmatibus patrum qui Calchedone collecti sunt, & petentibus eum principem, ouiumque pastorem, qui illis derogare praesumit, quae admirari magis oportet; & accusat patrum Calchedonensium constituta, & fratres haec amplectentes expellit. Ita cum his rebus odia & persecutiones variae sint obortae, sicut oppressorum preces contra opprimentes eos pietati vestrae oblatae denuntiant, tu piissime velut mansuetissimus pater potius quam regnator, potestate regali interim quiescendum rebus ita commissis decreuisti, & sacerdotibus huius passionis medicinam impartire dignatus es, & spiritalem aduocasti sententiam, decreto sacerdotum communi magis volens ad incolumitatem membra languentia reuocare, vt haec

Concil. Tom. 9.

Rr ij

* f. deest
maestas,
aut quid
simile.

* f. ouibus

res quamdam reuerentiam & memoriam Dei præberet, & asperitatem rerum, & certamen exortum, & feruorem iracundiæ crescentis egerit, ipse cœpisti. Itaque piis vestri imperii sanctionibus, vt sententiam quam vnusquisque nostrum in suo gerit animo, reuelaret, & aperte vestræ maiestatis imperio declararet, de his quæ a patribus Calchedone sancita sunt, & Timotheo, quem aliqui Alexandria præfidere deposcunt. Volentes autem examinatione certissima fulgere Deo amabilem vndique veritatem, etiam timorem nobis proposuistis futuri iudicii, quatenus neque inimicitia, neque circa quosdam gratia faciente, deberemus obumbrare quod iustum est. Seruientes igitur nutui vestræ potestatis, & omnes pariter congregati, & tractantes atque vniuersa considerantes, vt erant, hoc dicimus: quia Calchedonenfis Concilii intentio est valde firmissima. Sequitur enim prædicationes euangelii, & sanctorum patrum qui dudum in Nicæna vrbe collecti sunt, symbolum inuiolatum omnino custodit: omnem quidem dogmatis nequitiam ab impiis adiuuentam procul abiiciens, & sensum verborum symboli sanctæ fidei subtiliter inuestigans, & hæc faciens manifesta: nec non & centum quinquaginta patrum qui olim in regia ciuitate conuenerunt, piissimam legem immobilem inuiolatamque custodiens, quam illi vniuersi de sancti Spiritus substantia eiusque dominatione posuerunt, blasphemã Macedonii religantes linguam, & vnam naturam esse eandemque Patri, & Filio, & sancto Spiritui publice confitentes. Destructæ sunt autem hoc constituto etiam impietates variæ, importabiliaque commenta Manichæorum, quæ sub figmento reuerentiæ obumbrata videbantur. Multis etenim rationibus egit illa Synodus, multisque verbis, non quo nouitates aliquas contra definitiones iam bene fixas introduceret, sed vt interpretatione latiori conamen contra symbolum meditatum latronibus veritatis auferret. Quia enim stultitiam sectantes Eutyichis, veram naturam dominicæ carnis, pietatis prædicationi subripiebant, extraneum eum omnino facientes a nobis, qui ex nobis est, Dominum Iesum Christum, nihil eum de matre sua secundum carnem beata virgine Maria assumpsisse confitentes: simulabant

ANNO
CHRISTII
457.ANNO
CHRISTII
457.

ANNO
CHRISTI
451.

autem se patrum in Nicæa conuenientiũ dogmata sequi,
nec non & Cyrilli amplecti nimis & honorare decreta,
cum sint valde callidi, & patrum nostrorum concordiam
& amicitias se habere mentiantur, quando voluerint eo-
rum filiis fraudes ingerere: remori patres operatione fan-
cti Spiritus, piissimam beati Cyrilli linguam ad accusatio-
nem vesaniæ istorum euocare crediderunt, qui olim dum
Alexandrinam gubernaret ecclesiam, & aperte contra
Nestorii vesaniam dimicaret, & beato Calestino incolu-
mis ecclesiæ Romanorum pastori particeps esset aduer-
sus Nestorii impietatem in priori patrum Ephesi Conci-
lio, pro veritatis defensione maximus propugnator emi-
cuit, quando vno fonte & iisdem syllabis a se conscriptis,
& impietatem Nestorii perculit, & contra zizania prauæ
sectæ Eutythis, quæ iam quidem tunc germinabant, non-
dum tamen videbantur aperte, falcem sectiõis apertif-
sime præparauit. Propterea namque epistolam ab illo sa-
pientissimo patre conscriptam patres illi ad medium de-
duxerunt, in qua cum omni subtilitate nos docuit dispen-
sationis dominicæ sacramentum: quomodo & incarna-
tus vnigenitus Filius permanfit Filius vnus existens, de-
monstrans in eo & humanæ naturæ quam assumpsit ex
Virgine, inconuertibilem seruari proprietatem, & pater-
næ substantiæ gloriam sine aliquo temperamento confi-
stere, nequaquam assumptam a Domino carnem alterum
filium in glorificatione Trinitatis introducens, quod Ne-
storius nouiter asserbat: sed existentem ante sæcula Fi-
lium inuisibilem, in nouissimis diebus reuelatum nobis.
Neque secundum Eutythis vanitatem, carnem Domini
cognationem docens hominum declinare: propter quod
Deus Verbum incarnatus, homo factus est, apprehen-
dens (sicut Paulus ait) semen Abraham, & particeps proxi-
me nobis factus sanguinis & carnis, & formam serui susci-
piens, totius dominus creaturæ, & per omnia similis fa-
ctus nobis absque peccato, qui est impermutabilis per figu-
ram paternæ substantiæ. Huic autem etiam illam episto-
lam quæ a patribus orientalis ecclesiæ scripta dinoscitur,
patres sanctissimi coniunxerunt, studetes vndique celsam
& tutissimam itineri regio pietatis circumferre maceriam,
ne forsan agentes inter pusilli cuiusdam sensus circumuen-

Hebr. 2.

tionem conclusi, aut in foueam Nestorii ruerent, aut in alterius præcipitii profunditatem inciderent, quam Eutyches postea suffodit: quam tamen iam prius effossam & a diligentibus cultoribus coopertam, ipse denuo in interitum suæ animæ rursus aperuit. Miramur igitur, quomodo hi qui vestræ pietati preces pro Timotheo porrexerunt, confitentur cognoscere & amplecti Synodum patrum qui Ephesi contra Nestorium conuenerunt, homines, qui per ea quæ gesserunt, etiam illam ut Calchedonensem penitus denegant. Nam literæ eiusdem epistolæ ad impium Nestorium a Cyrillo conscriptæ, in Concilio utroque florentes, in Ephesino quidem blasphemantem Nestorium arguerunt, in Calchedonensi vero Eutychis vesaniam destruxerunt: & propter easdem syllabas in illo quidem Concilio omnium laudibus Cyrillus coronatus est, sapiens Alexandrinorum pater: & rursus in isto Concilio post mortem quasi præceptor prædicatus est pietatis, nihil amplius ex epistolis beatissimi Cyrilli, his qui Calchedone conuenerunt, ad medium deducuntibus, nisi illas literas, quas Deo amabilis Leo Romanæ pater ecclesiæ ad sanctæ memoriæ Flavianum contra Eutychis vesaniam constituens destinauit, in quibus & ipse vocibus beatissimi Cyrilli concordare dinoscitur. Et has quidem Synodus deduxit ad medium, non quasi validiores eas symbolo patrum in Nicæa cõuenientium esse decernens, (nullus hoc putet) sed aperte volens per ipsas arguere eos qui simulant se quidem symbolum Nicæanorum patrum amplecti, dum autem nullum volunt proferre sermonem quo veritas carnis dominicæ designatur, pessima semina Manichæorum latenter simpliciorum inserunt animabus, a quibus maiore custodia opus est, quam ab impia calliditate Nestorii. Ille siquidem aperte vnum Christum in duos diuidens filios, patrum symbolo semetipsum pandit inimicum: isti vero vnum quidem eundemque se venerari, colere & adorare dicentes, sicut symbolum docet, vnitarum vero duarum naturarum proprietates perimantes, & neque passibilitatem carnis dominicæ, neque impassibilitatem diuinitatis eius esse confitentes, dubiam circa incautos habentes sententiam, maximas læsiones eis inspirare moliuntur. Nam aut conuersionem factam

susplicari concedunt circa dispensationis sacramentum, aut aliquid putatiuum, aut phantasiam, aut confusionem, aut transitum falsè per virginem figuratum, & non gestam vere natiuitatem Domini, dicunt. Hæc enim omnia germina sunt dolosæ radicis, quæ mortem animabus his obedientibus afferunt. Propterea siquidem ad peremptionem vesaniæ totius hæreticæ, prædictis epistolis eguerunt. Nam & post expositionem subtilissimam harum literarum, rursus patres qui sanctum Concilium Calchedonense celebrauerunt, symbolum patrum Nicænorum pro lapide sumentes, vbique hoc solum circumferri & prædicari ad illuminationem fidelium sanciuerunt. Quapropter omnium mansuetissime & venerabilis imperator, quisquis laudat Calchedonense Concilium, & Ephesinum & Nicænum valde miratur: qui autem hoc respuit, neque illorum legibus acquiescit, sed simulat tantummodo se colere pietatem. Pro causa vero Timothei quid amplius vestræ pietatis potentia nos dicamus? Si enim preces contra eum datas sequuntur vt causæ, & omnia quæ ibi sunt posita, opere (sicut illi asserunt) facta noscuntur, nullus ei per Canones sanctorum patrum veniæ sermo relinquatur. Hæc ergo vobis scribere, vestra tranquillitate præcipiente, curauimus. Deus autem sapientia vestræ pietatis imperii, membra ecclesiæ semper vniat, sitque communium medicus passionum, & mansuetissimum vestrum imperium perpetuo tranquille & mansuete custodiat, affectu nos paterno regentem.

Basiliius episcopus misericordia Dei Seleuciæ metropolis vestræ Isauriæ, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculis ecclesiæ Dei & toti orbi terrarum oro seruari, piissime & Christianissime triumphalis imperator.

- Iulius episcopus Celendereos, similiter.
- Nunechius episcopus Latmi & Calendri, similiter.
- Stephanus episcopus Dalisandi, similiter.
- Epiphanius episcopus Cestri, similiter.
- Ammonius episcopus Zotapæ, similiter.
- Paulus episcopus Hierapoleos, similiter.
- Conon episcopus Libyadis, similiter.
- Acacius episcopus Antiochiæ, similiter.
- Sebastianus episcopus Sebastia, similiter.
- Euphronius episcopus Anemorii, similiter.
- Athanasius episcopus Philadelphiæ, similiter.

Hermophilus episcopus Diocæsareæ, similiter.
 Iulianus episcopus Hermopolis, similiter.
 Theon episcopus Hellinofii, similiter.
 Paulus episcopus Olbi, similiter.
 Orentio episcopus Domitiopolis, similiter.

XL.

EPISTOLA

EPISCOPORVM CILICIÆ PRIMÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Dei amantissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, a
 Deo competenter honorato imperatori Leoni, Pelagius, Alex-
 ander, Philippus, Hypatius, Chrysippus, Seleucus, Eusta-
 thius, Titus, episcopi primæ Ciliciæ, in Domino salutem.*

CHRISTIANISSIMA intentio vestræ potentæ, & pro-
 positum pietatis, ex multis quidem rebus nobis in-
 notuit, præcipue autem ex literis vestræ pietatis nuper ad
 nos directis; quibus peruiigilem circa pietatem laborem
 suum tranquillitas vestra demonstravit. Quapropter om-
 nium Deum laudantes, & linguas ad fauorem, & cor-
 da ad supplicationes incessabiliter *commonentes pro pio
 vestræ serenitatis imperio, congregauimus Dei amantif-
 simos episcopos vniuersæ prouinciæ, pro quibus sancire
 suis literis pietas vestra dignata est: & concordi mente
 decreuimus, Timotheum quidem contra sanctorum pa-
 trum regulas & ecclesiasticas sanctiones sacerdotium in-
 uasisse seditione populi pariter & tumultu. Hæc enim nos
 lecta contra eum preces edocuerunt, quem neque sacer-
 dotem arbitramur, nec omnino in ordine episcoporum
 constitui patimur. Magnam etenim Synodum sancto-
 rum patrum Calchedone collectam amplectimur, & sa-
 lutarem esse decreuimus: & non solum propter multitu-
 dinem pontificum ibidem congregatorum, & senten-
 tiam sancti & pii imperatoris Marciani vna cum eis pro-
 latam; sed quia & sanctorum patrum in Nicæno Conci-
 lio congrua & conuenientia, & in nullo contraria eam
 sapuisse conspicimus. Hæc quidem per nostram senten-
 tiam declaramus. Vestræ vero pietate Romano imperio
 incolumi permanente, credimus in pace & constantia
 fan-

ANNO CHRISTI 451.
sanctas Dei ecclesias conseruari Christo, vestrum pium propositum Deo dirigente ad illa gerenda, quæ eius ecclesiis videantur esse vtilia, & per vestram mansuetudinem eis pacis iura præbente.

* f. d. Deus, et quid simile.
Pelagius episcopus Tarfi, incolume vestrum imperium tempore longo sanctis ecclesiis & Romano * conseruet imperio, piissime atque Christianissime.

Alexander episcopus, Philippus episcopus, similiter.

Hypatius episcopus, Seleucus episcopus, Eustathius episcopus, similiter.

Titus episcopus, similiter.

XLI.

EPISTOLA

EPISCOPORVM PISIDIÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Per omnia Christianissimo, victori atque triumphatori, & a Deo competenter honorato imperatori Leoni, Pergamius episcopus Antiochiæ Pisidiæ metropolis, Eutropius episcopus Adadenus, Paulinus episcopus Apamenus, Libanius Paralenus, Alexander Seleuciæ, Mænus Gortynæ, Bassus Neapoleos, Florentius Hadrianopolis, Metrophilus Metropolis, Theodorus Theodosiopolis, Marcianus Philomeli, Eugenius Synnadorû, Politianus Sozopolis, Attalus Malinopoleos, Castinus Limenopoleos.

COGNOSCENTES sanctionem vestram zelo diuino esse completam, & placationem Dei voluntate sancta conferentem, & subiectis per fidem inenarrabilem quietem ac disciplinam, quæ ad salutem pertinent, piissime prouidentem, per quam præcepistis nobis, vt de Timotheo, qui in omni impietate noscitur accusatus, nec non & de his quæ pro fide catholica placuerunt sancto & vniuersali Concilio Calchedone celebrato, quid communiter sentiamus, sine timore cuiusquam hominis, & absque gratia vel inimicitiiis indicemus, tamquam reddituri incircumscriptibili Dei iudicio rationem: vestræ potentia nostris significamus apicibus, Timotheum quidem, qui iam damnatus ostenditur, sicut plurimi venerabilium episcoporum Ægyptiæ diœcesis, & reuerendissimi clerici in scriptis affirmantes, vestræ clementiæ suggesserunt nouissime, contra ecclesiasticas sanctiones ad sacerdotii

Concil. Tom. 9.

S f

Est Can. 4.
Concil. An-
tioch.

ministerium fuisse perductum, sed etiam eos qui cum scirent eum fuisse damnatum, communicare illi sine periculo crediderunt, extraneos eos esse a Dei ecclesia iudicamus, secundum consequentiam regularem nulla eis venia nec spe restitutionis vlllo modo remanente, sicut tertia & octogesima regula de talibus aperte decernit, cuius initium est: Si quis episcopus a Synodo depositus, aut presbyter, aut diaconus ab episcopo proprio, &c. Nam ut is qui & illi sententia succubuit, & ante tantorum inenarrabilemque malorum, & multis lacrymis lugendorum auctor extitit, dignum debeat secundum leges subire supplicium, postquam cognoscitur talia praesumpsisse, nostrum non est edicere, sed probare decet, & iudicare vestram Christianissimam maiestatem: quatenus & pro omnibus cogitatis, & pia quiete placetis Deum, & proprium muniatis imperium, & subiectos ab iniqua peste huiusmodi liberetis. Si vero fidem sancti Calchedonensis vniuersalisque Concilii Timotheus negare praesumit, & quicumque nefandorum eius actuum ministri focique reperiuntur, nihil mirum est. Nam qui a diuina pace monstrantur extranei, sine dubio & ab ecclesiasticis sanctionibus simul, & aequitatis contra Romanum imperium contenti sunt inimici, non est mirandum, si etiam a sensibus propriis exciderunt, vesane blasphemantes & anathematizantes saluberrimae fidei doctores atque custodes sanctissimos & apostolicos patres & archiepiscopos, omnesque simul Dei amantissimos episcopos, sequentes sanctissimos episcopos qui per generationes singulas rectae fidei lumina fuisse noscuntur, & Dei amantissimos senioris & nouae Romae archiepiscopos, qui his concordes existunt. Quorum firma & immobilis & inexpugnabilis fides in Christo probata est apud sanctam & vniuersalem Synodum Calchedone celebratam, cuius per Dei gratiam communicatores & fuimus, & vsque ad vitae terminum in Deo permanebimus, secundum centum quinquaginta sapientes & egregios medicos, qui diuerso modo passiones & subtiliter perscrutantur, & tunc congruam simul & singularem medicinam offerunt agrotantibus: cogitantes pro correctione eorum quae in Alexandria contigerunt, diuino zelo feruentes, in memorata sanctione

ANNO CHRISTI 451.
 præcepistis, quatenus omnia diligenter tractentur, & a sanctissimis episcopis comprobentur, quoniam nunc Alexandrina ciuitas conturbatur, pro cuius quiete & disciplina maximam se habere sollicitudinem significauit uestra clementia. Quapropter edicimus, Timotheo siquidem consentientes, & qui pro eo uestræ Christianitati preces proprias obtulerunt, velut episcopi & clerici Ægyptiacæ diocesis, cum non sapiunt, vt apparet, sapere se confidunt, quando sic aperto mendacio impudenter incumbunt. Videntur enim in prædictis precibus, pietatis uestræ sanctioni subiectis, contra literas mansuetudinis uestræ locuti, & contra gloriosam cogitationem quam pro Alexandrina ciuitate & eius disciplina geritis, tractasse. Affirmantes enim maximam pacem memoratam ciuitatem & sanctissimas ecclesias & monasteria possidere, aperte rebus ipsis capti sunt, & aduersus pietatis uestræ vocem & cogitationem sine metu locuti. Plenam namque caliginem, & a malis imminetibus nubem, disciplinam esse dicentes, & pacem, & in ecclesia Alexandrinorum diuinitus attributam, quoniam huiusmodi viri putabantur contra veritatem & uestra optima consilia properantes, pacemque Dei vocantes persecutiones, & bellum contra orthodoxos sacerdotes & clericos gestum, nouamque tyrannidem contra sacras regulas inquirentes, clare in sacrum illud incurrere videntur eloquium: Non est, inquit, indiscipline, sed pacis 1. Cor. 14. Deus, sicut in sanctorum vniuersis ecclesiis agnoscitur. Hi etenim ad perditionem parati sunt, secundum Prophetam dicentem: *Perdes omnes qui loquuntur mendacium.* Quomodo Psal. 5. autem isti credendi sunt sapere, & tenere causam ab omni mendacio segregatam, aut diuinam sapientiam salutarem, hoc est, salubrem fidem, quam præcipue seruare promittunt, dicentes in prædictis precibus suis inconcussæ atque firmæ & immobiliter se credere symbolo in Nicæa ciuitate a sanctis trecentis decem & octo patribus explanato, & neque augmentum, neque detractionem hoc posse recipere, neque opus habere qualibet interpretatione, cum per se, vt aiunt, videatur interpretatū: centum quinquaginta vero sanctorum patrum Concilium ignorare se profitentes, docentesque cōmunicare Alexandrinam ecclesiam Ephesius Concilii: adiicientes & hoc, quod Synodum Calchedone Concil. Tom. 9.

celebratā ecclesia Alexandrina non recepit. Per hæc igitur ostenduntur similes esse eorum, qui nescientes exponentē optime salutis remedia medicinam, & passiones prouenientes subtiliter edocentem, impudenter totum se nosse promittunt. Sic enim & isti neque temporum diuersorum languores hæresim scientes, nec medicinam congruam infirmis opportune prolatam ab spiritualibus medicis, sanctis scilicet & orthodoxis sacerdotibus qui per tempora Synodos impleuerunt, inspicientes, harum rerum non habentes discretionem, superfluos & erroneos in suis precibus posuerunt sermones. Nam si hæc quæ memorauimus, agnouissent, non arbitrarentur augmentum aut detractionem factam in sancto symbolo a trecentis decem & octo sanctis patribus explanato, nec per se dicerent illud interpretatum, quod paucissimis quidem sermonibus, sed perfectis sensibus scripturæ diuinæ per viros eius scientiæ peritissimos videretur esse completum. Quorum veritatem ignorantes, & qualis quantaque hæretico tunc procedente languore prolata sit medicina diuinitus inspirata, in illud incurrisse diuinum videntur eloquium, quod ait: *Nolite fieri sapientes apud vosmetipsos.* Propter hæc enim ignorauerunt hæreticos, qui postea per diuersa tempora variis languoribus sunt exorti, nec non etiam eos qui opportune & necessarie eorum infirmitatibus saluberrimæ fidei congruam obtulerunt salutaris adiutorii medicinam, sicut sanctissimi centum quinquaginta patres infirmitati languoris Macedonii, qui diuinitatem sancti Spiritus negauit, obtulerunt, aperte firmitatem rectæ fidei docentes, & diuinitatem vnitatis inseparabiliter adorandam. Rursus igitur alia passione nata circa inhumanationem Dei Verbi per callidum erroneumque Nestorium, sancti patres qui illo tempore Ephesi conuenerunt, suscipientes pariter orientalium episcoporum probatissimam sibi concordiam, perfecte prædictum languorem inenarrabili fide curauerunt. Similiter autem Timothei sequaces ignorare videntur, quemadmodum postea Eutyches, cum in profundum phantasie praua ignorantia suæ secta corruerit, principatu hæretico suffocatus sit, & quia pro eo duo sint celebrata Concilia, prius in Epheso, & postea Calchedone; & quia quæ

Rom. 11.

Pseudof.
nodus E-
phesina.

ANNO
 CHRISTI
 451.

Ephesi quidem facta est, non sufficit eius ægritudinis, vt oportebat, discernere passionem, & offerre quæ erant necessaria medicina. Quæ vero Calchedone per Deigratiam congregata est, eius solatio ita præualuit, vt ægritudinem aperte cognosceret, & remedium medicinæ salutaris offerret. Igitur notum est sapientibus vniuersis, quia nisi diuersæ diuersisque temporibus hærefes exortæ fuissent, nequaquam opus esset consilio spiritualium medicorum. Nam vbi infirmitas, illic opus est sine dubio medicina. Et quia non, sicut defensores Timothei putant, adiectio quædam symbolo trecentorum decem & octo patrum est facta, quando emergentibus variis ægritudinibus, spiritalis & necessaria eis oblata est medicina; simul quia corpori est ægrotanti similis incredulitas. Et quemadmodum oculis dudum ægrotantibus, & caute atque competenter a medicis qui tunc inuenti fuerint, curatis, si rursus contingat aliquem visceribus forte dolere, quicumque postea reperti fuerint, non desinunt adhibere medicinam: ita hæretica infirmitate temporibus diuersis exorta, mirum non est, si a piissimis temporum quorumque principibus Deo amantissimi episcopi pro imminente cura conuocati, medicinæ vtilia remedia porrexerunt. Quæ cum ita sint, nonne ignorantia manifesta est, & nouissima in Timothei * inciticia atque superbia, quando omnibus quidem orthodoxis & religiosissimis episcopis quicumque nunc sunt, & qui ad Deum iam migrauerunt, aperte calumniantur, quasi adiectionem quamdam in sacro trecentorum decem & octo sanctorum patrum symbolo fecisse videantur? & * quasi pro credulitate sua dicant, quia in prædicto sacro symbolo nullum ipsi augmentum aut detractionem quamcumque recipiant, nonne plenum est hoc totius falsitatis indicium, cum dicant centum quinquaginta sanctorum patrum se ignorare Concilium? Vnde magis videntur, quia non solum talium medicorum necessariam curam prorsus ignorant, sed etiam ipsam infirmitatem Macedonii, pro qua videntur esse collecti. Quam scilicet ignorantes, cum sit vtique manifesta & nimis insignis etiam simplicibus orthodoxis & in laico ordine constitutis, multo magis varium Nestorii errorem, nec non Eutychis impietates, vesaniam phantasiam

Sf iij

* f. de-
 fenfori-
 bus

* f. cum

que nescire panduntur. Et propterea inaniter & indifcre-
te in suis precibus dixerunt, se Ephesiis communicare
Conciliis, cum prius vtiq; sit sine dubitatione susceptū,
secundum vero non solum priori consistat aduersum, sed
etiam vniuersis sanctis episcopis, qui olim luminaria fuisse
probantur ecclesie, quorum famosissimam & religiosissi-
mam multitudinem dinumerare difficile est. Præcipue ta-
men aduersarii esse panduntur immortalis & beatæ me-
morie Athanasio Alexandrinæ ciuitatis episcopo; cui
dum inueniantur esse contrarii Timothei sequaces, omni-
bus indubitanter orthodoxis, & maxime fidelibus Ægy-
ptiis, & Dei zelum habentibus omnibus, omnino vide-
buntur inimici. Sed hæc equidem dicta sunt de vnoquo-
que capitulo petitionibus eorum inserto, quantum bre-
uiter a nostra dici potuit paruitate, vt vestra pietatis impe-
rio, sicut piis literis imperare dignati estis, indicaremus.
Religiosissima namque vestra pietas decenter egit, vt se
contineret, & necessaria discretioni Deoque placenti
committeret examinationem horum qui nullam impie-
tatis speciem reliquerunt, sed super alia mala etiam hoc
adiecerunt, vt diabolica inspirati virtute, examinatione
non facta, sanctissimos episcopos & religiosissimos cleri-
cos in sanctis orthodoxisque ecclesiis enutritos expelle-
rent a ministeriis quæ Christi Domini gratia sunt fortiti.
Vt autem vndique diuino lumine veritatis, mendacii te-
nebræ sequacium Timothei destruantur, & a religiosissi-
ma pietate vestra simul & æquitate hæc impietas, iniquis-
simaque superbia radicitus euellatur, decet eos aperte
conuinci, quia cum sibi recte credere videantur, multum
extra hanc scientiam esse noscuntur, nequaquam diui-
num intendentes eloquium: *Non cognouerunt, neque intelle-*
xerunt, in tenebris ambulant. Vt autem talis omnibus ostendatur,
& præcipue populo volenti Timotheum habere
pontificem, diuino nobis proposito timore confidimus &
hoc sacræ vestra maiestati suggerere, quatenus valde ce-
lerrime & sine qualibet obumbratione in sua ignorantia
& prauæ sectæ sententia conuincatur Timotheus, & eius
sequaces episcopi simul & clerici. Igitur si placet vestra
pietatis imperio, sub custodia eos foris Alexandrina ciui-
tate esse præcipite, & seorsum eorum singulos habitare, &

7/ol. 81.

diuinæ scripturæ libros quos voluerint, dato primitus ab eis breue, quos habeant necessarios accipere; vt intra certos dies arctissime custoditi, ita vt nulli liceat ad eos accedere, & verba eis sensusque disseminare, iubeantur exponere, quam virtutem scripturæ diuinæ respicientes, rectæ fidei symbolum susceperunt, & fidem trecentorū decem & octo sanctorum patrum immobiliter se tenere & custodire polliciti sunt; quæ fuerunt Arianorum variæ blasphemiarum atque languores, quas nefande sanctarum scripturarum textu nitebantur adstruere; & quemadmodum hæc a prædicto symbolo sunt exclusæ. Non solum enim Arianorum, sed & plurimæ ante hanc hæreses exortæ, in diuinæ scripturæ proloquiis putantur incumbere. Isti quidem si venerabiliter reminiscuntur omnium sanctæ memoriæ orthodoxorum patrum, & quales quique fuerunt, agnoscunt inter eos reuerendæ memoriæ Athanasium simul & Cyrillum doctrina copiosa pollentes, & pastores Alexandrinæ ciuitatis insignes: quos omnes orthodoxi sequuntur, & præcipue fideles Ægyptiorum. Quæ cum ita sint, in scriptis sequaces Timothei declarare iubeantur, quomodo memorati sancti patres saluberrime crediderunt, & quomodo horum inueniuntur aduersi qui cum Ario fuisse noscuntur hæretici, & qui sunt isti, aut quæ sapientes a recta fide recesserunt: quo facto & caligo erroris simul & praua secta sequentium Timotheum vbique protinus aperitur, ipsis insuper qui non cum discretionem, sed sine quadam probatione præuenti sunt, indicatur. Et ex hoc omni venia monstrabuntur extranei, qui rectæ fidei vniuersale Concilium nefandissima voluntate & sceleratissima lingua anathematizare præsumunt. Tum etiam præter Concilium Dei amantissimorum episcoporum, sapientissime & semper memorabiliter, velociter vestra pietas efficiet, vt dum primitus conuicta fuerit atque notata praua eorum nefandissimaque secta damnetur, & ea quæ pro recta fide sunt, & Christo Deo placent, & diuinæ disciplinæ pacique conueniunt, roborentur. Turpe satis, & rectitudini vestræ nimis indignum est, vt diuulgetur generali Synodo nunc opus esse, dum hæc aperta sint & valde certissima: quatenus, vt dictum est, plus valere videantur qui se diabolo tradiderunt, & eius impietate ebria-

ti. Et ut insignis pompa Concilii, occasio quidem multis contemptus sacræ fidei & detractiois existit; frequentia vero multorum indiscrete loquentium, paganorum, aut infidelium, & præcipue hæreticorum, plurimi (quod absit) simplicium trahuntur ad lapsum; qui dum illi putentur quidem de quibus volunt honeste loqui, ad varias autem blasphemias rectæ fidei dogma perducant. Cur enim hoc capitulum eligunt, qui hæcenus quod sapiunt, ita nesciunt, ut pro sua fide frequenter egeant conuenire?

Pergamius episcopus Antiochiæ Pisidiæ, subscripti quæ sunt subiecta intercessionibus omnium sanctorum, armatus recta fide, & omnia quæ pietati sunt aduersa, deuincens. Multo tempore a clementia diuina serueris, Christo amabilis & honorate diuinitus imperator.

Eutropius episcopus Adadenorum ciuitatis, similiter.

Paulinus episcopus Apamenus, similiter.

Libanius episcopus Paralenus, similiter.

Alexander episcopus Seleuciæ, similiter.

* Maximus episcopus Gortenus, similiter.

Basilius episcopus Neapoleos, similiter.

Florentius episcopus Hadrianopolitanus, similiter.

* Minophilus episcopus Metropolitanorum, similiter.

Theodorus episcopus Theodosiopolis, similiter.

Marcianus episcopus Philomeli, similiter.

Eugenius episcopus Synnadorum, similiter.

Politianus episcopus Sozopolitanus, similiter.

Attalus episcopus Malinopoleos, similiter.

Castinus episcopus Limenopoleos, similiter.

XLII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SYNODI SARDIANÆ IN LYDIA,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo, Christi que amantissimo imperatori nostro Leoni, perpetuo Augusto, parua & humilis Synodus congregata in metropoli Sardanorum vestræ Lydiæ.

PRIMITVS vestræ pietatis imperium nuper adeptæ sanctissimæ Dei ecclesiæ in Lydia constitutæ, augmentum magnæ tuitionis & zeli circa orthodoxam fidem vestræ tranquillitatis agnoscunt. Vnde incessabiliter pro vestræ Christianitatis imperio preces offerentes Deo, ut
* longæua & in pace vestra seruetur vita, nonnulli magis aliquam

ANNO
CHRISTI
451.

quam sibi & suis sacerdotibus atque populis quietam negotiantur vitam. Pro quibus enim hæc a nostra paruitate suggesta sunt, breuiter indicamus. Quoniam diuina sanctione per Eudoxium virum deuorum magistrianum religiosissimo nostro metropolitæ Ætherio data, conuocati sumus in ciuitate Sardianorum literis memorati sanctissimi viri metropolitæ nostri directis: congregatisque nobis in vrbe prædicta, vestra pietatis literæ sunt directæ, nec non & preces quæ videbantur de quibusdam capitulis eis esse subiectæ: quas audientes, de vtroque capitulo vestra pietati suggerimus. De principali namque capitulo, & quod ad ipsam Christianorum fidei respicit summam, id est, de sancto & vniuersali Concilio Calchedone collecto, cui regulariter præfederunt & maximæ Romæ sanctissimus & beatissimus archiepiscopus Leo per venerabiles episcopos directos & clericos, nec non & regiæ Constantinopolis sanctissimus & venerabilis archiepiscopus Anatolius, & summi sacerdotes qui ei concordantes fuerunt, & similia decreuerunt; nec non & omnes sanctissimi totius orbis episcopi: etiam hoc fatemur, quia necessario per illorum vestigia gradientes, & reuerentiam eis habentes, eosque venerantes, quæ pie & diuina inspiratione constituta sunt, quæ in prædicto sancto & vniuersali Concilio sancita noscuntur, eis concordantes sumus, quando nihil dissonant a sancto & vniuersali Nicæno Concilio trecentorum decem & octo sanctorum patrum. Deus enim qui per illos olim fidem regulariter exposuit, ipse etiam nunc per istos eam denuo, *quoniam vnus & idem*, secundum beatum Apostolum, *Spiritus sanctus operatus est vniuersa*. De Timotheo namque, qui tyrannice, sicut agnouimus, & contra regulas sedem sanctissimæ ecclesiæ Alexandrinæ ciuitatis inuasit, dum vtique esset ecclesiastica correctioni contraditus, relegentes preces quæ syllabis pietatis vestra subiectæ sunt a Dei amantissimis episcopis Ægyptiæ diocesis, & venerabilibus clericis Alexandrinæ ciuitatis, per eas agnouimus, quia cum adultério quod in pontificatu commisit, & homicidio, etiam anathematizare sanctum Concilium Calchedonense non timuit. Quibus auditis, animæ nostræ profundo vulnere sunt percussæ, desolentes quod in tam venerabilibus tem-

Concil. Tom. 9.

Tt

poribus ab aduersario pietatis & inimico orthodoxæ fidei, tantæ obfessiones nobis insurgunt. Legentes etiam preces ab aliquibus Timotheo consentientibus mansuetudini vestræ pietatis oblatas, amplius desseuimus, & nostra mente nimis excessimus pro tanta præsumptione. Quia super ea quæ iam commiserunt, non eos piguit etiam prædicto magno sanctoque Concilio, quantum ad eos attinet, contumelias inferre, & illud profus expellere. Totum tamen hoc vestro iudicio, non personam respicientes, committimus, supplicantes vt omnium totius orbis sanctissimorum episcoporum post Deum vitam vestra pietas faciat esse securam, & sanctis ecclesiis quietis & pacis iura concedat. Scimus enim, quia Deus qui vobis perpetua regni sceptrâ donauit, secundum beatum Salomonem, poscentibus sapientiam & prudentiam præbebit etiam in hac causa, quatenus benignitatem imperialem per omnia demonstretis, Christianissimi atque piissimi.

Front. 1.

Ætherius episcopus Sardonorum Lydiæ. Christus Deus Christianissimum & inuictissimum vestræ pietatis imperium in augmento fidei & pacifica vita sanctorum intercessionibus conseruare dignetur, piissime & religiosissime & Christo amabilis imperator.

Paulus episcopus Daldi, similiter.

Asianus episcopus Philadelphie, similiter.

Ioannes episcopus Heraclidis, similiter.

Polycarpus episcopus Gabalorum, similiter.

Iulianus episcopus Mosthenæ, similiter.

Ioannes episcopus Mæoniæ, similiter.

Rufinus episcopus Areopolis, similiter.

Lucius episcopus Apollinis, similiter.

Gemellus episcopus Stratoniciæ, similiter.

Dionysius episcopus Attaliæ, similiter.

Cyriacus episcopus Apolloniadis, similiter.

Theodorus episcopus Gordi, similiter.

Anatolius episcopus Hellenorum, similiter.

Leonides episcopus Beanæ, similiter.

Heraclidianus episcopus Senus, similiter.

Diamonius episcopus Thyateranus, similiter.

Onesiphorus episcopus Blandi, similiter.

Iulianus episcopus Satalæ, similiter.

Ioannes episcopus Tripolis, similiter.

EPISTOLA EPISCOPORVM PAMPHYLIAE
REGIONIS AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo domino imperatori Leoni, Epiphanius episcopus Pergensis, & qui cum eo sunt reuerendissimi episcopi, Ephesius, Porphyrius, Diodotus, Noyfmaras, Paulus, Marcianus, Auxentius, Pierius, Ioannes, Miccus, Innocentius, Polemon, Theosebius, episcopi Pamphyliae regionis.

DECET quidem Deum omnis humana laus, & omnis pariter oratio, pium vero principem famosissimus sermo. Nam & ipse cum subiectis adorat imperii largitor, & pacis prouisorum Dominum Christum, qui protegit inuisibiliter, & eos qui aduersus pacem gerunt bella, concidit. Ait enim quodam loco sacra scriptura, dum Aegyptiorum multitudinem populus formidaret: *Dominus pugnabit pro vobis, & vos tacetis.* Exod. 14. & hoc quidem frequenter operatus est Christus, sub vestrae vero pietatis imperio palam gerens feruida, & vehementer expauit. Locus corruptus. Quae cum esset ad capiendum difficilis, & non crederetur posse subdi, sic potuit repente consumi, vt de cetero neque nomen eius valeat inueniri. Ita siquidem Deus protegit ac prouisor existit eorum qui in eo cordis pietate confidunt, qualem te quoque esse contigit, Deo amabilis imperator, qui non solum extraneorum rerum prouisor esse dinosceris, sed etiam sanctarum Dei ecclesiarum pacem multo labore conquiris, vt habeas eam tu quoque, qui pro ea decertas, & pro eius vniuersitate cuncta diligenter operaris, quomodo & vno Christi corpore omnes qui eius sunt, alligantur. Quis itaque sermo digne possit vestram laudare tranquillitatem, circa vtrumque sic pie & paterna caritate laborantem, & tuitionem suam summo studio conferentem? Quapropter competit vobis Psalmitae verbum: *Sperauit in Domino, & in misericordia Altissimi non commouebitur.* Psal. 20. *Inueniatur manus tua omnibus inimicis tuis, & dextera tua inueniat omnes odientes te.* Et haec quidem a nobis humillimis pro gratiarum actione referuntur, piissime & Christo amabilis imperator. Dudum itaque literas ad vestram pietatem dirigens ego humilis, declaravi

Concil. Tom. 9.

T r ij

meam vestrae pietati sententiam, qualis sim circa orthodoxam fidem, nec non & sanctū Calchedonenſe Concilium. Quia vero etiam nunc diuinis syllabis tranquillitas vestrae praecipit, ut una cum Deo amantissimis episcopis qui mecum sunt, conueniens significare debeam quid sentiamus de eodem sancto Calchedonenſi Concilio, & de Timotheo Alexandrino, sicut aiunt, episcopo: etiam rursus communiter vestrae maiestati significamus, quoniam gratia Dei nulla parte ab eius pietate recedimus, nisi quia laesionem iudicamus, diuisionem simplicium populorum, quam nescio quomodo ignorantiam facientem patiantur. Sicut enim iam dudum Christianissimis vestris auribus indicaui, nulla alia doctrina tradita est a nobis accedentibus ad salutare sanctumque baptisma, nisi quae a sancto Nicæno Concilio gratia spiritali prolata est, per quam & nos meruimus peccatorū redemptione saluari, & donum adoptionis adipisci, unde bona futura percipere sustinemus, & mundus pariter vniuersus. Non enim nos quidem per ea ad Christum accessimus, alios autem eadem nobiscum participare gratia prohibemus, dum omnia compleat, & omnibus valde sufficiat, nullusque respuere potest quo ipse saluatus est. Non igitur dicant, quia nos hanc solum praedicamus, & non eam colimus: sed & colimus, & veneramur, & praedicamus, & cum ea de praesenti vita optamus egredi, & Christo Domino per hanc credimus praesentari. Non ergo mentem simplicium subuertentes haec dicant. Nos enim & Nicænam Synodum debito honore veneramur, & Calchedonenſem quoque suscipimus, veluti scutum eam contra haereticos opposentes, & non anathema fidei existentem. Non enim ad populum a papa Leone & a sancto Calchedonenſi Concilio scripta est, ut ex hoc debeant scandalum sustinere; sed tantummodo sacerdotibus, ut habeant quo possint repugnare contrariis. Duarum namque naturarum siue substantiarum vnitatem in vno Christo declaratam inuenimus a pluribus apud nos consistentibus sanctis & religiosissimis patribus, & nequaquam veluti mathema, aut symbolum his qui baptizantur, hoc tradimus, sed ad bella hostium referuamus. Si vero propter medelam eorum qui per simplicitatē scandalizati noscuntur, placuerit vestrae potentiae, Christo amabilis

ANNO
CHRISTI
451.

imperator, sanctissimo Leoni Romanæ ciuitatis episcopo,
nec non aliorum pariter sanctitati, propter istorum (sicut
dixi) condescensionem & satisfactionem, quatenus idem
sanctissimus vir literis suis declaret, quia non est symbo-
lum, neque mathema epistola quæ tunc ab eo ad sanctæ
memoriæ nostrum archiepiscopum Flavianum directæ
est, & quod a sancto Concilio dictum est, sed hæreticæ
prauitatis potius increpatio: simul & illud quod ab eis est
dictum, in duabus naturis, quod forte eis dubium esse di-
noscitur, dum a patre prolatum sit propter eos qui veram
Dei Verbi incarnationem negant, his sermonibus aper-
tius indicatum, ita tamen, vt in nullo sanctæ Synodi fiat
iniuria. Nihil enim differt, siue duarum naturarum vni-
tas inconfusa dicatur, siue ex duabus eodem modo re-
feratur. Sed neque si vna dicatur Verbi natura, inferatur
autem incarnata, aliud quid significat, sed idem honestio-
ri sermone declarat. Nam & inuenimus sapius hoc dixisse
sanctos patres. Apud vestræ pietatis imperium, quod
significat vestra potentia decenter ago, quia ipsa Syno-
dus permanebit, sicut ecclesiæ membra discerpta copula-
buntur hoc sermone curata, & ea quæ contra sacerdotes
nefande committuntur, cessabunt, & ora hæreticorum
contra nos aperta damnabuntur, & omnia reducentur
ad pacem, & fiet, sicut scriptum est, *vnus grex & vnus pa-*
stor. Quoniam & Dominus Christus multa condescensio-
ne circa nos vsus, & humanum saluauit genus: & *quia cum*
diues esset, vtique diuinitate, pauper factus est pro nobis, se-
cundum quod homo fieri voluit, vt nos illa paupertate
ditaremur, sicut beatus Paulus edicit. Et iterum, quo-
modo relinquens nonaginta nouem oues in cælis, perre-
xitque quærere perditam, quod constat in nobis: & quia
cum inuenisset, multam nobis tuitionem exhibuit, ita vt
eam humeris suis imponeret, & cælestibus ordinibus co-
pularet. in quo & magnum gaudium factum dicit in cælo
& pro eius inuentione, & pro numeri supplemento. His
itaque quid sentiamus de Calchedonensi Concilio, nos
humiles vestræ pietati suggestimus. De Timotheo vero,
quantum nos humiles probare potuimus, vestræ tranqui-
litati suggerimus: quia si ea quæ de eo continentur in pre-
cibus oblati vestræ tranquillitatis imperio, tanta & talia

Locus men-
dosus.

Ioann. 10.

1. Cor. 8.

Luc. 15.

vera comperiuntur, sicut asserunt reuerendissimi episcopi qui ea suppliciter obtulerunt; extraneus ab omni sacerdotali honore & pia Canonum integritate dignoscitur, sicut nos humiles valemus inspicere. Omnis enim causa eius in iudicio & probatione vestri pendet imperii, & integritate sanctorum summorumque patrum, quibus & nos humiles iustum est obedire propter maximam eorum scientiam ac sapientiam, subtiliter talia iudicare valentium. Nobis autem dari veniam a vestra potestate poscimus, si quid ut homines in his literis incaute suggestimus. Inuitati enim, aut potius iussi, & quod maius est, coniu-rati, hæc scribere vestra tranquillitati præsumpsimus.

Epiphanius Pergenæ ciuitatis episcopus, incolumem pietatem vestram Dei ecclesiis & Romano imperio in Christo opto seruari semper, piissime & Christo amabilis imperator.

* Ephesius episcopus Comanenus, similiter.

Porphyrius episcopus Palæopoleos, similiter.

Diodotus episcopus Lyfinensis, similiter.

Polæmon episcopus Tebennorum, similiter.

Miccus episcopus Hadrianopolis, similiter.

Maras episcopus Codri, similiter.

Neon episcopus Gilsatenus, similiter.

Paulus episcopus Puglensis, similiter.

Martinus episcopus Pellensis, similiter.

* Hierius episcopus Panemotici, similiter.

Ioannes episcopus Ariassi, similiter.

Theofebius episcopus Maximianopolis, similiter.

Auxentius episcopus Termisæ, similiter.

Innocentius episcopus Eudoxianus, similiter.

XLIV.

EPISTOLA

SYNODI MYRENSIS,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Christo amantissimo, victori atque triumphatori, & a sancta Trinitate seruato imperatori Leoni, Synodus quæ per sanctionem vestra maiestatis in Myrena metropoli vestrae Lyciæ prouinciæ congregata est.

LITERAS tranquillitatis vestrae suscepimus per Brane-mundum magistrianum, plenas fide ac pietate, zeloque iustitiæ & agnitionis Dei. Manum itaque tuam com-

modaturus Christo, sacerdotes cooperatorios aduocasti:
 & pro orthodoxa religione propugnaturus, præfules eius
 socios tibi in dimicationibus adesse decreuisti: & sanctio-
 nes ecclesiasticas regulasque sanctorum patrum contem-
 ptas agnoscens, eos qui hæc orant inuiolabiliter conser-
 uari, ad defensionem concurrere præcepisti: pontificif-
 que necem vlciscens, sicut Moyses maximus, per syllabas
 sacras pene clamare visus es: *Qui est Domini, veniat ad me.* Exod. 32.
 Sed & preces criminibus cumulas suscipiens, vindi-
 ctam interim suspendisti, vt cum iuste reum punire vide-
 reris, & iudices ad hoc constituisti orthodoxos totius or-
 bis episcopos; vt apud omnes iudicatus, quasi præfens ab
 omnibus iustam videretur ferre sententiam ille qui cun-
 ctos in eo qui inique necatus est, vexasse cognoscitur au-
 ditores. Singulos autem a ciuitate propria non traxisti, ne
 forsitan euocationem quasi violentiam is qui euocabatur,
 accusaret: sed permisisti, tamquam compatiens vniuer-
 sis, vt consistentes in prouincia iudicarent, quatenus sa-
 tisfactione careat, quisquis post hæc forte suam voluerit
 mutare sententiam. Igitur & nos, o Christo amabilis, &
 qui imperium a Christo sortitus es, in tuis consiliis exul-
 tamus, videntes te pro orthodoxa fide ita feruentissime
 laborantem: Deumque propter perpetuam vestram ma-
 iestatem deprecamur, vt longo tempore vestrum nobis
 conferuet imperium, & nequaquam alii subiecti esse vi-
 deamur. Sugerimus igitur, quia de singulis quæ in sacris
 literis vestris continentur, lectio apud nos cum laudibus
 celebrata est atque lætitia: sed precum cognitio eisdem
 literis subditarum, nostra gaudia violauit, Christo amabi-
 lis & triumphabilis imperator. Tremor enim & terror re-
 ctæ singulorum corda commouit, & fontes lacrymarum
 de pupillis oculorum valde fluxerunt, fletibus etiam ge-
 næ rigatæ sunt, procellæque malorum, & multa iacula ca-
 lamitatum subinde reuelata sunt, & amara nuntia alia
 crudelia præuenerunt. Et donec audiremus quidem, quia
 viuentem adhuc nostro sacerdote ordinatus est, cognoui-
 mus quia velut adulteri filius, sic Abessalom impudenter 2. Reg. 16.
 insurrexit in patrem, & sponsam viui genitoris abripuit,
 & quia nefande semetipsum constituit & irregulariter sa-
 cerdotem. Quasi pelagi tempestate commota, ea quæ a

populo inconsiderate fiunt, ad modicum quidem præua-
lent, tempore vero superueniente soluuntur. Cum vero
audissemus & necem præcedentem lectionem, & in ve-
nerabilibus locis factam, & bestiarum modo laceratio-
nem corporis perpetrata, & mortui nefandas iniurias,
& membrorum humanorum crudelissimas sectiones, &
exusti corporis cinerem, & nullam compassionem Timo-
theum, aut auersionem, aut odium habuisse contra huius-
modi præsumptores, cum oportuerit eum mox dare lo-
cum, vt aliena violentia magis quam eius proposito hæc
facta monstrarentur; sed potius eum festiuitatem cum eis
celebrasse: tunc exiliuimus, & vultum, secundum quod
scriptum est, tristem habentes atque demissum, & vtram-
que manum ad inuicem conferentes, atque dicentes:

Isa. 49.

Oblitus est nostri Dominus, reliquit nos Dominus. Quid iam nos
sacerdotes faciemus? Quomodo pastores, cum mercena-
rium vidimus greges ita dispergere? Quomodo compa-
tientes, cum hæc examinari minime supplicamus? Quo-
modo reuerendi, qui cultum sancti baptismatis obscura-
tum despiciamus? Quomodo ecclesiæ præfules, nefandum
adulterium reticentes? Quomodo exemplum fidelium,
cum paternarum regularum custodes in temporibus pie-
tatis ecclesiæ fluctuantur? Tranquillitas diuinæ scientiæ
continet vniuersa, & naus orthodoxorum duceretur
forsitan in profundum, nisi imperator pius existeret, pro
purpura virtutibus fulgens, armis vtens aduersus hostes
venerabili cruce, & hac vocatus appellatione, qua per

Genes. 49.

clementiam Christus vocari dignatus est: *Recubans, inquit,
soporatus est sicut leo.* Oportebat tunc secundum prophe-

Jerem. 9.

tæ Ieremiæ vocem, nouissimum quærere locum, & die
nocturne ea quæ sunt commissa lugere. Non enim vna
est mulier, secundum historiam, quæ iniustitiam & vim
pertulisse dinoscitur. Breuiter itaque, Christo amabilis
imperator, historiam quoque audire dignare. Aliquando

Iudic. 19.

Leuita vir violentiam passus in coniuge, & contumeliam
ferre non valens, & iniuriam sceleris immensam esse con-
spiciens, dum mulier mane mortua fuisset inuenta, plu-
rimis contumeliam inferentibus, diuidens eam in vnde-
cim partes, vndecim Israel tribubus destinavit: & pro-
pterea vndecim & non duodecim, quia vnã tribum
sciebat

ANNO
CHRISTI
451.
sciebat iniuriosos & luxuriosos habere viros. Tunc om- Indic. 20.
nes vndique ad vltionem velocissime concurrerunt, pro
literis mulieris membra suscipientes, & velut inimicos
fratres proprios expugnantes, dum tanti sceleris præsum-
ptio atque mortis, dilectionem cognationis excluderet.
Insuper etiam anathematizauerunt eos, ne sponsam ab
eis sumerent, aut darent sponsum eis: & nisi remedium
sapientiæ fuisset post hæc inuentum, etiam nomen tribus Indic. 21.
Benjamin esset ablatum. Ea siquidem quæ nunc gesta
sunt, illis comparata, crudelitate maiora sunt. Non enim
vna ecclesia hanc pertulit læsionem, nec vnus sacerdos
occisus est; sed omnis ecclesia, & omnis pontifex est ne-
catus (vnum enim, secundum beati Pauli vocem, om- 1. Cor. 10.
12.
nes pariter sumus, & vnum membrum, & fratres, vnum
habemus caput Christum:) Ecclesiasticæ sanctiones & Ephes. 4.
constituta conculcata, regulæ sanctorum patrum sprete
sunt. Dominus totius orbis terrarum Christus, nutritor
pietatis, & orthodoxæ fidei propugnator, occasionem
dedit loquendi coram regibus, & non timendi. Antiqui Luc. 20.
iura loquebantur etiam audire nolentibus. Ipse autem,
mitissime atque clemens, nostras imbuuit aures, vt ma-
lum tamquam malum notemus: *Væ, inquit, qui dicitis ma- Isa. 5.*
lum bonum, & amarum dulce. Ad iustam igitur indignatio-
nem, rogamus, excitamus atque supplicamus, vt baptiste-
ria & altaria, sacerdotium, regulas vindices patrum, sce-
leris domino feruentissime vltio, prouideas ecclesiis Salua-
toris quietem. Quantum enim ex lectione precum & sce-
lerum commissorum, quæ illic referuntur, agnouimus,
mercenarius, & non pastor, probatus est Timotheus. Oc-
culte namque, latrocinanter, & non regulariter per ianuas
sanctarum regularum ad ouium caulas ingressus est. Adul-
ter Timotheus, viuo adhuc sponso, in eius sedem vefa-
nissimus insiliuit. Homicida Timotheus: particeps est e-
nim eorum qui suum spiritalem patrem & Christum im-
placabiliter lacerarunt. Sacerdotio indignus Timotheus:
abripuit enim, non accepit, honorem. Incredulo peior
Timotheus: negat enim sanctum Calchedonense Con-
cilium, sicut per eos quos destinauit, scripsisse dinosci-
tur, quod nullo modo a decreto sanctorum patrum in
Nicaea conuenientium, Dei vtique & hominum celebra-

to timore, discordat. Cui enim eorum qui ibidem congregati sunt, sicut sub Dioscoro in Epheso aduersus bonæ memoriæ Flavianum, terror illatus est, qui, sicut ibi, dextera calamum figens, atque digito demonstrans eos qui ante ianuas obseruabant, aliquid reclamauit, aut plagas forte sustinuit? Nullus per subsellia semetipsum abscondit, fugiens subscriptionis iniquitatem. Hic nouum nil audiimus: (nam neque consentire poteramus.) Quæ tradiderunt nobis ab initio inspectores & ministri Verbi, trecenti decem & octo sancti patres qui in Nicæa conuenerunt, & Constantinopoli, aut qui in Epheso venerande collecti sunt, hæc in nobis ipsi, & dudum in Calchedone per nos obsequauimus: & non hæc in aerem & inaniter sunt soluta, Christo amabilis imperator. Sed etiam his literis mox ad vestram tranquillitatem visum, & pene lacrymis nostram supplicationem, non atramento, conscripsimus, rogantes & supplicantes, & tamquam prostrati præsentibus, vt non sinatis inimicos ecclesiæ sanctas Dei ecclesias conturbare: sed & faciatis eas sub quiete consistere, & occasionem fieri Synodum requirentibus abscindatis. In nullo enim discordamus in rebus, in quibus est nobis satisfactum, aut de fide saluberrima dubitamus: & si quis annuntiauerit nobis præter quod accepimus, anathema sit. Expellite, secundum quod scriptum est, de Concilio pestilentiam, & virum sanguinum auferte de medio, & consacerdotes qui persecutionem iniuste passi sunt, tamquam pii vestro more protegite, ecclesiis proprios sponso redonate, & monasteria congregate, & sudores sanctæ memoriæ Athanasii & Theophili & Cyrilli, qui orthodoxæ fidei principes extiterunt, nequaquam inutiles esse permittite: & Proterium sanctæ memoriæ, qui mediator Dei fuit & hominum, magna voce clamitantem clementer audite. Celare enim eius sanguinem, sicut Zachariæ, terra non patitur, ne iterum celans secunda vice maledicatur.

Petrus misericordia Dei episcopus Myrenæ metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, subscribens retuli. Incolumem in Christo longo tempore maiestatem vestræ pietatis oro.

Eudoxius episcopus Chomatenus, similiter.

Cyrinus episcopus Patarenus, similiter.

ANNO
CHRISTE
431.

Stephanus episcopus Limyrenus, similiter.
 Eudoxius episcopus Acalandenus, similiter.
 Leontius episcopus Araxenus, similiter.
 Andreas episcopus Tloæorum, similiter.
 Nicolaus episcopus Acrassenus, similiter.
 Athanasius episcopus Xanthenfis, similiter.
 Hypatius episcopus Sidymensis, similiter.
 Pannitius episcopus Ascandenus, similiter.
 Anatolius episcopus Olympiensis, similiter.
 Cyrinus episcopus Oeneandenus, similiter.
 Nicolaus episcopus Gaunenus, similiter.
 Aquilinus episcopus Padullenus, similiter.
 Nicolaus episcopus Balburenus, similiter.
 Aristodemus episcopus Phafelitanus, similiter.
 Eustathius presbyter subscripsi pro Theodoro episcopo Antiphel-
 lensi, & manibus dolente.
 Carporus presbyter subscripsi in loco Palladii episcopi Corydalla-
 ni, similiter.
 Gelasius presbyter subscripsi in loco Romani episcopi Bunensis
 ciuitatis, similiter.
 Nicolaus archidiaconus subscripsi in loco Heliodori episcopi Na-
 rensis, similiter.
 Timasius presbyter subscripsi in loco Leontii episcopi Calindeni,
 similiter.

XLV.

EPISTOLA

AGAPITI EPISCOPI,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Domino Christo amabili atque victori Leoni, Agapitus miseri-
 cordia Dei Christi episcopus vestræ Rhodi.*

DESUPER scepra regni suscipiens, sacratissime & in-
 ducitissime principum, pro munere vestræ pietati
 collato, Deum caelestem regem primitiis decentibus ho-
 norastis. Prima enim oblatio & acceptabile sacrificium est,
 vt auriga mundi & princeps totius orbis qui sub sole con-
 sistit, adoranda Trinitatis fidem seruet incolumem, &
 doceat ex his quæ facit & colit, timere & homines Deum,
 & talia sectari, per quæ nostrum seruetur genus, & cogi-
 tare pro communi republica & totius populi disciplina:
 quatenus optima causa pacis & nomen vbique præcellat
 & vigeat, & non instar bestiarum contra suum genus ho-
 mines singuli rabiem feritatis exerceant. His itaque bonis

Concil. Tom. 9.

V u ij

& aliis multiplicibus dudum & nunc per vestrum imperium constitutum diuinitus perfruentes, omnes oramus innumeris vos conseruari temporibus, (vere namque sacerdos & natura imperator existis;) sed & omne genus humanum Deo conuenit supplicare pro imperii vestri longæuitate. Nam in principiis vestræ serenitatis imperii, tantam barbarorum multitudinem manu dextera subiugastis, & nimis importabilem destruxistis, vt perpetuum erigeretis trophæum in omni orbe terrarum, & altam pacem toto præberetis in mundo. Nihilo minus autem & nunc pro humano genere cogitatis, saluberrimas has literas & vtiles animarum sacerdotibus destinantes, his quibus ligare & soluere peccata concessum est, communionis sacræ sollicitudinem committentes. Quapropter corroborati piarum vestræ serenitatis auctoritate literarum, ad hoc responsum confidentes accessimus, supplicantes Deo & vestræ serenitatis imperio, vt nostras humiles voces dignemini placanter accipere, & si quid tamquam idiotæ paululum delinquimus, veniam condonare. Sacræ siquidem & incomparabiles vestræ syllabæ potestatis, & mala quæ incredibiliter Alexandria prouenerunt, & Timothei gesta pessima declararunt, qui, sicut aiunt preces oblatae pietati vestræ a quibusdam Dei amantissimis episcopis Ægyptiacæ diœcesis, auctor tanti sceleris esse dignoscitur. Super hæc autem & ea quæ satisfactores Timothei fieri postulant, nostræ paruitati manifesta sunt. Iussistis itaque considerare Concilium vestræ prouinciæ insularum, quid sentiat de sancto & vniuersali Calchedonenfi Concilio. Et mihi quidem fuit optabile & nimis vtilissimum, secundum vestræ pietatis iussionem cum omnibus episcopis nostræ prouinciæ præbere responsum. Sed quoniam euocatio quidem & ante susceptionem sacrarum pietatis vestræ literarum, & rursus postquam susceptæ sunt a me, festinanter effecta est; sed hiemalis temporis qualitas, sicut pietas vestra prospicit, eos venire ad metropolim non permisit, dum tribus millibus aut quatuor millibus stadiorum quidam abesse videantur: necessarium fuit, ne quod impedimentum fieret Eudoxio viro deuoto magistrano, præcepti pietatis vestræ ministro, ad reliqua responsa prouinciarum & com-

ANNO
CHRISTI
457.ANNO
CHRISTI
457.

missa, vt velociter meam sententiam facerem manifestam. Hoc enim etiam ipse videlicet magistrianus compulsi adimplere. Gravior itaque gratia Dei ad narrationem capitulorum presentium, atque probationem hereticam, qua possum. Memoratus enim Timotheus si talis esse paruerit, qualem eum oblata preces vestrae pietati a Deiamantissimis Aegyptiacae dioecesis episcopis atque clericis esse declarauerunt, non solum inter episcopos siue clericos, sed neque inter fideles laicos iuste constituendus est, qui & piorum Canonum disciplinam vastauit, & Romanam rempublicam confusione compleuit. Verumtamen quoniam imperialis lex & ecclesiasticarum sanctionum consequentia custoditur, si placet, hoc supplico, vt vocetur accusatus sacro vestrae pietatis edicto: quatenus in presenti conuinci possit coram vestris auribus quae circumueniri non possunt, aut coram sancta Synodo, quae pro qualitate temporis in ciuitate regia poterit inueniri; si tamen placuerit potestati vestrae: & ita dignam suorum actuum suscipiat ultionem. Si vero (quod non credo) in tantis & talibus criminibus accusatus, diuinae iussioni vestrae obedire noluerit, nec ad proprium dominum ita pium mansuetumque principem concurrere festinabit, non solum ab ordine sacerdotii, sed & a Deo simul & principe & cunctis hominibus, sicut reus, erit abiiciendus. De sancto siquidem vniuersali Concilio Calchedone imperiali sanctione collecto, ad confirmationem quidem atque cautelam orthodoxae & catholicae fidei, & damnationem atque destructionem prauitatis Eutyhianae, quid dicamus, quando per omnia concordem sensum intemeratae fidei a trecentis decem & octo patribus qui in Nicaea Christi gratia conuenerunt, & patrum Calchedone conuenientium reperimus? Non enim aliud quidquam praeter illam immobilem & fundatam rectae fidei expositionem eos decreuisse, nec aliquod augmentum aut detractionem in symbolo sancto fecisse cognouimus: ob quam rem & pene omnes occidentalium partium Deo amabiles episcopi consentientes sibi met, & pariter decernente sanctissimo atque beatissimo Leone Romanae urbis archiepiscopo, literis propriis & oris sui confessione, ea quae ab ipsis sanctis patribus Calchedone collectis interpretata

feu explanata sunt de Domini nostri Iesu Christi incarnatione, confirmauerunt atque consignauerunt. Vnde vestram pietatem suppliciter exoramus, vt dum vna sit dominatio Patris & Filii & Spiritus sancti, & eiusdem fidei vniuscuiusque baptismatis, & nos vnum atque idem sapiamus, & in vna sancta & consubstantiali & adoranda Trinitate baptizati sumus, sicut & Dominus noster Deus & saluator Iesus Christus sanctis discipulis suis iniunxit: pacem quidem & nunc sanctis ecclesiis conferatis, & retinaculum ori apponatis haeretico, quod indisciplinabile eorum & inobedibilem arceat intellectum. Non enim ad ecclesiarum aedificationem, sed ad destructionem simplicium populorum, contentiones excitare noscuntur. Hæc itaque a mea paruitate mediocriter, vt potui, dicta sunt: tu vero domine Christo amabilis atque laudabilis, cuius potestas & virtus in manu Domini est, quod tibi reuelauerit Deus, & in tuo corde fuerit consuete locutus, hoc in omnibus sancire dignare. Nouimus enim & credimus, quoniam qui te vnxit in regem Iesus Christus Deus & saluator noster, ipse tibi sicut Dauid & Danieli suam sapientiam condonauit, ad robur quidem & augmentum sanctarum Christi ecclesiarum, & ad aedificationem atque constantiam fidelium populorum. Quæ tamen acta fuerint apud consacerdotes in Concilio apud nos celebrando secundum sacram vestram & adorabilem sanctionem, post non multum vestræ pietati declarabuntur.

Ego Agapitus episcopus Rhodiorum, orans Dominum incolam valere, & longo sæculo conseruari Christo amabile vestræ serenitatis imperium, manu mea subscripsi.

XLVI.

EPISTOLA IULIANI EPISCOPI
COENSIS, AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo atque fidelissimo victori atque triumphatori Leoni, principi semper Augusto, Iulianus humilis episcopus Coensis.

EGO, domine Christo amabilis imperator, illam sapientissimam monitionem mente percipiens, qua dictum est, Cognosce te metipsum, volui taciturnitate quiescere, & maiorum patrum iudicium sustinere. Non enim euo-

ANNO
CHRISTI
451.

cationis æqualitas parem rerum seruat effectum : sed quando coactus cum euocatione concordat, tunc similitudo nominum habet rerum quoque impermutabilem veritatem. Verumtamen quoniã consultare nos tranquillitas vestra præcepit de vnoquoque capitulo quod continetur in precibus Deo amabilium confacerdotum Ægyptiacæ diocesis, manifestam meæ paruitatis facio voluntatem, moestus existens, & lacrymarum imbribus irrigatus, quid loquar ignorans, captiuitatem ac destructionem vti que pietatis, illam tamen & pontificis lugens inopinabilem necem. Ea siquidem quæ in Alexandrina ciuitate commissa sunt, ex ipsa narratione declarant animi passionem, & ad vindictam tanti facinoris vestram solummodo prouocant æquitatem. Nam constituti vt orbem debeatis gubernare terrarum, indisciplinationis ægritudinem ad interitum perducentem mederi summo studio festinantes, non gladium euaginant ad necem, sed interminationis verbo indisciplinatos regulariter perducentes ad obedientiæ voluntatem. Sententiam itaque quam contra se Timotheus nefandus exegit, sanctiones apertius explanarunt, quas sua tyrannide sapius abnegauit, disciplinam ecclesiasticam confundendo, & iniurias inferendo, inimicus nescio quo modo totius Christianitatis effectus. Captus enim in talibus vestram iustitiam debet experiri solummodo, quoniam ad magnitudinem commissorum eius, sicut in precibus continetur, potestas ecclesiasticarum non sufficit sanctionum. Pando siquidem vestræ potentiæ & quid de sancto Calchedonensi Concilio sentire dignoscor. Hoc etenim nullatenus a veritate discordat, quoniã fidem traditam a sanctis beatisque trecentis decem & octo patribus consona voluntate diuina inspiratione firmavit, non dogma aliud introduxit, non alterum symbolum, non vanam expositionem, non dualitatem vnigeniti filii Dei, neque nouitatem aliquam celebravit : sed per omnia consonat etiam sacro Concilio centum quinquaginta sanctorum patrum pariter, & Ephesino, cui præfederunt ter beati & sanctissimi patres Cælestinus Romanæ pontifex ciuitatis, & Cyrillus Alexandrinus episcopus. Supplicamus igitur vestræ potentiæ, vt inuiolabiliter conseruetis ea quæ a Christo per ipsum de ipso bene

funt constituta. Vbi enim tantorum erat congregata multitudo pontificum, & sanctorum praesentia euangeliorum, & frequens simul oratio, illic creaturae totius opificem inuisibili virtute credimus fuisse praesentem. Terror enim tunc nullus fuit imperialis auctoritatis, quoniam sanctae piaque memoriae Marcianus, amoris diuini diademate coronatus, spiritualement quoque suscipiens curam, festinavit apostolorum dogmata confirmari a praesulibus ecclesiae, desiderio fidei accensus orthodoxa. Quem cum vestra pietas imitatur, & victoriam contra barbaros adipiscitur, & veritatis quoque destruit inimicos.

Iulianus humilis episcopus definiens retuli.

XLVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SYNODI CYZICENAE,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, & iuste a Deo potestatem totius orbis & dominationem sortito, victori semper Augusto Leoni, Concilium humilium episcoporum, gratia Christi & nutu vestrae tranquillitatis in Cyzicorum metropoli celebratum, quae est Hellepontinae regionis.

QUANTVM ad fidem tuam, Christo amabilis atque piissime principum, neque sermo ad fauorem esse valebit aequalis. Claret enim, quoniam diuina pietas apud vos potius gubernat imperium. Nam propter eius fidei constantiam, voluntatem requiritis sacerdotum, quatenus ex omni concordia venerabilis fidei iura seruentur. Vnde studio vestrae serenitatis Christus omnium Dominus praebet effectum. Igitur sanctioni vestrae pietatis omni virtute & celeriter ministrantes, ea quae nobis cum magna de liberatione atque Concilio placuerunt, per has mediocres literas indicamus. Sacras etenim vestrae mansuetudinis literas relegentes, directas nobis per Eudoxium virum deuotum magistrinum, mox in ipsis principiis inuenimus fulgere pietatem, & maximum vestrae serenitatis & fidele certamen. Super haec autem & de morte sacerdotis inquisitionem illic positam, quam homicidae quidam non timuerunt suo iure committere in sanctae memoriae

Pro-

ANNO
CHRISTI
451

Proterium Alexandrinæ ciuitatis episcopum, & sicut positum est in precibus eorum qui & post mortem eius animam venerantur, ipsum quidem perimere sanctissimo in baptisterio non timuerunt, per totam ciuitatē trahentes; post hæc autem igni eius reliquias contradentes, cinerem in ventos dispergere præsumpserunt: quod peccatum omni quidem tragœdia, & quibuslibet fabulis aut huiusmodi figmentis verborum poeticorum videtur immensius, & nihil horum lamentationi Ieremiæ secundum. Quis etenim sensum habens, non clamet, hos præsumptores crudeliores esse quam bestias, quæ tamen post mortem se in consanguineis nesciunt vindicare? Quis autem mortuū ita violare præsumens, vel solo nomine sit acceptabilis Christianus? Sacerdotis autem sanguis velocē habuit vltionem a Domino Christo, quem sacerdotii esse constat auctorem, sicut in sanctis docemur scripturis: quia sanguis sancti Zachariæ Ierusalem non esse pertulit impunitam. Quia *Math. 23.* etsi fuisset aliquid ab eo contra leges factum, quod possit eum facere a dignitate episcopatus alienum, oportebat non homicidis manibus, sed legum iudicio sacrarum & ciuiliū hæc finiri. Ergo quod in eo præsumptum est, si veritas precibus inest, valde crudelissimum esse dignoscitur: vestra tamen hoc solummodo, maxime principum, vindicta indiget, aut certe clementia. Et præcipue quidem ciuitati Alexandrinæ parcendum est, sicut etiam prospicit vestra tranquillitas. Si vero etiam populum qui indisciplina- tionē æstimat esse legem, oportet sine emendatione dimitti, & hoc in vestra pendet pietatis arbitrio. Timotheus autem qui nunc Alexandria est constitutus episcopus, sicut in precibus continetur, in ea sede permanere non potest. Si vero amisit presbyterii dignitatem, & habuit cum iusta damnatione exiliū; quæ tamen rursus non ex Concilio sanctorum patrū regulariter sunt abolita: deinde cum secundum sacras regulas episcopi consecratio celebretur conuenientibus prouinciæ cunctis episcopis, & si per ægritudinem forte, aut pro aliis necessariis & inuitabilibus causis absentes sint, propriis tamen literis ordinationi factæ consentientibus: si duo homines, & hi quoque damnati, Timotheū ordinauerunt, nequaquam Ægyptiaco consentiente Concilio, superfluum est huiusmodi hominem in

Concil. Tom. 9.

Xx

episcopatus ordine permanere, si tamen, ut diximus, preces nequaquam a veritate discedunt. Sed & petitiones pro eo vestra tranquillitati porrectas legentes, inuenimus gratiarum actionem apud vestra pietatem factam, & post hæc propria fidei expositionem. Dixerunt enim sanctam quidem Synodum in Nicæa factam se suscipere, & secundum eorum expositionem credere: centum quinquaginta vero reuerendissimorum episcoporum Concilium, & quod pridem Calchedone celebratum est, penitus ignorare. Vnde huiusmodi sensus ostendit, quod contrarii cultores sint sanctorum episcoporum qui in toto orbe consistunt. Nam si Concilium factum contra hæreses respuunt, quale est & sub Nectario sanctæ memoriæ in maxima ciuitate regia ex diuersis prouinciis congregatum, palam est quoniam illas hæreses prohibere nolint, sed eas potius amplectuntur, quas sanctissimi patres, hæc pie constituentes, anathemati subdiderunt. Denique prima regula in eis est posita, quæ anathematizat apertis sermonibus hæreses vniuersas. Qui ergo hanc Synodum refutant ita sanctam ac venerandam, quam præ omnibus quidem veritas confirmauit, deinde & tanto tempore robur accepit, certum est quia non in vno capitulo sustinent scandalum, sed in multis hæresibus languere noscuntur. Nam qui legem veritatis adiutricem refugiunt, aperti sunt veritatis ipsius inimici; quando hanc Synodum, quam se ignorare confingunt, & Proterius Deo amabilis tunc Alexandrinæ ciuitatis episcopus, vir anima venerandus, vna cum eis præfens & ipse firmavit. Nos autem eorum maximam ignorantiam de ineffabili inhumanatione damnamus, quia cum a Cyrillo sanctæ ac beatæ memoriæ & ipso Alexandrinæ ciuitatis episcopo diuinas literas doceri putentur, aut definitiones ab eo diuina inspiratione de ineffabili humanatione expositas ignorarunt, aut hæcenus sub pietatis figmento latuerunt, quando sanctæ memoriæ Cyrillo vsque ad mortem communicauerunt, & post eius terminum diuersa sentire noscuntur. Nos igitur mox ut syllabas pietatis vestra suscepimus congregati, vestra tranquillitati significamus, quia nouimus Calchedonense Concilium fuisse secutum expositionem trecentorum decem & octo sanctorum patrum qui in Nicæna vrbe conuenerunt, assiden-

Canon 1.
Concil.
CP.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
 CHRISTI
 431.

re quoque tunc temporis ipsi venerando Concilio sanctæ
 piæque memoriæ Marciano, & sacratissimo Christianissi-
 moque senatu. Vnde sanctorum patrum sequimur per
 omnia voluntatem. Nos ergo vestræ pietatis iussionibus
 omni virtute velociter ministravimus. Dominus autem
 omnium & protector Christus conservet vestræ pietatis
 imperium, vt ad tempora longa procedat: quatenus ve-
 stra tranquillitate salua, in pace Dei sanctissimæ ecclesiæ
 & totius orbis terræ consistat.

Euoptius humilis episcopus metropolis Cyzici, incolumem pro-
 pter omnes vestram pietatem & longo tempore conservari, sanctam
 & consubstantialem deprecans Trinitatem, subscripsi.

Petrus episcopus Dardani, similiter.

Timotheus episcopus Ceramensis, similiter.

Thalassius episcopus Parii, similiter.

Dauid episcopus Andrianæ, similiter.

Pionius episcopus Troadis, similiter.

Alexander episcopus Occæ, similiter.

Theosebius episcopus Ilii, similiter.

Hermias episcopus Abydi, similiter.

Patricius episcopus Adrianotheres, similiter.

Sotominus episcopus Mileti, similiter.

Polytenus episcopus Scepsii, similiter.

Sabbas episcopus Pionæ, similiter.

Armonius episcopus Lampfaci, similiter.

Ioannes episcopus Pœmaneus, similiter.

Domnius episcopus Varenus, similiter.

XLVIII.

EPISTOLA EPISCOPORVM ARMENIÆ

PRIMÆ, AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo & Christianissimo imperatori, victori, semper Augusto
 Leoni, Ioannes, Gregorius, Auxentius, Eustathius, Epipha-
 nius, episcopi primæ Armeniæ, in Domino salutem.*

DEVS verus Dominus noster Iesus Christus semper
 optima naturæ humanæ dona concedens, nullum
 tempus sine sua providentia dereliquit. Qua gratia e-
 tiam nunc fidei veræ prospiciens, quæ nostræ salutis
 spes est, in te pio & Christianissimo principe quodam se-
 cundo Dauid, cornu imperii reclinauit: quem sibi no-
 uit religiose a cunabulis feruiturum, hunc sua sententia

Concil. Tom. 9.

Xx ij

in omni orbe terrarum imperare fanciuit : quatenus ex vestro imperio profuerent bona subiectis, & vbique pietatis prædicatio prævaleret, vestra vtique mansuetudine nihil aliud præter fidem sceptris regalia iudicante. Quorum rerum testis est & præsens zelus, & studium illa firmandi, vnde firmitas vestri accedat imperii. A Deo namque vnctus in regem, mox ei qui vnxit, ipsa principia commendasti, optime satis cogitationibus simul & vocibus ei deseruiens; & vt hæc bene consisteret, præteritis omnibus apud cunctos pro fide orthodoxa decertatus es, omni scilicet mala secta prorsus expulsa atque sublata, in idem conuenientibus & adinuicem concordantibus, qui nuper (quod fieri non oportuerat) videbantur esse diuisi. Quia vt prospicit vestra pietatis intentio, ad vnam reduxistis ecclesiam non solum eos qui per dissensionem noua passione languebant, sed etiam eos, quorum erat a præcis temporibus mens corrupta, & a recta & regia via recedentes, ad loca praua & spinosa blasphemi erroris abierant: vt secundum euangelicam vocem, omnes ecclesie vnus ouile consisterent, & vnus pastor Dominus Christus esset. Sed hæc quidem omnia proueniant in vestro semper imperio. Quia vero & mea simul humilitati piis literis estis iubere dignati, vt quid sentiam de his quæ in Alexandria facta sunt, manifestem, licet & exaggeratio rerum ibi gestarum neque sententia tribuit facultatē, caligine rerum tristium mentibus obumbrante: hoc tamen vobis insinuo, quia si vera sunt quæ in precibus religiosissimorum episcoporum & clericorum Ægyptiacæ diocesis continentur, & auctor Timotheus inuenitur tantorum & talium scelerum, quæ propter nimietatem, vt arbitror, non creduntur, alienus a sacerdotio cum his qui similia perpetrarunt, apud sanctos Canones iudicabitur. Et hæc quidem de his quæ in Alexandria gesta sunt, cum sancto Concilio quod mecum est, deliberans, religiositati vestra significauit. Fidem vero solam trecentorum decem & octo sanctorum patrum, qui Dei gratia contulerunt in Nicæna vrbe sub pia memoria principe Constantino, seruamus, qua ab infantia sumus imbuti, & in sacerdotio alios imbueri nouimus: quamque & post hæc episcopi congregati in ciuitate regia firmauerunt, & propriam iudicarunt, & ipsa sibi coopera-

facto. 10.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

*Egy-
ptiæ

ANNO
CHRISTI
451

trice vtentes, & doctrina diuinitus inspirata, sancti scilicet Spiritus blasphemias & zizania radicitus amputantes: quamque nihilo minus & definitio a sancto Calchedonensi Concilio explanata firmavit, præcipue repugnans vefaniæ nefandi Nestorii, & sanctam Synodum quæ Ephesi est celebrata, confirmans, cuius præfules fuerunt Deo amabiles & sanctissimæ memoriæ Romanorum & Alexandrinorum episcopi, Cælestinus & Cyrillus, qui maxime aduersus sceleratam blasphemiam Nestorii suis responsionibus doctrinisque claruerunt: quorum epistolæ aduersus eundem impium Nestorium ad orientales vniuersos datæ, & ab eodem sanctæ memoriæ Cyrillo contra eundem Nestorium anathemata proposita, sunt firmata atque roborata. Igitur indicamus prolatam definitionem a sancto Calchedonensi Concilio, non sicut fidei symbolum, sed sicut definitionem esse positam, ad peremptionem * Nestorianæ vefaniæ, & exclusionem eorum qui salutem incarnationis Domini nostri Iesu Christi denegare noscuntur: & agnoscant omnes qui ob hoc scandalum patiuntur, quia neque nos post orthodoxum symbolum a trecentis decem & octo sanctis patribus traditum, aut augmentum, aut diminutionem in his quæ sunt perfecte & a sancto Spiritu definita, suscipimus, fidem aliam nescimus: quia neque est, nec patimur hoc audire, licet quidam esse dicant. Si vero quibusdam volunt calumniari verbis, etiam hoc vestræ serenitati indicare confidimus, quoniam ea quæ illis videntur esse dubia ad intelligendum, sic respicere noscantur effectum. Sunt enim quædam in definitione, quæ recte intelligantur orthodoxa: sunt vero aliqui, qui si ea aliter velint aspicere, inuenient hæc sensus dubios parientia. Multi quidem & scripturas diuinas non intelligentes sicut scriptæ sunt, propriæ blasphemiarum dogmata genuerunt: quos Dominus Christus sua clementia, vt sacra pietatis vestræ prudentia diligentiaque conuertat, & vere prædicare verbum veritatis edoceat, & hoc sapere quod sancta dictat ecclesia, cuius caput quidem est Christus, vos autem robur ac fundamentum, imitantes immobilem Christi petram, super quam omnium creator ecclesiam suam ædificans, omnibus Christianis pietatis requiem condonauit: qui etiam

Matth. 16.

vestram serenitatem semper conseruare dignetur in talibus vigilantem, & infidantem bestiam Christi ouilibus a septis fidei orthodoxæ repellentem. Credimus enim, quia postquam nostris literis hæc indicauimus, cuncta veritatis via & omnis modus vestræ panditur pietati, quatenus sopiantur scandala, & ad rectam fidem membra discordantia reducantur, Domino Christo desuper quadam inspiratione vestram tranquillitatem ad bona omnia deducente.

Ioannes episcopus misericordia Dei Sebastæ metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, manu mea subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis prædictam, epistola meam sententiam nuntiaui, quam habeo pro fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam & sanctum Calchedonense Concilium confirmauit: simul & pro Timotheo, quem preces his aduersarium ostenderunt: & conseruari vestram potestatem temporibus longis exopto.

Ioannes episcopus Nicopolitanus, similiter.

Gregorius episcopus Sebastopolis, similiter.

Maxentius episcopus Barsaræ, similiter.

Eustathius episcopus Colonæ, similiter.

Epiphanius episcopus Ataleni, similiter.

XLIX.

EPISTOLA EPISCOPORVM
ARMENIÆ SECVNDÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo & piissimo & Christianissimo imperatori, semper Augusto Leoni, Otrius, Acacius, Ioannes, Adelphius, Hormisda, Longinus, secundæ Armeniæ episcopi, in Domino salutem.

1. Reg. 2.

DEVS qui glorificantes se glorificat, secundum corpus suum apicem vestræ tranquillitatis inueniens inexpugnabilem palmam & honorem fidei consistentem, placidus præbuit vobis, Christianissime principum, super omnes homines sine prohibitione aliqua potestatem. Insurgentes enim inopinabiliter subdidit victoriis atque incomparabilibus triumphis, & vestram pietatem excellentissimis honoribus exornauit, immutata & sine litigio, & ab aliis indiuisa præbens sceptrum vestri imperii, vt

ANNO
CHRISTI
451

firmas atque claras in vobis diuinas seruantes formas, optima voluntate seruetis. Bonum enim circa Dominum Deum fauorem vobis habentibus, mansuetis vocibus ad legalem & mirabilem vitam conuersationemque deducitur quidquid sub sceptro vestri imperii gubernatur: aqua vero sorte salutis vestrae vtilitati reliquorum hominum ponens, inconcussam catholicis totius orbis ecclesiis pacem sine tumultuatione confertis, & Dei clementiam imitantes, neque paruulos, neque humiles despicitis, quando per commodum condescensionis sumitis culmen, ad nos etiam pro fidei causa deponitis, sociosque nos, qui pro abiectione nostra nihil in terra sumus, inter vestras accipitis curas, non egentes collatione nostra: & in hoc vtique magnitudinem incomparabilis Dei clementiae demonstrantes. Quapropter quoniam iussi sumus, vltra nos quoque praesumimus; & quid sentiamus, vestrae pietati suggerimus. Nos igitur, venerabilis imperator, in vltimo mundi loco degimus, multo spatio a regia ciuitate distantes, sed a vestrae potentiae in nullo diuini fauore: circa fidem equidem rectam sententiam possidemus, ad sermones vero contentionum linguas habemus segnes. Cohabitu enim circa Armenios barbaros, fideles quidem, sed recte Romano eloquio non vtentes, breui quodam spatio ab eis, magis autem intercisione Euphratis fluminis separati, & propter frequentem barbarorum permixtionem longos nequiuimus proferre sermones. Vitamus autem etiam doctrinas extraneas proferentes, quia eloquia quidem sancti Spiritus renuunt, & propriam doctrinam in euangelicis eruditionibus afferre noscuntur. Nos etenim secundam inhabitantes Armeniam, vna & immobili vtimur voluntate, & in vna fide consistimus, communiter omnes, & seorsum singuli pro vestra maiestate ad Deum facientes orationem, ab omni haeresi & lingua blasphema separati; vnamque doctrinam super omnia claram a sanctis trecentis decem & octo patribus percipientes, patrum fidem inuiolabilem conseruamus: quaestiones vero de Deo tamquam inutiles & nostra cogitatione superiores effugimus, & aliud quidquam aut dicentes valde declinamus, a superfluis quaestionibus abstinemus; & lectiones impias refutantes, ab earum prau-

tate inimica ecclesie sumus extranei, & triticum fidei a zizaniis separatam vobis fidelibus imperantibus conferuamus, in traditione patrum doctrinae sufficientiam possidentes, & nihil superuacaneum quemquam loqui sinentes. Superflui namque perferutatores diuinarum rerum, & dogmatum quaesitores, & quasi pietatem suis syllabis comprehendentes, cum loquuntur, aut aliud quidquam de scientia diuina delinquunt, eleuantur mox contra Deum: & volens vnus quis aliquid constituere, propriam fidem scribit, a catholica ecclesia semetipsum abrumpit, rectis dogmatibus contradicit, fideles & fortiter instantes & manentes in fide vehementer impugnare nititur, & lingua propria debellatur. Vnde ne sapius aduersitate diaboli diuisi, & in multas discreti sententias, rectam patrum imminuamus fidem, propugnatores vos fidei, quia immensis iam beneficijs Dei imaginem conferuastis, Deus instituit, quatenus contra operantes scandala, vestra obiiicientes auxilia, atque solatium laborantibus in euangelio conferentes, triumphum cum eis pariter habeatis. Sancta siquidem & catholica ecclesia euangelicam percipiens fidem, in qua tu quoque vocatus es, piissime principum, & confessus bonam confessionem, in ea confistis, atque traditiones tenes quascumque praecipit, & vocante Iesu Christo, non poteris amoueri: ab iniquis autem comprimitur quidem, non tamen annihilatur, sed floret potius, pietatis illustrata dogmatibus, & vestra simul irradiata fide, suscipit bella hostium sibi placentium, & eorum mala consilia nihilo minus auersatur, peregrinis & vanis doctrinis per diuersa non fertur. Omnibus enim blasphemis impietatis initium est languor pessimus, quo se magis amare volunt. Vnusquisque enim horum vocationem Christi ad nomen proprium transferre volens, iniquas blasphemias aduersus Christum eructare dignoscitur: qui ex nobis fuerunt, non manserunt nobiscum. A recta namque & regia digressi via, & redemptorem nostrum Christum impudenter abnegantes, & ipsi vocatione qua vocati sunt, facti probantur extorres; & obedientes sibi met, impie suum habere vocabulum pro Christiana religione fecerunt, qui non in alia baptizati sunt fide, aut alios Christi discipulos habuerunt, alium modum baptizati-

1. Ioh. 2.

prisma-

ptismatis introducentes, aut Christum alium prædicantes. *Vnus enim Dominus, una fides, unum baptisma.* Quidam Ephes. 4. vero imitantes Iudæ voluntatem, a semetipsis blasphemiam malitiam genuerunt, & Christi vocabulo cum ipsa pietate priuati, eos qui sub eorum nomine crediderunt, suo nomine vocari quadam deceptione fecerunt. Hinc enim trecenti decem & octo patres fidem in diuersis corporibus habentes vnam, confidenter bellum pro pietate gesserunt, & veritatem nimis mansuetissime defendentes, & mentem vesanam hostium ecclesiæ reuelantes, eos quoque qui & tunc simul erant, & nos qui post multum tempus sumus exorti, symbolo fidei ad veritatis iura perducere non quiescunt. Accedentibus enim ad baptisma tradimus quod & accepimus, non augmentum aliquod facientes aut detrimentum hoc. Huic namque doctrinæ nihil affectione minus est. Contra omnes itaque abominandas hæreses veritatem confidenter opponimus, ne velut impræparati secundum scripta spiritalia condemnemur. Et eis quidem qui sacrilegium in diuinas perpetrant scripturas, & corda sibimet faciunt adhærere simplicium, nos qua possumus virtute resistimus: nerui vero & arma ecclesiarum & virtus, vos estis, Christianissimi principum. Nam & beatæ memoriæ Constantinus, princeps militiæ omnipotentis Christi, trecentos decem & octo sanctos patres habens armigeros, & dominico bello vincens, maximus quidem apud regem regum apparuit, in omnibus autem Dei ecclesiis tempore longo & obliuione memoriam possedit fortiorem, & ab omni pio ore laudatur. Igitur quasi paternæ succedentes hereditati sacratissimi principes, qui scepra illius susceperunt, in Synodo centum quinquaginta patrum & fidem trecentorum decem & octo patrum piis & Deo decibilibus sanctionibus firmauerunt, & inuentorem nouorum dogmatum confuderunt, inanem depellentes ab ecclesia pestem, æqualem Patris & Filii & Spiritus sancti substantiam, virtutem atque diuinitatem annuntiantes, in nullo dignitatem, auctoritatem aut dominationem penitus imminutam. Rursus ergo diabolus armæ suæ malitiæ Nestorii linguam exacuens, in duos filios diuidere vnum & solum Christum nefanda voluntate præsumpsit, & rem vnita-

tis veræ dissoluens, seorsum in hominem, & seorsum in Dominum Christum Filium Dei viui impia machinatione discreuit. Quo facto, mox beatæ memoriæ Cælestinus Petri sedis sententiæque successor, & Cyrillus Alexandriæ ciuitatis episcopus, & Acacius magnus noster pater & doctor, cum multitudine sibimet aggregata sapientes, impetum contra veritatem factum destruentes, inuentorem mendacii cum ipso mendacio pariter expulerunt, & sanctorum trecentorum decem & octo patrum fidem roborauerunt. Sed neque hac diabolus deuictione confusus, dogma Valentini olim sopitum, per Eutychem denuo renouauit, surrexitque, dicens cæleste corpus assumpsisse Dominum Iesum Christum, & ad homines aduenisse. Quem si fas esset, callidum verbis, non vero intellectu contendentem, vt non dicam dogmatum nummularium, vt cum corpore ad cælos educeretur, ostenderemus ei Dominum gloriæ, figuras clauorum in manibus habentem, & his potius quam inaccessiblei luce fulgentem. In carne enim is qui semper est, apparuit: factus est ex muliere creator omnium, *factus sub lege, vt eos qui sub lege erant, redimeret; vt filiorum adoptionem reciperemus. Pauper factus est, cum esset diues: & participationem meatu carnem elegerit, ex semine Abrahæ factus est, & sanguine & carne participatus, proxime nobis vnies & compaginans in vnum diuinæ naturæ peccatricem nostram ex transgressionem naturam. Caro enim & ossa, secundum euangelistam, Deum ostenderunt, & Deus naturæ in carne & ossibus manifestatus est; vt cum a vita nostra mortalitas sit absorpta, nequaquam sit iam mors, vita viuente per mortem. Viuus enim Dei sermo in morte semetipsum ostendens quia vita est, mortem nequaquam esse declarauit; & robur atque integritatem suæ præsentis demonstrare volens, ad discipulos ait: *Palpate me, & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.* Factus vtique secundum nos homo, qui permanens Deus: mediator effectus Dei & hominum, primitiæ dormientium, primogenitus ex mortuis, secundus Adam, caput corporis ecclesiæ. Ait namque propheta: *Et homo est, & quis agnosceret eum?* Quod enim ait, *Et homo est,* augmentum & assumptionem ostendit eius qui est, & futuri in sæcula diuinitatem*

Ioh. 20.

Galat. 4.

2. Cor. 8.

Hebr. 2.

Luc. 24.

2. Cor. 5.

Luc. 24.

1. Tim. 2.

1. Cor. 15.

Coloss. 1.

Ierem. 17.

ANNO
CHRISTI
411.ANNO
CHRISTI
411.

ANNO
CHRISTI
431.

interpretatur. Cum itaque adoramus Christum, qui & dispensatiue pro nostra salute suscepit carnem passionis, & diuinæ nobis impassibilitatis iura donauit. * Sic enim Concilium sanctorum patrum Calchedone celebratum sapiens, & trecentorum decem & octo patrum inuiolabilem & intentabilem custodiuit fidem; & fortiter in eruditus viris fatuitatibus resistens, catholicis ecclesiis in toto orbe fundatis contulit bona pacis. Cum quibus nos quoque in vno corpore congregati per fidem, vestrum imperium immutatum, & ad filiorum filios peruenire, ab omnium Domino deprecamur. Si vero quidam decerpentes congruentia syllabarum compositionesque verborum, bella & lites mouere tentant aduersus ecclesias, Deus resistet eis. Nos autem intentionem exponentium fidem & mentem probantes, nequaquam a verborum compositione recedimus, sed & propugnatores dogmatum, & perfectos custodes fidei trecentorum decem & octo patrum habemus, & sanctos patres Calchedone collectos, sicut & ipsos trecentos decem & octo patres, honoramus. Nihil enim adiicientes illorum symbolo, os obnoxium multis suppliciis damnauerunt. Igitur sanctionem pietatis vestræ suscipiens vna cum sanctissimis episcopis nostræ prouinciæ, relegensque preces ab Alexandrinis clericis vestræ maiestati porrectas priores atque posteriores, in prioribus quidem inuasionem ouium factam contra pastorem fleui, & contra ipsum sacerdotium seditionem noui Dathan & Abiron nimis ingemui. Pudor enim cunctus per arrogantiam est expulsus, omnis lex & timor imperialis & iudicium est contemptui, & sacerdotales sanctiones vexauerunt nefandissima voluntates, manus contra sacerdotes armantes, quas debuerant optime temperare; & donum perceperunt, dignum suæ salutis pignus. Habens etenim mentem ratione priuatam, sicut precibus sumus edocti (si tamen veræ sunt) sceleratus Timotheus, principatus amorem utilitati præponens, ad res nefandas accessit, sedibus non sibi competentibus irruens, adhuc viuo ecclesiæ sacerdote; dispensationemque ecclesiæ petulanti voluntate diripiens, & principium sacerdotii faciens sanguinis effusionem: sed etiam sanctorum gregum cædis factus occasio,

Concil. Tom. 9.

Y y ij

Num. 16.

impudenter custodem constituit semetipsum, qui neque vocari dignatus est Christianus, quando cruentis manibus venerabilia mysteria non dubitat impia presumptione contingere, & post damnationem illam operari, quæ eum, neque alios agentes, sanctorum patrum regulæ videre permittunt. Qui neque sustinens ut secundum regulas ordinaretur ecclesiasticas, & ab his qui simili castigationi videbantur esse subiecti, factus episcopus, ab omnibus ecclesiis semetipsum excommunicasse dignoscitur, quasi faciens diuinæ gratiæ donis iniuriam. Deinde cum non valeat curare quæ ab eo male præsumpta sunt, fit tamen quæ de ipso dicta sunt, cum veritate concordant, patrum Conciliis obloquitur: & cum ei mala patriæ non sufficiant, omnes conturbare tentat ecclesias; quasi potestatem habens gerendi quæcumque voluerit: & neque viuis, neque mortuis præsulibus parcit ecclesiæ, sed quasi contra omnes potestatem impietatis adeptus, primum & patrum Synodo derogat, quam Spiritu diuino statuit sedes Alexandrina. Quod mihi videtur fecisse, ut effugiat homicidii adulteriique supplicia. Illic namque in ipsis principiis contra homicidas excommunicationis decreuerunt pœnam. Non suscipit autem sanctum & vniuersale Calchedonensè Concilium, nesciens quia etiam ante hoc a trecentorum decem & octo sanctorum patrum fide semetipsum fecit extraneum, quam sanctum utique Calchedonensè Concilium confirmauit ac roborauit. Opportebat enim eum ascendente tyrannice ad thronum beatæ memoriæ Cyrilli, illius libris incumbere, & doctrinam illius possidere. Sed vos pii, tamquam vniuersos principes optima virtute superantes, fidem defendite tyrannidem sustinentem, patrum sanctionibus conferte virtutem, sacerdotibus donate a periculis libertatem, prohibete eos qui irregulariter contra ecclesias nituntur insurgere: quatenus sine seditione & lite atque bello vestris temporibus sanctæ Dei ecclesiæ constitutæ, incessabiliter pro vestra longæuitate atque salute emittant Domino Christo suas orationes, ut longis pacificisque temporibus vniuerso orbi terrarum & omnibus sanctis & catholicis Dei ecclesiis condoneris, per omnia inuictissime & Christianissime triumphator semper Auguste.

ANNO
CHRISTI
451

ANNO
CHRISTI
451
• OCTO

ANNO
 CHRISTI
 451.
 * OCTIUS

* Tresius misericordia Dei episcopus Melitenæ metropolis sanctæ & catholicæ ecclesiæ, propria manu subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis, meam sententiam per præfatam epistolam protuli, quid sentio in confessione sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam secutum est & Calchedonense sanctum & vniuersale Concilium: simul & quod sapio super Timotheum, quem preces accusauerunt: & custodiri vestram potestatem sanctis ecclesiis & omni orbi terrarum temporibus longis exoro.

Ioannes episcopus Aræ, similiter.

Adelphius episcopus Arabiæ, similiter.

L.

EPISTOLA EPISCOPORVM
 CAPPADOCIÆ PRIMÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo, & a Deo infulus imperiales adepto, Leoni Augusto, Alypius episcopus Cæsariæ Cappadociæ, in Domino salutem.

MAXIMVS omnium Dominus Deus munus optimum & sanctis Dei ecclesiis & toti orbi terrarum vestrum condonauit imperium. Et hoc nos non aliqua coniectura dicimus, sed ipso rerum experimento eruditi proferimus. Nam quando in ipso principio vestri regni, quod a Deo in omni orbe suscepistis, non aliunde, nisi vnde decebat, imperii fecistis initium, maximum est indicium voluntatis vestræ, quam habetis circa benefici largitorem. Mox enim vt ad imperium accessistis, bene etiam hoc dispensante pro nobis Domino nostro Iesu Christo, repente iusta Dei sententia in vestra pietate monstrata est, magis autem in nobis. Nam virtus imperantis commune bonum est, & vtile singulorum, redditusque per vos & a vobis cunctis sanctis Dei ecclesiis honor, literis vbique currentibus atque significantibus, & quam habeatis circa fidem orthodoxam voluntatem, & quia nihil veritati præponitis. Hinc itaque nobis fiducia conceditur, & bonorum omnium spem habere confertur sub tali principe constitutis, qui & subiectorum salutem rebus omnibus superponit. Quia vero contigit turbas atque tumultus emergere, & in his magis rebus, vbi vobis maximum est studium, id est, circa Dei ecclesias pacis iura con-

Yy iij

ferre, quam bonitatis inimicus diabolus ab eis auferre, & violentiam inferre tentauit: neque in hac causa nostram probaris neglexisse cautelam, inuigilas autem, & cuncta consideras secundum bonos pastores, ne lupis liceat oves arripere: aut certe secundum optimos medicorum, alligas vulnera, & eis præbes denuo medicinam. Cooperetur itaque Dominus huic vestrae pietatis intentioni, & modum inueniat, quatenus omnia quæ diuisa sunt, copulentur, & disrupta totius corporis membra rursus compagentur, & totum ecclesiae corpus salubritati reddatur, unitumque seruetur. De his enim, vnde mihi vestris literis præcepistis, id est, de sancto Calchedonensi Concilio, & Alexandrinis malis, quæ cum fieri non oportuerit, facta dicuntur: hoc tantum dico, quia similiter ignorauit & quæ Calchedone sunt gesta, quia nec in Synodo fui; & ea quæ Alexandria facta sunt, nunc vix audiui; simul & quomodo defunctus est sanctæ memoriæ Proterius, & quia eo viuente, is qui nunc episcopus factus dicitur, ordinatus est. Quia vero iussistis me de his omnibus ignorantem, meam vobis sententiam declarare, colligere festinaui episcopos sub me constitutos, (sunt enim duo) quorum vnus, sicut præcepistis, aduenit, & ipse mecum fecit sententiam manifestam: alter vero infirmitate detentus, occurrere quidem non valuit, suam vero voluntatem ad me datis literis indicauit, quas etiam meæ suggestioni coniungens pariter destinaui. His itaque sic se habentibus, vestrae pietati significo, quia ea quidem quæ particulariter examinata sunt atque gesta a sanctis episcopis in Calchedonensi collectis ciuitate, non legi, (neque enim a sanctæ memoriæ tunc episcopo Thalassio, qui interfuit sancto Concilio, aliquid hic amplius est allatum ex his quæ gesta noscuntur) sed tantummodo definitionem expositam ab illo sancto Concilio, ab eo delatam inspexi: quam relegens salubriter, congruenterque suscipiens atque intelligens, & (vt reor) mente recta eam vt oportebat examinans, comperi a recta fide non dissonare. Nam & trecentorum decem & octo sanctorum patrum Nicææ conuenientium laudat fidem, & eam sequi omni intentione festinat, & inuiolabiliter immobiliterque custodit: in qua, gratia Domini nostri Iesu Christi, & baptizati su-

mus & credimus, & in qua credere accedentes ex gentibus edocemus: sed & reliquos omnes sanctos sequitur patres, & eos qui post illos in regia ciuitate collecti, & rursus qui Ephesi conuenerunt: & ut simpliciter dicatur, omnes qui in fide & recto dogmate sunt præclari, socios asserit & fidei communicatores. Inscribit & sanctæ memoriæ Cælestinum, & maximum Cyrillum, qui ubique noscitur approbatus, & maxime in anathematibus prolatis contra Nestorium, & ei similia sapientes: sed etiam eos qui cum illis pro pietate dimicarunt atque decertarunt contra Nestorium veritatis inimicum, & qui iniquitatem *Psal. 74.* locutus est in excelsum: nec non aduersus eos, quicumque adulterare vera dogmata cognoscuntur; & quod summum est, Dominum nostrum Iesum Christum non confitentur ex sancta Maria virgine Dei genitrice incarnatum nostra carne, & per omnia secundum nos factum peccatum propter salutem nostram: quod ab omnibus qui recte crediderunt & credunt, intelligi & dici omnes agnoscimus, quia hanc gratiam adepti sumus. Ergo quantum ad definitionem, quam etiam legi, nihil habeo in quo sanctum Concilium possim de mala secta culpate. Si vero non propter fidem, sed propter alia quædam quasi non secundum regulas a sanctis trecentis decem & octo patribus in Nicæna vrbe prolata, facta sunt, quæstio nunc exorta est, hæc non vniuersalem debent tumultum facere, sed vestræ indigent examinatione pietatis. Vobis namque hæc inquirentibus, & sacras regulas relegendibus, bene noui quia correctionem causâ suscipiet. Nullus itaque iudicet, quia supra me, & ultra quam mihi conuenit, hæc locutus sum. Nam neque hæc ipsa dicerem, nisi coniurationem in vestræ pietatis syllabis positam formidarem, compellentem nos quæ vera sunt cum fiducia declarare. De his autem quæ in Alexandrina ciuitate facta vulgantur, hoc tantummodo dico, quia lamentatione digna sunt quæ gesta dicuntur, & si vera facta sunt, aut a Timotheo qui episcopus dicitur ordinatus, aut a quolibet alio, & sicut conscripta sunt in libellis pietati vestræ ab accusatoribus eius oblatis, ita contigerunt, indignos sacerdotio huiusmodi operarios esse dico. Vestrum est autem omnia disponere sapienter, & prouide huius mali impetum

cohibere, ne ulterius possit accidere. Igitur quæ de prædictis causis noui, atque dicere debui, hæc sunt. Quæ uero ipsius negotiis & omni mundo profutura sint, opto, si quid meæ orationes profint, ut Dominus Iesus Christus cuncta bona sua uestro imperio præstet, & nobis in se sperantibus longis temporibus uestrum custodiat principatum, dispensantem mansuete atque clementer & religiose quæ nostra sunt.

Alypius misericordia Dei episcopus metropolis Cæsareæ primæ Cappadociæ sanctæ Dei ecclesiæ, obediens his quæ pie mihi a uestra potestate præcepta sunt, hæc meis scriptis insinuauit.

Vuius episcopus Nyssenus similiter.

LI.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SECUNDÆ CAPPADOCIÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, & amabili imperatori, semper Augusto Leoni, Patricius, Eustathius, Nebulius, Theodosius, Aristomachus, Cyrus, Ambrosius, Patrophilus, episcopi secundæ Cappadociæ.

IN TENTIO pia, & studium quod circa rectam fidem geritis, munus Romanorum uobis contulit principatum, o sacratissime & Christo amabilis imperator. Quam fidem in utroque conseruans, vis equidem sanctas ecclesias esse, & eas augeri, nec non unumquemque ad fidem rectam, quam a prima iuuentute serenitas uestra seruauit, adducere, quamque etiam uobis nunc tempus est aperte omnibus explanare. Quia uero nostram sententiam, quid sapiamus, sacris literis manifestare sanxistis, & agnoscere uolulistis, quid de sancto Calchedonenfi Concilio sentiamus, & de his quæ Alexandria gesta dicuntur: conuocatis in unum sanctis episcopis secundæ Cappadociæ, hoc egimus. Conuenientes enim in unum una cum clericis, primum quidem pro uita uestræ tranquillitatis orauimus ad custodiam sanctarum ecclesiarum, nec non ipsius rectæ & uenerabilis fidei, & pace undique per uictoriam cunctarum gentium longius propaganda. Relectis autem precibus ex utraque parte uobis oblatis, hoc est, a sanctissimis episco-

episcopis Ægyptiacæ diocesis, & ab aliis, indicamus quia
& ab initio in his quæ definita sunt a sancto & vniuersali
Calchedonensi Concilio, tunc consensimus, & nunc in
præsenti subscripsimus, & ea ita seruamus, sicut antiquum
sanctum & vniuersale Concilium sanctorum trecento-
rum decem & octo patrum in Nicæna vrbe celebratum,
secundum quod & baptizati sumus, & nosmetipfos bo-
næ confessioni tradidimus, sacerdotiumque sortiti cle-
mentia Domini nostri saluatoris Christi, ad fidem eius eos
qui imbuuntur, adducimus. Nec non & alias Synodos,
quas per singula tempora congregari necessariæ res exege-
runt, sicut in his indicatur, per omnia custodimus, quod a
sancto Spiritu celebratæ sint, & de his quæ placuerunt, con-
stituta noscantur: & arbitramur quia quicumque sancto
& vniuersali Calchedonensi Concilio aduersari nituntur,
semetipfos non intelligunt, quando & sanctorum trecento-
rum decem & octo patrum in Nicæno Concilio inimi-
ci apertissime comprobantur. Nam si sancta Calchedo-
nensis Synodus hanc Synodum suscepit atque firmavit, tam-
quam veritatem habentem, & rectæ fidei firmitatem, (v-
traque enim inest in se) quomodo non aperte illi quoque
repugnare noscuntur? Non enim prudentis est animi,
in parte quidem suscipere, in parte vero aliquid repro-
bare, & propria abiicere sententia, quæ ab illis sunt vti-
liter definita. Et de sancto quidem Calchedonensi Con-
cilio hæc dicta sufficiant. De his autem quæ Alexandria non
bene gesta sunt, dudum quidem sufficienter fleuimus, &
nunc etiam nequaquam lamentari quiescimus. Quis enim
modus nostrarum erit lacrymarum, cum multa & impor-
tabilia videantur quæ in ea vrbe contigerunt, sanctis ec-
clesiis passis iniurias: licet hoc vel dicere præsumptuum
sit, & neque pudore prohibitis eis, qui sanctum baptis-
terium inuasert, quique forsitan & in eo sanctam gratiam
adepti sunt, ad redemptionem pristinorum utique pecca-
torum? Cum vero adiicitur, quia & in his locis sacerdotis
interfectio perpetrata est, quomodo non erit ita terribile,
vt omnem auditum valeat obturare? Dum autem etiam de-
pompatum dicatur omne corpus, iniuriosque subiectum,
cum iam caruerit sensu, & membra diuisa, ignique con-
tradita, collectusque cinis, secundum quod illis placuit, di-

sperfus est, quomodo non erit hoc miserandum, & multarum lacrymarum rigatione dignissimum? præcipue dum quis animo cogitet, quia neque post mortem defuncto sacrificii oblationem fieri permiserunt, sed tamquam extraneæ legem eum punire festinauerunt, qui iam nequam harum iniuriarum videbatur habere sensum. Ea vero quæ de Timotheo gesta sunt, penitus non laudamus: sacerdotium habere non potest. Primum quidem, quia oportet eum qui ex quacumque causâ deponitur, sustinere, & neque ad eum gradum accedere, neque ad maiorem currere dignitatem, antequam is qui eum deposuit, soluat sententiam in eo prolatam, aut certe sanctorum episcoporum Synodus quæ perspexerint iusta, definiant. Depositos autem episcopatu seu clericatu aliis hanc conferre dignitatem, lex ecclesiastica nulla permittit. Si autem etiam sinamus per concessionem, quia duo episcopi fuerunt fidei præconio digni; neque hoc modo deficiente numero ordinatio episcopi potuit provenire, quando hoc sacris Canonibus inhietur. Dum vero habente episcopo in sua ecclesia sacerdotium, & in nulla parte reprehensio, neque remoto, alter in ecclesia dicatur introductus, & culpabile, & omni ratione probatur incongruum. Quia vero, sicut precibus indicatur, omnia quæ de Timotheo gesta sunt, sine venia sunt, & omni consequentia videntur extranea, & sacerdotio dissonantia, non solum si hæc omnia in eo probantur effecta, sed vel si vnum tantummodo horum quæ prædicta sunt, contigit, neque sic eum subtilitates Canonum sacerdotium habere permittunt. Quod si etiam insidiatus agnoscitur sanctæ memoriæ Proterio aut voluntate, aut opere, palam est quia & sacris Canonibus expellitur, & apud leges bene positas odibilis inuenitur. Hæc itaque sunt, quæ in vnum conuenientes atque deliberantes pariter approbauimus: vestra vero piissima Christianissimaque serenitas, quæ super nos prouide sortita videtur imperium, multis bonisque fruatur temporibus; & sicut oramus, sanctissimas sub quiete seruet ecclesias, & pacem omni conferat mundo, omnesque gentes vobis, quæ sub sole sunt constitutæ, succumbant, quod dudum gratia Domini Christi constat esse iam factum, ut rursus ad meliorem statum Romanus perueniat principatus.

ANNO
CHRISTI
431.ANNO
CHRISTI
431.

Patricius episcopus Tyanorum metropolis, secundum vestrae pietatis sanctionem, meam manifestavi sententiam de Calchedonensi Synodo, quia eam suscipio, nihil contrarium sanctis patribus sapientem. similiter autem & de Timotheo, sicut supra scriptum est: & manu mea subscripsi, & potestatem vestram multis oro custodiri temporibus.

Eustathius episcopus Paterni, similiter.
Theodosius episcopus Nazianzi, similiter.
Aristomachus episcopus Colonorum, similiter.
Cyrus episcopus Cubistulæ, similiter.
Ambrosius episcopus Alunæ, similiter.
Patrophilus episcopus Iustinopolis, similiter.
Anebrius episcopus Doalæ, similiter.

LII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE PONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori, Cæsari Leoni, triumphatori, semper Augusto, Euippus, Petrus, Ioannes, Gratianus, episcopi provinciae vestrae Ponti.

Vos equidem inuictissimos atque Christianissimos principum quis non laudet, terrarum orbem sapientia gubernantes, & principatum fortiter obtinentes, & optimum æquitatis fundamentum, hoc est, amorem quem circa nos geritis, digna ædificatione ponentes? Aperte namque per hæc monstratur, quia nulli fuit aliquando cuiuslibet rei sic feruentissimus amor, sicut vestrae pietatis imperio, ut Christianorum populus possit augeri, & ad maximam gloriam potestatemque perducere, quem penitus in malis esse non finitis. Nec vos ab huiusmodi voluntate suspendit neque fauor populi, neque multitudo pecuniarum, nec quaestus gloriae, neque quod rex regum esse videris & nominaris, nec omnia reliqua, quibus agnoscitur humana felicitas. Nihil itaque horum omnium vos ita lætificat, quomodo ut per vestram maiestatem nos exultemus, & per nos vestrum apud Deum & homines approbetur imperium, & insolubilis apud vos potestas permaneat in æternum. Propterea siquidem alienigenarum quidam populus, qui pridem nostram provinciam veluti suam inuaserat, non magno labore subiectus est, sed & omnes

circa Romanū imperium gentes inimicæ destructæ sunt. Vos autem hæc omnia secundo loco ponentes, tamquam diuina manu protecti, nostram concordiam valde requiritis, bene scientes, quia vestra securitas ecclesiarum pace consistit. Nam si fuerit pax inconcussa, immobiliter seruabuntur vniuersa. Nos itaque quis digne possit flere, sciens verborum facta considerare, & passiones lamentationibus æquare? Quoniam pacem quam a patribus percepimus, non seruamus, & eius tantum nomen audiuius, hanc nec leuiter venerari cognoscimus. Solutum est enim vinculum caritatis, thesaurorum nostrorum pax direpta est. O quanta sunt mala! protrahimur enim passionibus nostris ad gemitus. Nostra fuit caritas aliquando: paterna est hæc hereditas, quam in nobis per discipulos Dominus thesaurizauit, dicens: *Mandatum vobis do nouum, vt diligatis adinuicem*. Sed hanc hereditatem priores quidem successores filii a patribus suscipientes, vsque ad nostros patres inuiolabiliter seruauerunt: hæc autem luxuriosa generatio non seruauit. Quomodo lapsæ sunt de manibus nostris, caritate defluente, diuitiæ? Nos caritate pauperes sumus, & inimici de malis nostris locupletantur. Ait enim Psalmista: *Zelatus sum super iniquos*. Nos paululum transeuntes, quod scriptum est legamus: *Zelati sumus super iniquos, pacem peccatorum videntes*. Illi siquidem sunt concordēs alterutris, & sibimet copulantur, & velut funes sua perplexione roborantur: nos autem nec consentimus adinuicem, neque nostris sententiis concordamus, cum nullus ignoret, quia sanctæ & laudabilis Trinitatis primum bonum sit pax & indiuisio. Vnde & Deus vnus & est, & esse creditur, non minus propter concordiam aut æqualitatem substantiæ, sed etiam vt nomen hoc vnitatis Deo sit commune cum aliis, quibus gaudet. Pax enim, & caritas, & similia, vocitatur, per hæc nomina nobis præstans, vt his virtutibus transformemur ad Deum. Secundæ vero post Deum potestates, id est angelicæ cælestesque virtutes, nihil ita libenter habent, quomodo quietem tumultusque vacationem. Deinde siue leges creaturæ respiciamus, quia cælū & terrā & mare & totus hic mundus, maximum Dei elementum atque mirabile, quod etiā Deus declarat, donec con-

Ieron. 13.

Psalm. 72.

Ibid.

stiterit, & pacem ad semetipsum habuerit, manens in propriis naturæ terminis, & nihil alterius contingens, neque vincula suæ harmoniæ digrediens, quibus artifex ratio omnia colligauit, mundus est, quod vocatur præcipua pulchritudo, qua nihil poterit quilibet hic clarius aut magnificentius inuenire: mox autem ut pacem amiserit, & mundus esse cessauit, & illud pacis bonum quale fuerit, tumultuatione monstratur. Et ut relinquamus populos & ciuitates, & choros, & militias, & domos, & nauium complementa, & coniugia atque societates pace quidem creuisse, tumultuatione vero defecisse; ad Israel veniamus, & aliorum flagello corripiamur. Illi namque donec pacem habuerunt, & adinuicem & ad Deum, sanctus populus, *Dent. 7.* & pars Domini & regale sacerdotium vocabantur, & a *Exod. 19.* principibus regebantur gubernatis a Deo, & columnæ eos ignis & nubis nocte dieque deducebant, ut inter eos *Exod. 13.* adstantes: mare vero Moyfis virga percussum, velut vitrum in aliqua summitatis parte vsque ad finem sectum, ab initio litoris vsque ad terminum alterius probatur esse diuisum, ut & Moyfes cum omni populo in fundo constitutus sine vlla infusione, adustus etiam sole, & pedibus abyssos in siccitate fundi ingrediens, non timuerit repentinum murum ex fluctibus fabricatum, hinc & hinc instar muri conspiciens aquas fuisse coagulatas. Esurientibus *Exod. 16.* autem cibus est cælitus allatus, fontem petra sitientibus *Exod. 17.* ministravit: pugnantibus autem manuum extensio pro *Ibidem.* innumeris millibus fuit, & triumphos oratio contulit, itinera præparauit. Ab horum facie flumina recedebant, *Iosue 3.* imitantia mare cognatum. Sol stetit iusti oratione vinc- *Iosue 10.* tus, & proprio cursu subsistens, occasionem persequendi concessit, augmentum quotidianæ mensuræ largitus est. Sed & propter sacerdotum ambitum, tubarumque *Iosue 6.* sonum, murus hostium fortissimus est commotus. At ubi iam mente languere cœperunt, & legem vmbra futurorum sæpius conculcare, & prophetas clamantes spernere, deinde euangelica miracula quæ per Christum sunt facta, respicientes, id est, conceptum sine permixtione, incorruptam natiuitatem ex Virgine, & desuper inuisibiliter testificantes voces ei, cuius supereminet dignitas, & naturalium infirmitatum salubritatem non aliqua medi-

*Matth. 14.
& 15.*

cina, sed puro sermone & iussu voluntatis effectam, & mortuorum regressionem, & timorem dæmonum, & potestatem passionum in aere. Et super maria gressum, non diuiso per vtramque pelago, nec in fundo nudato gradientibus secundum miracula Moseos, sed ipsa superficie gressibus quasi terræ constipatione substrata, per quamdam fortitudinem procedente vestigio: & ciborum copiam, quantam ille voluit, ministratam, & epulas in deserto largissimas, cum multa millia pascerentur, quibus non cælitus manna fluebat, neque terra frugifera de sua natura res necessarias dabat, sed de ineffabilibus horreis diuinæ virtutis hæc munificentia procedebat: panisque præparatus ministrorum fructificatus in manibus, & amplificatus satietate comedentium, ita vt reliquæ multis aliis mensis copiam ministrarent, & de panum epulis totidem numero cophini, quot sunt apostoli, remanerent. Hæc itaque miracula videntes singuli, grauer valde respiciebant; sed & piscium epulas, quas maria non præbebant, sed ille qui etiam mari hoc genus inferuit: pro tantis beneficiis mordacitate concussi, & inuidentes suæ saluti, vt Domini bona paterentur, crimen hoc maximum iudicantes, aduersus Saluatorem & Christum magis accensum sunt, in multasque diuisi partes, aduersus semetipsos postea sunt conuersi, crucifixo Domino eos ad hanc poenam vtique compellente. Igitur quanta in oppressione sint passi, non victum porrigentes filii, sed eos pro victu negantes, & famis remedium carorum pignora facientes, longum est enarrare. Verumtamen vna est horum maxima valde calamitas, quod in totum mundum dispersi sunt, vt & cultus deficeret eorum, & Ierusalem pauimentum vix possit agnosci: ad quam eis ad hoc tantum licet accedere, quantum possunt defolationem eius in die lugere. Sed nos etiam huiusmodi habentes exempla, ad discordiæ mala procedimus. Heu mihi, quia ditati sumus in malis, & omnia tenebræ conceperunt, & operuerunt vniuersa, multum nouem plagis Ægyptiorum grauiora. Palpabiles tenebras iam timemus, ne fumus expectati illius ignis hæc præsentia comprehendat, ne in his Antichristus addit, & * tempus habeat suæ potentia nostra vitia præsentisque labores. Non enim contra bene valentium

*Eued. 10.** i. cor-
fionit
operto
nitum.

muros accedit, aut caritate coarmatos aggreditur. Propterea inquit Ieremias in lamentationibus: *Ego defleo*, *Thron. 1.*
& *quæro oculis meis fontes lacrymarum.* Passiones sufficientes & voto sapientes, vt lamentationem operentur, & vterio doleo, non est quomodo releuetur dolor, aut quibus sermonibus hoc agatur, quia deuictis inimicis, a nobisipfis modo destruimur, tamquam vesani carnes proprias comedentes, nec sentientes quia alterutros iaculamur, & ab alterutris in fugam conuertimur. Nam si preces oblatæ vestræ potentia a religiosissimis episcopis Ægyptiaca provincia, & reuerendissimis clericis, cum veritate concordant, quæ magnitudo est relicta nequitia? aut vbi sic amarus terminus alicuius tragœdiæ poterit inueniri? Quis sine lacrymis in hac narratione grauitatem * philosophiæ non possit excedere, audiens mediatorem Dei & hominum, qui cum angelis stetit, qui cum archangelis choros egit, in venerabili paschæ tempore, quo etiam latrocinantium collegia requiescunt, arma non mouentur, prætoria nihil agunt, & vnum omnibus Christianis studium est, a rebus aliis vacantibus, Christo per orationis puritatem in passionis atque resurrectionis sacramento communicare, ab spiritaliter pariente matre fuisse protractum, & ab eis qui ab ipso in eo fonte nascuntur initiati, pariter & quia sacerdos sacrificiorum sine sanguine celebratorum necatus est, & manus sacrificia faciens, suo sanguine violata est, quia in multas partes ferro diuidebatur corpus eius, diuersis contumeliis sauciatum, & irrationali populo lusus effectum, viris atque mulieribus, atque iuuenibus calamitatem hanc pro pompa gerentibus, ignique contraditum, & pyramide tracta in ciuitate Christiana in cinerem dissolutum? Hoc tamen gestum est, vt per omnia elementa sacerdos victor existeret, in terra punitus, igne consumptus, in aerem dispersus, & vt assolet, per minutas partes & atoma direptus, ad vicinas aquas vndis effusus, ita vt nec sepulturâ sanctam promereretur, quæ etiam impiis non negatur. Quantum credendum est tunc paganos atque Iudæos taliter conspicientes, nostra mysteria derisisse? Hæc igitur erunt posteris fabulæ incredibiles & amaræ. Sed quis horum malorum auctor, si tamen accusatores veri sunt? Is vtique qui adhuc viuente

Concil. Ni-
ceni. Can. 4.

Luc. 4.

Dioscoru.

pontifice, in Marci sedem prorupit ascendere, & adultero modo thalamos inuiolabiles attentare, ad sacrum altare pedibus non lotis accedens, qui suis manibus pontifex ordinatus est, qui omnes simul patrum terminos commouit, & sententiam in sua damnatione prolatam ipse, sicut putauit, absoluit; & alio iudicio episcoporum non indigens, nefandam atque imaginariam ordinationem suam a damnatis episcopis, & hoc duobus, accepit, cum regulæ patrum sanctam & venerabilem colentium Trinitatem, vel tres episcopos corporaliter adesse in huiusmodi dispensationibus omnino prospiciant. Hic autem non tali obseruatione prouectus, quoniam non poterat virtute hanc bonitatem præfulis ecclesiæ Alexandrinæ transcendere; alium molitus est modum, per quem conspicuè contrario videretur, & idem passus, quod prouenit eis qui furoris immensitate cæcantur, & quidquid prius occurrerit eis, irrumpunt, licet sit quoquo modo parcendum: qui cum tales sint, alios medicare contendunt; neque hoc mansuete aut mitissime faciunt, sed velut quidam medicus imperitus, incidere solummodo & occidere præparatus, cui recte dicendum est: *Medice, cura teipsum.* Abstulit itaque de diptychis eum, qui lege & ordine ascensu spiritali honorandus erat; & conscripsit illum, qui dogmate tantorum episcoporum de pontificali cathedra proiectus est. His igitur ita gestis, ut dictum est, (non enim nos harum rerum integritatem nouimus, in ultimo quodam loco Ponti degentes) huiusmodi emendatio vestra tranquillitate nunc eger: quia nisi causa languoris ablata fuerit, non poterit sanitas reparari. Quia vero etiam de Concilio fecerunt memoriam hi qui multa primitus commiserunt, etiam de causa quiduis nos pati contingat, pro veritate licet sustinentes pericula non celamus, dum liberam potestatem & fiduciam utique sumpserimus: quatenus in nullo dissimilitudinis imago posita, principali figura disungi, & propterea sæpius veras sententia supplantari, multis utique propter honoris affectum atque potentiæ, qui neque præsumptionem, neque fastum, sed vitam deberent sequi, virtutum contraria facientibus, quique a veritate propterea diuelluntur, & cum eis abrumpitur etiam multa pars plebis, cui mos est seditioni-

ANNO
CHRISTI
451.

tionibus congaudere, & cum volantibus pariter aduolare. Huiusmodi siquidem conspirationibus armatorum acquiescendum est, dum magis ordo episcopalis per miracula conquiratur. Quid enim de eis, qui Gregorii magni, ciuitatis nostræ episcopi, & aliorum eiusdem vocabuli episcoporum, & Basilii, & immortalitatis amatoris Athanasii dogmata sapiunt, aliud post tanta tempora potest credi? Aut aliquid conuertibiliter de inconuertibili poterunt cogitare, & secundis semper priora dissoluere, & non magis per quietem impetum tergiuersantium, semper quaestiones de Deo quaerentium, destruere, & aliquando post longas turbas, sanctis Dei ecclesiis pacis iura conferre? Sicut enim rerum materies, vehementi spiritu irruente, in semetipsa contrita, ignem & flammam sponte frequenter emittit, nequaquam prius hoc passa, donec spiritus flare cessabit: aut certe si celatus ignis in paleis, nulla respiratione flammæ concessa, neque ea quæ sunt vicina consumit, nec omnino valet extingui, sed pro flamma vapor quidem per paleas fertur in aera; si vero quamdam respirationem sumit, fumum conuertit in flammam: sic & nunc agitur, dum adhuc intus sunt querimoniam, quæ contra nos machinari noscuntur. Si vero conuenientes contra nos certamen decreuimus excipere, quod neque aures audiant, neque oculi videant aliquando, pia vestra potentia sceptrum imperii gubernante, metus est ne forsitan ad impudentissima bella perueniamus, & confusio magna præualeat, & nullam pacem alterutrum expectemus. Vnde considerandum est, quia iam rex cælestis ad ianuas est, nouissima sustineamus, & ipsum Dominum in gloria paterna venturum, iam non sub imagine, sed aperte respiciendum, iudicaturum omnem humanam naturam, timoris & spei futurorum ambiguitatem pendentem, & propter euentum vtriusque rei fortiter inhiantem. Quia vero etiam de his qui Calchedone conuenerunt, consulere nos vestra tranquillitas dedignata non est, dicimus, quoniam multitudinem illorum virorum respicientes fenectute sapientiaque pollentium, in cunctis spiritualibus donis admirandorum, super hæc & fidem glorificantium pii numeri, quos in Nicæna vrbe sanctus Spiritus congregauit, nec non & quos idem Spiritus in regia vrbe collegit,

Gregorius
Neocaesariensis
episcopus,
Sanctus magister
dictus.

cui etiam nos conformati esse dinoscimur, & pie conseruamus quæ ab eis prouisa sunt, & nunquam tantum Concilium denegamus. Hæc ergo breuiter piscatorie & non Aristotelice suggestimus. Si quid vero inerudite dictum est, aut velut ignorantibus compositionem ornatumque sermonis, aut velut a negotiis longe positus, veniam supplicamus vestram tribuere pietatem.

Euippus misericordia Dei episcopus metropolis Neocæsareæ sanctæ Dei ecclesiæ subscripti, & oro pacificum vestræ imperium pietatis longis conseruari temporibus pro sanctarum Dei ecclesiarum & totius orbis statu, piissime & Deo amabilis imperator.

Petrus episcopus Comanus, similiter.

Ioannes episcopus Polemonii, similiter.

Gratianus episcopus Cerafuntis, similiter.

LIII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE HELLESPONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo terræ domino, possidenti caeleste regnum, perpetuo Augusto, imperatori Leoni, Seleucus, Vranius, Erythrius, Aelianus, Hyperitius, Paulus, humiles episcopi Hellepontii prouinciæ.

DIGNÆ sanctiones actuum vestrorum, qui vobis imperii retinacula * gubernarunt. Secundum fidem namque apostolicam, catholicamque virtutem vobis agentibus Deus potentiam mundi commisit, quam pace Deo placita gubernatis. Sancti itaque prouinciæ nostræ Deo amabiles episcopi conuenientes in vnum, relegere vestræ serenitatis epistolam & preces annexas, vt quod secundum sanctiones ecclesiasticas placeret, vobis indicaretur. Considerantes ergo prædictas preces, & earum lectiones velut oculis inspicientes, necem sanctissimi sacerdotis in venerabili baptisterii loco præsumptam, in quo etiam his qui pessima facinora committunt, refugientibus salus est; nec non & peregrinam quamdam & ineffabilem, quæ neque apud feroces barbaros agitur, in eius corpore factam rabiem, & non solum aduersus eum, sed etiam contra totius ordinem sacerdotii & pietatis pariter perpetrata, horumque scelerum Iudaica vesania

ANNO
CHRISTI
451.

atque superbia commissorum auctorē fuisse Timotheum: lamentatione simul & lacrymis etiam nunc sumus impleti, & neque medium tempus luctum nostrum potuit imminuere; quia temporibus Christianis & vestris, a Christianis quoque talia in sacerdote proprio committuntur, quæ a sæculo facta non sunt, nec quilibet sermo hæc retulisse cognoscitur. Quæ audientes, & vix abstinentes a lacrymis, indicamus, quoniam qui hoc scelus vere gesserūt, nequaquam episcopatu digni sunt: sed neque is qui ab eis ordinatus est, sacerdotium poterit obtinere, vel si regulariter prouenisset, quando etiam is qui dicitur ordinatus, vt * audiuerunt, damnatus erat a sanctissimæ memoriæ episcopo suo Proterio, & Concilio sanctorum episcoporum Ægyptiæ diocesis, quique a duobus solummodo similiter secum condemnatis, & neque numerū ordinantium complementibus regularem, nefandam ordinationem dicitur suscepisse, viuo pontifice, & ea quæ sunt sacerdotii celebrante. Et super hoc orthodoxos ac venerabiles episcopos pene totius Ægyptiæ diocesis a propriis sedibus exclusisse, nec non & clericos & monachos a proprio ciuitatum suarum ordine repulisse, & irregulares homines & mendaces in locis expulso tentauit euehere. Sed & alia plurima perpetrata dicuntur, quæ cuncta factis Canonibus fieri prohibentur, & ea sanctionibus ecclesiasticis excluduntur. Super hæc autem, dicit se non suscipere sanctam & vniuersalem Synodum Calchedone celebratam, quæ per omnia fidem trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium inuiolabilem custodiuit, simul & quæ in reliquis Conciliis definita sunt, hoc est, & sanctorum patrum in regia ciuitate congregatorum, & prioris Ephesii, & nascentes hæreses spiritualibus gladiis radicitus amputauit, & ita fidem inuiolatam prædictorum trecentorum decem & octo sanctorum patrum per omnia roborauit, in qua & nati sumus & baptizati, & baptizamus, & in ea vitam finire semper oramus. Si vero lucem cæci, & veritatem mendaces accusant, illi quidem propter cæcitatem visus, illi vero eo quod eorum error & malitia pariter arguantur: nouimus quia omnes hæretici sanctas Synodos, eorum malas sectas destruētes, accusant. Sicenim Ariani & Eunomiani de trecentis decem & octo

Nicænis patribus agunt: Macedoniani vero de centum
 quinquaginta in Constantinopolitana vrbe congregatis, Nestoriani autem Ephesæ Synodo, Eutylianistæ vero
 & Apollinaristæ, & ceteri malorum adiuventores, sexcentis
 triginta patribus Calchedone conuenientibus aduersantur, inimicas veritati destructiones extendunt, & per
 suam vesaniam mentiri probantur. Igitur Timotheum, qui Apollinarista cognoscitur, & propterea semetipsum
 a sancto Concilio facit extraneum, irregulariter ordinatum, & tanti mali reum, si tamen accusatores veri probantur,
 nequaquam episcopum nominamus, aut communicatorem sacerdotii sumimus, qui his ita malis videtur
 obnoxius: & supplicamus piæ vestræ potentæ, quatenus sanctarum ecclesiarum prouidentiam solenniter
 habeatis, & disciplinam Ægyptiacæ diœcesis dignam vestra reuerentia teneatis: quatenus fuga quidem persecutionem
 patientium depellatur, & eis qui turbati fuerant, pax alta reuocetur, sanctisque ecclesiis illic positas
 unitas conferatur. Nostræ vero ecclesiæ, Deo gratiæ, vestræ prouidentia pietatis, in pace & vnanimitate & fidei
 rectæ concordia magna consistunt, nostraque voce deposcunt, quatenus resistatur eis qui Synodum fieri
 querunt. Nam si sapius conueniamus, aliud quidquam sapere poterimus præter ea quæ nobis sunt tradita a sanctis
 patribus, & sanctis Conciliis explanata. Nihil enim aliud student, qui optant Synodos congregari, nisi vt vasa sacra
 plurimi sanctorum episcoporum vendentes, pro sumptibus & expensis & subuectionibus animalium precia
 vniuersa consumant, & aliqui eorum in peregrinatione aut mari vitæ huius luce priuati, onus hoc atque peccatum
 congregantibus Concilium prouidere noscantur. Sed iubete potius singulos sacerdotum in propria ecclesia
 positos, & vbi constituti sunt, permanentes, orationes & preces pro vestræ serenitatis imperio celebrare.

Seleucus gratia Dei episcopus Amasiæ metropolis sanctæ Christi ecclesiæ, manu mea subscripsi, secundum religiosam sanctionem vestræ pietatis meam sententiam per prædictam epistolam manifestans, vna cum Dei amantissimis episcopis cunctæ prouinciæ, quid sentiam, & pro recta fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam & Calchedonenſe Conci-

ANNO CHRISTI 451.
 lium confirmavit: nec non & de Timotheo, qui precibus accusatus est: & multis temporibus a Deo seruari vestrum oramus imperium.

Vranius episcopus Iboreæ, similiter.

Erythrius episcopus Amisi, similiter.

Ælianus episcopus Sinopenfis, similiter.

Hyperitius episcopus Tili, similiter.

Paulus episcopus Adratenus, similiter.

LIV.

EPISTOLA EPISCOPORVM

PAPHLAGONIÆ REGIONIS,

AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, amabili imperatori, & regnum cælestium possidenti Augusto Leoni, Petrus, Ætherius, Olympius, Saturnellus, Hyperius, episcopi Paphlagoniæ regionis.

EREXISTIS equidem olim Dei sanctas ecclesias, primum hoc iustum sacrificium offerentes Domino Christo, quod iura omnia pietatis transcendat, & propriam virtutem habeat: & quatenus ea quæ a diuæ memoriæ Marciano constituta sunt, firma permaneant. Nunc itaque orta nobis est Christo amabilis, & regnum a diuinitate suscipiens vestra tranquillitas, vt magna intentione concordia & indiuisæ recta piaque seruetur fides in sanctis Dei vbique constitutis ecclesiis. Agnouimus etenim vestræ pietatis oraculo, quia pro Alexandrinæ ciuitatis pace curam maximam habeat vestra serenitas. Ex precibus autem subiectis inuenimus, Proterii quidem beatæ memoriæ ab eadem ecclesia facta exclusione, & voluisse Timotheum in eadem ciuitate sumere pontificatus officium, & machinatum, vt memoratus vir cum pœna de præsentis vita recederet. Ad hæc autem confiteri Timothei sectatores, quia trecentorum quidem decem & octo patrum, & Concilii Ephesi congregati sequantur fidem: centum vero quinquaginta sanctorum patrum Concilium in regia ciuitate celebratum, & sanctam & vniuersalem Calchedonensem Synodum denegare noscuntur. Sanctientes ergo quæ communiter sapimus episcopi Paphlagoniæ regionis, ad notitiam pietatis vestræ deducimus.

Præcedente siquidem nostra oratione ac supplicatione ad Dominum nostrum Iesum Christum emissa pro vestra serenitatis imperio, & vnitæ sanctorum ecclesiarum, & cum multa deliberatione diuinas literas intuentes, & preces subiectas eis; vestrae pietati suggerimus, quia cuncti ante nos Deo amabiles episcopi doctrinam sanctorum euangeliorum & apostolorum percipientes, & sequentes fidem sanctorum patrum apostolicam confessionem docentium, tradiderunt nobis vnam cum fidei populo huiusmodi fidem. Vnde Dominum & Deum nostrum orantes, rempublicam potentiamque vestram a Deo nobis concessam longa ætate seruari, nequaquam separamur a traditione decem & octo sanctorum patrum, neque Concilium sanctorum centum quinquaginta in regia ciuitate celebratum, neque sanctam & vniuersalem Synodum in metropoli Calchedonenfi factam*: sed neque augmentum aut imminutionem a traditione sanctorum trecentorum decem & octo patrum eas habere dicimus, sed ad peremptionem eorum factas, qui quantum ad se, gratiam sancti Spiritus denegare noscuntur, & in sancti mysterii Christi Domini dispensatione*. Quamobrem repugnant, & contumelias inferunt etiam illi magno sanctoque Concilio trecentorum decem & octo sanctorum patrum. Non enim sine periculo esse putauerunt sancti patres, si tacerent hæreticorum incredulitatem, nitentium sancti illius Concilii iura* conuertere, & non aperta narratione sanctam veramque fidem omnibus explanarent. Quapropter ostenditur, quia isti qui nunc sancta Concilia denegant, non zelo pietatis, sed inconstanti contentiosaque sententia non solum contumelias patribus sanctis inferunt, sed etiam vniuerso ordini sacerdotum. De Timotheo vero, & quæ ab eo machinata dicuntur (si tamen verae preces sunt, quas vestrae serenitati porrexerunt reuerendissimi clerici Alexandrinae ciuitatis, & sanctissimi episcopi Ægyptiacæ diocesis) dicimus quia dura videntur & valde crudelia quæ ab eo commissa sunt, & cunctos iniquitatis terminos tali operatione transcendunt, ita ut non solum sacerdotii gradu probetur indignus, sed etiam ab ordine sit laicorum remouendus, præsumens cum multis criminibus quæ gessit, contumelias quoque Conciliis

ANNO
CHRISTI
431.* f. Anb.
errant.* f. con-
ueller.* f. pro
me &
sanctiss.
episcopo
Hypre-
no, eo

ANNO
CHRISTI
451.

sanctis inferre: de quo Domini quidem Dei opus est, vt ei remittatur opus quod fecit aduersus sacerdotem nihil sibi nocentem: vestrum vero est, triumphator maxime principum, vt iustum sacrificium offeratis Domino Deo, tantorum scelerum vindictam vobis placitam facientes. Deprecamur autem, & vestram pietatem totis viribus exoramus, vt apostolicam doctrinam in quam creditis, immobilem conseruetis in pace multa & tranquillitate sub vestrae pietatis imperio, & in clero & omni populo in fide saluberrima constituto, & vt eis qui inaniter alia Concilia fieri desiderant, resistatis, & vt nobis vestra pietate donetis, quatenus sub quiete degentes, secundum fidem & traditionem sanctorum patrum confitentes, in pace inuiolabili & disciplina seruemur, orationi diuinae supplicationique vacantes, & vita atque conuersatione Domino Christo placentes, ad honorem orthodoxae fidei: & fundentes Domino Deo preces pro vestra serenitate, quatenus Dominus Christus vestrae pietatis imperio sua infundat dexterarum claritatem, quae vos sua pace conseruet, & fortitudinem vobis atque virtutem praestet, simul magnificentissimis maximisque proceribus, & gloriose sapienti iustissimoque vestro senatui, ad peremptionem ferocitatis malignorum, & vnanimitatem sanctarum Christi ecclesiarum, & totius Romanae pacis & disciplinae.

Petrus episcopus Gangrenae metropolis sanctae Dei ecclesiae, manu mea subscripsi, & secundum sanctionem vestrae pietatis propria sententia declarauit, sicut in hac epistola probatur esse praedictum, vna cum Deo amantissimis episcopis nostrae prouinciae, quam habemus voluntatem in orthodoxa fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum Nicenae conuenientium, quam & sanctum Calchedonense Concilium confirmauit: nec non & de Timotheo, qui in precibus accusatus est: & oramus orthodoxum & Christi amabilem principatum vestrum multis a Deo Domino conseruari temporibus.

Aetherius episcopus Pompeiopolis, similiter.

Olympius episcopus Surenensis, similiter.

Saturnellus episcopus Amastrenae ciuitatis, * pro sanctissimo episcopo, eo quod aegrotaret, subscripsi similiter.

* f. pro
me &
sanctiss.
episcopo
Hypere-
tio, eo

EPISCOPORVM DARDANIÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo & inuictissimo, atque Christianissimo, perpetuo Augusto, imperatori Leoni, Vrsilius, Dalmatius & Maximus, episcopi vestræ Dardaniæ.

Et agnouimus & inuenimus in lectione imperii vestri, saluatoris Dei iudicium, & quia virtute sua cunctas regno vestro subdidit barbaras nationes, & per vos eius pietas firma inuiolabilisque consistit, & vt nemo præsumat apud pium imperatorem aliquid iniquum petulantia scelerata suggerere: quia sicut in sua pace omnia diuina consistunt, ita nihil sacramentorum Dei per fidem tranquillitatis vestræ humana varietate mutatur. Quid enim ita præceps est, aut sic impium poterit iudicari, quam credere pietatem fidei terminis apostolicis communitam, innumerabilibus sacerdotibus & omnibus sanctarum scripturarum testimoniis roboratam, nec non & decretis Nicæni Calchedonenfisque Concilii iudicio confirmatam, inanibus & profanis præsumptionibus posse violari, dum ad omnem perfectionem catholicæ fidei sapientissimi Salomonis doctrina sufficiat? Ait enim: *Sentite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis quærite eum.* Quid ergo pessima calliditate nequitia faciet, cui ultra bonitatem nequaquam licet excedere? Sed sicut ostenderunt literæ meæ humilitati directæ, hæc Timotheus respuisse dinoscitur, qui episcopatum ambiens, episcopi morte percepit. quapropter aliorum scelus eius ruina factum est, & in fraterno Concilio non vocatur, quando fratris necator esse cognoscitur; vtique a reuerendæ memoriæ Proterio, quantum ad fidem eius, in nullo læsus: cuius tali morte hic ordinatus, vestræ tranquillitatis iudicio nullum poterit eius gradus habere robur. Igitur religio vestræ pietati commissa ab æterno Deo, inuictissime principum, conseruetur: eius clementia imperium quod vobis collatum est, in omni gloria longa ætate muniatur. Et sicut vestra mansuetudo diuina propitiatione

conti-

Sapient. 1.

continuis temporibus custoditur, sic & sacra mysteria nullorum scelestis præsumptionibus vulnerentur, sed pietatis vestræ laboribus pax mundo collata, in sua soliditate intransgressibili pietate seruetur.

Vrsilius episcopus Dardaniæ, incolumem tranquillitatem tuam pro pace mundi & catholicis ecclesiis, multis annis virtus æterna custodiat, domine piissime & inuictissime, perpetue Auguste.

Dalmatius episcopus Nentiniæ, similiter.

Maximus episcopus Diocletianensis, similiter.

LVI.

EPISTOLA EPISCOPORVM
METROPOLIS CORINTHI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & inuictissimo domino totius terrarum orbis, & Christianissimo imperatori Leoni, Petrus episcopus metropolis Corinthi, & reliqui episcopi reuerendissimi sub me constituti, Athanasius, Rufinus, Alexander, Candidus, Agatherus, Alexander, Archimus, Cyriacus, Thales, Domitius, Hosius, Constantinus, Iscius, Ioannes, Athanasius, Timotheus, Aphobius, Zoilus, Plutarchus, Gerontius, in Domino salutem.

IN omnibus quidem, quibus propter religiosum imperium vestrum respublica bene regitur, omnium Dominus glorificatur Christus; præcipue autem in quibus orthodoxæ fidei inconcussa iura seruari studet vestra tranquillitas: pro quibus sancta & adoranda Trinitas intentionem vestram remunerans, & victorias de inimicis, & omnia sicut optatis præbuit, & præbebit vestræ pietatis imperio. Vnde vero dignata est nobis scribere vestra tranquillitas, & aperte iussit nostram manifestare sententiam, hæc pietatis vestræ potentiæ declaramus, quia ea quæ a Calchedonensi sancto & vniuersali Concilio definita sunt, tamquam sanctis Synodis præcedentibus consona, & in nullo contraria, aut sanctorum trecentorum decem & octo patrum Nicæno Concilio, aut Constantino-politano centum quinquaginta, aut Ephesio sub beatæ memoriæ Cyrillo celebrato, omnibus sententiis manere immutata decreuimus. Nihil enim dubium in eadem

sancta salutari fide derelictum est, nec conuenit de tali causa
sepius fieri tractatus vniuersales, quasi in verborum nouitate, & non in fide inconcussa, rectaque conuersatione, salus humani generis constituta sit. Timotheum vero, sicut ex his quae sunt scripta, cognouimus, nec regulariter, nec consequenter sacerdotium obtinere prospicimus. Quo tamen modo oporteat eius causam, & sanctas ecclesias in illa constitutas regione, disponi secundum Deum, in vestrae pietatis & iustitiae pender arbitrio, quae non minus pacis ecclesiarum, quam securitati ciuitatum & subiectorum prouidere dignatur; perfecte sciens, quibus imperare diuino iudicio constituta sit, docta pariter ecclesiasticas sanctiones & proprias leges, & per vtraque tam orthodoxam fidem, quam reipublicae iura disponens. Nostros igitur orationes, quas pro vestra serenitatis imperio incessanter offerimus, omnium Deus & Dominus placatus accipiat: quatenus & omnis mundus per vos, & sanctae eius ecclesiae cum omni pace & tranquillitate & fide orthodoxa gubernentur.

Petrus episcopus metropolis Corinthi. sancta & consubstantialis Trinitas, quae tuum genus ad munimen fidei orthodoxae & salutem generis humani constituit, pium tranquillitatis tuae longissimo tempore seruet imperium, venerabilis imperator.

Athanasius episcopus Atheniensis, similiter.

Rufinus episcopus Thespinensis, similiter.

Alexander episcopus Patrenus, similiter.

Candidus episcopus *, similiter.

Agatherus episcopus Megarensis, similiter.

Alexander episcopus Elatae, similiter.

Architimus episcopus Thebarum, similiter.

Cyriacus episcopus Carystenus, similiter.

Thales episcopus Argi, similiter.

Domitius episcopus *, similiter.

Hosius episcopus Lacedaemonis, similiter.

Constantinus episcopus Chalcidis, similiter.

Isicius episcopus Tanagrensis, similiter.

Ioannes episcopus Messenae, similiter.

Athanasius episcopus Proponti, similiter.

Timotheus episcopus Megalopoleos, similiter.

Aphobius episcopus Coronae, similiter.

Zoilus episcopus Carstiae, similiter.

Plutarchus episcopus Platensis, similiter.

* Georgius episcopus *, similiter.

* Geor-
tius

LVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PRIMÆ GALATIÆ,
AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

*Religiosissimo & Christianissimo, amabili imperatori, Augusto
Leoni, Anastasius, Iulianus, Proclianus, Epiphanius, Da-
niel, Amatus & Euphrasius episcopi primæ Galatiæ.*

QVIS fermo sufficiat ad laudem Domini Christi, tan-
tam felicitatem humano generi conferentis, & suam
providentiam in totius vitæ tempore demonstrantis? Ec-
ce cum venerandæ memoriæ principem Marcianum ad
Deum proficiscentem, & de gloria ad gloriam demigran-
tem, & de terrenis sceptris cæleste imperium possiden-
tem, vestram potentiam Deus inuexit in regnum eius, &
pietati pariter succedentem; quatenus hæc per aposto-
licam vestram religionem in ecclesiis conseruata perma-
neant. Quapropter mox vt Deus vos ad folium imperia-
le perduxit, primitias largitori vestro clarissimas obtuli-
stis, id est, legem hanc erroneis dogmatibus resistentem,
ecclesiasticæ veritatis adiutricem. Semper enim diuina-
rum rerum curam habentes, neque tumultum qui Ale-
xandriæ prouenisse dicitur, sine examinatione dignissima
reliquistis: sed vestræ pietatis oraculis primæ Galatiæ
Synodum sanctorum episcoporum in metropoli Gala-
tiæ conuenire sanxistis, quatenus deliberationem subti-
lissimam adhibentes, & relegendes vtriusque partis sub-
iectas oraculo vestro preces oblatas a sancto Ægyptiaco
Concilio, & clericis Alexandrinæ ciuitatis, nec non &
Timothei defensoribus, nostram sententiã panderemus,
quid de sancto Calchedonensi Concilio, & de his quæ A-
lexandriæ gesta sunt, sentiamus. Quapropter omnibus
nobis sceleriter congregatis, hæc principia, hoc nostrum
fuit initium, vt omnium Dominum rogaemus, quatenus
vobis tantum studium pro ecclesia eius habentibus, super-
nam retributionem conferat, pietatemque vestram ma-
xima longæuitate custodiat pro dogmatum sacrorum*.
Deinde considerantes etiam preces, quæ sapimus, vestro
imperio declaramus. Fidem itaque habemus atque ser-

Concil. Tom. 9.

Bbb ij

* f. desf.
defensio-
ne.

uamus, in qua & nati sumus, & cum qua pergere ad Dei
terribile iudicium omnes oramus, in qua etiam baptizati
sumus, & absque merito ad sacerdotium euocati, ad fi-
dem gratiam accipientes imbuimus. Quam fidem vene-
rabilis euangelistarum numerus, & chorus tradidit glo-
riosus apostolorum, quibus utique sacramenta caelestia
desuper inspirata sunt: sed & numerus trecentorum de-
cem & octo sanctorum episcoporum collectus in Nicæ-
na vrbe sancit, apostolicam religionem perfecte & a-
postolico spiritu conscribens, & diuina ecclesiæ nostræ
dogmata cum magnanimitate custodiens: nec non &
alia sanctorum episcoporum ecclesiæ catholicæ Synodi,
quæ necessario pro insurgentibus hæresibus sunt colle-
ctæ, hanc seruari cum integritate iusserunt. Nihilominus
& Calchedonensis, nutu Christianissimi principis congre-
gata, æquam de ea habuit voluntatem, definiens illorum
sanctorum patrum dogmata intemerata immobilique
seruari, & quasi ex quodam diametro utramque redar-
guens veritatis aduersitatem; quæ duo æqua impietate
perducere probantur in præceptis. Et destruens Nestorii
nefandi vesaniam, diuisionem & sectionem dispensatio-
nis Domini Christi pessime dictantis, nec non & Apollina-
ris furorem, qui confusionem in eiusdem Vnigeniti in-
humanationem introduxit, & multa alia vane locutus est
a veritate * posita. Bonam igitur confessionem fidei tre-
centorum decem & octo nostrorum patrum & Calche-
donensis Synodus, & alia decreuerunt inuiolabilem per-
manere: & nos, qui ecclesiarum Galatiæ prouinciæ for-
titi sumus episcopatum, cum omnibus ecclesiarum po-
pulis hanc perfecte seruamus. Insolubilis enim est firmi-
tas dogmatum apostolorum, patrumque nostrorum, au-
gmento non egens, imminutionem nequaquam susci-
piens: sed qualis fuit a patribus conscripta, & tunc præ-
dicata, vsque ad finem sæculi conseruanda est, & ab om-
ni nouitate manebit extranea. Nullus itaque ad oratio-
nem ecclesiasticæ veritatis apostolo Paulo maior est, quia
vas electionis esse promeruit. Hic enim doctrinas imbu-
it, quarum eruditionem, in tertium cælum ascendens, ac-
cepit. Nullus ad ministrandum supernis sacramentis de-
centior angelo, quoniam pura natura nouit ministrare

AA. 9.

1. Cor. 12.

pur
prim
non
præ
toru
rum
mus
Paul
que
ego,
accep
* al. mo-
nebuur
tibu
loqu
stra
men
to,
bus
om
san
scilic
inu
me
ne
tot
tur.
ibic
ci q
mar
nian
quic
dum
tem
gem
& lu
fletu
re, li
sacris
que lo
nerab
eorum

P. I. MARCIANVS 3° IMP. 451°

purissimis. Sed siue Paulus voluerit aliquid iubere quod primitus ipse non docuit, seu angelus, hoc ecclesia Dei non suscipit, sciens quia scriptum est *. Ergo siue angelus prædicet præter quod Paulus docuit, & chorus trecentorum decem & octo sanctorum prædicauit episcoporum, non terremur angelica dignitate, vt aliud doceamus præterquam sumus a sanctis patribus eruditi: nec Pauli merito subdimur, qui raptus est in paradysum, eique verba ineffabilia sunt credita. Hæc enim lex est: *Sive ego, inquit, vel angelus de cælo annuntiauerit vobis præter quod accepistis, anathema sit.* Non quia Paulus erat in suis dogmatibus permutandus, qui per Christum & * mouebatur & loquebatur: nec quia angelus de cælo ad ministerium nostræ salutis mittendus erat, vt aliquid extra gratiam sacramentorum prædicare pateretur: sed vt tantorum merito, cunctis aliquid contra ecclesiastica dogmata nitentibus, omne conamen nouitatis abrogaretur. Nos itaque omni virtute seruamus sanctorum patrum dogmata, & sanctum Concilium Calchedonense cognoscimus, quod scilicet paternorum dogmatum diuitias sanctis ecclesiis inuiolabiliter conseruabit. Qui vero ab eo Concilio semetipsos abscindunt, ignorant quia nomine Calchedonense Concilium denegantes, rebus autem ipsis a cuncto totius mundi collegio sacerdotum sine dubio segregantur. Illud ab omnibus celebratum est, quod eorum qui ibi collecti sunt, nullus penitus discordauit. Sed & si pauci quidam pro aliquibus necessitatibus per prouincias remanserunt, ad communionem eius attracti sunt, quoniam antiqua ecclesiæ dogmata seruare dinoscitur. Ea siquidem quæ Alexandria perpetrata diuulgantur, dudum quidem fama ad nos perduxit: sed nunc integritatem infertam precibus agnoscentes, & mensuram nostri gemitus non habentes, fontes requirimus lacrymarum, & luctus Ieremiæ lamentationibus pares, scientes vtique fletum passionibus adæquare. Quis enim valeat abstinere, licet animum habeat adamante fortiorem, audiens in sacris locis nullum pudorem fuisse seruatum, sanctumque locum communis redemptionis nostræ, hoc est, venerabile baptisterium, multorum virorum, quantum ad eorum attinet voluntatem, inuasionem fuisse temeratum,

dum diuina omnia nequaquam iniuriarum molis succumbant, & hæc perpetrata ab illis forsitan, qui peccatorum redemptionem ibidem susceperunt? Et quid est crudelius, sacerdotis necem etiam auribus valde terribilem, iram nec vsque ad interitum illius habentem finem, sed ultra naturam indisciplinabiliter excedentem? Solet enim contra aduersarios furor insurgere: quem vero quilibet inimicum non habet, hunc honorandum natura docet. Omnis ciuitas scelerum immanitate completa est, & per omnes plateas & omnes porticus secta membra mysteria sacra celebrantis tractare feruntur, & ad nouissimum incensa atque consumpta, & ad cineres vsque redacta. Et neque in his solummodo doctorem atque pontificem sistere passi sunt, sed etiam in ventos miserabiliter disperferunt. Hæc igitur quantum virtus fuit valde defentes, de Timotheo tantorum malorum auctore, sicut preces docuerunt, quas bene se habere credimus, secundum piam sanctionem vestræ potentia nuntiamus, si re vera accusantium verba cum accusationis veritate concordant, alienum eum ab omni sacerdotio esse demonstrant. Nam eum qui ex quacumque causa depositus est, non solum ad maiorem gradum venire lex ecclesiastica non permittit, sed neque in ordine in quo fuit, permanere, nisi deponens propria sententia eum rursus absoluat, aut certe Synodus sanctorum episcoporum aliquid de eo disponat. Sed etiam episcopi, qui a sua dignitate depositi videbantur, sicut edocuerunt, lex non est vt alium possint ad officium euehere, quod ipsi videbantur amisisse: & duo solummodo, licet super omnes honorabiles existerent, & omni accusatione liberi essent, ordinationem tamen episcopi celebrare ecclesiastico ordine prohibentur. Quod autem & viuo pontifice ecclesiam gubernante, & nullo propter ordinationem regulariter procedente decreto, constitutus dicitur, omnem transcendit iniquitatem. Quod vero & necem ita crudelem aggressus est, aut cooperatus, sicut edocuerunt, non solum hoc regulis interdictum, sed etiam legibus & communi iure naturæ prohibitum est. Igitur si veræ monstrantur accusantium preces, nihil horum sacerdotio conferre potest sacrarum subtilitas literarum vestrarum. Itaque inui-

Concil. Ni-
can. Can. 5.

Concil. Ni-
can. Can. 4.

Etum & triumphale imperium agnoscens quæ bene se habere decreuimus, æquum ordinem suæ prudentiæ sanctis seruet ecclesiis, atque dignetur disciplinam communi pietatis custodire collegio, omnique virtute ac fortitudine bono * Christi corporis vnanimitatem pacemque seruare. Sciatque vestra tranquillitas, & agnoscant qui nescio quomodo sunt seducti, quia neque Calchedonense Concilium, neque quilibet alius, cui pietatis ecclesiæ apostolicæ participium inest, alienam tenet fidem præter antiquam illam euangelicam, quam chorus trecentorum decem & octo patrum superna gratia inspiratus, ecclesiis Christi immobili religione dereliquit. Qui vero propriis quidem passionibus instigati, zeli autem figmentum sibi met apponentes, & simpliciores seducentes, Alexandrinam ecclesiam turbauerunt, ipsi iudicium portabunt, quicumque esse noscuntur. In tantum enim nec recta intentione, nec sermone veritatis vtuntur contra sanctum Calchedonense Concilium, quia non solum ab illo se separant, sed neque sanctorum patrum Concilium in regia ciuitate factum se suscipere profitentur, cum & ibi dogmata sanctorum trecentorum decem & octo patrum subtiliter reseruari præceptum sit, & in ipsa sancta Synodo inter primos fuerit, cui illo tempore pontificium Alexandrinæ ciuitatis videbatur esse commissum, vir apostolicus, & ab omni macula sermonum aut actuum segregatus. Sed qui donauit venerabile vestræ pietatis imperium Romano principatui, & Dei sanctis ecclesiis, longa serenitatis vestræ tempora dignetur efficere, pacemque per vos & vnitatem ouilibus Christi conferre, subiiciatque vobis omnes aduersarias nationes: quatenus vndique pace Christi muniti, patrum dogmata inuiolabilia conseruetis, & omnem rempublicam æquitatis ordine disponatis.

Anastasius episcopus Ancyrae metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, manu mea subscribens secundum pietatis vestræ sanctionem, per prædictam epistolam insinuauit quid sentiam de confessione sanctorum patrum Nicææ congregatorum, quam Calchedonensis sancta Synodus secuta esse dinoscitur; & de Timotheo, qui precibus accusatus est: & seruari vos temporibus longis oro.

Iulianus episcopus, similiter.

Proclianus episcopus, similiter.

Epiphanius episcopus, similiter.
Amatius episcopus, similiter.
Daniel episcopus, similiter.
Euphrasius episcopus, similiter.

ANNO
CHRISTI
418.

LVIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM VETERIS EPIRI,
AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

*Deo amantissimo atque piissimo & Christianissimo, victori,
triumphatori, semper Augusto Leoni, humilis episcopus
Eugenius in Domino salutem.*

Nos equidem humillimi volumus, & hoc superna gratia promerentes, nostra mente quiescere, & taciturnitatis pelagus in sancti & adorandi Spiritus pace retinere, vt sic abstinentes, siue propter humanam inopiam, aut infirmitatem, dicendi timorem tanti delicti apud nos haberemus. Sed quia proprii principatus adulter extollitur, & in sublime semper eleuatur, suisque scintillis multorum corda succendit, vt pulcritudinem sapientissimam solummodo Dei conturbet ecclesiarum, summa necessitas nobis incubuit mutare propositum, vt a vobis pro-uocati, per hanc dicendi orationem egrediamur in aere, Dei fide nostros obturantes auditus, vt ita sirena-rum mortiferum peccatum, siue earum (secundum Ie-remiam) filiarum mortem transeuntes, per ipsum pelagus vitæ tecum sobrie veniamus. Suscipe igitur hoc piissime, suscipe libenter a nobis munus nostrum omnium sacerdotum, & reliquorum in ministerio diuinæ scientiæ, qui constituti sunt, prædicationem tuæ iussionis quasi ex vna curia consensuque scriptam. Fideli namque, fideliterque interroganti principi lucrum est sacerdotibus, immortalis libri sanctam offerre responsionem, vt ex te den-
Jerem. 9. nuo, Christianissime, & tuæ tranquillitatis imperio in omnem terram & cunctos homines cum mansuetudine pietatis poculum ministrent, vno omnium nostro Domino vnigenito Dei filio gubernante, qui solus in omni-bus sæculis perpetuo regnans, & tibi imperatori cor-
nam, quando oportuit, latenti, imo magis claro nutu superimpofuit. Primum tibi signum regalis dignitatis
beati

beati Dauid fundibulam laudabili voluntate commit-
tens, per deserta discurrens, aptissime bestias iacularis.
Nos autem sub arbore pacis positi, sine timore in aura de-
lectabili commoramur. Iaculare ergo, iaculare potentif-
sime, secundum Danielelem, etiam Libyæ hircum pater-
næ fidei iaculo, ut nequaquam perditus ventilet ea quæ
sunt ad Austrum. Ille namque paululum exiliens ad vl-
tima Libyæ regionis, illam immedicabilem Alexandri-
norum vrbi influit passionem, ut sacerdotis sui interem-
ptorem, amatorem Dei populo demonstraret, & viro sa-
crilego sacerdotii priuilegia nefande committeret, qui
non solum a sacerdotali voluntate, sicut preces de eo
conscriptæ referunt, alienus ostenditur, sed etiam omni
affectioni vulgi peregrinus agnoscitur, licet quibuscum-
que verbis gestorum delere nitatur auditus. Nam si ei a-
nimo concepti adulterii non imminuerit crimen, hoc so-
lummodo paternæ traditionis destructori possit, quod
est, sufficere, ut in eo iuste possit ultio prouenire. Cui
namque clarum non est (nisi qui forte sponte bona scire
despicit) quid per sacratissima sanctissimi & beatissimi &
post Deum patris nostri Leonis scripta sancitum est? Ta-
cemus enim quæ primitus sub sanctæ memoriæ principe
Marciano coram omni populo in ciuitate Calchedonen-
si de fide orthodoxa sunt prolata, ad confusionem qui-
dem maleficorum & vesanorum hominum, & comme-
morationem atque consolationem piorum & fidelium.
Quæ fides & ab illo sancto omnibusque honorando Con-
cilio testimonium bonum promeruit, & definitio scienti-
æ clarioris vno nutu ab omnibus obsignata est, ipsam
formam detinens, quæ dudum in sancto Nicæno Conci-
lio, & Ephesino primo apud recte sapientes constituta
dignoscitur. In qua præcipue æternitas & humanitas (sic
enim dicendum est) vnius Vnigeniti custoditur, hoc est,
in vno Domino nostro Iesu Christo incarnato Dei Ver-
bo oratione seruata, *ut in nomine Iesu Christi*, sicut ait Apo-
stolus, *omne genu flectatur, cælestium, terrestrium & infernorum;*
& omnis lingua confiteatur, quia Dominus Iesus Christus in
gloria est Dei Patris. Quiescant igitur, quiescant, & hoc per
te, piissime, qui modicum bonum putant munus taciturni-
tatis existere. Quiescant confundere & Dei ecclesias

Daniel. 8.

Philipp. 1.

conturbare, & curiosis sermonibus auditus personare simplicium: vel tuam rectam fidem, si metum futuri iudicii non habent, erubescant. Cur ventis sermonum tranquillitatem sanctæ fidei nostræ conturbant? Cur Concilia aduersus Deum in omni loco & gente faciunt residere vilissima? Cur tela contra nos dæmonibus subministrant? Cur de morte paruulorum cogitantes, nostræ immortalitatis auctorem * pascua sectantur, qui adhuc terrenas causas tractare noscuntur? Cur certant sua scientia secundum Adam fieri velut dei, qui adhuc nec quæ sunt hominum, agunt? Cur lenem nostram mollemque pacem impugnant pro zelo, simplicitatem sancti nostri & celandi mysterii suffocantes? quo mysterio non solum nos, sed & omnes ministri spiritus superantur. Quapropter gloriamur velut codicillos nos habere creditæ dignitatis huius, qua diuinitas tractatur, & immensæ scientiæ cum mensura congrua ministrare dicatur. Iterum a nobis dicatur & hoc, domine Deo amantissime, & cum omnibus hominibus in omni loco positus. In hoc enim tibi librum responsionis de confessione & oratione concludimus, quod a sanctis patribus & ab initio & hæcenus dicitur: Pater & Filius & Spiritus sanctus in æterna Trinitate est, vnius principatus virtus, qui est super omnia benedictus in sæcula Deus.

Genes. 5.

Rom. 9.

Eugenius episcopus Epiri. Incolumem vestram pietatem omnium Dominus noster Iesus Christus pollentem magna longæuitate conseruet, & sanctæ nostræ & beatissimæ fidei sanctionibus, per omnia Deo amantissime atque piissime.

Valerianus episcopus Phœnicæ, similiter.

Claudius episcopus Anciam, similiter.

Soterichus episcopus Corcyræ, similiter.

Hypatius episcopus Hadrianopolis, similiter.

Didacus episcopus Phocæ, similiter.

Eugenius episcopus Euromæ, similiter.

Vranus episcopus Dodonæ, similiter.

Stephanus episcopus Bothroci, similiter.

EPISCOPORVM NOVÆ EPIRI,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christi amantissimo, a Deo principe constituto, victori, triumphatori, semper Augusto Leoni, Lucas episcopus, Artemius, Antonius, Philocharis, Eusebius, Nazarius & Paulus episcopi Epiri.

RELEGENTES ea quæ nobis a vestra tranquillitate sunt scripta, & agnoscentes mox inter ipsa principia non solum pro fide catholica sanctarum ecclesiarum, sed pro ciuitate quæ sub vestri imperii sceptro dinumeratur, tantam vos habere sollicitudinem, quantam oportet gerere diuino nutu Romana imperia conscendentem, & tranquille omnia gubernantem, vt vndique totius orbis terrarum inconcussa & sine fluctu sit nauis; maximas gratias saluatori nostro Iesu Christo debere nos confitemur, orantes pariter, vt Christianum nobis vestrum imperium multis temporibus conseruetur, quod nobis & singulis vtique, & pariter vniuersis spes maximas & demonstrat & donat. Decet enim & simul & singularim vniuersos, quasi de quodam pectoris nostri cubiculo bona vestra proferre, quorum prima & maxima est, pacis utilitas. Relegentes igitur oblatas vobis preces ab Alexandrinis, in malorum tempestate maxima constitutis, & agnoscentes scelera a dæmone ibi commissa, amarissime in his ingemiscetes, & propria membra lugentes, quæ tali calamitate noscuntur afflicta; paululumque respirantes, & communem de his rebus tractatum habentes omnes episcopi in vestra Epiro constituti, secundum ea quæ a vestra tranquillitate sancita sunt, hæc vestris piis auribus indicamus: gratias primitus etiam in hoc agentes, quoniam parentes nostris infirmitatibus atque laboribus, & maximam propter hiemis vehementiam nostri solenniter curam habentes, præcipitis vt singuli nostrum in regione propria de præsentibus rebus suam debeant proferre sententiam. Quapropter dicimus, quod si ea quæ ab Alexandrinis in accusatione deducta sunt, cum veritate

concordant, (non enim ex vna parte verba suscipienda sunt) nec ordinatio Timothei firma consistit, & ab episcopatu, quem arripuisse dicitur, est penitus alienus. Si autem oportet eum sermonem satisfactionis in presentia vocatum præbere pro his quæ commisit, sicut & conuenit, & iustum simul & pium est, si etiam vestræ tranquillitati complacet, vt secundum petitiones supplicum nihil ab eo in medio tempore aduersus fidem catholicam penitus innouetur, cum præcipue imperator piæ memoriæ Marcianus deponendos esse fanciuerit etiam recte factos episcopos, si quid mutilare aut commouere ex his quæ Calchedone a sancto & vniuersali Concilio sunt definita, tentauerit, sicut ipsa monumenta ibi confecta testantur, in quibus quoddam signaculum definitionibus, memorati principis sanctio supposita est. Ea vero quæ Calchedone constituta sunt a sancto & vniuersali Concilio de fide catholica, in quantum doctrinas & expositiones & interpretationes perfectorum patrum nostrorum sequi valuimus, esse consona iudicauimus his quæ Nicææ a sanctis trecentis decem & octo patribus definita sunt, & postea in regia ciuitate a centum quinquaginta patribus explanata, in quibus etiam perduramus. Et licet plurimis sermonibus extendatur expositio fidei catholicæ Calchedone celebrata, tamen ad illas respicit, quarum in præcedentibus probatur fuisse memoria, & veluti paucarum illarum est interpretatio syllabarum. Si quis igitur sobrie ac fideliter, & non contentiose de his voluerit cogitare, in tantorum decretis consentit, quorum etiam multus numerus ad satisfactionis sufficit rationem. Non enim in verbo fidei omnium vnanimiter potuit sententia conuenire, nisi sanctus Spiritus illic pro causa veritatis interfuisset. Cum ergo grandia sint hæc quæ mota noscuntur, & egeant vestræ Christianitatis auxilio, supplicamus tantis malis resistere, & rebus inoptabilibus repugnare. Dignumque vestra pietate trophaum cum superno solatio contra diabolum confidenter erigite, flammam hanc, antequam in sublime conscendat, extinguite: languoremque priusquam velut morbus inficiat vniuersa, curate. Nam medicorum ægritudines curantium illos potius admiramur, qui neque ad ægritudinem venire

Sup. cap. 12.

ANNO
CHRISTI
451

permittunt. Non patiaris horum scelerum cumulum fieri posteris in exemplum: habeant loca sancta proprium cultum, ecclesie inuiolabile securitatis ius, pontificisque cauetela baptisteria purgentur a nece. Dele iam, venerabilis imperator, impietatis monumenta: doceantur omnes pietatis exercere culturam.

Lucas episcopus Dyrrachenus. Incolumem semper in omnibus modis pium vestrae serenitatis principatum multis in pace temporibus Dominus Christus conseruare dignetur, Deo amabilis, victor & triumphator Auguste.

Artemius episcopus Escampenus, similiter.

Antonius episcopus Lychnidii, similiter.

Philocharis episcopus Vallidi, similiter.

Eusebius episcopus Apolloniadis, similiter.

Nazarius episcopus Aulonæ, similiter.

Paulus episcopus Prinatenus, similiter.

LX.

EPISTOLA

EPISCOPORVM CRETÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo imperatori, & Christo amabili domino, Augusto Leoni,
Martyrius humilis episcopus vestrae Gortynæ.*

TEMPVS nobis est lyram sumere diuinitus inspirati psalmistæ Dauid, principatu tranquillitatis vestrae. Ille namque solus idoneus est hymnus piæ vestrae magnitudini proferri, in quo ait: *Saluum fac Domine regem, & exaudi nos.* Et iterum in aliis modulationibus dicit: *Domine in virtute tua letabitur rex, & in salutari tuo exultabit vehementer;* & reliqua quæ in ipso psalmo sunt, pro vestrae potentiae ordinatione dicta creduntur. Sciens enim ex illo tempore gestorum talia prophetarum, quia per quæ confirmatis ea quæ Dei sunt, per ea quoque vestrum roboratis imperium. De his autem quæ nos vestra fanciuit pietas iudicare, ego & mei confacerdotes recte consistentes insinuauimus, quia sanctum Calchedonense Concilium concordare credimus expositioni fidei trecentorum decem & octo patrum in Nicæa vrbe congregatorum, in qua baptizati & baptizantes, & prolatum exinde omnibus

Locus mutilus.

Ccc ij

symbolum intemeratū inuiolatūque seruantes, vitam in eo complere reliquam: & his quæ postea definita sunt a sanctis centum quinquaginta sacerdotibus in ciuitate regia Constantinopoli congregatis: nec non & his quæ in Ephesina Synodo priori, quæ Nestorii diabolicas blasphemias abscidit, & vesaniam Eutythis vna destruxit, & quæcumque inter hæc orta est hæretica blasphemiam. Et dicimus tranquillitati vestræ, quia ab initio totius hæreticæ blasphemiam in experta est vestra Creta, decem martyribus prouincialibus passionis tempore deprecantibus saluatorem Deum, vt libera a tentationibus hæreticis, semper ab actu eorum prouincia seruetur. Et secundum magniloquum apostolum Paulum scribentem fugiendas quæstiones legales, quæ lites noscuntur sæpe generare. De his enim quæ in sanctæ memoriæ Proterium gesta sunt, non est qui non grauiter & absque humana natura hæc facta decernat. Vestræ vero pietatis est, cuius anima, secundum scripturam diuinam, in manu diuina consistit, secundum propriam clementiam ea quæ sunt commissa corrigere. Timotheus vero, si viduata sanctissima ecclesia episcopus ordinatus est, decreto ciuium vniuersorum & religiosissimorum episcoporum vniuersæ prouinciæ, aut omnium, aut plurimorum conuenientium vna, & reliquis aut propter senectutem, aut propter ægritudinem, aut quamcumque necessariam causam absentibus, a tribus tamen vt parum episcopis inculpabilibus & communicatoribus regulariter ordinatus atque constitutus est, firmitatem eum sedis habere decernimus. Si vero aliquid horum defuit, necesse est ordinationem pariter diudicare.

1. Tim. 2.

Prot. 21.

Martyrius episcopus Gortynæ. Incolumem vestram potestatem, tuentem pacem sanctarum Dei ecclesiarum, sancta & viuificatrix Trinitas omnitemporis vitæ conseruet, piissime & Christo amabilis imperator.

Cyrillus episcopus * Subtuus, similiter.
Euphronius episcopus Hierapinæ, similiter.
Gennadius episcopus Gnosii, similiter.
Prosdocius episcopus Lappæ, similiter.
Euphrata episcopus Cherlonefi, similiter.
* Nicaeis episcopus Catamensis, similiter.
Sebon episcopus Doniæ, similiter.

EPISTOLA VARADATI MONACHI
AD LEONEM IMPERATOREM.

*Terræ marisque & totius generis humani domino, orbis terrarum
victori, & piissimo Augusto Leoni imperatori, pauper
Varadatus in Domino salutem.*

TERRIBILES literas imperii vestri fuscipiens per Eutropium magistrianum, vestræ diuinitatis famulum, valde gauisus sum (semper enim gratiam tranquillitatis vestræ suscepimus) eo quod * possit potestas vestra sollicita pro sanctis ecclesiis Domini Iesu Christi, cunctisque pauperibus sub vestro imperio constitutis. Propterea enim in omni imperio Romanorum vestram pietatem Deus elegit, conferens vobis intellectum sapientiæ, sicut scriptum est: *Principium sapientiæ timor Domini*; quæ sapientes mundi transcendit: quatenus conterat vestra diuinitas eos qui iniquissime conuersantur, & liberet iustos de manibus impiorum. Audiuimus enim quomodo incedunt lupi super greges, & rapiunt oues ab ouilibus suis, & non metuunt a voce pastorum. Quapropter repente, amice Leo, rugies, fiesque illis valde terribilis, & pro metu, Leonis impetum fugientes, quod abriperunt, de suo redimittunt. Sic ergo vestram facere concedet pietatem, vt sicut nomen est imperii vestri, ita prædicetur in toto mundo terribile pietatis vestræ decretum, sicut scriptum est: *Secundum nomen tuum Deus, ita & laudatio tua*. Sed & Salomon, Dauid filius, ait: *Similis est ira regis furori leonis*. Et Deus omnipotens glorificauit nomen Leonis super omnia quæ in terra sunt, vt subiiciat omnes volentes extolli contra timorem Dei. Scriptum est enim, quia dixit Deus omnipotens Semei propheta, vt iret ad Ieroboam regem, & argueret eum in quibus deliquerat; dixitque Deus propheta, ne comederet panem, aut biberet aquam in illo loco. Et cum locutus fuisset propheta regi Ieroboam secundum verba dominica, & audiuit verba mendacii; cumque comedisset panem, & bibisset aquam in illo loco,

*psal. 110.
Prou. 1.
& 9.*

psal. 47.

Prou. 19.

3. Reg. 13.

iussit leoni Deus, & deposuit de asino suo prophetam, & discerpit eum, & membratim in via proiecit, eo quod transgressus est præceptum Domini. Dixerat enim ei, ne comederet, aut biberet: & comedit & bibit. Et scriptum est quid fecit leo prophetæ, vsque in hodiernum diem. Sic decet nomen pietatis vestræ terribilia ferre præcepta in omni terra contra omnes qui præsumunt diuina mandata corrumpere. Isti enim sunt filii Timothei, qui latenter egit inique, necauit hominem, & tulit eius vxorem. Et quidem Deus omnipotens eum facerè noluit, sed neque vestra diuinitas hoc perpetrare præcepit: & cum deberent omnipotenti supplicare Deo, vt misereretur eis; & rogare vestræ pietatis imperium, vt eis cederet de sanguine quem habent in manibus; per diuersa discurrunt, fallaciis volentes, sicut scriptum est, multos a fide recta decipere, si potuerint: faciunt etiam electos errare, sicut scriptum est in sancto euangelio. Fides enim hæc recta est & inuicta, vt scriptum est: *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Et ipsum Verbum habitauit in Maria, & sicut legitur, induit corpore * de figmento Dei Patris & Domini nostri Iesu Christi. Et testis est beatus Paulus, quia Christus Iesus de Maria est natus ex semine Dauid in Spiritu sancto, missus a Patre qui in cælis est, vt in mundum veniens & ambulans renouaret omnem carnem in carne sua, & resurgere nos faceret a morte in carne sua; & omnia in eo nobis ostendit. Nam & protoplastus homo ab eius Patre factus est: & propterea postquam periit, in filii vita quaesitus est. Et iterum propter aduersarium diabolum, qui filius noluit fieri lucis, & propterea debellabat homines, & omnem carnem hominis in concupiscentia obligabat, Deus omnipotens facturam suam deperire non voluit, sed misit Spiritum sanctum suum ad Mariam Galilæam, in corpore quod ille deceperat, in quo etiam seducebat inimicus, vt per eum deuinceretur atq; confunderetur. Corpus enim Domini nostri Iesu Christi omnem carnem viuificauit, vt per corpus proprium ostenderet iustitiæ templum. Per ipsum enim sumus liberati, sicut beatus Paulus ait, & Isaias propheta testatur. Cum enim vidisset Dominum Deum, ait: *Væ mihi in labiis iniquis, & Dominum Deum vidi.*

Et

Matth. 24.

Iohn. 1.

Rom. 1.

Luc. 1.

Galat. 4.

Isai. 6.

LEO
P. I.
Et sum
posuit
iniqui
re iub
& Isai
tuit,
vestre
stra tr
in san
Christi
possum
forfic
fuerit
tur. S
& ign
re, &
milit
ad sin
tibus
com
ta bo
Iuda
fed
figm
dit. N
minu
quæ
Sicu
non t
non p
vt in e
poter
Isaias
carne
ex qu
& ind
quam
sicut n
sicut d
bateos
C

ANNO
CHRISTI
457.

Et fumens angelus carbonem ignis ab altari per ferrum, posuit in ore propheta; dixitque propheta angelus: *Transiit iniquitas tua*. Rogamus vestrum imperium, vt ad eos dicere iubeatis, quare per ferrum carbonem sustulit angelus, & Isaias propheta digitis carnis appropinquare non potuit, quoniam vrebantur. Et dicere si nequuerint coram vestro imperio & victoria, etiam nos quod nobis iussit vestra tranquillitas, dicimus cum veritate, monstrantes sicut in sanctis scripturis de virga ferrea legitur: est enim virga Christus, sicut scriptum est, in igne, & fit ignis. Numquid possunt digiti carnis appropinquare ei, & non vri? Sed per forfices ferreas, quæ similes ferro sunt, & dum per eas tenta fuerit virga ferrea, iam tunc tenet carnis digitis, nec vruntur. Sed etiam & ipsi, qui tenent* in fundum virgã ferream, & ignem qui similis est, in aqua, & tunc possunt digiti tenere, & non vri. Ita factum est & in Ioanne, qui secundum similitudinẽ artificis, tenuit baptizando in aqua Dominum ad similitudinem ignis. Et tunc datum est sanctis sacerdotibus Dei tenere corpus sanctum filii Dei, & non vruntur communicantes hominibus cibum æternum. Legitur: *Vita hominis, panis & aqua*: non est panis, qualem comedunt Iudæi & operarii non credentes, quia vita est hominum: sed corpus, quod intus est filius Dei, ex Maria virgine, & est figmentum Dei, qui est filius Dei, panis qui de cælo descendit. Non enim aqua quæ ex multis est fontibus, vita est hominum, (nam sunt multi aquam non habentes) sed aqua, quæ vita hominũ est, aqua est baptismatis, quæ est ex Deo. Sicut enim virga ferrea fit ignis, & absque forcipe ferrea non tenetur: sic & Verbum quod erat in principio, teneri non poterat, & fieri vita hominum, nisi induisset carnem, vt in eo corpore secundum similitudinem teneretur. Non poterat autem sine corpore hominis hoc teneri, sicut nec Isaias illud tenuit digitis carnis, quoniã nondum indutum carne Verbum Dei. Quomodo enim ostendere poterunt, ex quo est plasmatus Adam, vsque dum venisset Christus, & indutus fuisset carnẽ ex Maria virgine, quia potuit quicumque electorũ tenere Verbum, quod ante luciferum est, sicut multi nunc comedunt? Numquid nõ diligebat Deus, sicut diligit nunc, eos qui in hac generatione sunt? Diligebat eos, & in eis valde gaudebat. Sicut enim sapiens artifex

Ibid.

Psal. 1.

Matth. 3.

Ecccl. 19.

Ioan. 6.

Ioan. 1.

Psal. 109.

Concil. Tom. 9.

D d d

massam fermentat, & non repente eam consperionem permiscet, sed spatio alicuius momenti quiescit, & tunc sumens consperionem, fermentat eam, & ita amicis suis præbet ad comedendum: ita nunc gestum est, vt sufficiant hæc exempla non credentibus. Abraham, cum dixisset Saræ vt faceret fermenti sata tria, non dixit ei nomen, eo quod non erat fermento conspersum. Et cum venisset Deus, & donasset gratiam Patris, ait: *Simile est regnum cælorum homini, qui accepit farinæ sata tria, & abscondit in eis modicum fermenti.* Quis enim prophetarum antiquorum aut nouissimorum dixit, vt misceretur consperioni fermentum, nisi ipse Christus, qui venit vt diuinitas eius voluit, & permiscuit plasma Patris, secundum voluntatem Patris sui, sicut scriptum est: *Veni facere voluntatem tuam Deus?* Scimus enim, quia Verbum in principio erat ante plasma & ante solem, & sic mansit donec hoc plasmate opus esset. nam & fermentum mundi ante plasma. Quod autem præsumperunt atque locuti sunt coram vestra serenitatis imperio, sicut didicimus ex his quæ conscripta sunt, quoniam dicunt sufficere sibi Concilium in Nicæna vrbe celebratum, & nequaquam in Calchedonensi Concilio consentire: exprobet eis vestra diuinitas per sapientiam sanctorum apostolorum, qui dum congregati essent in Ierusalem, præter Paulum apostolum, omnes simul librum Actuum conscripserunt propter fidem Domini Iesu Christi, & permanet in sanctis ecclesiis quod conscripserunt: & post multos annos venerunt ex eis in magnam ciuitatem Antiochenam, & venit simul beatus Paulus ad eos. Et congregatis eis in sancta magnaque ecclesia, surgens beatus Paulus, sicut scriptum est, arguit beatum Petrum coram omni ecclesia. Sicut enim dixit Petro: *Si tu, cum sis Iudæus, in præputio viuus, quomodo cogis gentes Iudaice viuere?* Et non contradixit Petrus, & reliqui apostoli, Paulo, sed verba Pauli cum gratia susceperunt, permanentes in vera fide, quæ per Paulum eis adiecta est. Et si isti, qui cum essent lumina mundi, & multo tempore cum Christo Domino conuersati, susceperunt sermonem Pauli, quem in nouissimo Deus elegit: quanto magis debent, qui missi sunt a Timotheo ad vestrum imperium, suscipere doctrinam sancti Concilii, & beati semperque memorabilis Marcia-

Genes. 18.

Matth. 13.
Luc. 13.

Psal. 39.

Galat. 2.

ANNO
 CHRISTI
 431.

ni, & quæcumque iusta sunt de vera fide Calchedonensi?
 Disposita vero nequaquam maligna sua machinatione,
 consentiunt in sancto Concilio, & in prophetis, aut in apo-
 stolis. Sufficit beatus Dauid exprobrans & confundens
 non sentientes suscipere Verbum Dei, quem quotidianis
 diebus in suis auribus audiunt. Ait enim Dauid: *Ante so-* Psal. 71.
lem fuit nomen eius. Et quando natus est de sancta virgine
 Maria, dixit ei denuo Deus omnipotens: *Ego hodie genui te.* Psal. 2.
 Et metuendum est atque terribile, putare mentiri Deum
 in sermonibus suis, quibus ait: *Ante solem fuit nomen eius.* Psal. 71.
 Et iterum cum natus esset de Maria virgine: *Ego hodie ge-* Psal. 2.
nui te. Sed rursus ait: *In Sion nominatus est, & ipse fundavit* Psal. 86.
eam. Et ipse Dauid in sancto Spiritu ait de seipso: *Dixit Do-* Psal. 109.
minus Domino meo, Sede a dextris meis. Hæc ergo, quæ thesau-
 rizauerunt nobis apostoli & propheta, & iusti habitantes
 in montibus & in speluncis, qui placuerunt in conspectu
 Dei, ea scripsimus vestrae pietati, ad gloriam Dei & Chri-
 sti & Spiritus sancti. Et dudum quidem sancti & venera-
 biles archiepiscopi vestra tranquillitati veram fidem scri-
 pserunt, & de Calchedonensi Concilio, (similia enim
 sunt coram Deo) & qualis fuit oblatio Abraam prius, &
 Iob in medio, & sanctorum nouissime offerentium; ita
 suscepit Deus legislationem sancti Concilii prioris & po-
 sterioris. Vellem autem, vt iuberet vestra diuinitas cor-
 ram se filiis Timothei: Abraam vnum agnum obtulit, & Genes. 15.
 suscepit Deus & lætatus est: & Iob septem agnas & septem Iob. 42.
 boues, vnam oblationem Deo: & suscepit Deus, & lætatus
 est: & sancti apostoli tres panes, qui sunt corpus Christi:
 & suscepit. Quid putas dicturi sunt Timothei filii: Similis
 est ouis Abraam illis quatuordecim, quas obtulit Iob? An
 certe dicturi sunt, quia non fuit similis vna ouis Abraam
 illis quatuordecim Iob? Iam nos omnes filii Abraam su- Rom. 9.
 mus, vocati in vera fide. Sed Abraam & Iob, qui placue- Galat. 3.
 runt Deo, minime hoc baptisma susceperunt. Numquid
 nos diuisi sumus ab eis? Absit: sed credimus quia & ipsi &
 nos filii sumus omnipotentis. Sic decet credere vestrum
 imperium, & veram statuere fidem. Deus enim perfectus
 est, & non possunt homines perscrutari diuinitatem eius.
 Sicut enim solem non potest quilibet minuere aut muta-
 re, sic nec factorem solis poterit in æternum. Hæc cum tre-

Concil. Tom. 9.

D d d ij

more scripsi vestræ pietatis imperio, septima & vicesima die Augusti mensis, anno secundo imperii, indiçtione decima. Saluto vestram diuinitatem, & omnes diligentes tranquillitatem vestram, & deprecor omnipotentem Deum, vt statuat vestrum imperium longæuis in hoc mundo temporibus, & in futuro sæculo coram Deo.

ANNO
CHRISTI
431.

I N

CONCILIVM CALCHEDONENSE

œcumenicum seu vniuersale IV.^d approbatum, in quo
^e sexcenti triginta episcopi omnes hæreses, maxime
^f Eutychetis & ^g Dioscori, ^h condemnarunt, anno Do-
 mini 451. Marciano & Adelphio consulibus, æra 489.

NOTÆ.

Hoc Con-
cilium a
Leone pon-
tificè indi-
ctum est.

Quæ occa-
sione?

Imperato-
ris rogatu
pontifex in-
dixit Con-
cilium.

^a *Concilium.*] Hæc sacrosancta Synodus auctoritate sancti Leonis indiçta, hortatu, opera, & auxilio Marciani imperatoris congregata, conuocata ac defensa fuit hac occasione. Post obitum Theodosii imperatoris, voluntate sanctæ Pulcheriæ ex senatusconsulto delatum est imperium Marciano. Cum enim nullum præcessisset exemplum, vt Augusta sola moderaretur habenas imperii, ipsaque Deo virginitatem vouisset, iamque ætate grandior esset, vt pote quæ annum quinquagesimum primum vitæ suæ ageret, salubre illud iniit consilium, vt coniugii titulo eueheret in imperium virum ætate maturum, consilio grauem, continentia probatum, atque militari virtute vbique spectatum; sicque optimo imperii regimini opportune consuleret, vt tamen deuotæ Deo virginitatis integritati omnino prospectum esset. Nutu igitur ac voluntate diuina electus imperator Marcianus duabus epistolis, quæ extant inter præambulares Concilii Calchedonenfis, ad Leonem scriptis, rogat pontificem, vt ad propulandas hæreses, locum, tempus & modum congregandi Concilii vniuersalis præscribat. Priore epistola hæc ait: *Per celebrandam Synodum te auctore maxima pars circa omnes episcopos fidei catholica fiat.* Secunda epistola ad Leonem, quæ extat inter præambulares: *Supereft, inquit, vt si placuerit tuæ beatitudini in has partes aduenire, & Synodum celebrare, hoc facere religionis affectu dignetur.* Et paulo post: *Si vero hoc onerosum est, vt tu ad has partes aduenias, hoc ipsum propriis literis tuæ sanctitas manifestet, quatenus & in omnem orientem, & in ipsam Thraciam & Illyricum nostra litera dirigantur, vt ad quemdam destinatum locum vbi vobis placuerit, omnes sanctissimi episcopi debeant conuenire, & quæ Christiana religioni & catholica fidei prosint, sicut sanctitas tua secundum ecclesiasticas regulas definierit, sua dispositione declarent.*

ANNO
CHRISTI
451.

Idem enixe admodum Pulcheria Augusta petens epistola ad Leonem scripta, ait: *Tua reuerentia, quocumque modo prospexerit, significare dignetur: ut omnes etiam totius orientis episcopi, Thracie atque Illyrici (sicut etiam nostro domino, piissimo imperatori, meo coniugi placuit) in unam ciuitatem velociter ab orientalibus partibus valeant conuenire; & illic sancto Concilio & de catholica confessione, & de his episcopis qui ante hoc segregati sunt, sicut fides & Christiana pietas exigit, te auctore decernant.* Hæc ex epistola Pulcheriæ ad Leonem, quæ extat inter præambulares Concilii Calchedonensis. Tanta cum industria Concilium œcumenicum expetentibus Augustis, pontifex respondit; ob ingruentem Hunnorum exercitum Gallias deuantantem, & iam Italiam inuadere cogitantem, Concilium œcumenicum ad tempus opportunum differendum esse; ideo nimirum, ut episcopi a barbarica hostilitate liberati, se libere ad Synodum conferre possent. Constat ex epistola Leonis quadragesima secunda, quadragesima tertia, & quadragesima quarta, dum confensisset, nouaque legatione, qua Synodo œcumenicæ interesset, decreta, priorem illam, de qua supra in notis Concilii Constantinopolitani & Mediolanensis egimus, reuocasset; imperator piissimus publicam edidit sanctionem inter præambulares Concilii Calchedonensis extantem, de Synodo œcumenica Nicææ in Bithynia Kalendis Septembris celebranda. Oprabat enim ibi contra hæresim Eutychemis vniuersale Concilium celebrari, vbi primum Ariana impietas damnata fuit. Legati pontificii de fide occidentalium per Leonem & prouincialia Concilia Mediolani atque alibi in oriente habita iam ante, prout fieri consuevit, informati, cum literis commendatitiis ad imperatorem scriptis, ante Kalendas Iulias Roma discesserunt, secum deferentes etiam Leonis pontificis epistolam quadragesimam septimam ad Synodum transmissam; ex qua patres Concilii intelligerent, quibus de rebus in Synodo agere, quosque Concilii præfides agnoscere deberent. Cum igitur ad præfinitum diem Kalendarum Septembrium episcopi ad Synodum conuocati, se Nicæam Bithyniæ contulissent, ibique pluribus diebus aduentum imperatoris Synodo interesse volentis, expectassent, scriptis ad imperatorem epistolis petitum fuit, ut quia plures episcopi ob difficultatem & laborem itineris, infirmitatibus, aliisque angustiis affligerentur, conuentus ex more agi permitteret. Ad hoc Marcianus Augustus rescripsit, visum esse apostolicæ sedis legatis, ne absque imperatoris sententia Synodus ageretur, seque propediem affuturum pollicitus est. Sin autem aduentum maturare non liceret, hortatus est eosdem, ut se Calchedonem conferrent. Cum interea Illyricum ob metum imminenti barbaricæ inuasionis perturbari audiuisset, adeoque non videretur esse tutum, ob bellicas expeditiones Constantinopoli longe recedere, decima Kalendarum Octobris, patres Nicææ congregatos iteratis literis Calchedonem Constantinopoli propinquo-rem conuocauit. Vnde, quod initio dixi, liquidissime constat, hanc Synodum œcumenicam, imperatoris instinctu & consilio, ponti-

Quid pon-
tiffex respō-
derit.

Quare mā-
datum, ut
Nicææ con-
uenirent e-
piscopi.

Qua oecū-
sione Con-
cilium Ni-
cææ Calche-
donem trās-
latum sit.

ficis autem iussu atque auctoritate congregatam fuisse. Hoc apertis verbis profitentur episcopi secundæ Mœciæ in epistola ad Leonem imperatorem, quæ extat inter epistolas ad Calchedonense Concilium pertinentes, vbi sic aiunt: *In Calchedonensium ciuitate multi sancti episcopi conuenerunt, per iussu Leonis Romani pontificis, qui vere caput est episcoporum.* Denique Gelasius in epistola ad episcopos Dardaniæ scribit, non Alexandrinam vel Antiochenam, sed solam duntaxat apostolicam sedem cum auxilio imperatoris, sua auctoritate decreuisse, vt Synodus Calchedonensis fieret. Quod si Magdeburgenses, prout debebant, bene accepissent, non tam impudenter Gelasium vera scribentem de mendacio arguissent. Scitu & obseruatu necessarium est, appellatione huius Concilii ea tantum acta intelligenda esse, quæ Leonis primi pontificis maximi auctoritate confirmata fuerunt. Nam decretum illud actionis decimæ sextæ, quo patres Concilii absentibus legatis & postea reclamantibus, Constantinopolitanæ sedi primatum attribuerunt, ideo quod instar Romæ caput imperii effecta, primatum meruerit, velut illegitimum a Leone pontifice iustissime improbatum fuit. Supponit enim, quod Romana sedes tunc primatum habere meruerit, cum Romani orbis imperio potiretur; atque adeo non diuino, sed humano iure caput ecclesiarum effecta fuerit. Vide quæ dicemus infra verbo *approbatum*. Baronius anno 450. & 451. Bellarminus libro quarto de Concil. cap. 13.

Redarguitur Magde.

Quæ acta appellatione huius Concilii nominanda sunt.

Calchedon quæ & qualis vrbs.

Hæc vrbs occasione Concilii facta est metropolis.

Locus habitus Concilii.

Confessus episcoporum vbi.

^b *Calchedonense*.] Sic dictum a Calchedone, quæ erat ciuitas Bithyniæ, prope Bosporum Thracium, e conspectu Byzantii, quod in altera parte est situm. Hanc Megareses condiderunt, teste Strabone libro duodecimo. Incolæ vrbis Cæci appellati sunt, ideo quod non potius oppositum litus elegerint, in quo postea conditum est Byzantium, loco longe feliciore situm. Huius meminit Pomponius lib. 2. Plinius lib. 5. cap. vlt. Ptolemæus cap. 1. lib. 5. Antonius in suo itineralio. Hæc ciuitas licet ante non ignobilis foret, a patribus huius Concilii honore & dignitate clarior & illustrior reddita fuit. Cum imperator instaret, vt ad honorem Euphemie martyris Calchedon nomine tenus metropolis dignitatem consequeretur, citra præiudicium Nicomediæ; patres Concilii actione septima communi consensu id admiserunt. Et quamquam principio imperator voto singulari desideraret, vt patres Nicæam conuenirent, eodemque loco, quo primum Ariana perfidia oppugnata est, Eurychianam hæresim condemnarent: propter bellicas tamen expeditiones, & barbarorum incursionem fieri debuit, vt patres præscripto die Nicææ congregati, transferrentur Calchedonem, quæ Constantinopoli propinquior, & a metu hostium multo securior erat.

In amplissima basilica sanctæ Euphemie martyris, quæ non intra moenia, sed in suburbiis collocata fuit, episcopi conuenerunt. Ante cancellos sacri altaris in secretario, prout fieri consuevit, synodalis patrum confessus fuit. Quo ordine, infra dicemus verbo *sexcentorum*. Ecclesiam sanctæ Euphemie graphice describit Euagrius lib. 2. cap. 3. Quis locus ecclesie dicatur secretarium, siue sacrarium, post ea

ANNO
 CHRISTI
 451.

quæ notauimus supra Canone 21. Concilii Laodicensi, prolixius ostendit Baronius an. 451. num. 61. 62. & 63.

œcumenicum seu vniuersale.] Cum ad instantiam imperatoris hoc Concilium auctoritate Romani pontificis indictum sit, iussuque eiusdem omnes episcopi totius orbis conuocati fuerint, vt patet ex iis quæ diximus supra verbo *Concilium*: cum denique huic sanctorum patrum conuentui Romanus pontifex per suos legatos præfederit, quis vniuersale & œcumenicum esse neget? Paschasium & Lucentium episcopos, Bonifacium & Basilium presbyteros, legationis munere fungentes Synodo interfuisse ac præfedis, singulæ fere actiones Concilii attestantur. Ipsi enim in omnibus prope actionibus primi nominantur, primi sedent, primi loquuntur, & primi subscribunt, non alia sane auctoritate, quam vt ius præsidendi a pontifice sibi delegatum ipso facto vsurparent. Quid quod ipsi legati, definitiuam sententiam in Dioscorum pronuntiantes, apertis verbis indicent actione tertia, se id nomine pontificis velut vniuersi Concilii præfides præstare? Verba sententiæ hæc sint. *Sanctissimus ac beatissimus papa caput vniuersalis ecclesie Leo, per nos legatos suos, sancta Synodo consentiente, Petri apostoli præditus dignitate, qui ecclesie fundamentum & petra fidei, & celestis regni ianitor nuncupatur, episcopali dignitate Dioscorum nudauit, & ab omni sacerdotali opere fecit exiorem.* Tertio, quod supra nominatis episcopis ac presbyteris auctoritate pontificia collata sit præsidendi auctoritas, ipse sanctus Leo pontifex epistola quam scripsit ad Synodum Calchedonensem, 47. 45. profertur his verbis: *In his fratribus Paschasino & Lucentio episcopis, Bonifacio & Basilio presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me Synodo vestra fraternitas existimet præsidere.* Quarto denique ex synodica ipsius Concilii ad Leonem scripta, quæ habetur post finem Concilii, manifesto constat, ipsos legatos non tantum præsidendi auctoritatem habuisse & vsurpasse, verum etiam ab omnibus patribus Concilii pro præsidibus agnitos & honoratos fuisse. *Tu quidem, inquit, sicut membris caput præeras in his qui tuum tenebant ordinem, beneuolentiam præferens.* Si dicas, Marcianum Concilio prima actione interfuisse, eumque primo loco sedisse, adeoque vt iudicem ac præsidem Concilii præsto fuisse: Respondeo, imperatorem in propria persona non primæ sed secundæ actioni, & per sæculares iudices posterioribus actionibus omnibus interfuisse: vt iudicem controuersiarum fidei egerit, nemo præter insanum Lutherum aliquem aut Caluinum affirmauerit. Qua intentione imperator per se aut suos vicarios præfens esse voluerit, patres Concilii in epistola synodica ad Leonem scribunt his verbis. *Tu episcopis iudicibus sicut membris caput præeras in his qui tuum tenebant locum: imperatores vero ad ordinandum decentissime præsidebant, &c.* nimirum, vt omnem vim, fraudem atque tumultum a Synodo auerterent. Cum enim in Conciliabulo Ephesino Dioscorus Alexandrinus episcopus, vsurpatus dumtaxat & illegitimus vniuersalis Concilii præses, introductis militibus, episcopos ad subscribendum coegisset, voluit per se vel suos

Concilium
 œcumenicum
 fuit.

Legatos apostolicæ
 sedis præfedis
 Concilio probatur
 quatuor
 rationibus.

Ratio 1.

Ratio 2.

Ratio 3.

Ratio 4.

Refellit
 obiectio.

Qua intentione
 imperator per se
 vel suos
 Concilio
 interfuerit.

vicarios interesse, ne cuiquam aliqua violentia inferretur. Hoc est, quod in oratione ad Synodum habita actione sexta ait, se venisse ad confirmandam fidem, sicut olim fecerat Constantinus magnus: qui cum non ad iudicandas & explicandas fidei controuersias, sed ad defendendum & exequendum decreta Synodi præsto adfuerit, certum est non alia intentione Marcianum imperatorem huic Concilio interfuisse, quam ut illud sua auctoritate aduersus hæreticorum tumultus ac seditiones tutaret ac defenderet. Aduertat ergo lector, quam splendide mentiatur Caluinus, dum ait ex solo permissu & priuilegio imperatoris, atque ex defectu personarum idonearum accidisse, quod legati pontificis huic Concilio præfederint. Vide Bellarminum lib. 1. de Conciliis cap. 19.

Caluini mendacium detegitur.

Quæ acta huius Concilii approbata sunt. Reprobantur quæ de primatu Constantinopolitanae sedis decreta sunt.

Approbatum.] Ea quæ hoc Concilio de fide incarnationis Domini nostri Iesu Christi contra hæresim Eutychianam communi patrum orthodoxorum sententia definita sunt, auctoritate Leonis pontificis, prout iidem patres Concilii synodali epistola ad Leonem scripta expedierant, confirmata & approbata fuerunt, ut patet ex circulari epistola. Id vero quod instigante Anatolio Constantinopolitano antistite, ambitiose, absentibus, & postea contradicentibus legatis, de primatu sedis Constantinopolitanae contra decreta Nicæni Concilii constitutum fuit, ut post Romanam sedem, secundum locum patriarchalis honoris ac dignitatis Constantinopolitana ecclesia haberet; id inquam, sanctus Leo pontifex plane improbauit, cassauit, atque irritum reddidit. Approbatio decretorum fidei extat epistola Leonis LXI. quam ad Synodum Chalcedone habitam scripsit. Cuius initio hæc ait: *Omniem quidem fraternitatem vestram nosse non ambigo, definitiones sanctæ Synodi, quæ ad confirmationem fidei in Chalcedonensi ciuitate celebrata est, toto corde me fuisse complexum. Et paulo infra: Ne ergo per malignos interpretes dubitale videatur, utrum quæ in Synodo Chalcedonensi per unanimitatem vestram de fide statuta sunt, approbem; hæc ad omnes fratres & coepiscopos nostros, qui prædicto Concilio interfuerunt, scripta direxi, quæ gloriosissimus & clementissimus princeps (sicut poposci) in notitiam vestram mittere pro catholica fidei amore dignabitur: ut & fraterna uniuersitas, & omnium fidelium corda agnoscant, me non solum per fratres qui vicem meam executi sunt, sed etiam per approbationem gestorum synodaliū propriam vobiscum iniisse sententiam, in sola videlicet fidei causa (quod sæpe dicendum est) propter quam generale Concilium, & ex præcepto Christianorum principum, & ex consensu apostolica sedis placuit congregari, damnatis hæreticis: qui si corrigi voluissent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Iesu Christi incarnatione dubitatio. Vnde si quis unquam ausus fuerit vel Nestorii perfidiam tueri, vel Eutychetis aut Dioscori impium dogma defendere, a catholicorum communionem rescetur, nec habeat eius corporis participationem, cuius abnegat veritatem. De improbatione primatus sedis Constantinopolitanae adiudicati, idem Leo pontifex epistola quinquagesima quinta ad Pulcheriam scribit. Consensiones episcoporum & sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum*

ANNO
CHRISTI
451.

torum regulis repugnantes, unita nobiscum vestra fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli generali prorsus definitione cassamus. Omnia igitur illa, quæ nomine huius Concilii sub præsidio Leonis habiti continentur, eiusdem auctoritate approbata fuerunt. Canones vero, quos legatis absentibus ad Concilium clanculo & furtim addiderunt orientales episcopi, a Leone pontifice nequaquam recepti fuere, cum nihil præter fidei definitionem confirmarit, vt ex epistola 61. verbis supra recitatis liquido apparet.

Præter confirmationem sedis apostolicæ, accesserunt etiam ad corroborandam hanc Calchedonensem Synodum sanctissimorum virorum, qui his temporibus orientalem ecclesiam illustrabant, & miraculorum virtute nitebant, sanctorum Euthymii nimirum & Auxentii elogia, qui se fidem hac Synodo definitam tenere, verbis & miraculis testati fuerunt. Refert Zonaras tomo tertio annalium, quod cum Eutythianæ factionis sectarii decreta Concilii subfannarent, eiusque auctoritatem non veritate, sed potentia imperatoris niti dicerent, Anatolium patriarcham conuocatis aduersariis ita locutum fuisse: *Quoniam sententiam vestram adhuc mordicus tenetis, neque vos perperam sentire creditis, sed nos incusatis, quasi Nestorii dogma approbemus, cum duas naturas in Saluatore predicemus, vtraque citra confusionem proprietatem suam retinente, istius controuersie dubitatio, si placet, Deo permittatur. Scribatur igitur vestra de fide sententia in vno libello, & nostra in altero: atque ambo in loculo gloriose martyris Euphemie collocentur, & huius iudicium esto, vtri recte an perperam sentiant. Hæc cum hæreticis etiam placuissent, libelli scripti, remoto lapide qui loculum claudebat, pectori martyris apponuntur; & lapis in suum locum repositus, ab vtraque parte signatur. Dehinc supplicationes fiunt, & preces ad Deum peruigiles, vt demonstret vtra sententia ei cordi sit, & que reiicienda videatur. Post triduum conueniunt, imperatore etiam presente. Aperto loculo (o rem mirabilem!) libellus hæreticorum ad pedes martyris inuenitur; alter in manu eius dextera, quam extendisse fertur ad imperatorem & patriarcham, ac libellum ei porrexisset. Itaque recta sententia assertores plaudere, aduersarii vero demissis vultibus & præ pudore caligantibus, abire, quidam etiam veram sententiam amplecti. Hæc Zonaras, quem sequitur Glicas tomo tertio annalium. Metaphrastes & Nicephorus lib. 15. cap. 5. eamdem quidem historiam recensent, sed in ratione temporis aberrant. Non infima laus sacrosancti Concilii est, quod a Concilio Constantinopolitano, anno vigesimo Leonis celebrato, confirmatum sit; quodque triginta septem metropolitani orientales, teste Euagrio libro 2. cap. 10. & Liberato in breuiario cap. 15. ad Leonem imperatorem anno Christi 457. rescribunt, Calchedonensem Synodum vsque ad sanguinem vindicandam, eo quod non alteram fidem teneret, quam Synodus Nicæna constituit. Basiliscum imperatorem tyrannum & hæreticum, qui erat quasi flagellum Dei & virga furoris Domini, & manifestus persecutor ecclesie, hanc Synodum, quod refert Euagrius lib. 3. cap. 4.*

Calchedonensis fidei definitio miraculis confirmata.

Omnes fere orientales episcopi ad Leonem imperatorem scriptis, supra in fine Concilii huius extantibus, hanc Synodum approbant.

Basiliscus &
Anastasio
imperato-
res oppu-
gnarunt.

Obiectio.

Responsio.

An Conci-
lium Cal-
chedonense
epistolam
Ibæ appro-
bauerit.

reieciſſe: Anaſtaſium Acephalorum hæreticorum ſectarium, alioſ-
que hæreticos plures, teſte eodem Euagrio cap. 30. eamdem acerri-
me impugnari concedimus: ſed cum magno gloriæ & celebritatis
augmento, ad Concilium hac occasione addito. Nam quanto eam
hæretici grauius accuſarunt, tanto eam viri ſancti fortius defende-
runt & propugnarunt. Theodoſius cœnobiarcha ſanctiſſimus in e-
piſtola ad Anaſtaſium, quam ex Metaphraſte recitat Surius die 11.
Ianuarii, cum recensuiſſet decreta huius Concilii, ſic imperatorem
allocutus eſt: *Aduerſus hoc & ignis accendatur, & enſis acuatur, &
mors quoque nobis acerbæ aſſeratur: imo vero, ſi fieri poſſit, pro vna innu-
merabiles: nos vero nunquam prodemus veram religionem, neque ea
quæ recte placuerunt patribus, ea abrogando, propro aſſicimus.* Extat in
bibliotheca ſanctorum patrum Leontius Byzantius, qui in opere de
ſectis hæreticorum, auctoritatem huius Synodi acerriſſe propu-
gnat. Quamquam ea quæ ſummi pontificis & Conciliorum aucto-
ritate, & virtute miraculorum eſt corroborata, talibus defenſoribus
non indigeat. Si dicas hoc Concilium in fide & moribus aberrariſſe,
tum quod actione 16. definiat, Romanum pontificem a patribus Ni-
cæni Concilii primatum habuiſſe, quem iure diuino ſibi conſeſſum
iam diu ante obtinuerat, & de facto uſurparat: tum etiam, quod il-
lam a quinta Synodo condemnatam epiſtolam Ibæ ad Marim Per-
ſam, qua Cyrillus Alexandrinus arguitur, Theodorus Mopſueſtenus
cum ſuis ſcriptis laudatur, Concilii patres approbauerint: Reſpondeo
nihil præiudicii his omnibus ſacroſancto Concilio generari. Quid-
quid enim de primatu apoſtolicæ & Conſtantinopolitano decretum
eſt, abſentibus legatis ſedis pontificiæ conſtitutum fuit: ideoque au-
thoritate pontificia non tantum reprobatum, verum etiam Conci-
lii nomine indignum eſt, quidquid eadem actione ſub nomine & præ-
textu huius Concilii editum & conſtitutum fuit, vt ex præcedenti-
bus ſufficienter conſtat. Epiſtolam Ibæ patres Concilii non appro-
barunt, ſed ex ea tantum diiudicarunt, ſcriptorem eccleſiæ, qui ante
concordiam Cyrilli Alexandrini cum Ioanne Antiocheno inſitam
Nestorianæ factioni adhæſerat, vere catholicum eſſe, meritoque
præcedentibus duobus iudiciis eccleſiaſticis, Tyri & Beryti habi-
tis, a calumnia aduerſariorum abſolutum fuiſſe. Hoc enim iudicio
epiſcoporum deciſum eſt, quod in controuerſiam vocabatur; nimi-
rum, an Ibas Edeſſenus epiſcopus catholice & orthodoxe contra Ne-
ſtorium de perſona Chriſti ſentiret, adeoque iuſto iudicio Tyri &
Beryti calumnia aduerſariorum abſolutus eſſet: de epiſtola nulla
fuit controuerſia, eaque non aliter in iudicium adducta fuit, quam
vt inde agnoſceretur, Ibaſne poſt inſitam concordiam inter Cyril-
lum & Ioannem Antiochenum catholicus, an Neſtorianus eſſet.
Summam itaque iniuriam irrogant Concilio ſanctiſſimo, qui epi-
ſtolam hæreticam, hæreticorum laudes, orthodoxorum calumnias
continentem, iuſtoque iudicio quintæ Synodi vniuerſalis cõdemna-
tam, a patribus huius Concilii receptam & approbatam fuiſſe cum
Nestorianis in vulgus emittunt. Vide quæ diximus hac de re ſupra

ANNO
CHRISTI
451.

in notis Concilii Berytensis sub Leone. Item quæ infra notabimus
quintæ Synodi collect. 8.

Sexcenti triginta episcopi.] Sexcentos triginta episcopos huic sacro Concilio præsentibus fuisse, testantur Marcellinus in chron. Liberatus diaconus in breuiario cap. 13. Photius de septem Conciliis cap. 4. Sanctus Leo epistola 52. ad episcopos Galliarum scribens, in hoc sexcentos ferme fratres coepiscopos congregatos fuisse, item proficitur. Vnde cum in prima actione Concilii trecenti tantum quadraginta quinque episcopi scripti legantur, dimidiam fere partem episcoporum qui interfuerunt, ibidem desiderari certum est. Ex horum numero pontificiæ legationis munere, vt ex epistola Leonis ad Synodum Calchedonensem constat, functi sunt Paschafinus Lilybæi in Sicilia episcopus, Lucentius Aseulanus antistes, Bonifacius & Basilianus sanctæ Romanæ ecclesiæ præbyteri cardinales. Iulianum Conensem episcopum, in oriente res ecclesiæ agere solitum, pontifex voluit in hac eadem Synodo legati munera obire, vt ex subscriptionibus synodalibus actionis primæ, & Leonis epistola liquet. Ex Africana ecclesia, licet Vandalica persecutione assidue vexaretur, adfuerunt Aurelius Adrumetinus, & Rusticus. Adfuerunt etiam hostes catholicæ fidei, qui simul conspirant contra Flavianum, Dioscorus Alexandrinus, & Iuuenalis Hierosolymitanus, Domnus Antiochenus, qui iam priuatus, & qui eius loco suffectus fuit Maximus: itemque in locum sancti Flauiani subrogatus Anatolius Constantinopolitanus, a sancto Leone catholicæ ecclesiæ iam ante reconciliatus. Nestorium hæresiarcham ex subscriptione alterius episcopi eodem nomine appellati, interfuisse, apud Euagrium lib. 2. cap. 2. scribit Zacharias rhetor: sed merito ab Euagrione reprehenditur, cum is cuius nomen subscriptum habetur, Phanagoræ ciuitatis episcopus, adeoque ab illo hæresiarcha longe alius fuerit. Marcianum imperatorem vna cum Pulcheria Augusta, aliisque imperii magistratibus, præsentem fuisse, ipsa acta Concilii loquuntur. Horum omnium confessus ita dispositus fuit. Imperator cum Pulcheria Augusta, magistratibus, senatoribus & iudicibus cognitoribus, sedem habuit ante cancellos. Ex patribus Concilii inter apsidem & cancellos constituti, legati sedis apostolicæ, & post eos Anatolius Constantinopolitanus, Antiochenus, aliique deinceps episcopi sederunt a læua parte: Dioscorus autem Alexandrinus, & post eum Iuuenalis Hierosolymitanus, aliique a dextra. In medio ipsorum super thronum sacrosancta euangelia collocata fuere. Et quia læua, quod supra in notis Concilii Nicæni, verbis, *trecentorum octodecim*, dixi, dignior est dextera: vel quia Christum Dominum nostrum, qui est summus pontifex (cuius typum gerebat euangelium super thronum in meditullio collocatum) in synodalem confessum respicientem; a dextris haberent, qui sederent in sinistra: & a sinistris, qui considerent in dextera: hac, inquam, de causa accidit, vt quamquam Dioscorus & Iuuenalis ambo iudicandi adessent, dextrum locum occupare permitti fuerint. De locali enim dispositione in antiquo

Numerus episcoporum.

Legatorum nomina quæ.

Episcopi Africæ.

Dioscorus cum suis affectis interfuit.

Nestorius quis.

Quis confessus Concilii.

Cur legati sedis apostolicæ a læua parte sederint.

Romano ordine hæc leguntur. *Sedebunt ea locali dispositione, ut intrantibus ecclesiam episcopi sint ad sinistram, &c.*

ANNO
CHRISTE
451.

Eutyches
hæresiarcha
describitur.

[*Eutyches.*] Eutyches monachorum Constantinopoli degentium archimandrita fuit; contra Nestorianam hæresim in Concilio Ephesino ceteris præstantius dimicauit, tanto cum zelo, ut eam ob rem a Leone epistola sexta & actione quarta Concilii Constantinopolitani sub Leone celebrati, laudari meruerit. Sed cum imprudenter prædictam hæresim impugnaret, eo profiliit, ut non modo duas personas, sed etiam duas naturas in Christo Domino negaret, diceretque eos omnino Nestoriana hæresi infectos esse, qui in Christo vnam personam, duas vero naturas indiuisæ & inconfuse coniunctas profiterentur. Hæc ille multis annis secreto docuerat, missisque ad aliorum monasteriorum monachos & abbates hac de re scriptis libellis & voluminibus, quorumdam subscriptionem & approbationem impetrauit. Denuntiatus hanc ob rem ab Eusebio Dorylæi episcopo, in Constantinopolitano Concilio condemnatus, scriptis ad pontificem appellationum libellis, quibus se catholicum simulabat, in Conciliabulo Ephesino, quod per Chrysofium importunis precibus apud imperatorem extorserat, nullo iuris & æquitatis ordine seruato, ille absolutus, contra Flavianus in exilium ablegatus fuit, ut supra in notis prædictorum duorum Conciliorum prolixius enarraui. Postquam hoc sacrosancto Concilio acta Ephesini Conciliabuli rescissa essent, meritamque damnationis sententiam iterato iudicio accepisset, ut e monasterio Constantinopolitano, vbi cum periculo fidelium agebat, longius relegaretur, a sancto Leone duabus epistolis ad Pulcheriam 45. & ad Marcianum 70. scriptis petitum fuisse constat: sed ad quem locum, quoque successu & euentu exularit, non liquet. Hæc ex Liberati diaconi breuiario cap. 11. & ex actis Concilii Constantinopolitani, & Conciliabuli Ephesini actione prima, in Calchedonenfi Concilio extantibus. Vide notas prædicti Concilii.

Dioscorus
Alexandri-
nus descri-
bitur.

[*Dioscori.*] Post obitum Cyrilli magni & sanctissimi præsulis Alexandrini, Dioscorus Nestorium hac in re imitatus, superinducta admirandæ sanctitatis larua, vacantis ecclesiæ Alexandrinæ sedem est adeptus. Speciem humilitatis & modestiæ præ se ferens, intus superbiam cum summa arrogantia occultauit, voluitque videri sanctissimus, qui facinorosissimus erat, quique actione tertia huius Concilii de Origenistarum & Arianorum hæresi, de homicidio, incendio, vitæque turpissima est conuictus. Ad vniuersum populum sibi conciliandum, *simulac in thronum euectus est*, (inquit Liberatus diaconus in breuiario) *opprimens Cyrilli heredes, & per calumnias multas ab eis auferens pecunias, pistoribus & cauponibus ciuitatis dedit, ut mundissimum panem, & preciosissimum vinum viliori precio populo exhiberent.* Clericos Cyrillo cariores absque causa ab ordine deponere tentauit. Nepotes eiusdem mire afflictatos per Nomum consulem Alexandria expulit. Athanasium quoque Cyrilli ex sorore nepotem presbyterio priuauit, nullaque præuia accusatione ab ecclesiastico colle-

ANNO
CHRISTI
451.

gio alienum fecit. Prædatorio illi Ephesino Conciliabulo, seu potius latrocinio, quanta cum turpitudine præfederit, ipsa acta loquuntur. Hoc Concilio homicida sacrilegus iusto iudicio condemnatus, postquam excommunicando summum pontificem scelus inauditum attentasset, in Gangram Paphlagoniæ ciuitatem relegatus est, illucque manu militari perductus, ibidem paulo post mortuus est. Hæc ex actis Concilii Ephesini, Calchedonensi, breuiario Liberati, Eua-grio, Baronio, &c. Plura dicemus infra.

^h Condemnarunt, &c.] Id qua ratione, quoque ordine iuris ac re- rum gestum sit, tredecim sessionibus, septemdecim actiones conti- nentibus, summatim recensebo. Vnius sessionis nomine appello a- ctiones plures vno eodemque die habitas.

Sessionis
nomine
quid intel-
legendum.

SESSIO I.

P R I M A sessione VIII. Idus Octobris, anno 451. celebrata, episcopo- rum sedibus, eo quo supra diximus ordine, ante cancellos in se- cretario dispositis, Dioscorus Alexandrinus per legatos pontificis denuntiatus, ideo quod sine auctoritate & consensu pontificis v- niuersale Concilium congregasset, eique contra omnem antiquita- tem & consuetudinem præfedisset, decreto Concilii e patrum con- fessu amotus, velut reus diiudicandus, iussus est in medio sedere. Quo factò, Eusebius Dorylæi episcopus, in medium velut accusator progressus, ad acta pseudosynodi Ephesinæ prouocauit. Post lectum libellum, Dioscorus, vt sui iudicium declinaret, de fide primum a- gendum esse contendit: sed interlocutione iudicum ipsa acta Ephe- sini Conciliabuli ante omnia iussa sunt legi. Quæ dum legerentur, delictum suum excusans & attenuans, dixit, non sua solius auctori- tate, sed & Iuuenalis Hierosolymitani, Thalassii Cæsarensis episcopi, aliorumque omnium præsentium subscriptione prædicta acta confir- mata esse. Contra episcopi fere omnes dixerunt, voluntarie & citra vim adhibitam neminem subscripsisse: vim per milites fustibus, gla- diis & minis exilii Flauiano, aliisque pluribus illatam deinceps expo- fuerunt; addentes, acta a notariis Dioscori corrupta esse atque de- prauata: Eutychem in ea quam obtulerat, confessione fidei, incar- natum quidem Christum profiteri, sed non ex Maria virgine. Quæ cum dixissent, tandem sui erroris atque peccati veniam deprecari fuerunt.

Sessione 1.
quid sit ge-
stum.

Ab absoluta lectione actorum Ephesini Concilii, producta sunt acta Concilii Constantinopolitani, ex quibus legati sedis apostolicæ probauerunt Flauianum vere catholicum esse, Eutychem autem abs- que dubitatione vlla impium hæreticum. Dioscorus interlocutus, Flauianum iure damnatum, ideo quod post incarnationem duas na- turas distinctas & inconfusas in Christo confiteretur, hæresim suam manifestauit. His adiecta est recitatio actorum de cognitione habita Constantinopoli super fide notariorum. Inde Eutychetis absolutio: & post interposita quædam acta Concilii Ephesini œcumenici, im- pia sententia a Dioscoro in Flauianum Ephesi pronuntiata, in hoc

patrum confesſu lecta fuit. Quibus omnibus exacte cognitis, inter-
locutione iudicum tractatio de fide in ſequentem ſeſſionem dilata
eſt. Rogati quid de iudicibus Flauiani ſtatuendum foret, reſponde-
runt, omnes Flauiani accuſatores & iudices, nominatim vero Dio-
ſcorum, Iuuenalem, Thalaffium, alioſve, qui cum prædictis princi-
pem locum in pſeudofynodo Ephesine obtinuerunt, ex præſcripto
ſacrorum Canonum damnandos eſſe.

Post hæc pro gratiarum actione & Dei laudum celebratione, ſub-
ſecuta eſt ſacri triſagii acclamatio, videlicet: *Sanctus Deus, ſanctus
fortis, ſanctus & immortalis*: additumque, *multos annos imperatori*:
& denique plurima in Dioſcorum dicta fuerunt.

SESSIO II.

ſeſſionis 2.
res geſtæ.

SECVNDÆ ſeſſio celebrata eſt ſexto Idus Octobris, anno 451. in
qua habita eſt a patribus tractatio de fide, hoc ordine. Primo le-
ctum eſt ſacrum Nicæni Concilii ſymbolum: ſecundum illud cum
veteribus patribus ſenſiſſe Cyrillum & ſanctū Leonem, omnes conte-
ſtati fuerunt. Recitatum eſt deinde ex ſcripto ſymbolum Conſtanti-
nopolitani Concilii œcumenici. Poſtea vero duæ ſancti Cyrilli epi-
ſtolæ: quarum alteram ad Neſtorium, alteram ad Ioannem Antio-
chenum dederat. Inſuper magna illa ſancti Leonis epiſtola 10. de verbi
incarnatione ad Flavianum ſcripta, publice recitari iuſſa eſt. Denique
refutatis illis, quæ ab epiſcopis Palæſtinæ & Illyrici obiecta fuerunt,
acclamatum eſt ab omnibus: *Hæc patrum fides: hæc apoſtolorum fides.*
*Omnes ita credimus, orthodoxi ita credimus: anathema qui non ita cre-
dit. Petrus per Leonem ita locutus eſt. &c.*

SESSIO III.

ſeſſionis 3.
breuis e-
narratio.

TERTIO Idus Octobris prædicti anni ad tertiam ſeſſionem con-
ueniunt epiſcopi tantummodo (quæ eſt maniſeſtiſſima nota
œcumenici Concilii) abſque magiſtratibus ſæcularibus, eo quod
tractanda eſſet Dioſcori damnatio, cui præter epiſcopos, ſecundum
Canones nemini aliorum iudicum ſæcularium aut laicorum intereſſe
licebat. Cum ad hanc ſeſſionem Dioſcorus, qui a militibus domi cu-
ſtodiebatur ne fugam arriperet, ſecundo citatus, propter abſentiam
iudicum, & prætenſam quamdam ægritudinem, comparere recuſaſ-
ſet, lecti ſunt libelli accuſationum, quos Theodorus & Iſchyrius A-
lexandrinæ eccleſiæ diaconi, Athanaſius eiufdem eccleſiæ presby-
ter, & Sophronius Alexandrinæ ciuitatis Chriſtianus, contra Dio-
ſcorum obtulerunt. Primo libello accuſabatur, quod eſſet Origeniſta
hæreticus, blaſphemus in ſanctam Trinitatem, homicida Flauiani,
incendiarius, iniuſtus & temerarius, vtpote qui Theodorum dia-
conum nulla alia de cauſa a diaconatu amouiſſet, niſi quod ſancti
Cyrilli epiſcopi amicus fuiſſet: quod poſt hominum memoriam pri-
mus Romanum pontificem excommunicando, ſcelus inauditum
commiſiſſet. Secundus libellus Iſchyrius poſt confirmata prædicta
ſcelera continebat, quod frumentum ad conficiendam ſacram eu-

ANNO
CHRISTI
411

charistiam, & solatium peregrinorum ab imperatore ecclesiis Libyæ dari solitum, surripuisset; adeo vt eam ob causam incruentum sacrificium Missæ diu oblatum non fuerit. Adiecit, quod ea bona quæ Peristeria nobilissima femina per testamentum monasteriis & pauperibus contulisset eo fine, vt pro salute animæ suæ sacrificium Deo offerretur, ille scortis & turpibus personis in eleemosynam contulerit, vt ne quidem ex bonis illius (quod vetus & recepta consuetudo orandi pro defunctis, tunc merito impiissimum esse iudicabat) *incensum Deo pro eius anima obtulerit*. De vita ipsius valde obscœna plurima addidit, vt quod subintroductas feminas haberet in episcopio, quibuscum in balneo lauaretur; & quod inter alias Panfophiam quamdam famosissimam magno omnium Alexandrinorum scandalo in deliciis haberet. Postremo quod non satis ei fuerit, Theodorum diaconum ob amicitiam cum sancto Cyrillo habitam diaconatus officio priuasse; verum etiam possessiones eiusdem per monachos a se missos incenderit, arbores exciderit, iussusque occidi Theodorus, vix fugiens euaserit. Tertio libello Athanasius presbyter Cyrilli Alexandrini, se cum fratribus & cognatis vrbe eiectum, omnibus bonis ac fortunis spoliatum, tormentis Chrysaphii subiectum, ad summam paupertatem adactum esse, vt mendicando victum quærere debuisset. Fratrem inter tormenta expirasse, sibi presbyterium ademptum esse; & ne vestigium vllum Alexandria superesset, domos suas in ecclesias conuersas esse. Quarto libello Sophronii, tyrannidis est accusatus: vtpote qui pœnam adulteri cuiusdam, quem imperator puniri rescripserat, impediuerit, dicens Ægyptum magis ad se quam ad imperatorem pertinere: ideoque etiam allatas Alexandriam noui imperatoris Marciani imagines per suos vrbe efferri mandauerit. His visis, ne qua solennitas requisita deesset, placuit patribus, vt Dioscorus adhuc tertio vocaretur per scriptum citationis libellum, qui prætenas illius excusationes falsas esse demonstrabat. Legitime igitur tertio citatus, vt libellis Alexandrinorum contra se oblati respondeat, contumax in proposito perstitit, & adesse recusauit. Cum igitur nihil reliquum esset ad eius defensionem vel excusationem, ipsi apostolicæ sedis legati aduersus Dioscorum damnationis, & ab episcopatu, omnique ecclesiastica functione depositionis sententiam protulerunt. Singuli vero episcopi, singulis sententiis impium Dioscorum perstringentes, eidem subscripserunt. Latam sententiam ipsi Dioscoro insinuarunt, perque synodicas epistolas ad imperatores, Pulcheriam Augustam, & ad clerum Alexandrinum scriptas, eandem vbique promulgarunt.

SESSIO IV.

QUARTA sessione 16. Kalendas Nouembres celebrata, episcopis Synodi cum magistratibus & iudicibus cognitoribus in vnum conuenientibus, proposita est causa Iuuenalis Hierosolymitani, Thalassii Cæsarensis, Eusebii Ancyræ, Eustathii, Beryti, & Basilii Seleuciæ, episcoporum, qui cum Dioscoro improbo Ephesino

Quartæ sessionis compendiosa narratio.

conuentui praeferant. Petebant ad communionem ecclesiae, & simul ad Synodum recipi, qui cum Dioscuro ob eadem patrata scelera sessione i. damnati fuerant. Qui cum decreto synodali interposito paruissent, Nicæno atque Constantinopolitano symbolo, nec non epistolæ sancti Leonis papæ decimæ, de verbi incarnatione ad Flavianum transmissæ, subscripsissent, contrarium sentientibus ac doctibus anathema dixissent, ad communionem ecclesiae, & simul etiam ad ingressum Synodi admissi fuerunt. Post hæc Ægyptii episcopi cum libello fidei, quem imperatori obtulerunt, ingressi, iussu legatorum apostolicæ sedis in Eutychetem anathema dixerunt: ne autem epistolæ Leonis, antequam nouus Alexandrinus antistes eligeretur, subscriberent, precibus suis impetrarunt, cautione adhibita, quod Calchedone non prius sint abituri, quam in locum Dioscouri alius Alexandrinus episcopus subrogatus fuerit. Post hæc iuxta relationem exemplarium Latinorum (Græci enim, quibus hæc de re minor est adhibenda fides, ante quartam actionem hæc contigisse referunt.) Carosus, Dorotheus & Barsumas archimandritæ Eutycheti adhærescentes, ad Synodum intromissi libellum obtulerunt; in quo cum more Eutychetis & Dioscouri, sub mentito pallio Nicænæ fidei, catholicos se iactarent, & tamen pro Dioscuro supplices preces haberent, concessa est illis dilatio trium dierum ad resipiscendum, & catholicæ fidei aduersus Eutychetem subscribendum. Archimandritæ catholici contra eius perfidiam libellum obtulerunt, qui omnium iudicio vt catholicus & orthodoxus approbatus fuit.

SESSIO V. quam Latinus codex antiqua versionis non habet.

Quintæ
Sessionis
fuciocta
& breuis
enarratio.
Actio prior
sessionis 5.

DECIMOTERTIO Kalendas Nouembres anni 451. habita est sessio quinta duabus actionibus, vno eodemque die transacta. Priore actione Carosus, Dorotheus, alique archimandritæ illi qui libellum Marciano imperatori obtulerant, petiuerunt sibi concedi, vt coram imperatore de fidei veritate cum catholicis disputare liceat. Id quod hæreticis piissime respondit imperator, Alexander visitator & Ioannes decurio in Synodo retulerunt his verbis: *Hæc cum audiisset dominus orbis (Marcianus imperator) significauit per me & dominum Ioannem decurionem: si voluissim ego sedere inter vos atque alios monachos, & audire inter vtrosque vos, non hic sanctam & vniuersalem Synodum fatigassem: sed cum ipsi conuenissent, & nos de vobis certiores fecissent, dixi, vt vos adessetis, & ea qua nescitis cognosceretis, & interrogando ea qua non nostis, addisceretis ab iis. Iustum igitur decreuimus, vos ad Concilium abire. Nam, vt sciatis, quacumque defuerit sanctum & vniuersale Concilium, ac mihi in scriptis dederit, ea sequor, his contentus sum, his fidem habeo. Hoc habite, nec a me aliud responsum accipitis.*

His enarratis, magno præconio imperatori acclamatum est. Hæreticis vero ad resipiscendum datæ sunt induciæ vsque ad decimam quintam Nouembris.

Poste-

ANNO
CHRISTI
431.

Actio po-
terior ses-
sionis 4.

Posterior actio huius sessionis quintæ, controuersia illius quæ inter Photium Tyri, & Eustathium Beryti episcopum, de iure metropolis primæ Phœnicia exorta fuit, tractationem continet. Controuersia talis erat. Antiquitus secundum veterem prouinciarum distinctionem per Canones factam, Tyria ecclesia iure metropolitano præerat primæ Phœnicia. Accidit ut imperator pragmatica sanctione aliam fecerit eius prouincia diuisionem, ex qua complures ciuitates, quæ subiacebant Tyria, sub Beryti ecclesia ponerentur: nempe Byblos, Borys, Tripolis, Orthosias, Arias & Antaradon. Huic autem diuisioni cum Photius non acquieuisset, habito ea de re iudicio Constantinopoli coram Anatolio Constantinopolitano aliisque cum eo residentibus episcopis, excommunicatus fuit: neque prius absolui potuit, quam decreto synodali de aucto iure Berytensis ecclesie super nominatas ecclesias subscripsisset. Cum autem Photius ad hanc Synodum Calchedone congregatam uenisset, Marciano imperatori per supplicem libellum oblatum conquestus est de iure antiquo suæ metropolis diminuto, ciuitatibusque quibusdam ab Eustathio uendicatis. Imperator accepto libello causam illam sanctæ Synodo diiudicandam tradidit, sicque prædicta die 13. Kalendas Nouembres coram sacro patrum conuentu producta fuit. Principio rogabat Photius, causam, prout mandauerat imperator, a Synodo audiri, suumque libellum imperatori oblatum, in confesſu patrum recitari. Sed ne fieret libelli lectio, Eustathius obiecit, id non esse faciendum ante absolutam illam de fide tractationem, cuius causa omnes ad Synodum congregati & conuocati essent. Iudices autem interlocuti, libellum legi mandarunt. Ex quo cum Photii de usurpatis ab Eustathio Tyria metropolis ciuitatibus, deque consensu per vim & metum extorto, querelas audissent, institit Photius, ut secundum pristina iura ablata ciuitates suæ ecclesie Tyria redderentur.

Iussus autem a iudicibus cognitoribus ad hac respondere Eustathius, rogauit idem eos, num secundum Canones ecclesiasticos, an uero secundum leges imperatoris causa dirimenda esset. Tunc iidem interlocuti iudices ista dixerunt: Sacratissimo domino orbis placuit, non iuxta sacras imperatoris literas & pragmaticos typos res sanctissimorum episcoporum procedere, sed secundum Canones a sanctis patribus datos. Omnis igitur cessante e sacris pragmaticis definitione, Canones de hoc capitulo editti legantur. Et inferius iidem patres conuersi: Dicat, inquit, sancta Synodus, utrum ei placeat ex regulis patrum huius causa questionem examinari, an ex sacris pragmaticis, de quibus ea quæ sacro apici uisa sunt, iam omnibus aperta fecimus. Sancta Synodus dixit: Contra Canones nihil pragmaticum ualebit. Regula patrum teneant. Gloriosissimi iudices dixerunt: Nunc tempus est, edoceri nos a sancta Synodo, an liceat ex sacro pragmatico, aliena ecclesia iura ab aliis episcopis auerti. Sancta Synodus dixit: Non licet hoc: est præter regulas. His dictis, iussus est Photius docere Synodum de usurpatis ab Eustathio ecclesiis Tyria metropolis. Quo facto petiit idem Photius a S. Synodo irrita reddi, quæ ab Anatolio & aliis

Fragmen-
tum sessio-
nis 4.

episcopis haud pridem contra eandem metropolim ex lege imperatoris Constantinopoli definita fuissent. Ad hæc Eustathius se excusans dixit, non a se inuasa iura Tyriæ ecclesiæ, sed factum esse lege imperatoris; consuetudinisque esse, imperatores metropoles facere. At tamen sancta Synodus definiuit, nullam esse debere sententiam, aduersus Photium absentem pronuntiatam. Rursum a Photio peti- tum, in suas ecclesias esse restituendos episcopos a se ordinatos, ab Eustathio autem episcopatu eiectos, & inter presbyteros annumeratos. Antequam autem de his sancta Synodus aliquid definiret, iussere iudices cognitores legi sacrum Canonem. Lectusque est Canon quartus magni Nicæni Concilii, quo iubetur vniuscuiusque prouinciae esse debere vnum metropolitanum episcopum. Lecto itaque Canone, & Eustathio respondente, licere imperatori iubere quod vellet; iudices cognitores de his sanctæ Synodi iudicium ita interpellarunt: *Sanctæ Synodus quid sibi videatur, doceat: utrum placeat secundum Canonem trecentorum decem & octo patrum, vnum metropolitanum episcopum esse, qui in ordinationibus reuerendissimorum in vnaquaque prouincia ciuitate episcoporum potestatem habeat, an duos; ita ut liceat separatim in ciuitatibus ordinationes facere. Sanctæ Synodus dixit: Vnum iuxta regulas sanctorum patrum postulamus esse metropolitanum. Petimus ut regula sanctorum patrum teneat. Atticus reuerendissimus episcopus Nicopolis ciuitatis Epiri dixit: Trecentorum decem & octo patrum regula vnum vult metropolitanum in vnaquaque prouincia episcopum esse. Et supplicamus ut nunc etiam virtus Canonum in quoslibet & in omnes prouincias valeat, cessantibus omnibus qua ex concursatione & ambitione pragmaticorum fiunt, qua & euertunt ea qua spiritualiter & secundum Deum a sanctis patribus sancita sunt. Hæc Atticus. His omnibus auditis atque exacte percognitis, iudices cognitores definita a sanctis patribus probauere, atque sua ipsorum sententia firmare, ita interlocuti: *Iuxta regulas trecentorum decem & octo patrum, & iuxta sententiam totius sanctæ Synodi, Photius reuerendissimus episcopus totius Tyriorum metropolis omnem potestatem ordinandi in vniuersis ciuitatibus primæ Phœnicis prouinciae habebit. Eustathius reuerendissimus episcopus a sacro pragmatico typo nihil amplius sibi vendicet, quam reliqui episcopi eiusdem prouinciae. At an his consentiat sancta Synodus, doceat. Sancta Synodus exclamauit: Hoc iustum iudicium: hæc iusta sententia. Multos annos imperatorum: multos annos Augusta: multos annos iudicium. Restitutis ex sententia totius œcumenicæ Synodi episcopis in diuersis ciuitatibus a Photio ordinatis, reductis vero in ordinem presbyterorum ab Eustathio promotis, improbatoque per apostolicæ sedis legatos & alios vsu illo, ut qui ab episcopatu deponerentur, sinerentur presbyteri ministrare: mox eiusmodi ad iudices & ad S. Synodum facta est suggestio a Cecropio episcopo Sebastopolis: *Ne potestas vestra accusacionem & querimonias a quacumque persona accipiat & satgetur, neve nos conteramur: petimus ut sine contradictione cessent ea pragmatica, qua in detrimentum Canonum a quibusdam facta sunt in omni prouincia: Canones vero per omnia teneant. sic enim & fides custodiatur, & vna-***

ANNO CHRISTI 451
 quaque ecclesia tutum statum habeat. Ac ne liceat præter Canones ordinare. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Si tota sanctissima Synodus consentit petitioni Cecropii reuerendissimi episcopi, doceat. Sancta Synodus acclamauit: Omnes eadem dicimus: Vniuersa pragmatica cessabunt: Canones teneant, & hoc a vobis fiat. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Ex sententia sanctæ Synodi in aliis quoque omnibus provinciis teneant. His stabilitis, secuta est ex more facta totius Synodi acclamatio. Iusseruntque iudices, vt quæ definita essent; effectui mandarentur.

SESSIO VI. quæ in codice Latino per errorem collectoris quinta actio nominatur.

SEXTA sessio habita est 11. Kal. Nouembres. Fidei catholicæ definitio, quam recitauit quidam Constantinopolitanæ ecclesiæ diaconus, explosa est, actusque inserta: non quod non esset catholica, sed quod ad coarguendas & damnandas hæreses Eutyche-
Sessiois sexta summa breuis.
 tis non sufficeret: Leonis sententia contra Dioscorum de incarnatione Christi, secundo iudicio per acclamationem omnium patrum est approbata; ideo quod Anatolius Constantinopolitanus episcopus memor adhuc sui Dioscori, cuius fuerat apocristarius, temerarie effutiuiisset, Dioscorum non propter fidem, sed ob excommunicationem in Romanum pontificem temere pronuntiatam, damnatum esse. Quibus ita peractis, ad destructionem Eutychie hæreseos edita est definitio fidei, cuius exordium est: Dominus noster & saluator, &c. De qua obseruatum necessarium est, quod in Græcis exemplaribus sub vna tantum definitione recte comprehendantur, quæ in Latina editione priore per errorem collectoris ponuntur sub titulo duarum definitionum, ab illis scilicet verbis: Sufficeret quidem ad plenam cognitionem, &c. quæ sequuntur. Quæ in Græcis exemplaribus recte & conformiter ipsis actis, nullo interposito alio titulo, vno filo sermonis cum præcedentibus continuantur. Deleantur igitur & expungantur ex Latina editione antiqua inter initium & finem definitionis collata verba hæc:

Alia definitio Calchedonensis Synodi similiter sub quadruplici editione. Comprehendens eorum quæ in Conciliis, Nicæno primo, Constantinopolitano primo, Ephesino primo, decreta sunt, approbationem, & duarum creaturarum in vna Christi persona assertionem.

Hæc est illa fidei definitio, quam vna cum professione fidei hæretica, ad probandum vtra verior esset, per inuocationem sanctæ Euphemie confirmatam esse diximus supra verbo, approbatum.

SESSIO VII. quæ in Latinis exemplaribus sexta actio mendose nominatur.

OCTAVO Kal. Nouembr. ipso natali gloriosissimæ virginis & martyris, in cuius basilica conueniebatur, habita est septima
Sessiois septimæ summa breuis.
 sessio, siue actio nona. Ob dici celebritatem, Marcianus imperator,
 Concil. Tom. 9. Fff ij

& Pulcheria Augusta, vna cum magistratibus interesse solitis, præsto fuerunt. Marcianum imperatorem Latine primum, & subinde Græco sermone perorantem, patres Concilii per ingeminatas acclamationes immensis laudibus sunt profecuti. Lecta deinde, & per subscriptionem omnium episcoporum approbata est illa definitio fidei, quæ superiore sessione conscripta fuit. Sanctionem pœnalem tulit imperator contra eos, qui aduersus hanc definitionem fidei disputantes, turbas aut tumultum concitauerint. Rogatu eiusdem imperatoris tria decreta ediderunt. Primum, ne monachi absque consensu episcoporum monasteria ædificent: ab episcopali obedientia & subiectione non eximantur, neve inuito domino seruum adscriptitium in monasterium assumant: degentes in monasterio reipublicæ negotia non curent, sed orationibus tantum & ieiuniis vacent. Secundo ad cohibenda vitia & inconstantiam clericorum extra suas ecclesias, in quibus ordinati sunt, vagantium, decretum est, ne quis alienum clericum suscipiat. Tertio constitutum fuit, vt ad honorem sanctæ martyris Euphemie ciuitas Calchedonenfis citra præiudicium Nicomedie, nomine tenus dignitatem metropolis habeat. Quibus constitutis, patres quidem abitum & discessionem concedi petiuerunt: sed rogauit imperator, vt adhuc tres vel quatuor dies expectarent.

SESSIO VIII. *comprehendens Latina editionis*
act. 3. 7. 8. & 9.

Sessio octaua summata enarratio.

Phœnicie metropolis quæ.

Theodoretus absolutus.

AD diuersarum ecclesiarum controuersias dirimendas 7. Kal. Nouembris ad Synodum conuenerunt episcopi, eaque sessione tres actiones sub vno die absoluerunt. Harum prima, controuersia inter Antiochenum & Hierosolymitanum episcopos, de iure metropoleos agitata, composita est. Sedi Antiochenæ Phœnicia atque Arabia adiudicatæ sunt. Hierosolymitano vero episcopo, in quem ius metropolis Palæstinæ, quod ante Cæsareensis ecclesia habebat, translatum erat, datæ sunt tres Palæstinæ. Secunda actio de Theodoro Cyri episcopo actum est. Hic cum a Dioscoro in conuenticulo Ephesino depositus, & tamquam si Nestorianus esset, exulare coactus fuisset, apud Romanum pontificem, aliosque orientis episcopos hac de re diu multumque conquestus, se vere catholicum esse plurimis literis significauit. Sed cum patres Concilii Ephesini ecumenici ipsum acerrimum scriptorum S. Cyrilli impugnatores experti essent, epistolis Theodoro fidem nullam adhibuerunt, sed potius in hoc confesso insisterunt, vt anathema Nestorio diceret. Quod cum ille non grauate secunda iam vice præstitisset, omnium gratiam sibi conciliauit, eademque omnium sententia in pristinam sedem est restitutus: quem iam ante sanctus Leo post dictum anathema Nestorio in communionem ecclesie susceperat. Cum hoc iudicium Synodi Eutychni post aliquot lustra annorum infringere conarentur, Vigilius pontifex sententiam episcoporum scriptis Theodoro conuenientem confirmauit. Tertia actio pronuntiatum

ANNO
CHRISTI
451.

fuit, Ibam Edessenum episcopum a calumniis aduersariorum suorum duobus Conciliis Tyri & Beryti habitis recte absolutum, male vero Ephesino Conciliabulo condemnatum, & episcopatu amotum fuisse. Inquisitio de Nonno episcopo in locum Ibae subrogato commissa est Maximo Antiocheno episcopo. Haec non tantum in actis Concilii, sed etiam apud Liberatum diaconum in breuiario cap. 13. recensentur.

Ibae absolutio confirmatur.

SESSIO IX. quam Latinus codex actionem nonam appellat male: quia numerus actionum, sessionum numerum excedit, & sub una sessione quandoque plures actiones habitae reperiuntur.

SESSIO nona habita est sexto Kalendas Nouembris, in qua absoluta est causa Ibae, de qua supra egimus. Sed & eadem sessione, inquit Liberatus cap. 13. id etiam inuenitur esse decretum, ut quod sub Dioscuro in Epheso congregatum est Concilium, nomen Concilii minime obtineret, sed & ut peteretur ab imperatore, ut de hoc ipse legem sanciret. Hac eadem sessione, eodemque die, nimirum sexto Kalendas Nouembris, habita legitur actio de Domno Antiocheno episcopo, qua ad petitionem Maximi Antiocheni praefulis auctoritate pontificia in sede confirmati, concessum est, ut Domno per iustam sententiam Dioscorigi a Leone approbatam exauctorato, ex Antiochenae ecclesiae redditibus alimenta praestentur. Haec actio in Graeco codice desideratur. Quinetiam tempore Iustiniani imperatoris eadem actione Graeca exemplaria caruisse, colligitur ex quadam nouella constitutione eiusdem imperatoris ad Ioannem Romanum pontificem data, quae extat infra sub hoc initio. *Scientes quod nihil aliud hic potest, &c.* Quae constitutione non dixisset imperator Domnum Antiochenum a sancta Synodo Calchedonensi post mortem damnatum fuisse, si hanc actionem, qua ipsi ad instantiam Maximi alimenta decernuntur, in codice Graeco legisset. Vetus Latina editio hanc actionem non suo loco, sed sub actione septima exhibet, quae ad sessionem nonam referri debebat. In Latino vetere scripto codice Vaticano, qui Proculi & Albini fuisse dicitur, inquit Baronijs, sub nona actione reponitur, & sub eadem die, nempe sub sexto Kalendarum eiusdem mensis Nouembris: sed dicenda potius sessio nona, quam actio nona. Actionum enim numerus excedit numerum sessionum, quod, ut dictum est, sub una sessione interdum plures actiones habitae reperiuntur.

Actio sessionis nonae summam recensita.

SESSIO X. quae extat in Latino codice act. 11.

DECIMA sessio habita est quarto Kalendas Nouembris, qua tractata est controuersia inter Basilianum e sede Ephesina depositum, & Stephanum in eius locum subrogatum. Sed cum illi mutuis se criminationibus lacerarent, in sequentem sessionem res est dilata.

Sessionis 10. acta.

SESSIO XI. Latini codicis actionem 12. & 13. comprehendens.

ANNO
CHRISTI
431.Sessio 11.
compēdio-
sa narratio.

CVM patres tertio Kalendas Nouembres conuenissent, in prædicta controuersia sessionis decimæ definitum est, vt neuter prædictorum duorum esset Ephesinæ ecclesiæ episcopus, sed potius alius ordinaretur: ita tamen vt vterque in episcopali dignitate maneret, singulisque eorum ducenti solidi ab Ephesina ecclesia præstarentur. Ad accusationem & depositionem Stephani facta est acclamatio sancto Flauiano martyri, vt pote quod præsto esset, & causam suam indicaret, & in vltionem Stephani, qui potentissimus Dioscori fautor & administer fuerat, pro Synodo oraret. Hac controuersia decisa, agitata est causa Eunomii Nicomediensis episcopi cum Anastasio Nicæno. Licet enim rescripto imperatorum Valentiniani & Valentis, Nicæna ecclesia dignitatem metropolis consecuta fuerit, tamen hæc sacrosancta Synodus definiuit, eam episcopo Nicomediæ subesse debere.

SESSIO XII. actionem 14. & 15. comprehendens.

Sessio 12.
summaria
narratio.

PRIDIE Kalendas Nouembris habita est duodecima sessio, in qua Antiocheni Concilii sententia de Sabiniano in ecclesiam Parenorum (qua fuerat a Dioscoro spoliatus) restituta, & Athanasio, qui fuerat in locum eius suffectus, amoto, est confirmata; concessa ei facultate, vt si quæ iura aduersus Sabinianum haberet, ea infra spatium octo mensium apud Maximum Antiochenum prosequeretur. Hac causa absoluta finitum erat Concilium, solutisque comitiis, legati sedis apostolicæ cum iudicibus egressi sunt, & abierunt: orientales autem episcopi ad instantiam Anatolii Constantinopolitani clandestine & dolose remanserunt, & triginta Canones actionis decimæ quintæ extantes sanciuerunt. Quorum vno, vigesimo octauo scilicet, hoc constitutum fuit, vt & patriarchalis ecclesia Constantinopolitana sit, & secundum locum inter patriarchales sedes (quod Alexandrinæ iure successionis apostolicæ concessum) Constantinopolitanus episcopus obtineat. Hac ratione se id consecutum sperabat Anatolius, quod in Concilio œcumenico Constantinopolitano primo a suis antecessoribus quidem tentatum fuit, sed pontificibus Romanis obstantibus, frustra.

Canon de
primatu
Constanti-
nopolitano
constitutus.

SESSIO XIII. actionem 16. complectens.

Sessio 13.
summatim
recensita.

IPSIS Kalendis Nouembris (quod Græca & Latina exemplaria habent, quinto Kalendas Nouembris hanc actionem celebratam fuisse, mendosum est) die nimirum sequente, post actionem decimam quintam, ad instantiam legatorum pontificiorum, omnes episcopi cum iudicibus cognitoribus conuenerunt. Quibus præsentibus legati pontificis dixerunt: *Hesternò die postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra vestigia secuta est, quadam gesta facta dicuntur, quæ nos præter Canones ecclesiasticos existimamus effecta. Poscimus ergo vt vestra magnificentia reperi hac præcipiat, vt omnis fraterni-*

ANNO CHRISTI 451. *tas inspiciat, utrum iusta an iniusta sunt ea que gesta sunt.* Mandato igitur iudicis decretum præcedentis dici prælectum fuit. Quod cum legati sedis apostolicæ Nicæno Canoni sexto contrarium, Anatolius vero cum suis, Constantinopolitani primi quarto Canoni idem conveniens esse asseruissent, iudicibus Constantinopolitanæ ecclesiæ fauentibus, itum est in sententiam Anatolii. Legati contradixerunt, suamque interpositam hac de re protestationem ad acta referri postularunt. His omnibus absolutis, sancta Synodus nouissimo loco synodicam epistolam ad Leonem pontificem perscripsit, petens ab eo cuncta rata haberi & confirmari, quæ in Concilio gesta fuerunt. Quid vero ad Synodum pontifex rescripserit, quas actiones probarit, quasve improbarit, diximus supra verbo *approbatum*, & in notis epistolæ 55. & aliarum sancti Leonis supra tom. 1.

Marciano & Adelfio consulibus.] Hæc ex initio actorum Concilii narrantur his verbis: *In nomine Domini nostri Iesu Christi, consulatione piissimi Marciani, sub die octauo Idus Octobris, indictione quarta.* Idem consulatus Marciani in singularum fere actionum principio reperitur. In fastis emendatioribus annus Christi 451. Leonis duodecimus, Valentiniani vigesimus septimus, & Marciani secundus, cum prædicto consulatu coincidunt. Consulatus igitur Valentiniani septimus, & Auieni, cum æra 488. errore librariorum in titulum actionis primæ irrepererunt. Istitis ergo deletis substituuntur ea quæ de tempore huius Concilii habet inscriptio, in principio præambularium epistolarum collocata.

Quo tempore hoc Concilium habitum fuerit.

Inscriptio Concilii emendata.

NOTÆ IN EPISTOLAS PRÆAMBVLARES.

^a *Epistola Petri Rauennatis ad Eutychem.*] Responsoria est epistola rescripta ad illam Eutychetis, qua ante initium Conciliabuli Ephesini perditissimus hominum conatus est omnes occidentales episcopos contra Flauianum concitare & impellere. Restituto eius errore, monet, vt encyclicæ illi Leonis epistolæ decimæ de incarnatione Verbi diuini scriptæ, tamquam oraculo Spiritus sancti, plane acquiescat. Scriptorem epistolæ Petrum Chryfologum hoc vel sequente anno, secunda die Decembris, vt produnt tabulæ ecclesiasticæ, ex hac vita migrasse, constat ex epistola Leonis 37. quam anno Domini 451. sub consulatu Marciani ad eius successorem Leonem scripsit.

Argumentum epistolæ a Petro Rauennate ad Eutychem scriptæ.

^b *Epistola Hilari diaconi.*] Hilarus sanctæ Romæ ecclesiæ diaconus, & magni Leonis pontificis legatus, hanc epistolam de rebus in pseudosynodo Ephesina gestis scripsit ad Pulcheriam Augustam anno Domini 459. paulo post quam fuga elapsus, per inuia loca, perque multa pericula Romam venisset. Dioscorus magno conatu laborabat, vt Hilarum ad subscribendum sententiæ iniustæ contra Flauianum prolata induceret; cum verbis illud efficere non posset, vi adhibita cum vel saltem retinere tentauit, ne pontifici Romano res a se tyrannice gestas nuntiaret. Cognitis insidiis Dioscori, Hilarus ne caperetur per inuia & periculosa loca fugit, votisque

Tempus & occasio epistolæ Hilari diaconi.

Deo per sanctum Ioannem euangelistam nuncupatis, liberationem expetiuit & impetrauit. Factus post obitum sancti Leonis Romanus pontifex, memor beneficii accepti & voti nuncupati, ædiculam crexit Romæ in baptisterio Constantini, ornauitque eam musiuo opere: in cuius superliminari beneficium ab eo acceptum voluit posteris omnibus reddi testatum, his verbis:

LIBERATORI SVO, BEATO IOANNI EVANGELISTÆ,
HILARVS EPISCOPVS FAMVLVS CHRISTI.

Egregium sane antiquitatis monumentum, quo sceleratorum hæreticorum grassatio in latrocinio Ephesino aduersus catholicæ fidei defensores paucis notis describitur, & nota redditur. Ex aduersa parte eiusdem baptisterii, alteram etiam ædiculam sancti Ioannis baptistæ crexit, quæ hæctenus a piis hominibus magno studio frequentatur: in cuius superliminari hæc leguntur.

HILARVS EPISCOPVS SANCTÆ PLEBI DEI.

In ipsis autem eiusdem ædiculæ vel facelli portis æneis habentur æri deargentato insculpta verba hæc:

IN HONOREM BEATI IOANNIS BAPTISTÆ, HILARVS
EPISCOPVS DEI FAMVLVS OFFERT.

De fuga Hilari, plura vide apud sanctum Leonem epistola vigesima quinta ad Theodosium, & vigesima sexta ad Pulcheriam scripta. De oratoriis & facellis, vide quæ dicturi sumus infra in notis ad vitam eiusdem Hilari ex Anastasio bibliothecario desumptam: Baronium an. 449. num. 99. & 100.

Tempus & occasio factarum imper.

^c *Sacra litera.*] Has literas Valentinianus Eudoxiæ coniux, & Galla Placidia mater Valentiniani, ad imperatorem Theodosium in oriente degentem scripserunt eo tempore, quo sanctus Leo pontifex habito Romæ Concilio, Ephesinum Conciliabulum reprobauit circa initium Octobris anni 443. Accidit enim opportune admodum, vt prædictus imperator Valentinianus cum Augusta matre & vxore ad sacra apostolorum limina pie frequentanda venerit illo tempore, quo supra nominatum Concilium habebatur. Cum audissent ea quæ Ephesi per tyrannidem gesta fuerant, exhorruerunt, & ad immane facinus destruendum, singuli singulas literas ad Theodosium in orientem miserunt.

Explicatur locus epist.

^d *Post venerabilem noctem diei apostoli, &c.*] Quæ ista nox sit, merito dubitatur. De natali die apostoli Petri, qui vbique & semper vigesima nona Iulii celebrari consuevit, hæc intelligi nequeunt, quoniam eo tempore pseudosynodus Ephesina nondum celebrata fuit. Opinor hæc dicta fuisse de die dedicationis eiusdem basilicæ, quæ solita est celebrari decimo nono Nouembris, ad quam omnes episcopi, qui Synodo Romanæ interfuerunt, detenti sunt, ideo, vt responsum Theodosii expectarent: vel etiam, vt in Concilio generali in Italia fortasse cogendo, facile & cito præsentem esse possent.

^e *Epi-*

ANNO
CHRISTI
451.

^c *Epistola Marciani.*] His literis piissimus imperator de œcumenica Synodo celebranda cum pontifice tractare cœpit. Sciens enim non aliter, quam cum auctoritate Romani pontificis œcumenicas Synodos conuocari debere, per literas eius consensum impetrauit; & paulo post hisce sacris ad omnes episcopos transmissis, primo Nicæam, & paulo post propter barbarorum incurfiones, Calchedonem eisdem conuocauit. Vide quæ diximus supra in verbo *Concilium*.

Hæc epistola de conuocanda Synodo actum est apud pontificem.

^e *Intentio nostra tranquillitatis est.*] Cum promulgatum esset ab imperatore Marciano edictum de vniuersali Concilio Nicææ celebrando, turbas, contentiones atque tumultus in populo excitari contigit. Quæ cum imperator sub pœna capitis prohibuisset, accidebat quod plures monachi, clerici & laici diuersorum fauoribus in diuersa commoti, Nicæam se conferrent, atque adeo metum seditionis nouæ Augustis imperatoribus incuterent. Ad hoc periculum tumultus auferendum, sancta Pulcheria Augusta has literas ad Straregium consularem Bithyniæ dedit, mandans illi, vt omnes omnino isthic non vocatos ab aditu vrbs & Concilii repellat.

Epistola Pulcheriæ cur scripta.

NOTÆ actionis I.

^b *Ex laua quidem parte sedentibus.*] De ratione confessus synodalis, vide quæ diximus supra verbo *Calchedonense*, & in notis Concilii Nicæani, verbo *Nicanum*.

^h *Antepositis in medio sacrosanctis & venerabilibus euangelis.*] Quæ de causa in medio confessus sacrosancti euangelii codex in throno eminentiori collocatus fuerit, allegatis locis dixi.

ⁱ *Quibus in Græco interpretatis.*] Quare Paschasinus Latine, non Græce locutus fuerit in Concilio Græcorum, dicemus infra verbis, *interpretante cum Florentio*, &c.

^k *Synodum ausus est facere sine auctoritate sedis apostolicæ, quod nunquam licuit.*] Confirmantur his verbis ea quæ supra frequenter dixi, foli Romano pontifici conuenire œcumenica Concilia sua auctoritate indicere, iisque per se vel per legatos suos interesse. Vide notas epist. Marcell. tom. I. Concil.

Sine auctoritate Romani pontificis non licet œcumenicum Concilium conuocare.

^l *Datum tertio Kal. Aprilis, Zenone & Postumiano viris clarissimis consulibus.*] Hoc rescriptum Theodosii pro Synodo Ephesina cogenda ad Dioscorum missum, in nota consulari & temporis deprauatum esse, nemo non videt. Quia vltima Synodi Constantinopolitanæ II. actio in causa Eutycheris habita fuit 27. Aprilis, Asterio & Protogene consulibus, vt constat supra ex notis eiusdem Concilii. Et post hanc synodalem actionem ab imperatore hoc rescriptum est promulgatum. Cum igitur Zenonem & Postumianum superiore anno, nimirum 448. consulatum gessisse certum sit, quid commune est illis cum rebus 449. anni? Restituendum est ergo, *tertio Kalendas Maias, Asterio & Protogene consulibus*. Vide Baronium anno 449. num. 25. Epistolæ quæ sequuntur, ad acta pseudosynodi Ephesinæ spectant. De quibus, præter ea quæ supra diximus in notis eiusdem Conciliabuli, nihil dicam.

Error notæ consularis.

Concil. Tom. 9.

Ggg

Lectio Cō-
cili emen-
datur.
Textus Cō-
cili emen-
datur.

Cut Iulia-
nus Græce
doctissimus
in Concilio
Græcorum
Latine lo-
cutus fuit.

Trisagion
cur hic de-
cantatum.

Quando &
qua occa-
sione insti-
tutum.

Emendatur
lectio.

^m *Tempore Zenonis & Postumiani, &c. indictione 3.*] Hæc verba de-
prauata, atque hoc modo corrigenda esse, *Post consulatum Zenonis &*
Postumiani, &c. indictione secunda, supra probauimus in notis Con-
ciliabuli Ephesini.

ⁿ *Interpretante eum Florentio episcopo Lydia.*] Iulianus Coensis episco-
pus & legatus sedis apostolicæ, Græcæ linguæ peritissimus fuit. Vo-
luit enim sanctus Leo epistolam suam de incarnatione Verbi ad Fla-
uianum scriptam ab eo in Græcum sermonem transferri. Accedit
quod eiusdem pontificis rogatu ac iussu, vt patet ex epistola Leonis
56. acta Calchedonensis Concilii Latine transtulerit. Factum est igitur
non ob inscitiam & ignorantiam Græcæ linguæ, sed potius ob
maiestatem Latinæ linguæ, excellentiamque Romanæ ecclesiæ,
quod legati pontificii etiam apud Græcos Latine loqui consueue-
runt. Vide quæ hac de re notauimus in epistola Leonis 56.

^o *Consulibus Flauis Zenone, &c.*] Hoc loco qui est pagina 14. col. 1. in-
cipiunt enarrari acta Concilii Constantinopolitani I. de quibus vide
quæ dixi supra in notis eiusdem Concilii, tom. 1. Concil. sub Leone.

^p *Sanctus Deus, sanctus fortis, &c.*] Magna sane Dei prouidentia fa-
ctum esse videtur, vt cum Eutyches in secreto cubiculo, & penetra-
libus monasterii, aduersus diuinitatem pugnaturus, super incudem
obduratæ perfidie fulmina blasphemie fabricaret, quibus ipsa diui-
nitas, si posset, labefactanda foret, vnam naturam in Christo passam
atque mortuam esse, &c. prædicaret; magna, inquam, Dei benigni-
tas est & prouidentia, quod aduersus nouum hunc ducem hagioma-
chorum non fulgur intorserit, sed canticum dumtaxat præpararit,
quo diuinitatis immortalitas vbique gentium prædicaretur, & per
ipsum offensi numinis imploratio conciliaretur. Quod qua ratione,
quove tempore acciderit, ex antiquo menologio Græcorum annua-
tim publice in ecclesia legitur & recitatur his verbis. *Die vigesima*
quarta Septembris, imperante Theodosio, anno imperii illius 39. qui e-
rat Christi 446. terræ motus factus est magnus, & talis, qualis nunquam
antea factus fuisse commemoratur. Quo factum est, vt totus populus vna
cum imperatore & patriarcha exierit extra urbem in locum qui dicitur
Campus; propterea quod sine cessatione aliqua erat illa terrarum commo-
tio. Cum igitur imperator ipse Theodosius & Proclus patriarcha, & totus
populus litanis & supplicationibus diuinam opem implorarent, repente
puerulus quidam de media turba in aerem raptus est. Omnibus autem præ-
timore clamantibus, Kyrie eleison, descendit puer, & voce magna popu-
lum compellans, petit, vt trisagion in hunc modum decantaret: Sanctus
Deus, sanctus fortis, sanctus & immortalis, miserere nobis. Quæ cum di-
xisset, animam Deo reddidit, & terræ motus quieuit. Ita Deus optimus
maximus, antequam instaret prælium, arma præparauit: antequam
venenum in præcordia irreperet, medicamenta confecit, atque an-
te venturam famem horrea frumento repleuit. Vide quæ dicturi su-
mus infra in notis epistolarum Felicis papæ III.

^q *Finis primæ cognitionis.*] Chronologia Christi & indictionis hic addi-
ta, vitiosa est. quomodo emendanda sit, ex iis quæ supra dicta sunt, patet.

ANNO
CHRISTI
418

ANNO
CHRISTI
418

ANNO
CHRISTI
451.

NOTÆ actionis II.

¹ *Expositio fidei Concilii in Nicæa.*] Hanc formulam fidei, a quo & in quem finem edita fuerit tempore Nicæni Concilii, dixi supra in notis Concilii Nicæni, verbis, *contra hereses Arianorum*, litera g. notatis.

Formula fidei a quo inuenta.

² *Consulatu Paulini & Iuliani.*] Obseruandum est, quod hæc descriptio, qua die & consule Alexandrino, tempus exactissime describitur, nequaquam ipsi confessioni & formulæ Nicænæ fidei, sed tantum œcumenicæ Synodo præfixa fuerit. Nam hæreticorum tantum consuetudo erat (teste Athanasio de Synodis) edere professionem fidei chronologia temporum & consulum consignatam. Vide notas Concilii Nicæni verbis iisdem.

An nota temporis signata.

³ *Symbolum Synodi Constantinopolitana.*] A quo hoc symbolum conscriptum, quomodo alias nominatum fuerit, quando apud Latinos hæc particula, *Filioque*, addita & recepta sit, dixi in notis Concilii Constantinopolitani primi œcumenici, verbo *credimus*; & in notis Concilii Toletani primi, verbo *regula fidei*.

NOTÆ actionis III.

⁴ *Vniuersali archiepiscopo & patriarcha magna Roma Leoni.*] In omnibus his libellis Leo pontifex Romanus, vniuersalis patriarcha nominatur; & in titulo eorumdem libellorum sancto vniuersali Concilio anteponitur. Quibus cum patres Concilii non modo non contradixerint, verum etiam in sua epistola ad Leonem scripta eundem patrem suum & caput appellarint, dubium non est, quin illum vniuersæ ecclesiæ primatem, omnique Concilio maiorem & superiorem esse cognouerint. Verum igitur est quod epistola trigesima ad Eulogium Alexandrinum scribit sanctus Gregorius, per sanctam Calchedonensem Synodum pontifici sedis apostolicæ hoc vniuersitatis nomen oblatum esse. Quod autem subiungit, a nullo suorum antecessorum vsurpatum fuisse, ita intelligi debet, quod nemo Romanus pontifex eo titulo ex solenni ritu semper & in omnibus inscriptionibus vsus sit. Constat enim quod non modo sanctus Leo epistola quinquagesima quarta ad Marcianum, verum etiam Sixtus I. & Zephyrinus se vniuersales episcoporum episcopos & pontifices maximos appellarint. Vide notas epistolæ secundæ Sixti, verbo *vniuersalis*, & in vitam Zephyrini, verbo *Zephyrinus*. Item notas epistolæ 54. sancti Leonis, & quæ dicemus infra in notis epistolæ Synodi Concilii huius, post actionem 16.

Romanus papa vniuersalis episcopus est.

Explicatur locus sancti Gregorii.

⁵ *Neque terribile & incruentum sacrificium celebratum est.*] Conqueritur hoc loco Ischyron diaconus, quod Dioscorus triticum illud, quod imperator Libyæ ecclesiis, tritico ob nimiam prouinciæ ariditatem carentibus, dare solebat, ad conficiendam sacram eucharistiam & solatium peregrinorum, ipse sustulerit, adeo vt eam ob causam in Libya diu non fuerit oblatum incruentum missæ sacrificium. Ex quo cum firmissimum contra hæreticos nostri

Vfus sacrificii incruenti.

Concil. Tom. 9.

Ggg ij

temporis argumentum pro sacrificio missæ, eiusdemque ritibus colligatur, placuit hunc locum hac singulari nota depingere.

Vfus oblationum pro defunctis.

^a *Vt neque incensum ex oblatione illius Deo offerretur.*] Vides hic veterem usum, quo pii defunctorum memoriam prosequebantur: quod, nisi sancte pieque soleret in vniuersa ecclesia catholica frequentari, nequaquam coram œcumenica Synodo Dioscoro idcrimini datum fuisset.

Inscriptio edicti mendosa.

^b *Edictum siue leges sanctæ Marciani.*] Huius edicti, quo sancitur, ne cui amplius liceat de fide disserere, vitiosa & dolose corrupta est inscriptio. Primo enim non potuit imperator vix trium annorum, fuisse vigesimæ septimæ tribunitiæ potestatis, quæ non nisi cum imperio impertiri solita fuerit. Secundo non potuit, neque debuit inscribi pontifex, cum is titulus in Gratiano defecerit. Hæc & plura alia si constarent sibi, possent tituli ex subiugatis populis defendi. Accidit enim non semel quod heredes imperii iisdem vterentur insignibus titularum, quibus prædecessores condecorati fuerant.

Græca & Latina editio confirmatur.

^c *Actio IV.*] Ante hanc actionem quartam in Græco codice ponitur actio synodalis de archimandritis Eutychanis, a præcedentibus & subsequenteribus actionibus distincta. Verum quod ad res archimandritarum in Concilio gestas spectat, putarem magis Latinis exemplaribus quam Græcis in his deferendum esse: quia probabile non est, archimandritas hæreticos auditos esse, antequam lapsorum episcoporum causa pertractaretur. Ita verius esse puto, quod post absolutionem episcoporum, archimandritarum causa, prout habent Latina exemplaria, in iudicium deducta fuerit.

^d *De clericis & monachis.*] Vide quæ diximus supra in notis Concilii Antiocheni I. sub Iulio, ad Canonem 5.

Lectio Concilii emendatur.

^e *Actio V.*] Verius actio septima: quia Græcum exemplar amplius quam Latinum, habet sessionem quintam decimo tertio Kalendarum Nouembris celebratam, duasque actiones continentem. In quarum priore de Caroso & Dorotheo quid gestum fuerit, supra dixi. In posteriore controuersia illa, quam de iure metropolis Phories Tyrri & Eustathius Beryti antistites mouerunt, decisa est eo ordine, quo supra dixi. Illam quintam, hanc sextam actionem nominare poteris.

Suriana editio hic emendatur.

^f *Definitio Calchedonensis, &c.*] Hæc omnia, alia definitio Calchedonensis Synodi, similiter sub quadruplici editione, &c. quæ tamquam titulus & argumentum alterius cuiusdam definitionis præfiguntur definitioni fidei, deleantur & expungantur: quia vna tantum definitio fidei in Concilio edita fuit. Quamobrem in Latina editione, quod factum est in Græco codice, hæc verba, *sufficeret quidem, &c.* vsque ad finem, cum præcedentibus sine vlla interpositione tituli vel alterius argumenti continuanda sunt. Dolco hæc a typographis in hac editione nostra non esse emendata.

^g *Actio VI.*] Hæc actio septima in sessione celebrata fuit. Cum igitur ex præcedentibus constet, duas actiones habitas fuisse sessione quinta, necessario concedendum est, hanc actionem ordine octauam esse.

ANNO
CHRISTI
451.

NOTÆ actionis VII.

^f *Actio VII.*] Verius actio nona, vt ex præcedentibus constat. Celebrata est autem hæc actio 7. Kalend. Nouemb. cum duabus aliis infra sequentibus, sessione octaua, vt videre est in Græco codice, & apud Liberatum diaconum. Quod igitur initio huius actionis dicitur, 4. Kalend. Nouemb. hanc actionem habitam fuisse, mendosum est.

Emendatur
actio VII.

NOTÆ actionis VIII.

^g *Actio VIII.*] Verius decima. Tres enim actiones supradictæ celebratæ sunt vno die, vnaque sessione, quæ in Græco codice octaua, & apud Liberatum septima est, ideo quod Liberatus vnum illud secretarium, supra ex Græcis exemplaribus restitutum, præterierit. Illud igitur, quod hic in principio dicitur, *Sub die 8. Kalend. Nouemb.* mendosum est, debetque pro octauo poni *septimo Kalend. Nouembris.*

Mendosa
lectio cor-
rigitur.

^h *Actio IX.*] Hac actione cœpta est causa Ibæ episcopi Edesse- ni, quam verius vndecimam quam nonam actionem nominaueris, ex causis supradictis.

ⁱ *Post consulatum Flauii Zenonis, &c.*] Hæc verba mendosa esse, & sic corrigenda, *Sub consulatu Flauii Zenonis & Postumiani*, non tantum ex actis Concilii illius, quod in causa Ibæ habitum est Tyri, verum etiam ex principio actorum Berytenfis Concilii colligitur pag. 109. quo loco sub consulatu Zenonis & Postumiani dicitur habitum fuisse iudicium Beryti in eadem causa, ob quam mense Maio eiusdem anni Tyri aliquot episcopi prius conuenerant. Vide notas Concilii Tyrii sub Leone.

^k *Actio X.*] Verius XII. vt ex prædictis manifeste liquet. De rebus hac actione gestis, atque de Ibæ episcopi absolutione & epistola, vide quæ diximus supra in notis Concilii Berytenfis sub Leone. Item supra, verbo *approbatum*, in proœmialibus notis huius Concilii.

^l *Indictione secunda.*] Mendosum est, corrige: *Indictione prima.* Nam ex principio actorum Concilii in causa Ibæ Tyri habiti, quæ extant supra pag. 107. constat quod consulatus Zenonis & Postumiani, annus Domini 448. & indictio prima inciderint in eundem annum: sicut etiam coincidunt in annum 451. consulatus Marciani & Adelphii, & indictio quarta. Vide quæ notauimus supra in notis Concilii Berytenfis sub Leone.

Quæ de actione secunda huius sessionis nonæ hoc loco dicenda erant, dicta sunt supra in notis actionis 7.

^m *Actio de Domno Antiocheno.*] Hæc actio celebrata fuit sessione nona, sexto Kalend. Nouembris, postquam causa Ibæ Edesse- ni episcopi absoluta fuisset. Hæc actio in Græco exemplari desideratur, eamque tempore Iustini imperatoris in vulgato codice Græco non extitisse, supra diximus *sessione nona.* Sub nona actione reponi-

Actio de
Domno
Antioche-
no est II.
habita ses-
sione nona.
In Græco
codice non
exstat.

Ggg iij

tur, teste Baronio, in quodam vetere manuscripto codice Vaticano. Sed dicenda potius sessio, quam actio nona. Actionum enim numerus sessionum numerum excedit; quia, quod supra frequenter diximus, interdum sub vna sessione plures actiones habitæ fuerunt. Potest nominari & inscribi actio XIII. Quia sept. Kalend. Nouembres, nona actione de causa Antiocheni & Hierosolymitani episcoporum actum est. Decima, de Theodoro Cyri episcopo. Undecima, Ibæ Edeffeni controuersia est inchoata: & duodecima tandem actione, 6. Kalend. Nouembres absoluta.

¹ *Actio XI.*] Hæc actio habita est sessione decima, quæ vero rerum ordine obseruato, est actio XIV. Quid in ea gestum fuerit, supra dixi.

² *Relegit regulam nonagesimam quintam.*] De sequentibus duobus Canonibus vide quæ notauimus supra in Concilio Antiocheno I. sub Iulio, Canone 5. 16. & 17.

³ *Actio XIII.*] Verius XV. si ad ea quæ supra dicta sunt, attendas.

⁴ *Actio XIV.*] Verius XVI. De rebus in hac actione gestis consule ea quæ supra dixi sessione 12.

⁵ *Actio XV. Canones Synodi complectens.*] Hæc actio synodica non est, utpote quæ legatis pontificiis aliisque orthodoxis episcopis absentibus, post abitum iudicum cognitorum, ad instantiam Anatolii Constantinopolitani, hominis ambitiosi, ab orientalibus dumtaxat dolose & clandestine remanentibus celebrata fuit. Canones omnes absentibus legatis constitutos fuisse, testatur Liberatus in breuiario cap. 12. Eisdem a sancto Leone improbatos fuisse, supra dixi verbo *approbatum*. Qui a Romanis pontificibus renouati, vel in aliis approbatis Conciliis editi sunt, robur & auctoritatem habent. Bellarm. lib. 2. de Rom. pontificibus cap. 22.

⁶ *Præter pupillorum (si forte leges apponant) inexcusabilem curam.*] An si episcopus datiuam tutelam alicui clerico imponat, contra statutum Africani Concilii I. sub Stephano celebrati, agat, diximus supra tom. 1. in notis prædicti Concilii Africani.

⁷ *Competenter honorentur.*] Quis honor episcopis, quisve presbyteris competat, diximus in notis Concilii Nicæni I.

⁸ *De his qui transmigrant, &c.*] Vide quæ diximus supra in notis Concilii Sardicensis Can. 3.

⁹ *Nullum absolute ordinari.*] Neminem sine titulo ordinari debere, iam diu in ecclesia obseruatum & constitutum fuit, ut patet ex iis quæ supra in notis ad vitam Euaristi dixi, &c. Nouum ergo non est, quod hic ea de re constituitur.

¹⁰ *Præmatem diæceseos.*] Id est, episcopum Romanum. nam Græca vox huius Canonis *Ἐπαρχος* non proprie præmatem, sed principem significat. Solus vero Romanus pontifex est princeps Christianæ diæceseos. His verbis igitur lex constituitur, ut si quis cum metropolitano aliquo controuersiam habeat, non alibi eum conuenire possit aut debeat, quam apud principem diæceseos, Romanum scilicet pontificem.

De tutela
datiuæ.

Can. 4.

Can. 5.

Can. 6.

Can. 9.

ANNO
CHRISTI
451.

^a *Aus sedem orbis Constantinopolitana.*] Hæc non mandantis, sed permittentis Concilii verba sunt, adeo vt horum auctoritate clericis vel episcopis prope Constantinopolim habitantibus concessum fuerit, suas causas coram antistite Constantinopolitano proponere, ibique totius controuersia decisionem expectare. Ita hunc Canonem Nicolaus I. in epistola ad Michaellem imperatorem interpretatur. Eandem expositionem, reiecta sententia Archidiaconi & Ioannis de Turrecremata, sequitur & approbat Bellar. lib. 2. de Romanis pontificibus cap. 22. vbi contra Nilum Thessalonicensem quondam episcopum doctissime primatum Romanæ ecclesiæ defendens, ostendit, nequaquam ex hoc loco probari, quod auctoritate huius Concilii Constantinopolitana sedes, quo ad dignitatem patriarchalem, sedi Romanæ adæquata fuerit. Etiam si enim (quod verum non est) concederemus, quod iuxta hunc & Can. 17. omnis clericus totius orbis iniuria a suo metropolitano sibi illatam apud Constantinopolitanam sedem denuntiare possit, quodque ipsi Constantinopolitano quaslibet causas iudicare liceat: non tamen inde recte probaretur, eundem Romano pontifici parem esse. Nam ex vi horum Canonum, solum eos iudicare potest Constantinopolitanus, qui se a suo metropolitano laesos esse arbitrantur: at Romanus pontifex eos quoque iudicare potest, qui vel ab ipsis patriarchis, vel ab episcoporum Concilii etiam maximis & frequentissimis læsi fuerunt. Quod Cæciliani, Athanasij, Chrysostomi, Pauli, Flauiani, Theodoreti, aliorumque plurium exempla declarant. Iuxta Canones Sardicenses a sententia cuiusvis metropolitani ad Romanam sedem appellare licet: atque ita penes Romanum pontificem vltimum iudicium semper remanet. Vnde etiam si Constantinopolitanus quaslibet causas ex toto terrarum orbe iudicare posset, non tamen apostolicæ sedis antistiti exæquaretur. Vide Bellar. prædicto loco.

An Constantinopolitana sedes Romanæ æquata fuerit.

^a *Pacificis tantummodo.*] Quæ dicantur literæ pacificæ, quæ commendatitiæ, supra in notis ad vitam & epistolam Sixti I. & in notis Can. 425. Concilii Elibertini, item alibi diximus.

Can. 11. Epistolæ pacificæ quæ.

^b *Diaconissam non ordinandam.*] De diaconissa eiusve officio egimus supra in notis Concilii I. Hierosolymitani, & Laodiceni, &c.

Can. 15.

^c *Clericos.*] Qua ratione vel occasione transmutatio episcopatum prohibita vel concessa sit, diximus supra in notis Conciliorum Nicæni & Sardicensis.

Can. 20.

^d *Sanctorum patrum decreta.*] Hic est ille Canon clandestinus & subrepticus, quem Anatolius cum reliquis orientalibus ad primatum suæ ecclesiæ comparandum, legatis absentibus & contradicentibus, constitui atque decerni procurauit; quemque sanctus Leo pontifex pluribus epistolis damnauit & reprobauit, non tantum ideo quod citra auctoritatem Romani pontificis editus, illegitime constitutus fuerit, verum etiam quod duo aliaque plura manifesto falsa mendaciâ contineat. Quod in eo refertur, a patribus Nicænis Romano pontifici primatum esse attributum, quasi cum ante non habuerit, falsum est. Nam vt alia scripturæ, patrum & Conciliorum testimo-

Can. 27. Canon de primatu Constantinopolitano redarguitur.

nia omittam, ex ipso initio sexti Canonis Nicæni manifesto constat, quod ipsa Romana ecclesia non a Conciliis vel Christianis imperatoribus, sed a Christo Domino saluatore nostro primatum obtinuerit. Ita enim exorditur sextus Canon Concilii Nicæni: *Ecclesia Romana semper habuit primatum*. Quomodo itaque eum a patribus Nicæni Concilii accepisse potuit? Alterum quod falso asserunt, ideo nimirum Romanæ ecclesiæ primatū esse concessum, quia Roma est sedes imperii, sanctus Leo epist. 52. ad Marcianum, & sanctus Gelasius epist. ad episcopos Dardaniæ, disertis verbis refellunt. Inter alias hanc rationem habet sanctus Gelasius: Mediolanum, Rauenna, Sirmium, Treueri, & Nicomedia, multis temporibus sedes imperii fuerunt. Quibus cum nihil plus iuris, dignitatis & prærogatiuæ ecclesiæ ea de causa concessum fuerit, non immerito mendacii arguuntur, qui dicunt prædicta de causa Romanam urbem ad fastigium apostolici muneris euectam esse. De Canone Concilii Constantinopolitani vide quæ ibi notauimus. Item quæ scripsi supra in notis sexti Canonis Nicæni. Hunc Canonem cum duobus sequentibus tamquam appendicem habet Theodorus Balsamon ex nomocanone Photii.

Can. 30.
Cur ele-
ctionem A-
lexandri-
ni episc. dis-
tulerint.

^e *Quoniam religiosissimi Aegypti episcopi.*] Cum editus Canon 28. de primatu Constantinopolitanæ sedis verteretur in præiudicium ecclesiæ Alexandrinæ, Alexandrini episcopi electione per summam calliditatem post Synodum distulerunt, ne si præsens esset, conatibus Anatolii restitisset: & ne præsentibus Aegyptii episcopi reclamarent, absentes esse voluerunt, eo prætextu, quod ipsis absque episcopo Alexandrino synodicis decretis subscribere non liceret. Et ne schismatici haberentur Aegyptii, per hunc Canonem declararunt sine præiudicio schismatis ipsorum subscriptionem expectandam fore. Hæc Baron. an. 452. num. 143.

A. G. 16.
Lectio Co-
cilii emenda-
tur.

^f *Quinto Kalendas Nouembris.*] Hæc verba mendosa sunt. Nam tam in Græco, quam in Latino codice actio hæc, ut patet ex Lucentii episcopi verbis, celebrata est ipsis Kalendis Nouembris. Ita enim ait Lucentius sedis apostolicæ legatus: *Hesternæ die, postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra vestigia vestra secuta est, quadam gesta facta dicuntur, quæ nos & præter Canones ecclesiasticos, & disciplinam astimamus effecta, &c.* Quod cum pridie Kalendas Nouembris acciderit, ut videre est in principio actionis 14. patet hæc verba sic esse emendanda. *Ipsis Kalendis Nouembris in Calchedone, &c.*

^g *Quod ecclesia Romana semper habuit primatum, &c.*] Vide notas Canonis sexti supra in Nicæno Concilio.

^h *Episcopatum tamen Constantinopolitanum.*] Vide notas Can. 5. supra in primo Constantinopolitano œcumenico, sub Damaso pontifice.

An titulus
epistole sit
corruptus.

ⁱ *Relatio sanctæ Synodi Calchedonensis ad beatum papam Leonem, &c.*] Cum sancta Synodus hac eadem epistola sanctū Leonem caput vniuersalis ecclesiæ esse profiteatur, nominetque eundem patrem omnium episcoporum, titulum Alexandrinorum libellis inditum non

ANNO
 CHRISTI
 451.

non increparit, neque sustulerit, nullumque studium prætermiserit, quo ipsum primarium Christianæ religionis antistitem proferretur, admodum verisimile est, quod nomen œcumenici in titulo huius epistolæ præfixum quidem fuerit, sed librarii alicuius dolo hinc subductum sit: maxime propterea, quia S. Leo lib. 7. epist. 30. ad Eulogium Alexandrinum scribens ait: *Vestra sanctitas nouit, quod vni per sanctam Calchedonensem Synodum pontifici sedis apostolica (cui Deo disponente deseruio) hoc vniuersitatis nomen oblatum est: nusquam fortasse euentius, quam in titulo & inscriptione huius synodalis epistolæ. Quomodo sit intelligendum illud S. Gregorii, quo dicit, nullum prædecessorum suorum hunc titulum vsurpassè, supra semel atque iterum attigimus.*

^k Hæc circa finem epistolæ in Latinis antiquis adiecta verba, *Scripta pridie Kalend. Aprilis, feria tertia, indictione 13.* non sunt epistolæ synodicae, sed librarii illius qui eam exscripsit. Sicut enim ex præcedentibus certissime constat, hanc Synodum mense Nouembri absolutam, non peruenisse ad sequentis anni 452. mensẽ Aprilem; ita multo certius est, nihil pertinere decimam tertiam indictionem ad Calchedonense Concilium, quod indictione quarta celebratum esse, ipsa acta Concilii demonstrant. Quid quod epistola referat, Marcianum imperatorem idem exoptare, quod sacrosancta Synodus petebat, nimirum vt primatum vrbi Constantinopolitanæ adiudicatum Leo pontifex confirmet? Quod si verum est, nequaquam defendi potest, synodicam hanc indictione 13. scriptam esse, cum octaua indictione Marcianus imperator defunctus fuerit. Vide Baron. ann. 451. num. 146.

^l *Exemplar epistolæ scripta ab imperatore Marciano Alexandrinis.]* Cum Proterius communibus votis episcoporum eorum qui Concilio interfuerant, in locum Dioscori eo modo quem refert Liberatus cap. 14. subrogatus fuisset, maxima seditio in populo cum multorum cæde & incendio excitata fuit, vt videre est apud Euagrium lib. 2. cap. 5. Quam seditionem vt Marcianus princeps optimus & Christianissimus coerceret, misit ad eos Ioannem decurionem virum maxime pium atque disertum, quem, quod laicus esset (catholicos enim omnes & episcopos auersabantur, adeo vt potius irritamentũ fuisset ad iras, quam ad pacem conciliandam fomentum, si episcopum aliquem misisset.) de rebus in Concilio gestis libentius & facilius audirent. Dedit eidem epistolam hanc, qua eos conatus est ad mansuetudinem reuocare, reddereque veritatis amplectendæ cupidos, atque concordia studiosos; insinuans illud in primis, nihil noui in Concilio Calchedonensi esse sancitum, sed omnia secundum Nicænæ fidei regulam, iuxta Alexandrinorum episcoporum sententiam, Athanasii, Theophili atque Cyrilli, esse decreta: adeo quod huic Synodo velle refragari, idem esset, quod suis ipsorum doctoribus aduersari.

Quid autem imperator hoc rescripto effecerit, non liquet. Certum est illud, Alexandrinorum studium in improbissimum & nequissimum Dioscorum eo vsque inualuisse, vt diuinos etiam hono-

Verba scripta ex-
 ploduntur.

Hæc sacra
 imperato-
 ris qua oc-
 casione
 scripta.

Dioscorus
 religiose
 cultus est
 Alexandriae.

ANNO
 CHRISTI
 451

Exemplar epistolae Leonis imperatoris.] His omnibus epistolis sequentibus scribendis occasionem præbuerunt, partim pseudomnachi in Ægypto sacram Synodum Calchedonensem respuentes, eamque de erroribus arguentes; partim plebs Alexandrina, quæ exordio imperii Leonis, anno nimirum Domini 457. in cœna Domini septimanâ sanctâ Proterium Dioscoro substitutum occidit, eique Timotheum Ælurum cædis auctorem, parricidam sacrilegum, hominemque, qualis depingitur in epist. Alexandrinorum ad Leonem scripta pag. 146. scelestissimum subrogarunt. Leo igitur imperator recens electus, accepta gratulatoria Leonis pontificis epistola 73. qua ad defensionem Calchedonensis Concilii monebatur, nihil antiquius habuit, quam fidei orthodoxæ consulere, & quibus eam viribus confirmare atque solidius stabilire valeret. Ad quod præstandum illud salubre consilium iniit, ut sanctionem amplissimam ederet, qua significaret, se confirmare omnia a prædecessoribus imperatoribus aduersus hæreticos promulgata decreta, atque in primis quæ pro firmitate Calchedonensis Concilii haud pridem a Marciano Augusto sancita fuissent edicta. Adiecit postea, ut ad metropolitanos omnes orientales literas daret, quibus reliqui pariter admonerentur ecclesiarum minores episcopi, ut cuius essent fidei, redditis literis facerent manifestum: ex quo alterum de duobus efficeretur; ut vel in hunc modum omnium orthodoxorum calculo, iterum ipsorum confessione Calchedonense Concilium firmaretur, & perinde ac præsentibus in Synodo, sua scriptione fidem catholicam communitent: vel saltem ex hoc, qui essent hæretici, palam fieret, detectique tum sententia episcoporum, tum etiam legibus imperatorum e gradu sedequæ protinus eiicerentur. Hæc constant ex epistola Alexandrinorum, quam ad Leonem imperatorem transmiserunt, & ex illa encyclica imperatoris ad Anatolium Constantinopolitanum his de rebus scripta.

Quæ occasione epistolæ viro- rum illu- strium pro Calchedo- nensi Con- cilio scri- ptæ sint.

Hac occasione ipsi quoque hæretici ad Leonem imperatorem legatos literasque dederunt, quibus more hæreticorum profitentur se Nicænam fidem citra vllum additamentum credere, quibus Ephesinum Conciliabulum sub Dioscoro celebratum venerantur, & Calchedonensem Synodum reiiciunt.

*** SYNODVS ALEXANDRINA,**
A PROTERIO ALEXANDRINO EPISCOPO
 in causâ Eutythianorum celebrata sub Leone.

NOTA.

* *Synodus Alexandrina*] In hac Synodo congregata auctoritate Proterii illius, qui in locum Dioscorigo magna cum seditione Alexandrinorum, ut supra diximus, subrogatus fuit, actum est, ut illi qui a catholica communicatione hæctenus ob hæresim Eutythianam separati fuerant, catholicæ fidei professione facta, ad ecclesiam
Concil. Tom. 9.

Causa habiti Concilii.

H h h ij